

Istoria critică a românilor

B. R. Hasdeu

Ediție îngrijită și
studiu introductiv de Grigore Brâncuș

UNIVERSITAS

ISTORIA CRITICĂ
A ROMÂNILOR
PĂMÎNTUL TAREI ROMÂNEȘTI

VOLUMUL I

ÎNTINDEREA TERITORIALĂ • NOMENCLATURA •
ACȚIUNEA NATUREI

*Memoriei răposatului meu părinte
și magistru în știința istorică,
Alexandru Petriceicu-Hasdeu,
ale sale dintre ale sale,
dedic acest întâi volum.*

Copilul se mișcă fără astîmpăr din instinctiva pornire de a-și întări născînda vigoare prin gimnastică.

Junele se încrede orbește în tot ce-i iese înainte, căci altfel n-ar cîștiga recea ispită cu prețul dezamăgirii.

Sosește apoi o vîrstă cînd omul, matur la corp, la inimă și la minte, se concentra în sine, devenind el însuși o mică lume, bazată în relațiunile sale cu lumea cea mare pe principiul conservațiunii și dezvoltării individuale.

Așa sînt și popoarele.

Pruncia lor se manifestă printr-o zgomotoasă dinamică; tinerețea, prin veleități federative; bărbăția, prin naționalism.

Secolul XIV a fost pentru români demăneța acestei din urmă faze, a carii auroră răsărise cu puțin înainte.

Pe ambii țărmi ai Dunării, diferite molecule ale ginții latine dintre Balcani și Carpați deznoadă, una cîte una, precipitatele căsătorii cu feli de feli de vițe străine.

În loc de amalgame româno-bulgare, româno-cumane, româno-rutene, româno-serbe, româno-maghiare, sau cel puțin alături cu dinsele, apar licărind vro cîteva staturi exclusivamente române.

Pînă la concepțiunea unității genetice mai este departe, dar ajunge docamdată că românul voiește a fi român.

Această virilă epocă zace pînă acum în cel mai adînc întunec.

Cu facla criticei în mînă, vom cuteza noi s-o străbatem în toate ciirecțiunile, studiind-o pas la pas într-o strînsă legătură cu perioadele anterioare, căci biografia bărbatului nu trebui să uite ceea ce fusese junele și copilul.

Mai mult decît atîta, copilăria și junia sînt singurele chei pentru dezlegarea numeroaselor enigme ale bărbăției, fie într-un individ, fie într-o națiune, fie în totalitatea umană.

Ne-am înțeles misiunea pe o scară colosală.

Ne place anticul Erodot cînd reușește a coprinde istoria lumii în narațiunea unei scurte expedițiuni a persului Dariu contra sciților, și ne place și mai mult modernul Buckle cînd rezumă legile universale în cadrul civilizațiunii angleze.

Luînd drept țintă secolul XIV, opera noastră va fi totuși pînă la un grad o prismă generală a romanității și chiar a Europei orientale, cătră istoria cărora vom aplica complexul științelor biosociologice.

Tot ce ne-ngrozește este ca nu cumva munca și voința să fie covârșite prin sărăcia puterii.

Nesicuri de ziua de mîni, ne-am crezut datori a da fiecării porțiuni mai substanțiale a vastului întreg atîtă obiectivă rătunzeală, încît să poată fi considerată ca o cămăruță gata de lăcuit, pe cînd celelalte se mai lucrează încă și - cine știe dacă Meșterul Manole nu va cădea de pe schele!

Oferim de astă dată *Istoria teritorială a Tarei Românești*.

Ca parte, este abia un capitol; și totuși, prin fond și prin formă, el constituă în același timp un corp separat și nedependente, analizînd în doi volumi de cite patruzeci de coaie de tipar un lung șir de probleme omogene.

Nu numai volumii, dar pînă și paragrafii acestei opere s-ar putea dezlipi unul de altul, privindu-se ca o monografie asupra unui punct izolat.

Ceea ce leagă însă într-o intimă unitate împrăștiatele elemente ale acestei procedurii analitice sînt nește sinteze din ce în ce mai vaste, rezumînd succesivamente fiecare episod, fiecare studiu, fiecare secțiune.

Planul nostru îmbrățișează toate ramificațiunile ambelor Dacii, începînd prin Muntenia, unde la Puntea-lui-Traian fusese aruncată în brazdă prima fecundă sămînță a latinității în Oriente.

Orice fracțiune a neamului românesc va fi aprofundată sub toate raporturile: teritorial, etnografic, dinastic, nobilitar, ostășesc, religios, juridic, economic, literar și artistic.

Diferitele biblioteci din străinătate, Paris, Petersburg, Viena etc, ne-au procurat într-o mare parte masa materialului utilizat în această scriere.

Sintem mai cu seamă simțitori pentru afabilul concurs pe care l-am întîmpinat de la d. bibliotecar Foringer din Munic, d. dr. Iancu Șafarik din Bielgrad, d. comite Mauriciu Dzieduszycki și d. arhivist Rasp din Lemberg, dd. profesori Gustav Wenzel și Francisc Toldy din Pesta, d. predicator Frederic Haupt din Brașov etc.

Nu puțin însă ne-au servit chiar în București Biblioteca Centrală, Biblioteca Arhivului Statului, Biblioteca Seminariului, Biblioteca Ateneului, precum și bibliotecile particulare ale d-lor Alexandru Odobescu, Gr. N. Mănu și Gr. Bengescu II, cătră cari vom mai adăuga și pe a d-lui dr. V. Glodariu din Brașov.

Asadară, rareori ne vom plînge de lipsa materialului, grămădit printr-o laboare de douăzeci de ani; însă limpezirea acestei avuții de fîntine fiind o muncă de titan, am fi fericiți dacă ne-ar ajuta din cînd în cînd și alții prin cite o critică luminată, completînd lacunele sau coregînd erorile ce ne vor fi scăpat din vedere.

Acei ce ar fi dispuși să facă științei acest serviciu de asociațiune să nu uite un singur moment următoarele citeva criterii cari ne-au condus pe noi în tot cursul operei de față:

1. Nu e permis istoricului a-și întemeia aserțiunile decît numai pe date sincronice evenimentelor;
 2. Chiar o sorginte în înțelesul de mai sus nu e suficiinte dacă este una, nesuținută printr-o serie de mai multe alte considerațiuni;
 3. O mărturie mai nouă atunci numai capătă caracterul de fîntină dacă se poate demonstra că a fost foarte aproape de loc și de timp, sau cel puțin avusese la dispozițiune nește adevărate sorginți în virtutea cărora se pronunță;
 4. Să nu se citeze niciodată ceea ce nu s-a citit, iar în caz de a fi împrumutată de aiuri vro citațiune să se pună modestul *apud*, fără care nu se poate ști pe a cui responsabilitate se vorbește;
 5. Afară de fîntine, scuturate de orice dubiu, nu există nici o autoritate în istorie și cu atît mai puțin nici o nefalibilitate;
 6. O sorginte trebui studiată în text și-n context, cunoscîndu-se într-un mod filologic limba originalului;
 7. Nu este iertat a sacrifica eterna veritate trecătorului interes, fie acesta de orice natură, căci falsificîndu-se o singură verigă nu vom mai putea înțelege totalitatea catenei;
 8. Cineva se naște transilvan, moldovean, muntean, basarabean etc, dar istoricul poate fi numai român prin simțimînt și trebui să fie numai om prin rațiune: provincialismul și fanatismulucid știința;
 9. Ceea ce-i comun naturei umane întregi, formînd o neștrămutată lege universală, se aplică cătră toate cazurile concrete, suplenind chiar lipsa fîntinelor propriu-zise;
 10. Istoria fiind partea cea mai supraordinată în clasificățiunea pozitivistă a științelor, nu este nici o ramură a cunoștințelor care să nu poată răspîndi citeodată o vie lumină asupra unei cestiuni istorice.
- Am dori ca aceste puține criterii fundamentale să pătrunză la noi în spiritul acelora ce se azvîrlă cu prea multă frivolitate în cea mai grea din toate științele.

Acum câteva cuvinte asupra edițiunii de față.

Succesul operei a întrecut așteptările autorului.

Publicînd prima edițiune în făscioare, înainte de a fi început volumul II se cerea deja o a doua edițiune a volumului I.

Parlamentul, în ședința din 16 februarie 1873, votă un premiu „pentru continuarea *Istoriei critice a românilor*”.

Sîntem datorii în această privință a mulțumi mai cu seamă principelui Demetriu Ghica, d. B. Boerescu, d. C. Grădișteanu, d. Gună Vernescu, d. G. Chițu, d. T. L. Maiorescu, d. C. Aninoșianu etc.

Domnitorul se prenumără la mai multe exemplare și a binevoit a ne exprime dorința de a vedea o edițiune franceză sub auspiciile mării-sale.

Afară de aceasta, printr-un decret din 3 februarie 1874, domnitorul a decernat autorului marea medalie de aur pentru „istoria națională”.

DD. E. Caligari, dr. Davila, N. Cretzulescu, August Pișacov din Craiova, N. Măndrea, dr. V. Vlădescu și alții au concurs mult la răspîndirea operei, iar d. librar Socec s-a grăbit din propria inițiativă a ne oferi hirtie în condițiunile cele mai înlesnitoare.

Sîntem recunoscători d-lui Ion Brătianu de a fi conceput ideea înființării unei societăți pentru susținerea întreprinderii noastre, deși! proverbial despre copilul-cu două moașe ne făcuse, conservînd și simțimîntul de grațitudine, a declina propunerea.

D. prim-niistru Lascar Catargiu a încuviințat a se tipări a doua edițiune la Imprimeria Statului, iar d. general Tell, atunci ministru de Culte, luă prin prenumerațiune un număr însemnat de exemplare pentru a fi distribuite la examene școlare.

În fine, ceea ce ne-a mișcat nu mai puțin, Consiliul Permanent al Instrucțiunii Publice admise ca obligatoare în învățămîntul primar cartea de istorie română a d-lui M. C. Florențiu, bazată pînă la anul 1400 pe rezultatele cercetărilor noastre, pe cari le-am văzut adoptate de asemenea în manualul colegial de geografie a d-lui Angel Demetrescu, în *L'annuaire general de la Roumanie* a d-lui Frederic Damă etc.

Tot pe atît de călduroasă a fost și aprobațiunea presei periodice de toate culorile.

În acest concert de bună primire s-a găsit însă o notă discordantă reprezentată de un G. Panu de la *Convorbiri literare*, autor al ingenioaselor teorii că „granița nu e graniță”, că „Moldova se află d-a stînga Moldovei”, că „hotarele trebuie să meargă în linii drepte”, că „Niebuhr traducea pe bizantini cu mai mulți ani și chiar secoli înainte de a se fi

născut pe lume” etc, etc., în cari toată absolută neștire de carte și puținătatea de judecată sănătoasă serbează o intimă căsătorie cu cea mai despletită rea-credință, falsificînd pretutindeni demonstrațiunea noastră, chiar acolo unde pînă la un punct ar fi putut s-o înțeleagă.

Închipuindu-și că poate fi cineva istoric în lipsă de orice studiu preparatoriu în științele biologice și sociologice; fără să cunoască măcar o limbă dintre acelea ce deschid fîntinele trecutului nostru național; fără să fi citit un singur buchîn, afară de Șincai, *Magazin istoric* și un calendar de ale răposatului Asachi; fără să-și fi dat osteneala de a răsoi, dacă nu volumul întreg, cel puțin mijlocul și sfîrșitul unei făscioare în momentul cînd îi venea pofta de a vorbi despre începutul ei; acest domn iacă al doilea an de cînd scrie, scrie, scrie despre *Istoria critică a românilor*, ba în cele din urmă s-a apucat a și zugrăvi nește harțe geografice imaginare ce nu se sfîește a ni le atribui nouă.

O parodie de critică de această natură ar fi la locul său în beletristica creolă de la San Domingo, unde însă ar trebui să se publice în foi volante, căci nici chiar în patria lui Mayaca nu credem să se găsească o revistă serioasă care să petreacă a înșira în curs de doi ani un asemenea *mixtum-compositum* de fantazie, nealitate și ignoranță.

Ceea ce-i mai comic decît toate este aerul castilan al acestui *deus-ex-machina* de a se erige la tot pasul în apărătorul unor drepturi istorice în puterea cărora Moldova ar fi posedat hotarele sale actuale chiar atunci cînd nu exista încă nici măcar un grăunte de domnie moldovenească, sau pe cînd ea abia se dezbătea în scutece în așteptarea unui cap ca Alexandru cel Bun și a unui braț ca Ștefan cel Mare.

Este o norocire pentru noi de a fi prin origine cel puțin tot atît de moldovean ca și diferiții X și Y de la *Convorbiri literare*, căci altmîntea s-ar fi găsit pînă acum mulți alți de același calibru ca să ne acuze, cu vreun calendar în mînă, că am sacrificat „scumpa țară și frumoasă” pe altarul unei vanități provinciale de oltean sau de cine mai știe ce; pe cînd în cazul de față, grație moldovenismului nostru de naștere, noi sîntem aceia ce-i putem muștra pe d-lor de a subordina, în modul cel mai pueril, veritatea istorică unor meschine pretensiuni de cătun.

Dacă-i facem onoare zisului domn de a-l menționa în această prefață este numai și numai în considerațiunea unei reviste în care s-a citit cîteodată un Alecsandri și a scris uneori cu răsunset d. T. L. Maiorescu.

O adevărată critică, bazată pe minte matură și pe cunoștințe solide, ar fi descoperit destule neajunsuri în prima edițiune a acestui volum; fiind însă că tocmai defectele reale nu le-a observat nemini, am fost siliți noi înșine a ne face propriul nostru critic, îndreptînd și completînd cu stăruință tot ce ni s-a părut a fi necorect sau nesuficient în urma unor nouă cercetări.

Trăsăturile principale au rămas aceleași, rezistînd verificării la care le-am supus pentru a doua oară; dar, printr-o reviziune din punct în punct a totalității, am reușit a constata unele erori secundare în fond, unele lacune sau prisosuri în distribuțiune, unele viciozități în formă.

Sub raportul filologic mai cu seamă, prima edițiune rămîne de acum înainte ca un simplu specime, față cu bogatele mijloace de informațiune de cari am putut dispune mai în urmă.

Partea curat polemică, care juca un rol adesea disproportionat în prima edițiune, am crezut de cuviință a o suprima cu totul în cele mai multe cazuri, reducînd-o pe aiuri la marginile strictei necesități, acolo unde ea concurge întru cîtva la limpezirea vreunei probleme.

Am subdiviz materia într-o mulțime de scurte paragrafuri, ale căror titluri, reproduse într-un singur corp, servă drept tablă analitică a coprinsului, pe cînd prima edițiune era împărțită numai în trei lungi rubrici foarte incomode.

Terminăm printr-o observațiune a naturalistului Agassiz, pe care n-o vom comenta:

„De cîte ori știința constată un fapt nou, vulgul strigă în primele momente că nu este adevărat; apoi, mai tîrziu, că nu e conform cu teologia; în fine, la urma urmelor, ca să-și împace conștiința, zice că nu este ceva nou”.

1 *Românul*, 1872, 15 apr., mai etc.; *Tranzacțiuni literare*, 1872, 15 iunie; *Trompeta Carpaților*, 1872, 23 apr.; *Albina*, 1872, 22 iun.; *Journal de Bucarest*; 1872, 18 apr.; *Transilvania*, 1872, 1 mai; *Presa* etc.

2 **Vezi studiul d-lui GR. G. TOCILESCU, Cum se scrie la noi istoria, în Columna lui Traian, 1873.**

STUDIUL I

întinderea teritorială

Hotarul muntenesc pînă la Marea Neagră

în secolul XIV, și chiar pînă la a doua jumătate a secolului XV, pămîntul Moldovei era mic și sărac în alăturare cu mărimea și avuția Munteniei.

Tot lungul Dunării, de la Poarta de Fer pînă la Pont, aparținea Basarabilor.

Acest fapt se probează printr-o serie de fintine, în care primul loc ocupă două tractate comerciale între Moldova și Polonia, conservate ambele în Arhivul Municipal din Lemberg.

în actul din 8 octombrie 1407, Alexandru cel Bun zice: „Lembergenii, mergînd la Brăila după pește, vor plăti vamă la fruntarie în Bacău sau în Birlad”.

Astfeli, Birladul spre sud și Bacăul spre occidente erau ultimele orașe ale Moldovei în direcțiunea Tarei Românești.

Cellalt document, din 3 iuliu 1460, este și mai clar.

Ștefan cel Mare zice: „Lembergenii, mergînd la Brăila sau la Chilia după pește, să plătească vamă la graniță în Bacău sau în Birlad”.

Prin urmare, Bacăul și Birladul nu încetaseră a forma hotarul Moldovei despre Muntenia pînă pe la 1460.

în specie despre vama de la Birlad și Bacău, ca două orașe de margine, noi mai avem încă, pe lîngă cele două tractate comerciale, mai multe alte crisoave moldovene:

1. Din 20 august 1422;
2. Din 6 februarie 1431;
3. Din 8 septembrie 1456;
4. Din 2 **aprilie** 1460 etc.³

Bizantinul Calcocondila, ale căruia cuvinte vădesc totdeauna o solidă și amănunțată cunoștință de ceea ce se petrecea în România în secolii XIV și XV, ne oferă aceeași stare de lucruri.

Vorbînd despre Mircea cel Mare pe la anii 1396-1398, el zice:

„Țara muntenilor se întinde de la Transilvania pînă la Marea Neagră, d-a dreapta avînd Dunărea pînă la țărmul marin și d-a stîngă Moldova”.

însuși numele pe care cronicarul grec îl dă Munteniei este „țara dej la Dunăre”, pe când Moldovei îi zice „țara lui Bogdan”⁵.

Calcocondila, mai mult sau mai puțin, a fost cunoscut tuturor istoricilor noștri.

Înțelesu-l-a vreunul dintr-înșii?

Cantemir îl traduce pe dos:

„A dacilor sau a vlahilor neam de viteaz vestit este. Tarele lor înce-1 pind de la muntele Orbal și Peucin, carii din Panonia încep și de la Ar* | deal pînă la Marea Neagră se întinde, din dreapta pre lîngă Dunăre stăf Dacia panonilor, Țara Muntenească înțelege, iară din stînga este țara pre care o cheamă Bogdania”⁶.

Mai întii în Calcocondila nu se află nicăiri „muntele Orbal și Peicin”, ci numai *ano 'Ap8eX.iou tjjq ncaovcov Acxiriac*,, cătră care comenzi tatorul latin modern a adaus la margine, din propriul său cap, oi absurditate fără nici o legătură cu însuși textul: „A monte Orbalo aci Peucinis initium sumens”⁷.

Al doilea, din modul de a se exprime al lui Cantemir e peste puțințal a decide dacă „țările dacilor”, sau dacă „Panonia”, sau dacă „muntele! Orbal și Peucin”, sau în fine dacă „Ardealul”, care anume din acestea! „pînă la Marea Neagră se întinde”?

Al treilea, pe „Dacia panonilor, adecă Transilvania sau Ardealul, \ ApSeXoiv, după cum o numește însuși Calcocondila”, Cantemir o confundă cu „Țara Muntenească”.

Și totuși el lesne s-ar **fi** putut dumeri asupra înțelesului, de nu după j textul grecesc, incai cu ajutorul traducerii latine literale, care este aci] destul de lămurită:

„Extenditur eorum (Dacorum Myrxae ducis) regio, ab Pannonum Arde- j lio (hoc est) a Pannonum Dacia (quae et Transsylvania) initium sumens,; usque ad Pontum. A dextra, qua vergit ad mare, Istro fluvio alluitur; a j sinistra regionem Bogdaniam (Moldaviam) appellatam habet”⁸.

Cantemir a fost mai fericit cu cellalt pasagiu geografic din Calco- • condila: *тѣмъ Boy8aviav кѣу оcottiv* nap' 'Ircpov x&pctv, pe care-l traduce foarte bine: „Bogdania și *Istria sau țara de lîngă Dunăre, adecă Tara Muntenească*”⁹.

Engel este și mai puțin pătrunzător.

El explică „pînă la Marea Neagră” a lui Calcocondila prin războaiele transdanubiane ale lui Mircea cel Mare, carele cucerise litoralul bulgar al Dunării pînă la Pont”¹⁰.

Dar cine oare nu vede că scriitorul bizantin vorbește exclusivamente despre malul nordic al Istrului: „Muntenia se întinde pînă la Marea Neagră, *d-a dreapta avînd Dunărea pînă la țărmlu marin și d-a stînga Moldova*”?

Dacă era în cestiune Bulgaria, Calcocondila ar fi zis: „d-a dreapta avînd munții Balcani și d-a stînga Dunărea”.

Singurul Sincai precepuse cum se cuvine relațiunea analistului grec.

După ce reproduce prețioasa definițiune a teritoriului muntean, el o rezumă:

„Basarabia mai-nainte s-a ținut de Valahia”¹².

Scriind pe la finea secolului trecut, **Șincai** înțelegea prin Basarabie întreaga parte de jos a provinciei actuale de acest nume, adecă regiunea de lîngă Chilia, Ismail, Cetatea Albă și Tighinea”¹³, care se zicea Basarabie pînă la 1812”¹⁴.

Ei bine, observațiunea lui **Șincai**, deși foarte apropiată de adevăr, totuși nu este încă pe deplin riguroasă.

Muntenia se întindea numai pînă la gurile Dunării, nu pînă la Nistru.

Calcocondila în două locuri numește Chilia oraș muntenesc”¹⁵, pe cînd tot dînsul califică de urbe moldovenească Cetatea Albă sau Akermanul de astăzi”¹⁶.

Cele două tractate comerciale din 1407 și din 1460, pe lîngă Cetatea Albă mailasă Moldovei Tighinea sau Benderul actual și orașelul Lăpușna, arătînd astfel, cu destulă precizie, cum că teritoriul muntean coprindea peste Prut numai gurile Dunării și litoralul marin al Chilie.

în specie despre Cetatea Albă și Tighinea, ca orașe curat moldovene din vechime, se mai pot consulta, între mai multe alte fîntine:

1. Călătoria rusului Zosima din 1420”¹⁷;
2. Călătoria francezului Lannoy din 1421”¹⁸.

Marea Neagră aparținea Moldovei și Munteniei totodată.

Moldova o avea ceva mai jos de Cetatea Albă.

Muntenia o avea ceva mai sus de Chilia.

Moldovenii și muntenii se mîndreau dopotrivă cu această dominațiune maritimă.

Ronîan-Vodă, în crisovul său din 1392, păstrat în original în Arhivul Statului din București, își dă titlul: „stăpîn țarei moldovenești de la munte pînă la mare”¹⁹.

Marele Mircea, într-un act din 1387, aflător de asemenea în original în Arhivul Statului din București, se întitulează: „domnul toatei țare

ungro-române, al părților de peste Carpați și al țărelor tătărești, ducele Amlașului și Făgărașului, stăpînul banatului de Severin și al orașului Silistria, și pe ambele țărmuri ale Dunării pretutindeni pînă la marea cea mare²⁰.

Mai pe scurt, datul istoric decisiv este că extrema limită a Munteniei despre oriinte se oprea lîngă Chilia, dincolo de care mergea pînă la Nistru pămîntul moldovenesc, intervalul Mării Negre de la Dunăre pînă la Cetatea Albă fiind supus parte Moldovei și parte muntenilor.

Să revenim acum asupra titlului princiar, după cum l-am găsit cu cîteva rînduri mai sus în diploma din 1387.

Marele Mircea zice: „stăpîn pe ambele țărmuri ale Dunării pretutindeni pînă la mare”.

Observați bine: „ambele”.

Prin urmare, amîndouă malurile fluviului, cel bulgăresc ca și cel moldovenesc, Silistria ca și Galațul, Dobrogea ca și inghiul basarabean dintre Prut și Pont erau atunci în aceeași măsură sub sceptrul voievodului muntean.

Același titlu ne întîmpină într-o altă diplomă mirciană din 1393²¹.

De asemenea într-una din 1399²².

Idem din 1406²³.

Avem dară patru daturi cronologice: 1387, 1393, 1399, 1406.

La 8 septembrie 1439, unul dintre fiii lui Mircea, celebrul Vlad-Vodă, supranumit Dracul, acordă negușitorilor din Polonia și din Moldova un privilegiu doganiar, în care se întitulează: „stăpîn și domn al toatei țare ungro-române pînă la marea cea mare”²⁴.

El nu zice ca tată-său: „pe ambele țărmuri”, căci litoralul danubian al Bulgariei căzuse demult în minele otomanilor²⁵.

Acest document ne arată totodată că Moldova nu disputa atunci Munteniei posesiunea Chiliei, căci coprinsul actului manifestă o relațiune amicală între curțile din Suceava și din Tirgoviste.

Așadar probele despre dominațiunea Basarabilor pînă la Pont sunt în ordinea cronologică:

1. Crisovul mircian din 1387;
2. *Idem* din 1393;
3. *Idem* din 1399;
4. *Idem* din 1406;
5. Tractatul moldo-polon din 1407;
6. Crisovul moldovean din 1422;

7. *Idem* din 1431;

8. Crisovul muntean din 1439;

9. Cel moldovean din 1456;

10. *Idem* din 1460;

11. Tractatul moldo-polon din același an;

12. Bizantinul Calcocondila etc.

Zicem *et caetera*, căci în cursul operei de față vom mai înșira alte probe nu mai puțin decisive, dintre cari indicăm aci numai pe una, datorită eruditului nostru amic d. Alexandru Papadopol-Calimah: vechiul sigil municipal al urbiei Birlad poartă pe *vultur cu crucea în cioc*, iar partea sudică a orașului se cheamă pînă astăzi *Munteni*, deși nu există acolo nici măcar o movilă, necum un munte.

Docamdată cele de mai sus ajung.

De la 1387 pînă la 1460, Alexandru cel Bun, Vlad Dracul, Calcocondila, Ștefan și Mircea cei Mari, autoritățile autorităților în această materie, descriu într-o voce hotarul oriental al țarei Basarabilor.

Mai rămîn însă de rezolvit două cestiuni cronologice:

1. Fost-a partea moldovenească a Dunării în posesiunea muntenilor și pînă la 1387, adică înainte de primul crisov al marelui Mircea?

2. Cînd anume încetă-a această stare de lucruri în urma anului 1460, datul tractatului comercial și al unui crisov din partea lui Ștefan cel Mare?

2

Epoca lățirii Munteniei pînă la Marea Neagră

între 1375-1390 domni în Moldova Petru Mușat.

De nicăiri nu se vede ca el să fi fost vreodată în luptă cu muntenii, încît aceștia să-i fi putut răpi cea mai frumoasă parte a țarei.

Cu Mircea cel Mare, mai cu deosebire, Petru Mușat trăia în cea mai bună vecinătate.

La 1389, numai cu doi ani în urma diplomei muntene cu formula *pe ambele țărmuri ale Dunării pretutindeni pînă la mare*, amîndoi trîmit o singură ambasadă în Polonia pentru a încheia acolo un tractat solidar cu regele Vladislav Iagello.

în acea solie, boierul moldovenesc „Magnifici Principis Domini Petru Voievodae Muldanensis marschalcus” negociază și concludă, nu în numele propriului său domn Petru Mușat, carele fusese legat mai denainte cu Curtea din Cracovia², încît nu mai avea nevoie de o nouă alianță,

ci în numele lui Mircea cel Mare: „nomine et pro parte Domini Miricii”³.

Cu alte cuvinte, din prietenie pentru munteni Moldova lua asupra-și de a-i încumetri cu regatul polon, iar muntenii la rîndul lor, din prietenie pentru Moldova, primeau cu încredere această mijlocire.

Peste un an, marele Mircea rennoiește alianța, trîmițînd de astă dată o ambasadă curat muntenească, care însă nu merge drept în Polonia, ci se oprește în capitala Moldovei, unde convine cu mandatarii regelui Vladislavlagello, ca într-o localitate dopotrivă simpatică și sigură pentru ambele părți contractante⁴.

Față cu acestea nu se poate admite vreo dușmănie proaspătă, sau măcar o suvenire de ostilitate între Moldova și Muntenia, cel puțin pe cît timp domnise Petru Mușat în cea dentii din ele.

Scopul triplei convențiuni internaționale din 1389 era de a combate cu forțele comune Ungaria⁵.

Dacă **Țara Românească** ar fi smuls mai denainte o bucată de pămînt din corpul Moldovei, Petru Mușat nu se putea uni cu muntenii asupra maghiarilor, ci ar fi căutat din contra a se înțelege cu maghiarii asupra muntenilor, punînd pe aceștia între două focuri, o armată moldoveana la Șiret și o armată ungară la Olt, ceea ce i-ar fi înlesnit redobîndirea înstrăinatului teritoriu.

În *studiul II* noi ne vom încredința că pînă și tronul Moldovei Petru Mușat îl datorea lui Radu Basarab, tatăl marelui Mircea, ceea ce întărește cele zise.

Astfel dară se demonstra, cu faptele și cu logica în mîină, cum că între 1375-1390 nu s-a putut schimba raportul geografic constatat mai sus în crisoavele din 1387, 1393, 1399, 1406, 1422, 1431, 1439, 1456, 1460 etc, în cele două tractate din 1407 și 1460, și-n cronica bizantină a lui Calcocondila sub anii 1396-1398, adecă: spațiul întreg de la Brăila pînă la Chilia, între Bacău și Birlad d-o parte și între Dunărea de cealaltă, aparținea Basarabilor.

Așa a fost de la 1375 încoace.

Să zgîndărim oare datul cuceririi muntene într-o epocă anterioară?

Perdut-a Moldova țărmlul dunărean sub predecesorii lui Petru Mușat?

Timpu fundării principatului moldovenesc este cunoscut cu o deplină certitudine.

Trei mărturii contimpurane, cronica ungurului Ion de Kukulo⁷ și două diplome de la regele maghiar Ludovic cel Mare, una din 1360⁸ și

cealaltă din 1365⁹, afirmă într-un glas cum că pe la 1355, ceva mai mult sau ceva mai puțin, voievodul românilor din Maramurăș, numit Bogdan, **se** scoală contra coroanei Sintului **Ștefan**, adună o ceată, trece peste munte în țara moldovenească și înființează acolo o nouă domnie.

Prima-i așezare avusese loc, după însăși firea lucrurilor, anume în cea parte **a** Moldovei care este mai apropiată de Maramurăș, fiind despărțite numai prin creștetul Carpaților, adecă în Bucovina de astăzi, unde ne întîmpină în adevăr cea mai veche capitală **a** țarei: Suceava.

De la 1355 pînă la 1375, de la Bogdan pînă la Petru Mușat, avem abia vro douăzeci de ani.

În această glumă de timp moldovenii, atît de curînd descălecați, erau copleșiți cu următoarele trei bătăi de cap:

1. A prinde rădăcină într-un cuibuleț restrîns, **a** se organiza bine-rău, **a** se întări printr-un simbur de administrațiune;
2. A crește la număr și la forță, înaintînd cu încetul tot maijos;
3. A reziste întruna, aproape în fiecare an, pretensiunilor Ungariei, care nu înceta cu revendicarea prin arme **a** suveranității sale asupra Moldovei¹⁰.

Cînd oare mai puteau ei **a**-și lăți dominațiunea departe la Dunăre, perzînd-o apoi îndată prin ciocnire cu muntenii?

Este o imposibilitate cronologică.

Așadară, de la 1355 pînă la 1460 litoralul danubian dintre Brăila și Chilia aparținea tot **Țarei** Românești.

Înainte de 1270 această porțiune **a** Dunării avusese doi stăpîni: pînă la Prut se întindea belicoasa republică **a** Birladului, iar dincolo de Prut dominiul cumanilor avînd Chilia drept capitală¹¹.

Prin urmare, epoca cuceririi muntene pe malul moldovenesc al Danubiului pînă la Marea Neagră trebui căutată între 1270-1350.

Ne vom încerca **a** o face mai la vale.

Aci înregistrăm numai că **Țara** Românească din secolul XIV coprindea în sine, ca o parte integrantă **a** teritoriului său, tot țărmlul nordic al fluviului rege.

Epoca scăderii hotarului oriental al Munteniei

De la 1400 încoace Chilia devine visul de aur al Moldovei, care începe **a** înțelege importanța strategică și comercială **a** gurelor Dunării.

Puțin după 1407 Alexandru cel Bun pune mîna pe Chilia¹.

Vlad Dracul o ia înapoi².

Sub Petru-Vodă, fiul lui Alexandru cel Bun, o vedem din nou în posesiunea moldovenilor, cari o cedează pe un moment Ungariei³, de unde însă ea se întoarce la munteni sub faimosul Țepeș, fiul lui Vlad Dracul⁴.

Cu toată această perpetuă șovăire a Chilieii în prima jumătate a secolului XV, să se noteze bine că principii moldoveni, chiar cînd o apucău, profitînd din timp în timp de vro răzmeriță în Muntenia, tot încă o considerau mai mult ca un ce precariu, încît numai cronicile și documentele internaționale ne vorbesc despre faptul posesiunii moldovene, pe cînd nu se găsește din acea epocă nici un act civil sau administrativ, donațiune, vamă etc, privitor la pămînturile de lingă gurile Dunării, precum avem atîtea diplome despre Tighinea, Cetatea Albă, Birlad și Bacău⁵.

Așa a fost pînă la Ștefan cel Mare.

În 1462 acest principe rennoiește periodica tentativă a predecesorilor săi de a coprinde Chilia, dar nu reușește⁶.

Cu trei ani în urmă armele moldovene sunt mai norocoase.

Cronicarul zice:

„În anul 1465, în luna lui genariu 23, adunînd Ștefan-Vodă multă oaste de țară, pogorît-a cu toată puterea sa spre cetatea Chilieii, și so-sînd miercuri spre gioi la meazi-noapte, a încungiurat cetatea, însă gioi nu s-a apucat de harț, iar vineri de dimineață a început a bate cetatea, și așa toată ziua s-au hărățit pînă-n seară, iar sîmbătă se închinară cei din cetate, și a intrat Ștefan-Vodă în cetatea Chilieii”⁷.

Căderea Chilieii sub dominațiunea lui Ștefan cel Mare trase după sine supunerea întregii regiuni limitrofe pe ambele maluri ale Prutului.

De aci înainte gurile Dunării încetează pentru totdeauna a mai fi ale Tarei Românești.

De la moldoveni ele trec la turci, de la turci la tătari, de la tătari la muscali.

Cu toate astea o vie aducere aminte a primitivei situațiuni a spart cinci secolii și s-a conservat pînă astăzi în numele provincial *Basarabie*, adecă *țara Basarabilor*, pe care partea de jos a Moldovei de peste Prut l-a purtat pînă la 1812, și care se părea tuturor a fi o enigmă, pe cît timp nimeni nu putea să ghicească vechea dominațiune a muntenilor, a lui Alexandru Basarab, Vladislav Basarab, Radu Basarab, Dan Basarab, Mircea Basarab, Dracu Basarab, Țepeș Basarab, spuma neamului basarabesc, pe tot lungul Danubiului pînă la Marea Neagră⁸.

Peste un deceniu după cucerirea Chilieii, care implica în sine împingerea hotarului moldovenesc de la Birlad pînă la Dunăre, **Ștefan** cel Mare și-a întors de astă dată privirile în direcțiunea Bacăului, tinzînd a strămuta marginea țarei de la Șiret la Milcov.

Sub anul 1475 cronicarul sună:

„Si a luat Ștefan-Vodă cetatea Crăciuna cu ținut cu tot, *ce se cheamă ținutul Putnei, și l-a lipit de Moldova*”.

Iacă dară trei daturi rădicate mai pe sus de controversă:

1. înainte de 1465 Muntenia stăpînea tot litoralul moldovenesc al Dunării pînă la Birlad și Chilia;

2. înainte de 1475 Muntenia stăpînea toată laturea occidentală a Moldovei pînă la Bacău;

3. între 1350-1400 hotarul muntenesc pînă la Birlad, Chilia și Bacău n-a fost nici măcar pus în dubiu de cătră Moldova, ale carii încercări de a-l surprinde se referă toate la epoca posteroară dintre 1407-1475.

Înălțarea Moldovei și scăderea Munteniei este opera lui **Ștefan** cel Mare.

Scuturați de meazi-zi și de oriinte, vom specifica fruntaria **Țarei** Românești despre crivăț în cursul secolului XIV

4

Ducatul Făgărașului

Avînd Sibiul la apus și Brașovul la răsărit, răzemată spre sud de zăpezele Carpaților și spre nord de malurile Oltului, se întinde așa-numita țară a Făgărașului, în privința cării cu greu se poate zice dacă natura o leagă mai mult cu Muntenia sau mai mult cu Ardealul, căci maiestrosul său fluviu o desparte de restul Transilvaniei, unind-o cu România, pe cînd giganticele sale piscuri o despart de restul României, unind-o cu Transilvania.

O urbe și peste șasezeci de sate formează această lungureață regiune, una din cele mai frumoase prin varietatea siturilor, prin mulțimea piraiei, prin șes și plai, prin sănătate și vigoare, prin suflare românească.

Într-o diplomă din 25 noiembrie 1369, domnul muntenesc Vladislav Basarab se#ntitulează: „voievodul Tarei Românești, ban de Severin și *ducele Făgărașului*”.

Peste trei ani, anume la 14 iuliu 1372, el dăruiește unei ramure a neamului basarabesc cinci sate „lingă Olt *în țara Făgărașului*”.

Mircea cel Mare, atît în actul din 1387¹, precum aproape în toate uricele sale², apare ca „duce al țării de peste munți a Făgărașului”, și, ceea ce-i și mai remarcabil, o face pînă și-n tranzacțiunile diplomatice dintre Muntenia și Ungaria³.

Vlad Dracul, printr-o diplomă din 20 genariu 1432, hărăzește boia-rilor săi Ștefan și Roman trei sate, un deal și o apă în țara Făgărașului⁴.

Ne poprim aci, fără a ne pogori maijos în anele secolului XV, cari ne interesează în scrierea de față numai intru cit ele pot arunca vreo lumină retrospectivă asupra epocii anterioare.

între 1369-1432 întreaga țară a Făgărașului era a Basarabilor.

Cum și de cînd?

Iacă două cestiuni anevoie de limpezit.

5

Epoca cuprinderii Făgărașului de cătră munteni

Cea mai veche mențiune despre Făgăraș ne întîmpină într-o diplomă din 1231¹.

Primul punct care ne izbește într-însa este că laturea făgărașeană se numea totdeauna, chiar cu mult înainte de secolul XIII, „țara românilor”: *terra Blacorum*.

Acest dat, expres în modul cel mai clar, se ciocnește cu o altă indicațiune de tot obscură, care nu poate fi descurcată fără ajutorul unei laborioase critice.

Actul povestește în ce chip satul Boia, deși primitivamente nu făcea parte dinjurisdicțiunea Făgărașului, totuși mai la urmă i s-a supus prin forță: „a temporibus jam, quibus ipsa terra Blacorum *terra Bulgarorum* extitisse fertur”.

Adecă:

„flumai de cînd se zice c-au venit bulgarii în această țară a românilor”.

Bulgarii năvăliți în Făgăraș și anexînd cătră el un sătuleț de la margine, carele ținuse mai-naainte de un alt scaun, iacă o adevărată cimilitură!

Și-apoi să se bage de seamă o împrejurare.

Între anul diplomei și între anul acelei cuceriri bulgare cată să fi trecut cel puțin vro cincizeci de ani, deoarece naratorul pracizează timpul evenimentului numai printr-un *se zice*, ca nește lucruri depărtate, aflate de la bătrîni, nu văzute și auzite.

Ar urma dară că bulgarii vor fi coprins Făgărașul pe la 1160-1180.

însă tocmai atunci ei zăceau în sclavia grecilor, de unde s-au smuls abia între 1190-1200.

Este învederat că *bulgarii* din diplomă însemnează altceva.

Să aruncăm o cătătură asupra geografiei din evul mediu și totul se va împăca.

Bizantinul Leone Grammatic, din secolul XI, vorbind despre transportarea unor compatrioți ai săi pe malul nordic al Dunării în **Țara Românească**, zice: „în *Bulgaria* de peste Istru”².

Carta catalană din 1375 dă României danubiane numele corupt de *Burgaria*, pe cînd Bulgariei propriu-zise îi rezervă forma cea corectă: *Bulgaria*.

Cronicarul oriental Rașid, carele trăia în Persia între 1250-1300 și lucra după fintine oficiale, cînd descrie o invaziune mongolă din 1240, numește *Bulgarie*, *fo**, acea regiune unde se afla „țara *Karavlahilor* și a lui *Basarab-ban*”³, și să se observe că-n acea expedițiune tătarii nu trecuseră deloc peste Dunăre.

Această confuziune nominală avea în vedere mai ales banatul Severinului, despre care la 1237, numai șase ani după datul documentului de mai sus, regele maghiar Bela IV scria cătră papa Gregoriu IX: „terram Zemram *circa partes Bulgariae*”, iar într-o diplomă din 1239: „*Circa partes Bulgariae* in terra quae Zeuren nominatur”⁴.

Cu alte cuvinte, oltenii pentru transilvani erau „bulgari” *prin vecinătate cu Bulgaria*, întocmai precum pentru românii ciscarpatini sunt pînă astăzi „ungureni” frații noștri din Transilvania *prin vecinătate cu Ungaria*: „*circa partes Hungariae*”.

Pînă-n timpii mai noi ardelenii ne botezau pe noi citeodată cu epitetul de bulgari, încît suburbiul muntenesc de la Brașov, remarcabil prin biserica lui Neagoie Basarab și unde nu veți auzi o singură vorbă bulgărească, se poroclește în limba maghiară „*Bolgárszák*” sau *scaunul bulgarilor*, iar românește se zice „Șchei”⁵, precum cronicile noastre cele vechi numeau pe *bulgari*⁶.

Sasul Reichersdorfer, scriind în prima jumătate a secolului XVI, se rostește despre suburbiile Brașovului: „*unum incolunt Bulgari*, alterum Hungari Saxones agricolae tertium”⁷.

Cine oare nu recunoaște aci sinteza celor trei naționalități ale Ardealului?

Cu citeva rînduri maijos însuși Reichersdorfer pune în loc de *bulgari* pe „*valahi*”⁸.

Dar de ce să mai vorbim despre Brașov, cînd avem o mărturie tot atît de pozitivă chiar în privința Făgărașului?

Un poet sășesc de pe la 1550 îl descrie în următorul mod:

„Arx iacet ad ripas piscosae dives Alutae,
Cui Fogaras prisci nomen tribuere coloni,
Undique cum fossis valido circumdata muro...'
Hanc habitant *circum fodientes rum Tribalii*
Innumeri, quibus arx leges et iura ministrat”.

Adecă:

„Pe malurile pescosului Olt stă vestita cetate, caria vechii locuitori îi impuseră numele de Făgăraș, încunjurată de pretutindeni cu șanțuri și cu puternicul zid, unde *locuiesc împrejur, dedați plugăriei, nenumărații tribali*, supuși legilor și dreptului dictate din acel castel”.

Celebrul sas Eder, editând poema lui Schesaeus, observă:

„*Sub epitetul de tribali, sinonim cu bulgarii, sunt înțeleși românii de lângă Făgăraș, precum tot bulgarii se numesc românii de (a Brașov)*”.

Așadar asupra numelui *bulgari* în înțeles de „români danubiani” noi avem marturi:

1. Leone, scriitor grec de pe la anul 1010;
2. Rașid, analist oriental din secolul XIII;
3. Mapa catalană din secolul XIV;
4. Reichersdorfer, autor transilvan din secolul XVI;
5. Schesaeus, compatriot și contimporean al acestuia din urmă;
6. Accepțiunea actuală a vorbei „Bolgárszek” la Brașov.

Primele trei mărturii sînt prețioase prin epoca lor dintre secolii XI-XIV; ultimele trei sunt nu mai puțin importante prin aceea că emană tocmai din nește sorginți transilvane, iar Schesaeus mai cu seamă se referă anume la Făgăraș.

În cursul operei de față noi vom mai întîmpina nu o dată pe românii de la Dunăre, mai cu deosebire pe olteni, sub același nepropriu nume de „bulgari”, bunăoară în famoasa cronică maghiară din secolul XIII, scrisă de notarul anonim al regelui Bela și pe care nu ne răzemăm docamdată, căci voim a o supune mai întîi analizei¹⁴.

Ne rezumăm:

Brașovul, ca și Făgărașul, dopotrivă așezate la marginea Munteniei, primiseră în cursul evului mediu din porțiunea danubiană a Daciei un nou contingent de element românesc pe care sașii, ungurii și chiar frații noștri de peste Carpați nu știau cum să-l distingă decît numai atribuindu-i porecla de *bulgari*, fiindcă veneau din regiunea „circa par-

tes Bulgariae”, pe cînd românilor transcarpatini li se rezerva mai cu preferință, precum vedem în documentul din 1231, epitetul de *blachi*.

Și totuși, în puține regiuni ale Provinciei Traiane, vița română e mai neamestecată cu elemente străine, mai pură ca în țara Făgărașului.

Făgărășenii - zice d. Bariț - nu se încuscresc niciodată cu neromâni¹⁵.

Exegeza unui singur cuvînt, asupra căruia noi ne-am dat osteneala de a grămădi probe peste probe, imprăstie toată negura.

Termenul „bulgari” din actul de la 1231 capătă o deplină claritate.

Erau românii de la Dunăre.

Epoca aproximativă a stabilirii dominațiunii Basarabilor în țara Făgărașului cade dar între anii 1160-1180.

însă cum?

Prin cucerire?

Prin concesiune?

Pe calea păcii sau cu arme?

Iacă o nouă cestiune.

6

Modalitatea coperinderii Făgărașului de către Basarabi

Ion Cinam, biograful contimporean al împăratului Manoil Comnen, cu care-l lega o strînsă amicie personală și pe care-l însoțise mai în toate întîmplările vieții, narează ca martur ocular o expedițiune bizantină contra regelui maghiar Ștefan dintre anii 1161-1173.

Vom începe prin a traduce întregul pasagiu.

După ce atinge cauzele ostilității între Ungaria și Bizanțiu, Cinam urmează înainte:

„Pe Alexiu, dară, căruia-i logodise pe fie-sa, împăratul l-a trimis cu multă oștire spre Dunăre, prefăcîndu-se a ataca din nou pe unguri din locurile cele obicinuite. Lui Leone, numit Batatze, cu o oștire tot atît de număroasă, iar mai ales cu o mare mulțime de vlahi, cari se zic a fi fost o colonie italică, i-a poruncit să atace Ungaria într-o altă direcțiune, din locurile despre Marea Neagră, de unde în veci nemini încă nu-i atacase. În conformitate cu acest plan, Alexiu ajunsese la Dunăre și tot speria pe unguri prin aparinta de a trece fluviul, pe cînd Batatze, atacîndu-i despre Marea Neagră, a snopit toate în cale-i, ucizînd o mulțime de oameni, robînd nu mai puțini, și cu turme de vite, de cai și de alte dobitoace întorcîndu-se înapoi. Împăratul însă, meditînd a mai da ungarilor o a treia lovitură, a mai trimis o nouă oștire, care să înainteze mai în sus,

atacându-i din direcțiunea Tauro-Sciției și avînd de capi pe Andronic Lamparda și Nicefor Petralifa...”²

Pentru ca să ne putem forma o imagine geografică sigură despre toate aceste mișcări strategice ale grecilor, primul pas de făcut este a constata că întreaga forță armată a lui Manoil Comnen a lucrat în trei corpuri separate, fiecare din ele avînd alți generali: peste unul Alexiu, peste cel al doilea Batatze, peste cel al treilea Lamparda și Petralifa.

Corpul lui Alexiu ocupa o margine; corpul lui Lamparda și Petralifa cealaltă margine; la mijloc, între ambele margini, se afla corpul lui Batatze, adecă al *vlahilor*.

Este invederat că definirea celor două puncturi extreme ne va permite a descoperi spațiul intermediar în care se mișcau românii.

Să ne întrebăm dar:

1. De unde lovea pe unguri Alexiu?

Cinam răspunde: din *locurile cele obicinuite*.

2. De unde loveau pe unguri Lamparda și Petralifa?

Cinam răspunde: de lîngă *Tauro-Sciția*.

3. Unde să fi fost „locurile cele obicinuite”, de pe unde grecii atacau pe unguri, și ce însemnează în autorul bizantin cuvîntul „Tauro-Sciția”? înainte de această expedițiune a lui Manoil Comnen, Cinam descrie vro cincisprezeci alte răzbele anterioare între greci și unguri.

Toate, fără excepțiune, se petrecuseră la Dunăre în actuala Temeșiana și-n Sirmia³.

Prin urmare, „locurile cele obicinuite”, de unde grecii loveau pe unguri, erau pe malul fluviului Temeș.

Sub numele de Tauro-Sciția, de altă parte, Cinam înțelege porțiunea de jos a Galiției, așezată între Moldova și Ungaria și unde este orașul Haliri: „κοττcc ραΑ,η&nc, x^pocc, Ταυποο-KuQtxfjc,“.

Generalul Alexiu ataca pe unguri la apus despre Temeșiana, iar generalii Lamparda și Petralifa la răsărit despre Moldova.

Teritoriul prin care i-a atacat generalul Batatze avînd cu dînsul „o mare mulțime de vlahi” se afla între celelalte două, adecă între Temeșiana și Moldova.

Este dar Tara Românească.

O particularitate e foarte interesantă.

„Marea mulțime a vlahilor”, BX.&xcov *no'kbv 6p.iX.ov* a lui Cinam, este pe deplin identică cu expresiunea din trei bule papale de pe la 1236-1239,

adecă posterioare numai cu vro jumătate secol, în cari se zice: „mulțimea poporului crescută peste măsură în țara Severinului”.

Aruncînd acum o cătătură asupra mapei, noi ne încredințăm de la primă vedere că invaziunea vlahilor, descrisă de autorul bizantin, a fost operată anume asupra Ardealului între Făgăraș și Brașov, căci spre oriinte de această linie creștetul Carpaților apucă sus spre Galiția, încît pe acolo, *inioxEiXaq avcoBev Jto6ev eq touc, rcpoaoiKouv-tac, xfv Tau-pooK-DâiKTiv epBaX.eiv Ouvvouq*, fusese îndreptată cealaltă oștire a grecilor sub povața lui Lamparda și Petralifa.

Actul maghiar din 1231 ne înzestră cu anul 1170 ca datul aproximativ al stabilirii dominațiunii Basarabilor în țara Făgărașului.

Bizantinul Cinam, confirmînd acest dat cronologic cu toată autoritatea contimpuranității sale, ne mai împărtășește modalitatea evenimentului.

Certitudinea e perfectă⁴.

Pe la 1170 oltenii de la Severin, profitînd de dușmănia dintre Imperiul Bizantin și regatul maghiar, se aliază cu cel dentii, năvălesc în Ardeal și copriind ducatul Făgărașului.

7

Făgărașul între munteni și unguri

De la 1170 pînă la 1360, precum Chilia între 1400-1460 trecea din mină în mină, cînd la munteni, cînd la moldoveni, tot așa Făgărașul se pare a fi șovăit între munteni și maghiari.

în 1231 el era al Ungariei, dar nu de mult, căci actul din acest an îndreaptă în favoarea unui maghiar o strîmbătate comisă în intervalul stăpînirii muntene.

în 1291 el este din nou unguresc, însă iarăși de puțin timp, precum se vede din famoasa diplomă, mereu citată și nici o dată explicată, prin care regele maghiar Andrei III acoardă orașului Făgăraș și un sat din aceeași țară ungurului numit Ugrin, fiindcă: „i s-a fost răpit pe nedrept”⁵.

Ceea ce caracteriza dopotrivă ambele aceste documente, din 1231 și din 1291, este tendința lor comună de a desființa pe tărîmul proprietății consecințele succesivelor ocupațiuni muntene.

De cite ori Basarabii apucau Făgărașul, boiarii lor luau acolo prin donațiuni princiare, precum văzurăm mai sus în diplomele din 1372 și din 1432, pămînturi, sate, munți și ape, confiscate cu drept sau fără drept pe seama fîscului de la posesorii unguri, cari însă profitau și ei de

cea dentii ocaziune pentru a revindeca moșiile lor, din dată ce autoritatea maghiară reușea a înlocui pe cea română.

Pe la 1300 Făgărașul depindea încă de Ungaria, căci voievodul transilvan Ladislau îl fortifică atunci, negreșit contra vreuniei din cele dese tentative din partea Munteniei.

De la 1300 pînă la 1369 nici un act maghiar, întru cît ne aducem aminte, nu menționează țara Făgărașului, deși există sute de pergamente pentru aproape toate localitățile Transilvaniei, ceea ce probează că noua cetate n-a putut reziste Basarabilor, încît chiar de pe la începutul secolului XIV regiunea întreagă redeveni munteană.

Puținătatea cea extraordinară a documentelor ungare despre Făgăraș a fost de mult observată cu mirare³.

Nemini însă n-a voit să ghicească adevărata sorginte a ciudatului fenomen.

Maghiarii nu puteau regula adesea afacerile unei provincii, carea le aparținea din cînd în cînd numai în treacăt.

Tot astfel noi constatarăm mai sus, dintr-o cauză analogă, lipsa actelor moldovene despre Chilia.

8

Ducatul Amlasului

în tot cursul secolului XIV, afară doară de vro cîteva întrerumperi momentane, Basarabii au stăpînit cu titlul ducal regiunea Făgărașului.

Dar unde oare se va fi aflînd cellalt ducat transalpin al Munteniei, misteriosul Amlaș, carele figurează mai totdeauna alături cu Făgărașul în titulatura princiară

Statistica Transilvaniei ne oferă peste treizeci de localități, presărate ici-colea în felii de felii de direcțiuni, purtînd toate același nume: *Amlaș*, *Almaș*, *Omlaș*, *Amnaș*, *Olmeș*, *Omnaș*, *Halmaș*, *Almășel* etc. *

În ce mod ieși-vom din labirintul unei nomenclature atît de confuze?

Benko, comentînd diploma lui Vlad Dracul din 1432, afirmă că Amlașul din crisoavele muntene se referă la un sat de lîngă Sibiu, numit săsește *Hamlesch*, ungurește *Omlas* și românește *Amlaș* sau *Cmnaș*.

Gebhardi preface acest sat într-o provincie așezată la marginea țării Făgărașului¹.

Engel bănuiește că „dominiul Omlașului se afla în însuși interiorul districtului făgărășean”².

Pe de altă parte, este foarte cert că pînă în secolul XVII românii din Muntenia numeau „ținut al Amlasului” o porțiune învecinată din Temeșiana³.

Față cu astă din urmă considerațiune și față totodată cu o lipsă absolută de probe în favoarea pozițiunii ardelene a ducatului de Amlaș, căci Benko, Gebhardi și Engel, pe de o parte, se contrazic unii cu alții în amănunte, iar pe de alta, nu ne ofer decît o nudă afirmațiune; mai avînd în vedere depărtarea satului Hamlesch de hotarele Munteniei, imposibilitatea-i de a constitui un „ducat”, diverse necompatibilități cronologice și mai multe altele, noi înșine, în prima edițiune a operei de față, ne pronunțarăm contra părerii generalmente admise și ne-am încercat a căuta dezlegarea problemei afară din Transilvania pe teritoriul Temeșianei.

Această soluțiune era cea mai conformă cu următoarele trei criterii menite a înlesni descoperirea ducatului de Amlaș:

1. Trebuie să fie nu un sat sau o urbe izolată, ci o țară de o întindere oarecare;
2. Trebuie să fie limitrof cu Muntenia;
3. Trebuie să nu fi fost într-o posesiune străină în acea epocă în care ne apare sub sceptrul Basarabilor.

„Ținutul Amlasului” din Temeșiana, ca un district întreg la hotarul Țării Românești, corespunde pe deplin primelor două criterii, cu cari din contra nu se potrivește deloc Hamleschul din Transilvania, un simplu sat situat dencolo de Sibiu.

Cît despre criteriul al treilea, ambele pozițiuni, acea transilvană ca și acea temeșiana, prezintă condițiuni egale.

Aveam dară pentru noi două din trei.

Si totuși rezultatul nu ne satisfăcea.

Chiar în prima edițiune a acestei opere, turmentați mai cu seamă de diploma regelui Matei Corvin din 1467, al carii înțeles direct nu se împacă cu strămutarea ducatului de Amlaș în Temeșiana, căci ea îl numește alături cu Făgărașul și cu Rodna, două localități curat transilvane⁴, noi ne grăbirăm a introduce în apendicele de la finea volumului unele modificaliuni și rezerve.

Nemulțumiți însă cu atîta, am ajuns în cele din urmă a întreprinde o călătorie ad-hoc pentru a consulta arhivele ardelene, și am fost fericiți de a strînge numeroase probe inedite că:

1. Ducatul de Amlaș se afla în adevăr în Transilvania, deși nu în modul cel acreditat;

2. „Ținutul Amlasului” din Temeșiana, mai corect „valea Almașului”, făcea o parte integrantă din așa-numitul *banat de Severin*;

3. Realitatea rămâne întocmai așa după cum am stabilit-o noi în prima edițiune, adică o parte învecinată a Temeșianei și o parte extra-făgărășeană a Transilvaniei aparținând Basarabilor, dar se schimbă între aceste două părți relațiunea nominală.

Să vedem.

9

Ducatul de Amlaş din punctul de vedere cronologic

Oriunde se va fi aflat teritoriul amlășean, pînă la 1370 el nu purta în titulatura principilor munteni nici un nume separat.

Lăsînd la o parte pînă la paragraful următor cestiunea geografică, să ne mărginim aci a limpezi punctul cronologic.

Sub fratele lui Vladislav Basarab și tatăl marelui Mircea, acel Radu Negru pe care letopisețele noastre îl tirăsc din veac în veac și din loc în loc sub aureola de fondator al Munteniei, deși în realitate el a domnit abia în al șaptelea deceniu din secolul XIV, apare pentru prima oară *ducatul de Amlaş*.

Astăzi nu se mai află, întru cît știm noi, nici un crîșov de la acest principie, dar scriptele și actele posterioare menționează mai multe diplome emanate de la dînsul, conservate altădată și actualmente pierdute sau rădăcite¹.

El se întitula:

„în Crist Dumnezeu binecredinciosul și de Crist iubitorul autocrat Io Radu Negru Voievod, din grația lui Dumnezeu domnul toatei Țări Ungro-Române și ducele țarelor transcarpatine *Amlaş și Făgăraș*”.

Aceasta se petrecea pe la anul 1375.

Sub Vladislav Basarab, predecesorul lui Radu Negru, noi găsim primul vestigiu al acestui *ducat amlășean*, dar imbrobodit sub o formă atît de bizară încît nemîni n-a fost în stare de a-l recunoaște.

Pentru a constata faptul, cată să enumerăm mai întii diversele titluri ale acestui principie.

Pe peatra comemorativă din 1362 a bisericii Sărindar din București, citată într-o inscripțiune de la Matei Basarab, Vladislav se intitulează: „banul Severinului și al Făgărașului”².

în actul slavice de la mănăstirea Tismana și-n inscripțiunea greacă a unei icoane de la Muntele Atone³, ambele fără dat, însă după toată

probabilitatea anterioare anului 1365: „voievod și domn al Ungro-României”.

La 1368: „voievod al Țării Românești și ban de Severin”⁴.

La 1369: „voievod al Țării Românești, ban de Severin și duce de Făgăraș”⁵.

în fine, la 1372, cătră Țara Românească, cătră banatul de Severin și cătră ducatul de Făgăraș se mai adaogă pe neașteptate un atribut, pe care nu-l vom putea înțelege fără o scrupuloasă analiză.

Textul original s-a citit așa:

„Ladislaus Vajvoda Transalpinus, Banus de Zeurino et Dux *navae plantationis terrae Fogaras*”.

Toți istoricii noștri l-au tradus în următorul mod:

„Vladislav, voievod al Țării Românești, ban de Severin și duce al noii plantațiuni a țării de Făgăraș”.

Dar ce însemnează noua *plantațiune*?

Iacă baza dezbaterii.

Atît generalmente în limba latină din evul mediu, precum în specie în diploma ungară, *plantatio* este sinonim cu *fundațiune*, cu *edificare*, cu *colonie*.

Ducele maghiar Geisa și fiul său regele Sîntu Ștefan, amîndoi renumiți prin ardoarea cu care ademeneau în Panonia numeroase cîrduri de sași, de italieni, de biseni, ba pînă și de saracini, erau „plantatores”⁶.

S-ar putea induce la prima vedere că Vladislav Basarab, *plantator* la rîndul său în același înțeles, ar fi colonizat cu români țara Făgărașului.

Scriitorii sași s-au și grăbit a profita de acest simț așa-zicînd *tipărit* al diplomei, afirmînd că pînă la 1372 regiunea transcarpatină a Oltului nu era românească⁷.

Actul maghiar din 1231 și bizantinul Cinam ne-au demonstrat mai sus că stabilirea românilor de la Severin în Făgăraș se întimplase pe la 1160-1180, adică tocmai cu doi secolî înainte de Vladislav Basarab, iar cu mult mai denainte, *a tempore humanam memoriam transeunte*, întreaga regiune fusese curat română, *terra Blacorum*, deși nu muntenească⁸.

Prin urmare, *nova plantatio* nu se potrivește în privința Făgărașului.

Față cu această imposibilitate avem dreptul de a bănuî vro nențelegere.

Autenticitatea documentului din 1372, după toate prescripțiunile critice interne, nu poate fi pusă la cea mai mică îndoială.

Rămîne dar a se cerceta dacă nu cumva textul, anume în pasagiul „*novae plantationis terrae Fogaras*”, a fost răii descifrat și rău editat.

Un singur om, iezuitul maghiar Fridvaldszkj, văzuse originalul pe care-l descrie cu destule amănunte¹².

La caz de a fi coprinsă în descifrare sau în edițiune vreo eroare, nemini nu putea s-o coreagă prin vulgara procedură de colaționare¹³.

Să propunem ipoteza că în text ar fi fost: „*dux Novae Plantationis et de Fogaras*”, iar nu: „*dux novae plantationis terrae Fogaras*”, și să vedem dacă nu vom putea justifica această lecțiune pe calea demonstrativă, recurgînd la metoda admisă în recenziunea autorilor clasici.

1. *Plantatio terrae* este un pleonasm, căci ideea *plantatio* implică în sine ideea *terra*, încît era foarte de-ajuns a zice: „*dux novae plantationis de Fogaras*”, fără a mai vîri la mijloc pe tautologicul „*terrae*”.

2. în diploma din 1369, cu trei ani mai veche, Vladislav Basarab se mărginește cu: „*dux de Fogaras*”, fără *terra*, încît subita întroducere a unei formule atît de anormale devine suspectă.

Pînă aci am dobîndit probabilitatea care ne spune că de la 1369 pînă la 1372, într-un timp mai mult decît scurt, Vladislav Basarab nu avea nici o rațiune de a modifica într-un mod ciudat primitiva denumire a Făgărașului, încît *Nova Plantatio* cată să se refere la altceva.

Paleografia din evul mediu ne va conduce mai departe la un înalt grad de certitudine.

Corecțiunea pe care o azardăm noi în diploma din 1372 se reduce unicamente la înlocuirea cuvîntului *terrae* prin particulele: *et de*.

Să începem prin a constata că în document nu putea fi *terrae*, ci *terre*, căci e în loc de *ae* este una din proprietățile cele mai caracteristice ale ortografiei latine din secolul XIV¹⁴, mai cu deosebire în Ungaria¹⁵.

însă nici *terre* nu se scria pe atunci în cursiva actelor, ci numai *tre*, punîndu-se o codiță dasupra literei t¹⁶.

Iacă dară față-n față: *et de* și *t're*.

Et, scurtat în monogramă, de cele mai multe ori nu diferă de *t'*, mai cu seamă cînd ne vom aduce aminte că vorbele nu se prea separau prin intercalarea unui spațiu, încît *et de* se lega împreună, ceea ce se putea citi prin confuziune: rede sau *t'de*.

Ma i rămîne diferența de o singură literă între *t'de* și *t're*.

însă aci iarăși, ca o ultimă instanță, paleografia din evul mediu ne arată că minusculele *d* și *r* se asemănau în scriere, mai ales fiind înno-date cu alte litere¹⁷.

în acest chip însăși firea lucrului permitea lui Fridvaldszkj a vedea: „*Dux novae plantationis terrae Fogaras*” acolo unde trebuia să citească: „*Dux Novae Plantationis et de Fogaras*”.

Restaurînd litera, să restabilim și spiritul textului.

Avem formula cea corectă: „ducele Noii Plantațiuni și al Făgărașului”.

Două ducaturi deosebite, iar nu tot una, după cum se credea pînă astăzi din cauza unui *qui pro quo* paleografie foarte inocinte.

Acolo unde Vladislav Basarab așează „ducatul Noii Plantațiuni”, adecă înaintea Făgărașului, Radu Negru și succesorii ambilor frați pun: „ducatul Amlasului”.

întru cit nici un al treilea ducat n-a figurat vreodată în titulatura princiară din Muntenia, identitatea între *Noua Plantațiune* și *Amlaş e* perfectă.

Străbunii noștri, cînd fundau vreo comună rurală, îi dedeau ades numele de *Satu-Now*¹⁸.

în alte staturi, aceeași origine avuseseră sute și mii de localități, cunoscute sub denumirile de *Neapolis*, *Neuburg*, *Neufchâtel*, *Nova<astra*, *Novi-odunum*, *New<astle*, *Novigrad*, *New-forest*, *New-land*, *Novi-gentum* etc

în apropierea României serbii au orașul *Novisad*, numit nemțește *Neusatz* și latinește *Neo planta*, o formă nominală foarte instructivă prin asemănarea sa cu *Nova Plantatio*.

Unul dintre vechile regaturi france din periodul Merovingilor se chema *Neustria*, adecă *Neust-reich*, pe românește: *Regat-nou*.

Aceste exemple s-ar putea înmulți pînă la infinit¹⁹.

în titlul lui Vladislav Basarab termenul „nova plantatio” indică dară stabilirea pe la anul 1370 a unei colonii oltene sau din **Țara** Românească pe o porțiune oarecare destul de importantă din teritoriul transilvan, nu însă în regiunea Făgărașului.

Aceasta era „ducatul Amlasului”.

Dar unde anume se afla el?

10

Ducatul de Amlaş din punctul de vedere geografic

în primul pătrar al secolului XIV un întins teritoriu transilvan, învecinat spre sud cu munții districtului actual al Vilcii și spre răsărit cu țara Făgărașului, aparținea unei puternice familii săsești ca și suverane, care la anul 1322 a conces o însemnată porțiune din el coroanei ungare, printr-un act conservat astăzi în Arhivul Cameral din Buda și

rezumat în următorul mod în diplomatariul săsesc manuscris al lui Trausch:

„Donațiunea regelui Carol pentru magistrul Nicolau fiul lui Conrad de Talmesch și pentru moștenitorii lui, dacă vor rămânea neștrămutați în fidelitate, în puterea carii donațiuni Nicolau de Talmesch, în considerațiunea diferitelor credincioase servicii, mai ales contra rebelului Ladislau și a fraților săi, fii ai lui Ladislau, fost voievod al Transilvaniei, precum și drept răsplată pentru că a restituit regelui castelul Salgo cu satele Zazzekes, Omlas, Feketeviz, Varolyafalu și alte cinci sate românești, se primește în grația regelui, atît dinsul precum și moștenitorii lui, confirmîndu-se în toate celelalte bunuri și drepturi ale lor și ale fratelui său Ion, fie ereditare, fie de acuzițiune, exceptîndu-se numai castelul și satele de mai sus”¹.

Afară de castelul Salgo, pe care noi nu știm a-l preciza, celelalte localități enumerate în acest document există pînă în momentul de față: Omlas, Zekeschdorf, Feketeviz și Varalya, românește Amlaş, Concea, Săcel și Orlat², toate spre apus de Sibiu, iar spre ost-sud de acesta, lîngă Turnu-Roșu, orașelul Tălmăciu, unde reședea însăși familia Konrad³.

În aceeași regiune cată să fi fost și „cele cinci sate românești”, pe cari regele Carol nu le specifică.

Mai pe scurt, Basarabii puteau stăpîni atunci numai țara făgărășeană, căci de cealaltă parte a Oltului se întindea de la Tălmăciu spre Amlas și mai încolo un teritoriu aparținînd într-o mare parte denții casei semisuverane a Konrazilor pînă la 1322, iar de la 1322 încoace sceptrului maghiar.

În a doua jumătate a secolului XIV situațiunea se schimbă.

La 1366 regele Ludovic, fiul și succesorul lui Carol, trimite vicevoievodului transilvan următoarea ordine:

„Pînă a nu te mișca spre a veni aice la noi, îți poruncim cu tărie să procezi denaintea delegațiunii Capitolului Bisericesc din Alba-Iulia, pe care va avea s-o trîmîtă spre acest scop, a delimita după dreptate satele numite Echellew și Thyliche ale lui Ion zis Tompă, comitelui plaiurilor noastre din părțile Transilvaniei, precum și satele ce se cheamă Feketeviz și Varaliafalu ale lui Ion fiul lui Petru de Cisnădie, rectificînd prin cercetare la fața locului hotarele acestor sate *de către pămîntul ce aparține domnului Vladislav, voievodului nostru al Munteniei*”.

Două din cele patru sate le-am văzut deja menționate în actul din 1322: *Săcelul {Feketeviz} și Orlatul (yaralyă)*; iar *Echellew și Thyliche*

sunt *Ecsellđ și Teliska* de astăzi, săsește *Tetschele și Tilisch*, românește *Icilău și Tilișca*, cite patru în vecinătate de Sibiu.

Vladislav Basarab ne apare aci stăpînind teritoriul transilvan extrafăgărășean pînă la Icilău, **Tilișca**, Săcel și Orlat, adică o vastă bucată din foastele posesiuni ale familiei Konrad.

Această stare de lucruri este însă foarte proaspătă, deoarece ea provoacă necesitatea unei delimitări.

În momentul de a da ordinea în cestiune, regele Ludovic era în bune relațiuni cu „domnul Vladislav, voievodul nostru al Munteniei”, ceea ce se mai confirmă prin împrejurarea că însuși actul s-a scris în castelul de la Orșova, pe care în timp de ostilitate niciodată muntenii nu-l lăsau, cel puțin fără luptă, în minele ungarilor.

S-ar putea dară conchide că pămîntul spre sud de Sibiu pînă la Icilău, **Tilișca**, Săcel și Orlat va fi fost dăruit Basarabilor de către coroana Sintului Ștefan.

Un alt act tot atît de autentic probează însă că faptul nu s-a întîmplat tocmai așa.

La 1369, cu doi ani în urma delimitațiunii de mai sus, autoritatea ecleziastică din Alba-Iulia atestă că: „monastirea sintului Nicolau din Tălmăciu fusese arsă din temelie de domnul muntenesc Vladislav, perrind în incendiu toate documentele ce erau depuse acolo”⁴.

Arsă cînd?

La 1366, după cum văzurăm, regele Ludovic trăia foarte bine cu muntenii.

Între 1367-1368 pacea între dinșii nu s-a turburat cituși de puțin, precum dovedește tractatul comercial încheiat la 1368 în ziua sintei Agnete, adică la 21 genariu, în care principele român se recunoaște de vasal al regelui maghiar: „*inclitus rex Hungariae, naturalis Dominus noster generosus*”⁵.

Chiar în 1369 Vladislav Basarab liberează tocmai în favoarea catolicilor o diplomă în care zice că este domn *din grația lui Dumnezeu și a regelui Ungariei*: „*Ladislavus Dei et Regis Hungariae gratia Wayvoda Transalpinus*”⁶.

Cînd dară se întîmplase teribilul atac asupra monastirii din Tălmăciu? Numai și numai înainte de 1366.

Cum însă atunci, în loc de a pedepsi pe năvălitor, regele Ludovic ar fi putut să-i mai dăruiască de bunăvoie un foarte important petec din corpul Transilvaniei?

Rezultă că donațiunea s-a făcut cam în aceleași condițiuni în care se exercita în genere așa-numita suzeranitate a Ungariei asupra Țării Românești: printr-o simplă ficțiune.

Coprinzând cu foc și cu sabie tot spațiul pînă la Icilău, **Tilișca**, Săcel și Orlat, mai-mai pînă la porțile Sibiului, Vladislav Basarab știu să profite de celintii moment oportun pentru ase împăca cu maghiarii, reținînd cu dibăcie teritoriul cel cucerit, ca *donațiune* „din partea strălucitului rege al Ungariei generosului domn al nostru natural”.

Însă asemeni „donațiunii”, smulse prin forță, iarăși numai prin forță puteau fi mănținute: iacă dar de ce el se grăbește a așeza pe locurile apucate mai multe colonii oltene, dîndu-și apoi titlul de „dux *Novae Plantationis*”, după cum ne-am încredințat în paragraful precedente.

Aceasta este „ducatul de Amlaș”, deși la 1366 localitatea Amlaș propriu-zisă nu făcea parte dintr-însul, ba chiar și mai în urmă rămînea generalmente pe din afară, astfel că la 1383 noi vedem pe regina maghiară Măria dăruind lui Goblin, episcopului catolic din Alba-Iulia, „un sat regesc ce se cheamă Omlaș în țara Ardealului între scaunele Sibiului și Miercurii”.

Sunt totuși probe documentale că și acest sat Amlaș aparținuse cîte o dată Basarabilor.

Actul cel mai explicit datează din 1464.

Diplomatariul manuscript al lui Eder îl rezumă așa:

„Plîngîndu-se sașii că oamenii lui Ștefan de Hederfaja nu permit locuitorilor din scaunul Miercurii de a strînge pentru porci ghindă în districtul Amlasului, Ștefan a răspuns că acest district i-a fost conferit lui de către maiestatea sa regele *cu aceleași drepturi cu cari îl avușese mai-nainte un altul din partea magnificului Vlad-Vodă*, cînd nici atunci nu se îngăduia niciodată miercurenilor sau altor vecini de a utiliza pădurile districtului de Amlaș fără vreo autorizațiune prealabilă de la posesor, ceea ce se va urma și de acum înainte”.

Acest document, aflător în original în Arhivul sășesc din Sibiu sub nr. 236, probează în modul cel mai irecuzabil că între 1431-1445 Vlad Dracu, fiul marelui Mircea, „magnificus Vlad vajvoda”, nu numai că stăpînea satul Amlaș de lîngă Miercurea, dar l-a și fost conces în uzufruct unui om al său.

Acest om al lui Vlad Dracu putea să se fi bucurat de Amlaș chiar o bucată de timp după moartea domnului său, căci un alt act inedit, ce se conservă în Arhivul din Alba-Iulia, ne arată pe Ștefan de Hederfaja întrînd în posesiune abia în ajunul anului 1464.

Pentru ca teritoriul transilvan extrafăgărășean al Țării Românești, pe care Vladislav Basarab îl numea încă simplu „ducat al Noii Plantațiuni”, să fi căpătat sub Radu Negru, fratele și urmașul acestui principe, denumirea de „ducat al Amlasului”, cată să admitem că între anii 1372-1382, ca și între 1431-1445, satul Amlaș a fost al muntenilor.

Nu există nici o fîntînă istorică care să ne contrazică, căci donațiunea acestui sat episcopului Goblin de cătră regina Măria datează din 1383, încît tot ce se poate conchide de acolo este că moartea lui Radu Negru, după care n-a întirziat a izbucni o crîncenă disensiune între fiii săi Dan și Mircea cel Mare, procurase guvernului maghiar ocaziunea de a apuca pe un moment satul Amlaș, întocmai după cum l-a apucat mai tîrziu și după moartea lui Vlad Dracu.

Ca să fi dat numele său întregului ducat transilvan extrafăgărășean al Basarabilor, Amlașul cel de lîngă Miercurea cată să fi avut o importanță oarecare.

În adevăr, documentele din secolul XV îl numesc cîteodată „oraș”. Astfel, într-un act din 1486 noi citim:

„...ad facies *oppidi regalis Omlas* vocati, nec non villarum seu possessionum Szeliszyte, Viedenbach et Kriptzbach in comitatu Albensi existentium, adpraefatum *oppidum Omlas* pertinentium...”¹⁰

De asemenea, într-o inscripțiune de la Brașov:

„1460. Dracula Voivoda *oppidum antesilvanum Omlasch* diripit, in festo Bartholomaei”¹¹.

O dată botezat „de Amlaș”, ducatul extrafăgărășean al Munteniei conserva acest nume chiar în acele intervale cînd Basarabii nu posedau în realitate satul Amlaș, ci numai vreun teritoriu mai întins sau mai restrîns în jos de Sibiu.

Neavînd o stavilă firească, după cum era Oltul pentru Făgăraș, „ducatul de Amlaș” se mărea sau se micșura după împrejurări.

În orice caz, punctul geografic pozitiv este că sub acest nume se înțelegeau posesiunile Basarabilor spre nord de Carpați în direcțiunea Sibiului.

În „ducatul de Amlaș” se afla bunăoară, între celelalte, marele sat românesc Rășinar, carele înflorește pînă astăzi și unde noi vedem pe Radu Negru și pe fiu-său Mircea cel Mare, adecă între 1372-1418, dăruind bisericeii de acolo nește bucăți de pămînt¹².

Tot marele Mircea acoardă sașilor din tirgușorul Heltau, românește Cîsnădie, foarte apropiat de acel Rășinar, clar destul de departe de ho-

tarul nostru actual, dreptul de a paște vitele lor în munții Tarei Românești¹³, ceea ce nu se poate referi decît numai doară la plaiurile de prin vecinătate.

Cînd mai mare, cînd mai mic, ducatul de Amlaș, „noua plantațiune” a lui Vladislav Basarab de pe la 1370, a fost în curs de un secol o proprietate de fapt și de drept a Munteniei, ai cării principi îl puneau în titlul domnesc totdeauna mai pe sus de „ducatul Făgărașului”, căci aveau cuvînt de a-l considera ca o cheie spre însăși inima Transilvaniei.

Chiar în relațiunile lor cu autoritățile ardeleni Basarabii ne apar ca „duci ai Amlasului”.

Arhivele Transilvaniei ne-au procurat sub acest raport un remarcabil specimen.

La 1452 Vlad **Țepeș**, cerînd extrădarea unui român din țara sa a Făgărașului, fugit pe teritoriul săsesc, scrie municipalității din Brașov:

„Wladislaus partium Transalpinarum Wayda et 'dominus terrarum de Omlas et Fagaras, providis et honestis viris, Judici, Juratis civibus de Brassovia fraternitatem et amicitiae dilectionem..”¹⁴

E nu mai puțin instructivă diploma din 8 februarie 1431 a lui Vlad Dracu, petrecînd atunci în Niiremberg la curtea lui Sigismund, împărat german și rege al Ungariei totodată, carele-și dă titlul de: „Johannes Wlad, Dei gratia Transalpinae Dominus et terrarum de Omlasch et de Fogaras Dux”.

Numai pe la finea secolului XV ducatul de Amlaș încetează cu desăvîrșire de a fi pentru Basarabi o realitate teritorială, încapînd pe minele sașilor, deși chiar cu vro doi secolî după aceea el mai figurează tradiționalmente în crisoave domnești...

11

Poseziunile Basarabilor în Temeșiana

Celebrul istoriograf transilvan Kemeny a găsit în colecțiunea lui Huszti un act foarte important.

Iacă-1:

„Noi Ștefan Losonczy, *ban de Severin* și pintre celelalte demnități cornițele Temeșianei, facem cunoscut pe viitor, prin actul de față, cum că avînd în vedere demnele de laudă merite ale credincioaselor servicii, pe cari Petru fiul lui Des, *czesz din districtul numit Almaș al castelului regesc Mehadia*, precum și frații săi uterini Cristea și Mihai, expunîndu-si averea și viața în mai multe pericole și de mai mult timp, le-au adus

maiestății regești sub predecesorii noștri *bani ai zisului nostru banat*, si chiar nouă pe cînd lucrăm pentru liberarea doamnei regine Măria, deci în răsplata acelor servicii, precum și pentru a-i mai îndemna la altele și de acum înainte, le-am conferit în virtutea oficiului nostru un sat regesc numit Patak în districtul suprascrisului castel Mehadia, cu toate foloasele și dependențele de orice natură, lor și moștenitorilor lor, ca să-l aibe și să-l țină sub condițiunile și dările de mai jos, adecă la sărbătoarea sîntului Arcangel Mihai să dea pe tot anul *castelanului suprascrisului castel Mehadia*, cine va fi după timp, cite trei groși de fiecare casă, precum și cincizecimea la sărbătoarea sîntului martir Georgiu, după cum dau și pentru celelalte sate ale lor libere cneziale. În mărturia acestora, le-am acordat actul de față sub sigilul nostru ordinar. Dat în Ineu, a doua zi după sărbătoarea sîntului confesor Alexiu (18 iuliu), anul Domnului 1387”.

Să se observe din capul locului că Losonczy, deși nu numai ban de Severin, dar și comite al Temeșianei în același timp, totuși dăruiește fraților Deșeni satul din regiunea Almașului anume în calitate de ban de Severin și pentru nește servicii făcute anume pe teritoriul banatului de Severin: „videlicet Banis dicti noștri Banatus”.

Almașul, „districtus vocatus Halmagy”, împreună cu castelul Mehadia, „castrum Mihald”, făcea dar o parte integrantă nu din comitatul Temeșian, „comitatus Themesiensis”, ci din banatul de Severin, „banatus Sewrinensis”.

Satul Patak sau Potok, menționat în donațiunea lui Losonczy, se află pînă astăzi între orașul Oravița și riul Nera, ceea ce arată că „banatus Sewrinensis” coprîndea în Temeșiana și mai mult decît Almașul propriu-zis.

Așa a fost la 1387.

Peste șaptezeci de ani, o diplomă a regelui Vladislav din 1457 enu-**mera** toate „districtele românilor” din Temeșiana în următorul mod: Lugoș, Sebeș, Mehadia, Almaș, Crașău, Berzava, Comiatși Iladia¹⁵.

Severinul dar nu se mai menționează, ci numai Almașul alături cu Mehadia, însă abia peste o jumătate secol un strănepot al marelui Mircea, catolicit și ajuns în Ungaria la înalta treaptă de arhiepiscop al Strigonei, famosul Nicolau Olăh, ne spune că Mehadia era supusă banatului de Severin: „Severinum arx infra Traiani pontem, cum tribus aliis, Orșova, Peth, Mihald, Mi subditis. Harum praefectus Banus, magistratus inter nostros magni nominis”¹⁶.

Legătura între *Mehadia*, mai românește *Mehedia*, și între banatul de Severin a fost atât de intimă și îndelungată, încât nu numai porțiunea vest-sudică a Munteniei conservă pînă astăzi numele de *Mehedinț*, format din adiectivul slav *„Mehedinski”*, adică „țara Mehediei”, dar uzul poporan întinde cîteodată această denotațiune chiar asupra Olteniei întregi, bunăoară în doina:

„Frunză verde magheran,
Voinicel *mehedințean*,
Sum născut pe frunzi de fag
Ca să fiu la lume drag,
Și-s scaldat de mic în Olt
Să mă fac viteaz de tot..”⁵

Concluziunea este că:

Banatul Severinului și *Mehadia* cu „*districtus vocatus Halmagy*”, adică cu toată partea muntoasă sudică a Temeșianeii pînă aproape de riul Caras, ni se prezintă în documente și chiar în gura poporului, începînd de la a doua jumătate a secolului XIV, ca o singură totalitate, între elementele constitutive ale cării nu exista o demarcațiune destul de precisă.

Această ambiguitate se explică pînă la un punct și prin orografia regiunii, căci ramura occidentală a Carpaților se lasă spre Dunăre prin mai multe crengi a căroră separațiune e puțin accentată și dintre cari una merge d-a lungul Olteniei, pe cînd o altă formează ceva mai spre apus așa-numita „vale a Almașului”⁶.

Oricum să fie, confuziunea administrativă și uzuală este aci un fapt istoric despre care, pe lângă celelalte, iacă mai încă o probă:

Pe cînd *Losonczy*, dîndu-și titlul de *banus Sewrinensis*, dăruia la 1387 unor români din Almaș un sat din acea lătura, în același an noi vedem pe *Mircea* cel Mare întitulîndu-se de asemenea *ban de Severin*.

Cum oare „*banatus Sewrinensis*” putea să le aparțină amînduror în același moment?

Nu cumva titlatura marelui *Mircea* va fi fost numai de paradă?

Prin un azard fericit, tocmai din acel an 1387, ne-au rămas două diplome mirciane relative la Oltenia, din cari una poartă datul de 21 iunie, adică este posterioară abia cu o lună donațiunii lui *Losonczy*.

Acest crîsov arată limpede, printr-un șir de localități, *Tismana*, *Vodița* etc., cum că unghurii puteau stăpîni atunci țărîmul danubian cel mult pînă la Orșova, iar teritoriul spre răsărit de rîulețul Cerna era întreg al muntenilor.

Mai pe scurt, *Losonczy* se întitula *banus Sewrinensis*, însă posedea numai *Mehadia* și *Almașul*.

Chiar actul său e scris nu în Oltenia, și nici în apropiere, ci la *Ineu*, actualmente *Boroș-Ineu*, o localitate în părțile *Aradului*.

Fiind totuși că banatul Severinului coprindea în totalitatea sa Oltenia și o porțiune a Temeșianeii cufundate într-un singur corp, *Losonczy* se credea în drept a se zice *banus Sewrinensis* deoarece posedea în fapt *Mehadia* și *Almașul*, după cum și *Mircea* se credea nu mai puțin în drept a se zice tot atunci ban de Severin deoarece posedea în fapt Oltenia.

între actul lui *Losonczy* și cele două crîsoave ale lui *Mircea*, cîtetrele din 1387 și cîtetrele pretinzînd aceeași titulatură, nu există nici o necompatibilitate, ci numai o confuziune nominală, justificată prin nedeterminarea hotarelor între Oltenia și Temeșiana, după cum am constatat-o mai sus pe baza tradițiunii și a fîntinelor documentale.

Din dată ce o porțiune însemnată a Olteniei se cheamă *Mehedinț*, din dată ce „*districtus vocatus Halmagy*” atîrna de *Mehadia*, din dată ce de la *Almaș* pînă la *Olt* șovăia o vagă nomenclatură generală, era ceva foarte consecințe ca fiecare posesor fracționar să uzurpe numele nedefinitei totalități.

Chiar dacă *Losonczy* ar fi apucat Severinul sau vreun district din corpul Olteniei propriu-zise, după cum unghurii reușeau cîteodată, totuși *Mircea*, întrucît conserva restul, n-ar fi conținut de a-și da titlul de „ban de Severin”; și viceversa, chiar dacă *Mircea* ar fi reluat *Mehadia*, lăsînd unghurilor numai *Almașul* în înțelesul strict al cuvîntului, sau chiar numai o parte din teritoriul *almășean*, totuși *Losonczy*, întrucît conserva vreo fracțiune, n-ar fi conținut de a-și da titlul de „*banus Sewrinensis*”.

Pray și *Fejer* au cules din diplome maghiare următoarea serie „*banorum Severinensium*” pînă la jumătatea secolului XIV:

1233, <i>Leukus</i> ;	1275, <i>Micud</i> , <i>Ugrinus</i> , <i>Paulus</i> ;
1249, <i>Laurentius</i> ;	1276, <i>Micud</i> ;
1263, <i>Laurentius</i> ;	1277, <i>Paulus</i> ;
1264, <i>Laurentius</i> ;	1279, <i>Bela Dux</i> ;
1268, <i>Ugrinus</i> ;	1291, <i>Laurentius</i> ;
1271, <i>Laurentius</i> , <i>Paulus</i> ;	1324, <i>Paulus</i> ;
1272, <i>Laurentius</i> , <i>Paulus</i> ;	1335, <i>Dionysius</i> ;
1273, <i>Laurentius</i> , <i>Paulus</i> ;	1342, <i>Thomas</i> ;
1274, <i>Micud</i> , <i>Ugrinus</i> ;	1350, <i>Nicolaus de Zech</i> .

intemeiați pe cele demonstrate mai sus, noi constatăm că toți aceștia, deși se intitulau „bani de Severin”, puteau să nu fi stăpînit în realitate, ca și Losonczy la 1387, decît Mehadia sau numai Almașul, fără să le fi aparținut măcar o fâșie de pămînt în Oltenia; după cum negreșit și Basarabii, deși se intitulau „bani ai Severinului”, puteau să nu fi stăpînit în realitate decît Oltenia sau numai o parte dintr-însa, și nici măcar o fâșie de pămînt în Temeșiana.

Această *posibilitate* era foarte importantă.

Pentru ca să fim șicuri că în anul hotărît domniei Tarei Românești posedau în fapt partea orientală a Temeșianei, trebuie ca în același an să nu fi avut ungarul nici un „banus Sewrinensis”.

Astfel dar în 1233, 1249, 1263, 1264, 1268, 1271-1277, 1279, 1291, 1324, 1335, 1342, 1350 etc, valea Almașului nu putea să aparțină Basarabilor.

De la jumătatea secolului XIV încoace Pray continuă șirul unguresc al banilor de Severin:

1351, Nicolaus de Zech,	1405	Vacat	1430
1353, <i>Idem</i> ,	1406		1432
1355, <i>Idem</i> ,	1409		1435,
1389, Ioannes,	1410		1436,
1395, Myrche Vayvoda Valachiae,	1411		1440,
13971	1412		1455, Vacat
1399 Vacat,	1418		
1401, Nicolaus de Peren,	1429		1456,
			Ladislau de Hunyad etc.

Mai întii să scoatem din acest registru pe Mircea cel Mare, „Myrche Vayvoda Valachiae”, pe care Pray îl bagă la 1395 gratuitamente printre nește demnitarî unguri.

Rămînînd ceilalți, noi vedem că între 1355-1387 maghiarii n-au nici un „banus Sewrinensis”.

De la 1389 pînă la 1401 de asemenea.

Idem între 1401-1435.

Aceste intervaluri de cîte douăzeci și treizeci de ani sunt cu atît mai elocinți, cu cît în primajumătate a secolului XIV ne întimpină din contra cîte un „banus Sewrinensis” aproape în fiecare deceniu, iar în deceniul al cincilea mai cu seamă se găsește același „banus Nicolaus” de patru ori.

în timpii anteriori secolului XIV, ungarul n-au nici un ban de Severin al lor, după Pray și Fejer, pînă la 1233, apoi de la 1279 pînă la 1291 și de la 1291 pînă în 1324; fără ca nementionarea să se poată atribui aci lipsei documentelor maghiare, cari sunt foarte numeroase pentru acea epocă.

Prin urmare:

înainte de 1233, precum și între 1233-1249, 1279-1291, 1291-1324, 1355-1387 și 1401-1435, afară de intervaluri mai scurte, muntenii puteau posedea valea Almașului.

Ne mărginim a indica *grosso modo* aceste perioade posibile ale dominațiunii reale a Basarabilor în porțiunea răsăriteană a Temeșianei, rezervîndu-ne a verifica aiuri pe fiecare sau pe unele din ele...

12

Dobrogea - Vidin - Hașeg

Afară de Amlaș și o parte din Temeșiana, Basarabii, de mult stăpîni ai Făgărașului, au mai coprins din cînd în cînd, mai ales în secolul XIV, cîteva alte teritorii transcarpatine sau transdanubiane.

Mircea cel Mare reușise într-un timp a cuceri nu numai Dobrogea, dar aproape întreaga Bulgarie, astfel că un crîsov din 1393, carele fusese oarecînd în posesiunea boiarilor Chițoreni, îi dă maiestosul titlu: „stăpînitor al ambelor laturi ale Dunării pînă la Marea Neagră, domn cetății Silistria șial tuturor tarelor și orașelor pînă la hotarele Adrianopolii”.

Cu vro douăzeci de ani și mai-nainte Vladislav Basarab, unchiul marelui Mircea, a fost coprins pe un moment partea occidentală a Bulgariei, unde se afla atunci regatul separat al Vidinului², și se încercase a mai apuca și partea orientală, unde era așa-numitul imperiu al Timovului.

Peste Carpați, pe de altă parte, valea Hașegului, renumită prin ruinele capitalei lui Decebal și răsămătată umăr la umăr de înghiul nord-vestic al Munteniei, de asemenea nu o dată cată să fi fost supusă Ţării Românești.

Anticele balade serbe numesc pe Mircea cel Mare: „crai de Hașeg”³.

Un cîntec bătrînesc din Transilvania mai conservă încă, sub o aparință cam desfigurată, tradițiunea stăpînirii muntene în această regiune.

El este intitulat: *Fata banului din Hașeg*.

în *Istoria critică a literaturii române*, noi vom analiza cuvînt cu cuvînt această frumoasă rămășiță din evul mediu, păstrată prin virtutea a cinci secolî în gura poporului român.

Aci ne mărginim docamdată a constata în treacăt că „banul de Hațeg” în cazul de față, ca și „craiu de Hațeg” de mai sus, este anume un Basarab, pe al căruia fiu cîntecul din Ardeal îl numește:

„Un fecior bāsārābesc”,

ceea ce numai o eroare de edițiune, sau poate uitarea tradițiunii chiar din partea poporului, a putut preface în:

„Un fecior de om serbesc”.

În adevăr, poporul român nu zice niciodată: *om nemțesc, om rusesc, om turcesc, om serbesc*, ci numai *neamț, rus, turc, șerb*; pe cînd *fecior basarabesc*, adică *fiu de Basarab*, este tot ce poate fi mai conform spiritului limbei române, oferindu-ne o formă foarte arhaică, din care decurg la noi toate poreclele cu finalul *-eseu*: *Ștefănescu, Bărcănescu, Cornescu* etc, etc, derivate directamente printr-o scurtare mai modernă din: *fecior Ștefănesc* (fiul lui **Ștefan**), *fecior Bărcănesc* (fiul lui Bărcan), *fecior Cornesc* (fiul lui Cornea), întocmai precum în Italia poreclele cele mai vechi erau *Gianfigliuzzi* (Joannes filius Azzi), *Filangeri* (filius Angeri) etc, de unde s-a supus apoi *filius*, conservîndu-se drept reminiscență numai genitivul patronimic: *Galilei* (filius), *Concini* (filius), *Ferondi* (filius), *Ziani* (filius)°, ceea ce s-ar zice românește: *Galileescu* (fecior), *Concinescu* (fecior) și altele.

De nu s-ar crede suficiinte această justificare filologică a corectiunii *un fecior basarabesc*, în loc de *un fecior de om serbesc*, noi am putea să mai dăm nește probe documentale irecuzabile despre *Basarabii din Hațeg* în secolii XIV-XV, și anume:

1. Un act din 1398 menționează între nobilii români din țara Hațegului pe un *Basaraba* din satul Riușor: „honestos viros Ianustinum et fratres suos *Basarabe* et *Custe*, kinezios de Riușor”;

2. Peste șasezeci de ani, un act din 1453 menționează pe un alt membru din aceeași familie în același sat Riușor: „Ladislaus de Bakuth de Clopotiva, aut *Bazarab* vel Michael de Rusor”.

Așadar, atît prin filologie precum și pe baze curat documentale, „un fecior basarabesc” este o rectificare mai mult decît admisibilă într-o baladă poporană intitulată: *Fata banului din Hațeg*, deși nu urmează că **acel** Basarab va fi **fost** un voievod al **Țării** Românești, ci numai o ramură domnească, o **rudă** princiară, un „honestus vir Basaraba”, **după** expresiunea actului hațegean din 1398.

Să se observe că și famoasa diplomă a regelui maghiar Bela din 1247, foarte instructivă în privința topografică și asupra căriia noi vom reveni aiuri, arată Hațegul, „terra Harsoc”, ca pe o parte integrantă din Oltenia, „terra de Zevrino”.

Aducîndu-ne aminte cele dezbătute în paragraful precedent, noi ne încredințăm dară că „banatul de Severin”, considerat în totală-i întindere, așa după cum rareori l-au putut stăpîni Basarabii din cauza nentreruptului conflict cu Ungaria, coprîdea în sine întreaga Oltenie, partea sud-estică a Temeșianei și Hațegul.

Dobrogea și Vidinul, ca ceva de tot accesoriu, valea Hațegului, într-un mod mai durabil, completează, adause la nord cu cele două ducaturi transcarpatine de Amlaș și de Făgăraș, profilul teritorial al Munteniei pînă pe la 1400, ale căriia hotare despre apus și răsărit înaintau d-a lungul Dunării pînă la riul Caras de o parte, și de cealaltă pînă la Marea Neagră...

În acest vast spațiu vom avea a ne exercita noi în cursul operei de față, pîndînd din cînd în cînd ocaziunea de a preciza și mai mult sub diverse raporturi, fie cronologice sau topografice, toate cite s-au determinat aci prin nește trăsuri aproximative; cu alte cuvinte, dacă ne este permis a recurge la o imagine din tehnica picturii, vom isprăvi cu penele ceea ce am schițat cu cărbunele.

13

O mapă a Munteniei din secolul XIV

Înainte de a încheia, sintem datorii a indica pierderea unei vechi mape italiene.

Pe la începutul secolului XV, ea fusese în mînele celebrului istoric florentin Paolo Giovio, născut la 1483 și mort la 1559, unul dintre personajele cele mai marcante ale timpului său, confidinte al papilor Leone X, Adrian VI și Clemente VII, amic cu regele Francisc I.

Vorbînd sub anul 1538 despre catastrofa domnului moldovenesc Petru Rareș, el descrie în următorul mod limitele Munteniei:

„Ea privește spre sud, terminată cu Danubiul și atingînd la apus hotarele Transilvaniei lingă orașul Severin, unde se vād cele 34 minunate colonne din podul lui Traian, căci nu sint toate acoperite cu undele Dunării. Despre răsărit această regiune are un lac plin de pești, provenit din fluviul Hierassii, ce locuitorii îl numesc Prut și carele ceva maijos se varsă în Dunăre. Despre nord hotarul ajunge la riulețul Hoina,

și apoi, printr-o linie strîmbă pe uscat, se lasă spre Dunăre în direcțiunea insulei formate prin fluviul acolo unde el se divide în citeva mari crenge, care insulă se numea în anticitate Peuce, iar acuma se zice Barillana. Toată această regiune a României se cheamă Muntenie...¹

De la cine luat-a Paolo Giovio interesanta-i notiță geografică, care întinde **Țara** Românească în tot lungul Dunării de la Severin pînă la insula Peuce, unde valurile danubiane se ciocnesc cu talazurile Mării Negre?

La 1538 o asemenea descriere era deja de mult un anacronism.

După 1407, precum văzuserăm mai sus, Chilia începe a se clătena între Moldova și Muntenia.

Prin urmare, fîntina lui Paolo Giovio cată să fi fost cam de prin secolul XIV, pe cînd italienii, coprinzînd Pontul prin comerț, simțiseră din ce în ce mai multă trebuință de a avea nește noțiuni mai pozitive despre toate țările litoralului, dînd astfeli naștere unei mapografii ilustrate prin lucrările lui Ascoli, Marino Sanudo, frații Pizigani etc.

Toate amănuntele narațiunii lui Paolo Giovio ne întăresc a crede că el va fi avut denainte vreo cartă geneveză, venețiană sau florentină de pe la 1350-1400, cu ajutorul carii, uitînd diversitatea timpilor, își făcea o idee foarte retrospectivă despre Muntenia din 1538.

Marinarii italieni obicinuiău a boteza italianește diferite localități orientale, prefăcînd Cetatea Albă în *Moncastro*, Chilia în *Licostomo*, Suceava în *Canadia*, Teodosia în *Caffa* și așa mai încolo.

Tot astfeli insula Peuce poartă în textul lui Paolo Giovio numele de *Barillana*.

Acest termen este evident o corupțiune din *Brailana*, făcîndu-ne a bănui existența în evul mediu a unui stabiliment comercial al Brăilei pe insula Peuce, atît de apropiată și totodată atît de importantă prin pozițiunea sa la gurile Dunării.

Pasagiul despre cele 34 colonne de la Severin, despre lacul de lîngă Prut și celelalte amănunte din relațiunea lui Paolo Giovio sunt de asemenea în spiritul mapelor italiene din veacul de mijloc, în cari mai totdeauna pe lîngă numele localităților găsim nește note marginale ca acestea:

In hoc mari est maxima copia alctorum...

„J^ocacessim, regio inhabitabilis propter calorem...”

„Sera, hic nascuntur elefantés...”

„Julecha, hic inveniuntur smaragdi...”²

De aceeași natură trebui să fi fost inscripțiunile de pe mapa cunoscută lui Paolo Giovio:

„Severinum, hic Trajani pontis pilae XXXTV visuntur...”

„Jrlterassus, ab accolis Fruthes vocatus...”

„Peuce insula, hodie Barillana...”

Confuziunea pe care o observăm în descrierea riulețului *Hoyna* sau a lacului de lîngă Prut este iarăși proprie cartografiei din evul mediu, precum și inexactitățile numerice de felul celor XXXIV colonne în loc de XX³.

Afară de cea indicată de Paolo Giovio, noi nu cunoaștem nici o mapă a Munteniei din secolul XIV.

14

Rezumat

Am căpătat pînă acum, mergînd pas la pas pe calea analizei, o perfectă imagine a **Țării** Românești.

Iacă-o:

La sud, malul stîng al Dunării, de la Marea Neagră pînă la Orșova;

La apus, Carpații, formînd o curbă în pîntecele căriia, ca să ne fie permis a numi astfeli partea-i cea mai proeminente, se coprîdea valea Almașului;

La nord, iarăși Carpații, oferînd văzului o figură cam asemănată cu spatele unui cal, dasupra căruia Făgărașul și Amlașul păreau așezate ca o șea;

La răsărit, o linie pleca tot din Carpați în direcțiunea piezișă către Pont, lăsînd Moldovei Bacăul, Bîrladul, regiunea Lăpușnei și a Benderului pînă la Akerman, iar în partea Munteniei rămînînd restul, închis între aceste puncturi mărginașe și între lungul Danubiului, precum și o bucată din țărîmul marin.

Dacă vom pune acum cele două ducaturi înstrăinate, Amlașul și Făgărașul, în locul districtelor de sus ale Moldovei, mai adăogîndu-se valea Hațegului, o porțiune a Temeșanei și posesiunile cele ocazionale în Bulgaria, apoi Muntenia singură, așa după cum fusese în secolul XVI, ne va apare mai mare decît întreaga Românie unită de astăzi.

Fără această întindere teritorială, mai însoțită negreșit de mai multe alte considerațiuni, pe cari le vom desfășura în scrierea de față, ar fi fost din partea Basarabilor o nebunie a înfrunța și un miracol a învinge pe nește regi maghiari ca Ludovic cel Mare și împăratul Sigismund, cei

mai puternici suverani ai Europei, sau pe un cuceritor de talia vestitului țar serbesc **Ștefan** Dușan, groaza Bulgariei și a Bizanțului.

Muntenia din secolul XIV trebuia să fie forte, fdrte cu orice pret, căci altfel ar fi perit românismul de pretutindeni, de mult subjugat peste Carpați și d-abia renăscut în Moldova.

Istoria creșterii teritoriale a Munteniei se poate preciza în câteva cuvinte:

Dentii „banatul Severinului”, coprinzînd în sine Oltenia, Hațegul și partea orientală a Temeșianei, cîtetrele constituind o lungă fâșie de pămînt între Olt și Carpați, cuib primitiv al colonizării romane în Dacia, simburile întregii romanități din evul mediu;

Pe la 1160-1170 cătră Severin se lipește ducatul transilvan al Făgărașului, și-apoi ambele se măresc treptat prin tot malul nordic al Danubiului pînă la Chilia.

Pe la 1370 se mai adaugă „ducatul Amlasului”.

Iacă în ce mod, încetul cu-ncetul, **Țara** Românească ajunge la suprema-i expresiune de virilitate, coprinzînd cîte o bucată din Moldova, din Transilvania și din Temeșiana, astfel că a face istoria Munteniei din acea epocă este mai mult sau mai puțin a desfășura analele Daciei Traiane.

La sud, la apus și la nord fruntaria prezintă un necurmat lant de fortificațiuni naturale, combinate din Carpați și din Dunăre, ceea ce ne explică pînă la un punct admirabila forță de rezistență, pe care Basarabii au știut pururea s-o opună la sud, la apus și la nord tuturor încercărilor slavice și maghiare.

La răsărit, din contra, nu era nici un hotar între Moldova și Muntenia, amîndouă expuse a se uzurpa mereu reciprocamente și mîntî-nîndu-se astfel din secol în secol pomul de zizanie și de ură.

Aci însă un cuvînt.

Bună era Dunărea, cînd ne apăra contra șerbilor și bulgarilor, dar aceeași Dunăre, atît de bună, ne-a făcut să perdem pe românii din Dacia lui Aurelian.

Buni erau Carpații, cînd ne mîntuiau de urgia maghiară; dar aceiași Carpați, atît de buni, au împedecat și mai împedecă opera unității daco-romane.

Rea era lipsa de barieră între Moldova și Muntenia, îmbrîncindu-le la o perpetuă controversă; dar aceeași lipsă de barieră, atît de rea, a venit apoi să ajute la realizarea unirii moldo-muntene.

Totul fiind relativ, afară de Dumnezeu; totul fiind bun și rau, afara de Unul carele singur reduce antagonismul la armonie; istoria se silește a-si da socoteală de raporturile lucrurilor sub conducerea providenței, adecă de acțiunea legilor fizice și biosociologice concordate de catra o supralege...

STUDIUL II
Nomenclatura

Tara Românească

Nici o parte a Daciei nu s-a zis vreodată cu mai mult drept: „**Țară Românească**”.

în lungul trilater de maluri, cu Dunărea la sud, cu Temeșul la apus și cu Oltul la răsărit, începînd jos la Severin și perzîndu-se sus în acea vale a Hațegului, unde vulturul roman urmărise pînă-n ultimul-i adăpost pe fugîndul dracone al Daciei, aci a fost totdeauna măduva romanității.

De la podul lui Traian, *Pons Traiani*, pînă la urbea lui Traian, *Ulpia Traiana*, între cele două căi traiane, *Viae Traianae*, una lingă Olt și cealaltă aproape de Temeș, tot petecul de pămînt mai conservă încă întipărită pretutindeni memoria patriarcului naționalității române, al căruia nume ajunsese pentru străbunii noștri a fi una cu însuși numele Romei: „*Plebes et Grdo Traianensis*”.

Pe la 1532 un italian din Padova, Francesco dalia Valle, vizitînd în treacăt o monastire de la Tîrgoviște, a cercetat din curiozitate pe călugării de acolo asupra originii lor naționale, căci îl surprinsese din capul locului întrebarea ce i se adresa la tot pasul: „*știi românește?*”

I s-a răspuns:

„împăratul Traian, cucerind această țară și împărțind-o veteranilor săi, a făcut-o colonie romană, iar noi fiind strănepoți ai acelor ostași ai Romei, de aceea ne* și numim români”.

Nicăiri suvenirea leagănului nu s-a putut păstra mai corectă și mai vie.

Nu este dară de mirare că, dintre toate țările române, Muntenia a fost pururea cea mai *Țară Românească*, pe cînd celelalte preferau a-și da succesivamente felii de felii de calificațiuni, mai mult sau mai puțin eterogene.

înșiși străinii i-au recunoscut în unanimitate această aureolă de prima fie a Romei în Oriinte, acordîndu-i numai ei pe țărîmul nordic al Dunării numele propriu de *Valahie* sau *Vlahie*, pe care geografia europeană i-l consacră pînă-n zilele noastre: *Valachie*, *Walachei*, *Valacchia*.

Ardelenii au mers mai departe în constatarea priorității naționale a Munteniei, zicîndu-i pur și simplu *Țară*, întocmai precum romanii cei

vechi ziceau Romei pur și simplu: *Urbe*, sau precum indianii zic colosalului lor Gang pur și simplu: *Fluviu*.

2

Originea termenului „vlah”

Aci e locul să aprofundam una din cestiunile filologice cele mai controversate.

La slavi și la germani, adecă la cele două mari ginți așezate de vecuri la coastele latinității, termenul *vlah* se aplică într-un mod generic cătră toate popoarele ieșite din tulpina romană, iar mai în specie cătră italieni și români, posteritatea cea mai directă a Romei.

Deja clasicul cronicar moldovenesc Miron Costin observă:

„Nemții italianilor le zic *Walschen* și nouă moldovenilor și muntenilor iar așa: *Walachen*; franțozii italianului îi zic *vallon*, și nouă moldovenilor și muntenilor: *vallaques*; leșii italianului îi zic *wloch*, iar nouă moldovenilor și muntenilor: *wotoszyn*¹.

Ei bine, pe unii spiritul de ostilitate contra românilor, pe alții neștiința, pe o seamă simetria între elementele unei sisteme artificialmente combinate i-au împins a trece cu vederea sau a nu înțelege această universală accepțiune slavo-germană a termenului *vlah* în privința tuturor latinilor.

Nu vom spune nemic despre vechea poveste băbească a „hatmanului Flac”², de la care s-ar fi urzit numele *Vlahiei*, nici despre o mulțime de derivațiuni, demne a figura numai doară în catalogul doctelor excentricități ale minții umane³.

Nu putem însă a lăsa la o parte cu indiferință teoria ceva mai serioasă în puterea cării termenul *vlah* n-ar specifica o origine națională, ci numai o profesiune, fiindcă slavonește acest cuvânt ar fi însemnând pe *cioban*.

Oare nu s-ar putea pretinde, cu aceeași aparință de dreptate, că serbii și chiar slavii în genere nu sînt o ginte, fiindcă robii se numeau în latinește *servi* și *sclavi*?

Există o regulă elementară în studiul numilor proprii: nemini, fie individ, fie popor, nu-și dă și nu primește de bunăvoie o poreclă puțin măgulitoare⁴.

Principii munteni în toate crisoavele lor slavice și grece se întitulează cu mândrie: „domni ai Vlahiei”.

Diplomatica din secolul XIV ne procură nenumărate probe cum că *românii* se făleau a fi *vlahi*, purtînd ambele numi, cel intern și cel extern, cu aceeași mulțumire de amor propriu național⁵.

Oricît de democratică ar fi o naționalitate, totuși traiul de stîină nici chiar în *Odiseea* lui Omer nu constituă o distincțiune onorifică.

Oare numai la români să fie o excepțiune?

Adevărul este că nici o limbă slavică, dar nici una, nu numește pe ciobani *vlahi*.

De cîte ori românii cei neaoși se întimplau a fi totodată și păstori, ceea ce se vede și se vedea cam ades mai cu seamă la cei de peste Dunăre, slavii din vecinătate le ziceau tot vlahi ca și mai-nainte, căci prin păstorie nu-și perde cineva naționalitatea.

Noi desfîdem pe oricine a ne arăta undeva un singur textuleț cit de mic în care vreun păstor *serb*, *boem*, *rus*, *bulgar* sau *polon*, avîndu-și caracterul său național bine specificat, să fie numit *vlah*.

Se mai pretindea că și la arnăuți acest termin ar fi sinonim cu *cioban*.

O cunoștință mai de aproape cu limba albaneză constată că s-a comis și aici o eroare⁶.

Serbii catolici și mahometanii din Bosnia satirează uneori cu epitetul vlahi pe serbii cei ortodocși; dar cauza acestei confuziuni este că numai între români nu se găesc peste Dunăre mahometani sau catolici, toți pînă la unul fiind ortodocși, astfeli că numele de *vlah* s-a confundat acolo cu ideea de ortodoxie.

în toate fîntinele istorice ale slavilor, fără excepțiune, *vlah* denoată pururea o ființă latină, chiar acolo unde românimea s-a deznaționalizat cu timpul, bunăoară în Dalmația și-n Moravia⁷.

Să trecem la o altă serie de adversari.

Lui Dobrowsky și lui Safafik nemini nu le poate contesta sceptrul de regi ai limbistici și arheologiei slavice.

Ambii susțin că termenul *vlah* ar fi însemnând în felurite dialecte slavo-germane pe celți, de la cari, în considerațiunea șederii lor primitive în Galia și-n Italia de sus, numele s-ar fi lăfit apoi într-un mod abuziv asupra naționalităților romanice posterioare de acolo.

Slavii și germanii nu numesc pe francezi și pe italieni *vlahi* din cauza latinității, ci din cauza celtismului.

Aceasta-i pe scurt teoria lui Dobrowsky și a lui Safafik⁸.

Ea se distruge prin o singură întrebare.

De ce oare slavii și germanii numai pe celții cei latinizați i-au numit *vlahi*?

De ce niciodată n-au numit astfeh pe celții cei nelatinizați?

Prin urmare, termenul nu se referă la fondul celtic, ci unicamente la actul de *latinizare*.

Safarik și Dobrowsky afirmă, dar nu probează.

Din contra, ei cad în păcatul de a cita un antic analist german, carele dărimă propria lor aserțiune.

intr-o cronică anglo-saxonă din anul 640 locuitorii din Galia, de mult latinizați, sînt numiți: *Galwalas*, adică *Gal-Walas* sau *gali-romani*.

Cuvîntul *Walas*, una din formele cele mai obicinuite ale termenului *vlah*, semnifică aci anume pe latini¹².

Cum dară concoardă aceasta cu doctrina lui Safarik și Dobrowsky? Mai este ceva.

Românii de la Dunăre nu numai că nu sînt semigali, ca francezii sau italianii de la nord, dar nici măcar nu se învecinează cu vreuna din populațiunile celtice.

Atunci de ce oare slavii și germanii îi numesc *vlahi*, ba încă mai cu preferință, ca și cînd tocmai în Carpați ar fi fost tîria celtismului?

Să analizăm mai departe.

Cronica rusă a călugărului Nestor din secolul XI coprinde în sine toate înțelesurile termenului *vlah*.

în două locuri, ea numește astfel pe locuitorii cei romanizați ai Galiei¹³.

în alte două locuri, confundînd pe slavi cu dacii, ea dă numele de *vlahi* cuceritoarelor legiuni romane ale împăratului Traian¹⁴.

în fine, tot ca *vlahi* apar într-însa, în legătură cu romanii lui Traian, românii de astăzi, povestindu-se alungarea lor de către invaziunea maghiară¹⁵.

Așadar în limbajul nestorian, ca și-n cronică anglo-saxonă de mai sus, cele mai vechi documente în această materie, *vlah* se aplică explicit la diferitele forme ale elementului latin, nicidecum la celți.

Francezii, în cari prototipul celtic e cel mai pronunțat, rareori și numai prin excepțiune sînt numiți *vlahi*, pe cînd românii, în cari celtismul e ca și nul, și italianii, în cari el este de tot parțial și cu mult anterior primei aparițiuni a slavo-germanilor pe scena istoriei, sînt *vlahizați* aproape totdeauna.

Maghiarii, veniți în Europa în secolul IX și pe cari neamurile limitroafe îi familiariză cu nomenclatura diverselor popoare continentale, numesc *vlahi*, adică *oláh* și *olas*, numai pe români și pe italieni.

Polonii și boemii de asemenea.

Muscalii, serbii și bulgarii numai pe români.

în fața acestei statistice, ca să ne fie iertat a ne exprime astfel, se spulberă ipoteza celtică.

Studiul II. Nomenclatura _____ iza

Mai este încă o opiniune, patronată de o seamă de filologi de prima ordine, dar care totuși nu rezistă la cea întîie atingere a criticeii.

în antica literatură indiană, oricine nu știa limba sanscrită se chema *mlecîha*, cuvînt derivat din verbul *mlecîh*, a vorbi într-un mod îngăimat¹⁶, adică întocmai ideea pe care o exprimau elenii prin *pápRapoc*¹⁷.

Ei bine, unii și-au inchipuit că *vlah* ar putea fi o simplă modificațiune din *mlecîha*, însemnînd din punctul de vedere al germanilor pe toți acei ce nu vorbeau nemțește¹⁸.

Această ipoteză se ciocnește cu următoarele obiecțiuni:

1. Pentru a se putea admite probabilitatea unei tranzițiuni fonetice din *mlecîha* în *vlah* se cer nește forme intermediare, cari însă nu există nici într-o limbă indo-europee;

2. Verbul sanscrit *mlecîh* s-a conservat pînă astăzi la slavi, anume *ml'czati* în înțeles de a tăcea, de unde la români *mulcom*, ceea ce probă că nici substantivul sanscrit *mlecîha* n-ar fi pierdut sonul *m*;

3. Limbele germanice nu ne oferă absolutamente nici un derivat din verbul *mlecîh*, încît chiar de rețineau ele substantivul *mlecîha*, fie și sub forma de *vlah*, tot încă n-ar fi știut să-l întrebuițeze în simțul cu care, zecimi de secol înainte, îl întrebuițau indianii.

4. Nu se poate da nici un exemplu de *ml* sanscrit trecînd în *vl* german, încît nu se află în favoarea etimologiei propuse nici măcar o semiprobă prin analogie.

5. Din contra, de vreme ce teutonii prefăcură pe boemul *Vltava* în *Moldau*¹⁹, propensiunea limbei germane se pare a fi de a schimba pe *vl* în *ml*, iar nu viceversa.

Mai în sfîrșit, nici un argument *pentru* și mai multe obiecțiuni *contra* este nu bilanț destul de elocinte.

Dar atunci de unde oare se trage termenul *vlah*?

Să stabilim mai întîi, ca un punct preliminar de prima importanță, că germanii cunoscuseră pe romanii cei vechi și apoi pe neolatini înaintea de a deveni aceștia cunoscuți slavilor.

Ciocnirile teutonilor cu Italia erau foarte dese și foarte crîncene, pe cînd nici nu se plămădisă încă existența nominală a slavilor.

Prin urmare, termenul *v* + *l* + *h* în înțeles de *romanus* sau *latinus* slavii l-au luat de la germani.

O dată așezată această bază, care oferă toată certitudinea unei axiome istorice, încît ar fi absurd a pretinde contrariul, trebui să recurgem acum la limbele teutonice.

în toate dialectele germane radicala *val*, devenită *val + d* sau *val + t* prin sufix, înseamnă a stăpîni sau a domni²⁰.

De acolo derivă, fără cea mai mică modificare fonetică a rădăcinei, diversele forme germane ale termenului *vlah*.

La scandinavi, italianul sau francezul se numește *vaZ-r* și Italia sau Franța *Val-land*; în limba germană medie: *Val-hes* și *Val-holant*, de unde adjectivul *Val-hesc*, din care s-a format modernul *Welsch*; și **asa** mai încolo.

Mai pe scurt, Roma dominînd lumea, „Romanos rerum dominos”²¹, pe cînd au cunoscut-o teutonii, această trăsură caracteristică de stăpînire universală s-a răsfrînt în numele germanic al tuturor latinilor.

Tot așa perșii din antichitate numeau pe sciți *saka*²², de la radicala *caka*, stăpîn, domn, forte, ceea ce face pe Pictet să observe: „Rien de plus naturei que d'appeler *les puissants, lesforts, des peuples redoutables par leur nombre, leur vaillance et leurs perpetuelles agressions*”²³.

frimind mai tirziu de la teutoni termenul *vlah*, slavii l-au apucat la rîndul lor cătră Roma și cătră fiii ei cei mai apropiați de centrul Europei: italieni, francezi, români.

Dar renumele crește prin trecere din loc în loc.

La germani *vlah* desemna numai regalitatea Romei; la slavi, pe lîngă această noțiune de imperiu, s-a mai brodit acea de colosalitate.

Volot, care nu este decît o formă a numelui *Voloch*²⁴, înseamnă în limba paleoslavică pe *gigante*²⁵.

La slavi, pe cari pozițiunea geografică îi ținea departe de sfera conflictelor cu romanii, *vlah* n-a scăzut niciodată la o semnificațiune trivială sau înjositoare.

Germanii, din contra, umilind și cucerind pe la începutul evului mediu mai toate țările latine din occidente, s-au văzut dodată stăpîni ai românilor, adevărați domni actuali peste foștii domni ai lumii; și această schimbare radicală în natura relațiunii internaționale n-a putut a nu produce o modificare analogă în limbă: termenul *vlah* a căpătat în unele dialecte teutonice o însemnare diametralmente opusă celei vechi.

Walliscus, *wealh*, *wall* desemna la saxoni pe rob și pe străin²⁶,

însă tot așa dejos, ba chiar și maijos poate, descinse în același timp la franci sau la longobarzi cuvîntul *romanus*²⁷.

Chiar la noi în România, pe dată ce boierii inceperă a crede că sînt slavi sau greci din cauza cultului slavice și grece, vorba „rumân”

ajunse a se întrebuița pînă adiniori mai cu seamă în înțeles de clăcaș, de sclav, de plebe.

în cădere, ca și-n mărire, ambele expresiuni mergeau braț la braț.

Vlah fiind sinonim cu *roman*, asadară Muntenia, *Tara Românească* prin excelență, a fost totodată prin excelență *Vlahie* sau *Valahie*.

E remarcabil un act papal din secolul XIV în care ne întîmpină amîndouă aceste numi legate la un loc.

La 1345 papa Clemente VI, îndemnînd la catolicism pe domnul muntenesc Alexandru, tatăl lui Vladislav Basarab și al lui Radu Negru, scria între celelalte:

„în Ungaria, Transilvania, Muntenia și Sirmia locuiesc *vlahii-romani*”.

Textul latin sună:

„*Olachi Romani*, commorantes in partibus Ungariae, Transilvanis, Ultrapinis et Sirmiis”.

Apoi maijos, în aceeași bulă, nobilimea și plebea Munteniei sînt numite iarăși: *vlahi-romani*.

Latinește:

„*Aliis tam Nobilibus quam popularibus Olachis Romanis*”²⁸.

Ar urma dară că în primajumătate a secolului XIV pînă și Scaunul Apostolic va fi aflat deja prin misionarii săi amîndouă denumirile genetice ale Munteniei; noi însă bănuim că-n bula de mai sus cată să fie mai curînd: „*Olachi Komani*”, ceea ce editorul a putut citi „*Olachi Romani*” numai din cauza identității maiusculelor *R* și *K* în paleografia latină din evul mediu.

Tara Românească și *Vlahia* sînt două forme nominale sub cari ni se prezintă ideea statului muntean: o formă indigenă, născută și conservată în propriul grai al poporului, și o formă exotică, dată nouă de cătră neamurile învecinate, dar adoptată din parte-ne de bunăvoie.

O comparațiune va face și mai lămurită diferența între ambele.

Vlahia pentru români este ca *Bohemia* pentru *cehi* sau *Hungaria* pentru *maghiari*, la cari papismul introdusese oficialitatea latinității, întocmai precum patriarhismul furișase la noi slavitatea cea oficială, iar o asemenea bifurcare limbistică nu putea să nu aducă naturalmente cu sine desfacerea numirii naționale iarăși în două: originală și tradusă.

Acum însă, cînd nu mai există nicăiri cultul *ex-officio* al unui dialect străin în dauna vorbei pămîntene; acum, cînd catolicismul nu mai împune nimănu pe „*pater noster*” și ortodoxia pe „*otcze-nasz*” sau *JtâTep-TJucov*, acumă ce hul, oriunde dă peste *Bohemia*, o retrăduce prin

Czechy; oriunde dă românul peste *Vlahia*, cată s-o retraducă prin *Țara Românească*.

Astfelii au și făcut-o părinții noștri în secolul XVII, când Limba română începu a revindeca cu-nctul drepturile sale.

Diplomele cele slavice ale lui Matei Basarab poartă totdeauna *Vlahia*: „zemliauggrovlachiiskaia”²⁹.

În crisoavele române ale aceluiași principe ne întimpină pretutindeni înlocuirea acestui cuvânt prin *Țara Românească*³⁰.

Pe malul sudic al fluviului, acest epitet se dedea în evul mediu mai cu precădere teritoriului intermediar dintre Epir și Tesalia³¹, unde pînă acum, închisă ca într-o scoică de munți, palpită vivace și rezistentă însăși inima romârumii transdanubiane³².

Două *Vlahii*.

Ceea ce a fost pentru Dacia lui Aurelian *Vlahia* de la Pind, pentru Dacia lui Traian a fost *Vlahia* de la Severin: un cremene, din care la momente predestinate scapără cu putere scînteia românismului.

Această analogie între cele două „Țări Românești”, ambele cîrma- ce ale mișcărilor de redeșteptare națională pe cîte o lătura a Danubiului, ne conduce pe nesimțite la cercetarea unei faze nominale foarte importante, care se pâruse unora a fi fost introdusă într-adins pentru a nu se confunda cumva *Vlahia* carpatină cu omonima sa din Hem.

3

Ungro-Vlahia

Începînd din secolul XIII și pînă pe la anul 1700, muntenii nu înce- tau a adăuga pe un misterios *Ungro* cătră numele cel radical al *Vlahiei*.

Scaunul metropolitan al Țării Românești, urmînd unei arhaice dati- ne pe care nemini n-o mai precepe, persistă pînă astăzi a fi arhiepisco- pat al *Ungro-Vlahiei*.

Ce însemnează oare această *Ungaro-România*?

Mulți s-au ispitit a dezlega cimilitura.

Nemini însă nu-i dă de căpătii.

Sincai zice:

J

„Valahia se numește Ungro-Vlahie ca să se osebească de cea din Tesalia”¹.

Răposatul Săulescu mai amplifică această afirmațiune:

„Muntenii sint numiți ungro-vlahi spre distingerea vlahilor mogleniți din Macedonia și Tesalia”².

Așa să fie?

Nici o umbră de probabilitate.

Muntenia nu se temea a fi luată vreodată drept *Vlahie* de la Pind, fiind despărțite una de alta nu numai prin Dunăre, dar și prin Balcani.

Dacă era vorba de o asemenea temere, mai degrabă trebuia să se sperie Basarabii de a da țării lor un nume care o expunea mereu a fi considerată ca un singur corp cu Ungaria.

Departate de a preveni vreo confuziune în nomenclatură, *Ungro-Vla- hia* împinsese pînă și pe cronicarii moldoveni din secolul XVII³ a amal- gama adesea pe munteni cu *unguri*, iar biograful lui Neagoie Basarab, scriind pe la 1520, califică mai pretutindeni Țara Românească: *Pano- nie*⁴.

A-și impune dar un nume, mai ales acela de *Ungro-Vlahie*, numai și numai din gustul de a caracteriza astfel diferența pozițiunii lor teritoriale în raport cătră depărtata și inofensiva *Mogleno-Vlahie*, ar fi fost pen- tru munteni o metafizică.

Cantemir zice:

„Grecii le-a zis ungro-vlahi și țării *Ungro-Vlahie*”.

Apoi mai jos:

„Jale că unii din scriitori, în diplomatele domnilor munteni și-n alte cărți, nesocotind ce cinste coprinde numele român, scriu numele de greci împrumutat ungro-vlah, adecă căci sint mai aproape de hotarele ungurești, sau căci Radu-Vodă Negrul despre țara ungurească a venit”⁵.

Cantemir mai adaugă, în sfîrșit, că numele turcesc al Munteniei, *Kara-Iflak*, măcar că se traduce literalmente „negrul-vlah”, dar în rea- litate nu este decit o desfigurare fonetică a cuvîntului *OuyYpo-pXccxoc*,, fiindcă:

.Altmintrelea ar fi trebuit să fie alt neam carele să se cheme *Ak-Iflak*, adecă vlah-alb, și împotriva aceluia acesta să se cheme vlah-negru, care nici a fost, nici este”⁷.

Sorgintea expresiunii *Kara-Iflak* o vom dezbate mai la vale, ca și fantastica descălecure a lui Radu Negru din „țara ungurească”.

Acî ne mărginim cu rămășița aserțiunii: *Ungro-Vlahia* de origine grecească.

Pentru timpul anterior anului 1400, Cantemir cunoștea un singur bizantin, carele și acela întrebuițează într-un singur loc zicerea *Ungro- Vlahie*, anume împăratul Ion Cantacuzen pe la 1375⁶.

Oare din această unică mențiune izolată se putea induce grecismul cuvîntului?

Prin înalta-i pozițiune autorul grec, din actele diplomatice dintre Muntenia și Constantinopole, nu putea a nu ști titlul pe care și-l dedeau domnii munteni în secolul XIV de câte ori scriau grecește: au9evTTiq noronc. OuYYpoBA,axio:c., precum este bunăoară inscripțiunea icoanei lui Vladislav Basarab de pe la 1365, conservată în lavra Sintului Atanasiu din Muntele Atone, de unde a uezmormintat-o d. A. Odobescu.

În urma lui Cantemir s-au mai scos la lumină *Protocoalele* Patriarcatului Constantinopolitan dintre 1315-1402.

Muntenia este numită acolo pretutindeni: OuyYpoBX.axio:.
De ce însă?

Pentru că așa se intitula „marele voievod” Alexandru, tatăl lui Vladislav Basarab, în corespunzător bizantină din 1359: „'O euYeveaxa-**TOC**, uivac. BoiB68ac, mi auBev-cric, *nāar*\q OuyYpoBA.axia<;”.

Scaunul patriarcal trebuia negreșit să-i **răspunză** tot astfel, căci de pe aiuri nu putea afla cum să-l cheme într-un mod oficial: „EuyvecjTate, **auvETcbmTE**, **āvSpiKanocTE**, **ueycx** BoiB65a **KOU auBEvra** *nā<jr*\c, OuYYpoBXaxvac **ev cVy'u**» Tcve-oucm yv^avāTatE, **xoBEivozatE** *vie. ττωc, fiptov* [ieipi6ir\xoq K\>p 'AA.E^av5pE”.

Georgiu Codin, scriind deja în secolul XV, ne prezintă la rindul său zicerea *Ungro-Vlahia*¹⁰; dar el o cunoscuse anume din arhivul Patriarcatului Constantinopolitan, precum o demonstra expresiunea luată de acolo: unTpora>XiTr|**C, UEpouc**, OuYYpoBX.axia<.”.

Afară de Cantacuzen, de *Protocoale* și de Codin, acest cuvânt nu se găsește nicăiri în ceilalți scriitori bizantini.

Pe la 1400, vulgul din Elada numea Țara Românească curat numai: BA.axia¹¹, întocmai precum îi zicea pe la 1300, cu un secol înainte, bizantinul Nicefor Gregora¹².

Tot așa scriau grecii cei stabiliți în Muntenia, din cari unii reușeau a se urca la cele mai înalte demnități ale statului¹⁴.

Ungro-Vlahia era rezervată actelor domnești și metropolitane.

Din analiza lui Cantemir, Șincai și Săulescu, noi am dobândit pînă aci două convicțiuni:

1. Numele *Ungro-Vlahia* nu s-a impus Munteniei ca un simplu mijloc de a o deosebi de *Mogleno-Vlahie*;
2. Acest nume ne apare ca o proprie creațiune a muntenilor, nu ca un împrumut.

Dar care-i este înțelesul?

Ghicitu-l-a cineva?

Pray¹⁵, Gebhardi¹⁶ și Engel¹⁷ văd în *Ungro-Vlahia* o probă despre antica suzeranitate a coroanei Sintului Ștefan asupra Țării Românești.

Nemic, în adevăr, nu se pare a fi mai probabil la prima vedere.

D. Rosler iată cum rezumă și completează teoria predecesorilor săi:

„Cum că voievodatul muntean fusese dintru-ntii numai o provincie a regatului ungar, rădicindu-se apoi abia la treapta de domnie vasală, dovadă este însuși numele țării, Ungro-Vlahia, uzitat în propriile diplome ale voievozilor munteni”¹⁸.

Pray, Gebhardi și Engel nu demonstau nemic.

Ei deduceau pur și simplu printr-un joc de cuvinte cum că *Ungro-Vlahia*, deoarece coprinde în sine numele *Ungariei* și numele *Vlahiei*, trebui să fi sernnificînd dornațiunea *Ungariei* în *Vlahia*.

D. Rosler face un pas înainte.

El constată uzul acestui nume în crisoavele domnești din Muntenia, însă tocmai această împrejurare, atît de ponderoasă, este ceea ce doboară la pămînt întreaga sistemă.

Si iată cum.

Se poate zice într-un mod absolut că nu există nici o diplomă munteană princiară sau metropolitană, scrisă slavonește sau chiar grecește, în care Țara Românească să nu fie numită *Ungro-Vlahie*.

Colecțiunea lui Venelin ne procură vro cincizeci de documente de această natură dintre anii 1360-1700¹⁹.

Ungro-Vlahia figurează în toate fără excepțiune²⁰.

Pe cit însă de universală e *Ungro-Vlahia* în diploma slavo-greacă a Țării Românești, tot pe atîta de neuzită este ea în celelalte acte muntene, scrise în limba latină și cari sint destul de numeroase, mai ales în secolul XIV.

Basarabii ar fi putut să se intituleze *Vayvoda Ungro-Vlachiae* sau *Ungro-Valachiae* sau *Hungaro-Blachiae*, tot așa de lesne precum se intitulau ei toți pînă la Vlad Dracul: *Vayvoda Transalpinus* sau *Valachiae Transalpinae*.

De ce oare n-au făcut-o?

Toate referințele diplomatice între Ungaria și Muntenia se redegeau latinește.

Avem la mînă mai multe diplome internaționale în această limbă, mai cu seamă de la Vladislav Basarab²¹ și de la Mircea cel Mare²².

Dacă termenul *Ungro-Vlahia* denota cituși de puțin raportul de vasalitate al Munteniei către regatul ungar, apoi necesarmente ar fi tre-

buit ca Basarabii mai în specie în corespundența lor cu regii maghiari să se serve de această expresiune.

Ei bine, ei nu făceau așa.

Coroana cea suzerană a Sîntului Ștefan - căci noi recunoaștem că era în adevăr suzerană - ar fi cerut-o cu orice preț ca o solemnă datorie omagială.

Nici o pretensiune de felul acesta nu transpiră de nicăieri.

Regii maghiari, tocmai pînă pe la 1700, se par a fi ignorat cu totul însăși existența vorbei *Ungro-Vlahia!*

Este comic măcar de a presupune că Basarabii s-ar fi lăudat mereu cătră slavi și cătră greci cu pozițiunea lor de domnie subalternă, ca și cînd era ceva demn de invidie, pe cînd numai în fața stăpînului ei luau dodată un aer de egalitate, ascunzînd cu stăruință ceea ce manifesta supunerea.

Este și mai comic de a-și imagina pe un suzeran carele nu cunoaște numele omagial al vasalului!

Dacă *Ungro-Vlahia* avea înțelesul pe care i-l atribuiesc Pray, Gebhardi, Engel și d. Rosler, consecințele faptului s-ar fi intervertit vrînd-nevrînd în următorul chip:

1. Basarabii ar fi murmurat acest cuvînt, așa-zicînd cu d-a sila, numai în relațiunile lor directe sau indirecte cu Ungaria, adică în diplome latine;

2. Basarabii l-ar fi înlăturat fără rezervă, ca o expresiune puțin măgulitoare pentru susceptibilitatea națională, din toate relațiunile lor directe sau indirecte cu românii, cu slavii și cu grecii, adică din diplome nelatine;

3. Curtea regească a Ungariei n-ar fi lipsit niciodată de a numi Muntenia *Ungro-Vlahie* și numai *Ungro-Vlahie*.

Aceste efecte, necesitate de logică, sînt diametralmente opuse realității.

Fotino, Venelin și d. Laurian s-au apropiat de veritate mai mult ca oricine altul.

Fotino zice:

„Muntenia se numește *Ungro-Vlahie* din cauza locuitorilor săi, veniți aci din Transilvania”²³.

într-un alt pasagiu el traduce *Ungro-Vlahia* din titlul lui Radu Negru prin „Țara Românească din Ungaria”, mai adăugînd apoi în notă că prin „Ungarie” se înțelege Transilvania²⁴.

Venelin vorbește ceva mai pe larg:

„Basarabii s-au zis domni ai toatei *Ungro-Vlahie*, adică ai Transilvaniei, anume de cînd apucară posesiuni în interiorul acestei țare, bunăoară așa-numitele ducaturi de Almaș și de Făgăraș; fiind însă că Ardealul avea voievozi ai săi proprii, de aceea nici titlul în cestiune nu era în realitate decît o controversă”²⁵.

D. Laurian, în fine, comentează *Ungro-Vlahia* prin: „Ungaria de peste Temeș, pe care o desparte fluviul Mureș în Temeșiana și Crișiană”²⁶.

Ceea ce-i comun lui Fotino, Venelin și d-lui Laurian se poate rezuma în următorul aforism:

„*Ungro-Vlahia* indică stăpînirea muntenilor peste o parte oarecare din pămîntul politic al Ungariei”.

Așa este, precum ne vom încerca a o demonstra cu citeva rînduri mai la vale.

Așa este, dar fiecare din cei trei autori își întunecă fundamentala idee prin cite o parțială rătăcire.

Fotino crede că Radu Negru ar fi adus zicerea *Ungro-Vlahia* din Transilvania, pe cînd în fapt fratele acestui principe, Vladislav Basarab, și tatăl amînduror, Alexandru, precum și metropoliții lor, fără a mai vorbi de epoce anterioare, o purtasera cu mult mai-nainte în titulatura princiară și arhierescă.

Aceasta-i greșeala lui Fotino.

Venelin n-a știut că ducatul Amlasului nu se afla în Ardeal, ci în Temeșiana, mai închipuindu-și pe dasupra că întreaga Transilvanie s-ar fi numit *Ungro-Vlahie*, ceea ce nu-și găsește justificarea nici într-o fințină istorică.

Aceasta-i greșeala lui Venelin.

D. Laurian strămută dominațiunea Basarabilor peste Temeș, pînă unde nu se întinsese niciodată teritoriul Munteniei, cel puțin în secolii XIII și XIV.

Aceasta-i greșeala d-lui Laurian, carele însă, cată s-o mărturim, s-a cores mai în urmă, adoptînd o altă interpretare mai adecuată cu adevărul decît chiar a lui Fotino și Venelin²⁷.

Souturînd pe cîteșitrei de ceea ce-i de prisos și completîndu-i prin ceea ce le lipsește, noi am venit la următoarea concluziune:

Țara Românească devine *Ungro-Vlahie* anume de cînd cu anexarea Făgărașului.

Cu alte cuvinte:

în termenul *Ungro-Vlahie*, descompus în ambele sale elemente constitutive, Muntenia corespunde cu *Vlahia*, iar porțiunea olteană a Transilvaniei cu *Ungaria*.

în cronicile și-n documentele române Transilvania mai cu seamă se numește aproape totdeauna: *Țară Ungurească*²⁸.

„Domn al Ungro-Vlahiei” înseamnă: *Dominus Hungariae et Valachiae*.

Era ceva ca „roy d'Angleterre et de France” în diplomele regilor normanzi din secolul XIV.

Pe țărmul Danubiului ca și pe ai Tamisei, de dincoace *domnia Ungariei*, de dincolo *regalitatea Franciei*, au fost dentii formula unei realități exagerate, apoi în curs de secolii o pretensiune tradițională.

Este evidente că grandioasa titulatură *ungro-vlahă* nu putea suride coroanei Sîntului Ștefan.

Tocmai de aceea, evitînd ceartă, în toate diplomele latine, accesibile ungușorilor, Basarabii preferau a da țărei nesupărăciosul nume de Muntenie: *Transalpina*, pe cînd în relațiunile lor cu celelalte staturi limitrofe, cu slavii și cu grecii, precum și-n afacerile curat interioare, ei se făleau a fi domni ai *Ungro-Vlahiei*.

Regii maghiari, la rîndul lor, abia una singură dată au pronunțat *Ungro-Vlahie*, și-apoi cu o rezervă foarte semnificativă, anume într-o diplomă slavică a împăratului Sigismund din 1420, hărăzită monastirii Tismana și-n care se adaugă imediat: „adecă a Basarabilor”²⁹, pentru a arăta astfel că nu teritoriul Ungariei se înțelege prin *Ungro*.

Tronul muntean din evul mediu recunoaște supremația tronului maghiar, plătindu-i chiar un tribut; dar natura acelei vasalități, precum ne vom convinge mai departe, era altfel de cum și-o închipuiesc Pray, Gebhardi, Engel și d. Rosler.

Este interesant că și domnii Moldovei începuseră într-un timp a-și forma un titlu analog cu *Ungro-Vlahia*.

în corespunzîța lui Alexandru cel Bun cu Patriarcatul Constantinopolitan, Moldova se cheamă *Ruso-Vlahie*, PouocioBĂ.axia³⁰.

Din evul mediu și pînă la împărțirea Poloniei, cuvîntul *Rusia* se aplica specialmente către actuala Galiție, *palatinus Russiae* sau *Ruskie wojewodztwo*, din care făcea parte Pocuția, o mică provincie la marginea nordică a Moldovei³¹.

Pe la 1388, ca depozit spre asigurarea unui împrumut, Polonia ceda-se moldovenilor acea Pocuție, adecă o porțiune din corpul *Rusiei*³².

Iacă de unde se ivește dodată *Ruso-Vlahia*.

Domnii moldoveni, posedînd un fragment din Galiția, începură a se făli, cel puțin în relațiunile lor cu grecii, de a fi *domini Russiae et Valachiae*, după cum domnii munteni, posedînd mai de mult și într-un mod mai durabil un fragment din Transilvania, se făleau către greci și către slavi de a fi *domini Ungriae et Vlachie*.

Nici cei întii însă nu-și dedeau titlul cu *Rusia* cînd vorbeau cu polonii, nici ceilalți nu se laudau cu *Ungria* cînd aveau a face cu maghiarii.

Toată diferența consistă în aceea că *Ruso-Vlahia* perise în fașă, pe cînd *Ungro-Vlahia* s-a perpetuat mai pînă în zilele noastre; dar în fond ambele cazuri sînt absolutamente de aceeași natură.

Se va pretinde oare că Moldova se chema *Ruso-Vlahie* din cauza vasalității sale către Polonia?

Dar atunci s-ar fi zis: *Polono-Vlahie*.

Nu mai insistăm asupra unui punct atît de limpede.

Să abordăm un alt nume tipic al Țării Românești.

3 bis Transalpina

Nemic nu poate fi mai natural decît a desemna o parte de loc după impresiunea cea mai elementară a aspectului său: deal sau vale.

Originea unui popor este citeodată obscură, în orice caz cere o prealabilă cercetare; principele sau dinastia, după cari s-ar putea numi un stat, trec și se uită; tărîmul rămîne singur neclintit în mijlocul tuturor vicisitudinilor, izbindu-ne de la cea dentii ciocnire și nedezmîntîndu-se niciodată.

Ar fi oțios din parte-ne a grămădi aci denumiri locale, datorite pozițiunii muntoase sau vălene a teritoriului, deși nu e greu a oferi un lung registru, începînd cu străbuna Romă, în fața căriia, de la prima-i aparițiune pe scena istoriei, locuiau deja două antice triburi italice: *Herniei* sau muntenii și *Aequi* sau vălenii.

Să ne mărginim în sfera Daciei.

Gotul Iornande o zugrăvea în secolul VI: *cunună de munți*.

Din toate provinciile Daciei, Țara Românească și-a cîștigat mai în specie numele de *Muntenie*, pe care însă l-ar fi putut *revindeca* cu același drept Moldova, Ardealul, Crișiana, Temeșiana și chiar România de peste Dunăre.

Originea acestei numiri este eminentemente din evul mediu.

în deșert s-au încercat unii a inventa pe socoteala anticității o Dacie Munteană, *Dacia Alpestris*, care în realitate nu se găsește nicăiri în inscripțiuni sau în autori clasici³³.

Cuceritorii romani priveau actuala Țară Românească totdeauna din direcțiunea Dunării, unde munții joacă un rol secundar.

Numai în veacul de mijloc această porțiune a Daciei începe a fi mai bine cunoscută despre nord, apus și răsărit, de unde o atacau mereu germanii, slavii, ungurii și diferite hoarde orientale, întimpinând toți în cale, mai mult sau mai puțin, stincoasa baricadă a Carpaților.

A merge spre Olt era pentru dâșii a trece *peste munți*, „ultra Alpes”, după cum se rostea diploma latină a maghiarilor de prin secolul XIII.

Pe de altă parte, înșiși românii, siliți neconținți în fața navalei a căuta refugiu în nebiruita cetate alpină, s-au deprins, printr-o procedură firească a spiritului uman, a identifica concepțiunea de *patrie* cu ideea de *munte*, întocmai precum orășeanul sau săteanul simbolizează țara prin casă, prin cămin, prin vatră.

În acest mod s-a născut de sineși numele de *Muntenie*, convenind dopotrivă străinilor și pămîntenilor, căci fiecare îl putea înțelege din propriul său punct de vedere.

Unii au crezut că numai moldovenii ar fi botezat astfel Țara Românească.

Este o eroare capitală.

Vom enumera mai întâi toate cazurile din secolul XIV în cari cuvîntul *Transalpina*, cu numele *Munteniei*, figurează în actele Basarabilor cele scrise în limba latină:

1. Monetele de la Vladislav Basarab dintre 1360-1372, intitulindu-se: „Voivoda *Transalpinus*”;

2. O diplomă de la același principe din 1368”;

3. O alta din 1369”;

4. *Idem* din 1372”;

5. Ambasada în Polonia la 1389 din partea lui Mircea cel Mare, „woiewodae *Transalpini*”;

6. Tot așa din 1390”;

7. *Idem* din 1391”;

8. Tratatul între același principe și împăratul Sigismund din 1395”.

Dintre actele străine în limba latină tot din secolul XIV nu menționăm nici unul, fiindcă mai toate sint unanime a traduce *Muntenia* prin *Transalpina* sau citeodată *Ultralpina*, afară numai doară de două bule papale din 1370, una către Vladislav Basarab și cealaltă către văduva lui Alexandru Basarab, în cari amândouă, printr-o excepțiune remarcabilă, ocurge numele *Vlahia*.

Să ne mai întrebăm oare dacă *Transalpina*, adevă *țară-de-peste-munți*, este sau nu tot una cu *Muntenia*?

Există un mod indirect de a răspunde la această cestiune.

Un caz absolutamente identic, o copie așa-zicind fotografică, ni se prezintă peste Carpați.

Cuvîntul *Ardeal*, devenit nume românesc al Transilvaniei, derivă din numele ungueresc *Erdely*, formîndu-se în graiul poporului întocmai după aceeași procedură eufonică prin care grecescul epYct-cric, s-a prefăcut în *argat* sau latinescul *ericius* în *arici*.

Erdely provine la rîndul său din radicala maghiară *erdo*, care însemnează *codru*.

Prin urmare, Ardealul este *Codrenie*.

Latinește: *Silvania*.

De ce dară s-a mai adaus la început un *Trans*, combinîndu-se astfel *țară de peste codri* în loc de *țara codrilor*?

Pentru că latinitatea, fiind în evul mediu limba oficială a Europei întregi, căuta într-adins a se pleca după convenința generalității popoarelor, iar nu a unui singur.

German, slav, ungar, latin, nimeni nu putea intra în Ardeal fără a da *peste codri*, cari blăneau cu prisos hotarele de jur în jur.

Pentru toți era *țară-de-peste-codri*.

De aci *Trans-silvania*.

Pentru indigeni însă acest *trans* sau *peste* constituia o formă absurdă, căci patria lor nu se afla *peste codri*, ci erau chiar *codrii*.

Cu toate astea, de cite ori scriau latinește, ei erau constrînși a întrebuița vrînd-nevrînd exoticul nume de *Trans-silvania*, fiindcă altfel s-ar fi expus a da loc confuziunii.

Devenise un termen tehnic.

Ardeal sau *Erdely*, adevă *Silvania* sau *Codrenie*, fără nici o idee de *trans*, rămîneau pentru uzul local.

În fond însă, fie *Trans-silvania*, fie *Ardeal*, este tot una, oferindu-ne noțiunea esențială de *codru*.

Numile *Muntenie* și *Trans-alpina* trec din punct în punct prin aceeași desfășurare analitică.

Basarabii admiseră în actele lor latine *Trans-alpina* în loc de *Alpina* numai spre a înlătura orice ecuvocitate în relațiunile lor cu străinii, pe cînd la dâșii acasă acest termen anormal se înlocuia totdeauna prin forma-i cea corectă: *Țară Muntenească*.

Este o ciudată coincidență că, precum Vlahia de la Dunăre se numea *Trans-alpina*, tot astfel Vlahia din Hem se zicea *Zagoria*⁴, adică *peste-munți*, o traducere slavică literală a cuvântului latin: *za* (trans)-*gory* (alpes).

În raport cu pozițiunea geografică a Serbiei și a Bulgariei acea țară se afla *peste munți*, anume Balcani, întocmai precum banatul Severinului se afla *peste munți*, anume Carpați, în raport cu pozițiunea geografică a Ungariei și a Poloniei.

4

Tara Muntenească

O dată demonstrându-se că nu numai moldovenii, ci aproape toate celelalte popoare, și mai cu seamă chiar indigenii ziceau Țării Românești *Muntenie*, cată să urmărim după puțință în cele mai vechi fântine forma românească a acestui cuvânt, ceea ce este cu atât mai anevoie cu cât noi nu posedem pînă acum nemic destul de substanțial în limba noastră națională de prin secolii XIII, XIV și XV

Italianul Bonfinio, născut la 1427 și răposat la 1502, trăit mai toată viața sa în Ungaria, amic și istoriograf al regelui Matei Corvin, repetă de trei ori într-un singur pasagiu că pămîntul Basarabilor se cheamă *Muntenie*: „*Montana*”¹.

Tratatul comercial din 1407 între Moldova și Polonia, deși numește pretutindeni Țara Românească *Basarabie*, precum vom vedea mai la vale, totuși mărfurilor de acolo, și anume cerei, îi dă calificarea de *muntenești*: „*muntiansky*”².

Ambele aceste izvoare, atât Bonfinio, precum și tratatul moldo-polon, unul scriind pe la 1450 și cellalt scris pe la 1400, trebui socotite în cazul de față ca făcînd parte din secolul XIV, căci înregistrează un lucru deja generalmente cunoscut pe atunci de la Lemberg pînă la Buda, adică ceva înrădăcinat cu mult mai denainte.

Peste un secol și mai bine, pe la 1520, numele de *Muntenie* era atât de răspîndit în Țara Românească, încît biograful lui Neagoie Basarab îl întrebuițează de vro zece ori, bunăoară:

1. „Nifon, patriarcul Țarigradului, care a strălucit în multe patime și ispite în Țarigrad și în Țara Muntenească”;

2. „De aceasta încă mărturisise sfîntul Nifon mai-nainte, ca și de Tara Muntenească”;

3. „Zisese mai-nainte de Radul-Vodă și de Tara Muntenească”;

4. „Alții se răsipiră prin toată Țara Muntenească”;

5. „Mai virtos în Țara Muntenească mari și minunate monastiri a făcut”;

6. „Mutarea acei sfînte icoane din Țarigrad în Țara Muntenească”;

7. „Toți egumenii din Țara Muntenească”;

8. „Toate monastirile Țărei Muntenești” etc.³

Nu ne pogorim în timpii mai dincoace.

Ne ajunge a fi probat că în secolul XIV, dacă nu și mai încolo, numele de *Muntenie* era tot atât de comun pe malurile Oltului ca și acela de *Tară Românească*, căzînd treptat în desuetudine cu mult mai tirziu, abia după 1700⁴.

5

Havas-Alfold

Muntenia, tradusă latinește în stil diplomatic prin *Transalpina*, servi tot în secolul XIV vecinilor noștri unguri pentru a impune Țărei Românești o denomi-națiune care s-a păstrat pînă astăzi în graiul maghiar, anume *Havas-Alfold*, adică „*Muntenia de Jos*”, deși acest termen circulează la dîșii, ca și la noi, în concurență cu *Oláh-ország*, adică „*România*”¹.

Literatura ungară pînă pe la 1500, mai cu seamă cea istorică, a fost eminamente latină, încît ne-ar fi anevoie a verifica în ea existența unei vorbe curat maghiare; dar aceasta nu ne împedecă de a putea dovedi prin probe indirecte foarte ponderoase vechimea cuvîntului *Havas-Alfold*.

Si iată cum.

1. Toate monumentele literare ale Ungariei din secolul XVI, cînd se ivește acolo o mișcare intelectuală într-un înțeles național, numesc în unanimitate astfel Țara Românească, ceea ce arată că însăși expresiunea este cu mult mai bătrînă.

2. „*Muntenia de Jos*” (*Havas-Alfold*) poate să implice că Moldova, cealaltă provincie română de la Dunăre, era considerată în același timp de cătră unguri ca *Muntenie de Sus* (*Havas-Felsofold*), după cum o și desemnează superioritatea-i orografică; fiind însă că o asemenea numire, pe care noi n-o aflăm nicăiri în vreuna din sorgințile secolului XVI, se pare a fi perit chiar din limba cea vie a poporului maghiar înainte de 1500, este dar probabil că ea trebuia să-și fi făcut traiul într-o epocă anterioară: pe la 1400 sau mai încolo.

3. Cătră 1450 ideea *Munteniei de Jos* era deja trecută de la unguri la poloni, cari au aplicat-o în simțul propriei lor pozițiuni geografice, adică pe Moldova au numit-o *Moldovă de Sus*, iar pe Muntenia *Moldova de Jos*: *susul și josul* fiind aci învederat de provenință maghiară, cu acea numai deosebire că Ungaria, ca mai apropiată de munteni, îi lua pe dinșii de normă pentru ambele elemente ale antitezei, pe cînd Polonia preferea pe moldoveni, fiind limitrofă cu aceștia.

4. în secolul XIV, Țara Românească nici că putea a nu fi avut în limba maghiară vreun nume propriu, fiindcă de pe timpul împăratului Sigismund (1387-1437) ungurii se apucară deja a boteza în felii lor pînă și localitățile cele mănunte din Muntenia, metamorfozînd bunăoară Cîmpulungul în *Hosszumezd*, după ortografia arhaică *Hozzyw-mezw*, de la *hoszszu* - lung și *mezo* - cîmp.

Așadară perpetuitatea cuvîntului *Havas-Alfold* în literatura națională maghiară; probabila disparițiune limbistică a corelativului său *Havas-Felsbföld* înainte de 1500; împrumutarea acestei numiri de cătră poloni pe la 1450 și obiceiul unguresc de a traduce nomenclatura română de pe la 1380; toate acestea concurg la un loc a demonstra că fiii lui Arpad numeau Țara Românească în graiul lor „Muntenie de Jos”, în secolul XIV, dacă nu și mai denainte.

6

Multany

Limba polonă înlocuiește generalmente numile țarelor prin nominativul înmulțit al numilor popoarelor: astfel ea zice *italianii* în loc *deltalia* (Wtochy), *germanii* în loc de *Germania* (Niemcy), *boemii* în loc de *Boemia* (Czechy), *ungurii* în loc de *Ungaria* (Wegry), *românii* în loc de *România* (Wotochy) etc

Tot așa *Multany*, numirea polonă a Țărei Românești, nu e decît nominativul înmulțit al cuvîntului *Multan*, carele la rîndul său, luat chiar de la români, este pur și simplu al nostru *muntean*, schirnbîndu-se rît în l după o procedură ordinară în fonetica tuturor limbilor indo-europee, precum *alter* latin s-a format din sanscritul *antaras*, *alma* italiană din latineasca *anima*, *child* englezesc din germanul *kind* etc.

La începutul secolului XVI numele *Multany* era de mult vulgarizat în Polonia.

Originea-i trebuia să fi fost de pe atunci foarte veche, deoarece i se pierduse tradițiunea pînă într-atîta încît celebrul enciclopedist polon Sarnicki nu se sfîia a o deduce: „a multitudinē gentium”.

Prima cunoștință mai oficială a polonilor cu Muntenia, de care-i despărțea teritoriul Moldovei, avusese loc sub Mircea cel Mare.

Astfel *Multany* cată să se fi format pe la finea secolului XIV

Transalpina, *Havas-Alfold*, *Multany* arată că aproape Europa întreagă cunoștea pe atunci Țara Românească mai ales sub numele topic de *Muntenie*.

Engel ne spune că serbii o numeau *Blacho-zaplaninska*, dar păstrează cea mai adîncă tăcere asupra fintinei din care va fi scos această informațiune.

Ceea ce-i și mai original decît toate este că, fălindu-se a fi consultat cronicile manuscrite serbe, el traduce *Blacho-zaplaninska* prin „România Văleană”, pe cînd *pianina* însemnează serbește ceva diametralmente opus: nu *vale*, ci *munte*.

Engel confundase zicerea slavică *pianina* cu locuțiunea latină: *p/anum*.

Apoi, pentru ca eroarea să pară și mai ciudată, el mai adaugă că Țara Românească s-a zis *Văleană* anume spre distingerea de cea *Munteană* din Tesalia.

Șincai și Săulescu căutau la Pind contrastul *Ungro-Vlahiei*, Engel pe ai *Munteniei!*

în fapt *Blacho-zaplaninska* este o traducere din literă în literă a expresiunii: *Valachia Transalpina*.

Fiind însă că această din urmă ocurge pentru întia dată în diplome d-abia în secolul XV, iar mai înainte noi vedem numai *Transalpina* fără *Valachia*, urmează că *Blacho-zaplaninska* este un termen modern, cel mult de pe la 1500, încît nu ne poate preocupa în cazul de față.

7

Vrancea

Am ajuns acum la ultima și cea mai necunoscută numire *munteană* a Țărei Românești: *Vrancea*.

Astăzi așa se cheamă toată regiunea muntoasă a districtului Putna, formînd un colț de ciocnire între Moldova, Muntenia și Transilvania, peste tot vro optzeci de sate și cătune.

Tradițiunea însă n-a uitat încă timpul cînd această plasă era cu mult mai mare.

„Vrancea din vechime - zice d. Ion Ionescu - se întindea din apa Milcovului pînă dasupra Odobeștilor, și apoi linia Măgurei pe drumul Vrancei prin satele Jariștea, Țifești, Satul-Nou, Crucea de Sus, Movilită,

Marginea Păuneștilor și a Rugineștilor pînă-n Trotuș, coprinzînd mai toată plasa Zăbrăuțului, și din plasa Girlele de la Odobești pe Milcov în sus pînă la hotarul țării, și satele din Răcăciuni de la Ruginești în sus pe Trotuș pînă-n Cașin, coprinzînd și Cașinul. Poporațiunea din mai toate aceste sate păstrează și pînă astăzi datinele, obiceiurile și portul vrîncenilor¹.

Prerogativele autonome ale muntenilor Vrancei, acordate lor drept mîngăiere de cătră Ștefan cel Mare în urma cuceririi, incomodînd lăcomia administrativă a domnilor posteriori, împinseră pe aceștia, pe calea unei împilări indirecte, a tot micșora treptat teritoriul și jurisdicțiunea turbulentei republice.

în timpul lui Cantemir, pe la 1700, Vrancea era deja mică.

în secolul XVI însă, pe la 1518, curînd după moartea marelui Ștefan, ea trebuia să fi fost relativamente foarte mare, deoarece pînă și catolicii aveau acolo un deosebit decanat: „*Decanatus Varanczensis*”².

în secolul XV întregul creștet al Carpaților, începînd mai jos de Brașov spre răsărit în linia Focșanilor și apoi cotînd în sus cătră Bacău și mai-nainte, se chema *Vrance*.

Bizantinul Calcocondila îl numește *npaooBoc*, zicînd că „lungul munte, numit de cătră locuitori Prasov”, desparte Moldova de Muntenia³.

Mai la vale el arată că Mircea cel Mare, mergînd la luptă, depunea spre siguranță neveste și copii în „muntele Prasov”⁴, carele făcea parte, prin urmare, din teritoriul Munteniei.

într-un alt loc dă același nume orașului Brașov⁵.

Forma *IlpacoBoq* este fonetică intermediară între *Brașov*, ungurește *Brasso*, și între *Vrancea*, în care ultima silabă fiind inexpresabilă în limba greacă, Calcocondila pronunța cuvîntul: *BpctvaoBoc npavaoBoc npaooBoq*.

Știînd că *Vrancea* se întinde pînă la *Brașov*, această apropiere topografică îl autoriza cu atît și mai mult a confunda ambele numi.

Cum că prin *muntele Prasov* Calcocondila înțelege în două pasaje anume regiunea muntoasă a Vrancei, deși lungită în comparațiune cu actualitatea, aceasta rezultă cu un prisos de evidență din contextul scriitorului bizantin, pe care în acest punct l-au ghicit foarte bine Cantemir și Sincai⁶.

De la Brașov dară și pînă mai sus de Bacău toată ramura carpatină era *Vrance*.

Pentru a găsi etimologia vorbei, vom observa mai întîi că sonul *n* nu este aci adițional ca în mai multe alte ziceri române de origine slavică și

chiar latină, bunăoară: *poruncă* (poruka), *ogîndă* (ogledalo), *muncă* (muka), *osîndă* (osuda), *rînd* (red), *dînsu* (desso), *mărunt* (minutus), *pecingine* (petigo), *pătrînjel* (petroselinum) etc, căci atunci, după legea analogiei fonetice, nu l-ar precede un *a* deschis: *Vrance*, ci am avea *Vrunce* sau *Vrînce*.

Vom mai adăuga că departe de Putna, tocmai în cuibul anticului banat al Severinului, se află pînă acum în plasa Blahniței o pădure numită de asemenea *Vrance*.

Oriunde dar am voi noi a căuta originea acestui cuvînt, el trebui să derive dintr-o radicală *v+r+n*, care să fie egalmente aplicabilă la noțiunea de deal și la cea de pădure.

în limba sanscrită tema *var* „a acoperi” produce pe vordha „munte”, pe *vāra* „grămadă”, pe *varana* „zid” și „arbore”¹⁰.

în dialectul tracic al dacilor zicerea *vra*, indicată prin numele *Vrancei*, să nu fi fost oare corelativă sanscritului *varana*?

Pentru a verifica această ipoteză ne vine în ajutor o considerațiune foarte ponderoasă.

Comunele popoarelor primitive, așezîndu-se generalmente pe locuri rădicate sau în mijlocul codrilor, se întîmplă adesea că *urbea* și *muntele* sau *pădurea* poartă în limbele cele vechi nește denomițiuni omogene.

Așa la germani *urbea* este *burg*, *muntele* *berg*; la slavi *urbea* - *gorod*, *muntele* și *pădurea* - *gora*.

Strabone și Ștefan Bizantinul ne spun că tracicește *urbea* se zicea *vria*.

Iacă dar un termen istoricește sigur, prin care se verifică existența la daci a zicerii *vra* în înțeles de munte și de pădure, referindu-se la *vria* întocmai ca *berg* cătră *burg* sau *gora* cătră *gorod* și restabilindu-se sub privința formei prin numele *Vrancei* și prin sanscritul *varana*.

Noi știm însă că dominațiunea dacilor, concentrată peste Olt și-n partea occidentală a Transilvaniei, nu se întindea pînă la hotarele Moldovei.

Urmează dară că *Vrancea* din Mehedinț poate fi singură dacică propriu-zisă, pe cînd cea din Putna se datorește deja posterioarei răs-pîndiri a elementului românesc din Oltenia spre răsărit.

Docamdată să revenim la secolul XIV.

Deja Calcocondila ne arată că munții Vrancei aparțineau muntenilor în zilele lui Mircea.

Cronicele moldovene constată într-un mod și mai pozitiv că Ștefan cel Mare pe la 1475 a dezlipit cel întîi Vrancea din corpul Munteniei, anexînd-o cătră Moldova dempreună cu întregul județ al Putnei¹².

Faptul este peremptoriu.

Astfel pînă pe la jumătatea secolului XV moldovenii vedeau pe locuitorii din interiorul Țării Românești prin perspectiva Vrancei, încît era tot ce poate fi mai natural de a le fi zis *vrînceni*, căci oricine pleca din Moldova ca să meargă în Muntenia se ducea vrînd-nevrînd: la *Vrancea*.

Unica rătăcită suvenire a acestei poetice numiri, după patru secolii de deznăd, ajunsese pînă la noi într-una din cele mai antice și cele mai frumoase balade populare ale Moldovei, numită *Mieoară*.

Ca fond, după cum a demonstrat-o cu multă erudiție ne d. Odobescu¹³, ea se urcă în antichitatea cea mai fabuloasă; ca formă însă, cel puțin în privința nomenclaturei, nu poate fi compusă decît numai și numai între 1350-1450, adevărat deja după descălecarea Moldovei de către Bogdan-Vodă și înainte de cucerirea Vrancei de către Ștefan cel Mare.

1350 și 1450 sînt aici doi termeni delimitativi indispensabili, cari restrîng datul compozițiunii formale într-un cerc riguros, căci pînă la 1350 nu exista încă *moldoveni*, iar după 1450 muntenii nu mai sînt stăpîni ai *Vrancei*.

Această baladă se începe așa:

„Pe-un picior de plai,
Pe-o gură de rai,
Iacă vin în cale,
Se cobor la vale,
Trei turrne de miei
Cu trei ciobănei:
Unu-i *moldovean*,
Unu-i *ungurean*,
Si unu-i *vrîncean*;
Iar cel *ungurean*
Si cu cel *vrîncean*
Mări se vorbiră
Si se sfătuiră:
Pe l-apus de soare
Ca să mi-l omoare
Pe cel *moldovean*
Că-i mai ortoman” etc.

Românii din cele trei provincii ale Daciei lui Traian sînt grupați aici la un loc.

Moldoveanul n-are nevoie de comentariu.

Ungurean, după cum se zice la noi pînă astăzi, este românul din Ardeal.

Pentru muntean rămîne dar epitetul de *vrîncean*.

8

Vlahia-Mare

Cînd o singură naționalitate formează două sau mai multe unități politice separate, sau cînd un singur stat omogen se subdivide în două sau mai multe provincii distinse, vedem adesea pe una din acele unități sau provincii asumînd epitetul de *Mare*.

Vom da exemple dintre vecini.

Ele ne vor servi a înțelege rațiunea fenomenului.

Ungaria-Mare, *Magna Hungaria* a maghiarilor, se afla tocmai în Urali, alături cu o altă țară, cunoscută în evul mediu sub numele de Bulgaria-Mare, *Magna Bulgaria*.

Ca întindere teritorială, ambele aceste regiuni nu întreceau pe omimele lor de la Dunăre.

Ei bine, ele totuși se numeau *mari*, fiindcă de acolo veniseră bulgarii în Mesia și ungurii în Panonia.

Tot cu același drept se zicea Croație-Mare, *Magna-Chrovia*, și Serbie-Mare, *Magna-Serbia*, un antic teritoriu la nord de Carpați, de unde, după mărturia scriitorilor bizantini din secolul X, năvăliseră pentru prima oară serbo-croații asupra Peninsulei Balcanice¹⁴.

Ungaria-Mare, Bulgaria-Mare, Croația-Mare și Serbie-Mare ne probează că *mărimea* semnifică aici nu vreun raport geometric, ci anume ideea de patrie primordială a unei naționalități.

Dintre provinciile polone, una se cheamă pînă astăzi Polonie-Mare, *Wielko-Polska*, și alta Polonie-Mică, *Malo-Polska*.

în imperiul rus găsim de asemenea: Rusia-Mare, *Veliko-Russia*, și Rusia-Mică, *Malo-Russia*.

„Polonia-Mare s-a numit astfel fiindcă acolo se așezase Lech, *tatăl polonilor*, fundînd cetatea Gnezno, *capitala țării*”.

Pe aceeași bază o parte a Rusiei s-a zis *Mare*, coprinzînd în sine însăși inima Moscoviei¹⁵.

Cu Ungaria-Mare, Bulgaria-Mare, Croația-Mare, Serbie-Mare, Polonia-Mare și Rusia-Mare în mînă, să ne mai întrebăm oare ce însemnează *Vlahia-Mare*?

După cum Lech, *tatăl polonilor*, descălecuse în Polonia-Mare, tot așa Traian, *tatăl românilor*, își pusese piciorul în Muntenia: *Vlahia-Mare*.

După cum Bulgaria-Mare, Ungaria-Mare, Croația-Mare și Serbia-Mare au fost sorgințile de unde se revărsară departe bulgarismul, ungurismul, croatismul și serbismul, tot așa Muntenia, *Vlahia-Mare*, a fost izvorul românismului pentru Temeșiana, Ardeal, Moldova, ba până și pentru românimea transdanubiană.

Precum a fost Gnezno în Polonia-Mare sau Novgorodul și Moscva în Rusia-Mare, tot așa a fost Severinul în Muntenia sau *Vlahia-Mare*.

Mai pe scurt, *mărimea* în numele Țării Românești caracteriza prioritatea acestei porțiuni a Daciei asupra celorlalte surori de dincoace și de dincolo de Dunăre, confirmând încă o dată în astă privință ceea ce noi am spus deja mai sus și vom mai dezvolta în cursul acestei scrieri: Muntenia este simburile viței latine din Oriinte.

în cazul de față însă noțiunea de *paternitate* coincidă cu cea de *volum*.

Pînă-n secolul XV, ajungînd de parte la Marea Neagră, de alta înfundîndu-se în Transilvania, unde poseda Făgărașul, Rășinarul și chiar Hațegul, apoi stăpînind Almașul în Temeșiana și cite un petec din Bulgaria, Țara Românească era de fapt și de drept mai *mare* decît oricare altă provincie de același singe.

Ungurii, turcii și Ștefan cel Mare de pe la 1400 încoace au micșorat-o pînă într-atîta că străinii, amețiți prin schimbarea mapografică, au început din cînd în cînd a acorda Moldovei numele de *Vlahie-Mare*, producînd astfel în nomenclatură o confuziune pe care n-au fost în stare s-o descurce istoricii noștri moderni⁶.

Nici o fintină din secolul XIV și chiar XV nu numește pe Moldova: *Vlahie-Mare*.

Dintre toate țările române de pe malul nordic al Dunării, acest nume aparținea numai și numai Munteniei, pe cînd sora-i transilvănieană se cheamă din contra: *Vlahie-Mică*.

Windeck, biograful contimporean al împăratului Sigismund, Munteniei îi zice Vlahie-Mare: *Grosse-Vlachie*, iar Moldovei Vlahie-Mică: *Kleine-Vlachie*.

De asemenea, bavarezul Schiltberger, carele cercetase el însuși țările dunărene pe la 1390⁶.

Belgianul Guillebert de Lannoy, petrecător pe la 1420 la curtea domnului moldovenesc Alexandru cel Bun, traduce Moldova prin *Vallachie-la-petite*.

Polonul Matei Miechowski, sub anul 1465, numește Muntenia: *Maior*⁶.

Cea mai veche mapă cunoscută a României, publicată la Strassburg de Essler și Ubelin la 1513 după nește materialuri cu mult mai bătrîne, cel puțin de pe la 1450, pe Moldova o cheamă simplu: *Valachia*, iar pe Muntenia: *Valachia-Magna*⁷.

Diplomatul Felice Petantzi, trăitor în Ungaria pe la începutul secolului XVI, numește Moldova *Valachia-Minor*, Țara Românească, *Valachia-Maior*, iar poporul muntean: *walachi montani*⁸.

Tot atunci Nicolau Olah zicea: „*Valachia magna*, quae et Transalpina nominatur”⁹.

De unde dară Cantemir luat-a dogmatica-i aserțiune că: „Vlahia-Mare, din socoteala tuturor geografilor și istoricilor, este Moldova”?¹⁰

Ceea ce l-a indus într-o eroare nouă a fost eroarea cea veche a lui Leunclavius, carele, întru cît știm noi, spusese celîntîi pe la finea secolului XVI că Muntenia este *Vlahie-Mică* și Moldova *Vlahie-Mare*, întervertind adevărul istoric al lucrului¹¹.

Pe cînd principii moldoveni se intitulau numai *voievozi*, domnii muntteni, mai ales din secolii XIV și XV, erau *mari voievozi*, ceea ce arată că *mărimea* comparativă a Țării Românești, *marele voievodat* al Ungro-Vlahiei, se consacra chiar prin titulatura princiară.

Alexandru Basarab de pe la 1359 era „6 *\iuyac*, BoiB68occ, **KCU** cc60evTT|c, Ttâoriq OuYYPoBXaxiaq”¹².

Tot așa e fiul său Vladislav Basarab în inscripțiunea icoanei din Sintul Munte.

Nepotul de frate al acestuia, nemuritorul Mircea, este „*marele voievod* și domn autocrat al toatei Țări Ungro-Române”¹³.

în vechea poezie germană despre campania de la Varna din 1444, scrisă de cătră Beheim după arătările marturului ocular Măgest, Vlad Dracul, fiul lui Mircea, este numit totdeauna *mare vodă al Valahiei*:

„Trakle waz er genennet,
der gross waida van Walachei,
siben tausent man kam hyn pey
da man dy stat auss prennet”¹⁴.

La domnii Moldovei titlul de *mare voievod* ne întîmpină peste tot numai de vro două ori, apoi și atunci ca o învederată imitațiune de la

munteni, precum este, bunăoară, în crisovul lui Roman-Vodă din 1392¹⁹, iar străinii nu-i numeau astfel niciodată.

Vlahia-Mare se referea din toate punctele de vedere, ca întindere teritorială și precădere națională, ca uz intern și extern, anume către Țara Românească²⁰.

Frații noștri de peste Dunăre îi zic pînă astăzi *Vlahie-Mare*, căci și pentru dinșii ea fusese ca un leagăn al naționalității, de unde-i transportase denții împăratul Aurelian și pe unde apoi, precum o vom demonstra mai departe, le-a răsărit soarele renașterii prin cele trei odrasle ale Basarabilor: Asan, Petru și Ioniță.

9

Cauza analogiilor nominale între Muntenia și România transdanubiană

Românii din Balcani aveau și ei o *Vlahie-Mare* proprie a lor.

Așa se numea acea Românie din Pind¹, despre care noi constatarăm deja mai sus atîtea puncturi de coincidență cu Țara Românească: *Vlahie* una și alta, *Muntenie* de asemenea, *Mare-Vlahie* iarăși ambele dopotrivă.

He mul era în adevăr *mare* pentru românii de peste Dunăre, în același înțeles în care era *mare* Muntenia pentru întreaga românime.

De acolo, ca dintr-un cuib comun, se răsăriră copiii lui Aurelian pînă la Adriatică și Bosfor.

Vlahie-Mică, adică cea mai proaspătă prin datul nașterii, un fel de Moldovă transdanubiană, se chemau coloniile române din Acarnania și Etolia.

În fața acestor nouă coincidențe, noi vom repeți ceea ce am mai spus o dată: nu este azard.

Popoarele, ca și indivizii, perd cu anevoie deprinderile și suvenirile trecutului.

„O dulce iluziune - zice un autor francez, căruia literatura istorică îi datorește o monografie în două tomuri asupra numilor proprii - o dulce iluziune împinge pe călător a regăsi la tot pasul patria de care se depărtează, impunind regiunilor unde nu fusese niciodată familiarele numi ale localităților unde-și petrecuse copilăria, unde lasă frați, soție, copii. În acest mod fondatorii coloniilor, fideli impulsului firesc, durează neperitoare monumente de glorie pentru patria lor primitivă în nește țare, din cari cu timpul va peri, poate, orice altă urmă de trecerea lor. Pe coasta occidentală a Italiei promontoriul Circeei, *Monte-Circello*,

mai amintește singur, după trei mii de ani, o colonie venită de pe malurile Fasului. În cantonul Grigionilor din Elveția ne mai întimpină, cu nește mici schimbări fonetice, numile *Lavin-ium*, *Falisc-i*, *Ardea* și o apă *Albula*, încît se crede cineva transportat în mijlocul anticului Lațiu. Preutul, ieșind din țare depărtate pentru a propaga în lume cultul său, voiește de asemenea a renvia în cale-i sînta urbe de unde plecase. Astfeli în Epir, ca și-n Tesalia, vom avea cite o *Dodonă*, celebră prin oracoliul lui Giove. Tot așa emigranții, siliți a părăsi căminul lor prin foamete, prin răzbel, prin persecuțiuni, vor căuta a se amăgi pe sineși. Teucer, fugarul din Salamina, va funda pe insula Cipru o altă *Salamină*. În timpii moderni, asemeni exemple sînt prea numeroase pentru ca să le mai enumerăm. În acest transport al unui nume vechi către o localitate nouă, pe lîngă mobilul orgoliului național mai joacă un rol impresiunea unei asemănări între locurile cele văzute pentru prima oară și între cele de mult părăsite²².

Strămutați din Italia în Dacia lui Traian, romanii căutară aci o oglindă a patriei, găsind cu fericire o copie a Alpilor în plaiul Transilvaniei și imaginea Apeninilor în dunga cea muntoasă despre Temeșiana.

Strămutați de la Dunăre în Dacia lui Aurelian, ei se siliră din nou a-și alege nește situri mai mult sau mai puțin inrudite prin aspect cu poalele Carpaților.

Iacă de ce: *Muntenie* și *Muntenie*.

Partea cea mai compactă, cea mai energică, cea mai puțină a emigrațiunii și-a apropiat firește teritoriul cel mai adecuat cu idealul aspirațiunilor sale, devenit astfel, dincolo ca și dincoace de Dunăre, porțiunea cea mai națională a pămîntului național.

Iacă de ce Muntenia și Muntenia ne apar totdată ca *Vlahie* și *Vlahie*, adică două regiuni mai eminamente latine.

Vigoarea fizică și psihică este simptomul cel mai cert al răpedii înmulțiri a unei naționalități.

Românii de la Severin, ca și acei de la Pind, începură a împroșca în toate direcțiunile prisosul poporațiunii, fundînd în dreapta și-n stînga stabilimente filiale, în tradițiunea căror ei conservau prestigiul de ascendență.

Iacă de ce Muntenia și Muntenia, România și România sînt *Vlahie-Mare* și *Vlahie-Mare*.
Azardul cel aparinte este totdeauna în fond o lege istorică.

Dintre numile cele pînă acum analizate, *România* sau *Vlahia* se poate califica genetic, *Ungro-Vlahia* aa^Tiinistrativ, *Muntenia* sau *Transalpina* topic, *Vlahia-Mare* ierarhic.

Aceasta din urmă exprimă gradul de importanță morală și materia-lă a țarei în comparațiune cu celelalte provincii ale Daciei lui Traian și chiar din ambele Dacii.

Tot ce ne mai rămîne de observat în treacăt este că despre *Vlahie-Mică*, după cum se cheamă astăzi cele cinci districte de peste Olt, nu se află nici un vestigiu în literatura istorică din secolii XIV și XV, cînd ele se numeau pur și simplu: banat al Severinului.

Totuși nici această numire, deși mai modernă, nu este indiferente.

Ea probează că pînă în zilele noastre totalitatea Munteniei, adecă toate cele optsprezeci județe, păstrează oarecum implicitamente caracterul primitiv de *Vlahie-Mare*, căci altfel o parte din ele nu s-ar fi putut boteza *Vlahie-Mică*.

10

Basarabia de la Olt în fîntinele polone și moldovene

Engel, Gebhardi, Sulzer, Wolf, Șincai, Palauzov, Vaillant, Ubicini, Rosler, mai pe scurt nu există aproape nimeni în literatura istorică a României care să nu fi citit sau cel puțin să nu fi avut aparința de a cunoaște pe Dlugosz.

Născut la 1415, acest ilustru cronicar al Poloniei face parte din secolul XV prin activitate personală, dar aparține mai mult secolului XIV prin fîntinele grandioasei sale opere.

Dlugosz numește Țara Românească în trei feliiuri.

El îi zice *Muntenie*: „Montania”¹, confirmînd toate observațiunile noastre de mai sus, atît asupra uzului acestui nume în secolul XIV, precum și asupra legăturii sale cu forma polonă *Multany*.

El cunoaște nu mai puțin epitetul de *Vlahie-Mare*, întrebuițîndu-l întocmai ca și contimpuranul său Miechowski².

Dar cele mai de multe ori Țara Românească apare în anele lui Dlugosz sub numele de *Bessarabia*, poporul *Bessarabi*, principele *Bessarabus*.

Ca exemplul cel mai palpabil, vom reproduce aci un pasagiu din cronicarul polon față-n față cu pasagiul corespundinte din *Letopisețul Moldovei*:

D l u g o s z :

„Anno 1474 ad Casimirum regem Poloniae venerunt Stephani Voievodae Valachiae nuncii notabiles, sabbato post Epiphaniae octavas, Stephanus Turkula et alii, per quos denunciabat *Voivodam Bessarabiae Radulonem*, hostem suum, Turcorum etiam subsidiis auctum, se profligasse, uxoremque suam et duas filias et omnem thesaurum in castro Dabrovicza, in quo Radul confugerat, et inde clam effugerat, abstulisse, et maiorem partem suorum dominiorum possedissee. In quorum omnium testificationem viginti octo banderia, hosti detracta, (Zasirniro regi die Solis sexta decima mensis Januarii praesentavit. Sed denunciationem tantae denunciationis et laeticiae superveniens post triduum nuncius alter foedavit, referens Casimiro regi *Radulonem Bessarabiae Voivodam* auxiliantibus sibi Turcis, et *Bessarabiam recuperasse*, et praefectos castrorum, quos Stephanus instituerat, castris conquisitis trucidasse, et agrum Valachicum in magna parte igne populassee etc.”³.

Oriunde Urechea pune „Țară Muntenească și „Țară Românească”, Dlugosz întrebuițează *Bessarabia*.

Tot așa face Matei Miechowski, compatriotul și discipolul marelui analist polon.

Vorbind, spre exemplu, despre catastrofa lui Țepeș, căzut dentii în sclavia maghiară și apoi asasinat de cătră un trădător român, el zice:

„Rex Mathias Hungariae *Wladislaum Draculam, Voivodam Bessarabiae*, annis prope duodecim in captivitate tentum, restituit et in Bes-

U r e c h e a :

„Si intrînd Ștefan-Vodă în *Tara Munteneasca*, se gati sa dea război Radului-Vodă. Deci vîzînd Radul-Vodă că nu-i va putea sta împotriva, a dat dos cu oastea sa și s-a dus la scaunul său la Dîmbovița... Iar Ștefan-Vodă s-a pornit după dinsul cu toată oastea, și într-aceastăși lună în 23 a încongiurat cetatea Dîmbovița, și într-acea noapte a fugit Radul-Vodă din cetate, lăsîndu-și pre doamna sa Măria și pre fiică-sa Voichiță, și tot ce a avut, și s-a dus la turci, iar Ștefan-Vodă în 24 acestei lune a dobîndit cetatea Dîmbovița, și a intrat într-însa, și a luat pre doamna Radului-Vodă, și pre fiică-sa Voichiță o a luat sie doamnă, și toată averea lui, și visteriile lui, și hainele lui cele scumpe, și toate steagurile lui... Iar pre Basarab Laiot l-a lăsat domn în *Tara Muntenească*... Radul-Vodă, dacă a luat ajutor de la turci, a intrat în Țara Românească cu 15.000 de turci etc.”⁴.

sorabiam remisit, qui fraude servi sui, currendo in equis velocibus, decapitatus occubuit"¹.

La începutul secolului XV, muntenii amenințând mereu cu ajutorul turcilor de a năvăli în Transilvania², regimele unguresc ceru sprijinul regelui Vladislav Iagello, carele s-a și grăbit a-i trâmite în două rânduri oștiri polone asupra Țării Românești, scriind totodată împăratului Sigismund într-o epistolă din 1431:

„Vestra fraternitas non ignorat demum versus *Bessarabiam* sirnilitate iterata vice cum magnis misimus aliam gentem impensis etc.”⁷

Până-n secolul XVI, deși cu mult mai rar, polonii numeau din cînd în cînd Muntenia *Basarabie*.

Astfel diplomatul Petru Tomicki consilia în 1510 regelui Sigismund Iagello de a trâmite un ambasador la Poarta Otomană nu pe drumul cel mai scurt, ci prin Ungaria, Transilvania și Țara Românească: „per Hungariam in Turciam proficiscitur non descendendo Budam, sed recto tramites per Transsilvaniam et *Bessarabiam* etc.”⁸

Văzurăm fîntinele polone, pe Dlugosz, Miechowski, pe regele Vladislav Iagello, pe Tomicki, dînd Țării Românești în modul cel mai necontrovertat numele de *Basarabie*.

Celebrul Kromer îi rezumă și-i completează pe toți.

Chemat la 1551 a regula arhivul regesc al Poloniei, el a găsit acolo mai multe acte relative la un *voievodat al Besarabiei*, toate foarte vechi, anume dintre anii 1389-1411.

Citindu-le, i-a fost lesne a înțelege că ele se referă d-a dreptul la Tara Românească.

Așadar el le-a trecut în inventariu sub rubrica: „*Muntenia sau Besarabia*”⁹.

Prima cunoștință între poloni și munteni avusese loc pe la 1389 prin intermediul moldovenilor.

Basarabia, ca una din calificările Țării Românești, cată dară să fi venit la poloni anume din Moldova.

În adevăr, noi găsim acest nume repetit de trei ori în prețiosul tractat comercial moldo-polon din 1407.

Iacă pasagiul:

„Neguțitorii din Lemberg sînt liberi a exporta postav în Ungaria și-n *Besarabia*; iar cine-l va duce în *Besarabia*, să plătească la vama principală în Suceava cite trei denari de fiecare libru și apoi la *fruntarie în Bacău* cite doi denari de fiecare libru; iar pentru lucruri de import din *Besarabie*, fie piper, fie lînă, fie alta se va plăti în Bacău etc.”¹⁰

Peste un an, la 1408, Mircea cel Mare trâmite ambasadori la Lemberg pentru a intra la rîndul său, după exemplul domnului moldovenesc Alexandru cel Bun, în relațiuni comerciale directe cu regatul polon.

Originalul tractatului, încheiat cu acea ocaziune, se păstrează pînă astăzi în așa-numitul *Archivum antiquum* din capitala Galiției.

Principele muntean se intitulează acolo:

„Eu Ion Mircea, mare voievod și domn al toatei Țare Ungro-Vlahice și al țărelor de peste munți”¹¹.

În loc de *Ungro-Vlahie* din acest titlu, actul polon contimpurean, prin care se constată prezintă solilor munteni în Lemberg, pune: *Besarabie*.

Iacă însuși textul:

„1408, Sabbatho ante oculi dati sunt Steinhauser centum grossi pro octuale medonis honorato *nuntiis de Besarabia*”¹².

Tractatul comercial moldo-polon din 1460 rennoiește aproape din cuvînt în cuvînt după acela din 1407 importantul pasagiul pe care l-am reproduș mai sus, cu acea numai deosebire că-n loc de *Besarabie* ne întîmpină *Bassarabia*, adecă întocmai după cum s-a numit totdeauna antica dinastie princiară din Muntenia¹³.

11

Basarabia în fîntinele serbe și maghiare

La 1349 celebrul tar serbesc Ștefan Dusan încheie un tractat comercial cu Ragusa, în care citim între celelalte:

„Oricine poate trece în libertate și fără nici o pedecă prin țara noastră, ducînd marfă pentru alte țare, afară numai de arme, cari să nu se expoarte nici în Bulgaria, nici în Țara *Basarabească*, nici în Ungaria, nici în Bosnia, nici în Grecia”¹.

Iacă dară Muntenia purtînd numele de *Besarabie* în toată floarea veacului XIV!

Cronica serbească a monastirii Tronoșa, cunoscută după un manuscris din secolul XVI, însă compilată după nește sorginți cu mult mai vechi, zice între anii 1320-1330:

„împăratul bulgar Mihail adună o formidabilă armată, pe lîngă care mai căpătînd ajutoare de la *românii besarabeni*, năvăli în Serbia”².

Vorbînd despre același personaj, bizantinul Cantacuzen, scriitor contimpurean, numește ungro-vlahi pe aliații bulgarilor, românii cei *besarabeni* ai cronicarului serb³.

Această așa-zicind ecuațiune între *Ungro-Vlahie și Besarabie* ne conduce d-a dreptul la o diplomă a împăratului Sigismund, carele confirmă la 1420, în calitate-i de rege al Ungariei, imunitățile și privilegiile monastirii Tismana:

„Tuturor locuitorilor Țării Ungro-Vlahice, adecă ai Besarabiei”.

în același mod, analiștii maghiari Thurocz și anonimul *Chronicon Posoniense*, povestind catastrofa regelui Carol Robert pe la 1330 în codrii Severinului, numesc Țara Românească „a Basarabului” sau simplu numai „Basarab”.

De la poloni, moldoveni, șerbi și unguri, cărora Muntenia le era dopotrivă cunoscută sub termenul dinastic de *Basarabie*, să trecem la sorginți occidentale.

12

Basarabia în fintinele italiene

Pe la 1570 s-a văzut în Spira, la curtea împăratului german Maximilian II, un pretendent român expatriat, despre care Leunclavius zice:

„El se numea Nicolau și era fiu al *principelui Besarabiei*, demonstrând această origine prin documente, prin mărturii și mai cu seamă prin *bule plumbate ale Venetiei*”.

Bule plumbate ale Venetiei - din ce epocă?

Leunclavius și după dînsul Cantemir credeau că *Basarabia* însemna aci provincia română de peste Prut.

Din fericire pentru lumina istorică, individul în cestiune nu e de tot obscur.

Pe la 1569, cu un an înainte de a face solemna-i aparițiune la curtea imperială a Habsburgilor, el petrecea la Segovia în Spania, de unde-l vedem scriind un fel de crison, în care-și dă numele de:

„Nicolau, fiul lui Barbu Basaraba, domn al Munteniei”.

Astfel se explică pe deplin titlul său: „*princeps Bessarabiae*”.

Cu mult însă înainte de bule venetiane ale acestui aventurar, Tara Românească se numea deja *Basarabie* în bule papale.

Să nu uităm că ceea ce ne preocupă specialmente în opera de față este secolul XIV.

Ei bine, într-o scrisoare către regele maghiar Ludovic din 1372, adecă de pe la finea domniei lui Vladislav Basarab, papa Gregoriu XI îl îndeamnă la edificarea templurilor catolice în țările învecinate cu Ungaria, zicîndu-i:

„în Bosnia, Serbia, *Basarabia* și-n celelalte părți limitrofe locuiesc mulți schismatici și eretici”.

13

Recapitularea despre Basarabia

Fintinele de mai sus, în cari vedem Tara Românească figurînd sub numele de *Basarabie*, pot fi clasificate în următorul mod:

S e c o l u l X I V :

1. Țarul serbesc Ștefan Dușan (1300-1356);
2. Papa Gregoriu XI (1300-1378);
3. împăratul germano-maghiar Sigismund (1366-1437);
4. Regele polon Vladislav Jagello (1350-1434);
5. Domnul moldovenesc Alexandru cel Bun (1380-1432);
6. Actele dintre 1389-1411, inventariate de cătră Kromer în arhivul regesc din Cracovia;
7. Notița din 1408 în Arhivul Municipal din Lemberg;
8. Cronica latino-ungară de la Poson.

S e c o l u l X V :

9. Analistul polon Dlugosz (1415-1480);
10. Confratele acestuia Miechowski (1450-1523);
11. Domnul moldovenesc Ștefan cel Mare (1430-1504);
12. Analistul maghiar Thurocz (1450-1490);
13. Cronica anonimă serba de la Tronoșă (XV-XVI);
14. Bule plumbate venetiane ale pretendentului muntenesc Nicolau Basarab (XV-XVI);
15. Diplomatul polon Tomicki (1470-1535).

Aceste diferite sorginți din secolii XIV și XV, dopotrivă autentice, stabilesc pînă la cel mai înalt grad de evidență atît faptul cuvîntului *Basarabie* ca o denumire pe atunci foarte răspîdită a Munteniei, precum și nu mai puțin originea acestui nume de la dinastia princiară: *Tara Basarabului*.

Pentru Muntenia *Basarabia* corespunde cu *Bogdania* pentru Moldova, ținîndu-se totuși seamă de două puncturi de diferență:

1. Moldovenii ei înșii niciodată nu-și numeau țara *Bogdanie*, pe cînd muntenii din contra, precum vom vedea mai la vale, nu respingeau numele de *Basarabie*;

2. *Bogdania* se referă la persoana unui singur principe, întemeietor al domniei moldovene, pe când *Basarabia* reflectă în sine o dinastie întreagă, tare și mare în curs de mai multe veacuri.

Acest mod de a individualiza o țară sau o națiune, prin numele gentilițiu al principelui sau al dinastiei, nu este izolat.

Salverte, studiind fenomenul în istoria universală, iată cum rezumă cercetările sale:

„Un cap puternic și celebru poate da poporului propriul său nume. Așa la începutul secolului XIV o ramură tătară adoptă numele suveranului său Usbek, al șaselea descendinte al lui Genghis-han. O altă ramură purta deja mai denainte numele lui Noga, sub conducerea cărui ea reușise a deveni nedependente. Hoardele turce, cari năpădiseră Imperiul Bizantin pe la finea secolului XIII, ni se prezintă de asemenea sub numele diferiților căpitani: Salam-baș, Amir-aman, Atman etc. Goții, vandalii, alanii, gepizii formau una și aceeași naționalitate, ale căriia fracțiuni, după mărturia lui Procopiu, se distingeau una de alta prin numele principelui respectiv. Dintre popoarele galice, năvălite în Asia, cinci își atribuiră numile capilor ce le duceau la glorie. Tot așa în antichitate mirmidonii se numeau tesali după numele lui Tesal”¹.

Ilustrul Iacob Grinnm reduce denumirile tuturor națiunilor la trei rubrice generale:

1. Sau după vro calitate mai caracteristică a poporului;
2. Ori după aspectul teritoriului;
3. Sau, în fine, după numele fondatorului statului național¹.

în astă din urmă specie intră numele Țării Românești: *Basarabie*.

El este pentru noi tot ce poate fi mai important, deniștrind profunda vechime a dinastiei Basarabilor pe țărmii Oltului și distrugând totodată aserțiunea d-lui Rosler că d-abia pe la 1330 ar fi' apărut pentru prima oară un obscur Basarab pe scena istoriei¹.

Pentru ca o țară să adopte numele unei dinastii, trebui să fi trecut mai întâi un interval destul de lung de consolidarea dinastiei; pentru ca acest nou nume dinastic, lățindu-se cu încetul afară din hotare, să devină familiar în străinătate, se necesitează iarăși un alt interval destul de lung; mai pe scurt, pentru ca *Basarabia* să fi străbătut pe la 1372 până la curtea papală sau pe la 1349 până la Raguza, logica istorică cea mai elementară ne face a precepe că însăși dinastia Basarabilor a fost la munteni fără comparațiune mai veche.

Basarabeni într-o cronică polonă din 1259

Ceva zice d. Rosler când noi vom arăta nula la 1349 sau 1372, ci de pe la 1259, cu un secol înainte de urcarea pe tron a lui Vladislav Basarab și cu două veacuri înainte de Țepeș, termenul *Basarabie* nu numai aplicat către teritoriul și către poporul Țării Românești, dar cunoscut deja până-n fundul Poloniei?

Mai repețim o dată cifra: 1259.

Ne vom permite mai-nainte de toate o răpede digresiune despre prețioasa fintină, de unde vom trage această neașteptată indicațiune.

Silezianul Sommersberg a divulgat în 1730 o cronică polono-latină, pe care a botezat-o: *Anonymi Archidiaconi Gneznensis brevior chronica Cracoviae*.

O dată atrăgându-se asupra acestui monument atențiunea arheologilor, s-au început cercetări prin feli de feli de biblioteci, dând drept rezultat descoperirea mai multor diferite manuscrise, care de care mai complete sau mai perfecte, unul la Breslau, altul în Vatican, al treilea la Königsberg, al patrulea în posesiunea renumitului biblioman Czacki, și așa mai departe¹.

Studiindu-le, germanul Semler a surprins cel dintii pe Sommersberg de a fi publicat la un loc sub același titlu vro șapte cronice cu totul deosebite, pe cari un arhidiacon de Gnesno le-a fost legat pe toate într-o ordine cronologică, luând astfel aerul de a fi autor al totalității¹.

Celebrul Lelewel, găsind vro două nouă manuscrise, s-a crezut în stare a da o clasificățiune și mai precisă, despărțind întreaga publicațiune sommersbergiană anume în următoarele opt bucăți separate:

1. *Brevis Chronica Cracoviae*, până la 1248;
2. *Annales Polonorum vetustiores*, de la 1248 până la 1282;
3. *Annalista Cracoviensis*, de la 1282 până la 1312;
4. *Annalista Cujaviensis*, de la 1312 până la 1340;
5. *Annalista Monachus*, de la 1340 până la 1366;
6. *Ephemerides*, de la 1366 până la 1376;
7. *Annalista Gneznensis*, de la 1376 până la 1385¹.

Așadar între anii 1248-1282 un anonim scrisese *Annales Polonorum vetustiores*.

Dintre cei opt cronicari de mai sus, el singur ne interesează în cazul de față.

Autenticitatea lui n-a fost până acum supusă celei mai mici bănuiele.

Acest contimpurean al evenimentelor iacă ce zice sub anul 1259: „MCCLIX. Thartari, subiugatis *Bessarebenis*, Lithvanis, Ruthenis, et aliis gentibus, Sandomirzs Castrum capiunt”¹.

Adecă:

„1259. Tătarii, după ce subjugară pe *besarabeni*, pe litvani, pe ru-teni și alte neamuri, au luat cetatea Sandomir”.

Dintre toți istoricii românilor, numai Gebhardi observase în treacăt într-o notiță acest pasagiu din așa-numitul Arhidiacon de Gnesno.

II observase, dar nu-l putea înțelege, căci nu cunoștea antica nomenclatură a Munteniei.

Peste Prut, în Basarabia de astăzi, pe la 1259 nu locuiau românii, ci hoarde orientale de comani*.

Cine dară să fi fost pentru Gebhardi acei *besarebeni*?

Neștiind încotro s-o apuce, el se decise vrînd-nevrînd a crede că *basarabeni* cronicarului polon vor fi fost vreo seminție de comani².

Iacă unde poate conduce pină și pe un istoric de talia lui Gebhardi, cu mult mai pe sus de Engel și chiar de Șincai în privința criticismului, lipsa de o analiză monografică!

Basarabeni, cunoscuți de pe la 1259 departe în Polonia, ne probează că dinastia Basarabilor era pe atunci în Țara Românească înrădăcinată, întărită, ajunsă în toată floarea.

Dar aceasta se poate oare demonstra documentalmente?

Să vedem.

15

Basarab-ban într-o cronică persiană sub anul 1240

Fazel-ullah-Rașid, scriind în Persia la 1300 după raporturile oficiale ale autorităților mongole, astfel că narațiunea-i oferă toată ponderezitatea unei mărturii oculare³, iacă ce spune într-un pasagiu, asupra căruia mi-a fost atras atențiunea răposatul meu părinte și neuitatul magistru în știința istorică:

„In primăvara anului 1240 - zice el - principii mongoli trecură munții Galiției </> c>” pentru a intra în țara bulgarilor, *j* și ungurilor. Ordă, carele mergea spre dreapta, după ce a trecut țara Aluta \ ii iese înainte B a z a r a n - b a m țlcuo armată, dar e bătut. Cadan și Buri au mers asupra sașilor și i-au învins în trei bătălii. Bugek din țara sașilor trecu peste munți, intrînd la *karaulaghi* și a bătut popoarele *ulaghice*.. ”⁴

Acest importantisim text are nevoie de următoarele lămuriri topografice prealabile:

1. De vreme ce Ordă mergea spre dreapta în privința regiunii sașilor, urmează necesarmente că sub „țara Aluta”, pe unde trecuse el înainte de a se lovi cu *Basarab-banul*, Rașid înțelege anume Făgărașul, carele se află în adevăr spre dreapta de Brașov și a căruia provincie se cheamă pină astăzi de cătră ardeleni „țara Oltului”⁵, în stilul oficial latin „terra Alutensis” nemțește „Altland”⁶.

2. De vreme ce contra *karaulaghiilor*, adecă a „negrilor-vlahi”, Bugek mergea prin regiunea sașilor fără a se abate pe la Făgăraș, urmează necesarmente că sub „popoarele karaulaghice” Rașid înțelege anume pe locuitorii din Muntenia orientală, adecă în direcțiunea Buzăului și a Brăilei.

Corelațiunea termenilor întrebuițați de cătră Rașid se rezumă în următoarea schiță:

	ȚERRA-ALUTA	ȚERRA SAȘILORU
	<i>C a r p a ț i l</i>	
BASSARABU-BANU	O	KARA-ULAGHII
	c	
	Et	
	<i>D u n a r e a</i>	

Noi dobîndim astfel o încredințare de cea mai perfectă certitudine că:

1. Nu numai la 1240 domnea în Oltenia un ban din neamul Basarabilor, dar încă-i aparținea atunci și Făgărașul, căci altmimte el nu avea trebuință de a ieși intru întîmpinarea mongolilor pe dată ce aceștia năvăliseră în „țara Aluta”;

2. Punînd pe Rașid față-n față cu testimoniul lui Cinam și cu actul maghiar din 1231, ambele analizate în studiul I, noi constatăm că Basa-

rabii, după ce cuceriseră Făgărașul de cătră unguri între 1160-1180, îl perdură apoi pe la 1230 și l-au cuprins din nou înainte de 1240;

3. Confruntînd pe Rașid cu analistul polon din 1259, reprodus în paragraful precedent, noi vedem că între 1240-1260 mongolii făcuseră două invaziuni succesive la *basarabeni* sau în statul lui *Basarab-ban*.

16

Trecerea numelui Basarabia cătră România de peste Prut

în *Istoria ierarhică a Munteniei*, care formează tomul III din opera de față, noi vom desfășura pe larg primordiala origine și secolarele vicisitudini ale ilustrei familii a Basarabilor, sau mai bine zicînd a acestei caste, a carii existență a fost totdeauna în cea mai strînsă legătură cu mărirea și puterea naționalității române.

Docamdată vom trece la epoca și modalitatea transmisiunii numelui *Basarabie* cătră acea porțiune de peste Prut a teritoriului român, unde el s-a păstrat pînă astăzi, pe cînd în Muntenia, adecă în propriu-zisa Basarabie, de vro trei sau patru sute de ani nu i se mai găsește nici un vestigiu.

Această cestiune s-a dezbătut deja în cea mai mare parte în *studiul I* cu ocaziunea întinderii Tarei Românești în secolul XIV.

Am văzut acolo pe Mircea cel Mare și pe fiul său Vlad Dracul domnind pe ambii țărmi ai Dunării pînă la Pont.

Am văzut acolo pe Alexandru cel Bun trăgînd pentru hotarele Moldovei despre Muntenia o modestă linie, care se începea la Bacău, mergea prin Birlad și se oprea la Cetatea Albă.

Am văzut acolo, în fine, pe Ștefan cel Mare răpînd cel întii Țarei Românești între 1465-1475 toată laturea dunăreană dintre Brăila și Chilia.

Făcînd parte din voievodatul Basarabilor înainte de jumătatea secolului XV, această bucată de pămînt a conservat mult timp o proaspătă amintire a primitivului său muntenism.

Astfel Alexandru Lăpușeanul își da pomposul titlu de „Palatinus terrarum Moldaviae et Valachiae”, înțelegînd prin Moldavie districtele de sus și prin Valahie pe cele de jos ale țarei.

Astfel polonul Martin Bromowski, scriînd pe la 1579, numește porțiunea danubiană a Moldovei pînă la Marea Neagră: „Valahia de Jos, care oarecînd se zicea *Besarabie*”.

Astfel cronicarul Miron Costin, carele în calitate de mare logofăt văzuse mii de vechi crisoave domnești, băgînd de seamă cu mirare că nu i se prezintă nici o urmă de existență pîrcălăbiei în Chilia înainte de Ștefan cel Mare, măcar că găsea o mulțime de diplome despre Cetatea Albă, ajunse pe la 1684 la următoare concluziune:

„Giurgiul și Brăila sînt eterne suveniri ale acelor domni muntenești Basarabi, cari stăpîniseră o parte a Bulgariei și *acel țarm al Mării unde s-a lățit numele Basarabiei*, deși cimpia Cetății Albe pînă la Euxin a fost totdeauna moldovenească, precum dovedesc mai multe urice ale pîrcălăbiei de acolo”.

Miron Costin știa că Basarabii nu-și întinseseră niciodată stăpînirea pînă la Nistru; știa că gurile Dunării aparținuseră Munteniei; știa că numele Basarabie, dat provinciei de peste Prut, se datorește Basarabilor de la Giurgiu și Brăila; numai un om de geniu putea întrevedea atît de clar, sînt acum 200 de ani, fără să fi avut la dispozițiune grămada cunoștințelor istorice actuale, într-o cestiune atît de complicată!

De la 1812 încoace întregul teritoriu român de peste Prut, de la Cetatea Albă pînă la Hotin, a fost botezat cu nepropriul nume de *Basarabie*, pe care pînă atunci îl purta abia partea de jos a provinciei.

De la finea secolului XV și pînă la începutul secolului de față, oriunde găsim cuvîntul „Basarabie”, putem fi șicuri că el se referă exclusivamente la regiunea gurilor Dunării: „Basarabia, sau precum noi acum cu nume tătăresc îi zicem Bugeacul”, după expresiunea lui Cantemir.

în sus această bucată de pămînt se întindea cel mult pînă la tirgușorul Lăpușna.

Răpînd jumătatea transprutiană a Moldovei, guvernul rusesc a găsit cu cale a lăți peste tot numele de *Basarabie*, care aparținea în fapt numai părteceleii sudice din această vastă întregime.

Tot așa Austria, uzurpînd la 1777 nordul Moldovei, crezu de cuviință a-l porocli Bucovina, deși în realitate această denomiinațiune se aplica mai-nainte numai cătră codrul de fagi de la Cozmin, polonește *Bukovina*, de la *buk* - fag.

Printr-o procedură de generalizare analoagă, moldovenii din timpii lui Ștefan cel Mare, după ce apucaseră de la munteni tot litoralul danubian pînă la Chilia, au împins apoi *Basarabia* pînă la Cetatea Albă, măcar că Nistrul nu fusese altminte niciodată al Basarabilor.

17

Etimologia termenului „Basarabia” de la „besi”

După glorioasa dinastie, din care ieșiseră Alexandrii, Vladislavii și Mircii, deja între anii 1200-1300 toată Muntenia, de la Poarta de Fer pînă la Marea Neagră, era cunoscută în întru și-n afară ca *Basarabie*, iar poporul muntean ca *basarabeni*.

Această stare de lucruri a durat pînă pe la 1500, cînd numele de *Basarabie* începe a fi acordat mai în specie numai țărmlui marin de peste Prut, intrat în minele moldovenilor, dar conservînd încă pe atunci suvenirea dominațiunii muntene.

Neștirea acestei particularități de nomenclatură pe de-o parte a dat naștere unei mulțimi de divagațiuni istorice dintre cele mai ciudate, iar pe de altă parte a împedecat pentru mult timp de a putea înțelege o grămadă de cestiuni de prima importanță.

Aproape toți căutau o fantastică legătură între *Besarabie* și anticul popor tracic *besi*.

Unii ziceau că este *Beso-Thracia*.

Alții, că-n limba gotică *Bes-arb* ar fi însemnînd moștenirea besilor².

Alții iarăși că Basarabia semnifică pe *besii așezați lîngă movila Răbie*.

Besii în sus, besii în jos, besii în dreapta, besii în stînga³.

Ceea ce-i și mai curios este că tocmai națiunea căriia precipitarea filologică îi atribuia cu atîta bunăvoință paternitatea Basarabiei nu se vede de nicăiri a fi locuit vreodată pe malul nordic al Istrului.

Besii, deveniți faimoși în vechime prin cea mai sălbatecă ferocitate, trăiau în munții Balcani, de unde-și întindeau din cînd în cînd excursiunile de hoție pînă la Dunăre, dar nu mai încoace.

Sub August năvălirile lor supărau mult pe Ovidiu, exilat în Dobrogea de astăzi, expusă atunci la prada sarmaților despre gurile Dunării, a geților din regiunile noastre și a besilor despre sud:

„Si quis adhuc istic meminit Nasonis ademt,
Et superest sine me nomen in Urbe meum,
Suppositum stellis nunquam tangentibus aequor,
Me sciat in media vivere barbarie:

*Sauromatae cinguntfera gens, Bessique Getaeque,
Ouam non ingenio nomina digna meo.*”⁴

Peste patru secolii ei locuiau tot în Dacia lui Aurelian, unde a reușit pe la 400 a-i creștina celebrul episcop Niceta, fundind acolo citeva templeuri, dintre cari într-unui oficiau grecii în limba greacă, în altul românii în limba română, în cel al treilea besii în limba besică⁵.

într-un cuvînt, numai în Basarabia ei n-au fost în vecii vecilor.

Prin urmare, chiar Basarabii să nu fi domnit la Chilia, și tot încă besii n-aveau ce căuta în Bugeac.

Sincai zice într-un loc:

„*Jbatefi* că besii din Tracia, unde locuiau mai-nainte, au trecut în partea Daciei vechi, ce se cheamă acuma Bugeac, și că de la dinșii s-a numit aceasta Besarabie. Bisenii, cari se pun împreună cu românii în diplomatul lui Andrea II, craiul Ungariei, se *văd* a fi fost rămășițe de a besilor”⁶.

Poate fi că besii au trecut, dar bisenii se *văd* a fi besi, - o admirabilă contradicțiune între termeni: un lucru evzdmre consecința unei simple *posibilități!*

Poate fi, - de ce?

Se *vede*, - de unde?

Bisenii, pe cari actul din 1224, citat de Șincai, îi menționează în adevăr așezați anume în Transilvania la un loc cu românii: „*silva Blacorum et Bissenorum*”⁷, era un trib oriental al pecenegilor, pe care tot acolo și tot alături cu românii, adecă într-o pozițiune identică din punct în punct, îl așează la 1158 cronicarul german Ottone de Frisingen: „*Pecenatorum et Falonum campania*”⁸.

Oare aceștia, veniți în evul mediu din fundul Asiei abia pe la anul 900, să fi fost posteritatea acelor besi, pe cari toți clasicii ni-i arată stabiliți din cea mai depărtată anticitate pe creștetul Hemului?

Dacă Sincai ar fi cunoscut intima corelațiune între *Basarabi* și *Basarabie*, el nu comitea o asemenea enormitate!

Dar să lăsăm la o parte pe besi.

Vom analiza o altă încurcătură nu mai puțin originală, în care tot *Basarabia* a aruncat pe istoricii noștri.

18

Vlad, voievodul Basarabiei din 1396

Scoțînd la lumină actele dintre Polonia și țările române, Dogiel a publicat o diplomă care se părea tuturor a fi o cimilitură.

O dăm aci întregă după traducerea lui Șincai, o traducere naivă dar foarte fidelă:

„în numele Domnului amin. Vlad, voievodul *Basarabiei* și cornițele Severinului ș.c.l. înștiințăm pre toți, cari vor auzi acestea și li se cuvine, că luind în minte mulțumitoare cu inimă neuitătoare darurile cele multe și mergerea noastră înainte, cari ni le-au arătat nouă și domniilor-noastre preaserinații principi și domni noștri, domni Vladislav, craiul Poloniei, arhiprincipele Litvaniei și moșteanul Rusiei ș.c. și muierea lui Edviga, crăiasa Poloniei și moșteana crăimilor Ungariei, fata care trăiește a lui Ludovic răposatului craiului Ungariei, și mai ales cum ne-au dăruit nouă aceiași domni, craiul și crăiasa, mai deunăzi *voievodatul Basarabiei*, și domniile cari le avem în crăimea Ungariei, și prin cărțile sale ni le-au dat și întărit d-a pururea; judecăm a fi cu vrednicie și cu dreptate, ca cu atita mai întinsă statornicie să fim ascultători de dinșii, cu cit mai mult ne aflăm mîngiați prin înălțarea noastră cea de dinșii făcută la vîrfurile domniei; și pentru că am găsit că crăimea Ungariei demult a venit la numita doamnă Edviga, crăiasa Poloniei, ca la o singură moșteană a crăimii ungurești ce trăiește acuma, și drept aceea și la numitul domn Vladislav, craiul Poloniei, soțul ei cel de căsătorie, cu cădîntă de moștenire, precum am înțeles că se coprinde în cărțile cari s-au făcut despre aceasta prin însuși craiul Ludovic și prin locuitorii crăimilor cei ungurești și cei polonești; așa și noi cu domniile-noastre ne legăm a rămînea supuși numiților domnilor Vladislav, craiului Poloniei, și crăiesei Edvigei, și crăimii lor a Poloniei și Ungariei. Pentru aceea din adevărată știință, cu bună-credință, fără de înșelăciune, prin rîndul acestora de aci înainte ne facem, supunem și mărturim că vom fi pururea credincioși domnilor Vladislav craiului și Edvigei crăiesei, pruncilor și moștenitor lor, craiilor și crăieselor Poloniei și Ungariei, și crăimilor acestora, cu toate domniile și supușii noștri; făgăduind și aceasta cu aceeași bună-credință, că domnii craiului Vladislav și crăiesei Edvigei, pruncilor și moștenitor lor celor mai sus-ziși, noi, domniile și supușii noștri cei ziși, pururea le vom fi ascultători, și vom sta lîngă dinșii cu sfulul, ajutorul și buna voință împotriva tuturor inamicilor lor, și de vom auzi ceva de rău, noi cu toată puterea noastră vom pune împedecare. Protivnicilor lor nu le vom prinde parte; în contra crăimilor și țarelor lor nu ne vom rădica, nicile vom cuprinde; și toate pricinele și împotiririle, ce s-au făcut sau se vor face asupra lor prin oricari inamici, cu cuvîntul sau cu fapta, le vom împedeca; și vilva și cinstea tor o vom înălța cu toată puterea noastră. Prin mărturirea cărților acestora, cari le-am întărit cu pecetea noastră. Dat în orașul Argeș, în sărbătoarea preasintei nedespărțitei Treimi, din anul Domnului 1396¹.

în acest act *Besarabia* se repetă de două ori:

1. „Vlad *Wayvoda Bessarabiae* nec non Comes de Severino”;
2. „*Woiewodatum Bessarabiae* et Dorninia, quae in Regno Ungariae obtinemus”.

Cine-i Vlad?

Ce-i Basarabia?

Să auzim pe Engel.

El zice:

„După un act din 1396 ședea în Argeș un Vlad, dîndu-și numele de *Vayvoda Bessarabiae* și *Comes Severini*. Sub expresiunea de *Vayvoda Bessarabiae* eu înțeleg banatul Craiovei, căci munții Craiovei se cheamă și-n Thurocz alpes *Bazarath*, iar sub expresiunea *Comes Severini* pe comandantul cetății ungare mărginene Severin²”.

Dentii, *alpes Bazarath* nu se găsesc în cronica lui Thurocz, ci într-o diplomă a împăratului Sigismund din 1408, unde nici acolo nu sînt alpes *Bazarath*, ci *alpes Pazara?*, adecă muntele *Pasărea din Mehedinț*.

Al doilea, banatul Craiovei pe la 1396 se zicea tocmai al Severinului, încît este ciudată distincțiunea pe care o stabilește Engel între *Besarabia* și *Severinum*, hărăzind primul din acești doi termeni numai Craiovei.

Șincai, voind să îndrepte pe predecesorul său, a căzut în nește erori și mai grave.

El zice:

„Basarabia, al căriia voievodat l-a dobîndit Vlad de la Vladislav și Edviga, n-a fost munții lui Basarab cei din banatul Craiovei, precum se înșeală prea vestitul Engel, pentru că banatul Craiovei era sub Mircea-Vodă, nici îl putea dăruia Edviga cu bărbatul ei Vladislav, ci a fost Bugeacul de acuma, cum arată crîsovul. Nici te mira că Vlad se scrie pre sine cornițele Severinului și dă crîsovul din Argeș, pentru că deși n-a fost fiul lui Mircea-Vodă, dar a trebuit să fie dintr-un neam cu dînsul și a putut să-și țină titlul Severinului și să locuiască în Argeș, mai-nainte de a merge în Basarabia³”.

Ca și Engel, Șincai crede în existență „munților Basarabi”.

Ca și Engel, el nu observă că Severinul și Craiova formau un singur și același banat al Oltului.

Mai pe dasupra, el afirmă că Basarabia a fost Bugeacul *cum arată crîsovul*, pe cînd crîsovul, oricum s-ar citi și oricum s-ar traduce, n-o arată absolutamente nicăiri!

A trecut vro șaptezeci de ani și vine d. Rosler.

Să fie oare mai norocit decît Engel și Șincai?

El zice:

„în 1396 apare pentru prima oară peste Prut așa-numitul voievodat al Basarabiei, fundat de către cineva din familia Basarabilor”⁶.

Tot ceea ce spunea Șincai, numai doară mai pe scurt!

Gebhardi, mai vechi dintre toți, dar și mai critic totodată, înțelesese singur actul din 1396.

Iacă propriile sale cuvinte:

„Pe cînd Mircea s-a aliat cu Sigismund, plecînd împreună la Nicopole contra turcilor, un oarecare Vlad a uzurpat tronul muntenesc, pres-tînd omagiu de vasalitate reginei polone Edviga, ca și cînd ea ar fi fost regină a Ungariei. Vlad își dă titlul de *Voivoda Bessarabiae nec non Comes de Severino*, subscrie diploma *in oppido Argisch* și accepe de la suzeran *Voievodatum Bessarabiae et Dominia in regno Hungariae*. Aceste *Dominia* sînt Făgărașul și Amlașul, și fiindcă posesiunea Argeșului și a Severinului probează că Muntenia aparținea lui Vlad, apoi nu poate fi nici o îndoială că numele *Besarabia* nu se referă la depărtata provincie de peste Prut, ci anume la aceea ce în diplomele lui Mircea se cheamă *Transalpina*”.

Pină aci Gebhardi este admirabil.

El mai adaugă însă din nenorocire:

„Probabilmente în original va fi fost *Bassrath* sau *Pazara*, iar traducătorul a băgat *Bessarabia*, pe care o cunoștea mai bine”⁷.

1. Originalul e scris latinește, iar nu s-a tradus dintr-o altă limbă, după cum crede Gebhardi;

2. *Bassrath* este tot *Basarabie*, numai sub o formă treptat desfigurată de către cronicarii maghiari și imitatorii lor din occidente: *Bassarad*, *Bassarat*, *Bassrath*, *Bassarab*;

3. Despre *Pazara*, adică muntele *Pasăre* de peste Olt, fără nici un legămint cu numele Basarabilor și al Basarabiei, noi am răspuns mai sus.

Pray, scriînd la 1787, patrona o ipoteză analogă cu a lui Gebhardi și expusă la aceleași obiecțiuni⁸.

Cu trei secolii înainte de Șincai, de Engel, de Gebhardi, de Pray și de d. Rosler, actul în chestiune fusese în minele lui Kromer, carele iată cum îl rezumă:

„în anul 1396, pe cînd Sigismund, regele Ungariei, se lupta fără succes la Nicopole și unii îl credeau perit acolo, *Vlad*, domnul *Munte-*

niei și ban al Severinului, a intrat sub suzeranitatea regelui polon Vladislav și a reginei Edviga, considerîndu-i de moștenitori ai Ungariei”⁹.

Cătră relațiunea lui Kromer să mai adăogăm că acest Vlad n-a fost o rudă a marelui Mircea, precum afirmă Șincai, ci chiar fiul său, devenit mai în urmă celebru sub numele de Vlad Dracul.

Epizodul din 1396 este o lungă și interesantă dramă de familie.

Mircea plecînd cu oastea maghiară a împăratului Sigismund la bătălia de la Nicopole contra teribilului pașah otoman Baezid Fulgerul, unde ajucat prin vitejie unul din rolurile cele mai frumoase¹⁰, tronul princiar a încăput un moment în minele lui Vlad, unul dintre numeroșii *bastarzi domnești*¹¹, hotărît cu orice preț a răsturna pe tată-său.

Tocmai atunci Polonia se afla în dușmănie cu Ungaria, căci în ambele țări domnea prin drept de căsătorie cite un ginere: Sigismund al Ungariei ținea pe Măria, fia răposatului rege Ludovic, iar pe sora acesteia Edviga o ținea Vladislav al Poloniei, încît murind cea dentii, coroana trecea legalmente la cealaltă, adecă Vladislav pretindea prin Edviga a fi el rege legitim al Ungariei, contestînd după moartea Măriei validitatea lui Sigismund¹².

Fiindcă Mircea ținea cu ungurii, Vlad se unește naturalmente cu polonii.

Astfel se încheie tractatul din Argeș iiii ziua sintei Trinități, adecă la 18 octobrie 1396¹³, pe cînd bătălia de la Nicopole în care au fost bătutuți ungurii și Mircea, dîndu-se lui Vlad speranța de a-și putea mîntîne domnia, se întimplase la 28 septembrie¹⁴, cu foarte puține zile înainte.

Cronologia concurge aci într-un mod viguros în limpezirea adevărului.

Eroul de la Nicopole se întoarce în capul armatei muntene, apucă pe uzurpatorul fiu și, drept pedeapsă, îl trîmite la Buda, ca să-l păzească acolo, sub chip de educațiune la curtea regească, tocmai aceia contra cărora conspirase.

Vlad se încearcă a fugi din Ungaria în complicea Polonie: e urmărit, rezistă cu o bărbăție omerică care uimește chiar pe inamicii săi, dar este prins și adus înapoi¹⁵.

Peste citva timp el reușește totuși a scăpa din Buda și aleargă la Constantinopole, intrînd în serviciul bizantin¹⁶.

Soartea ulterioară a acestui principe, urcarea-i pe tron în urma lui Mircea, glorioasa-i domnie de patrușpezeci ani și moartea-i prin trădare, nu ne interesează în cazul de față¹⁸.

Iacă cine a fost „waywoda Bessarabiae”, pe care Șincai și d. Rosler îl gonesc în Bugeac, iar Engel îl include în Craiova...

19

Etimologia termenului „Basarabie” de la „bastarni”

Teoria lui Cantemir despre cuvântul *Basarabie* este împrăștiată pe ici, pe colea în cele trei principale opere ale ilustrului autor: *Descrierea Moldovei*, *Istoria Imperiului Otoman* și *Cronicul romano-moldo-vlahilor*. În cea dintâi el zice:

„Numele Basarabiei derivă, poate, de la poporul besi. După Ptolemeu, dasupra Daciei locuiau peucinii și bastarnii. Matei Praetor vorbește, între ceilalți, despre identitatea bastarnilor cu besii”¹.

Cantemir se întemeiază pe Ptolemeu și pe Matei Praetor.

Ptolemeu, trăind în Egipt pe la 160-180 după Crist, adevărat puțin în urma cuceririi Daciei, așează în adevăr pe așa-ziii bastarni la nord de Carpați: **Κ<xi** urcep **τ<rv** Aaidav fleuicivoi **χ<α** **κο<β** Βοοχ&pvai”².

Aceeași pozițiune, într-o epocă ceva mai veche, le acoardă Pliniu, mai spunindu-ne că erau anume din seminția germană³.

Cam tot pe atunci îi menționează Tit Liviu, făcându-i celți⁴.

Apian nu specifică vița lor, fie ea germană sau celtică, dar îi pune pe același teritoriu cu dacii⁵.

Critica istorică modernă, nedecisă între germanismul și celtismul bastarnilor, preferă a concilia controversa, numindu-i „celți germanizați”⁶.

Numai cu besii nu i-a amestecat niciodată nemini!

în Ovidiu, în Strabone, în Iornande, în Dione Casiu, în toți clasicii fără osebire, bastarnii și besii, unii dincoace, ceilalți dincolo de Dunăre, sint două popoare dopotrivă antice, dar absolutamente diferite prin locaș și prin tulpină.

Onoarea de a-i amalgama aparține lui Praetor, un arheolog prusian de pe la finea secolului XVII, carele nici dînsul nu afirmă, ci d-abia alunecă în treacăt vorba că: „după opiniunea unora besii și bastarnii ar putea fi una și aceeași națiune”⁷.

Iacă la ce se reduce bastarno-besismul lui Cantemir.

Bun e Ptolomeu, dar păcat numai că bastarnii n-au a face cu besii, iar besii au a face și mai puțin cu Basarabia.

Nici chiar Cantemir nu înșiră aceste trei lucruri atît de dispartate decît ca pe un dubios „se poate”.

20

Ipoteza despre venirea Basarabilor de peste Prut

în *Cronic* Cantemir lasă la o parte pe besi și pe bastarni, mărgindu-se a căuta o explicațiune pentru surprinzătoarea legătură între Basarabia de la Prut și numele familiei domnești din Oltenia.

El zice:

„Basarabia, ai căriia locuitori pe vremea năpăzei lui Batie prin cetăți neîncăpînd, s-au tras spre Severin și peste Olt, unde și la stăpînie bănească unii dintr-înșii au ajuns, de la cari și astăzi familia Băsărăbeștilor în Țara Românească se trage, luînd adevărat stăpînitorul sau banul lor de atuncea numele de pe numele norodului...”¹

Așadar invaziunea lui Batu-han alungase o seamă de români de la gurele Dunării mai spre apus peste Olt, unde s-a ivit astfel dinastia princiară a Basarabilor.

Această combinațiune a lui Cantemir se risipește prin două cuvinte.

Pînă la capătul secolului XV niciodată Bugeacul nu se zicea *Basarabie*, pe cînd toată Muntenia, precum am demonstrat-o mai sus, purtase documentalmente acest nume cu doi secolii mai denainte.

Cantemir uită totodată că pe la 1240, cînd năvăliseră tătarii cîtră Dunăre, în regiunea de peste Prut nu locuiau românii, ci cumanii.

Chiar români să fi fost, și tot încă logica și istoria ne spun că-n fața unei irupțiuni inamice popoarele nu-și caută scăparea pe șes, ci în munți, ceea ce au și făcut atunci cumanii de frica tătarilor, fugînd în Transilvania², pe cînd ar fi fost absurd din parte-le a alerga după refugiu la Severin pe lungul țarm descoperit al Danubiului.

Dacă era prea departe de la Chilia pînă la Carpați, totuși nimic nu putea fi mai lesne decît a trece Dunărea, adăpostindu-se în Balcani, precum o și obicuiuiau în secolul XIII cumanii cei mărginași, de cite ori îi amenința mai de aproape vro urgie tătărească³.

Sau peste Carpați, ori peste Dunăre, una din două, aceasta era calea cea stereotipă a cumanilor⁴.

Niciîntr-un caz nu fugea nemini, gîfînd pe bărăganuri, de la Prut spre Olt.

Nu mai amintim că tocmai invaziunea tătără de la 1240, precum ne-am încredințat mai sus dintr-o fîntînă contimpurană, găsise deja pe un *Basarab-bană* în Oltenia.

Nu putem pretinde de la Cantemir de a fi cunoscut cronica persiană inedită a lui Rașid, pe care noi înșine eram cit p-aci să no cunoaștem;

însă și fără această prețioasă sorginte, totuși ipoteza lui e nu numai nereală, dar și neprobabilă.

El simțea foarte bine că termenul topic *Basarabie* nu poate a nu fi în cea mai strânsă înrudire cu numele gentilițiu al *Basarabilor*; din nenorocire, puținătatea izvoarelor sale l-a împins la o eroare de procedură, aducînd pe Basarabi din Basarabie, în loc de a deduce Basarabia de la Basarabi.

în *Istoria otomană* Cantemir mai adaugă un nou element de complicațiune.

El nu se mulțumește a imagina pentru dinastia basarăbească un leagăn pe malurile Ialpuhului, ci o mai pofteste să se preimble de acolo în Serbia, și abia-abia după această ingenioasă călătorie pe apă și pe uscat îi permite a sosi la Severin.

în privința bastarno-besismului Basarabiei, Cantemir cita cel puțin pe Matei Praetor.

Asupra excursiunii Basarabilor de la Nistru în Serbia și din Serbia la Olt, el nu aduce nici o mărturie fie cît de fictivă; și totuși aceasta este tocmai porțiunea cea mai instructivă a teoriei sale.

O vom examina de aproape.

21

Banul Barbu Basarab

Iată cuvintele lui Cantemir:

„Basarab este numele unui neam foarte vechi și nobil în Muntenia, carele în linia bărbătească de mult s-a stins. Barbu, cel întii Basarab cunoscut, denaintea invaziunii turce fugise din Basarabia în Serbia și de acolo în Țara Românească la Negru-Vodă, carele l-a primit prea bine, rădicîndu-l la demnitatea de ban, cea mai înaltă în țară. Fiul său Laiotă dobîndi tronul muntean după moartea lui Negru-Vodă, devenind primul domn din familia Basarabilor. El lăsă un fiu, numit Neagoie Basarab, ajuns de asemenea la domnie, nu se știe dacă îndată după tată-său, ori după vreun alt principe. Lui îi urmă fiul său Șerban Basarab etc.”

Se sparie cineva auzind nește fabule de acest calibru în gura unui bărbat ce posedă atîtea titluri la aureola de patriarc al critice și mai ales al erudițiunii istorice în România!

Aceasta ne aduce aminte un portret de la monastirea Snagov, dasupra căruia poznașul egumen a scris galimatia: *Jon-Mihail-Țepeș-Basarab al patrulea voievod*”.

Cîți oare la noi nu știu tot așa de bine istoria națională!

Cantemir cunoștea anele Munteniei mai cu seamă prin intermediul familiei cantacuzinești: „avut-am noi, încă la Țarigrad fiind, *cronicul muntenesc cu singură mîna lui Șerban logofătul pre proastă limba grecească scris*”.

Să nu se uite că acest Șerban Cantacuzino, dentii logofăt și apoi vodă, a fost socrul lui Cantemir, și că neamul cantacuzinesc se distinge totdeauna prin ardoarea-i de a strînge cronice și alte monumente literare ale trecutului național.

De acolo trebui să fi luat Cantemir povestea despre originea Basarabilor, fără să-și mai dea bătaie de cap de a o supune unui control analitic.

Deși Cronicul lui Șerban Cantacuzin se pare că a perit, totuși îl suplinește pînă la un punct *Genealogia Cantacuzinilor*, publicată după un vechi manuscris de cătră d. Bolliac și-n care găsim între altele următorul pasagiu:

„Zic unii cum că neamul Basarabilor se trage din banul Barbu Basarab, carele din Basarabia a trecut la Serbia și de acolo a venit în Valahia la Radu Negru-Vodă, carele a fost cel întii descălecător domniei Țării Românești la anul 1200, și cum că acest domn a făcut pe numitul Barbu ban Craiovei și stăpînitor peste cinci județe. Acest ban Barbu a zidit monastirea Bistrița”.

Iacă dară sorgintea lui Cantemir, cătră care el a mai adaos un alt manuscris, poate tot de provenință cantacuzinească, cunoscut încă în secolul trecut unui secretar al lui Constantin Mavrocordat și unde figura unul lingă altul pretinsa posteritate a banului Barbu Basarab în următoarea ordine:

„1460. Laiota Bazaraba. - 1512. Negoii Bazaraba. - 1610. Serbanus Bazaraba”.

Cantemir a făcut pe Laiotă fiu al lui Barbu, pe Neagoie fiu al lui Laiotă, pe Șerban fiu al lui Neagoie, și astfel totul a mers de minune!

Să cernem însă elementele cronologice și biografice ale unei teorii atît de ciudate.

Barbu Basarab vine în Muntenia la 1200.

Fiul-său este Laiotă Basarab.

Nepotu-său este Șerban Basarab, urmașului Mihai cel Viteaz la 1600. în patru secolii, patru generațiuni!

Basarabii lui Cantemir trăiau fiecare cîte o sută de ani și mai bine.

Și nici că au fost ei mai mulți decît patru peste tot: Barbu, Laiotă, Neagoie și Șerban.

Acesta din urmă - zice Cantemir - avuse numai două fete: Ancuta, măritată după Petrașcu, fiul viteazului Mihai; Ilinca, măritată după boierul Constantin Cantacuzin; și-apoi un bastard, făcut cu o preuteasă.

Asta-i tot!

Ce-i pasă lui Cantemir de Alexandru Basarab, de Vladislav Basarab, de Radu Basarab, de Mircea Basarab, de lunga serie a Basarabilor de prin secolii XIII, XIV și XV!

De la cronologie să trecem la unele detalii biografice.

Banul Barbu Basarab, cărui i se acoardă paternitatea neamului basarabesc, apare totdodată ca fondator al monastirii Bistrița.

Prin urmare, acest sint locaș cată să fie și el de pe la 1200.

Din norocire, epoca și modalitatea fundațiunii lui ne sint astăzi foarte bine cunoscute.

D. A. Odobescu le-a studiat cu toată scrupulozitatea unui adevărat arheolog.

D-sa constată prin inscripțiuni autentice cum că primul ctitor bistrițan a fost în realitate banul Barbu Basarab, însă nu pe la 1200, ci pe la 1500.

Cu mult înainte de d. Odobescu, celebrul călător rus Kowalewski vizitase Bistrița, stringind acolo tot felul de date despre începuturile monastirii.

Vom da aci întreagă în traducere interesanta-i relațiune:

„Monastirea Bistrița este fondată de cătră banul Barbu pe la 1490. Pină atunci era numai o capelă în numele sîntului Procopiu. Despre cauza fundării, tradițiunea locală, conformă în astă privință cu vechea icoană a sîntului Procopiu, aflătoare în biserică, povestește următoarele. Banul Barbu fusese prins în tinerețe de cătră turci și aruncat în temniță. Peste puțin i se anunță sentința de moarte, care era să se execute a doua zi. Se face noapte, o noapte teribilă și solemnă, o noapte pe care osînditul a petrecut-o toată în rugăciuni cătră patronul său sîntul Procopiu, implorîndu-l pentru scăpare, căci avea d-abia 18 ani și-i plăcea viața. Demăneața călăii se coboară în temniță și nu găsesc pe nemi: închisoarea era deșeartă. În aceeași zi, întrînd în capela de la Bistrița, preutul vede îngenuncheat denaintea icoanei sîntului Procopiu pe junele Barbu, ferecat în obezi la gît și la picioare. Tinărul nu știa el singur cum și cine l-a adus din temniță în biserică. În semnul acestui miracol el clădi o monăstire pe locul capelei. Mai tîrziu, după ce turcii luaseră Constantinopolea, banul Barbu, fiind dus după cererea sultanu-

lui la Stambul din partea Munteniei, a răscumpărat moaștele sîntului Gregoriu Decapolitul și le-a depus în monastirea sa Bistrița, unde ele se conservă pină astăzi într-un scump sicriu, acoperite de prinoasele credincioșilor. E remarcabilă marea pinză, dentii păstrată în biserică și apoi transportată în chilia stareșului. Ea este restaurată, însă întocmai după desemnul primitiv. Acest tabel reprezintă abdicarea bătrînului Barbu, carele se lasă de bănie și de viață lumească totdodată. E investmintat călugărește, fiind gata a pleca la monăstire. II însoțesc boierii olteni, toți triști, unii chiar lăcrimînd. După Barbu, carele n-a avut copii, pășește denaintea celorlalți boieri nepotul său, îmbrăcat într-o lungă haină superioară fără minece, roșie și blănită, de sub care se vede o altă mai strîmtă. E nalt și frumos, cu mici mustețe și fără barbă. Boierii sint toți bārboși. Monastirea Bistrița are aparința unei cetăți”.

Romantica legendă, culeasă de cătră Kowalewski de la călugării bistrițani și care oferă poetului stofa unei admirabile balade, este importantă din acest punct de vedere, că ea ne explică pe turcii din relațiunea lui Cantemir.

După tradițiune, banul Barbu Basarab scapă dintr-o temniță turcească.

După Cantemir, el fuge de peste Prut denaintea unei invaziuni otomane. Fondul este același.

Cum însă de nu și-a amintit tocmai Cantemir, și tocmai într-o istorie a Turciei, cum că osmanliii abia după 1450 au început a cutreiera Bugheacul?

Turcii năvălesc pentru prima oară peste Prut pe la jumătatea secolului XV, și totuși cu două sute cincizeci de ani înainte banul Barbu Basarab, printr-o spaimă mai mult decît profetică, se cară de acolo de frica turcilor!

Monastirea Bistrița este fondată din temelie pe la 1490, și totuși banul Barbu Basarab o clădește, o isprăvește și o zugrăvește ca prin farmec încă de pe la 1200!

Banul Barbu Basarab, scăpat în tinerețe din robie turcă și fondator la bătrînețe al monastirii Bistrița, ne este cunoscut documentalment între anii 1490-1510, și totuși cu sutimi de ani înainte el e favorit al unui Negru-Vodă!

De pe la 1250 Muntenia se numește Basarabie, și totuși cel întii Basarab peste Olt este banul Barbu, carele trăiește cu două veacuri mai în urmă!...

în literatura noastră poporană aceasta se cheamă *basmu cu minciunile*: o herghelie de cai rătăcind într-un pepene sau o albină înjugată la plug.

înainte de a ne despărți de simpaticul personaj al banului Barbu Basarab, vom mai adăoga în treacăt o observațiune.

El se pare a fi fost cel întâi ban al Craiovei, ceea ce i-a și procurat caracteristicul epitet de *Craiovescul*.

în prima jumătate a secolului XV reședința banatului oltean nu se afla încă la Craiova, ci la Severin, precum o demonstra crisoavele succesive de la Vladislav Basarab, de la Mircea cel Mare și de la Vlad Dracul...

22

Consecințele asonantei între „Basarabia” și „Serbia”

Cronicul Cantacuzinesc și Cantemir conduc dopotrivă pe Basarabi denții din Bugeac în Serbia și apoi din Serbia la Olt.

Serbia sau *Sorabia*, după cum se scria adesea în evul mediu¹, formează materialmente mai mult decît două treimi din cuvîntul *Bassarabie*.

Asonanta este atît de simțită, încît noi văzurăm deja în *studiul I* pînă și poporul de jos, căruia nu i se poate imputa nici o pretensiune pedantică, confundînd ambii termeni în antica baladă despre *Fata banului de Hațeg*, unde variantul modern pune:

„Un fecior de om *serbesc*”

în loc de primitivul:

„Un fecior *basarabesc*”.

Printr-o asemănare curat fonetică, fără nici o umbră de argumențațiune, Basarabii erau expuși a fi *serbizați* din cînd în cînd de cătră neștiință, și mai cu seamă de cătră sernistiință.

Pretinsul act al magistratului sas-sebeșian de la 1396, o grosolană mistificațiune din secolul trecut, zice:

„După ce au primit bulgarii credința creștinească, apoi au început românii de atunci a se împrieteni cu neamul serbesc, pînă cînd mai pe urmă *dobîndit-au și domn din neamul serbesc pe marele prinț Negru-Vodă Basaraba.*”²

Un fragment de cronică munteană din secolul XVII, descoperit de cătră d. Crețescu în biblioteca monastirii Cozia și al cărui autor ni se

pare a fi celebrul aventurar moldovenesc Nicolau Miclescu Spătar, este în această privință nu mai puțin explicit, vorbind în genere despre boierimea română:

„Unii sînt din șerbi, alții din greci, alții din albănași, alții din frînci, alții dintr-alte limbe, că și domni încă mai mulți din străini au stătut, cum și *Basărăbeștii se trag din neam serbesc*”.

în unele manuscripte d-ale lui Calcocondila, domnul muntenesc Dan, nepot de frate al marelui Mircea, este numit *Saraba*, Eapăpra, în loc de Basaraba, Mjtao-ocpâuroc.

în fine, lista anonimă a domnilor **Țarei** Românești, care se compusesese în secolul XVIII pentru ungurul Peterfy după diferite cronice locale de cătră Constantin Scarlatti, ne spune că neamul lui Mircea cel Mare „se zice a fi fost *nepoți ai regelui serbesc Lazar*”.

Genealogia mirciană se poate reconstitui astăzi după documente contimporane, iar nu după nește fabule sacramentale, precum se făcea pînă adiniori.

însuși Mircea declară în crisoavele sale că tată-său Radu fusese frate cu Vladislav Basarab³.

Prin urmare, Mircea era *nepot (nepos exfratre)* al lui Vladislav Basarab.

Regele maghiar Ludovic și papa Urban V ne spun, pe de altă parte, cum că Vladislav, unchiul lui Mircea, era fiu al lui Alexandru Basarab⁴.

Mai pe scurt, era *nepot* al lui Vladislav și *nepot* al lui Alexandru, toți Basarabi unul ca și altul, și numai Basarabi.

Prin ce minune dară putea fi el *nepot* al lui Lazar, principe nu mai vechi, ci chiar contimporean cu dînsul, urcat pe tronul Serbiei abia pe la 1371?

Fatalele silabe din coada numelui Basarabilor, iacă ceea ce încurcă toată treaba!

Cantemir, Cronicul Cantacuzinesc, falsarul actului din 1396, balada din Hațeg, fragmentistul din secolul XVII, scriba lui Calcocondila, fintina lui Scarlatti, toți se împedecau, fiecare pe rînd, de scabrosul sunet *s +r +b!*

23

Etimologia poporană

Ilustrul Vico analizase astronomia, fiziologia, metafizica, cronologia poporane, în comparațiune cu astronomia, fiziologia, metafizica, cronologia culte.

Tot astfel s-ar putea pune în paralelă etimologia rudimentară și etimologia științifică.

Similitudinea vorbelor surprinde și împinge la deducțiuni pe înțelegințele cele mai rude, ca și pe cele mai erudite.

Toată diferența consistă în procedură și-n ponderozitatea rezultatului

Un sint din evul mediu se numea Renat, ceea ce înseamnă renăscut: acest simplujoc de cuvinte era de ajuns pentru ca poporul să plăsmuiască o legendă întregă despre imaginarul fapt al *renașterii sintului Renat*.

Cam analoagă este superstițiunea cea etimologică a țaranului român de a se păzi *de foc* în ziua sintului *Foca*, deși *ΟΦΟΚΚΟΚ*, al grecilor are a face mai curind cu elementul opus al apei, și desi fericitul de acest nume, martirizat în timpul lui Dioclețian, n-a fost nici ferar, nici cărbunar, ci un biet grădinar de lângă Sinopa, adevărat iarăși ceva mai datat cu ploii și cu puțuri decît cu flacăre.

În Elveția se află un munte numit *Pilat*; sătenii din vecinătate sint incredințați pînă la fanatism că acolo, adus de peste nouă țare și nouă mări, zace famosul *Pilat*, din moleciunea căruia fusese răstignit în Palestina MintuitoruP.

Tot astfel cronicarii din evul mediu inventau pe turci în Finlandia fiindcă se găsește acolo un oraș numit Turku, sau pe troadeni în Franța deoarece fiul lui Priam se numea Paris!"

Absolutamente de aceeași natură este și serbismul Basarabilor.

Dar cauza erorii fiind odată constatată, să nu ne oprim la o jumătate de cale.

Lista domnească a lui Scarlatti, în care marele Mircea se confundă cu familia regească din Serbia, ne mai spune încă ceva, unde originea greșelei nu poate a nu fi aceeași.

Vorbind despre domnul moldovenesc Petru Mușat, contimpurean și amic al lui Mircea, ea zice că tată-său era: „Costea Mușat, carele nu se știe unde va fi domnit, dar se crede a fi fost din neamul despotian al regilor Serbiei”.

Mircea cel Mare din dinastie serbească; Petru Mușat tot din dinastie serbească; dinastia serbească confundată cu Basarabii; care-i concluziunea?

Iacă un punct demn pe deplin a fi examinat cu o extremă seriozitate, căci el ne va permite a demonstra că Vladislav și Alexandru cel Bun, Mircea și marele Ștefan, Neagoie și Petru Rareș, superbii zidari ai

naționalității române de dincoace și de dincolo de Milcov, au fost cu toți din aceeași nesecată în geniu tulpină a Basarabilor!

24

Muntenismul dinastiei Musat din Moldova

Muntenia fusese în secolii XIII și XIV în dese și intime relațiuni cu puternicul pe atunci imperiu serb.

Doi Basarabi, unul pe la 1270, altul pe la 1355, au fost socri sau cuscri ai celor mai celebri cuceritori dintre ciți au ieșit vreodată nu numai din dinastia lui Nemanja, ci chiar din întregul neam iliric.

Ștefan Milutin, fondatorul mării serbe, ținuse în prima-i căsătorie pe fata lui Litean Basarab.

Ștefan Dușan, groaza Oriintelui pe la jumătatea secolului XIV, însurase pe unicul său fiu cu fata lui Alexandru Basarab.

Mircea cel Mare, tată-său Radu Negru, unchiu-său Vladislav și frate-său Dan figurează pînă astăzi, ca o maiestoașă pleidă de eroi, în baladele populare ale Serbiei.

Ne reținem într-adins de a înmulți aceste exemple prin ceva din Fotino, căci este de o falsitate îngrozitoare tot ce afirmă el pe ici, pe colea de a fi luat etc Тђс, аерВіКђс, хророХ,оуах.

Tara Românească și Serbia fiind învecinate și adesea în strinsă alianță, lista domnească a lui Scarlatti avea în sprijin măcar o umbră de probabilitate cînd serbiza pe Basarabi.

Cum însă puteau fi serbi domni moldoveni, cînd între Moldova și Serbia se întrepune un întins spațiu teritorial și nici că există cea mai slabă urmă de vro legătură internațională între ambele în tot cursul secolului XIV?

Nu cumva vor fi fost serbi tot ca și Basarabii?

Să vedem.

Lista lui Scarlatti serbizează anume pe Petru *Mușat*, pe frate său Roman *Mușat* și pe tatăl lor Costea *Mușat*.

Cuvîntul *mușat*, dispărut acum din limba română cisdanubiană, dar conservat la frații noștri de peste Dunăre, înseamnă *frumos*, fiind o simplă scurtare din adiectivul *înfrumușat* sau *frumușat*.

Macedoromânul cîntă pînă astăzi:

„Aide cu mene, feată *mușată*”

sau:

„Vezi în sus cerul? Nu e mușat?”⁴

La munteni numele propriu *Mușat* ne întîmpină în acte pînă pe la finea secolului XVII⁷, ca și o formă femeiască *Mușă*, corespunzătoare cu *Bella* a italianilor.

Celebrul papă *Formosus*, sub care se întîmplase definitivă schismă religioasă între Occident și Orient, se traduce românește *Mușat*.

Serbii n-au avut niciodată și nu puteau avea acest nume curat românesc, și ceea ce-i și mai remarcabil este că pînă și-n limba lor ideea de *frumusețe* e respinsă radicalmente din formațiunea nominală bărbătească, ci se aplică numai la femeie și la vite: *Liepava*, *Liepota*, *Liepoti-tza*, *Lieposzeta*⁸.

Mai pe scurt, nici prin depărtarea locurilor, nici prin lipsă de comunicațiune, nici prin nomenclatură, domnii moldoveniști Petru Mușat și Roman Mușat, dempreună cu tatăl lor Costea Mușat, n-au putut fi serbi.

Care-i dară rațiunea serbizării lor în lista lui Scarlatti?

Din cele desfășurate în paragraful precedent urmează că Mușateștii trebuiau să fi fost serbi în calitate de Basarabi, adică simplu numai prin efectul fonetic al sunetului $s + r + b$.

Deja Cantemir emise ideea că ambele dinastii domnești din cele două provincii dunărene ale Daciei se par a fi descins dintr-o singură viță¹⁰.

Această aserțiune a repetit-o apoi Samuil Micul¹¹.

Amîndoi însă au rătăcit în fantastica încercare de a înfrăți pe nu știm care Negru cu nu știm care Dragoș.

Fundatorii Moldovei n-au fost din aceeași familie cu fundatorii Tarei Românești; dar tocmai aci stă cestiunea că nu din singele fundatorilor Moldovei se trăgeau Petru Mușat, frate-său Roman Mușat și tatăl lor Costea Mușat.

25

Bogdăneștii și Mușateștii

Maramurășeanul Bogdan, cărui i se cade cu tot dreptul paternitatea voievodatului moldovenesc, avusese fiu pe Teodor, zis altfelu Lațcu.

Nemuritorul metropolit Dositeu, încă în secolul XVII, văzuse în anticul diptic al scaunului metropolitan, tezaur de mult pierdut, căci nu mai exista pe la 1790¹, următoarea linie genealogică:

1. Bogdan-Voda și doamna Măria;
2. Fiul lor Teodor Lațcu și doamna Ana.

El o rezumă în versuri:

„.....Bogdan-Vodă,
Cu doamnă-sa Măria lăsînd bună roadă:
Pre Fedor Bogdanovici, Lațcu se numește,
Cu doamnă-sa cu Ana de se pomenește”².

Expresiunea „se pomenește” însemnează că erau înscriși *mpomenic*.

O remarcăm aceasta pentru a da toată autoritatea de sorginte istorică cuvintelor metropolitului Dositeu.

În *studiul I*, bazîndu-ne pe fîntine contimpurane, noi am cercuscris epoca fundațiunii Moldovei aproximativ între anii 1350-1360.

Lațcu a domnit după documente autentice pe la 1370³.

Bogdan-Vodă și acest fiu al său, iacă dară doi principii pozitivi, cari implu foarte naturalmente scurtul interval de cel mult două decenii între 1350-1370.

Cronica cea veche a Moldovei, scrisă în monastirea Putna sub Stefan cel Mare, adică d-abia un secol în urma evenimentelor, confirmă această serie, zicînd că după Bogdan a domnit fiu-său Lațcu, iar lui Lațcu i-a succedat „Petru, fiul lui Mușat”⁴.

Să se noteze aci cu atențiune că Petru nu este în cronica cea veche a Moldovei fiu al lui Lațcu, nici fiu al lui Bogdan, ci *fiu al lui Mușat*.

Un nou neam s-a furișat prin încuscrire în dinastia maramurășeană.

Roman Mușat, fiu al lui Costea Mușat și frate al lui Petru Mușat⁵, se însoară cu domnița Anastasia, fia lui Lațcu-Vodă și nepoata primului Bogdan⁶.

Acest fapt de o extremă însemnătate îl știe lista lui Scarlatti, în care citim: „Romanus habuit uxorem *Anastasiam filiam Principis Laczko*, et peperit sex filios, ex quibus Alexander Senex est ultimus filius ejus”.

Îl știa nu mai puțin metropolitul Dositeu tot din prețiosul diptic metropolitan:

„Petru-Vodă pre urmă purcese, cu viță
Carele-i zic *Mușatin*; în bună priință
Stătut-adup-acesta luminată roadă
Stăpîn țării Moldovei domnul Roman-Vodă;
Acesta, ce se scrie-ntr-a țării urice
Mare samoderzaveț, și-n bună ferice,
C-a stăpînit și țara din plai pînă-n mare,

Lăsatu-și-a în scaun puternic mai tare
Ce-a născut-și din doamna, din Anastasia,
Pre Alexandru cel Bun ...”⁷

Aci o observațiune.

Metropolitul Dositeu arată foarte lămurit că Petru și Roman n-au fost din singele lui Bogdan și Lațcu, ci din „vița carele-i zic *Mușatin*”.

Tot așa am văzut mai sus în cronica cea veche a Moldovei.

Lista lui Scarlatti face pe acești Mușatești din neam princiar, *ex familia regum*, ceea ce se justifică nu numai prin căsătoria lui Roman Mușat cu fia lui vodă Lațcu, dar încă și mai mult prin însurătoarea lui Petru Mușat cu fata putintelui rege polon Vladislav Jagello⁸, carele - să se noteze bine - cu nici un preț nu s-ar fi aliat cu un om de vro origine puțin ilustră.

Prin urmare, ei nu erau din dinastia moldovenească a maramurășeanului Bogdan, în care s-au introdus unicamente prin înscrisire, dar totuși erau dintr-o dinastie românească oarecare.

Opriți-vă un moment și cugetați.

Nefiind din familia domnească de la Suceava, Mușateștii trebuiau să fi fost vrînd-nevrînd din familia domnească de la Severin.

Adecă: Basarabi.

Această dilemă este dictată de logica lucrurilor.

O mai întăresc însă mai multe alte considerațiuni.

26

Numele propriu „Mușaf

Un nume propriu este citeodată o biografie.

Să presupunem, bunăoară, cum că istoria Moldovei ne-ar fi lăsat în catalogul principilor țării un singur cuvînt despre vodă Radu, poroclit cel Mare, fără să arate totdodată originea-i: ei bine, considerînd raritatea numelui *Radu* la moldoveni și frecuența-i la munteni, nimic mai mult decît atîta, un istoric ar fi putut ghici, fără vro altă indicațiune, muntenismul acestui principe.

Cam astfel este și cu *Mușat*.

În Moldova acest nume a fost totdeauna foarte insolit⁹, pe cînd în Muntenia, din contra, el se întrebuițează la săteni pînă-n ziua de astăzi și cată să fi fost fără comparațiune mai răspîndit cu cîțiva secolii înainte.

Aceasta se poate demonstra.

Studiul II. Nomenclatura

Un nume propriu cînd se generalizează peste măsură într-o țară, încît la tot pasul întilnești omonirni, ajunge în cele din urmă a deveni ridicol prin trivialitate, și de atunci încoace, ferindu-se părinții a-l mai impune copiilor, începe a fi din ce în ce mai rar.

Un exemplu.

Guillaume este actualmente în Franția unul din numele cele mai puțin favorite, fiind considerat ca prea mitocănesc: „trop roturier”.

Această dizgrație provine dintr-un prisos de grație de care el se bucurase tocmai la aristocrația franceză în cursul evului mediu.

În secolul XII un duce de Normandia, invitînd o mulțime de nobili la o mare festivitate, îi împărți din glumă în bande separate, compuse fiecare din toți ciți purtau același nume de botez.

Diviziunea *Guillomilor* era cea mai numeroasă: o sută zece cavaleri, afară de simpli scutari¹⁰.

Nu este dar de mirare că dezgustul și satira au succes modei.

La românii din Muntenia mai multe nume proprii bărbătești au avut o soartă analogă de a se vedea imbrincite treptat în straturile cele mai de jos ale societății, după ce figuraseră altădată mai cu preferință pe tron și-n divan.

Mai întii este *Vlad*.

Etimologiceste, acest cuvînt însemnează *domn*.

În secolii XIV și XV cei mai iluștri principii ai Munteniei au fost Vlad Basarab, Vlad Dracul, Vlad Țepeș.

Între boieri și-n burghezie erau Vlazi peste Vlazi.

Trebuia firește să vină o reacțiune.

Trivializîndu-se prin abuz, gloriosul oarecînd Vlad s-a făcut cu încetul smonim al *nerodului*.

În secolul XVII Vlazi încep a se rări, căci pesemne se născuse deja proverbiul: „după ce e prost, îl cheamă și *Vlad*”.

Tot așa au pățit-o *UdreașiNan*, două dintre cele mai uzate nume din primii secolii ai istoriei muntene, despre cari astăzi poporul zice:

„Care cum venea

Tot *Udrea-l* chema”¹¹

sau

„caută *Nan* iapa, și el călare pe ea”¹².

Iacă în ce mod căderea unui nume propriu în deriziune este o probă istorică despre exagerata-i popularitate într-o epocă anterioară.

Această ursită izbise și pe *Mușat*.

D. Gr. G. Tocilescu ne spune că pintre țărani munteni *nea Mușat*, ca și *nea Vlad*, ca și *nea Udrea*, ca și *nea Nan*, însemnează astăzi pe un prostolan.

Aci își are locul exclamațiunea bătrînului Orațiu:

„Non semper idem floribus est honor!”

Poporul și copilul cu atît mai iute se satură de un lucru și-l aruncă stricat sub picioare, cu cît mai mult le plăcuse,

în Moldova *nea Mușat* n-are nici un înțeles.

Muntenismul acestui nume se mai poate verifica pe o altă cale.

Nomenclatura corografică a României e foarte ponderoasă în cazul de față, fiindcă aproape toate localitățile sînt botezate la noi după vreun nume propriu bărbătesc.

Astfel cele derivate de la *Vlad*: *Vlădaie*, *Vlădeni*, *Vlădășești*, *Vlădești*, *Vlădila*, *Vladislava*, *Vladnic*, *Vlad*, *Vlăduleni*, *Vlăduța* sînt cele mai multe în Muntenia, dar nu lipsesc vro cîteva nici în Moldova⁷, ceea ce dovedește că *Vlad* avusese trecere pe ambii țărmi ai Milcovului⁸.

Localitățile cu radicala *Udrea*: *Udrești*, *Udriște*, *Udricani*, sînt toate în Muntenia și absolutamente nici una în Moldova⁹.

De la *Nan* s-au format peste tot vro cincisprezeci numiri topografice: *Nănaci*, *Nandra*, *Năneasca*, *Nănești*, *Nani*, *Nanoveni*, *Nanov*, *Nan*, dintre cari unsprezeci în Muntenia și numai patru în Moldova¹⁰.

Să vedem acum pe *Mușat*.

în Tîra Românească sînt:

Mușatești, sat în Gorj;

Mușatești, sat în Argeș;

Mușatești, săliște tot acolo;

Parte-din-Mușatești, munte în Muscel;

Mușatesc, alt nume tot acolo;

Mușaterca, moșie nelocuită în Brăila;

Mușatoiu, munte în Gorj¹¹.

în Moldova avem numai și numai o singură localitate de această formațiune: satul *Mușata* în Fălciu, despre care însă nu se uita că întreaga regiune a Prutului de jos pînă la Marea Neagră, precum am

demonstrat-o în studiul I, făcea parte în secolul XIV din teritoriul **Țării Românești**.

în Transilvania se găsește iarăși abia muntele *Mușat*, carele și acesta se află nu departe de hotarele muntene despre Hațeg¹², și tot acolo, iar nu în restul Ardealului, noi dăm de urmele numelui propriu bărbătesc *Mușat* în documente din secolul XIV¹³.

Prin urmare, limba geografică vine la rîndul său a se pronunța pentru muntenismul Mușateștilor.

Aci însă nu se mărginește în cestiunea noastră misiunea filologiei.

Frații Petru Mușat și Roman Mușat, ca și tatăl lor Costea Mușat, ne apar în cele mai vechi fîntîne istorice sub o formă nominală foarte curioasă.

Am văzut deja că anticul diptic al metropoliei moldovene, o sorgin-te contimpureană de prima ordine, pune: „viță ce-i zic Mușatin”.

Lista lui Scarlatti, a căriia conformitate cu dipticul îi dă multă greutate, se exprimă de asemenea: „Koste Mușatin”.

în cronica putneană, începută a se scrie pe la jumătatea secolului XV, vedem nu mai puțin: „fiul lui Mușatin”¹⁴.

în fine, o altă cronică moldovenească, pe care o consultase raguza-nul Luccari pe la 1600, încît în orice caz ea este anterioară lui Ureche, zice: „Musafira”¹⁵.

Ce-i oare acest *Mușatin* în loc de *Mușat*?

Muntenii, și mai cu seamă acei de peste Olt, adaugă un *-in* cătră numile proprii personale, mai ales cele finite prin *r* sau *t*.

Această particularitate n-a observat-o încă nemini.

Lui Tudor Vladimirescu oltenii îi zic *Tudorin*.

Urbea lui Sever este pentru dinșii *Severin*.

Din *Fior* ei fac *Florin*.

Un munte în Gorj și altul în Muscel se numesc *Carpatin*, naturalmente în loc de *Carpat*¹⁶.

Două sate în Olt se cheamă *Dobrotin*¹⁷, după numele bărbătesc *Dobrotă* sau *Dobrot*, de la care derivă mai multe localități *Dobrotești*.

în dreptul Mehedințului avem insula *Florentin* și alta *Florentina*¹⁸, provenite din *Florentie*.

Un sat și o insulă în Ilfov se numesc Țarina¹⁹, de la *Tatu*.

O săliște în Dolj, nește ruine în Vlașca și două sate în Romanaș se zic *Marotin*, după vechiul nume *Marot*²⁰.

Un sat în Gorj și un alt în Argeș se zic *Simbotin*²¹, de la numele personal *Simbătă* (Sabbatius).

în Dolj avem: „Valea *Robotinei*”²².

Forma *Mușatin* în loc de *Mușat* ne apare dară și ea ca o particularitate filologică în favoarea basarabismului dinastiei Mușateștilor din Moldova.

Nu zicem că d-a stînga Milcovului nu se află vro două-trei localități ca *Hotîn*, *Bohotîn*, *Zeletin*, cari indică o formațiune nominală analoagă; ele totuși sint nu numai foarte rare, dar încă cea mai istorită din ele, anume *Hotînul*, se datorește unei imigrațiuni oltene, precum vom demonstra cu o altă ocaziune pe baza unui document din secolul XIV

încă o probă și vom închide apoi epizodul, căruia nu i-am putut da nește proporțiuni mai restrînse, cestiunea fiind nouă, din cele mai interesante și mai grele toțdodată.

27

Domnia lui Iuga Koriatovici în Moldova

Urcarea pe tron a lui Petru Mușat nu urmase îndată după vodă Lațcu.

A fost un interval cînd reușise a cuprinde domnia moldoveana un duce străin, de la care s-a conservat următorul unic crîsov:

„Cu mila lui Dumnezeu, noi principe litvan Iurga Koriatovici voievod, domnul țarei Moldovei, și cu toți boiarii domniei mele, facem cunoscut prin această carte a noastră oricărui om bun, ce o va vedea sau o va auzi citindu-se, cum că această adevărată slugă a noastră, credinciosul pan Iacșa Litavor, locușinător de la Cetatea Albă, ne-a servit cu dreptate și credință, încît noi, văzînd a sa dreaptă și credincioasă slujbă cătră noi, și mai ales vitejia sa în lupta cu tătarii la satul Vlădici pe Nistru, am miluit pe această slugă a noastră sus-scrisă cu unul din satele noastre, numit Zubrouț, pentru cari toate este credința domniei mele și a boiarilor moldoveni, iar spre mai mare tărie a acestei cărți a noastre am poruncit credinciosului Ivan... Scris-a lațcu, în Birlad, anul 1374, iuniu în 3”¹.

Cronicele litvane cele vechi cunosc foarte bine această introducere a lui Iuga Koriatovici în șirul domnesc din Moldova.

Cea mai veche din ele zice:

„L-au poftit moldovenii să le fie vodă și l-au dus acolo”².

Gebhardi³ și după dînsul Wolf⁴ au spus cei întîi și singuri dintre istoricii noștri că obscurul Iuga-Vodă din cronica moldoveana poate fi anume acel Iurga Koriatovici.

Această aserțiune însă e adevărată numai pe jumătate.

în Moldova au fost în secolul XIV doi principii doptrivă efemeri cu numele de Iurga sau Iuga: unul pe la 1374, de la care vine actul de mai sus, și altul precezînd la domnie pe Alexandru cel Bun pe la 1399, de la care noi posedăm de asemenea o diplomă foarte autentică.

Ceea ce a făcut cronica moldovenească este de a-i fi confundat pe amîndoi într-un singur personajiu, deși-i despărțea în realitate un spațiu intermediar de vro treizeci de ani.

Textul lui Ureche sună în ajunul anului 1400:

„Iuga-Vodă întrecut-a pre domnii cei trecuți de mai-nainte de dîns; că a trîmis la patriarhia de Ohrida, și a luat blagoslovenie, și a pus mitropolit pre Teoctist; și a descălecat orașe prin țară tot la locuri bune, și ales sate, și le-a făcut ocoale pe-npregiur; și a început a dăruire ocine prin țară la voinici ce făceau vitejii la oști; și a domnit doi ani, și l-a luat Mircea-Vodă domnul muntenesc la sine”⁵.

Ceea ce aparține în această relațiune lui Iuga II poate fi, afară de datul cronologic, numai doară vro corespundință cu patriarcul bulgar din Ohrida, căci tocmai între anii 1395-1400 Moldova era cam certată cu patriarcatul grec de la Constantinopole⁶.

Restul privește din punct în punct pe Iuga Koriatovici.

în adevăr:

1. „Dăruirea ocinelor prin țară la voinici ce făceau vitejii la oști” - și să se observe că sub Iuga II n-a fost nici un răzbel - se verifică prin însuși crîsovul din 1374, unde boiarul Iacob Litavor capătă satul Zubrăuț în urma unei bătălii cu tătarii lingă Nistru;

2. „Descălecarea orașelor prin țară tot la locuri bune, și ales sate, și facerea ocoalelor pe-npregiur”, este o caracteristică distinctivă a întregii familii Koriatovici, încît lor li se atribuie rennoirea aproape a tuturor urbilor din Podolia: Bakota, Smotricz, Kamieniec, Braclaw, Winnica etc.⁷, iar unul dintr-însii, principele Teodor, fratele mai mic al lui Iurga, emigrînd în Ungaria, a strămutat această ereditară pasiune de edificare pînă-n fundul Maramurășului⁸.

Mai rămîne dar un singur punct de lămurit: „a domnit doi ani și l-a luat Mircea-Vodă domnul muntenesc la sine”.

Mai întîi, ce poate fi oare: „L-a luat la sine”?

Un domn nu se ia de bunăvoie.

Este evident că Urechea trebuia să fi înțeles rău sau desfigurat din negrijire cuvintele unei fîntîne mai vechi, pe care o va fi avut la dispozițiune.

Cunoștința limbei slavice, în care scriau pe atunci românii, descurcă această enigmă.

Vziati sau *uziati* înseamnă a lua; *vezati* sau *uzaji* înseamnă a lega; *uznik* sau *uzien*, polonește *wiezen*, înseamnă captiv; toate aceste expresiuni omofone confundându-se una cu alta, cronicarul a tradus zisa slavică a sorginții sale prin *a luat*, în loc de *a prins în război*.

E și mai ușor a înlătura o nedomerire cronologică.

La 1374 nu domnea în Muntenia Mircea cel Mare, ci tată-său Radu Negru, frate și urmaș al lui Vladislav Basarab.

Cu toate acestea se știe că:

1. Fiii domnești în România purtau titlul de *voievozi*;

2. Când suveranul era împedecat de a ieși el însuși la luptă, trâmitea generalmente în locu-i pe cineva din familie¹¹.

Astfel se înțelege în ce mod marele Mircea, comandind oastea părintelui său Radu Negru, fără a fi încă el însuși „domn muntenesc”, după cum îl califică Urechea, învinge și chiar omoară pe uzurpatorul prindpe al Moldovei, litvanul Iuga Koriatovici.

În martiu 1375 acesta din urmă nu mai trăia, precum dovedește un act de atunci din partea fratelui său Alexandru Koriatovici, carele-i succedese pe tron în micul principat rutean transnistrian al Podoliei la marginea orientală a Moldovei¹².

Prin urmare, răzbelul lui Iuga Koriatovici cu marele Mircea și peirea ducelui litvan s-au întâmplat documentalmente între iunie 1374, datul crisovalului său, și între martiu 1375, datul diplomei fratelui său Alexandru Koriatovici.

Actul din 1374 se dă în Birlad; tot în apropiere, negreșit cu puține zile mai în urmă, cade în luptă cu muntenii Iuga Koriatovici, deoarece tot acolo se vedea încă mormîntul său peste doi secolii.

Polonul Martin Strykowski zice:

„Iuga Koriatovici a fost înmormîntat într-o monăstire de peatră ca o jumătate de zi mai jos de Birlad, unde am fost eu însumi la 1575”.

Iată un text pe cit se poate de clar din partea unui martur ocular! În *studiul I* noi ne-am încredințat că Birladul forma în secolul XVI un punct de hotar între Moldova și Muntenia.

Bătălia avusese dară loc chiar la fruntarie.

Ei bine, marele Mircea destronează și ucide pe Iuga Koriatovici.

De ce însă?

Pentru a așeza în domnia moldoveana neamul Mușateștilor, despre muntenismul căruia noi am oferit mai sus atâtea probe.

Răzbelul între Tara Românească și nenorocitul Iuga Koriatovici avea în vedere pur și simplu stabilirea dinastiei Basarabilor în Moldova, unde ramura Mușateștilor a fost admisă de către popor cu atît mai lesne, cu cît unul dintr-înșii se căsătorise mai denainte cu o fie a lui Lațcu-Vodă din dinastia maramurășeană a Bogdăneștilor.

Printr-o consecință de origine și de grațitudine, Petru Mușat, în tot cursul lungii sale domnii dintre anii 1374-1399, îndura pînă la un punct suzeranitatea Tarei Românești asupra Moldovei.

În 1389 ambasadorul său la curtea polonă nu se sfiște a numi pe marele Mircea: „domn al său”, ceea ce ar fi fost nențeles fără un grad de vasalitate sau cel puțin de subordinațiune¹³.

Există urme documentale, pe de altă parte, cum că însuși scaunul metropolitan al Moldovei era supus pînă la un punct supremației metropolitului muntean¹⁴.

Într-un cuvînt, basarabismul Mușateștilor explică printr-o singură trăsură de lumină toate misterele semisecolarei istorii primitive a Moldovei între 1350-1400.

Un moment de recapitulare.

28

Rezumat despre Mușatești

Am probat că:

1. Din dinastia fundamentală maramurășeană domniseră în Moldova numai tată și fiu: Bogdan și Lațcu;

2. Urmașii ior Petru și Roman au fost din familia Mușateștilor, cu totul străină celei dintii;

3. Numele *Mușat*, și mai ales forma *Mușatin*, sub care el ni se prezintă în fintinele cele mai vechi, indică o origine muntenească;

4. Deși Mușateștii nu erau cituși de puțin din prima dinastie moldoveana, totuși descindeau și ei dintr-un neam român princiar, încît nu puteau fi decît numai doară din dinastia olteană a Basarabilor;

5. Acela care-i aduce și-i așează în puterea săbiei pe tronul voievodal din Suceava este anume luceafărul Basarabilor: Mircea cel Mare;

6. În cît timp au trăit primii Mușatești, Petru și Roman, legăturile de sînge și de recunoștință îi mănțineau fără șovăire într-un fel de vasalitate către Țara Românească.

Aceste șase puncturi concurg a constitui o certitudine istorică despre derivațiunea secundeii dinastiei moldovene a Mușateștilor din ilustra tulpină munteană a Basarabilor¹.

Iacă de ce unii credeau pe Petru Mușat și pe frate-său Roman Musat a fi fost șerbi, tot așa precum Cantemir, *Genealogia Cantacuzineas'că*, Nicolau Milescu, copistul lui Calcocondila, pretinsul act din 1396, balada despre banul de Hațeg, lista princiară a lui Scarlatti și alții serbizau care mai de care pe Basarabi, fără vreun alt cuvânt decît numai și numai asemănarea fonetică între *sorab* și *Basarab*.

Astăzi, cînd unirea principalelor două fii ale Daciei Traiane a devenit un fapt împlinit, este o mîngîiere de a putea constata că una din misterioasele căi prin cari provedința se apucase de secolii a prepara treptat-treptat neisprăvita încă unitate română, a fost înălțarea unei singure familii pe îngemănatele tronuri din Moldova și Muntenia.

29

Sulzer și Heliade despre arabismul Basarabilor

Nomenclatura **Țarei** Românești în secolul XIV ne-a procurat deja mai multe prețioase concluziuni.

S-o urmărim însă pînă-n fine.

Celebrul Sulzer zice într-un loc că pecenegii, numiți altfelii biseni, vor fi avut nește sclavi arabi, de unde apoi însăși țara, în care locuiau împreună stăpîinii și robii, se va fi zis *Bis-Arabie* sau *Bes-Arabie*.

Nemuritorul nostru Heliade a găsit și el un mijloc nu mai puțin excentric de a *arabiza* pe Basarabi, ba încă în versuri:

„Toți Basarabi d-a rîndul, în sus din fiu în tată,
Pînă la căpitanul legiunilor romane,
Carii se stabiliră în **Țara** Macedonă
D-Aurelian augustul; și locul, ce s-adapă
De Istru și Morava, d-atuncea îl numiră
Basarabița Romei, ca să se știe-n secolii
Că Basarab fu capul acestei colonii;
Acest Basarab fost-a unul din prinții Romei
Și căpitan celebru, ce pentru mari succese,
Victorii lăudate ce-n arme repurtase
In *Basa-Arabie*, ast nume i se dede!”²

De unde luat-a Sulzer pe sclavii arabi ai bisenilor?

De unde dedus-a Heliade triumfurile unui oarecare căpitan roman în Arabia de jos?

O simplă alucinațiune!

Si totuși, dacă jumătatea cea *arabică* din numele *Basarabiei* a putut impresiona atît de tare pe un Sulzer și pe un Heliade, cu cît mai mult această simfonie trebuia să izbească nește spirite mai puțin culte?

Ma i întii de toate, cată s-o fi observat înșiși Basarabii.

30

Natura rebusului eraldic

în evul mediu elementele semnificative ale unui nume propriu jucău un rol foarte important.

Ele dederă naștere în eraldică așa-numitelor *rebusuri*.

în momentul de față cea mai aristocratică țară, unde sînt încă departe de a se stinge urmele tradițiunilor feudale, este Anglia.

Să ascultăm dară pe cel mai modern blazonist britanic.

„*Rebus* - zice d. Boutell - este p compozițiune eraldică făcînd aluziune la numele purtătorului stemei, sau la profesiunea acestuia, ori la calitățile sale personale, cari sînt descrise figurat; non verbis, sed *rebus*. Bunăoară: trei somi, anglezește *salmon*, sînt marca familiei *Salmon*: o lance plecată, *shake-spear*, specifică pe *Shakespeare* etc. In evul mediu rebusurile erau forma cea favorită a limbajului eraldic, din care ne-au mai rămas mulți eleganți și curioși specimini. Așa, pe monumentul abatelui *Ramrydge* la St.-Albans sînt sculptați o mulțime de berbeci, ram, purtînd fiecare pe gît cîte un colan cu inscripțiunea: *rydge*. Un frasin, *ash*, ieșînd dintr-un butoi, *tun*, ne întîmpină la St.-John's în Cambridge pe monumentul unui *Ashton*. Asemeni aluziuni, asemeni rebusuri sînt mai mult sau mai puțin chiar esențiale în orice eraldică, căci altfelii ea n-ar îndeplini scopul său de a fi o limbă simbolică”.

Originea așa-zicînd instinctivă a acestei *limbe simbolice* se poate constata pînă astăzi la sălbatecii din America.

Pe vechile monumente mexicane regele Itzcoatl e reprezentat printr-un șarpe cu nește cuțite pe spate, fiindcă cuvîntul *itzcoatl* în limba aztecilor însemna „cuțit-șarpe”.

Un irochez, pe care-l cheamă *zmeu* sau *urs*, zugrăvește în trăsore grosolane chipul animalului omonim, și acest *rebus* îi servește drept subscriere.

Ceea ce face canibalul în lumea nouă o făcea întocmai așa în lumea veche nobilimea din evul mediu.

Vom aduce câteva din numeroasele exemple pe cari ni le procură d. Boutell:

Familia *Tremain*, marcă *trei mîni*;

Familia *De Ferrers*, marcă *potcoave* (fers);

Familia *De Hertley*, marcă *inimă* (hart);

Familia *Filz-Urse*, marcă *urs*;

Familia *De Merley*, marcă *merlă*;

Familia *Corbett*, marcă *trei corbi*;

Familia *De Lucies*, marcă *trei brazi* (lucy);

Familia *Bannerman*, marcă *steag* (banner);

Familia *Bell*, marcă *clopot* (beli);

Familia *Trumpingdon*, marcă *trîmbiță* (trumpet) etc.

Pînă și dinastia regală a *Plantageneților* își luase drept însemne un vegetal foarte modest, din care se fac numai măture: *planta-genista*.

Să ne-ntrebăm acum: care putea fi oare anticul rebus al *Basarabilor*?

31

Rebusul eraldic al Basarabilor

Olandezul Levin Hulsius¹ a publicat în timpul lui Mihai cel Viteaz stemele tuturor țărelor dintre Carpați și Balcan.

Muntenia figurează acolo în următorul mod:

Valahia

Am văzut mai sus că dinastia moldovenească a Mușateștilor a fost din tulpina Basarabilor.

Ei bine, marca Moldovei în Levin Hulsius se compune iarăși din *capete negre*, însă nu trei, ci numai două, puse în virfuri a două crengi încrucișate.

Crengile sau ramurile în graiul simbolic al eraldice denoată *derivațiune...*

în simțul științific al expresiunii, arabii nu sînt *negri*.

Cu toate astea în evul mediu și pînă astăzi uzul vulgar a confundat și confunda numele lor aproape pretutindeni cu ideea de negreață.

Maur, *mor*, *arab*, *arap*, *negru* sînt sinonime în generalitatea limbilor europene.

La români, mai în specie literatura poporană ne reprezintă sub numele de *arab* tipul cel mai perfect al *negriteanului*, după cum s-ar putea găsi în realitate numai doară în centrul Africei:

„Un arap bogat,
Negru și buzat,
Cu solzi mari pe cap
Ca solzii de crap,
Și cu buze late,
Late și înflăte,
Și cu ochi holbați,
Și cu dinți smălțați”².

De aceea în toată Europa un *cap negru* servea în epoca feudală ca rebusul eraldic cel mai potrivit pentru acele familii sau localități în numele cărora se putea observa ceva *arabesc* sau *moresc*.

Așa de exemplu:

Provincia spaniolă *Algarbia* poartă în stemă un *cap negru*.

Orașul belgian *Morin* întrebuințează aceeași emblemă³.

Casa engleză *Muryson*, întocmai ca icoana din cartea lui Levin Hulsius, are în marca-i nobilitară *trei capete negre*.

Am dobîndit astfel un punct în privința căruia nu poate persiste cea mai mică îndoială.

Cuvîntul *Basarab* are mai multe drepturi la un *cap negru* decît chiar *Algarbia*, *Morin* sau *Muryson*.

Rebusul eraldic este aci evident.

Eleganta stemă, pe care Levin Hulsius o atribuie Munteniei și Moldovei, nu aparține nicidecum acestor țări, ci exclusivemente neamu-

lui Basarabilor, din care Mușateștii formau o simplă ramură, transplantată din Severin la Suceava.

Geograful olandez nu știa însă nimic nu numai despre Mușatești, dar nici măcar despre Basarabi.

Pentru el, ca și pentru universalitatea scriitorilor de pe la finea secolului XVI, sub numele de *Besarabie* se înțelegea într-un mod riguros colțușorul transprutian al Moldovei de jos⁹.

Așadară, neștiind nimic despre Basarabi, despre Mușatești și despre antica origine muntenească a Basarabiei, Levin Hulsius n-a putut inventa din crierii săi pentru ambele țare române de la Dunăre rebusul eraldic al *capetelor negre*, ci trebuia, fără să preceapă el însuși însemnătatea lucrului, să le fi descoperit în nește fintine istorice cu mult mai vechi.

În adevăr, noi îl surprindem existind documentalmente deja pe la jumătatea secolului XIV

Cînd Vladislav Basarab recunosc pe la 1368 suzeranitatea coroanei Sîntului Ștefan⁹, regele Ludovic s-a grăbit de bucurie a bate o monedă cu efigia puternicului și temutului său vasal.

Acea efigie este un *cap negru*, ba încă incins cu o legătură, adecă din punct în punct așa precum vedem în Levin Hulsius.

Exemplare din acea interesantă monedă a regelui Ludovic există pînă astăzi; noi înșine posedăm unul, pe care ni l-a oferit d. Dem. A. Sturdza; totuși numismații maghiari, necunoscînd anticitățile române, prin cari singure ea se explică, o consideră ca enigmă¹⁰.

D. Cezar Bolliac publică între celelalte, ca primitivă marcă a Munteniei, nu *trei capete negre*, ci *doi arabi întregi*, goli, fără legătură, întorși cu spatele unul cătră altul, brațul stîng al fiecăruia fiind rădicat în sus, astfeh' ca ambele se unesc încrucișîndu-se în nivelul capetelor, iar brațele drepte sînt lăsate în jos și picioarele au aerul de a danta¹¹.

Meritosul arheolog nu indică sorgintea din care va fi împrumutat această complicată variațiune a rebusului eraldic al Basarabilor; noi însă credem că a luat-o anume din Paul Ritter, un genealog serb din secolul trecut, carele nici acela nu citează fintinele sale în cazul de față¹².

Aiuri, în colecțiuni eraldice mai vechi, noi unii n-am putut-o găsi.

Tot în Ritter și-n d. Bolliac, sub numele de *stemă a imperiului româno-bulgar al Asanilor*, se văd cele două capete negre așezate în virful crengelor, pe cari Levin Hulsius le acoardă Moldovei.

Asanii, ca și Mușateștii, derivau din tulpina Basarabilor.

În tomul III vom reveni mai pe larg asupra acestei importante particularități.

Acum ne rezumăm.

Ceea ce-i comun tuturor variantelor rebusului eraldic al Basarabilor, constituind simburile lor, partea cea fundamentală, este *negreață de arab*.

Ceea ce nu e mai puțin caracteristic este că străinii, confundînd familia princiară cu însăși țara, puneau acele *arabități*, proprii neamului *basarabesc*, în locul vulturului muntean și al zimbrului moldovean.

Vom vedea îndată cum din aceeași cauză unii dintre vecinii noștri numeau în evul mediu *arabi* pe toți românii, și mai ales pe munteni; dar mai înainte să ne oprim o clipă asupra unei coincidențe destul de originale.

32

Flavii și Basarabii

În limba ebraică romanii cei vechi se numeau *Edom*, în limba arabă *Alasfar*; Edom și Alasfar, ambii terrruni însemnînd: *galben, roșcat, alamiu*.

De unde oare venea fiilor lui Romul această poreclă de *bronz*, tot așa de ciudată ca și *negreață* românilor?

Scriitorul arab Firuzabadi pretinde că romanii s-ar fi născut din însoțirea femeilor italiene cu bărbați din Etiopia, încît acest amestec de pele albă cu pelea neagră i-ar fi înzestrat pe dînșii cu o pele roșetică.

Celebrul orientalist Silvestre de Sacy a găsit o cheie mai serioasă.

Pe tronul imperial se afla familia *Flavia*, dentii Vespasian și apoi fiu-său Tit, cînd evreei și arabii făcuseră cea întie cunoștință mai apropiată cu Roma.

Iacă de ce toți romanii fără distincțiune erau pentru evrei și pentru arabi *Flavii*, adecă oameni ai Flaviilor, după obiceiul oriental de a caracteriza popoarele prin numile suveranilor.

Informîndu-se apoi despre înțelesul cuvîntului, li s-a răspuns *căflavus* vrea să zică latinește: *galben, roșcat, alamiu*.

Atita le trebuia pentru ca orice roman să devină în ochii evreilor și arabilor: *Edom, Alasfar, galben, roșcat, alamiu!*

Lăsînd la o parte nuanța de culoare, românii au pățit-o din cauza *Basarabilor* întocmai ceea ce pățiseră altădată romanii din cauza *Flaviilor*.

Procedura este identică.

Dacă împărații Vespasian și Tit nu erau din casa *Flavia*, romanii n-ar fi fost *galbeni* pentru evrei și arabi; dacă dinastia princiară din Munte-

nia și chiar din Moldova nu se numea *Basarabi*, românii din această regiune n-ar fi fost *negri* pentru bulgari, pentru șerbi, pentru germani, pentru turci, pentru mongoli, după cum ne vom încredința îndată.

33

Arabizarea românilor în poezia poporană sud-slavică

Sînt acum cîțiva ani, d. A. Odobescu ne atrăsese atențiunea asupra unui interesant volum de legende ruse, comentate de cătră arheologul moscovit d. Besonov.

Am găsit acolo multe opiniuni paradoxale, multă ușurință în argumentațiune, mult dogmatism, dar n-am putut în același timp a nu constata în autor o profundă cunoștință comparativă a poeziei poporane la toți slavii din oriinte: ruși, șerbi și bulgari.

Printr-o simplă intuițiune, d. Besonov a descoperit, între celelalte, neașteptata concluziune la care am ajuns noi după o laborioasă grămădire de probe în privința epitetului *arabic* al Munteniei.

D-sa nu știe nemic despre *Basarabi*, nici despre natura *rebusului* în eraldică evului mediu, nici despre *capete negre*, nici despre moneda regelui Ludovic; mai pe scurt, îi este cu totul străin tărîmul științific al cestiunii.

Ei bine, deși lipsit de aceste nedispensabile călăuze, d. Besonov nu se sfiește a risca următoarea afirmațiune:

„Tot ce se numește din vechime, însă într-o epocă deja istorică, Kara-vlah, în înțelesul cel mai larg al cuvîntului, poartă în poezia poporană a bulgarilor numele de *arab*, iar poezia poporană a șerbilor este și mai explicită”.

D. Besonov citează mai multe legende serbe și bulgare, prin cari își întărește aserțiunea.

Bunăoară.

într-o baladă famosul crăișor Marcu, eroul favorit al eposului bulgaro-serb și inamic învierșunat al marelui Mircea, este descris „răpind de la arabi toate orașele pînă la Pont”, pe cînd într-o altă baladă același crăișor Marcu „închide Tara Românească înșirînd șaptezeci de orașe d-a lungul Pontului”.

într-o baladă despre cei șapte frați Iacșici se povestește cum pe sora lor o fură din actualul Bielgrad nește *negri* voinici, ducînd-o „drept pe Dunăre în jos la Țara Arăbească”.

Aceste două exemple despre *arabizarea* Munteniei în poezia poporană bulgaro-serbă sînt suficienți docamdată.

D. Besonov mai observă ceva nu mai puțin remarcabil.

Literatura poporană serba numește *negri* și pe bulgari: „tzrn Bugarin”.

D-sa nu știe însă cum să explice acest dat, nefiindu-i cunoscută originea Asanilor tot din tulpina muntenească a *Basarabilor*.

Eraldică ne-a arătat mai sus că rebusul *capetelor negre* figura doptrivă în marca nobilitară a Mușateștilor din Moldova, a Asanilor din Bulgaria și a Basarabilor propriu-ziși de la Severin, cele trei ilustre ramure dintr-un singur trunchi.

Bulgarii cei *negri* din poezia poporană serba se mai adaugă aci ca un nou argument despre *basarabismul* Asanilor.

Rezultatul cercetărilor d-lui Besonov este în cazul de față de o însemnătate cu atît mai mare, cu cît însăși d-sa nu putea să prevază importanța curat istorică a cestiunii.

Nici măcar fintinele serbe, afară de literatura poporană în simțul cel mai îngust al expresiunii, nu i-au fost familiare.

Ce ar fi zis oare d. Besonov aflînd că elementele legendare ale afirmațiunii sale se pot corobora prin cele mai solide elemente diplomatice?

Țarul serbesc Ștefan Dușan, într-un act de pe la 1350, numește foarte limpede pe domnul muntenesc Alexandru Basarab: „rege al vecinilor noștri *Negri-Tătari*”.

Iacă însuși textul slav al acestui decisiv pasagiu: „Alexendra tzara sumeg zsvivusczych *Czrnyich Tatar*”.

Amestecul politic al românilor de atunci cu belicoasele triburi de cumani, cărora le aparținea întreaga porțiune superioară și orientală a Moldovei actuale, ne prefăcea oarecum în *tătari* pe noi înșine; numele dinastiei *Basarabilor*, pe de altă parte, arunca asupra-ne așa-zicînd un colorit de *negri*; și astfel într-o bună demăneată unul din cei mai iluștri principii ai Munteniei s-a văzut *tatarizat* și *arabizat* toțdodată de cătră limitroful monarc al Serbiei, cu care s-a incuscrit apoi peste cîțiva ani, dîndu-i pe fie-sa de noră.

Dacă d. Besonov ar fi cunoscut crîsovul lui Ștefan Dusan, i se lumina cu mult mai bine vederea pînă și asupra poeziei poporane serbo-bulgare, pe care d-sa, lipsit de acest dat, a putut s-o înțeleagă numai pe jumătate. Astfel, de exemplu, în balada sud-slavică *Stoian și Grozdana* trei sute *arabi-tătari* răpesc turma unui bulgar *de lîngă Dunăre*:

„Na son me mene naid'oa

Do trista duszi *Arape*,

*Arape, sestro, Tătare...
Krai taia biela Duneva*".

Iacă dar *arab-tătar* înlocuind în poezia poporană pe *negru-tătar* din limba oficială!

Diploma lui Ștefan Dușan e foarte instructivă din mai multe puncturi de vedere.

Pe cînd românii se metamorfozau în tătari *negri*, tătarii cei orientali, deși în realitate erau mai bruni decît noi, trebuiau vrînd-nevrînd să devină *albi*, căci altfel s-ar fi confundat la un loc noțiunea ambelor popoare.

În adevăr, *Comani albi* și *Comani negri* ne întîmpină în acest înțeles deja în cronică maghiară a lui Simon Kezai, scriitor cu un secol anterior lui Ștefan Dușan⁴.

Acum se naște o întrebare.

De la șerbi și de la bulgari *arabizarea* Țării Românești oare să nu fi trecut în aceeași epocă mai departe spre occidente?

Ne va răspunde renumita epopee germană din secolul XIII: *Cîntul Nibelungilor*.

34

Arabizarea românilor în „Nibelungenlied”

S-ar putea face o bibliotecă întreagă din mulțimea de comentare mari și mici cărora le dede naștere așa-zisul *MbeZungenZied* în curs abia de o jumătate de secol⁵.

După multă bătaie de cap, critica modernă a reușit a stabili într-un mod decisiv, ca unul din puncturile cele mai fundamentale, provenința austriacă a ultimei redacțiuni sub care s-a conservat pînă la noi această admirabilă epopee, deși materialurile ei datează din diverse epoce și din diverse regiuni, fiind împrăștiate pe ici, pe colea, pe toată întinderea pămîntului teuton pînă-n ghețurile Islandei⁶.

Scris în vecinătatea Dunării de jos, lesne se explică în *Cîntul Nibelungilor* nu numai incidintele episcopului pelerin de la Passau, nu numai sublima figură a marchezului Rudiger de Bechlaren, nu numai atîtea alte amănunte curat sud-germane, dar mai cu seamă precisele sale cunoștințe despre toate popoarele de pe țărmii Pontului, greci, ruși, poloni, pecenegi, români:

„Von Riitzen und von Kriechen reit dâ manie man,
Den Poelân und den Vlâchen sach man swinde gân...”

Von dem lande ze Kiewen reit dâ manie degen,
Und die wOden Pesnaere.. .”

Venim acum d-a dreptul la cestiune.

După *Nibelungenlied*, a cărui origine austriacă ne interesează foarte mult, cele mai prețioase țesături de mătăsă sosesc din *Arabia*.

Regina Krimhilda, cînd prepară haine sărbătorești pentru plecarea fratelui său, „împodobește cu giuvaiere *mătăsurile arabe, albe ca zăpada*”:

„Die Arâbischen siden wiz also der sne”⁷.

Într-un alt pasagiu vedem o cingătoare „reținînd *elegantele îndoiture ale stofelor de Arabia*”:

„Uf edel roke ferrans von pfelle uzArâbi”⁸.

Apoi ne mai întîmpină patruzeci și trei fete de la Rin „îmbrăcate în *strălucite materii țesute în Arabia*”:

„Die truogen liehte pfelle, geworht in Arâbin”⁹.

Avem denaintea noastră un monument francez foarte minuțios, aproape de aceeași vîrstă cu *Nibelungenlied* și-n care sînt enumerate toate țările de unde veneau feliurite mărfuri la nundine din Bruges în Belgia, unul din cele mai active centruri comerciale în evul mediu, mai ales în privința Germaniei.

Această instructivă listă nu ne indică absolutamente nici o importanță din propriu-zisă *Arabie*.

Fabricatele cele grele și scumpe de mătăsă, de natura celor descrise în *Nibelungenlied*, se aduceau atunci dintr-o țară pe care lista de la Bruges o numește *Tatarie*.

Iacă textul:

„Thartarie, *draps d'or et de soie de moult de menieres*, et pelles, et vairs, et gris”¹⁰.

După *Cîntul Nibelungilor*, afară de mătăsărie, *Arabia* mai avea la dispozițiunea comerțului german un alt product și mai căutat: aur.

Pe hainele soților regelui Gunter „petrele străluceau în *aur de Arabia*”:
„Uz' Arâbischem golde vil gesteines schein”¹¹.

După lista de la Bruges aurul se aducea la germani din Polonia, din Ungaria și din Boemia¹².

Astfel, în privința aurului în specie, *Arabia* din *Nibelungenlied* se confundă foarte pozitiv cu vreuna din țările carpatine sau danubiane.

Aceasta se confirmă prin alte fântine istorice posterioare tot de proveniență austriacă.

Enric de Muglein, cronicar sud-german din secolul XIV, zice că primul duce maghiar Arpad a trimis în dar principelui Fanoniei, pe care voia să-l înșele ca să-i coprinză țara, o șea poleită cu *aur de Arabia*: „verguld mit golde von Arabia”, și un friu tot de *aur de Arabia*: „dezsellen golden von Arabia”¹⁰.

Cronicarul anonim de la Buda din secolul XV, vorbind despre același eveniment, întrebuițează expresiunea: „sella deaurata auro Arabiae”¹¹.

Negreșit că acel *aur arabesc* al lui Arpad provenea mai curînd din învecinată regiune *basarabească* decît din imaginările mine de la Marea Roșie.

Aceasta ne conduce a urmări *Arabia* tot pe aci și-n respectul mătășăriei, încercîndu-ne a limpezi semnificațiunea termenului *Thartarie* în lista de la Bruges, unde așa se numește acea parte de loc căriia *Cîntul Nibelungilor* îi zice *Araby*.

în actul țarului Ștefan Dușan de pe la 1350 noi văzurăm deja Muntenia figurînd sub numele de *Tătaria*, iar în baladele poporane bulgaro-serbe sub epitetul de *Arabo-Tătaria*.

într-o bulă papală din 1374, relativă la propaganda catolică între românii din Transilvania, ei sînt numiți vecini cu *Tătaria*, înțelegîndu-se sub acest termen România danubiană: „certa pars multitudinis nationis Walachorum, qui circa metas Regni Hungariae versus Tartaros commorantur”¹².

Același înțeles cată să fi avînd și *Thartarie* în lista de la Bruges. Probele sînt numeroase și categorice.

După lista de la Bruges, acea *Tătaria* inzebra luxul german nu numai cu mătășuri, dar încă și cu mîrgăritar: „soie de moult de menieres et pelles”¹³.

Ei bine, calea cea mai scurtă pe care mergea mîrgăritarul în Austria și restul Germaniei era Dunărea.

La gurile acestui fluviu îl aducea navigațiunea mercantilă a Mării Negre, răspîndindu-l apoi în sus pe ambele țărături.

La 1387 genovezii reușiră chiar a obține ca depozitul lor de mîrgăritar în Dobrogea să fie scutit de orice vamă: „non tamen intelligantur in ipsis rebus navigia, aurum, argentum, perlae veraces”¹⁴.

Prin urmare, sub raportul mîrgăritarului *Tătaria* listei de la Bruges coincide cu România.

Pe lîngă mătășuri și mîrgăritar, această regiune mai procura Germaniei, după pasagiul reprodus mai sus textualmente: „vairs et gris”, adică diferite varietăți de blănuri¹⁵.

Tot astă marfă și tot lista de la Bruges se aducea numai din Polonia, din Bulgaria, din Rusia și din Svezia¹⁶.

Să luăm acum o mapă și să însemnăm prin citeva puncturi linia țărelor de unde venea aurul, adică Boemia, Ungaria și Polonia, iar printr-o trasură linia de unde veneau blănurile, adică Svezia, Rusia, Polonia și Bulgaria, căutînd astfel înghiul de ciocnire între aur și blănuri:

Boemia, Ungaria, Polonia.

Araby.

Thartarie.

(România).^

Am dobîndit o demonstrațiune geometrică.

Este matematiceste evidente că acea *Arabie* din care după *Cîntul Nibelungilor* venea aurul, ca și din Boemia, Ungaria și Polonia; acea *Tătaria* din care după lista de la Bruges veneau blănurile, ca și din Bulgaria, Polonia, Rusia și Svezia; acea *Arabie*, adică *Basarabie*, și acea *Tătaria*, adică *Cumanie*, nu putea fi decît *România*, așezată la mijloc într-un colț între Ungaria, Polonia și Bulgaria, încît participa firește de genul productivității și tranzacțiunilor tuturor acestor regiuni.

Este unul din acele cazuri, foarte rare în istorie, cînd concurge la descoperirea adevărului procedura științelor exacte!

în *studiul III* noi vom vorbi pe larg despre imemoriala anticitate a exportării aurului oltean din Muntenia, de unde el se răspîndea mai cu preferință în laturea Austriei actuale; docamdată ne vom opri asupra punctului mătășăriei, prevenind o obiecțiune destul de serioasă.

Tranzitul comercial prin România

Ne va întreba oricine cu legitimă indoială: România din veacul de mijloc fost-a ea o țară sericolă, după cum ne apare *Arabia* în *Cîntul Nibelungilor*?

Nu, n-a fost, precum nu producea nici mărgăritar, și cu toate astea Germania se aproviziona atunci cu perle și cu cele mai alese stoffe de mătăasă anume din Muntenia, căci le căpăta de la gurile Dunării, de unde ele se urcau pe creștetul fluviului departe la Ratisbona în fundul Bavariei.

Până azi un splendid tabel în pinacoteca de la Munic, schițat după datele istoriei comerciale a Bavariei, ne oferă cu viile culori ale artei moderne spectacolul descărcării mărfurilor orientale pe țărmul Danubiului.

Servind drept mijlocitoare între Apus și Răsărit, Muntenia primea la rindul său mătăsuri, perle și alte scumpeturi dentii de la greci, de unde avem chiar cuvintele *perora*¹, *ouppa*² etc; apoi de la diferiți dictatori italieni ai comerțului pontic: amalfitani, pisani, venețieni, genovezi, florentini, și-n parte de la industrișii slavi din Raguza și de la aventurării catalani din Barcelona.

Cronicarul rus Nestor, vorbind în secolul XII despre Dunărea de jos, zice că superbe stoffe aurite de mătăasă veneau acolo din Grecia, mai adăugând cu admirațiune: „aci se intrunesc toate bunurile pământului!”³

în secolii XIII și XIV italienii au înlocuit pe greci⁴, stabilind într-adins un însemnat factoriu la Chilia⁵, de unde își întindeau apoi o dominațiune fluvială aproape exclusivă până la Giurgiu și chiar până la Calafat⁶.

Este dar învederat că acea avută *Arabie*, din care se comisionau în evul mediu pentru Germania, și mai cu deosebire pentru Austria, minunatele produse ale Orientului, se afla între Carpat și Istru, în *Basarabia*, iar peste nouă țări și nouă mări lingă Golful Persic.

Acum o lămurire.

Confuziunea între Arabia danubiană și Arabia asiatică

D. Besonov surprinsese cu multă pătrundere românismul *Arabiei* în poezia poporană bulgaro-serbă, dar a comis eroarea, comună novicilor în critica istorică, de a da aserțiunii sale un caracter prea absolut.

Atit rapsodicele balade sirbe și bulgare din veacul de mijloc, precum și marea poemă epică a Germaniei, bazându-se dopotrivă pe amă-

gitorul sunet al numelui *Basarab*, confundă într-o singură concepțiune pe români și pe arabi; însă-i confundă, nu-i identifică, să se observe bine această distincțiune, și tocmai de aceea fiecare din cele două elemente, elementul român și elementul arab, fiind numai confuze, nu identice, conservă până la un grad propria individualitate, lăsând-o să transpire din cînd în cînd mai mult sau mai puțin.

Numind pe români *arabi*, bulgaro-serbii știau foarte bine, mai ales după invaziunea otomană în Europa, despre existența unor alți arabi în oriunde, precum o știau și mai bine germanii, mai cu seamă în urma cruciatelor.

Confundîndu-se ambele noțiuni din cauza omonimității, muza slavică de peste Dunăre strămută adesea asupra românilor toate trăsăturile unui beduin sau chiar ale unui negritean, iar cite o dată, printr-un procediment diametralmente opus, cîrpește cătră beduini și negriteni cite ceva românesc.

Cînd o baladă bulgaro-serbă descrie o „țară *arabească*” de la Dunăre, ca în exemplele citate mai sus din d. Besonov, e mai mult decît sigur că vorbește despre „țara *basarabească*”; este însă nu mai puțin cert că are în vedere nu pe români, ci pe orientali, cînd povestește răpirea unei fete de popă de cătră doisprezece *arabi*, „cari o duc *la Ali-pașa din Ianina*”:

„...*tietzîmi Arapi*
Mene ke mlada popleniat,
Ke me odnesiat v Ianino,
V Ianino pri Ali-pasza,
Basz-robinczitza da bidam,
Szerbet i cafe da sluzsam..

Este dar o gravă rătăcire de a generaliza fără nici o mărginire, precum o face d. Besonov.

Tot așa în *Nibelungenlied* aurul și mătășurile *arabe* indică aducerea lor pe Dunăre din regiunea română a *Basarabiei*; însă nu ne poate fi permis de a atribui poetului german o intențiune geografică precisă și exclusivă.

Pe lingă Arabia românească de la gurile Danubiului, ne mai întîmpină în *Cîntul Nibelungilor* cite o aluziune la Arabia cea răsăriteană.

Bunăoară:

„Von Ninnive der siden si den borten truoc.. .”²

Sau:

„Von Marroch dem lande und ouch von Libiân
Die aller besten siden die ie mer gevan
Deheines küneges künne, der heten si genuoc...”³

Ninive nu mai exista de secolii în epoca lui *Nibelungenlied*; la Marocco, și cu atât mai puțin în Libia, nu se făcea în realitate mătăsă; însă cântărețului îi era de ajuns a fi auzit vro obscură poveste despre relați-vul arabism al acestor localități pentru ca el pe dată să le înavuțească cu nativitatea splendidelor stoffe, pe cari Austria le cunoștea prin intermediul țării *Basarabilor*.

într-un loc poezia epică germană merge pînă a inventa o regiune de tot imaginară, un Zazamanc sau Zazamant, de unde aduce mătăsă verde:

„Unde von Zazamanc der grüenen (siden) so der kle...”⁴

Ninive, Maroco, Libia, Zazamanc probează că poetul *Nibelungilor* nu avea nici o idee despre adevăratele fabrici arabe de mătăsă, foarte înflorite pe atunci în Siria și în Spania de jos⁵, dar ale cărora superbe produse erau de tot necunoscute pe teritoriul austriac.

în secolii XII, XIII, XIV, stăpîni absoluți ai Pontului fiind grecii și italienii, cari posedau ei înșii speciile cele mai superioare de mătăsă, fabricate mai cu seamă în Constantinopole sau la Palermo și susținute prin protecționismul cel mai riguros⁶, țesăturile propriu-zise arabe nu puteau străbate la gurile Dunării și-n lungul acestui fluviu.

Chiar în Occident, ba tocmai într-o țară pe atunci semiarabă, în patria lui Rodrig Cid-Campeador, stoffele italiene se bucurau de cea mai întinsă reputațiune:

„Mantos e pielles e buenos cendales d'Adria”⁷.

Așadară prețioasele materii, pe cari le admiră epopeea austriacă, ieșeau din manufacture grece și mai ales italiene; însă locurile de oprire între punctul de plecare și punctul de destinațiune aflîndu-se în Muntenia, adecă în *Basarabia* sau mai bine în acea regiune în care, după expresiunea călugărului Nestor dintre anii 1150-1200, „se intrunesc toate bunurile pămîntului”, ele ajungeau la nemți sub numele, de mătăsuri *arabe*.

Tot astfel în Franca mărfurile indiene și chineze purtau epitetul de alexandrine, nu pentru că se confecționau în Alexandria, ci din cauza depozitului lor în această metropolă comercială a Egiptului⁸.

Aceleași mărfuri, cînd pătrundeau în Europa prin calea Rusiei, deveneau în Apus: *cendal de Russie*; cînd se depuneau în Ungaria: *point de Hongrie*; cînd treceau Mediterana: *cendal de Candie*⁹.

în regulă generală s-ar putea zice că popoarele botează nu numai lucrurile, dar pînă și ființele străine, dacă ele vin de departe, nu după adevărata lor patrie, ci după un punct intermediar mai cunoscut.

Exemplul cel mai izbitor sînt țigani, pe cari nemini nu i-a considerat ca indieni, ci unii i-au făcut egipteni, yucptoi, *gitanos, faraoni, gypsies*, iar altora, vîzîndu-i că imigrează în Franca din direcția Boemiei, le-a plăcut, fără nici o umbră de rațiune etnografică, să-i numească: *bohemiens*.

Acuma, după ce am discernut cazurile de excepțiune, analiza fiind terminată, să ne oprim un moment asupra semnificațiunii sintetice a numelui *Arabia* în privința Munteniei.

37

Arabia ca numele epic al României

Una din frumusețile cele mai caracteristice ale genului poetic consistă în a imagina raporturi între diversități.

Asemănarea nominală între *Basarabia* și *Arabia* a fost motivul unei creațiuni de această natură.

în diplome, în cronice, în proza veacului de mijloc, noi nu găsim nicăieri și niciodată *arabizarea* Tarei Românești.

Ea ne întîmpină unicamente în operele fantaziei și deocamdată anume:

1. Balade bulgaro-serbe;

2. *Cîntul Nibelungilor*;

3. Rebusul capetelor negre, carele în fapt, ca și eraldică întregă, nu este decît o poezie zugrăvită.

Această revistă a fîntinelor ne permite a privi „Arabia” ca *numele epic* al Munteniei în evul mediu.

în adevăr, îndată ce aceeași idee se încerca a ieși din sfera imaginațiunii pentru a intra în limbajul vulgar, o vedem mîntînîndu-se numai pe jumătate.

Așa, în crîsovul serbesc al țarului Ștefan Dușan de pe la 1350 sau în crînica maghiară a lui Simon Kezai din secolul XIII, muntenii rămîn

negri, însă ei nu mai sînt arabi, citătari sau cumani, adecă dispăre ceea ce constituia prin excelență poezia numelui: *Basarabie*.

O tranzițiune și mai prozaică, și mai puțin imitativă, și mai apropiată de realitate, ni se prezintă în *Kara-Iflak*, după cum ne numesc otomanii, sau în *Kara-Ulag*, după cum ne chemau mongolii.

Aci nu mai sînt nu numai arabii, fără cari *Basarabia* încetează de a mai ațîța prin consonanță avîntul inchipuirii, dar nu mai sînt nici măcar negri-tătari sau negri-cumani, ci curat și simplu: *negri-români*.

Este aceeași apă, lipsită însă, după o îndelungată curgere, de accesoarele pitorești ale izvorului.

38

Numile Kara-Iflak, Kara-Bogdan și Mauro-Vlahia

În secolul XIV, stabilindu-se pentru prima oară în Europa, turcii s-au ciocnit între Dunăre și Balcan cu puternicul și belicosul voievodat al Basarabilor.

Deja de pe la 1370 istoria cea mai pozitivă, un crîsov domnesc și o bulă papală, ne arată pe vulturul muntean învingînd într-o luptă pept la pept pe semiluna otomană*.

Murad I, groaza grecilor, slavilor și maghiarilor, fusese bătut atît de cumplit de cătră Vladislav Basarab, încît merse vestea pînă la Roma¹.

Cea întîie cestiune care trebuia să miște pe turci în fața acestor îndrăciți munteni a fost firește: cine sînt și cum se cheamă?

G asemenea întrebare nu se putea adresa din parte-le decît numai doară vecinilor noștri șerbi și bulgari, cari ne cunoșteau mai d-aproape și cu cari înșii otomanii, prin consecința pozițiunii geografice respective, aveau o cunoștință anterioară.

Răspunsul bulgaro-serbilor, imperiosamente dictat prin propriul lor punct de vedere, a fost:

Acești oameni sînt *vlahi*, adecă dintr-o viță cu celelalte neamuri romanice; iar cît despre nume, îi cheamă *Tzmi-Arapi*, *Czemi-Tatare*, *Arapi-Tatare*, „negri-arabi”, „negri-tătari”, „arabi-tătari”.

Serbii și bulgarii, în calitatea lor de șerbi și bulgari, nu puteau răspunde altminte, căci ar fi dezmințit modul de a ne numi chiar dinșii în cronică, în diplome, în balade, în toate monumentele literaturii sud-slavice din evul mediu.

O dată recomandați ca *vlahi*, ca negri-arabi, ca *negri-tătari*, ca *arabi-tătari*, rămînea acum otomanilor, uzînd în voie bună de aceste noțiuni, să ne făurească pe baza lor vreun nume turcesc.

încă din Asia ei cunoșteau prea bine pe adevărații arabi și pe adevărații tătari, încît era peste putință să ne confunde cu dinșii, precum a fost permis a ne confunda șerbilor și bulgarilor, ale căror informațiuni despre depărtatul Oriinte erau în genere vage și mai totdeauna fabuloase.

Pentru turci, noi nu puteam fi nici arabi, nici tătari.

Iacă dar excluzîndu-se de la sine două din cele patru epitete.

Nemic însă nu împedeca pe otomani a admite restul: *vlahi* și *negri*.

Muntenii sînt *vlahi*; muntenii sînt *negri*; prin urmare, muntenii sînt *negri-vlahi*: „Kara-Iflak”.

Kara înseamnă turcește *negru*; *iflak* este un orientalism în loc de *vlah*, precum *Ibrail* din *Brăila*, *Izmail* din *Smîl*, *Jskenderie* din *Scutari*, *Istifan* din *Ștefan* etc.

În acest chip se traduce logic și factic misterioasa origine a vechiului nume turc al Munteniei, pe care Leunclavius îl comenta prin *negreață* griului românesc², iar nemuritorul Cantemir, dorind cu orice preț a-și facilita o forțată soluțiune, nu s-a sfiit a comite pînă și o falsitate!³.

Pe la finea secolului XIV turcii observă existența unui al doilea stat român danubian, fundat atunci de curînd de cătră maramurășeanul Bogdan.

Aceeași limbă, aceleași datine, același aspect, otomanii nu știau cum să deosebească Moldova de Muntenia, decît prin numele personal al fundatorului.

Astfelî alături cu „negri-români”, *Kara-Iflah*, se ivesc în limba turcă „negrii-Bogdani”, *Kara-Bogdan*.

Și nu numai în limba turcă!

Între anii 1390 -1400 patriarcatul constantinopolitan, intrînd în primele sale relațiuni cu Moldova, de tot proaspetă încă pe scena politică, o numește Mat)poBA.axtoe⁴, *adecă Neagră-Vlahie*, sau chiar *Arabo-Vlahie*, dacă vom considera ecuivocitatea zicerii uccupo, maurus.

Mai pe scurt, toate cîte văzuserăm mai sus *arabizate* în poezia poporană bulgaro-serbă, fără a mai vorbi aci de *Gntul Nibelungilor*, se transformă succesivamente prin traducțiuni turce și grece de pe slavonește, mai ales pe la începutul secolului XV, în *Kara-Iflak*, *Kara-Bogdan*, MoropoBXccxia.

Morlachii din Dalmația

Cuvîntul *MaupoBXaxia* ne aduce aminte de a rectifica în treacăt o secolară eroare.

Românii din Dalmația, de mult slavizați, dar mai conservînd încă oarecari urme etnografice de străbuna lor tulpină, se numesc pînă astăzi ei înșii *vlahi*, iar vecinii le zic *morlachi*.

Pedantismul etimologic n-a lăsat în pace pe acest Mor-.

în timpul nostru devin din ce în ce mai rari filologii de felul aceluia care trag *Ardealul* din *ardere* sau *viforul* din *vis-fors*; însă în epoca obscurantismului științific asemeni derivațiuni limbistice formau pentru semierudițiune o petrecere de toate zilele.

Pe cînd cronicarul francez Turpin din secolul XI susținea cu gravitate că numele celtic *Fergus* nu este decît latinescul *ferrum acutum*, cronicarul dalmatin din Dioclea nu avea de ce se teme în secolul XII, afirmînd, la rîndul său, cum că slavicul *morlach* vine din grecescul *ρολαχ*, negru-vlah¹.

Parcă auzi pe Figaro: „A pedant, pedant et demi; *vous pariez latin, je parle grec!*”².

Dintre scriitorii bizantini anteriori Presbiterului diocleat, acela care vorbește mai mult despre Dalmația este împăratul Constantin Porfirogenet.

Pe latinii de acolo el îi cheamă pretutindeni *Romani*, Ρομαιοί³.

Vorba *morlach* nu este și nu poate fi greacă, ci-i curat slavică.

N-are cineva decît a lua în mînă celîntii dicționar geografic și-o să se convingă că țara morlachilor se întinde d-a lungul Adriaticei, răsămată de țărîmul *mării*.

Este ceea ce se zicea grecește *riapaGaxaoia*, latinește *Civitates maritimae*, slavonește *Pomorie*.

Marea se cheamă în toate dialectele slavice: *more*.

Mor-vlah însemnează: vlah maritim.

Ei bine, paradoxul Presbiterului din Dioclea a găsit totuși partizani chiar între fruntașii criticii istorice, precum a fost Gebhardi⁴, sau între corifeii filologiei slavice, după cum este Jirecek⁵.

Atît de anevoie se smulg din mințile umane erorile prea învechite!

Făcînd această digresiune despre morlachi, noi avurăm în vedere a preveni din partea oricui și a curma din capul locului vro veleitățe de a

pune într-o inchipuită legătură nominală pe *românii-maritimi* din Dalmația cu *negrii-români* de la Olt⁶.

Istoricul este dator nu numai a căuta adevărul, ci încă după putință a împedeca nașterea rătăcirii.

Să fie dar bine constatat că *morlahii* de la Adriatică și-au dobîndit acest nume absolutamente pe o altă cale decît *MccopoBtaxxia*, *Kara-Iflak*, *Kara-Bogdan*, *Neagra-Tătaria*, *Neagra-Comanie*, *Neagra-Arabie*, *Arabia* sau *Basarabia* de la Dunăre.

Mai este ceva.

Cuvîntul „black” în limbele nord-germane

S-ar putea găsi erudiți cărora să le suriză o apropiare între *negreață* Munteniei și un cuvînt teutonic.

în limbele scandinave, de unde a trecut apoi la angeli, vorba *blak*, *blac*, *blackr*, *blakket*, *black*, *bla* vrea să zică *negru*.

Pe arabi, în înțeles de negri, scandinavii îi cheamă *Blaki* sau *Blak-mani*.

Ar fi dară comod a-și imagina că germanii, numînd România dunnăreană *Araby*, se întemeiau nu numai pe rebusul dinastiei *Basarabilor*, dar totdodată și pe rebusul națiunii române, cu atît mai mult că cronicile și diplomele din evul mediu cele mai de multe ori preferă forma *Blacki* în loc de *vlahi*⁷.

Acest artistic edificiu se distruge printr-o considerațiune foarte masivă.

Cuvîntul *blak* în înțeles de negru e scandinav, este chiar englez, dar n-a fost niciodată cunoscut germanilor propriu-ziși, mai cu deosebire celor sudici, la cari ideea de *negreață* s-a tradus totdeauna prin *schwarz*.

Iacă dară că *blak* al scandinavilor rămîne cu totul pe din afară în materia nomenclaturei române.

Adeptii ai pozitivismului istoric, noi respingem orice dat carele nu se întemeiază pe o mărturie precisă a fîntinelor, nu decurge din logica unui sir de fapte, nu se oferă spiritului cu o plastică Claritate.

Revenim la numele otoman al românilor.

Numele „Kara-Vlah” la slavi

Am văzut mai sus în ce mod *Kara-Iflak* și *Kara-Bogdan* au provenit printr-o procedură necesară din diverse epitete de *negreață*, pe cari

treptat ni le-a atras din partea șerbilor și bulgarilor, în secolii XII, XIII, XIV, *basarabismul* dinastiei princiare de la Olt.

Cu alte cuvinte, acest *Kara* nu este decît o edițiune turcă a unui slavism.

Ei bine, în filologie se întîmplă citeodată un lucru curios: împrumutul se întoarce creditorului, modificat însă printr-o dobîndă din partea debitorului.

Un exemplu.

Anglezii apucă de veacuri vorba franceză *bougette* care însemnează săculeț, o preface la dîșii în *budget*, și apoi pe la 1790 o înapoiesc Franciei, mulțumite a o primi din literă în literă sub forma-i cea engleză.

Cam tot așa bulgaro-serbii au reluat cu timpul de la otomani, fără conștiință de origine, mai multe din cite le luaseră mai denainte otomanii.

De pe la începutul secolului XV, căzuți sub dominațiunea iataganului turc, slavii de peste Dunăre și-au încărcat limba care mai de care cu sute și mii de cuvinte și chiar fraze întregi din vocabularul stăpînilor.

Un rus, un polon, un boem, sînt în imposibilitate de a se înțelege cu un serb sau bulgar mai ales din cauza deselor orientalisme.

În dicționarul iliric al lui Karagici, bunăoară, dintre 900 pagini nu este mai nici una pe care să nu ne izbească cinci-sase vorbe turce.

între celelalte avem pe *Kara-Iflak*, revenit la *Kara-vlah* sau *Kara-vlă*, și pe *Kara-Bogdan*.

Șerbul cîntă:

„Dmitar uze zemliu *Karavlaszku*
Karavlaszku i *Karabogdansku*..

Bulgarul de asemenea:

„Da szetame zemia po kraina;
Da szetame zemia *Karablaszka* " etc.¹.

Sub un vestmînt atît de turcit, nici șerbul, nici bulgarul nu mai recunosc astăzi derivațiunea slavică a prozaicului *Kara*, prin care cîntăreții lor au înlocuit ades în baladele poporane cele antice pe *Tzmi-Arapî*, *Czerni-Tatare*, *zemia arapinska* etc, poetice resturi dintr-o epocă primordială.

Pentru noi însă e foarte important a nu perde din vedere în literatura bulgaro-serbă această esențială distincțiune cronologică: *Arabia* pînă la 1400 și *Kara-Vlahia* sau *Kara-Bogdania* de la 1400 încoace.

42

Numele mongolic „Kara-Ulag”

Cu doi secolii înainte de turci, pe la anul 1240, locuitorii Munteniei au fost deja cunoscuți mongolilor sub numele de *Kara-Ulag*, după cum ne-o spune celebrul cronicar oriental Rașid, care trăia el însuși între 1250-1300 și a descris o invaziune a hanului Ordâ din Transilvania în Țara Românească¹.

În Ardeal nu erau slavi ca să comunice ei mongolilor că românii se cheamă *vlahi* și se cheamă și *negri*, după cum au comunicat-o mai târziu turcilor serbii și bulgarii.

Informațiunea cată să fi venit dintr-un alt izvor: de la sași sau de la maghiari.

Săsește însă România și românii se numesc *Bloch*, *Blesche*, *Bleschland*, *Blochslant*, *Blechisland* etc.², adecă nește forme foarte depărtate de *Ulag*, deoarece după legile fonetice sonul *b* nu trece directamente în *u*.

Să căutăm prin urmare la unguri, unde găsim în adevăr *Oldh*, o formațiune de tot apropiată de cea mongolică, sau chiar identică pe baza ecuațiunii între $o = u$ și $g = h$.

Notăm dară că această interesantă manifestațiune a *negreței Basarabilor* e cu totul nedependente prin sorgintea-i de turcul *Kara-Iflak*.

Fiind însă că la unguri noi nu știm să fi existat vreodată forma concretă *Fekete-Olah*, adecă *negru-vlah*, de unde să fi provenit printr-o simplă traducere mongolicul *Kara-Ulag*, cată să admitem că și aci ar fi ocurs un fenomen analog cu acela de peste Dunăre, și anume maghiarii comunicînd tătarilor două calificațiuni separate ale românilor, numele genetic de *vlahi* și epitetul dinastic de *negri* în înțeles de *Basarabi*, ceilalți le-au legat apoi la un loc, întocmai ca și turcii.

Să trecem acum la punctul cel mai scabros în istoria Țării Românești.

43

Doi Negri voievozi

Dintre toți istoricii noștri d. Laurian a fost unicul căruia i s-a părut a fi dubioasă pînă un la punct așa-numita descălecarea a așa-numitului *Negru-Vodă*.

Sub anul 1291 d-sa zice:

„Pre timpurile acestea spun cronicile Țării Românești că trecu *Radu Negru*, ducele *Făgărașului* și al *Amlasului*, peste munți în Dacia austra-

lă, și-și așază scaunul la Cîmpulung etc. *La Făgăraș pre la anul 1291 domnea magistrul Ugrin*, precum se vede dintr-o diplomă foarte însemnată de la regele Andrei III, în care se face cea dintâi memorare despre o adunare generală a țării, compusă din nobili români, săcui și sași. Din cauza însemnătății noi o punem aici din vorbă în vorbă".

Apoi d. Laurian reproduce întregul document, combătînd tacitamente cronică prin diplomă, narațiunea suspectă prin fîntînă sigură, pe Negru prin Ugrin.

Cantemir, Șincai, Engel, Gebhardi, toți ceilalți mai mînuți fără excepțiune, pînă și d. Rosler, admit în unanimitate pe un fantastic fundator al s atului muntean, venit din Făgăraș și botezat Negru-Vodă, divergînd numai asupra punctului cronologic, căci unii îl pun la 1290, alții la 1240, alții iarăși la 1220, și așa mai încolo.

În tomul III, desfășurînd pe larg istoria tuturor domnilor Tarei Românești, noi vom cîntări cu o minuțiozitate chimică toate aceste opinii, cari în fapt, dacă ne-ar fi iertat a ne exprima într un stil parlamentar, nusînt decît amendamente și subamendamente la un singură ipoteză.

Aci, lăsînd la o parte literatura modernă a cestiunii, ne vom mîrgini în cercul strict al obiectului în sine, intrucît va fi necesar pentru a dobîndi o convicțiune întrensecă asupra existenței și neexistenței lui Negru-Vodă.

Zicem *existenței* și *neexistenței*, căci analiza descoperă în Muntenia doi Vegn'i unul concret și cellalt abstract.

Personagiul real, istoric, documentat este *Radu Negru Basarab*, domnînd între anii 1372-1382, fiu al lui Alexandru Basarab, frate al lui Vladislav Basarab, tată al lui Mircea Basarab.

Personagiul ideal, mitic, tradițional este pur și simplu *Negru-Vodă*.

Să începem cu acesta din urmă.

44

Personificarea originilor naționale în istoria universală

Nu se află mai nici o națiune pe scoarța pămîntului care să nu-si fi inventat cîte un patriarc omonim, sau care să nu fi personificat tot astfel primitiva origine a celorlalte popoare.

Anticii ebrei croiseră o genealogie pentru lumea întreagă, derivînd pe asiriani dintr un *Assur*, pe mezi dintr-un *Madiam*, pe kimri dintr-un *Gomer*, pe traci dintr-un *Tiras* și așa mai departe.

Grecii, împărțiți în cele patru triburi, doriani, eoliani, ioniani și aheiani, întrunite sub calificațiunea comună de eleni, n-au întîmpinat cea

mai mică dificultate de a fabrica pe un *Elen*, silindu-l apoi vrînd-nevrînd să nască fii și nepoți: *Dor*, *Eol*, *Ion* și *Aheu*, fără a mai vorbi de un *Lacedemon* pentru Lacedemonia, un *Etol*, pentru Etolia, un *Macedon* pentru Macedonia și alți o sută.

Neamțul, *All-mann*, deja în vremea lui Tacit relata minuni despre strămoșul său *Mann*, iar fiecare subdiviziune națională teutonică își găsea cîte un subpărinte propriu: svevii pe *Suâp*, vandalii pe *Wandal*, sașii pe *Saxneat*, vestfalii pe *Westerfalen*, hermionii pe *Hermîn* etc.

La slavi, aceeași operațiune: boemii ne asigură că primul lor duce se numea *Bohemus*; croații povesteau împăratului Constantin Porfirogenet despre vechiul lor căpitan XproBaxoq; leșii celebrează pe fabulosul rege *Lechus*; rușii nu s-au putut stăpîni de a nu scoate și ei la lumină pe principele *Rus*.

întrebați cronicile maghiare și-o să vă răspundă: „gens iila a *Magog* rege vocata est *Moger*".

Orientalii au mers cu fantazia pînă a imagina un moș *Andalus* pentru Andaluzia.

Pe același ton vor glăsuși cronicile scandinave despre numele danezilor: „*Rex Dan* - communi omnium decreto regnum suum Daniam et incolas *Danos a se, qui Dan dicebatur, apellavit*".

Ne-ar coprinde oboseala dacă ne-am încerca să înșirăm aci numai a zecea parte din toate exemplele analoage cunoscute!

Mulțimea, sau mai bine universalitatea lor ne permite a le formula într-un fel de lege istorică constantă, astfel încît departe de a ne mira în fata unui *Romul* la *romani* sau a unui *Negru* în țara *Basarabilor*, noi ar trebui din contra să restaurăm aceste mituri prin divinațiune, dacă se întîmpla cumva să le fi negles cronicile și legendele.

Popoarele au unele fabule ale lor *necesare*.

Acceași prin viță, prin tip, prin vorbă, prin datine, prin teritoriu, prin tendințe, orice naționalitate, simțîndu-se a fi o singură familie, își închipuiește a le fi moștenit pe toate acestea, dempreună cu numele comun, de la un singur tată, pierdut în întunerecul timpilor, dar ai căruia fii și nepoți, unii mai norocoși, au întemeiat dinastia princiară, ceilalți mai de rînd au format popor.

Asa credeau ebreii, grecii, germanii, slavii, scandinavii, romanii, toate neamurile din toate părțile lumii, bazîndu-și ficțiunile respective pe același mobil psihic, înfipt în natura umană generală.

Personificarea originilor naționale la români

Una din cele mai vechi cronice române, scrisă slavonește pe la finea domniei lui Ștefan cel Mare, zice că românii veniseră din Italia într-o epocă imemorială sub conducerea a doi frați: *Roman-Vodă* și *Vlahiță-Vodă*.

Cine oare să fi fost acel vodă *Roman*?

Înainte de Roman Mușat, urcat pe tronul Moldovei pe la 1390, istoria cea pozitivă nu ne arată la români nici un principe cu acest nume.

Cine oare să fi fost acel vodă *Vlahiță*?

Nu numai o născocire în fond, dar pînă și-n formă, căci niciodată un asemenea nume n-a figurat în analele sau în diplomele române.

Vodă *Roman* este *Romanus*.

Vodă *Vlahiță* este *Vlachus*.

Vodă *Roman* și vodă *Vlahiță* sînt pentru români ceea ce au fost *Bohem* pentru boemi, *Lech* pentru leși, *Chrovat* pentru croați, *Magog* pentru maghiari, *Saxneat* pentru sași, *Suap* pentru suevi, *Wandal* pentru vandali, *Dan* pentru danezi, *Elen* pentru eleni, *Romul* pentru romani etc.

Însă precum toți românii își dedeau numele generic de *romani* și precum tuturor românilor străinii le ziceau *vlahi*, tot așa Muntenia mai în specie, țara *Basarabilor*, era cunoscută de jur în jur, șerbilor, bulgarilor, ungarilor, austriacilor, turcilor, mongolilor, grecilor, sub epitetul de *Neagră*.

Oare acest *negrism* nu trebuia la rîndul său idealizat, precum fuseseră idealizate *românismul* și *vlahismul*?

Roman-Vodă personifică numele *român* al coloniei danubiane a lui Traian; *Vlahiță-Vodă* personifică numele său *vlahie*; *Negru-Vodă*, cel mai celebru dintre toți, personifică numele *basarabie* al Munteniei, din cauza căruia răsar cele trei capete *negre* în rebusul dinastic de la Olt, din cauza căruia baladele sud-slavice și *Cîntul Nibelungilor* ne fac *arabi*, din cauza căruia țarul Ștefan Dușan ne cheamă negri-tătari, din cauza căruia maghiarii ne botează negri-comani, din cauza căruia otomanii ne numesc negri-vlahi sau negri-Bogdani etc.

Vodă *Roman*, vodă *Vlahiță* și vodă *Negru* sînt trei idealuri concordante.

Dacă cele întîie două s-au perdut din memorie, pe cînd cel al treilea se mai conservă încă, aceasta se explică prin comparativa tenacitate a elementului poetic față de elementul prozaic.

Roman, *Vlah*, noțiuni istorice sau filologice, nu vorbesc nemic imaginațiunii, și poporul a trebuit, sau cel puțin a putut, să le dea uitării.

Negru, noțiune pitorească, a reușit din contra a se imprime tocmai prin culoare în inchipuirea poporului.

Ca ființă plastică, el n-a existat niciodată.

Ca mit însă, un mit foarte *necesar*, precum am mai spus-o, căci derivă, în esență, dintr-o lege istorică universală, el reprezintă începuturile statului muntean sub impulsul dinastiei *Basarabilor*.

Tot ce-i prea vechi, tot ce-i ruină din moși-strămoși, tot ce nu se știe de cătră cine să se fi făcut, dar se bănuiește că doară nu fără inițiativă sau participarea vreunui *Basarab*, aparține lui vodă *Negru*.

Fiecare *Basarab*, din dată ce trecea în tradițiune, ștergîndu-i-se trăsăturile cele distinse ale individualității, devenea *Negru*.

După balada poporană pînă și monastirea de la Curtea de Argeș, grandioasa creațiune a lui Neagoie Basarab, despre originea căruia nu se poate rădica cea mai slabă umbră de îndoială, se atribuie lui *Negru-Vodă*:

„Pe Argeș în gios,
Pe un mal frumos,
Negru-Vodă trece
Cu tovarăși zece...”²

Iacă dară un vodă *Negru* pe la 1520!

După *Cronica Cantacuzinească*³, din care se inspirase *Cantemir*⁴, Barbu Craiovescul, ctitorul bistrețean, este ban al Oltului sub *Negru-Vodă*; după inscripțiuni și diplome irezistibile⁵ acest fapt s-a petrecut în ultimul deceniu al secolului XV.

Iacă dară un vodă *Negru* pe la 1490!

Cea mai veche cronică munteană, pe care o avusese în mină ragu-zanul Luccari pe la 1600, numește *Negro Voevoda* pe tatăl lui Vladislav Basarab⁶, adică nu altcineva decît Alexandru Basarab, după cum se știe din documentele sincronice⁷.

Iacă dar un vodă *Negru* pe la 1340!

La finea secolului XII, precum demonstrarăm în *studiul I* prin diploma maghiară din 1231 și prin scriitorul bizantin contimporean Cinam, fără a mai vorbi despre cronicarul mongol Rașid, oltenii de la Severin năvălesc în Ardeal și cuceresc țara Făgărașului.

În fruntea lor se afla naturalmente un *Basarab*.

Ei bine, familia română fâgărășeană Monea păstrează pină astăzi o suvenir lapidară, cum că anume pe la finea secolului XII le dăruise acolo nește moșii vodă *Negru*:

„Vixit Gri. I Venetus *anno D. 1185*. Genealogia Authentica Monestica. Gregorius Venetus *Thesaurarius Wajvodae Nigri, a quo donatus IV vallibus cum Sylvis et Campis. Gen. Gregorium secundum 1216*" etc.⁴

Iacă dar un vodă *Negru* pe la 1185!

După diferite cronicile muntene, fiecare vorbind altfel, mai toate orașele din Țara Românească, Tirgoviștea, Bucureștii, Cîmpulungul, Piteștii, Giurgiuul, Buzăul, Flocii sînt zidite de vodă *Negru*.

Vro doi sau trei Basarabi, dacă nu și mai mulți, sînt îndesați aci într-o singură personalitate!

in secolul XV, in secolul XIV, in secolul XIII, in secolul XII și mai sus, ne izbim la tot pasul de cite un vodă *Negru*.

„Copiii - zice Vico - transpoartă ideea și numele primelor persoane și primelor lucruri, pe cari le văzuse, asupra tuturor persoanelor și tuturor lucrurilor în cari se poate observa vro asemănare, vrun raport cu cele întii. Egiptianii atribuiu lui Ermete Trismegist toate invențiunile practice. Atenianii puneau pe socoteala lui Solone toate instituțiunile democratice, iar pe a lui Dracone tot ce era aristocratic. Romanii derivau de la Romul toate legile ierarhice, de la Numa tot ce se referea la cultul zeităților, de la Tul Hostiliu toate ordonanțele militare etc.”¹⁰

intocmai așa la munteni orice fundațiune, fie monăstire, fie castel, fie urbe, fie stincă, se ciocnea cu legenda lui *Negru-Vodă*.

46

Originea fabulei despre venirea lui Negru din Făgăraș

Este de observat o împrejurare topografică foarte semnificativă, prin care putem reuși a preciza pină la un punct însuși momentul nașterii mitului lui vodă *Negru*.

Am enumerat cu câteva rinduri mai sus toate urbile a căror paternitate se acoardă în diverse cronicile române pretinsului fondator al statului muntean: București, Tirgoviște, Cîmpulung, Buzău, Giurgiu, Pitești, Floci, cătră cari s-ar mai putea adăuga așa-zisele *cetăți* ale lui Negru-Vodă de prin Muscel sau din Argeș¹.

Nici una din aceste localități nu se află în anticul banat al Severinului, unde se găsesc pretutindeni numai suvenirile Basarabilor, iar despre Negru, sau mai bine despre Negri, nicăiri nici o vorbă.

Studiul II. Nomenclatura

Oltul desparte în această privință întreaga Muntenie în două zone foarte determinate: „Basarab” spre apus, „Negru” pe malul răsăritean al fluviului.

in Muscel sau in Făgăraș poporul nu știe nimic despre Basarabi, în Vilcea sau în Mehedinț - nimic despre Negri.

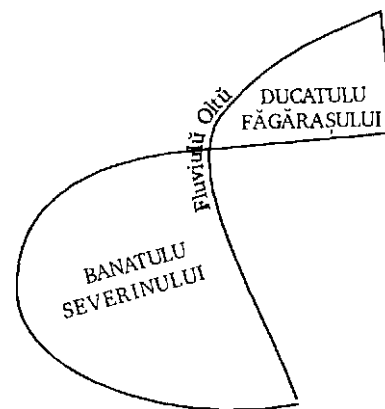
Mulțumită lungului șir al dezvoltărilor noastre precedente, acest fenomen lesne se explică.

incuibăți de secolii în Oltenia, Basarabii numai din treaptă în treaptă și pas la pas reușiseră a-si întinde dominațiunea spre nord și spre oriinte.

Pe la 1160-1180 noi îi vedem începîndu-și cariera prin supunerea ducatului fâgărășean.

Este un fapt pe care-l demonstra diploma maghiară din 1231, bizantinul contimpurean Cinam și peatra genealogică a familiei Monea, trei fintine separate, de tot nedependinți una de alta, dar a căror concordanță e cu atît mai decisivă.

Așadară voievodatul Basarabilor oferea documentalmente pe la anul 1180 următoarea figură geografică:

Studiați cu atențiune această grosolană mapă.

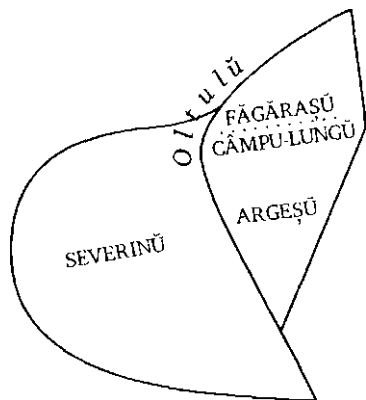
intrînd sub un singur sceptor banatul Severinului și ducatul Făgărașului cari se lovesc colt în colt unul cu altul, Basarabu strmgeau între'două focuri mai în specie acea regiune a Munteniei, unde se întind astăzi districtele Muscel și Argeș.

Era peste putință ca să no coprinză, căci numai astfeli își mai rotunjeau teritoriul, asigurându-și printr-un necesar pârte de pământ posesiunea ducatului fâgărăsean.

Din dată ce am constatat irupțiunea Basarabilor în Fâgărăș pe la 1180, toate consecințele decurg și se dezvoltă de la sine.

Posedăm dară trei puncturi:

1. Pină la 1180 Basarabii stăpîneau numai Oltenia;
2. La 1180 ei dobîndesc Fâgărășul;
3. După 1180 apucă regiunea Muscelului, fără care nu-i chip a mântîne o legătură teritorială între Fâgărăș și Severin, dînd astfeli statului următoarea configurațiune:

Nu se cere decît o noțiune elementară de strategie pentru a ne convinge că invaziunea Basarabilor asupra ampulungului și Curții de Argeș trebuia negreșit să se fi operat așa-zicînd vulturește de pe munte în jos, adecă din direcțiunea Fâgărășului, iar nu din vale în sus, adecă din partea Olteniei.

Datul cronologic al evenimentului se nemerește cel mult după două-trei decenii în urma cuceririi ducatului fâgărăsean, considerîndu-se timpul materialmente necesar pentru a prinde cineva rădăcină pe un tărîm de curînd anexat.

În acest mod între anii 1200-1210 un *Basarab*, un cavaler cu cele trei capete *negre*, un teribil vodă *Negru*, năvălește anume din țara Fâgărășului în Muscel și apoi gradat asupra celorlalte județe mai în șes.

Iacă de unde-i faimoasa descălecare din Fâgărăș!

Oltenii de la Severin nu aveau nevoie de a traduce numele *Basarabilor*, căci era o proprietate a lor d-acasă din secolii secolilor.

De aceea în Oltenia sînt destui *Basarabi*, și nu este nici un vodă *Negru*.

Numai acela traduce pentru cine lucrul e atît de nou încît nu-l poate înțelege.

Sub anul 1240, povestind o invaziune a mongolilor prin Ardeal în România dunăreană, cronicarul lor Rașid stabilește deja o deosebire clară între țara lui *Basarab-ban* și țara *negrilor-vlahi*.

Cea dentii este pentru dinsul Oltenia; cea din urmă îmbrățișează porțiunea cisolteană a Țarei Românești.

Era un singur principe, căci Rașid nu menționează doi sau mai mulți, dar acest singur principe se chema *Basarab* la olteni și se traducea prin *Afegru-Vodă* la musceleni.

Negru în loc de *Basarab*, formulă de mult cunoscută șerbilor, bulgarilor, germanilor, s-a reproduș în România pentru prima oară de cătră fâgărăseni, precum ne-o arată lespedeș familiei Monea, pogorîndu-se de acolo la Cîmpulung, la Argeș, și călătorînd apoi tot mai în jos spre Tirgoviste, București, Giurgiu, Flori, Buzău, dar la fiecare mișcare înaintea devenînd naturalmente din ce în ce mai palidă și perzîndu-se cu desăvirșire la marginea răsăriteană a Munteniei, încît pe la Rîmnicu-Sărat nu i se mai recunoaște nici o urmă.

În studiul I, definînd epocel succesivei formațiuni a teritoriului muntean, noi am conclud că d-abia pe la anul 1270 Basarabii ajunseră pină la gurele Dunării și talazurile Pontului.

Mai la vale, făcînd monografia Bkladului, noi vom mai reveni asupra acestui punct. Ni se prezintă aci ocaziunea de a confirma acea concludziune, rezumînd-o și completînd-o:

Pe la 1160-1180 Basarabii, pină atunci numai bani ai Severinului, copînd Fâgărășul;

Pe la 1200-1210 mai iau tărîmul închis la mijloc între hotarele țarei fâgărăsene și ale Severinului: regiunea Cîmpulungului și a Curții de Argeș;

De la 1210 pină la 1270-1280 se execută cu nctul lățirea Basarabilor în direcțiunea Chiliei.

Acest interval de șaptezeci de ani de amplificare politică corespunde cu gradata disparițiune teritorială a lui *Negru-Vodă* în măsura depărțării sale de la Fâgărăș, de la Muscel și de la Argeș, primitivele trei leagănuri ale mitului.

47

Originea fabulei despre închinarea Basarabilor lui Negru

Am desfășurat mai sus în ce mod Negru-Vodă s-a născut la munteni din numele *Basarabilor* prin același procediment prin care *Romul* provenise la străbunii noștri din numele *Romei*.

Această analogie nu este unică.

Pe țărmii Tiburului, ca și pe ai Dunării, primii cronicari naționali, adunând fără control tradițiunile poporane despre începuturile statului, se izbiseră dopotrivă de cite două forme diferite ale unui singur nume.

La Romani: *Romus* și *Remus*.

La munteni: *Basarab* și vodă *Negru*.

Cronicarii latini nu și-au dat osteneala să vadă că *Romus* și *Remus* sînt absolutamente tot una, deoarece vechea limbă romană, confundînd mereu o și e, zicea: *amplocti* și *amplecti*, *animadvorti* și *animadvorti*, *compes* și *compos*, *voster* și *vester* etc.²

Cronicarii munteni n-au voit nu mai puțin să observe că vodă *Negru*, ca și cele trei capete *negre* din marca nobilitară a dinastiei oltene, nu este decît o idealizare din numele *Basarabilor* trecut deja cu mult mai denainte de la dinastie asupra țarei: *Basarabie*, *Arabie*, *Neagră-Tătarie*, *Neagră-Comanie* etc.

inchipuindu-și o arbitrară bifurcațiune între *Romul* și *Rem*, între *Basarab* și vodă *Negru*, cronicarii latini și cronicarii munteni s-au găsit siliți în aceeași măsură a inventa cu orice preț cite un benevol episod, prin care să tragă de păr Roma și Muntenia din cite o fundațiune dualistă.

Cronicarii latini, ginte mai dură dintr-o epocă mai violentă, zic că *Romul* a ucis pe *Rem*, și ucizîndu-l - iacă unitatea!

Cronicarii munteni, ginte mai moale dintr-o epocă mai conciliatoare, spun că *Basarab* s-a închinat lui *Negru*, și închinîndu-i-se - iacă iarăși unitatea!

Uciderea lui *Rem*, închinarea lui *Basarab*, două metode în vederea aceluiași rezultat, erau pentru cronicarii latini și pentru cronicarii munteni, într-o sferă analogă, nește stratageme nedispensabile spre a-i scăpa din încurcătura în care-i aruncase nepreceperea identității între *Romus* și *Remus*, între *Basarab* și vodă *Negru*.

Zicem: pentru cronicari, nu pentru popor.

Tradițiunea italică pronunța *Romus* într-o parte a urbiei și *Remus* într-o altă parte, balanțînd același lucru de la o la e după diferențe dia-

lectice între diverse elemente constitutive ale populațiunii: într-un fel la muntele Palatin și ceva deosebit la dealul Aventin.

Tot așa la munteni *Basarab* în Oltenia, vodă *Negru* în Muscel sau în Făgăraș, același fond botezat în două moduri prin trecere din loc în loc, nu ne întîmpină niciodată alături unul cu altul în tradițiunea propriu-zisă.

Topografia arheologică a Munteniei probează pînă astăzi, precum am mai spus-o, că oriunde poporul vorbește despre *Negri*, tace despre *Basarabi*.

Prin urmare, nu tradițiunea română, nu poporul muntean poate fi acuzat de insipida închinare a lui *Basarab* denaintea lui vodă *Negru*, căci ar fi trebuit să rostească ambele numi totodată, ceea ce el nu face.

48

Tradițiunea și cronica

A trunchea o singură individualitate și apoi a ciocni fărmiturile, a culege relațiunea poporană și a n-o lăsa nedesfigurată, a fost treaba croniceii.

Tradițiunea din Muscel, dacă o considerăm în trăsurile sale esențiale, dezbrăcînd-o de orice aliaj străin, nu minte.

Ea zice: sînt acum mai multe sute de ani, coborîse Negru-Vodă din Făgăraș la Cîmpulung, și de acolo la Curtea de Argeș.

Așa este.

Istoria cea pozitivă cercetează, cumpănește și confirmă vocea poporului.

Un *Basarab*, ban de Severin, coprinde pe la 1180 ducatul Făgărașului; același *Basarab* sau succesorii lui, căci nu aci este locul de a intra în amănunte, năvălește pe la 1210 din Făgăraș asupra Muscelului; totul se împacă, totul se limpezește; din Severin la Făgăraș, din Făgăraș la Cîmpulung, din Cîmpulung la Argeș, din Argeș înjos spre Pont, aceasta-i procedura succesivei rotunjiri a statului muntean, după cum ne-o dezvălește un șir de mărturii contimpurane.

Ce face dară tradițiunea?

Lasă la o parte Severinul, fiindcă poporul, ca și copilul, nu scrutează niciodată cauzele prime sau mediate; lasă la o parte Severinul, și se mulțumește a înregistra faptul mai recinte al descălecării imediate din Făgăraș.

Nemic mai adevărat!

Ce mai face tradițiunea?

Negleze datul cronologic precis, fie 1200, fie 1210, căci memoria colectivităților nu se pogoară la cifre exacte; negleze datul cronologic precis și se mărginește a semnala epoca pe un ton aproximativ, astfel însă că pină și cronicarii, deși diferind asupra anului, totuși au înțeles cam secolul XIII.

Iarăși nemic mai adevărat!

in fine, capul-rcęgru fiind antica emblemă a dinastiei oltene, fără a mai vorbi de celelalte derivate ale numelui *basarabesc*, *Arabie*, *Neagră-Tătarie*, *Afeagră-Comanie* etc, și fără a mai reveni asupra numeroaselor exemple de personificări naționale: *Elen* - *Elada*, *Dan* - *Dania*, *Lech* - *Lechia* etc, *Basarab* s-a tradus prin *vodă Negru*.

Pentru a treia oară, nemic mai adevărat!

in bloc, tradițiunea musceleană are dreptate.

Ce fac însă cronicarii?

Deosebesc pe *vodă Negru* de *Basarab*, și o dată această deosebire fiind introdusă, iată că imaginarul fondator al Munteniei, transformându-se într-o absolută ficțiune, pere fără neam, fără familie, fără posteritate, întocmai precum perise imaginarul fondator al Romei.

- După Romul apare pe tron o dinastie sabină; după *vodă Negru* urmează *Basarabii*.

Ce a devenit seminția celui întâi?

Unde s-au ascuns erezii celuiilalt?

Pace!

Să se noteze bine că noi sintem departe de a bănuși vrun grad de înrudire latină între mitul muntean al lui *Negru* și acel italic al lui *Romul*; nu ne place a exagera; ambele s-au născut fiecare pe o cale proprie; ele se aseamănă într-un chip surprinzător, dar aceasta nu derivă din romanism, ci din identitatea naturii umane generale; un principiu universal se manifestă tot un fel la *Tibru* și la *Olt*, la latini și la slavi, la greci și la germani, la ebrei și la japonezi, la unii mai mult sau mai clar, la alții mai puțin sau mai vag, la unii putind a fi urmărit pină-n ultimele-i consecințe, la alții - abia întrevăzut.

însă pentru că fenomenul prezintă un caracter antropologic atât de întins, tocmai de aceea, după cum *Romul* ne-a servit pină la un punct a descifra pe *vodă Negru*, cu același temei *vodă Negru* ar fi putut ajuta unui *Niebuhr* la înțelegerea lui *Romul*.

Precum statul muntean ființase înainte de pretinsul descălecător din *Făgăraș*, de asemenea și *Roma* se înființase înainte de pretinsul fiu al zeului *Marte*.

Precum *Negru-Vodă* este un mit, însă un mit suscitât prin realitatea invaziunii unui *Basarab* de peste *Carpați* în *Muscel*, de asemenea și *Romul* este un mit, însă un mit suscitât iarăși prin vro personalitate reală, prin vrun fapt concret, personalitate și fapt poetizate cu schimbarea numelui și excluderea tuturor indicațiunilor prozaice.

Un *vodă Negru*, un *Romul*, nu se șterg cu buretele, nu se distrug, ci se purifică.

Este tot atât de ușor a nega fără rațiune, precum și de a crede orbește, dar în știință nu se permite nici o virgulă fără demonstrațiune, și cele mai de multe ori analiza găsește o mare doză de adevăr într-o fabulă, sau în cazul cel mai rău descoperă încai motivul cel adevărat al nașterii unei erori.

„Istoria fabuloasă - zicea celebrul elenist *Larcher* - nu este decît o istorie veridică, dar împetrițată cu fabule. Eu sum departe de a crede că *Ercule*, *Cadmu* etc. ar fi nește numi de tot fictive, simplu numai pentru că istoria acestor eroi s-a încărcat cu multe trăsuri fabuloase. Oare nu s-ar putea contesta tot astfel biografia mai multor oameni mari din timpii moderni, sub cuvint că au desfigurat-o romancierii?”

49

Rezumat despre mitul lui *Negru-Vodă*

Legenda lui *vodă Negru* este într-o intimă conexiune cu întreaga nomenclatură *basarabică*: *Arabie* la slavi și la germani, *Neagră-Comanie* la unguri, *Neagră-Tătarie* la șerbi, *Afeagră-România* la turci, la mongoli și la greci, încit prin legea istorică a personificării naționale urma neesarmente ca această țară a *Negrilor* să-și fi dat de mult ea însăși și să-i fi dat popoarele demprejur idealul unui patriarc *Negru*.

Un nod și mai de aproape o leagă cu rebusul heraldic al celor trei capete *negre*, în virtutea cărui orice *Basarab*, nu numai într-o parte a Munteniei, nu numai în România, ci chiar în străinătate, putea fi luat drept un *vodă Negru*, de unde a și provenit în creațiunile poporane ulterioare, precum arătarăm mai sus, identificarea tipicului *vodă Negru* cu *Alexandru Basarab*, cu *Neagoie Basarab*, cu feliuriții *Basarabi* de prin secolii XIII, XIV, XV, precum și *negreață* lui *Vladislav Basarab* pe moneta comemorativă a regelui maghiar *Ludovic*.

Amîndouă aceste împrejurări, atît de varii și cu mult mai vechi decît legenda în cestiune, au exercitat o acțiune convergentă asupra spiritului făgărășenilor și muscelenilor la prima aparițiune a unui Basarab din Severin spre Făgăraș și apoi din Făgăraș în Muscel.

Originea legendei, întru cît ea este făgărășeană și musceleană toț-dodată, se poate cercuși între anii 1160-1210, oferindu-ni-se ca un poem istoric, ca o epopee despre începutul mișcării expansive a neamului Basarabilor, vulturi crescuți pe stîncă Severinului, dar setoși de a-și întinde viguroasele aripe de ambele coaste ale Carpaților și de ambele laturi ale Oltului, pe la finea secolului XII și debutul secolului XIII.

N-a trebuit decît o dată să se încuibez imaginea lui Negru-Vodă la făgărășeni și la musceleni ca un tip de fundator, căci fundator a și fost la dinșii; nu trebuia decît atîta, pentru ca din același moment, cu cale sau fără cale, tradițiunea poporană de acolo să pună tot pe socoteala lui, printr-o firească tendință de asimilare, orice inițiativă, orice construcțiune, orice rest al zilelor bătrîne, întocmai precum pruncul, dacă-i arăți un arbore zicîndu-i că se cheamă plop, tot plop o să numească și bradul, și fagul, și stejarul.

În fine, reducînd concluziunile de mai sus la o prismă, critica istorică distinge în legenda lui vodă Negru, sau mai bine în diversele redacțiuni ale mitului, trei nuanțe atît de gradate, atît de apropiate, încît se contopesc una cu alta:

1. Personificarea naționalității române;
2. Personificarea dinastiei oltene;
3. Personificarea începuturilor statului muntean...

50

Cine a fost Negru-Vodă cel adevărat?

Pe lingă Negru-Vodă cel fictiv, poeticul Romul al **Țărei** Românești, a mai fost un alt Negru-Vodă, personaj foarte real: tatăl lui Mircea cel Mare.

Amestecîndu-i la un loc, analele noastre au produs o monstruoasă enigmă, semiadevăr, semiminciună, din cauza carii a fost peste puțină a străbate pînă astăzi misterul primei formațiuni a statului basarabesc.

În secolul XV, din care datează materialurile celei mai vechi cronică muntene, cunoscute raguzanului Luccari, mitul lui vodă Negru se acăța de Alexandru Basarab, adecă își căuta un refugiu de aplicațiune printre anii 1310-1360.

Acest principe avusese trei fii: Vladislav Basarab, domn între anii 1360-1370; Radu Basarab, domn între 1370-1380 și Nicolau Basarab, răposat fără domnie pe la 1366.

Al doilea dintre acești frați se numea nu numai Radu, ci încă și *Negru*.

Fragmentul documentai, rămas de la dînsul în lipsa unui crîsov întreg, sună așa în traducere din slavonește:

„Io Radu Negru Voievod, din grația lui Dumnezeu domnul toatei **Țăre** Ungro-Române și ducele țărelor transcarpatine Amlaș și Făgăraș”.

În *studiul I* noi ne încredințarăm deja că ducatul Amlasului numai sub Vladislav Basarab fusese anexat pe la 1370 către Muntenia.

Așadară, deși fragmentul crîsovului lui Radu Negru nu ne oferă nici un dat cronologic, totuși este evident că s-a scris după 1370, căci altfel n-ar putea figura acolo „ducele Amlasului”.

Această considerațiune e foarte decisivă.

Mai este de făcut o observațiune.

Cuvîntul „Negru” nu e tradus în slavonește, ci se conservă intact: „Io Radul *Negrul* Voevoda, bozsiu milostiiu etc.”

Acum o întrebare.

Negru fost-a un simplu supranume al acestui principe?

Mai mulți dintre contimpuranii săi au purtat asemeni *sobricheturi*.

Celebrul erou englez dintre 1330-1376, groaza Franciei pe cîmpia de la Poitiers, se zicea „Principele *Negru*”, fiindcă purta o armură de culoare închisă.

Pe Osman, fundatorul monarhiei otomane între 1290-1326, turcii îl chemau *Negru*, în înțeles de frumusețe și vigoare bărbătească.

Cel întii Hohenzollern de pe la 1350 se numea „Cornițele *Negru*”. În alte cazuri, *Negru* era un nume de familie.

Mai marele jude al Făgărașului la 1413 se chema: „Comes Janusch *Niger*”, despre care însă noi nu știm docamdată dacă a fost român, sas sau ungar, adecă *Negru*, *Schwarz ohFekete*, dar în orice limbă ideea este aceeași.

Într-un act transilvan din 1383, între subscrierile mai multor români de pe la marginea Munteniei, citim doi porocliți *Negri*, dintre cari unul Radu: „ex parte Castrî praesentibus Walachis infrascriptis, primo Fladimir, Schuba Petrii, Schereban, Magnus Neg, Schereb, Rodbanch, Thomas Oldamor, Straw, Mger Banch; ex parte Civitatis, Kende Knez, Lud, Dives Neg, Mger *Radul* etc.”.

Cu toate astea un scrutin mai de aproape ne arată că Radu-Vodă n-a fost *Negru* nici prin supranume, căci atunci așa l-ar fi numit alții, dar

nu el însuși în propriile sale crisoave, nici prin nume de familie, deoarece era Basarab.

Afară de aceasta, dacă *Negru* ar fi fost epitet, cuvântul lesne se traducea prin Czern în documentul cel slavice, iar nu se lăsa neatins, precum se cruță numai doară numele personale.

Să căutăm aiuri o altă soluțiune.

În veacul de mijloc era un uz foarte răspândit în toată Europa de a-și schimba sau cel puțin a-și modifica numele dempreună cu schimbarea sau modificarea condițiunii sociale; o interesantă datină, ale carii urme se găesc din anticitatea cea mai depărtată mai la toate popoarele lumii: cu mult înainte de Crist, persianul Arșica devine pe tron Artaxerșe, iar ebreul Matania se face Sedekia¹⁰.

La români acest al doilea botez, așa-zicind prin coroană, a existat în toată vigoarea pînă-n secolul XVI.

Cronica Moldovei zice sub anul 1552: „au rădicat domn pe Petrea stolnicul și-i schimbară numele de-i zicea Alexandru-Vodă, pre carele l-au poreclit Lăpușneanul”¹¹.

Acest pasagiu este cu atît mai remarcabil cu cît el semnaleză diferența între numele primitiv, numele princiar și supranumele individual.

Nume primitiv: *Petre*;

Nume princiar: *Alexandru*;

Supranume: *Lăpușneanul*.

Supranumele nu apare absolutamente nicăiri în actele oficiale, fiind considerat ca ceva mai pejos de demnitatea domnească, pe cînd celelalte două nume ne întîmpină uneori chiar în documente importante, precum în tractatul Lăpușneanului cu Polonia citim: „ego Petrus Alexander, palatinus terrarum Moldaviae”¹².

Tot așa răsturnătorul lui Despot-Vodă de la 1564, boierul Tomșa, numai la domnie a căpătat numele de Ștefan, devenind astfel „Ștefan Tomșa”, ca și cum s-ar zice latinește: *Stephanas Thomas*¹³.

În secolul XIV - ca să revenim la epoca ce ne preocupă mai în specie - noi vedem tocmai pe contimpureanul, aliatul și rudă lui Radu-Negru, domnul moldovenesc Petru Mușat, întemeietorul dinastiei Basarabilor, pe tronul de la Suceava, punind pe monetele sale: *Simon Petrus*¹⁴.

Ce-i drept, eruditul nostru numismat d. Dem. A. Sturdza bănuiește că abreviațiunea SIMON pe banii acestui principe ar putea fi: SI(gnum) MON(etae')

Ipoteza e ingenioasă, dar ar avea nevoie de a fi demonstrată.

Pînă atunci cazul rămîne ecuvoc.

Ceea ce-i pozitiv însă este că pe unele monete ale lui Mircea cel Mare tot din prețioasa colecțiune a d-lui Sturdza se citește foarte clar: „*Mircea-Rostislav*”.

Iacă dară două nume, din cari unul, acela de Rostislav, cu desăvîrșire necunoscut din diplome sau din relațiuni contimpurane, a putut să aparțină marelui Mircea numai doară înainte de urcarea-i pe tron, continuîndu-se apoi pe monete abia în primii ani ai domniei.

În același simț cată să se explice și duplul nume: *Radu Negru*.

Radu-Vodă fusese „Negru” întocmai după cum fiul său Mircea a fost „Rostislav”.

Negru a ocupat totdeauna unul din locurile cele mai favorite în calendarul onomastic național nu numai al muntenilor, ci și al românilor în genere.

Deja pe la începutul secolului XI, între anii 1000-1030, noi aflăm în Maramurăș pe un nobil *Negrilă*, străbunul familiei Tomaiağa, existente acolo pînă-n ziua de astăzi¹⁵.

La 1359 regele maghiar Ludovic face o donațiune teritorială în Temeșiana mai multor români, din cari unul se cheamă *Negre*¹⁶.

Tot așa se chema unul dintre boierii moldovenești ai lui Alexandru cel Bun¹⁷.

La 1485 mare vornic al Munteniei era Stan fiul lui *Negre*¹⁸, iar mare spătar în 1476 Manea *Negrul*¹⁹.

Fără a mai spori de prisos numărul exemplurilor, vom constata numai mulțimea localităților *Negrești* și *Negrilești*, provenite din numele personal bărbătesc *Negru*, *Negre*, *Negrilă*, și împrăștiate în toate provinciile Daciei, ca și localitățile *Cemești* și *Cemătesti*, derivate din forma slavică a aceluiași nume: *Cernat* și *Cerne*²⁰.

Precum *Radu* slavonește sau *Bucur* românește corespunde cu numele creștin *Ilariu*, tot așa *Negru* românește sau *Cernat* slavonește nu este iarăși decît numele creștin *Mauriciu*.

Radu Negru se traduce pur și simplu prin *Hilarius-Mauriciu*.

Înainte de a fi ajuns la domnie, se numea *Negru*; coroana l-a mai înzestrat cu *Radu*; astfel a ieșit *Radu Negru*.

Cum că numele-i princiar a fost *Radu*, iar nu *Negru*, dovadă este că fiii și nepoții săi, cari îl menționează numai ca pe domn, îl numesc în crisoavele lor totdeauna „Radu Voievod”, precum ne vom încredința mai la vale.

După cum au fost rare cazurile cind Lăpușeanul sau primul Musat sau marele Mircea întrebuițau întreaga formulă, Petru Alexandru, Simon Petru sau Mircea Rostislav, în loc de numile lor curat princiare, Alexandru, Petru și Mircea, tot astfel cată să fi fost puține ocaziunile în cari tatăl acestuia din urmă să fi înșirat ambele sale numi, Radu Negru, ci în generalitatea actelor el se mulțumea cu numele-i exclusivamente domnesc de Radu.

Tocmai din cauza acestei excepționalități, cu atât mai mare a fost surprinderea analiștilor români posteriori, cind li s-a întimplat a găsi pe neașteptate vro diplomă cu „Radu *Negru* Voievod”, precum ne mirăm și noi aflind vro două-trei monete cu inscripțiunea „Mircea *Rostislav*” sau „*Simon* Petru” și o singură diplomă cu „*Petru* Alexandru”.

în secolul XV, între 1450-1500, memoria anilor 1370-1380 fiind încă proaspătă, cronicarii munteni de atunci, despre cari raguza-nul Luccari ne dă un specime, nu puteau confunda o epocă atât de apropiată cu vagul mit antic despre vodă Negru cel din Făgăraș, și de aceea ei îl împingeau ceva mai departe pînă în zilele lui Alexandru Basarab.

în secolul XVI, între 1550-1600, timpul ștergînd din ce în ce mai mult suvenirea periodului imediat antemircian, rolul de fondator fabulos al statului muntean a putut trece cu-ncetul de la Alexandru Basarab către fiu-său Radu, și-a trecut cu atât mai naturalmente, cu cît acest din urmă, pe lîngă celalalte, se mai numea și Negru.

În secolul XVII nemini nu se mai îndoia cîtuși de puțin despre minunata descălecăre a lui Radu-Vodă Negru din Făgăraș.

În secolul XVIII, mai ales în urma croniciei lui Greceanu, nici o suflare omenească nu mai cuteza să rădăce o umbră cît de subțire de bănuială contra unei venerabile superstițiuni istorice, devenite de două sute de ani ca o specie de cult religios, fiindcă un asemenea liber-cugetător s-ar fi expus a gusta pușcăriia sau cel puțin o casă de nebuni, precum tot pe atunci chiar în luminata Francie beciurile de la Bastilia pedepseau pe nemuritorul Freret pentru că îndrăznise a demonstra germanismul francilor²¹.

În secolul XIX însă, știința istorică spulberă fără milă și fără frică orice nu este istorie.

Să analizăm dară pe scurt toate spusele croniciei muntene despre pretinsul descălecător Radu Negru.

Mai întii o vorbă asupra dificultăților cifrice, de cari se lovește în genere istoricul în studiul vechilor documente și epigrafuri scrise cu cirilica.

51

Exemple de erori paleografice

într-un crîsov de la împăratul româno-bulgar Caliman, doi slaviști foarte ponderoși, rusul Barski în secolul trecut² și bulgarul Aprilov în zilele noastre³, au citit dopotrivă anul de la Adam 6700, adică 1192 din era creștină.

Noi înșine eram cît p-aci să ne alunecăm sub prestigiul lor într-o eroare atât de groasă⁴, dar, supunînd actul unei cercetări critice, nu ne-a fost greu a observa că:

1. între 1185-1195 domneau peste Dunăre fondatorii imperiului româno-bulgar, frații Asan și Petru⁵, încît pentru un Caliman nu era loc;

2. Actul în cestiune specifică nu numai anul, luna și ziua, dar încă ceva mai mult, anume indictionul I, ceea ce-i de prima importanță în cazul de față pentru descoperirea inexactei lecture, căci la 1192 era indictionul X, nu I⁶.

Totuși criteriile interne nu ne permit a bănui autenticitatea diplomei, în care nimic nu indică fals sau mistificațiune.

împingînd dar analiza mai departe, noi am constatat că:

1. Indictionul I cădea la anul 1243⁷;

2. între 1241-1245 a domnit în adevăr la româno-bulgari un principe pe care cronicile bizantine și occidentale contimpurane îl numesc în unanimitate Caliman, Calaman, Coloman, Calman etc.⁸

Iacă dară în ce mod Barski și Aprilov au descifrat 6700 în loc de 6751, comitînd o modestă greșeală de un semisecol!

Să trecem la o inscripțiune.

Exemplul cel mai curios este patrafirul pe care celebrul campion al viteazului Mihai, stolnicul Stroe Buzescu, îl închinase în anul 1600 la mănăstirea Stănești din districtul Vilcea.

Aci ne întîmpină iarăși doi slaviști, ba încă cei mai renumiți din epoca noastră, corifeii științei slavice moderne, dd. Kukulievich⁹ și Miklosich¹⁰, cari au citit în bună-credință pe inscripțiunea stofei anul 1114.

Un eroic salt de cinci secolii!¹¹

Dacă un Barski, un Aprilov, un Kukulievich, un Miklosich puteau rătăci într-un mod atât de monstruos asupra cronologiei diplomatice și

epigrafice în limba lor natală, apoi cu cât mai iertat era a orbeca pe dibuite unor bieți gramatici români de pe la finea secolului XVII!

Ei bine, întreaga fantasmagorie a lui vodă Radu Negru, ca fondator al statului muntean, se bazează unicamente pe nește autorități de această ultimă natură.

Sînt acum vro trei decenii, un bărbat luminat și competente, crescut pîntre cele bisericesti ale țării, d. Alexandru Gianoglu-Lesviodax, compuse un catalog al metropoliților munteni, care se începe astfel:

„6870.1362. Antim I. în crisovul lui Mircea din arătutul leat, genariu 7, indiction 15, se zice că a pus domnia marturi pe Antim mitropolitul și pe mitropolitul Atanasiu al Severinului și al slăvitei cetăți egumen. Vezi condica monastirii Coziei”¹¹.

Prin urmare, anul 1362 și - „vezi condica”.

Am văzut-o, după cum o poate vedea oricine.

Ea se află între folianții Arhivului Statului din București sub titlul de: „Condică a sfintei și dumnezeieștei monastiri Coziei, scrisu-s-a de la innoirea lumii 1778, decembre 4”.

La foaia 16 recto se găsește acolo în realitate crisovul pe care-l citează d. Lesviodax, cu indictionul 15 și din luna lui genariu, însă 8, iar nu 7, și din anul nu 6870 sau 1362, ci 6902, adică 1394¹².

O diferență abia de 34 ani!¹³

Dacă le făcea al-d-acestea d. Lesviodax pe la 1840, apoi cu cât mai boacăne le croiau vrînd-nevrînd predecesorii d-sale cei de pe la 1640!

52

Radu Negru și Radu Greceanu

Să ascultăm pe bătrînul Radu Greceanu.

El zice:

„6723 (1215). Radul Voievod Negrul, care pisană monastirii Cîmpulungului arată cum că o zidise măriia-sa în domnie biserică de mir și, surpîndu-se, Mateiu-Vodă o a prefăcut, arătînd și în crisovul mării-sale, ce este acolo la monăstire de la leat 7155 (1647) aprilie, cum că a fost zidire întii la leat 6723 (1215), care este de 75 ani mai-nainte zidirea monastirii decît veleatul ce scrie letopisețele țării de descălecarea țării.

6730 (1222). Radul Voievod Negrul, întru care arată într-un pomel-nec de lemn, care este făcut iar de Radul Voievod Negru, la sfînta monăstire Cîmpulung, pre cînd era biserică de mir, și se află acolo, care îl avem și acesta de mărturie.

6800 (1292). Mircea Voievod cel dentii, sin Radului Voievod, dintr-un crisov al monastirii Tismenei; și cum că și Radul Voievod Negru a fost Băsărab, dintru care l-am adevărat dintr-un crisov al monastirii Cîmpulungului de moșia Bădești; și a zidit monastirea Cotmeana în domnie la leat 6809 (1301), după cum pisană monastirii arată și adeverează”¹⁴.

Apoi mai departe Greceanu urmează cu desfășurarea minunatelor sale fîntine:

„Pisană din 6809 (1301) a monastirii Nucetului, ce acum se cheamă Cozia, întru care se citește că este zidită de Mircea I la 6809 (1310) în domnie; crisovul din 6810 (1302) tot al lui Mircea I voievod al Amlasului și laturilor tătărăști și domn al băniei Severinului și de amîndouă părțile de Dunăre pînă la Marea Neagră și cetății Dirstorului stăpînitor, în care crisov acest domn dă monastirii Nucetului să țină balta de la Săpatul pînă la gura Ialomiței, poruncînd județului din Dirstor ca la vamă să nu se amestece; pisană din 6811 (1303) tot a lui Mircea I Voievod, ce se găsi de el pe clopotul monastirii Cozia și din care se dovedea că acea monăstire a fost făcută de Mircea I în domnia sa”¹⁵.

Reproducînd toate acestea, strănepotul cronicarului, d. Ștefan Greceanu, exclamă cu admirațiune:

Jfegreșit că denaintea unor asemeni probe puternice” etc.¹⁶

Dec!

Să cîntărim.

Sorgințile lui Radu Greceanu se împart în patru serii:

1. De la Tismana;
2. De la Cozia;
3. De la Cotmeana;
4. De la Cîmpulung.

Le vom descoase una cîte una.

53

Originea monastirii Tismana

De la Tismana Greceanu citează un singur crisov, zis din 6800, adică 1292, și emanat de la Mircea-Vodă fiul lui Radu.

Acest act nu numai că se păstrează în original, ba chiar în două exemplare, în Arhivul Statului din București pîntre legăturile Tismenei, dar încă a mai fost și publicat de mult de cătră răposatul Venelin.

Pe unul din cele două exemplare datul cronologic lipsește cu desăvîrsire, pe cellalt însă este specificat cu deplină claritate: „scris în

Argeș din ordinea domnului voievod Io Mircea în anul 6895 (1387), luna lui iunie în 27 zile"¹.

În text se zice între celelalte:

„Monastirea Tismana, pe care sînt rãposatul *pãrinte al domniei-mele Io Radu Voiev od din temelie a rãdicat-o*, iar sînt rãposatul frate al domniei-mele Io Dan Voievod cu multe lucruri a întãrit-o"².

Apoi mai departe:

„**Și**-i mai întãrește domnia-mea toate cite a fost dat *unchiul domniei-mele Vladislav Voievod* monastirii sîntului Antoniu de la Vodița"³.

Așadar, pînă la tatăl marelui Mircea, adecã pînă la Radu Negru cel adevãrat, n-a existat nici mãcar temelia monastirii Tismana, ci numai Vodița, fundatã cu cițiva ani mai-nainte în apropiare de acolo, mai în jos spre Dunãre.

Toate acestea ni le spune de asemenea fratele și predecesorul lui Mircea cel Mare, Dan Basarab „fiul lui Radu Voievod”, într-un crisov din 3 octombrie 1385, conservat în Arhivul Statului în condica monastirii Tismana și asupra cãruia ne făcu atent d. Ion Brezoiianu.

Acest document, fiind pînă astãzi unicul conservat de la Dan I, îl reproducem aci întreg, dupã cum se gãsește tradus:

„Pentru cã eu carele întru Cristos Dumnezeu binecredinciosul Ion Dan Voievod, din mila lui Dumnezeu domn a toatã Tara Romãneascã, întru început de la Dumnezeu dãruindu-ni-se domnia, *'am aflat în pãmîntul domniei-mele, la locul ce se numește Tismana, o monãstire cu toate lucrurile nesãvîrșitã, pre carea rãposatul întru fericire blagocestivul Radu Voievod, pãrintele domniei-mele, din temelie a înãltat-o, și scurtîndu-i-se viața nu s-a sãvîrșit;* pre aceasta bine am voit domnia-mea, precum și domnia-lui, și de aceasta indemnatu-m-am a innoi dar pomenirea pãrintelui domniei-mele, și drept sufletul meu, cu hrãmul preasfintei stãpinei noastre nãscãtoarei de Dumnezeu și pururea fecioarei Mãrie, a zidi și a întãri cu toate adãogirile și veniturile, nu numai acestea, ci și cite a închinat pãrintele meu monastirii, toate a le întemeia și a întãri pentru mãrirea Dumnezeului meu și întru lauda si cinstea preaslãvitei stãpinei mele și preacuratei nãscãtoarei de Dumnezeu, ca pre aceasta sã o aflu întru viața domniei-mele întãrire si ajutãtoare și întru înfricoșata zi ajudecatei vieței vecinice mijlocitoare; si mai întii am adãugat acestei sus-zisei monastiri griul din sud (județul) Jaleș patru sute de kile în tot anul, și cine va fi cãblar, de aceasta sã nu

întrebe domnia, ci sã trãmițã aceia așa la monãstire; am adãugat și la riul Jaleșului în Dubãcești lemnele de nuci toate, și din curtea domniei-mele în tot anul 10 foi de brinzã și 10 cașcavale și 10 așternuturi si zece postavuri de... și zece postavuri de miere și cearã, pe potriva pe cit va aduce anul; cãtrã aceasta întãresc domnia-mea cite a închinat rãposatul întru fericire *pãrintele domniei-mele Radu Voievod*, satul Comanii și vadul cu Toporna și balta Bistrețul de la Toplița pînã-n gîrla rãpede, mai sus de Covãcițã, cu satul Chrisomunii, și Tismana de amîndouã laturile, cite au fost ligãșeascã și ruseascã; cãtrã aceasta întãresc și cite monastirii sîntului Antonie a închinat și a scris rãposatul întru fericire *unchiul domniei-mele Vladislav Voievod*: satul Jidoștița cu riul, si pe Dunãre virul din mijloc tot, și venitul de la 8 virși, și Dunãrea din padina Oreavei pînã la podul de sus, și Vodița mare de amîndouã laturile cu nuci și cu livezile și cu siliștile Bahnei și moara în Bistrița, si sãlașe de țigani patruzeci; acestea toate am adãugat și am întãrit domnia-mea cu toatã porunca și întãrirea sã fie neclintite și nemișcate; așîșderea și satele sã fie slobode de toate slujbele și dajdiile și veniturile domniei-mele; cãtrã aceasta poruncesc domnia-mea ca sã fie cãlugãrii înșîșistãpinitorii întru amîndouã monastirile, și dupã moartea aintiiului povãtuitor al lor alt nãstavnîc nemini sã nu punã, nici eu insumi voievod, dar și nemini din cei dupã mine, nici sã se strice orînduiala lui Nicodim și porunca mea, și cine va îndrãzni dintr-acestea a strica ceva si a adãuga rãu sã fie proclat de Domnul Dumnezeu atotîntãtorul și de preasînta nãscãtoare de Dumnezeu și de toți sîntii, și sã fie pãrtaș cu cei cari s-au lãpedat de Domnul și l-au vîndut spre moarte; acestea toate s-au scris în Argeș cu porunca domnului Dan Voievod. Octombrie 3, anul 6894 (1385), indictionul 9".

Unele mici erori de traducere din slavonește lesne se pot corege în acest act prin crisovul omolog al marelui Mircea din 1387, citat mai sus si din care noi posedem chiar originalul.

Astfel, bunãoară, în loc de „Comanii și vadul cu Toporna” trebui sã se citeascã: „Vadul Comanilor cu Toporna”.

Deși textul slavonic nu mai existã, totuși deplina autenticitate a documentului se verificã nu numai prin coriformitatea-i cu cel mircian, dar si prin calculul indictionului, carele se începea în adevãr al 9-lea de la 1 septembrie 1385 incoace, adecã cu o lunã înainte de 3 octombrie.

Un alt monument de la Dan I din același an, anterior însã lui septembrie, este un clopot al monastirii Cotmeana, de pe inscripțiunea cãruia

d. A. Odobescu ne-a comunicat un admirabil facsimile în mărime naturală, unde se citește scris pe un singur rînd circular:

**ETIAHHEAfiROB-fIPH fTOrH fTHQfN fIAfIN fIEO6EO/VftCbTEOPH
CHKfIA\EFIH'hîK^{AnflHhAP}«irOrt\HPT)CH'hHrmQlf1APflrOA\H
Pfi +ETiAțTLSGDhrSfAHKnG)HH**

Adecă:

„în zilele binecredinciosului domn Ioan Dan Voievod a făcut acest clopot jupinul Dragomir fiul egumenului Dragomir. în anul 6893 (1385), indictionul 8”.

Astfel în 1385, și chiar pe la finea acestui an, dintre cei doi fii ai lui Radu Negru domnea încă Dan, iar nu fratele său marele Mircea, după cum s-a crezut pînă acum.

Să ne rezumăm.

Dentii domnește Vladislav Basarab și întemeiază mica monăstire de la Vodița; apoi frate-său Radu Negru clădește pe un plan mai grandios Tismana, unind-o totdodată cu Vodița; de aci fiul mai mare al lui Radu, Dan-Vodă, face ambelor locașuri întrunite mai multe donațiuni; în sfîrșit Mircea...

De la Dan și de la Mircea, din 1385 și din 1387, s-au conservat pînă astăzi ineseși actele de donațiune.

Ce se petrece dară cu maiestrosul turn babilonic al lui Greceanu?
Unde-i anul 1292?

Și cu atît mai virtos, lăsînd la o parte mai multe altele, unde-i Negru-Vodă cel de pe la 1215?

Cronicarul substituă nește cifre imaginare în loc de anul 1387, sperînd că o să se treacă gluma în vecii vecilor, și apoi ține-te!

Monastirea Tismana cu toate ale sale ființează cel mult de pe la 1372, adecă de pe la începutul domniei adevăratului Radu Negru; monastirea Vodița, ceva mai veche, datează iarăși cel mult de pe la 1362, adecă de pe la începutul domniei lui Vladislav Basarab; ambele se datoresc mai cu seamă, precum ne vom asigura mai la vale, stăruințelor fericitului Nicodem, devenit în urmă el însuși o figură mitologică, dar carele egumenise acolo în fapt, într-un mod documentai, sub patru principii succesivi: Vladislav Basarab, Radu Negru, Dan-Vodă și marele Mircea, de pe la 1362 pînă pe la 1406.

Iacă totul!

Să vedem acum și Cozia.

Originea monastirii Cozia

Această monăstire procură lui Greceanu următoarele izvoare:

1. O inscripțiune din 6809 sau 1301 de la Mircea-Vodă;
2. Un crisov din 6810 sau 1302 de la același, anume despre „balta de la Săpatul pînă la gura Ialomiței”;
3. O inscripțiune tot de la vodă Mircea din 6811 sau 1303. 1301, 1302, 1303, ce admirabilă potriveală cronologică! în Arhivul Statului din București se află ceva mai mult decît atita: însuși actul de prima fundațiune a Coziei.

D. Gr. G. Tocilescu l-a dat la lumină întreg, după cum îl traduce vechea condică a acestei monastiri.

Iacă-1:

„Eu cel intru Christos Dumnezeu bun-credinciosul și de Christos iubitorul Ion Mircea, marele voievod și domn a toată țara Ungro-Vlahiei, cit din puțință m-am nevoit a urma ca să proslăvesc pre Dumnezeu, cel ce m-a proslăvit și pre scaunul părinților mei cu slavă m-a înălțat; pentru aceea *bine am voit domnia-mea a rădica din temelie* monastirea intru numele sfintei și de viață începătoare și nedespărțitei Troițe, nezidita dumnezeire, intru care împărații împărătesc și intru carea trăim și ne mișcăm, la locul ce se cheamă Nucet lingă Olt, ce se numește Cozia etc.”

Apoi datul:

„La anul 6896 (1388), indiction II, luna lui mai 20”.

Astfel Cozia, ca monăstire, se rădică din temelie de cătră marele Mircea cel mult cu vro doi-trei ani înainte de 1388.

Ce mai fac dară miraculoasele inscripțiuni și crisoave coziane ale lui Greceanu din 1301, 1302 și 1303?

Mircea cel Mare a fost în genere un principe puțin bisericos; dar numai cit despre Cozia, paternitatea acestei monastiri nu i se poate contesta.

Tradițiunea poporană de acolo povestește pînă astăzi cum nemuritorul erou, invins o dată de cătră unguri, adormise obosit sub un arbore, și iată apărîndu-i în vis icoana sîntei Trinități și poruncindu-i a da inamicilor țării o nouă năvală: se scoală, bate pe maghiari, și acolo unde era binecuvîntatul arbure înalță din recunoștință altarul monastirii.

Legenda e poezie, documentele sint proză, Greceanu nu este nici una, nici alta!

Ce-i și mai frumos, crisovul cel despre „balta de la Săpatul pînă la gura Ialomiței”, pe care cronicarul nostru îl pune sub anul 1302, oricine-l poate vedea în original în Arhivul Statului din București, dacă-și va da osteneala de a cere pachetul 40 din ale Coziei.

Ei bine, în loc de leatul 6810 sau 1302 se citește acolo foarte clar anul 6895 sau 1387¹.

O nevinovată înghițitură de 75 vere și ierne!

Dacă Greceanu era atât de dibaci a descifra crisoavele, apoi ce să mai vorbim despre lectura cea cu mult mai incurcată a „pisaniilor” de pe clopote!...

Înainte de a se funda monastirea Cozia de cătră marele Mircea între 1385-1387, exista cam tot pe acolo la satul Călimănești o biserică, pe care o clădise între 1372-1380 tatăl acestui principe: vodă Radu Negru.

Biserica și monastirea, Călimăneștii și Cozia, s-au identificat mai la urmă, anexîndu-li-se totdodată un alt locaș de o origine analogă: Cotmeana.

Iacă un prețios crisov de la Mircea cel Mare din 20 mai 1388:

„Cîți au duhul lui D-zeu de poartă, aceștia sînt fiii lui D-zeu, precum zice dumnezeiescul Apostol, căroră cei iubitori de dreptate urmînd și cu nevoință bună nevoindu-se, viața cea dorită au cîștigat; cele pămîntesti pe pămînt lăsîndu-le, cătră cele cerești s-au mutat; fericitul glas de bucurie auzind, pre care și pururea îl vor auzi: veniți, blagosloviții părintelui meu, de moșteniți împărăția ce este gătită vouă de la întemeierea lumii; căroră și eu, cel întru Christos D-zeu binecredinciosul și de Christos iubitorul Ion Mircea, marele voievod² și domn a toată Ungro-Vlahia, cit mi-a fost prin putință m-am nevoit a urma: a proslăvi pre D-zeu cel ce m-a proslăvit și pre scaunul părinților mei cu slavă m-a înălțat; pentru aceasta bine am vrut domnia-mea de *am rădicat din temelie monăstire* întru numele sfintei de viață începătoarei și nedespărțitei Troițe, nezidita dumnezeire, întru carea împărății împărătesc și domnii domnesc și întru carea trăim și ne mișcăm și sintem, *în loc ce se cheamă Călimăneștii la Olt*, care mai-nainte era satul boiarului domniei-mele lui Nan Udobă, pre carele cu dragoste și cu multă osîrdie cu voia domniei-mele l-a închinat monastirii ce s-a zis mai sus; și am mai adaus domnia-mea cîte sînt trebuincioase călugărilor ce vor locui într-acest locaș, de hrană și de îmbrăcăminte: satul lingă Olt, care a fost mai-nainte al lui Cazan, ce se numește Orleștii, și alt sat la Cricov,

care a fost mai-nainte al lui Stan Halgaș; am mai dat și moară la hotarul Piteștilor; încă și la moartea jupinului Stanciu Turcul a mai dat satul ce se numește Crușia, ca să fie al monastirii; a mai închinat și alt boiar al domniei-mele Standul Balcov la Argeș moșie, care a cumpărat-o de la Ștefan Taco, și cu vie, și aceea cu voia domniei-mele; și alt loc era acolo, care *l-a dat Dude din porunca lui Dan Voievod*; încă și alt loc tot acolo s-a împreunat cu locul lui Dude din hotarul Standului Vran, care l-a dat frate-său Vladul, și vie tot pe acea parte în 4 locuri, una în hotarul Călineștilor, și 2 locuri la hotarul lui Voico, și altul la hotarul lui Stănilav Oreaova; și la Rimnic moară, care *a dat-o Dan Voievod*; și vie iar acolo a închinat jupinul Buda, *după voia părintelui domniei-mele Radu Voievod*; și metoc în locul Hinatetilor, care l-a închinat Tatul *la biserică*; aceste toate ce sînt mai sus-zise să fie slobode de toate dăjdiile și lucrările domniei-mele; și încă am mai adaus domnia-mea și mertic de la curtea domniei-mele pe tot anul: grîu găleți 220, și vin zece buți, și zece burduși de brînză, și 20 de cașcavale, și 10 vedre de miere, și 10 sloi de ceară, și 12 bucăți de aba, și 300 sălașe de țigani; cătră acestea *bine am voit domnia-mea să fie monastirea Cotmeana sub stăpînire cu toate cele ce sînt ale ei monastirii ce s-a zis mai sus*, și de acolo să se stăpînească; iar pentru viețuirea acestui locaș într-acest fel să fie: după așezămîntul popei lui Gavril, oricite el va așeza și va întemeia, și neminea să nu fie slobod a scădea sau a adăuga măcar cit de puțin; încă și după moartea popei lui Gavril să nu aibă neminea voie ca să pună egumen, nici eu Mircea Voievod, nici alt domn, carele bine va voi D-zeu a fi după mine, nici altcineva, numai frații pe care-l vor alege dintre dinșii după așezămîntul popei lui Gavril... (Urmează blăstemul.) Acest cinstit crisov s-a scris după porunca marelui voievod Mircea și domn a toată Ungro-Vlahia, la leat 6896, indiction II, luna lui mai 20³.

Așadar ă:

1. Radu Negru, tatăl marelui Mircea, fundează o biserică nu departe de Cozia la Călimănești;
2. Acea biserică primește apoi mai multe donațiuni succesive de la Dan Basarab, fratele și predecesorul lui Mircea cel Mare;
3. Deja după Radu Negru și după Dan Basarab se naște „din temelie” propriu-zisa monăstire Cozia.

Iacă în trei cuvinte nu numai singurul act de botez autentic, dar pînă și ca un fel de *status ante partum* al acestui sint locaș.

55

Originea monastirii Cotmeana

Isprăvind cu Cozia, să venim la Cotmeana.

Documentul de mai sus ne-o arată existind în 1388.

După inscripțiunea de pe clopotul de la Dan Basarab, reproducă în paragraful 53, ea avea pe la 1385 egumen pe boiarul Dragomir.

De cind însă?

Aci-i cestiunea.

in cronologia lui Greceanu, pe care noi am adus-o textualmente, ni se spune că: „Mircea Voievod cel dentii a zidit monastirea Cotmeana în domnie la leat 6809”, adică de la Crist în anul 1301.

De unde oare luat-a aceasta cronicarul?

El răspunde cu gravitate:

„Pisania monastirii arată și adeverează”.

Iarăși o *pisaniei*

Cele desfășurate cu câteva rânduri înainte despre monumentele mirciane ale Coziei zise din 1301, 1302, 1303, și despre crisovul mircian al Tismenei pretins din 1292, cari toate în realitate nu sint decît de pe la 1387-1388, au probat pînă la ultima evidență că „Mircea Voievod cel dentii” al lui Greceanu nu este altcineva decît pur și simplu nemuritorul Mircea cel Mare.

Urmează dară că și în *pisania* de la Cotmeana, care astăzi nu se mai găsește, trebuia să fi fost indicat, ca și-n cele de la Cozia și Tismana, nu fantasticul an 1301, ci un altul posterior cel puțin cu vro opt decenii.

în adevăr, noi avem la mînă în astă privință o diplomă, care ne permite a dobîndi, ca și pînă aci, o demonstrațiune dintre cele mai decisive.

Primul crisov în Condica cea veche a Cotmenei, conservată în Arhivul Statului din București la un loc cu vechile condice ale Tismenei, Coziei, Vieroșului și mai multor alte monastiri, este din 12 iunie 6926, indiction II, adică anul 1418.

Mihai Basarab, urmașul pe tron și fiu al marelui Mircea, asociat la domnie de cătră tată-său încă de pe la 1392, începe acel crisov cu următoarele cuvinte:

„Eu cel întru Christos Dumnezeu binecredinciosul și blagocestivul si de Christos iubitorul și insumi stăpînitorul Io Mihail, voievod și domn a toată Țara Românească a Ungro-Vlahiei, dat-am domnia-mea această poruncă a domniei-mele amînduror monastirilor, carile sint zidite de moșul domniei-mele și de părintele domniei-mele: de la Cozia a sintei

incepătoarei de viață Troițe, și a sintei Bunei-Vestiri carea este de la Cotmeana etc.”.

Cu patru ani mai-nainte, pe cînd trăia încă Mircea, s-a făcut cel mai mare din cele patru clopote existinți pînă astăzi ale Cotmenei, pe care d. A. Odobescu a citit următoarea inscripțiune:

B T J Hflilfl CTbliK H >KHBOHfIH^AHhIX TPOHU,^ ET. AHH K6AHKfirO ICO MHPHfl E06EOA^ + MHXfIHft EOBEOA^ CbTEOPHCA CI6 SEOHO Eft"BTSU,Kfl 6H Srt\U,flflIYfIHfl.H IIPH HrOVmaiTj eO<I>POHL. I3EOA6HI6A\ GDLfl H nOCn^LU6HI6Mh CHfl.H CLEPHlJQHieM CTYirO AXfl. XflHOUIh AIVfIHCTOP'h.

Adecă:

„in numele sintei și de viață incepătoarei Treimi, in zilele marelui Io Mircea Voievod și Mihai Voievod, s-a făcut acest clopot in anul 6921, indiction 6, luna lui mai, sub egumenul Sofroni, cu voia Tatălui și ajutorul Fiului și indeplinirea Sintului Spirit. Meșter Hanoș”.

Clopotul ne spune cine a fost Mihai Basarab, iar Mihai Basarab ne povestește originea monastirii Cotmeana.

Fiu al lui Mircea cel Mare și nepot al adevăratului Radu Negru, el atestă foarte limpede, ca unul ce o știa negreșit mai bine decît oricine altul, cum că ambele monastiri Cozia și Cotmeana se formaseră absolutamente in același mod.

Reducînd acum inscripțiunea cea cotmeniană a lui Greceanu la marginile verității factice, adică la Mircea cel Mare, iar nu la anul 1301, si confruntînd-o apoi cu crisovul din 1418, noi lesne ne convingem că:

1. Radu Negru, între 1372-1382, clădise undeva lingă Cotmeana o biserică întocmai precum tot dînsul făcuse o altă la Călimănești lingă Cozia;

2. Pentru Cotmeana, ca și pentru Cozia, marele Mircea a fost între 1386-1388 fondatorul cel „din temelie” al monastirii in loc de o simplă biserică.

56

Originea monastirii de la Cîmpulung

Să mai urmărim pe Greceanu in ultimul său refugiu la Cîmpulung.

Aci misiunea analizei critice devine gingașă.

Toți cîmpulungenii pînă la unul sint in stare din ambițiune locală a se face punte si luntre pentru a scăpa din sicura peire sacra umbră a semizeului lor Negru-Vodă cel de pe la 1215, mulțumită căruia le este

dat a se fâli, în ocaziuni solemne, cum că urbea lor va fi fost oarecând, fără știrea lui Dumnezeu, capitala Munteniei.

Apoi chiar dintre arheologii noștri cei mai cu vază s-au nemerit unii cari au mers cu întrepiditate până a cîntări cu un aer serios: „în zestră monastirii Cîmpulungul cupa de argint a lui Negru-Vodă”, numind-o cu energie: „o *cupă cavalească de cinci litre*”.

Ei bine, cu pericolul de a supăra pe frații musceleni, noi vom cuteza a risipi maiestoaasa lor aureolă.

Cîmpulungul inavuțește pe Greceanu cu următoarele trei argumente:

1. O inscripțiune despre descălecarea lui Radu Negru în 1215;
2. Un diptic sau așa-numitul „pomelnic” cu datul 1222;
3. Un crîsov relativ la satul Bădești...

Le vom analiza unul cite unul.

Mai întii o „pisanie” cu anul 1215.

Ea amețise la noi toată lumea fără excepțiune: nu numai pe d. Bolliac, dar și pe un istoric de talia răposatului Ioan Maiorescu, carele nu se teme să exclaim: „*mă țin tare* de inscripția monastirii din Cîmpulung!”.

O singură bagatelă a scăpat ca prin minune din vederea tuturor: nemini nu s-a întrebat cîtuși de puțin despre epoca precisă a famoasei „pisanii”.

Datează ea oare chiar din anul 1215?

Aș!

Dacă nu de atunci, să fie încai din secolul XIII?

Nici atîta!

Măcar din 1300, măcar din 1400, măcar din 1500...

Nu, nu și nu!

Miraculoasa inscripțiune s-a săpat din ordinea lui Matei Basarab pe la 1640.

între 1640 și 1215 aritmetica cea mai rudimentară numără pe degețe un interval de 425 ani.

Socotindu-se cite trei generațiuni la fiecare secol, acest spațiu de timp echivalează cu nașterea și moartea consecutivă a 13 neamuri.

Anul 1640 depunînd o mărturie despre anul 1215, iacă o ciudată fîntînă istorică.

însuși Greceanu ne spune:

„Radul Voievod Negru, care pisanie monastirii Cîmpulungului arată cum că o zidise măriasa în domnie biserică de mir, și *surpîndu-se, Matei-Vodă o a prefăcut*, arătîndși în *crîsovul mării-sale, ce este acolo*

la monăstire de la leat 7155 (1647), aprilie 1, cum că a fost zidire întii la leat 6723 (1215) etc”.

Inscripțiunea cea în litigiu, sau mai bine zicînd două gemene, ambele de la Matei Basarab, s-au conservat pînă astăzi.

„Pisania dasupra ușelor sfintei monastiri”, după cum ne-o comunică într-o copie exactă d. C. D. Aricescu, sună așa:

„în zilele dulcelui creștin și de Dumnezeu iubit creștin Matei Basarab Voievod i gospozda ego Elena (și doamna lui Elena), cu vrerea lui Dumnezeu pus a fi domn creștin în Țara Românească și întru moșia lui, carea *este dintru Ungurie descălecată*, adecă început-am a scrie de această sfîntă dumnezeiască biserică, ce este hramul vladycitzie naszei bogoroditzie i prisno dievy Măria (templul stăpînei noastre născătoarei de Dumnezeu și pururea fecioarei Măria), carea *s-a început și s-a zidit și s-a săvîrșit de bătrînul și preamîlostivul creștin Radul Negru Voievod, carele a fost din început descălecător Țării Românești și din început a fost zidit această sfîntă dumnezeiască biserică, cînd a fost cursul anilor de la Adam 6723 (1215)*, și tot a stătut cu bună pace pînă în zilele creștinului Alexandru Voievod Iliș într-o două domnie, cînd a fost cursul anilor de la Adam 7136 (1628), atuncea într-o aceeași vreme s-a surpat din voia lui Dumnezeu în zioa de sfîntul Ilie prorocul la meazi-noapte și nici o fireală nu s-a făcut; într-o aceeași vreme dacă a dărui domnul Dumnezeu pre acest domn bun și milostiv creștin Matei Basarab Voievod i gospozda ego Elena (și doamna lui Elena) cu domnia în Țara Românească și întru moșia lui, și fiind și măriasa dintru acea rudă bună și dintru acel neam adevărat, socotit-a ca un domn bun și milostiv ca să rădice și să facă această sfîntă și dumnezeiască biserică, să nu peară pomana acelor răpoși domni bătrîni, și acestui domn bun și milostiv creștin Matei Basarab Voievod i gospozda ego Elena (și doamna lui Elena) încă să le fie de pomana la sfîntul jertfenic într-o vecie nesăvîrșită și de mare ajutor înaintea feței lui Dumnezeu adevărat; și ispravnic a fost după lucrul acestei sfinte și dumnezeiești biserici Socol clucer de Cornățeani, și a nevoit și acest boier înțelept cu multă strădanie și cu toată inima pentru slujba domniei și întru pomana domnului său, apoi și pentru sufletul lui ca să-i fie de ajutor la înfricoșata judecată; și s-a început de zidit această dumnezeiască biserică *din fața temeliei în luna lui iunie 22 de zile, cînd a fost leatul de la Adam 7143 (1635)*, și s-a săvîrșit în luna lui august în 20 de zile, leatul 7144 (1636)”.

Iacă din punct în punct celebră pisanie!

Ea ne oferă o teorie întreagă: nu numai impune lui Radu Negru anul 1215, dar încă, pentru a fi consecințe cu ideea fixă a colonizării din Făgăraș, mai traduce în titlul princiar „Ungro-Vlahia” prin „din Ungurie descălecată”.

Tot în monastirea cîmpulungeană, dasupra ușei celei mari din intru, se mai află următoarea inscripțiune analoagă iarăși de la Matei Basarab:

„U imia ottza i syna i sviatago ducha (în numele Tatălui și Fiului și Sintului Spirit) amin, în zilele dulcelui creștin și de Dumnezeu iubit creștin Matei Basarab Voievod și doamna lui Elena, cu vrerea lui Dumnezeu pus a fi domn creștin în moșia lui, adecă scris-am de această biserică ce este hramul uspeniei presvatiei vladyczitzie naszei bogoroditzie i prisno dievie Mariia (adormirii preasintei stăpînei noastre născătoarei de Dumnezeu și pururea fecioarei Măria), care o a zidit răposatul Negru Voievod cînd a fost veleatul de la Adam 6723 (1215), și a stătut cu bună pace pînă în zilele lui Alexandru Voievod Iliș, fost-a leatul 7136 (1628), atuncea s-a surpat, iar daca a dăruit Dumnezeu pe creștinul Basarab Voievod i gospozdsda ego Elena (și doamna lui Elena) cu domnia întru moșia lui, socotit-a ca un domn milostiv ca să rădice această biserică sfîntă, ca să nu peară pomana moșilor, pentru că a fost și măriia-sa dintru acea rudă bună și adevărată, și ca să fie și domniei lui de pomană la sfîntul și de mare ajutor înaintea feței lui Dumnezeu întru vecie amin; după aceea și acesta ce se zice Dolgopol (Cîmpulung) să fie iertat de vamă de pine, să nu dea vamă domnească; așijderea și orășeanii să nu dea vamă de ce vor vinde, după cum iertați au fost de răposatul Radul Negrul Voievod, și cum scrie în cărțile cele bătrîne, așijderea să fie iertați și de domnia mea; iar cine nu va întări, să fie procler și anatema; și s-a început această sfîntă biserică din fața temeliei în luna lui iunie 23 de zile, de la Adam trecuți ani 7143 (1635), și ispravnic a fost după lucrul acestei sfîntei biserice jupîn Socol cluciarul de Cornățeani, și a voit și acest boier cu toată inima și cu toată strădania, pentru slujba domnu-său și pentru sufletul lui, ca să-i fie de ajutor; și s-a săvîrșit în luna lui august în 20 de zile, cînd a fost leatul 7144 (1636)”.

Mai pe scurt, clucerul Socol Cornățeanu, însărcinat din partea lui Matei Basarab cu edificarea „din fața temeliei” a monastirii cîmpulunge, căci din primitiva zidire se pare a nu mai fi rămas peatră pe peatră, s-a crezut dator, „pentru slujba domnu-său și pentru sufletul lui”, a seri în dreapta și-n stînga anul 1215.

Iacă, mai repețim încă o dată, renumita *pisanie* în două edițiuni din același an 1636.

Ca ce fel de bază științifică poate să pună un istoric pe nește asemeni monumente?

Trecem la „pomelnic”.

Dipticele, al căror uz este tot așa de vechi ca și însăși existența religiunii creștine, pot constitui, în caz de a fi autentice și sincronice, o fîntină istorică dintre cele mai prețioase.

Dacă noi am avea în realitate un „pomelnic de lemn făcut chiar de Radul Voievod Negru”, după cum pretinde Greceanu, și dacă am găsi acolo scris cu o mină contimpureană anul 1222, ar trebui cu voie sau fără voie să ne plecăm fruntea cu resemnațiune.

Din nenorocire însă un document de această natură nu se vede nicăiri.

Prin intermediul d-lui C. D. Aricescu, iacă ce ne scrie într-o epistolă din 14 mai 1872 înțelegintele institutor cîmpulungean d. G. Bădescu:

„Pomelnicul de lemn vechi fiind șters, l-am găsit transcris pe o hîrtie pusă în ram; pe dînsul nu se află alte persoane cari au o importanță istorică, decît Radu Negru, Matei Basarab și Elena doamna”.

Dipticul s-a făcut la 1215, și totuși nu s-a înscris într-însul nici un domn pînă la 1640!

Un Vladislav Basarab, un Mircea, un Neagoie, un Mihai, n-au căpătat măcar dînsii onoarea de a figura într-un colțușor alături cu „doamna Elena”.

Este evidente că un asemenea „pomelnic de lemn” nu s-a putut naște, ca și „pisania” de mai sus, decît iarăși sub domnia lui Matei Basarab, tot prin zeloasa „strădanie” a vreunui clucer Socol Cornățeanu.

Să se noteze bine că anul 1222 nu se citește nicidecum în acest diptic, fiind o proprie născocire a lui Greceanu, silit a potrivi o cifră care să nu fie tocmai 1215 din „pisanie”, dar cam aci pe aproape.

Iacă și „pomelnicul”!

Oare ce mai rămîne?

Greceanu mai menționează: „un crisov al monastirii Cîmpulungului pe moșia Bădești”.

De cînd și de la cine?

Aceasta se lămurește dintr-un alt pasagiu, pe care de asemenea ni-l împărtășește strănepotul cronicarului:

„Crisovul din 1352 (6860) al lui Necolae Voievod Basarab cel dentii, sin Alesandru Voievod Basarab, feciorul Negrului Voievod Basarab, prin care dă moșia Bădeștii să fie a monastirii Cimpulung”.

Nicolau Basarab, frate cu Vladislav Basarab și cu adevăratul Radu Negru, adecă cu tatăl marelui Mircea, a fost în realitate unul dintre fiii lui Alexandru Basarab, precum o demonstra lespedeaa-i mormintară din 1366.

Greceanu însă nu se mulțumește a constata această veridică filiațiune, ci merge și mai departe, găsind o altă imaginară pentru însuși bătrînul Alexandru Basarab: „fecior Negrului Voievod”.

Aci cronicarul s-a prins în cursă de bunăvoie.

Dacă Negru-Vodă era tatăl lui Alexandru Basarab, atunci cată să fi domnit cel mult pe la 1300.

Unde-i dară loc pentru un „Mircea Voievod cel dentii” la 1301?

Unde-i Negru-Vodă cel de pe la 1215?

De la 1215 pină la 1300, nu cumva acest nou Matusael să fi șezut pe tron aproape un secol?

Iacă în ce nămol împinge pe Greceanu nenorocita-i teoromanie!

Cine anume a fost tatăl lui Alexandru Bazarab, aceasta se constată într-un mod nerecuzabil.

Regele maghiar Carol Robert, povestind teribila bătaie pe care o pășise de la olteni, ne-o spune foarte categoric într-o diplomă din 1332: „in terra transalpina per Bazarab, filium Thocomery”.

Nemic nu poate fi mai neted!

Cum că *Bazarab* de la 1330 n-a fost altul decît Alexandru, aceasta se știe cu o preciziune matematică din cronică ungară contimpureană a lui Ioan de Kikullew, dintr-un act iarăși contimpurean de la împăratul serbesc Ștefan Dusan etc.

Așadar Alexandru Basarab a fost fiu al lui Tugomir Basarab, despre care în analele noastre și-n toți istoricii moderni ai României în desert veți căuta o singură silabă.

În calitate de *Basarab*, precum am mai demonstrat-o, ei toți au fost *Negri*, întocmai ca și cele trei capete din rebusul lor eraldic; dar nici unuia dintr-înșii în specie nu se poate atribui fundațiunea statului muntean, a cărui existență în banatul Severinului nu s-a întrerupt niciodată de la însăși colonizarea romană a Daciei.

Profitind de amănuntele de mai sus, noi putem restabili aci următoarea genealogie *documentală* a Basarabilor, începînd de la tatăl lui

Alexandru Basarab pină la marele Mircea și însemnînd în parentezi cu cifre provizoare durata domniilor:

	<i>Tugomiru</i>	<i>Bassarabu</i>	(1300)
	<i>Alessandru</i>	<i>Bassarabu</i>	(131x-1360)
<i>Vladislavu</i>		<i>Radu-Negru</i>	<i>Nicolau</i>
<i>Bassarabu</i>		<i>Bassarabu</i>	<i>Bassarabu</i>
(1360-137x)		(137x-138x)	
<i>Danu</i>	<i>Bassarabu</i>	<i>Mircea</i>	<i>Bassarabu</i>
	(138X-1386)		(1386-1418)
	I		
	Danii	<i>Mihaiu</i>	<i>Vladu</i>
	<i>Bassarabu</i>	<i>Bassarabu</i>	<i>Bassarabu</i>

Dintre toti aceștia n-a domnit numai Nicolau Basarab.

După ce am ales neghina din grîu, aruncînd acum la o parte ceea ce aparține d-a dreptul lui Greceanu, lui Cornățeanu sau unor călugări și logofeți din timpul lui Matei Basarab, noi lesne vom putea restitui pura veritate istorică în privința monastirii de la Cimpulung.

1. Fundator al ei a fost Radu Negru; toate datele concurg în unanimitate la recunoașterea acestui fapt; însă nu vreun Radu Negru fictiv de pe la 1215, ci tatăl marelui Mircea, principe real dintre 1372-1380, a cărui memorie s-a conservat, de asemenea, ca generos donator de orice templu, în originile celorlalte trei antice locașuri ale Munteniei: Tismana, Cozia și Cotmeana;

2. Pină a nu avea o monăstire în înțelesul propriu al cuvîntului, adecă înainte de 1372, Cimpulungul cată să fi avut în locu-i o simplă biserică, deoarece Nicolau Basarab, unul dintre frații lui Radu Negru și unchi al lui Mircea cel Mare, îi dăruiește moșia Bădeștii între 1350-1366.

Rezumat despre Radu Greceanu

Însirînd într-o ordine cronologică vechimea monastirilor muntene, după cum o documentează actele cele mai autentice, noi avem:

1. Vodita sub Vladislav, 1360-72;

2. Cimpulungi 1372-80:

3. Tismana J

5. Cozia sub Mircea, 1386-87.

J

Să nu se treacă cu vederea că mai toate sînt peste Olt sau aproape de Olt și tot pe acolo în aceeași epocă vom vedea mai departe o monăstire la Prislop, un schit la Motru, un altul la Jiu, Strugalea sau Strehaia etc.

Clasicul Polibiu zicea că erorile unui scriitor trebui considerate tot-dauna dintr-un dublu punct de vedere: scuzabile dacă decurg din neștiire, și neiertate la caz de precugetare¹.

Cum oare să judecăm pe Greceanu?

Pentru acreditarea fantasticului Negru-Vodă de pe la 1215, el grămădește cu profuziune vro zece probe, și toate sînt false.

Erorile lui Greceanu intrunesc condițiunile unei sisteme premeditate, a cării prima inspirațiune îi va fi venit de la vrun crisov sau vro pisanie *à-la-Cornățeanu*, inflorite apoi de către dînsul cu felii de felii de variațiuni.

Așa, de exemplu, însuși „clucerul Socol” s-ar fi speriat de a atribui unui Negru-Vodă de pe la 1215 fundațiunea Coziei, despre care pînă și călătorii arabi din timpul lui Matei Basarab știau foarte bine că fusese clădită de către marele Mircea².

Am isprăvit cu Greceanu.

Vom analiza aiuri documentele municipale ale Cimpulungului, cari ne vor procura ocaziunea de a constata în privința lui Radu Negru o altă specie de imposibilități istorice, unele mai poznașe decît chiar cele emanate de la Greceanu.

Bunăoară crisovul „despre satul Mățul de jos ot sud Muscel”, confecționat tot în epoca lui Matei Basarab, menționează între celelalte:

„Cartea răposatului Negru-Vodă, care a fost întii descălecător țarei și a fiu-său Vlad Voievod și cartea lui Vladislav Voievod și cartea strămoșu-său Basarab Voievod și a ginere-său Alexandru Voievod și a nepotu-său Radului Voievod și cartea lui Gavril Voievod și cartea bătrînului Mircea Voievod și cartea lui Alexandru Voievod și a nepotu-său Alexandru Voievod și a fiu-său Alexandru Voievod Iliș etc, etc, etc.”³

Un premiu pentru cine va descifra această oroare, cu strămoși peste nepoți, cu gineri peste fii, cu Alexandri peste Alexandri!

Si totuși, precum o vom demonstra mai la vale în monografia Cimpulungului, cam de aceeași natură, cel puțin în cestiunea lui Negru-Vodă, este întregul Arhiv Municipal din capitala Muscelului.

Aci, pentru a completa epizodul, nu ne mai rămîne de purificat decît personagiul atît de simpatic al primului egumen din Tismana.

58

Legenda ardeleană despre sîntul Nicodem

D. Bolliac, ale căruia dese excursiuni arheologice în toată țara i-au permis a vedea și a auzi multe, zice într-una din operele sale:

„Afară de sîntul Nicodem, contimpurean cu Radu Negrul, pe care tracțiunile îl vor român și părinte al Bisericei Române, nu mai cunoaștem nici un sînt român”¹.

D. Bolliac fiind din numărul acelora ce militaseră altădată cu mult entuziasm pentru un Negru-Vodă de pe la 1215, iacă dară fericitul Nicodem de la Tismana strămutat către începutul secolului XIII, deși însăși monastirea s-a fundat abia peste o sută șasezeci de ani mai în urmă!

Eruditul episcop Melchisedec de la Izmail, ceva mai sobru în calculi cronologici, ne spune la rîndul său: „Monastirea Tismana, fundată de sîntul cuviosul părintele nostru Nicodem la 1313”, mai adăugînd apoi într-un alt pasagiu cum că tot acolo se păstrează „un deget” din perduțele moaște ale primului stareț².

Să venim la adevărul istoric.

O cronicuță rimată din secolul trecut, scrisă peste Carpați de către un călugăr de la Prislop, din țara Hațegului, atribuind tot fericitului Nicodem fundațiunea acestei monastiri, coprinde între altele:

„O Prislop!

Numite loc,

Cum fuseși făr' de noroc!

- Ba eu bine am fost norocit,

Căci sfîntul Nicodim aici s-a sălășluit,

Si întii sfîntul Nicodim mie

Mi-a pus temelie,

Care stă de veacuri multe

Acum de oameni trecute:

Mai-nainte cu mulți ani

De domnia lui Matias crai;

Că acestui preacuvios părinte și sfânt
De la Dumnezeu Domnul i s-a vestit
Locul pișătoarelor să-l găsească
Și acolo monăstire să zidească;
Și în Țara Românească preste munte
A trecut și a cercat locuri multe,
De și-a tocit toiagul de fer
Privind pe pământ și pe cer.
Locul cel ales mai întâi
Este în Surtuc sus pe Jii:
Acolo peșteră a găsit
Și într-însa tot s-a sălășluit,
Care peșteră și pîn-acum se găsește
Și-a sfântului Nicodim se numește.
Apoi s-a dus în țară și mai întru
Pînă la apa ce se zice Motru:
Acolo puțin a conăcit
Și după vreme monăstire s-a zidit.
De acolo s-a dus spre Vodița,
Unde-i acum schitul Topolnița;
După aceasta pișătoarele a găsit,
Unde și sfântă lavră Tismana s-a zidit,
Unde și moaștele sfântului se găsec
Și minunile toate i se vestesc.

y

Deci de la sfântul Nicodim s-a făcut
Tuturor de obște început
În Țara Românească la munte zidiri,
Biserici, schituri și monastiri.
A doua lavră Cozia Mircea o a zidit,
Și sfântul Nicodim o a sfințit. „”.

Ori de unde să fi luat necunoscutul versificator ardelean izvoarele sale, narațiunea de mai sus, afară de eroarea de a confunda Vodița cu Topolnița, este de o remarcabilă exactitate.

D. Bolliac și episcopul Melchisedec, în ce se atinge de apostolica figură a fericitului Nicodem, nu aveau decât să urmeze din literă în literă modestei cronicuțe din Prislop, ceea ce ar fi fost cu atât mai lesne celui dentii, cu cât tocmai d-sa este acela ce a scos-o la lumină.

Ea pune pe seama neobositului lucrător al lui Crist următoarele creațiuni succesive:

1. Prislopul din Hațeg;
2. O peșteră lingă Jiu;
3. Un schit la Motru;
4. Monastirea Vodița;
5. Tismana...

Despre ultimele două noi avem numeroase probe documentale.

Edificînd Vodița între 1360-1370, Vladislav Basarab își începe actul de fundațiune, conservat în original în Arhivul Statului din București, cu următoarele cuvinte:

„Fiindcă eu, cel în Crist Dumnezeu binecredinciosul voievod Vladislav, din grația lui Dumnezeu domn a toată Ungro-Vlahia, am binevoit din inspirațiune divină a rădica o monăstire la Vodița în numele marelui și de Dumnezeu purtătorului Antoniu, *ascultînd pe onestul între monahi Nicodem*, încît de la domnia-mea să fie pornire și donațiune, iar *munca lui kir Nicodem* și a călugărilor săi etc.”.

Apoi încheie:

„După moartea lui *kir Nicodem*, nici domnul, nici metropolitul, nici alții să nu fie liberi a pune egumen în acel locaș, ci *după cum va zice și va regula însuși kir Nicodem*, așa să fie etc.”.

Aceasta s-a întimplat, precum am mai spus-o, nu la 1215 sau la 1313, ci între 1360-1370.

La 1406 fericitul Nicodem trăia încă, fiind în capul Tismenei, de mult unificate cu Vodița.

Iacă ce zice un crîsov de atunci:

„Eu Io Mircea, marele voievod și autocratul domn al toatei Țare Ungro-Române și de peste munți, încă și al țârelor tătărești, al Amlasului și al Făgărașului duce, și al banatului de Severin domn, și pe ambele laturi pe toată Dunărea pînă la Marea cea mare și peste orașul Silistria autocrat, dă domnia-mea această poruncă domnească rugătorului domniei-mele *lui pop Nicodem*, ca *nemini să nu cuteze a pescui în apa Tismenei* etc.”.

încheierea sună:

„A fost aceasta în anul 6915 (1406), cînd mă duceam domnia-mea la Severin întru întîlnirea regelui, și am ajuns la monăstire în 23 ale lui noiembrie cu toți egumenii monastirești și cu toți boierii etc.”.

O ultimă urmă despre „pop Nicodem” ne întîmpină într-un act din 1410¹¹.

Puțin după aceea el cată să fi murit.

Între 1360-1410, în curs de cincizeci de ani, în toate actele Tismenei și Vodiței figurează în permanență fericitul Nicodem, căruia-i urmează apoi în această dublă egumenie mai puțin renumitul Agaton¹².

Verificată documentalmente în privința celor două monastiri întru-nite, cronicuța din Hațeg se susține nu mai puțin în respectul Prislopului, al peșterii de lângă Jiu și al schitului de la Motru, dacă nu prin texturi diplomatice, încai cu ajutorul unor foarte pozitive daturi de topografie.

Pe la monastirea Motru, deși edificată în starea-i actuală cu mult mai târziu, există totuși pînă astăzi o vie numită *a lui Nicodim* și tot acolo se păstrează din tată în fiu tradițiunea locului unde se afla chilia sîntului¹³.

„Pe Jiu în sus, pe mîneca Surtucului - zice editorul cronicuței noastre - se formează o insulă, în care se găsesc și astăzi ruine, și tradițiunea spune că aci ar fi fost o biserică mare, zidită înainte de Radu Negru”¹⁴; adecă, presupunînd că în adevăr așa sună tradițiunea, căci chiar în lipsă-i ne-ar ajunge ruinele, acea „biserică mare” se zidise anume sub fratele și predecesorul lui Radu Negru, Vladislav Basarab, atunci cînd fericitul Nicodem venise în Muntenia.

În fine, o vorbă despre Hațeg.

După arătarea vechilor mence serbe și a unei cronicе bulgare, locul de naștere al fericitului Nicodem a fost orașul transdanubian Prilip sau Prilep¹⁵, așezat nu departe de Ohrida, între Albania și Macedonia, și al căruia nume se poate pronunța românește *Prislep* sau *Prislop* prin intercalarea unui *s*, întocmai cum din *lapis* se face *lespede*, din *acutus* - *ascuțit*, sau precum la vechii latini se zicea *triresmos*, *dusmosus*, *cosmitere*, *poesnis*, în loc de *triremos*, *dumosus* etc.¹⁶

E natural că fericitul Nicodem va fi botezat în călătorie cu numele patriei sale cel întii petec de pămînt pe care a venit să se stabilească în străinătate.

Prislopul din Hațeg este o legitimă colonie nicodemiană a Prilepului din Macedo-Albania.

Cronicuța ardeleană mai menționează încă sintîrea monastirii Cozia sub marele Mircea:

„A doua lavră Cozia Mircea-Vodă o a zidit
și sfîntul Nicodim o a sfințit...”

Acest fapt n-are trebuință de confirmațiune: fundatorul Tismenei fiind luceafărul clerului muntean dintre 1360-1410, participarea-i la consacrarea unui locaș de importanța Coziei decurge ca o firească consecință.

Așadară nu la 1215, după d. Bolliac, și nici la 1313, după episcopul Melchisedec, ci anume între anii 1360-1410, sub patru Basarabi, dintre cari unul a fost adevăratul Radu Negru, tatăl marelui Mircea, trăia în Muntenia fericitul Nicodem, edificînd templuri peste templuri în tot lungul banatului oltean, de la Hațeg pînă la Dunăre.

59

Legenda munteană despre sîntul Nicodem

Pentru a completa daturile documentale sincronice despre fundatorul Tismenei, ne poate servi famoasa călătorie a lui Paul de Aleppo, scrisa arăbește pe la 1657 și cunoscută docamdată numai după o traducere engleză.

Ignorant în culme, dar observator foarte scrupulos și narator foarte veridic, acest sirian vizitase, în societatea patriarcului Macariu de Antiohia, aproape toate monastirile muntene, examinînd monumentele și culegînd tradițiunile.

În privința petrecerii fericitului Nicodem la Motru, el se unește cu relațiunea cronicuței ardelene că:

„Apoi s-a dus în țară și mai în între
Pînă la apa ce se zice Motru,
Acolo puțin a conăcit
și după vreme monăstire s-a zidit”.

Paul de Aleppo zice:

„Monastirea Motru se consideră ca mai veche decît Tismana, căci sîntul Nicodem fusese cel întii om ce venise a locui acolo într-o cuvioasă solitudine, apucîndu-se a clădi o biserică, și numai cu mult timp mai în urmă tot dinsul s-a dus de a zidit Tismana”¹⁷.

Dar partea cea mai curioasă și cea mai instructivă din narațiunea lui Paul de Aleppo este viața fericitului Nicodem, așa după cum i-au povestit-o călugării.

Iacă:

„Nicodem se născuse dintr-un tată grec, originar din orașul Castoria, și dintr-o mamă serba. Fugînd din casa părinților, el veni aci prin

inspirațiunea unui inger, carele-i indică sub culmea muntelui locul cel mai bun prin abundența piraielor. Atacind stincă, el își sfredeli singur o chilie, în care astăzi te poți urca numai cu ajutorul funilor, și se vesti apoi prin minuni. Sosind în orașul Buda, reședința regelui unguresc, și predicându-i legea lui Crist, principele îi răspunse: o să te crez dacă vei trece intact printr-un mare foc, cu Evangeliul și cu vestimintele tale. Aprinzându-se focul, sintul a trecut prin el, dempreună cu diaconul său. Atunci regele i-a dat scumpe daruri, între cari treizeci de sate, și i-a mai acordat mari ajutoare pentru construcțiunea acestei monastiri, la care Nicodem cel întâi a lucrat și a rădicat-o. Nu mai puțin și cnezul serbesc Lazar i-a dăruit un mare tîrg cu șasezeci de sate împrejur, iar domnul muntenesc i-a conferit tot venitul vamal din cercul monastirii, pe lingă mai multe alte daruri. Regele unguresc îi mai dede o grea cădelniță de argint, care ne-a și fost arătată, avînd turnuri în forma castelului din Buda...³

În această frumoasă legendă monastică predomină elementul curat istoric.

Castoria, de unde Paul de Aleppo aduce pe tatăl sintului, se află puțin mai spre sud în aceeași regiune cu urbea Prilep, adevărata patrie a fericitului Nicodem, încît nimic nu poate fi mai firesc decît un grec castoriot venînd a se stabili în Prilep și căsătorindu-se cu o **serba** de acolo.

Scena focului celui mare din Buda este negreșit o fabulă, dar aceasta nu împedecă de a fi totuși foarte documentală înalta protecțiune acordată monastirii Tismana din partea regelui de atunci al Ungariei, împăratul Sigismund, de la care ea posedă mai multe crisoave de pe la anii 1418-1420 asupra diferitelor proprietăți teritoriale.

Țarul serbesc Lazar n-a dat fericitului Nicodem „un mare tîrg cu șasezeci de sate împrejur”, dar ceva cam pe aproape, căci o diplomă de la despotul Ștefan, fiul acestui principe, aflătoare actualmente chiar în original în Arhivul Statului din București, cu datul din 1391, indiction 14, zice între altele:

„Am eliberat monastirile, dînd fiecării după a sa demnitate, *între cari monastiri am găsit și pe acele din Țara Românească, zidite cu ajutorul tatălui meu, anume templul preacuratei de Dumnezeu născătoarei la Tismana și al marelui Antoniu la Vodița. Si așa dară metoașele lor cele din provincia domniei-mele fiind ajunse, ca și altele, la o desăvîrșită uitare și pustire, m-am milostivit domnia-mea de ale înnoi și, întărindu-le cu credința mea, a le înapoia ziselor monastiri, și anume metoașele: Tribrodî, Hapovți,*

Dragevți, Crușevița cu Duhovți, Izvorețu, Barici, Bichin, Ponicva, Poporate; iar acei ce au fost oameni bisericești mai-nainte de pustiire, oriunde s-ar fi aflînd ei, sau în pămîntul domniei-mele, saula unguri, să meargă în libertate fieșicare la locul său și nemini din dregătorii domniei-mele să n-aibă a-i bîntui sau a le lua ceva, ci să fie scutiți de globași și de toate dările dregătorești; iară dacă cineva va fi fugit din pămîntul domniei-mele la țara ungurească sau în Bulgaria, fie al meu om sau al vreunui dregător al meu, și va fi petrecut acolo trei ani, sau doi, sau unul, și va voi a se întoarce în zisele sate bisericești, acela să fie liber a veni, afară numai de cei osindiți pentru crimele următoare: dacă va fi lucrat contra domniei-mele, sau va fijeșit pe dregătorul meu, sau va fi ucizaș, sau fur de cele sacre, sau este rob cumpărat cu pămînt, sau răpitor de fecioară, unora ca aceștia nu li se acoardă libertatea aci făgăduită; iar de va fi cineva osindit pentru o alt fel de crimă, atunci să-mi raporteze despre el economul ziselor sate ca să-i dau credința mea; acestea toate de mai sus se întăresc cu credința și cu porunca domniei-mele, ca să fie nestrămutate și neclintite pentru *cît timp va trăi popa kir Nicodem*, precum și după moartea lui în toți anii vieții domniei-mele, iar după răposarea domniei-mele etc.”

Donațiunea venitului unor văme de peste Olt este iarăși un fapt pe cît se poate de autentic, constatat printr-o lungă serie de diplome d-ale Tismenei, de cari sint pline pachetele Arhivului Statului și vechea condică a acestei monastiri⁴.

Cădelnița cea dăruită de cătră împăratul Sigismund nu mai există, după cum ne asigură d. A. Odobescu.

Mai pe scurt, afară de miraculoasa trecere prin rug și de exagerata cifră a moșiilor, toate celelalte detaiuri din legenda lui Nicodem, așa precum ne-o transmite Paul de Aleppo, sint de cea mai riguroasă veritate istorică.

O particularitate e foarte remarcabilă.

Tismana n-a conservat nici un act de la Radu Negru, ci numai de la fiu-său Mircea cel Mare; nici un act de la țarul serbesc Lazar, ci numai de la succesorul său Ștefan; nici un act de la împăratul Sigismund pînă la 1410, ci numai dintr-o epocă deja după moartea fericitului Nicodem.

Și totuși se probează documentalmente, chiar prin diplomele cele în ființă, cum că Tismana avusese crisoave de la Radu Negru, de la țarul Lazar, de la împăratul Sigismund înainte de 1410.

Unde sint ele și ce s-au făcut?

Unica explicațiune posibilă a acestei disparițiuni din România a mai tuturor actelor din secolul XIV, pe cînd cele din secolul XV tot mai

există, sînt răzbebele externe și luptele intestinale pe teritoriul muntean între 1380-1400.

Dacă nu le putea păstra în mijlocul turburării generale o quasi-cetate, un stîncos castel ca mănăstirea Tismana, apoi cum oare să nu le fi pierdut particularii!

Iacă de ce de la Radu Negru nu ne rămîne mai nici un monument grafic și numai două de la primul său fiu Dan Basarab, fratele și predecesorul marelui Mircea, iar de la acesta din urmă dacă mai avem cîte ceva, o bucată dintr-o sută, cauza este mulțimea actelor din îndelungata-i domnie de aproape patruzeci de ani.

Ne întoarcem la fericitul Nicodem.

Mulțumită datelor de mai sus, cariera părintelui celor mai vechi mănăstiri muntene se reduce acum la următoarea schiță.

Născut pe la începutul secolului XIV dincolo de Balcani în urbea Prilep, din tată grec și mamă serba, el și-a părăsit părinții, îmbrăcînd haina monacală și venind pe la 1350 dincoace de Dunăre în Muntenia, căria-i aparținea atunci, dempreună cu mai multe alte localități limitrofe din Ardeal, și o parte din țara Hațegului.

Aci înființează mica mănăstire din Prislop; apoi pogorîndu-se în munții Olteniei și căutînd prin stînce și peșteri un loc mai potrivit pentru sălbătăcia traiului monastic, clădește succesivamente chilii, schituri, biserice, mănăstiri, pe Jiu, pe Motru, pe Vodița, pînă ce se stabilește definitiv la Tismana.

Decis a înălța un locaș model, călătorește în dreapta și-n stînga, peste Carpați și peste Istru, cerșind și obținînd bogate ajutoare: în țară de la Basarabi, în străinătate de la împăratul Sigismund din Ungaria și de la țarul Lazar din Serbia.

În fine, reușind în toate, egumenește în noua-i creațiune în curs de vro cinci decenii, sub Vladislav Basarab, sub Radu Negru, sub Dan Basarab, sub Mircea cel Mare, murind centenar după anul 1410 și rămînînd ca apostol al propagandei evanghelice nu numai în memoria românilor, ci aproape în a întregii ortodoxii.

60

Un evangeliar slavo-român din 1404

Paul de Aleppo mai adaugă ceva, pe care noi cit p-aci eram să scăpăm din vedere.

Pe la 1650 se afla încă la Tismana un tezaur paleografie, a cărui posterioară pierdere este una din cele mai dureroase pentru cei dedați cultului suvenirilor naționale.

Paul de Aleppo zice:

„Am văzut acolo un antic evangeliar, scris în Ungro-Vlahia de propria mînă a sîntului Nicodem, cu nește caractere de o fineță admirabilă, în limba slavică, pe o frumoasă membrană, împodobit cu argint, și la finea volumului avînd datul: 6912”.

Adecă: anul 1404.

Repețim încă o dată: 1404.

Prețiosul autograf se va fi ascunzînd astăzi undeva în Rusia sau în Austria, devenind victimă a lacomilor arheologi, de cari se însoțesc mai totdeauna armatele de invaziune în interesul așa-numitei spoliațiuni științifice...

61

Legenda serbo-bulgară despre sîntul Nicodem

D. Gr. G. Tocilescu ne atrage atențiunea asupra unei publicațiuni etnografice bulgare, apărute la lumină abia de cîteva zile și în care, răsfoind-o la primă vedere, ne întîmpină o antică baladă relativă într-un mod evident tot la fericitul Nicodem, deși nu-l numește.

Iacă subiectul.

O cadină turcă, fata unui puternic emir, iubind pe un vlădică bulgar, recurge la violință, îl răpește, îl aduce într-o giamie, îl forțează a îmbrățișa mahometismul; dar sîntul, pus la strîmtoare, invoacă pe Dumnezeu, cerînd „să-l scape ca să meargă în *Tara Românească, să facă acolo minuni, să zidească în fiecare sat cîte o biserică, iar în orașe mănăstiri*”:

„Da si izlieznem ot tuka,
Da si iotidem u Vlaszka,
Da si s'tvorim cziudesa,
Na 'sieko selo po tz'rkva,
A u gradove manastyr”.

Dumnezeu aude ruga; o teribilă furtună izbește și culcă la pămînt giamia dempreună cu toți turcii; vlădica fuge; afară-l așteaptă diaconii săi și-l conduc departe, „departe în *Tara Românească, unde el clădește în fiecare sat cîte o biserică, iar în orașe mănăstiri, și-șiface o mare glorie*”:

„Ta go na daliek otveli,
Ta ie napravil po tz'rkva
U Vlaszka na sieko sielo,
A u gradove manastyr, -
Goliema slava stanalo!”

Această frumoasă baladă, care constituă partea așa-zicind epică din biografia fericitului Nicodem, nu este fără legământ cu „fuga de la părinți” din legenda lui Paul de Aleppo: „he ran away from his parents”.

Serbii, ca și bulgarii, conservă tradițiuni despre sîntul Nicodem.

Una este mai cu seamă remarcabilă, căci îl pune într-o directă legătură cu Radu Negru.

În districtul serbesc al Crainei, la distanță de vro două-trei oare de tirgușorul Cladova, se află o bisericuță numită Manastiritza, a căria fundatiune poporul de acolo o atribuie „unui sînt Nicodem”.

Dasupra ușei altarului se află o veche inscripțiune, din care se mai putea citi pînă mai dăunăzi cuvîntul: **PfIA**[^]VE6rh, adică: „Radu-Vodă”.

Arheologii șerbi, vorbind despre Manastiritza, constată dopotrivă legenda poporană și acea murală, dar confesa totdodată nestirea lor despre cine vor fi fost acel *sînt Nicodem* și acel *Radu-Vodă*.

încă o observațiune și am încheiat.

Noi numim pe fondatorul Tismenei „sînt”, precum îl numește Paul de Aleppo, cronicuța din Hațeg, d. Bolliac, episcopul Melchisedec etc.

Să se noteze însă că românii, națiunea cea mai puțin bigotă din lumea întreagă, nu l-au canonizat niciodată, precum n-au canonizat absolutamente pe nemini, ci l-au primit, deja cu mult mai tirziu, sintit gata de la bulgari și de la șerbi, popoarele cele mai darnice în materia paradisului.

În actele Tismenei din secolii XIV, XV, XVI, el este cunoscut, fără nici o calificatiune de sanctitate, sub modestul epitet de „pop Nicodem”, ca și succesorul său „pop Agaton”, luîndu-se cuvîntul *pop* în înțelesul primitiv *de părinte, nănaq*, fie preut, fie călugăr.

Abia în cărțile noastre liturgice moderne îl găsim menționat cu calificatiunea de: „Nicodim *cel sintit*”, după cum ne informează d. dr. Barbu Constantinescu.

în *Viețile sînților* - nici o vorbă!

Ne oprim aci.

Rezumat despre sîntul Nicodem

Am demonstrat epoca fericitului Nicodem prin acte contimpurane și prin tradițiuni topografice.

Prin acte contimpurane pe prima linie, și prin tradițiuni topografice numai pe un plan secundar, admițînd pe aceste din urmă unicamente în măsura conformității lor cu cele dentii.

Actele contimpurane, adică valabile prin propria lor greutate, sînt:

1. Crisovul lui Vladislav Basarab dintre 1360-1370;
2. Crisovul principelui serbesc Ștefan din 1391;
3. Crisovul marelui Mircea din 1406;
4. Evangeliarul slav ic al Tismenei cu anul 1404 etc.

Tradițiunile topografice, admisibile prin perfectul lor acord cu acte contimpurane, sînt:

1. Legenda despre fundatiunea Prislopului;
2. Legenda de la Motru;
3. Legenda din Paul de Aleppo;
4. Legenda de la Manastiritza;
5. Meneiele serbe etc.

Rezumatul sintetic este că „Negru-Vodă”, a căruia mină dreaptă a fost în adevăr fericitul Nicodem în organizarea monastică a Munteniei și mai ales în creațiunea clasicului locaș de la Tismana, e pur și simplu tatăl lui Mircea cel Mare.

Rezumat despre adevăratul Radu Negru

În istorie, așa după cum o scriu cei mai mulți, s-a văzut cite o dată o biată literă prefăcîndu-se într-un important personagiu; și adesea au trebuit secolii pînă ce critica să gonească bolnavele năluciri.

Un filolog francez a povestit nu demult în sinul Institutului o frumoasă metamorfoză de această natură.

Iacă-o.

Pe la 1034, împăratul grecesc Mihail IV dizgrațiase pe un metropolit al Tesaloniceii, numind în locu-i un curator ad-interim, carele să administreze diocezea.

Relatînd acest eveniment, bizantinul Cedren califică pe funcționarul imperial *npourfizvc*, căci mai toți scriitorii greci din evul mediu, Gregora, Efrem, Frantze etc., astfeli cheamă ceea ce se zice latinește *tutor*.

r

Prima edițiune a lui Cedren în locul minusculei **K** a pus din negrijire pe maiuscula **n**, ca și cînd ar fi numele propriu: FIpopriGe-uq.

Traducătorul latin a mers și mai departe, conferind acestui nou Prometeu, negreșit fără voia lui Giove, un splendid episcopat: „episcopatum Prometheo committit”.

Lequien citește textul, consultă traducerea și nu se sfiește a viri pe fabulosul Prometeu în lista arhiepiscopilor Tesaloniceii, acordindu-i anume fotoliul treizeci și șaselea după ordinea cronologică.

Vine Lebeau, apoi St. Martin și ceilalți istoriografi ai Bizanțului, și fiecare pe rînd vorbește despre „arhiepiscopul Prometeu”.

Din buchi în episcop, din episcop în arhiepiscop, din arhiepiscop putea să devină patriarc!

O literă mică schimbîndu-se într-o literă mare, nemic mai mult decît atîta, a fost în stare a zăpăci o grămadă de magistrale capete!

Oricine se expune a brăzdui cîmpul istoric fără a putea cunoaște înseși texturile în limbele lor originale, fără a fi aprofundat fîntine și iarăși fîntine, fără a poseda aptitudinea și răbdarea de a le supune una după alta celui mai minuțios scrutin, o să găsească și el la tot pasul „arhiepiscopi Prometei”, întocmai precum la noi moștenitorii lui Greceanu au dat mereu de „Negru-Vodă”, pe la 1215, pe la 1240, pe la 1290 etc.

Ilustrul critic maghiar Kemeny a schițat cu o pană de maistru următoarea geneze a greșelilor:

„Unul scoate o supozițiune; un al doilea clădește pe ea o teorie; un al treilea o consideră deja ca pe o veritate recunoscută, trage consecințe și mai anină cite ceva de la sine; un al patrulea mai adaugă cătră cele adause; și tot progresînd astfel într-o spiță oarecum genealogică, istoria trece pe nesimțite în *longas errorum generationes*, pînă ce-n fine se rădică un gigantic arbure, ale cărui întrepide ramure, în loc de a oferi obositului istoric un sigur adăpost și un viguros sprijin, îi storc în turlente picături de sudoare”².

Am asudat și noi, după vorba lui Kemeny, însă cel puțin n-a mai rămas nici o portiță deschisă pentru basmele școalei lui Greceanu!

Prin documente și numai prin documente, am demonstrat că:

1. Tatăl marelui Mircea se zicea Negru înainte de a fi ajuns la domnie și chiar după urcare pe tron, deși numele-i curat princiar este numai Radu, precum îl cheamă totdeauna în acte oficiale fiii și nepoții săi;

2. Negru-Vodă cel cu titlul de „duce al Amlășului” este Radu, tatăl marelui Mircea, căci înainte de 1370 teritoriul amlășeanu aparținea încă Munteniei;

3. Negru-Vodă fondator al Tismenei este Radu, tatăl marelui Mircea, precum dovedesc toate crisoavele existenței ale acestei monastiri;

4. Negru-Vodă donator al bisericii din Călimănești, devenită mai în urmă monăstire de la Cozia, este Radu, tatăl marelui Mircea, după cum atestă o diplomă de la acesta din 1388;

5. Negru-Vodă ctitor primitiv al Cotmenei este Radu, tatăl marelui Mircea, precum arată însuși nepotul său Mihai Basarab într-un act din 1418;

6. Negru-Vodă cel cu monastirea de la Cimpulung este Radu, tatăl marelui Mircea, fiindcă înainte de 1350 nu era acolo decît o simplă biserică.

7. Negru-Vodă, sub care se ilustrase prin creațiuni monastice fericitul Nicodem, este Radu, tatăl marelui Mircea, deoarece acest apostol al Munteniei a trăit anume între 1360-1410.

Mai pe scurt, oriunde Negru-Vodă apare ca o personalitate reală, plastică, concretă, pînă și-n cupa cea cavalească de cinci litre descoperită de d. Bolliac, el se identifică cu Radu, tatăl marelui Mircea, clasîndu-se cronologiceste nu mai sus de intervalul anilor 1370-1380.

A-lîmpinge cătră 1215 sau 1290 sub apoteoza de părinte al statului muntean, a fost opera ignorantismului logofetesc și călugăresc din epoca lui Matei Basarab.

în secolul XVI teorie d *la Greceanu* nu exista încă în România, și iacă despre aceasta o probă tot atît de documentată ca și lunga serie a celor de mai sus.

între moșiile cele mai vechi ale monastirii Tismana se află satul Cumanii, numit dintru-ntîi Vadul Cumanilor, situat lingă Dunăre, actualmente în districtul Doljului, pînă-n secolul XVIII făcînd parte din teritoriul pe atunci cu mult mai vast al Mehedinților, numărînd astăzi vro 400 case și 2 biserice.

Crisovul lui Mircea cel Mare din 1387 zice foarte limpede:

„întărim monastirii Tismana cele *date de cătră sint răposatul părinte al domniei-mele Ion Radu Voievod, satul Vadul Cumanilor* cu jumătatea Topornei etc.”³

Prin urmare, moșia Cumanii este o donațiune directă și exclusivă de la Radu, tatăl marelui Mircea.

Ei bine, un crisov din 28 aprilie 1576 o recapitulează în următorul mod:

„Din grația lui Dumnezeu 16 Alexandru, vodă și domn al toatei Țărei Ungro-Române etc. Dă domnia-meă această poruncă a domniei-mele

sintei monastiri numite Tismana, unde este templul Adormirii preasintei curatei și preabinecuvintatei stăpine născătoarei de Dumnezeu pururea fecioarei Măria, ca să-i fie satul numit Cumanii, carele se află aproape de Vidin, cu tot hotarul și cu balta, fiindcă supramenționatul sat Cumanii este moșia monastirii, confirmată încă din zilele răposatului *Negru-Vodă*, iar acum de curind a avut sinta monăstire judecată denaintea domniei-mele cu Pirvu, fiul lui Cherbeleş, pentru sus-zisul sat Cumanii, afirmind Pirvu cum că acest sat este moșia lui, rămasă moștenire de la Cherbeleş și deci domnia-mea am căutat procesul după dreptate și după legea dumnezeiască, cu toți onorabilii consiliari ai domniei-mele, și am mai citit domnia-mea și crisovul de întărire de la răposatul *Negru-Vodă*, văzind și convingându-mă că supramenționatul sat Cumanii etc".

Așadară, Radu, tatăl marelui Mircea, era cunoscut de veacuri sub numele său anteprinciar de *Negru*, însă pînă la gramaticii lui Matei Basarab nimenui nu venea în minte de a-l face să colindeze cu extractul matricular al țării din secol în secol.

Această descoperire era rezervată istoricilor alde stolnicul Socol ot Cornățeni.

La 1576: „răposatul *Negru-Vodă*”, nemic mai mult decît atîta, după cum vedem în crisovul de mai sus; la 1636: „bătrînul și preamilostivul creștin Radul *Negru Voievod*, carele a fost din început descălecător *Tarei Românești*” după cum sună inscripțiunile de la Cîmpulung.

Cît de fecund în floricele a fost sase-zecenarul spațiu dintre 1575-1636!

Intru cît *Negru-Vodă* trece peste cadrul strictamente istoric al lui Radu, tatăl marelui Mircea, el devine un obscur mit, o personificare tradițională a întregului neam al *Basarabilor*, o expresiune lexică a rebusului eraldic al celor trei capete *negre*, un eponim al statului *basarabesc: Arabie*, *Neagră-Cumanie*, *Afeagră-Tătaria*, *Kdra-Iflak*, *MccopoBtaxxicc* etc, toate astea amalgamate, mai ales la făgărășeni și la musceleni, cu memoria cuceririi regiunii lor de cătră un ban al Severinului, adecă un *Basarab* sau *vodă Negru*, între anii 1160-1210.

Numai printr-o descompunere așa-zicind chimică calitativă și cantitativă, recurgînd la tot felul de *reactivi*, noi am reușit a separa elementul factic de elementul imaginar, ambele din ce în ce mai fuzionate în curs de secolii.

Țara Negrilor în sagele scandinave

Am terminat cestiunea legămîntului legendei lui *Negru-Vodă* cu numele *basarabie*; însă n-am conchis încă asupra naturii acestuia din urmă și celei mai interesante a sale manifestațiuni: *Arabia*.

Semnalarăm din capul locului caracterul eminent poetic al epitetului de *Neagră* în privința Munteniei; un epitet care nu numai depinge o dinastie, o națiune, o țară întreagă printr-o culoare, adecă prin tot ce poate fi mai imaginativ, dar merge cu fantazia, pe baza ademenitoare așonante, pînă a grupa lucrurile cele mai disparate: *Basarabia* și *Arabia*.

Principalele monumente în cari ne întîmpină această nomenclatură sînt iarăși poetice, începînd de la balade slavice pînă la *Cîntul Nibelunșilor*.

Reputațiunea românilor din veacul de mijloc de a fi *negri* și chiar *arabi* nu se mărginea însă numai în sfera popoarelor învecinate, după cum s-ar putea crede din cîte am spus pînă aci.

Noi o găsim tot pe atunci tocmai în Islandia și, ceea ce-i nu mai puțin instructiv, o găsim tot într-o fîntînă poetică.

Famosul *Snorri Sturluson*, unul din părinții literaturii scandinave, născut la 1178 și mort la 1241, în legenda *Inglingasaga* din *Heimskringla* ne-a lăsat o mențiune despre regiunile noastre, după ideile pe jumătate mitologice ale călătorilor septentrionali din acea epocă.

Iacă pasagiul în traducere:

„*Spre nord de Marea Neagră* se întinde Sciția cea mare sau friguroasă, în care sînt o mulțime de țări vaste, o mulțime de națiuni minunate, o mulțime de feliiuri de limbe; sînt acolo pitici, sînt uriași și sînt oameni *negri*”.

Iacă și textul islandez:

„*În nordan at Svartahafi* gengr Svidjot en mikla eda hin kalda. I Svidjot eru storherud morg, ok margskonar tjodir undarligar ok margar tungur; tar eru dvergar ok risar ok *blamenn*”.

Să se noteze că același cuvînt *blámenn*, adecă *oameni negri*, de seamnă totdeauna în opera lui *Snorri Sturluson* și pe *arabii* din Asia.

În acest mod o sagă scandinavă din Oceanul înghețat, ca și *Nibelungenlied* al germanilor de la sud, ca și cîntecele eroice transdanubiane ale șerbilor și bulgarilor, și-apoi tot în secolii XII-XIII, numește pămîntul *Basarabilor: Arabie*.

Precizarea țărmlui nordic al Pontului: „en nordan at Svartahafi” nu permite nici o indoială.

Cu acest dat în mină, putem enumera acum într-o listă completă toate sorgințele poetice din evul mediu în cari ocurge dopotrivă *arabizarea* României din cauza *Basarabilor*:

1. Rebusul eraldic al capetelor negre;
2. Balade serbe;
3. Balade bulgare;
4. *Cîntul Nibelungilor*;
5. Mitul lui Negru-Vodă;
6. *Heimskringla* lui Snorri Sturluson.

Pentru ca negrismul muntenilor să fi putut străbate între anii 1170-1240 pînă în fundul Islandiei, la marginea crivețeană a lumii vechi în ciocnire cu marginea crivețeană a lumii nouă, el cată să fi fost foarte răsbindit cu mult mai denainte și cu mult mai incolo de banatul propriu-zis al Severinului.

Ceea ce distinge orice creațiune poetică, fie ea cultă sau poporană, este o semiobscuritate: „poezia consistă în raze de soare printre aburi matinali”, după sublima definițiune a lui Goethe:

„Aus Morgenduft gewebt und Sonnenklarheit”.

Epitetul de *Neagră* sau de *Arabie*, deși izvorit din Oltenia, totuși nu se putea restrînge în îngustul cerc al țării *Basarabilor*, ci trebuia să îmbrățișeze cu nectul în inchipuirea popoarelor o zonă oarecare, o întindere mai mult sau mai puțin confuză, un «Ăuac, lungit în sus și-n jos afară din sfera Munteniei.

65

Neagra Bulgaria, Neagra Ungarie și Marea Neagră

Am urmărit pînă acum în ce mod numele *Basarabiei*, derivat de la străvechea dinastie olteană, scurtîndu-se dentii în *Arabie* și traducîndu-se apoi prin *Neagră*, a dat succesiva naștere unei variate nomenclature, sub care întreaga Dacie dunăreană a devenit cunoscută în cursul evului mediu slavilor, grecilor, maghiarilor, turcilor, germanilor, mongolilor, scandinavilor: *Araby*, *Tzmi-Arabi*, *Nigra-Cumania*, *Tzmi-Tatari*, *Kara-Iflak*, *MceupoBXaxicc*, *Kara-Bogdan* etc.

Această *neagră* planetă, ca să ne fie permis a ne exprime astfel, si-a creat ca o specie de atmosferă, impresurînd cite un briu de spațiu peste

Carpați și peste Dunăre, ba chiar și peste gurele grandiosului fluviu: la nord o *neagră* Ungarie, la sud o *neagră* Bulgaria, la răsărit o Mare *Neagră*.

Si să se observe bine un punct esențial: nu toată Ungaria era *neagră*, ci numai Transilvania; nu toată Bulgaria era *neagră*, ci numai acea danubiană; nu tot Pontul era *negru*, ci numai țărmlu său nord-vestic; mai pe scurt, nu era *negru* decît ceea ce se apropia mai mult sau mai puțin de *Neagra Românie*.

Împăratul Constantin Porfirogenet, petrecut o jumătate de secol pe tronul constantinopolitan, de la anul 912 pînă la anul 959, încît nemini nu cunoștea mai afund pe toți vecinii Imperiului Bizantin, ne spune în două locuri că o parte a Bulgariei se chema *neagră*: paupn.

Cuvintele autorului imperial sînt susceptibile de a fi interpretate în următoarele patru moduri:

1. Unii cred că *MaupoBo-oXyapia* coincidă cu antica *Mesie*, adică o provincie care se limita la nord cu Dunărea, la sud cu Balcanii, la răsărit cu Pontul și la apus cu fluviile Drin și Sava, ceea ce îmbrățișează nu numai Bulgaria, dar încă și Serbia.

2. Alții reduc *MavpoBo-o^Yccpioc* la Bulgaria strictamente istriană, adică Dobrogea de astăzi și teritoriul mai spre apus în direcțiunea Vidinului.

3. Du Cange identifică *Ma\>poBot>A.yapia* cu Moldova: *Cara-Bogdania*, „vraisemblablement la mesme province qui est nommee *Mgra Bulgaria*”.

4. În fine, danezul Suhm, luîndu-se după Du Cange, dar mai puțin exclusiv, zice într-un loc: „Nu se poate contesta că împăratul Constantin înțelegea sub *Neagra Bulgaria* de nu pe Bulgaria de acum, apoi Bugiacul și Moldova, cu atît mai mult că această din urmă pînă în momentul de față se cheamă *Neagră Bogdanie*”.

Astfel Suhm și Du Cange dibuiau de pe atunci o obscură înrudire între *Ma-upoBo-uXyapia* și *Ma-i)poBA.a%ia*, deși nu știau nemic și într-o mare parte nu puteau încă să știe despre *Basarabie*, *Neagră-Tătarie*, *Neagră Cumanie* etc.

Ceea ce-i îndemna a căuta *Neagra Bulgaria* pe ambii țărmi ai Dunării, nu numai spre sud, dar și spre nord de gurele fluviului, este anume mărturia lui Porfirogenet cum că astă regiune amenința hotarele Chazariei, care aflîndu-se peste Nistru, cam tot pînă acolo trebuia să se fi întinzînd și *Ma-opoBouX-Yapia*.

Oricare din aceste interpretațiuni ar fi admisă, fondul comun este că *Neagra Bulgaria* a lui Porfirogenet se învecina printr-o coastă cu multipla *negreață* a țării *Basarabilor*.

Călugărul Nestor, patriarcul cronicarilor slavi, trăitor între 1056-1116, prin urmare numai cu un secol posterior lui Porfirogenet, reproduce în totalitate un act internațional între ruși și greci din anul 945, prin care cei doi se obligă a nu îngădui *negrilor* bulgari de a face incursiuni în țara Chersonului¹², adică peste Nistru, ceea ce confirmă opinia că МауроВуА.ухрѣа se întindea întru câțiva și asupra malului nordic al Dunării.

După combinațiunea cea mai sobră între textul lui Porfirogenet și documentul din Nestor, ambele de pe la 950 și ambele specificând proximitatea Negrei Bulgarii anume de regiunile Rusiei meridionale, noi putem conchide că МауроВуА.ухрѣа sau Czerno-Bulgaria cuprindea în secolul X întregul litoral marin format prin întrunirea Dobrogeii cu ceva din Bugeac, de unde, având la dispozițiune Pontul și gurile Dunării, îi era foarte lesne a supăra Chazaria și Chersonul nu numai pe uscat, ci mai cu seamă pe apă.

Concluziunea noastră devine cu atât mai evidentă, cu cât Porfirogenet el însuși, descriind într-un loc navigațiunea pontică a rușilor, ne arată gurile Dunării intercluse în teritoriul bulgar¹³, iar într-un alt pasaj, vorbind despre așezămintele pecenegilor mai sus de Bulgaria în direcțiunea Rusiei, menționează Nistrul, Niprul și apele mai mărunte, dar nici un cuvânt de Danubiu¹⁴; rămâne totuși nu mai puțin cert că pe malul nordic al fluviului dominațiunea bulgară se confunda cu aceea peceneagă, sau cel puțin limitele lor respective erau foarte rău determinate¹⁵, încât într-un mod decisiv se poate pune pe seama МауроВуА.ухрѣа numai Dobrogea, care singură se desemnează limpede în relațiunile concordante ale lui Porfirogenet și Nestor.

Suhm presupune că așa-numiții negri-bulgari ar fi fost românii, bazându-se pe deasupra identificare a vlahilor și bulgarilor în scriitorii din evul mediu¹⁶; noi însă n-o putem afirma, neavând la mână nici o probă solidă.

Din contra, însuși Porfirogenet ne spune foarte clar că-n secolul X în tot spațiul dintre Nistru și gurile Dunării nu mai exista decât abia o vagă suvenire de a fi locuit acolo oarecând romanii¹⁷, ceea ce indică o completă retragere a elementului latin spre munți în fața barbarismului revărsat pe câmpie, iar mai ales vechea-i disparițiune din latura de tot descoperită a Bugeacului.

În epoca împăratului Constantin numai Oltenia, pământul Basarabilor, regiunea începând de la *Pons Aluti* sau chiar de la Șiret și pînă la

Pons Trajani de la Severin, rămăsese în Dacia unicul adăpost curat român, unde n-a putut pătrunde poporul gloatelor slave și turanice.

Ungurii, zice Porfirogenet, domnesc din puntea lui Traian spre occident, adică de la Temeșiana în sus¹⁸; pecenegii, zice tot dînsul, domnesc din Șiret spre orient, adică de la Moldova în sus¹⁹; ce dară se mai face cu intermediul dintre Severin și Șiret, unde nu ni se arată nici unguri, nici pecenegi?

Acolo, iar mai cu seamă între Olt și munții Temeșianei, domneau în largul lor românii, și întreaga carte *De administrando Imperio*, atât de avută în detaliuri, nu zărește numai acolo nici o umbră de barbar.

Suhm fusese primul și pînă acum unicul care le-a surprins această caracteristică particularitate, deși nu știa cum să și-o explice.

Într-una din disertațiunile sale el observă:

„După împăratul Constantin țara pecenegilor se întindea în lungul Dunării pînă la apa Olt; apoi de la Olt pînă la hotarele Ungariei era un interval de patru zile de drum; ar urma dară că Oltenia va fi fost pustie”²⁰.

Suhm comite o eroare incidentală.

Frunteria apuseană a Pecenegiei după Porfirogenet nu este Oltul, ci Șiretul, căci el zice: „fluviile din această țară sînt întii Baruch, al doilea Cubu, al treilea Trull, al patrulea Brut, al cincilea Seret”²¹.

Plecînd din orient, aceste râuri sînt:

1. Baruch, Bop-oaGevric, Nipru;
2. Cubu, KouBoc., mai corect BOU-KOC., Bugu sau Bog;
3. Trull, Tupoc., turcește Turla, în atlantele catalan din evul mediu Tuila, Nistru;
4. Brut, Bpou-coq, Prut;
5. Seret, Sepexoț, Șiret.

Prin urmare, întregul spațiu de la Șiret pînă la podul lui Traian, dar negreșit mai în specie firească cetate a Olteniei, era deșert, însă nu într-un înțeles absolut, precum se părea lui Suhm, ci numai în privința barbarilor.

Nemul nu poate fi mai prețios și mai elocint ca această tăcută mărturie a lui Porfirogenet despre nebarbarizarea Olteniei în secolul X.

Aci stăpîneau Basarabii.

Nu este trebuință de a face români pe negrii bulgari, fiind de ajuns că ei se aflau în vecinătate, sau mai bine zicînd gravitau în cercul atmosferic al banatului de Severin, de unde le și venea nuanța de *negri*.

În secolul X numai Dobrogea și vrîm petec nedefinit din Bugeac se chemau Neagră Bulgaria prin apropiere cu Neagra Românie; peste trei

secoli însă, după ce Mesia întreagă se *basarabizase* deja mai d-a dreptul sub dinastia română a Asanilor, ceilalți slavi transdanubiani au început a numi *negri* pe toți bulgarii fără deosebire: „Tzrni-Bugari”, precum am constatat-o mai sus în baladele poporane serbe din Besonov.

În interesul exactității este important a nu pierde din vedere această distincțiune cronologică:

1. *Negreață* totală a Bulgariei datează de la anul 1200 încoace;

2. *Negreață* parțială a teritoriului de lângă gurile Dunării precede cu mai mulți secolii, cel puțin de pe la anul 950.

Călugărul Nestor, pe care l-am văzut mergând braț la braț cu împăratul Constantin Porfirogenet în cestiunea *Negrei Bulgarii*, ne-a mai lăsat tot dînsul un pasagiu despre *negrii unguri*, zicînd că pe la 950 ei trecură lângă Kiev, de unde au pășit apoi mai departe spre Carpați.

Cuvintele cronicarului rus au rămas o enigmă, și enigmă ar rămînea pentru totdeauna dacă nu ne-ar veni în ajutor un alt scriitor contemporan, și chiar ceva mai vechi, deși foarte puțin cunoscut în genere, iar istoricilor slavi nicidecum¹⁶.

Călugărul francez Ademar de Chabanne scria pe la 1020¹⁷.

Așadară, posterior lui Porfirogenet, este totuși anterior lui Nestor.

Vorbînd despre cucerirea Transilvaniei de către regele maghiar Ștefan, el zice:

„Pornind răzbel asupra *Negrei Ungarii*, a reușit atît prin forță, cum și prin frică și amor, a o întoarce toată la credința cea adevărată”.

Iacă și textul:

„Stephanus etiam rex Ungriae bello appetens *Ungriam Nigram*, tara vi, quam timore et amore, ad fidem veritatis totam illam terram convertere meruit”¹⁸.

Istoricii maghiari vedeau foarte bine că e vorba de Transilvania, dar nu puteau precepe că de ce adevărată să fie *neagră*.

„Este vro eroare!” exclamă Pray¹⁹.

„Rău și fără cale!” adaugă Katona²⁰.

Și totuși Ademar nu numai că numește Transilvania „*Neagră Ungarie*”, dar încă se mai silește ei însuși a motiva epitetul: „de aceea se cheamă *Neagră Ungarie*, fiindcă poporul de acolo este negru ca etiopii”.

Textul:

„Dicitur pro eo, quod populus est *coloiefusco*, velut *Etiopes*”.

Iacă dară răsăriți pe față *capetele cele negre* din rebusul eraldic al *Basarabilor*, *negri* arabi din baladele serbo-bulgare, *Araby* din *Nibelun-*

genlied, *Neagra* Tătaria din crisovul țarului Ștefan Dușan etc, pe cînd în realitate ardelenii se deosebesc din contra prin albeața peliței, incît anglezul Boner se mira deunăzi de a găsi acolo: „figure gingașe și bălane ca o copilită din Albion”²¹.

Transilvania la nord, și Dobrogea la sud reflectau pur și simplu *negreață* cea poetică a țarei *Basarabilor*, pusă la mijloc între dinsele ca un centru comun de colorațiune.

Ademar își termină cronică cu vro patruzeci de ani înainte de a se fi născut Nestor.

Din toate provinciile supuse coroanei maghiare Ardealul este cea mai apropiată de Rusia, incît trebuia să-i fi fost orisicînd cea mai cunoscută.

Pe la 1100, și chiar ceva mai tîrziu, cînd scria Nestor, principalii locuitori ai Transilvaniei erau indigenii români și invazorii pecenegi: „*Peceneratorum et Falonum campania*”, după expresiunea unui scriitor german din secolul XII²².

În acest mod, povestînd trecerea anterioară prin Rusia pe la anul 900 a unei gloate de pecenegi, analistul rus i-a numit foarte bine *negri unguri*, deși asemenea calificațiune nu li se cuvenea rigurosamente decît după așezarea lor în Transilvania, pe care am văzut-o a se fi chemat astfel cu mult mai denainte.

O dată nemerînd urma adevărului, nu ne va fi greu a-l constata acum în însuși textul lui Nestor, ale căruia cuvinte bine înțelese confirmă cele de mai sus.

Slavonește:

„... Obre, ichzse niest plemeni ni nasliedka, po sichze pridossa *Peczeniezi*, i paky idosza *Ugri Czernii* mimo *Kyev*, posliezsde pri *Olzie*”²³.

Adevărat:

„*Avarii* s-au stîns fără neam; după aceea au venit *pecenegii* și apoi au trecut *negrii unguri* lângă *Kyev* mai tîrziu *sub Olga*”.

Acest pasagiu n-are nici un dat cronologic, dar se știe că *Olga* a domnit între 945-955.

După ce descrie moartea principelui *Oleg* la 913, Nestor urmează sub anul 915:

„Pentru prima oară au venit *pecenegii* în Rusia”²⁴.

Despre *pecenegi* Nestor mai vorbește adesea în cursul croniceii sale; despre *negrii unguri* însă, veniți abia peste treizeci de ani după aparițiunea primului stol *peceneg*, nu mai găsim nicăiri nici o vorbă.

Ce s-au făcut cu dinșii?

Din Porfirogenet se știe că pecenegii erau împărțiți în mai multe triburi cu totul separate.

Nu toate deodată sosiseră din Asia, ci unele după altele, astfel că antegarda apărind la 915, partea cea mai întârziată putea să ajungă peste trei decenii.

O asemenea mișcare treptată, trib după trib, se observă în istoria tuturor oardelor barbare din evul mediu.

Este evidente că sub pecenegi și negri unguri Nestor înțelege una și aceeași naționalitate împărțită în triburi.

Dar care anume din triburile pecenege erau negrii unguri, ariergarda celorlalte?

Ademar răspunde:

„Acel ce s-a așezat în Transilvania”.

Fără Ademar e peste puțină a înțelege textul lui Nestor, precum fără Nestor e greu a nu bănui, dempreună cu Pray și Katona, vro posibilă incurcătură în textul lui Ademar; precum nu mai puțin amîndoi, Ademar și Nestor, n-ar fi instructivi fără Neagra Bulgarie a lui Constantin Porfirogenet; și precum iarăși nici acesta, nici Neagra Ungarie a celorlalți n-ar ieși din misteriu fără gradata desfășurare a întregii nomenclature: *Neagra* Cumanie, *Neagra* Tătarie, *Neagra* Românie, *Neagra* Bogdanie, voievodatul *Negrilor*, *Arabie*, *Basarabie*.

Numai gruparea fintinelor secol după secol și chiar an după an, supunându-le apoi pe rînd și comparativamente unei analize omnilaterale, străbate labirintul.

Una din exigențele cele mai imperioase și mai dificile ale criticii este însă nu numai de a urmări adevărul, nu numai de a-l descoperi, ci încă a nu trece peste dînsul, adecă din prea mult zel a nu amesteca la un loc certitudinea și ceea ce nu este decît probabil, sau și mai puțin decît atîta.

Astfel, deși ar fi poate un lucru comod, totuși noi nu vom mări argumentațiunea printr-o ipoteză a lui Zeuss, adoptată de cătră d. Rosler, cum că numele SaBap-uoiăocpaA.01, sub care apar ungurii într-un pasagiu din Constantin Porfirogenet²⁵, n-ar fi decît o presupusă formă scandinavă *Svartiasphali*, adecă negri cumani²⁶.

În secolul X cumanii, veniți mai tîrziu după unguri și după pecenegi, erau de tot necunoscuți în Europa; și chiar să fi fost altfel, tot încă prima ciocnire cu dinșii n-ar fi avut-o norvegii sau svezianii, ci grecii la Dunăre, încît mai curînd limba scandinavă adopta pentru a-i desemna vreun termen bizantin decît viceversa.

Oricare ar fi adevărata etimologie a cuvîntului ZaBapxoraăcpaXoi²⁷, el n-are a face cu negrii unguri ai lui Nestor și Ademar, cari se rapoartă d-a dreptul la Transilvania.

La Transilvania, și-n parte chiar la Muntenia, precum Neagra Bulgarie se rapoartă în parte la Moldova, căci expedițiunea Sintului **Ștefan**, aceea despre care vorbește Ademar, se întinsese pînă la un grad și asupra Tarei Românești²⁸...

Mai rămîne Marea *Neagră*.

Italianul Formaleoni, scriind istoria comercială a Pontului, pleacă de la următoarele două preliminare:

1. Această mare nu s-a numit *neagră* din cauza brumozității sale, căci brumoasă a fost totdeauna, dar nu totdeauna se numea *neagră*;

2 Acest nume de *neagră* ea trebuia să-l fi moștenit de la vrîun popor tîrmurean, carele de asemenea se numea *negru*.

Ca teorie, ambele puncturi sint foarte nemerite; dar Formaleoni se perde într-un haos cînd se încearcă a găsi o aplicațiune.

El se opintește la cuvîntul *kara* ce are semnificațiunea de *negru* în diverse limbe orientale, și, oprindu-se aci, găsește numele anticului popor *carii* din Asia-Mică; iacă *negrii* în memoria cărora s-a botezat Marea *Neagră!*

Și mai mult decît atîta.

Știind că grecește *ueXaq* însemnează *negru*, Formaleoni susține că famoșii navigatori și colonizatori *mileziani* ai anticității au fost *carii*.

Mai pe scurt, Marea *Neagră* se fi va numit astfel după *negrul* popor *carii-mileziani*²⁹.

Lăsînd la o parte că MiX-rjaiov nu se deduce grecește din *ueXaq*, încît n-are a face cu *negru*; lăsînd la o parte că milezianii erau eleni în toată puterea cuvîntului, încît dintr-înșii ieșiseră filosofii Tale, Anaximandru, Anaximene, istoricul Ecateu, oratorul Eschin etc.³⁰, pe cînd carii erau barbari, БoцpBccпoцпoвoи, după Omer³¹, și chiar însuși Formaleoni îi face tocmai sciți; lăsînd la o parte toate acestea și mai multe altele, să ne mîrginim într-o singură observațiune.

Carii și milezianii se perd cu totul din istorie, unii grecizîndu-se, ceilalți persîndu-se, înainte de începutul erei creștine.

Dacă Pontul s-a *negrit* de la *carii* sau de la *mileziani*, de la vreunul din aceste două popoare diferite, sau de la ambele împreună, după cum îi unifică Formaleoni, fie cum va fi, urmează în orice caz că evenimentul trebuia să se fi petrecut într-o anticitate foarte depărtată, cu cițiva secolii înainte de nașterea Mîntuitorului.

A ști că *negreață* Pontului s-a ivit abia în evul mediu și a-i atribui totuși o origine carică sau mileziană, este cea mai flagrantă contradicțiune.

Formaleoni prevedea greutatea acestei obiecțiuni și spera să scape printr-o invențiune.

El zice că primul scriitor în care ne întâmpină *Neagra* Mare este Apian: „Il primo fra gli scrittori, che dasse all'Eussino il nome di Mar Nero, fu Appiano Alessandrino”³².

Imposibil ceva mai fals!

Apian trăia în zilele lui Traian, cunoștea foarte bine Pontul și menționează la tot pasul, mai ales în MiGpiSaxeibq, însă niciodată nu-l numește altfel decât *Eu⁶Eivoq* sau simplu *IIOVTOC*³³.

Nu numai romanii, nu numai elenii din vechime, dar nici chiar arabii și perșii din evul mediu n-au cunoscut niciodată numele de Mare *Neagră*, ceea ce probează că el nu s-a putut naște nici pe litoralul sudic, nici pe cel oriental al Pontului.

Tătarii, slavii, scandinavii, ungurii, turcii de când s-au stabilit în Europa, iacă la cine ne întâmpină pentru primă oară această numire; adecă la toți acei ce cutrierară trei-inghiul marin vest-nordic, al căruia vîrf se află în gurile Dunării.

Insuși Formaleoni, printr-o ciudată contradicțiune, mărturește că: „Pontul s-a numit Mare Neagră de când încăpu sub dominațiunea tătarilor și turcilor, de unde rusii i-au zis apoi Czerno More și moldovenii Neagra Mare”³⁴.

Unde mai sînt dară carii, milezianii și pseudo-Apian?

Francezul De la Primaudaie, carele citise mai tot ce se referă la Pont în literaturile vechi și moderne, constată același fapt³⁵.

Într-un cuvînt, originea numelui Mării *Negre* se poate împinge cel mult pînă în secolul X, nu mai încolo; adecă în acea epocă în care feliurite triburi turce și tătare, chazari, pecenegi etc, au început a se mișca din răsărit către gurile Dunării, și-n care epocă noi văzuserăm mai sus formîndu-se o variată nomenclatură de sateliți *negri* în jurul centralului *negrism* al țării *Basarabilor*.

Proape toate numirile Pontului în evul mediu s-au format după diverse popoare mari și mici: uneori Mare *Romană* în înțeles de greacă, adecă a Romei Nouă; cite o dată Mare *Rusă*³⁶.

În anticitate el se chema în același mod Marea Scitică: „Scythicus Pontus”³⁷ sau „Scythicum Mare”³⁸, după numele sciților, Marea Cimeri-

că: „Cimmerius Pontus”³⁹, după numele cimerilor, Marea Amazonică: „Amazonius Pontus”⁴⁰, după numele Amazoanelor, Marea Sarmatică: „Sarmaticum Mare” sau „Sarmaticus Pontus”⁴¹ etc.

Numele anticilor fenicieni însemnînd *roșii*, grecește *οοίβικες*, latinește *Poeni* de la „puniceus” - *cpoiviKioc*., ebraiește *Edom* etc, golful învecinat cu Fenicia a fost numit în toate limbele „Marea Roșie”⁴².

Tot astfel Pontul fu botezat *negru* din cauza românilor.

O probă directă sînt chiar turcii și tătarii, și nu cei de astăzi, ci străbunii lor din secolul XIV.

Pe la 1390, fiind prins rob de cătră otomani și auzind de la dinșii numele turco-tătar *Kara-denghiz*, neamțul Johann Schiltberger ceru naturalmente o traducere și s-a informat că această *Neagră* Mare însemnează *aKara-Iflakilor*, încît în relațiunea călătoriei sale ne izbește dodată cu surprindere că orașul Tesalonica se află: pe țărml Mării Românești⁴³.

De la pecenegi, de la chazari, de la triburile orientale mai mînunte, coprinse sub aceste două vaste etichete confederative și împrăștiate în evul mediu pe tot lungul septentrional al Pontului, *Neagra* Mare trecu la turci și la *tătari* sub forma *Kara-denghiz*, la slavi sub acea de *Czerno-more*, la scandinavi *Svarta-haf* și așa mai încolo, iar grecii o împrumutară de la osmanlii, prefăcînd-o în *Mcrupo-Sagacea*, sau poate s-o fi avut și ceva mai denainte.

La unguri, notarul anonim al regelui Bela o numește latinește: *M-grum mare*⁴⁴.

În sus de Dunăre pînă pe la Crim, în jos de Dunăre pînă pe la Varna, în sus și în jos revărsîndu-se, ca dintr-o pilnie răsturnată, anume din basinul carpatino-danubian, iacă propriu-zisa *Neagră* Mare, pe cînd de dincolo de Meotide și de dincolo de Bosfor ea niciodată nu se chema astfel pînă la moderna generalizare a terminologiei geografice.

Am finit și cu Pontul, completînd pe deplin *neagra* atmosferă a Munteniei în evul mediu.

66

Harta epică a Arabiei de la Dunăre

Negrul provoacă ideea de *alb*.

România carpatină fiind *neagră*, iacă dară că un copist al lui Vil-lehardouin numește pe cea balcanică „România *albă*” dar numai într-un singur pasagi și n-o mai găsim aiuri, ceea ce arată că antiteza nu trecuse nicăiri la popor.

Transilvania fiind Ungarie *neagră*, Ademar și Nestor numesc pe maghiarii propriu-ziși unguri-a/bi; însă cel întâi se grăbește a lămuri el însuși că această albeață n-are altă rațiune decât spre a distinge Pannonia de Ardeal: „dicitur Alba Ungria ad differentiam Ungriae Nigrae”³, pe cînd negreață Transilvaniei este anterioară antitezei, bazîndu-se pe capetele cele negre ale *Basarabilor*: „populus est colore fusco velut *Etiopes*”⁴.

Pontul fiind Mare *Neagră*, grecii, slavii, turcii au atribuit epitetul de *albă* Mării Ionice⁵.

Cronicarul maghiar Kezai botează pe cumanii cei adevărați *Comani-albi* prin opozițiune cu *Comani-nigri* de la Dunăre⁶.

Fără a înmulți exemplele, vom semnala numai că pretutindeni acest epitet de *alb* este izolat, accidental, cu totul străin literaturii populare, limbistice și diplomatice, în timp ce *Neagra* Românie, *Neagra* Tătarie, *Neagra* Comanie etc, purcezînd toate din *Basarabie*, formează un întreg ciclu compact, solidar, strictamente circumscris din toate părțile între *Neagra* Ungarie, *Neagra* Bulgaria, *Neagra* Mare, și pe care-l putem rezuma prin următoarea mapă epică a *Arabiei* dunărene:

Czernyi-Ugri (1050)

Nigra-ungria (1000)

Tzrni-tatari (1350)

Negru-voevodatu *^

Nigra-Cumania (1300)

Kara-iflak (1350). **Kara-Ulag** (1200),

B a s s - a r a b i a >-

D u n ă

03

MAYPO-po'uXYapia (950)

Czernyi-Bolgari (1050)

Tzrni-bugari >

Kara-bogdan (1400)

MAYPO-piUxxia (1400)

Bla-men (1200)

Kara-denghiz.

MAYPO-SaXaaaa

Svarta-haf.

Nigrum-mare

E foarte important de a observa caracterul poetic al acestei nomenclature, căci numai astfel se previne o obiecțiune ce s-ar putea face: cum oare o țărișoară ca Oltenia să-și reverse numele asupra unui spațiu atât de întins, ajungînd indirectamente a fi cunoscută pînă-n Islandia?

Una din proprietățile cele mai distinctive ale poeziei populare din toți timpii și din toate regiunile este de a mări pînă la dimensiuni colosale aceste lucruri foarte mici, micșurînd din contra pînă la nulitate pe cele foarte mari.

În *Nibelungenlied* teribilul Atila devine pitic față cu obscurul Hagen, din care iese dodată un gigant.

În epica franceză Carol cel Mare este o nemica pe lingă Roland, deși acesta n-a fost în realitate decât un biet „praefectus Britannici limitis”, pe care cronicarul contimporean Eginhard abia-l menționează cu ocaziunea bătăliei de la Roncevaux.

La elini Ahile și la spanioli Cid sînt nește iperbole populare analoge.

La vecinii noștri șerbi și bulgari nu auzi nici o vorbă despre împăratul Ștefan Dușan, una din figurele cele mai grandioase în întreaga istorie a ginții slavice, și totuși poporul înalță acolo pînă la cer în toate baladele pe un „Crăișor Marcu”, o personalitate fără nici o însemnătate istorică, un simplu condotier în armata turcă, carele însoțise pe sultanul Baieșid într-un răzbel contra marelui Mircea și a fost ucis într-o bătălie de lingă Craiova de cătră un boier român numit Ratco, deși pe acesta, învingător al semizeului bulgaro-serb, nemini nu-l celebrează!

67

Concluziunea despre Arabia de la Dunăre

Așadar în secolul X, între anii 900-1000, la marginea primului mileniu după Crist, întregul basîn dintre Balcani și Carpați și chiar ceva mai încolo căpătase brumoasa famă de *negru*.

Acest fenomen provenind printr-o poetică asociațiune de idei din descompunerea numelui *Basarabie*, prin care se caracteriza mai în specie banatul Severinului, se trage o necesară consecință că cu mult mai denainte, cel puțin în secolii VII-VIII, teritoriul oltean era deja cunoscut ca *Basarabie*, căci cauza nu poate a nu fi anterioară propriilor sale efecte.

Logica nu se oprește aci.

În privința *Negrei* Ungarii, *Negrei* Bulgarii, Mării Negre, *Negrei* Tătariei, *Negrei* Cumanii, *Negrei* Bogdaniei, *Blă-menn*, *Ma*\>poBX.ax'ict, *Araby*,

Kara-Iflak etc., *Basarabia* este o cauză; însă totdodată dînsa ne apare la rîndul său ca un simplu efect în calitatea-i de nume dinastic al Munteniei, adică un ce datorit secolarei dominațiunii la Dunărea de jos anume a neamului Basarabilor.

Prin urmare, dacă *Basarabia*, ca desemnațiune teritorială, datează dintre anii 600-700, cată să admitem că *Basarab*, ca desemnațiune domnească, trebuia să fie și mai antic, din secolii V, VI sau mai sus.

În tomul III, scriind istoria ierarhică a Tarei Românești, noi vom dezbate pas la pas pe baza fîntinelor anele neamului basarabie, începînd înainte de colonizarea Daciei și demonstrînd microscopiceste etimologia cuvîntului *Basarab*; de astă dată ne e peste puțință a anticipa asupra unui lung șir de dezvoltări prealabile.

68

O coincidență la românii transdanubiani

Vorbînd despre celelalte vechi numi teritoriale ale voievodatului Basarabilor: *Țară Românească*, *Muntenie*, și *Vlahie Mare*, noi am indicat pentru fiecare din ele o nomenclatură corespundîntă la frații noștri de peste Dunăre.

Același fenomen, deși numai în germene, ne întîmpină în privința numelui dinastic *Basarabie*.

Urcarea pe tron a neamului Asanilor, o ramură a Basarabilor de la Olt, cavaleri cu *capete negre* unii și alții, era cît p-aci să prefacă întregul imperiu româno-bulgar *mAsanie*; dar foarte scurta durată a glorioasei dinastii, stîns abia după două-trei generațiuni, a poprit definitivă formulare a noii numiri.

Misionarul papal Ricard de pe la 1230 zice: „am ajuns la Constanti-nopole prin *Bulgaria luiAsan*”.

N-a trecut totuși un semisecol, și o mulțime de alte familii, care de care mai obscură, au început a se succede sub văduvită porfiră a Asanilor.

Pentru ca o dinastie să transmită numele său unei țări într-un mod durabil, se cer nu ani, ci veacuri.

În Oltenia Basarabii erau antici deja în secolul VI, și numele lor, transmițîndu-se teritoriului de pe atunci și mai denainte, n-a încetat a fi în floare pînă în secolul XV; peste Dunăre însă tînăra creangă asanică a Basarabilor, mai puțin norocoasă decît tulpina-i din Carpați, s-a șters ca meteorul, deșteptînd într-o clipă admirațiunea și perzîndu-se apoi pentru totdauna.

Aceasta-i diferența între *Basarabie* și *Asanie*, una despărută din fașă, pe cînd cealaltă, după o viață multisecolară, reuși a se eterniza direct și indirect pe toată întinderea basinelor istrian.

69

Importanța unei nomenclature teritoriale

Trăgîndu-se din pagină în pagină și din coală în coală, nomenclatura Munteniei în secolul XIV a luat pînă aci pe nesimțite proporțiunile unui volum; și totuși, departe de a ne căi cit de puțin, noi credem că numai astfel ne-a fost cu puțință a da o temelie solidă ulterioarelor noastre cercetări.

În privința statelor, ca și-n a indivizilor, după ce s-a îmbrățișat mai întîi printr-o răpede cătătură configurațiunea lor generală, un aspect masiv al suprafeței totale, primul pas este apoi de a întreba: cum te cheamă?

Si dacă un stat sau un individ va fi fost cunoscut cumva sub mai multe numi, cată să le precizăm succesivmente pe toate, constatînd identitatea persoanei, fiindcă altfel ne-am expune dintr-un singur om a face doi sau din doi oameni unul singur, în loc de a atribui, după famosul precept al lui Iustinian: *suum cuique*.

Lectorii noștri s-au convins deja că numai neștirea nomenclaturei împedecase a discerne originea olteană a vechii dinastii princiare din Moldova; numai neștirea nomenclaturei mîntînuse în picioare fabula despre Negru-Vodă; numai neștirea nomenclaturei a petrificat atîtea grave aberațiuni despre Ungro-Vlahia, despre modalitatea anexării Făgărașului către Muntenia, despre *voivodatus Bessarabiae* și mai cîte altele; numai neștirea nomenclaturei a servit a întuneca o grămadă de lumine de prima importanță pentru istoria noastră națională, dintre cari abia o parte au fost dezbătute mai sus, cele mai multe rămînd în rezervă.

Cît de necesară, cît de nedispensabilă este o stăruitoare aprofundare preliminară a cestiunilor nominale în orice studiu istoric, ne-o arată o nenorocită experiență a răposatului Heliade, om de geniu, bărbat providențial, dar înzestrat cu prea puțină doză de răbdare spre a fi putut înfrunta cu izbîndă analiza critică.

Într-unui din opusculii săi, atît de bine scriși și atît de rău documentați, el zice între altele:

„În mediul-ev Dacia era reputată în toată Europa de disciplină ei eclesiastică. Organizarea cenobiilor și monastirilor, și organizarea civi-

lă și militară în Dacia era exemplară. Ariosto, ce a stat în secolul XV, cîntînd cavalerii secolului VIII din imperiul lui Carolmagnu, cînd e vorba de eroi și eroine sații de ale lumii, spune că veneau în monastirile Daciei și se închinau devotîndu-se lui Dumnezeu:

Dalinda per voto, e perche molto sazia
Era del mondo, a Dio voise la mente;
Monaca s'endo a render fin in Dazia,
E si levo di Scozia immantamente.

(*Orlando Furioso, canto VII, sex. 16*).

Apoi Heliade urmează:

„Este în uzul poeților a descrie cînd vorbesc de un ce nou și necunoscut. Aci Ariosto e așa de răpede, vorbind de monastirile din Dacia, ca și cum am vorbi noi de Pasărea sau de Viforita. Parc-ar fi zis: se dusesse colo în Dacia, unde știți cu toții că creștinismul și pietatea sînt de exemplu”.

Așadară Dalinda pleacă din Scoția pentru a se călugări în Dacia.

Dar în ce fel de *Dacie*?

Aci s-a păcălit Heliade.

Pe la finea evului mediu, începînd de la suta X, nu România, ci Danemarca, pe care numai apa o desparte de Scoția, încît tocmai într-acolo era drumul firesc pentru eroina lui Ariosto, se chema în toți scriitorii occidentali și în toate actele oficiale externe și interne: *Dacia, Datia, Dazia*.

În același secol cu Ariosto noi vedem pe regele danez Eric XIII întitulîndu-se: „Dei gratia regnorum *Daciae, Sveciae, Norvegiae etc. rex*”, încît Heliade și aci ar fi trebuit să traducă: „regele *României, Sveziei și Norvegiei*”.

În același secol cu Ariosto circula prin Italia o nuvelă poporană în care joacă rolul principal un „Imberto re di *Dazia*”: Heliade ar fi putut susține iarăși că acest nume german denoată pe vrun principe din România.

Pe la 1519 regele danez Cristiern II, dîndu-și în limba franceză titlul de „roy de *Dace*”, trîmtea din Copenhaga la Paris amicului său regelui Francisc I nește cîni de vinat, despre cari scrie în epistolă: „certains chiens levriers, tant de Russie que de ce *pays de Dace*”.

Nu cumva Heliade s-ar fi încercat a ne asigura despre româneasca origine a acelor dulăi?

Muscalii pînă astăzi numesc pe danezi *Daciani* (Datczanin), întrebuițînd totodată în privință-le adiectivul *dacic* (datskii)⁶.

Iacă unde se aflau monastirile lui Ariosto și se ducea bigota Dalinda! *Dazia, Datia, Dacia*, ca o desemnațiune normală a Danemarcei în toate fîntinele apusene din veacul de mijloc, este ceva atît de cunoscut încît nu e permis ca să n-o știe oricine pretinde a se fi ocupat măcar în treacă cu studiul istoric⁷.

Nu mai ignoranța acestui punct împinsese pe nemuritorul Heliade a băga pe bietul Ariosto pe la călugărițele noastre din Pasărea și din Viforita, celebrînd ca din senin o antică „disciplină ecleziastică”, altfel foarte dubioasă pe țărmi nordici ai Dunării de jos!

Ferindu-ne de perspectiva unei asemeni confuziuni și ecivocități, noi am insistat atît de mult asupra nomenclaturei, și tot încă n-am limpezit-o întreagă, căci puține țare și puține națiuni pe fața globului pămîntesc au purtat în intru și-n afară mai felurite numi geografice și etnografice.

Geție, Goție, Atel-cuzu, Oltenie și mai multe alte denumiri a căror întrebuițare se mărginea în parțialul cerc al unor deosebite epoce sau al unei deosebite specii de sorginți istorice, fără a fi fost răspîndite sau perpetuate, nu și-au putut găsi loc în dezvoltările noastre de mai sus, consacrate exclusivamente unei nomenclature generale și stabile; dar totuși ele vor fi dezbătute fiecare mai la vale.

Acum să recapitulăm în cîteva cuvinte, într-un mod pe cît se va putea mai plastic, esențialele concluziuni ale acestui lung studiu, grăbindu-ne a păși înainte.

70

Recapitularea despre nomenclatura Țărei Românești

Principalul nume al Munteniei, meritat prin desbarcarea legiunilor romane ale lui Traian la Severin și prin persistința de atunci și pînă astăzi a elementului latin în laturea Oltului, chiar în acele momente periodice cînd el se eclipsa în celelalte cătune ale Daciei, este România prin excelință: *Tară Românească*.

Slavii și germanii cunoscînd pe vechii romani sub epitetul de vlahi, adecă dominatori, și astă calificațiune, lipsită mai în urmă de primitivul său înțeles de supremație, devenind o traducere adecuată a cuvîntului „Romanus”, Muntenia a fost zisă *Vlahie* dentii de cătră slavo-germani, apoi prin împrumut de cătră greci, unguri, orientali, purtînd acest nume

mai cu preferință denaintea celorlalte provincii ale Daciei, ca una ce mai cu preferință reprezintă românismul.

Eponimi, individualizări, personificațiuni ale acestor două forme, ambele manifestând originea națională, erau Roman-Vodă și Vlăhiță-Vodă, umbroase figure mitologice, create în evul mediu și cari trăiau încă în tradițiunea poporului nostru pînă pe la finea secolului XV.

Adoptînd pentru uz liturgic și oficial limba slavică și știind că vorba *vlah*, deși de provenință străină, nu este totuși decît un exact echivalent al cuvîntului *român*, fără ca să fie coprinsă în ea cea mai mică idee de reprobățiune, muntenii au admis-o ei înșiși.

Pe la 1160-1180, anexîndu-se către banatul Severinului teritoriul făgărăsean de peste Carpați, rupt din corpul Transilvaniei, această creștere a statului muntean pe socoteala maghiarilor a început a se exprime de atunci încoace prin Ungro-Vlahie, ca și cînd s-ar zice Făgăraș-Severin, care nume, denotînd noua compozițiune administrativă a țării, a luat loc în titulatura celor doi capi ai națiunii, dentii principele și mai tirziu metropolitul, dar numai în acte slavice și grece, căci în cele latine el ar fi provocat o intempestivă susceptibilitate din partea Ungariei contra unei nomenclature corespunzătoare literalmente cu: „terra Ungriae-et-Vlachiae”.

Predomnirea Carpaților a mai cîștigat voievodatul Basarabilor următoarea nomenclatură omogenă, egalmente raspîdită în intru și-n afară:

Țară Muntenescă, uzată dopotrivă de ambele laturi ale Milcovului;

Transalpina, adecă Peste-Muntenia, care ne întimpină mereu în fîntine latine, fie maghiare, fie papale, fie chiar române etc.

Multany, nume polon corupt prin schimbarea lui *n* în / din forma românească locală „Muntenie”;

Vrance, nume moldovenesc, datorit creștetului alpestru prin care se desemna despre Moldova fruntaria ost-nordică a Țării Românești;

Havas-Alfold, adecă Muntenia de Jos, nume maghiar pe care graiul unguresc din Ardeal îl prescurtează *mAlfold*.

Muntenia sau Țara Românească, atît prin întinderea hotarelor sale în comparațiune cu ale celorlalte staturi române din evul mediu, pe cit mai cu seamă prin prestigiul de a fi fost totdeauna centrul mișcării românismului la nord de Dunăre și chiar pentru românimea transdanubiană, mai purta un nume, pe care-l aflăm în fîntine istorice sub două forme:

Grosse-Walachie, *Valachia-Major*, *Vlachia-Maggiore* etc, adecă România mare, la străini;

Mare voievodat, în titulatura princiară internă.

Deja cu mult înainte de secolul VI, dominațiunea neamului Basarabilor d-a stînga Oltului lățișe asupra teritoriului numele de *Basarabie*, conservat apoi fără intrerumpere pînă-n suta XV, cînd o parte a statului muntean de la Galați pînă la Chilia trecînd sub stăpînirea Moldovei, această denominațiune a început a se aplica din ce în ce mai exclusiv către regiunea Bugeacului, iar de la 1812 guvernul moscovit a întins-o asupra întregului spațiu dintre Prut și Nistru.

Cuvîntul coprinzînd în sine elementele *s + r + b*, s-a întîmplat uneori a se confunda *Basarabia* cu *Serbia*, încît ca șerbi erau considerați citeodată, simplu din cauza acestei gratuite asonante, atît anticii Basarabi de la Olt, precum și o ramură a lor mai nouă, urcată pe la 1375 pe tronul Moldovei în persoana lui Petru Mușat; dar nu numai aci s-a răsfrînt acțiunea omofoniei, ci încă într-un alt fenomen fără alăturare mai remarcabil prin mulțimea, varietatea și importanța consecințelor.

Printr-un rebus eraldic, foarte comun în simbolismul din toate epocile și din toate țările, Basarabii, descompunîndu-și străbunul nume gentilitiu în *Bas-arab*, purtau din timpuri imemorabile în stema lor nobiliară unul sau mai multe capete de *arabi*, adecă *negre*, ceea ce pe de o parte a dat naștere famosului mit al lui *Negru-Vodă* ca fondator al statului basarabesc, iar pe de alta a creat pentru întreaga Romînie, și chiar pentru regiunile limitrofe, o întinsă nomenclatură teritorială *sui generis*.

Poezia poporană a vecinilor noștri slavi și teutoni a fost naturalmente încîntată de a putea găsi în apropiere la Dunăre o fantastică *Arabie*, pe care s-au și grăbit a o celebra baladele serbe și bulgare ca *Tzmi-Arapi* sau „Negri-arabi”, cîntul epic german al Nibelungilor ca *Araby*, pînă și sagele scandinave din Islandia ca *Blä-menn* sau „Arabi”, iar mongolii, turcii, grecii și ungurii sub fel de fel de forme, devenite ceva mai prozaice prin suprimerea arabismului și conservarea numai a echivalentului său de negru: *Kara-Iflak*, *Kara-Bogdan*, *Nigra-Cumania* etc.

Eminamente poetic, acest epitet nu se putea infige într-o singură regiune definită, preciziunea fiind tot ce este mai proză, și astfel deja în secolul X - căci n-am voit a ne urca mai sus docamdată - noi vedem epica negreață a țării Basarabilor lățindu-se nu numai pretutîndeni între Carpați și Dunăre, dar mai impresurînd încă un spațiu transcarpatin prin metamorfozarea Transilvaniei în Neagra Ungrie, un spațiu transdanubian prin Neagra Bulgarie, și chiar însuși Pontul - se preface în

Neagră Mare, adică se-nnegreste tot coprinsul albiei istriane pe ambii țărmii ai fluviului, avind drept punct de plecare *Basarabia*, cuibul *negrilor* voievozi.

Afară de „Neagra Românie”, rămasă la otomani în uz vulgar pînă-n momentul de față, toate celelalte numiri ale noastre *arabice*, pînă și rădăcina lor Basarabie, încetînd de secoli a se mai aplica cătră țara Românească, încît numai poporul de pe la Cîmpulung mai conserva o obscură tradițiune despre acel Negru-Vodă, adică acel ban al Severinului carele cucerise între 1160-1210 Făgărașul, Muscelul și Argeșul, urmează dară firește că legendarii, cronicarii și chiar istoricii moderni ai românilor, puțin diligenți în răsfoirea fîntinelor, au transformat originile statului muntean într-un haos de contradicțiuni, de falsuri, de travestiri, de imposibilități, aducînd pe Basarabi din Bugeac, făcînd „întîi descălecător” pe tatăl marelui Mircea, silindu-1 să domnească cînd la 1215, cînd la 1240, cînd la 1290 etc.

Ne rezumăm.

Nomenclatura Munteniei, în parte existente încă și-n parte despărută după secolul XIV, se reduce la următorul tabel:

I. După originea națională *romană*:

1. ȚARA ROMÂNEASCĂ, nume etnic intern poporan;
2. VLAHIA, nume etnic slavo-german, trecut la toți ceilalți străini și admis în limba oficială internă;
3. UNGRO-VLAHIA, nume intern strictamente administrativ, civil și ecleziastic, exprimînd revendicarea de sub *Ungrie* și anexarea cătră *Vlahia* a țarei Făgărașului.

II. După aspectul *muntos* al tărîmului:

4. ȚARA MUNTENEASCĂ, nume topografic intern, întrebuițat pe ambele maluri ale Milcovului;
5. TRANSALPINA, adică Peste-Muntenie, nume topografic oficial latin, extern și intern;
6. MULTANY, mai corect *Muntany*, nume topografic polon, desfigurat din cel intern;
7. HAVAS-ALFOLD, adică *Muntenie de Jos*, nume topografic maghiar;
8. VRANCEA, nume topografic poporan moldovenesc.

III. După *mărimea* teritoriului și a prestigiului:

9. ROMÂNIA MARE, Valahia-major, Grosse-Walachie etc, nume ierarhic extern;
10. MARE VOIEVODAT, nume ierarhic oficial intern.

IV. După dinastia *Basarabilor*:

11. BASARABIA, nume dinastic intern și extern;
12. ARABIA, nume dinastic poetic poporan slavo-german;
13. NEGRU VOIEVODAT, țara lui *Negru-Vodă*, nume dinastic poetic poporan intern;
14. BLA-MENN, *Negri-oameni*, nume dinastic poetic scandinav;
15. NIGRA-CUMANIA, probabilmente *Fekete-Kunok*, adică *Negrii-comani*, nume dinastic maghiar, aplicabil și cătră Moldova;
16. KARA-ULAG, *Neagră Românie*, nume dinastic mongol;
17. TZRNI-TATARE, *Neagra Tatarie*, nume dinastic serb;
18. KARA-IFLAK, *Neagră Românie*, de unde apoi *Kara-Bogdan* pentru porțiunea d-a dreapta Milcovului, nume dinastic turc;
19. MAYPO-BAAXIA, nume dinastic neogrec, mai cunoscut relativamente la Moldova.

Toate acestea într-o strînsă legătură de origine cu NEAGRA UNGRIE ca numele Transilvaniei, cu NEAGRA BULGARIE ca numele Dobrogii, și cu MAREA NEAGRĂ...

STUDIULUI
Acțiunea naturii asupra
omului

Natura Munteniei

Un englez foarte solid și foarte observator, vechi consul britanic în București, sir William Wilkinson, începe unul din capitolele operei sale cu următoarele cuvinte:

„Vecinătatea Mării Negre și a Balcanului d-o parte, a Carpaților de cealaltă, face clima ambelor principate române schimbăcioasă și supusă unor răpezi variațiuni de temperatură. Când suflă vântul nord-est, chiar în mijlocul verei atmosfera se răcește dodată pînă într-atîta că locuitorii sînt siliți a recurge la vestminte mai substanțiale. Vîntul de la sud aduce căldură și timp frumos, dar generalmente de scurtă durată. Vara este foarte ploioasă; în iuliu și în iunie cu furtune viscoloase, cari revin în toate serele la aceeași oară. Iarna mai totdeauna e lungă și monotona, și căldurile verei debuta subitamente din cele întîie zile ale lui mai, astfel că deliciile unei primăveri regulate sînt aci puțin familiare. Porțiunea cea mai aspră a iernei se începe de la primul pătrar al lui decembrie, și același grad de frig cu puțină variațiune ține pînă la mijlocul lui februarie, cînd îi succede o temperatură umedă și nesalubră, durînd apoi pînă la mai. Dunărea și toate riurile acestei regiuni rămîn degerate în interval de șase săptămîni, gheața lor fiind destul de tare pentru a susține transportul celei mai groase artilerii. În genariu și în februarie ninge și lumea îmbla cu sanie. Cele mai frumoase zile ale anului se încep de pe la finea lui septembrie și țîn citeodată pînă pe la finea lui noiembrie, dar nopțile sînt excesivamente reci și nesănătoase. Călătorii cari nu se apără atunci prin flanele și haine calde contra pernicioasei influințe a nopților sînt expuși a căpăta felurite friguri și pleurazie. Neregularitatea climei, umiditatea solului și mulțimea bălților exercită aci o vizibilă înrîurire asupra diverselor specii animale, precum și asupra vegetațiunii. Urșii, lupii și vulpii sînt de o natură timidă și puțin periculoși, afară numai cînd îmbla în numeroase haite, ceea ce se-ntîmplă adesea în nopțile cele mai reci ale iernei. Animalii domestici sînt remarcabili prin blindeță. Carnea de bou, de porc, de oaie, de vînat și de paseri n-are un gust pronunțat; legumele sînt mai puțin gustoase și florile puțin aromatice. În fine omul, capdopera naturei, este aci greoi

și moale. Fără pasiuni violente, fără energie în caracter, el manifestă o repulsiune firească contra a tot feliul de muncă corporală sau intelectuală. Negreșit că aceste dispozițiuni pot proveni din cauze morale, dar în România cauzele fizice sînt cel puțin tot atît de active".

Mai pe scurt, oamenii, caii, boii, urșii, lupii, vulpii, găinele, rațele, florile, pină și iarba cîmpului, pină și gustul fripturei, toți și toate se ticăloșesc, se piticesc, se trîndăvesc în nefericita Românie, din cauza emanațiunilor palustre, din cauza capricioasei temperature, din cauza solului și atmosferei, din cauza a o mulțime de aginți ce se cheamă foarte bine în știința igienică: *circumfusa*.

Permis unui turist a constata o actualitate și a semnala provenința-i cea mai imediată, cea mai evidentă, cea mai palpabilă, deși chiar dinșii ar trebui să specifice totdodată cel puțin zona observațiunii, iar nu să generalizeze într-un mod absolut; nu e permis însă unui istoric, căruia nu i se iartă a tăia dintr-o lovitură nodul lui Gordia, în loc de a căuta pas la pas o lege providențială permanente, explicînd apoi cu stăruință tot ce se pare a fi o deviațiune:

„Sucht das vertraute Gesetz in des ZufaTs grausenden Wunder n
Sucht den ruhenden Pol in der Erscheinungen Flucht!“.

Caracterele fizice ale pămîntului românesc fost-au ele totdeauna astfel după cum ni le descrie Wilkinson?

De n-au fost așa, urmează necesarmente o altă întrebare: cum anume să fi fost și care trebui să fie divergența totală sau parțială a efectelor în comparațiune cu ceea ce este?

De au fost tot așa, de nu s-a schimbat nemic sau prea puțin, de a rămas aproape intactă aceeași constituțiune geologică și meteorologică, același joc termometrie, barometric și igrometric, atunci cum dară de s-a modificat atît de radicalmente natura organică?

Nu mai departe decît în secolul XIV, carele ne preocupă mai în specie în opera de față; nu mai încolo decît între anii 1300-1400, altminte destul de apropiați de zilele noastre, fost-a atît de căzut, atît de slăbănog, atît de inșpid românul din Muntenia, după cum el ne apare în relațiunea lui Wilkinson, fără a mai vorbi de vite sau plante și mai ales despre gustul lor curat gastronomic?

Ce să răspundă oare la o asemenea îndoială vitejii lui Alexandru Basarab, ailui Vladislav Basarab, ailui Basarab Mircea, denaintea căroră, în curs de un veac întreg, se puneau pe gînduri ungurii, serbii, bulgarii, tătarii, turcii, toate neamurile învecinate, chiar cînd în frun-

tea acestora se aflau nește giganți ca țarul Ștefan cel Forte, ca regele Ludovic cel Mare, ca sultanul Baiezid Fulgerul, ca împăratul Sigismund?

Au atunci nu era în Muntenie tot feliul de mlaștine și mocirle cu funestele lor efluve febrifere? Au nu era o temperatură tot atît de extremă în frig și-n arșiță, în uscăciune și-n umiditate? Au nu erau toate motivele morbide, pe cîte ni le-a spus și pe cîte a uitat încă să ni le înșire Wilkinson, încît le vom spune noi înșine mai la vale?

Și dacă altădată, în fața unei presiuni fizice analoage, românul de la Dunăre a putut să uimească lumea prin mărimea personalității sale, cum dară de nu se mai bucură el actulamente de aceeași imunitate contra aceleiași acțiuni exterioare? Si dacă nu se mai bucură astăzi, apoi oare prin ce specie de tranzițiune, redobîndindu-și vechea-i aptitudine, ar putea să se bucure încai mîni sau poimîni?

Precum vedeți, problema devine dintre cele mai complicate și mai importante totdodată, căci într-însa rolul istoriei este nu numai a clarifica o situațiune antică, a restabili o imagine trecută, dar încă mai cu seamă a prevesti și a prepara o posibilă regenerare viitoare a unei națiuni.

Vom merge încet, căci sînt unele cestiuni în cari calea spre descoperirea verității se aseamănă cu îngusta punte ce duce peste prăpastie la paradisul lui Mahomet: un singur pas precipitat și ai pierdut perspectiva de a ajunge la țîntă!

Mai întâi, ca o nedispensabilă introducere în materie, cată să ni se spună: pină la ce punct se poate subordina, sau trebui vrînd-nevrînd să se subordoneze un popor, în bine și-n rău, înrîuririi pămîntului?

A admite fără cercetare și fără restricțiune dictatura glebei, a trece peste idiosincraziile individuale și de ginte, a uita principiul atavismului, a nu recunoaște provedința, a nu lăsa omului liberul său arbitriu față cu natura și cu divinitatea - este a nu înțelege istoria.

2

Teoria acțiunii climatei asupra omului

Cu cinci secolii înainte de nașterea lui Crist, sînt acum două mii patru sute de ani și mai bine, dentii Khung-fu-tse în China și apoi Ipocrat în Elada constatau legea dezvoltării climatologice a națiunilor.

Toți au vorbit despre marele grec; nemini, nici chiar scriitorii cei mai noi asupra filosofiei istoriei, n-au voit să cunoască pe marele chinez.

Și totuși iacă ce zicea Khung-fu-tse cu mult înainte de Ipocrat:

„A avea apucături binevoitoare și dulci pentru a instrui pe oameni; a avea compătimire pentru cei răsculați din rătăcire contra rațiunii;

aceasta-i forța virilă a țârelor sudice, prin care se distinge înțeleptul. A-și face culcuș cu sămcele de fer și cu armure din peile fearelor sălbatice; a privi fără fiori apropierea morții; aceasta-i forța virilă a țârelor nordice, prin care se distinge viteazul¹⁾.

Peste opt secolii după Khung-fu-tse, un ostaș roman, Flaviu Vegetiu, făcea din vorbă în vorbă aceeași observațiune.

El zice:

„După opiniunea oamenilor celor mai competenți, națiunile sudice, supuse extremei arșite a soarelui, au mai multă înțelegință, dar mai puțin singe, ceea ce le face sfiicioase și temătoare de a da pept într-o luptă, căci, știindu-se anemice, lor le e frică de răne; popoarele nordice, din contra, depărtate de căldure solare, au mai puțină înțelegință, dar un singe abundinte, care face dintr-insele cei mai buni luptători; așadară pe soldați cată să-i luăm din nește țâre intermediare, încit nici singele să nu le lipsească pentru a putea înfrunta rănele și moartea, nici acea înțelegință prin care se mănține în armată disciplina și care este dopotrivă utilă în răzbel și-n consiliu²⁾.

Pentru ca un chinez și un roman, nedependinți unul de altul, fără să fi știut nici măcar dacă există undeva China pentru Vegetiu sau Roma pentru Khung-fu-tse, pentru ca ambii să fi expres o singură idee, ba încă aproape în aceeași ordine logică, ajungând fiecare pe o cale proprie la un rezultat identic, trebuie să fie coprinși în observațiunea lor comună un mare fond de veritate.

Antagonismul moral între nord și sud, bogăția globulelor sanguine în cel dentii și puținătatea lor în cellalt, cunoscută chiar sub numele tehnic de *anemie des pays chauds*, adică tot ce au știut deja Khung-fu-tse și Vegetiu este o dogmă în medicina de astăzi.

O cugetare fugitivă a devenit însă o știință întreagă, un corp compact și sistematic numai sub condeiul anticului medic grec de la Cos.

Ipocrat este adevăratul părinte al climatologiei.

Laboarea modernă, atit de orgolioasă, abia putu descoperi în realitate, de atunci și pină la Humboldt, pe ici, pe colea cite ceva care să nu se găsească în nemuritorul opuscul: **Ttepi** de cov, -U8&TCDV, TOTTCOV.

Pină și acest titlu al capdoperei lui Ipocrat rezumă în sine ultimul cuvint al științei climatologice: aer, ape și locuri.

Nici atmosfera, nici idrologia, nici topografia nu sînt suficienți, întru cit le ia cineva separamente.

„Ipocrat - zice unul din discipolii săi cei mai celebri - atribuie efecte morale nu numai temperaturii aerului, ci tuturor celorlalte calități atmosferice întrunite; nu numai gradului de latitudine al pămîntului, ci încă naturei sale telurice, naturei producțiunilor sale, naturei apelor ce-l percurg. El se silește a descrie cu exactitate toate particularitățile cite pot atrage atențiunea în studiul diverselor țâre și cari le disting mai în specie. Pentru dînsul, ca elemente necesare ale cestiunii, sînt toate obiectele importante proprii fiecării regiuni; toate calitățile constante și pronunțate prin cari aceste obiecte pot afecta simțurile și a modifica natura umană. Această semnificațiune a cuvintului *climă* e singură completă. Clima nu poate dar a fi restrînsă în circumstanțele particulare ale caldului și frigului, ci ea îmbrățișează într-un mod foarte general totalitatea circumstanțelor fizice ale unei localități; și toate trăsurrele caracteristice prin cari natura a distins diferitele țâre, întră toate în concepțiunea climatei³⁾.

Iacă în ce simț înțelegem și noi clima, dîndu-i însă, pentru a preveni orice confuziune, numele mai puțin mărginit de *natură*.

în limbajul filosofic omul fiind *ego*, acțiunea naturei asupra-i însemnează raportul activ al lui *non-ego*.

Este ceea ce în zilele noastre d. dr. Bertillon a numit *mesologia*, adică știința mijlocului ambiant⁴⁾.

3

Gintea mărginind acțiunea naturei

Oricit de coprinzător ar fi înțelesul ipocratic al condițiunilor climatice și oricit de simetrică teorie s-ar putea clădi pe dînsule, realitatea se va arăta adesea rebelă concluziunilor celor mai legitime și istoricul va fi silit să exclame cu nedomerire: este ceva mai pe sus de materie!

Mai intii chiar în sfera materială se observă izolindu-se un element mai puțin brut, deși tot materie; un element nu numai organic, ci încă uman; un element foarte tenace, a căruia rezistință contra tuturor presiunilor topice, dacă nu totdauna le învinge, incai cele mai de multe ori reușește a ajunge la o împăcare prin compromis.

Acest viguros element, această aristocrație a materiei, ca să ne fie permis a ne exprime astfel, este *gintea*, pe care Ipocrat și interpreții săi o uitaseră aproape cu desăvirșire și-n virtutea căriia bascii și strănepoții goților, bunăoară, locuiesc de secolii pe aceeași coastă a Pireneilor, fără ca totuși o natură exterioară absolutamente identică să fi

putut asimila printr-o necurmată acțiune de toate zilele vița teutonică cu cea iberică.

Nemuritorul creator al climatologiei zice într-un pasagiu:

„Priviți pe țărmurenii Fasului în Asia. Pământul lor e umed, mlăștinos, călduros, acoperit de păduri, scăldat nencetat, sau mai bine inundat cu violiță de potopuri de ploaie. Locuințele lor sînt înfipte chiar în sinul bălțelor: șubrede colibe din lemn și din trăstie. Rareori fasianii vizitează orașele și tirgurile învecinate: singurul lor mijloc de comunicațiune sînt nește luntri scobite din butuci și cu ajutorul căror ei plutesc ici-colea pe numeroasele canale ce despică pământul lor în toate direcțiunile. Ape calde și stătătoare, putrezite la arșița soarelui și nutrite de nentrerupte ploii, sînt unica lor băutură. însuși fluviul lor Fas este riul cel mai leneș, ce abia își mișcă undele. Fructele și ierburile nu ajung aci niciodată la deplina lor dezvoltare: umiditatea le reține într-o stare perpetuă de neperfectiune. în fine, aerul e încărcat de negure. Prin lucrarea tuturor acestor cauze, fasianii diferă de toți ceilalți oameni. Statura lor e înaltă, dar desfigurată prin o grăsime atît de neobicinuită, încît corpul se pare a nu avea nici vine, nici mușchi. Figura lor e palidă, ca și cînd ar suferi de gălbenari. Aerul cel umed și neguros dede vocii lor o intonațiune răgușată. Ei sînt domoli din fire și nu pot susține nici o oboseală...”¹.

Icoana e superbă, și totuși cuvintele lui Ipocrat nu se mai potrivesc cu actualitatea.

Regiunea fasiană, famoasa Colchidă cu berbecul de aur din mitologia elenică, este la picioarele Caucazului, cerspunzînd cu Imeretia și mai ales cu MingreHa, ambele făcînd parte din Georgia.

Apele, locurile, aerul, mai toate *circumfusele* se află aproape în aceeași stare patogenică în care ele erau în anticitate; dar locuitorii, deși cam molateci, sînt însă prea departe de a justifica ultralimfaticul tip din relațiunea lui Ipocrat.

Un proverb mîngrelian zice că fericirea omului consistă în a avea un cal, un șoim și un ogar².

Popor de vinători este popor de voinici.

între fasianii lui Ipocrat și mîngrehanii de astăzi există dar o diferență radicală, măcar că pământul lor a conservat în trăsăturile sale caracteristice vechea băltoasă fizionomie.

De unde oare provine această întîrziată rebeliune a omului contra naturei?

Cauzele trebui să fie multiple, însă una mai cu seamă se pare a fi cea mai decisivă.

Naționalitatea georgiană, din care mîngrelianii sînt o simplă ramură, nu poate fi de aceeași *gînte* cu anticii fasiani, o colonie africană, după Erodot³, ci derivă dintr-o altă tulpină mai vînoasă, mai vivace, mai rezistentă, a carii așezare în văile Caucazului, pe unde ca printr-o colosală poartă trecură atîtea sute de neamuri în succesele migrațiunii ale barbarilor din Asia în Europa, este posterioară epocii lui Ipocrat.

Popoarele, ca și indivizii, se disting prin mai marea sau mai mica intensitate a așa-numitelor predispozițiuni morbide.

„Expuneți mai multe persoane totdodată aceluiași curent de aer rece: una se va plînge de colice, alta va căpăta o bronchită, a treia va simți preludele unui reumatism articular, și așa mai încolo”⁴.

Se va găsi între ele chiar cite una din acele fericite constituțiuni imune cari trec nevătămate prin foc și apă.

Aproape aceeași climă crește pe laponi și pe sveziani: cei dentii, mînunți, slabi, uriți, oacheși; ceilalți, înalți, tari, frumoși, blonzi.

Mai multe familii olandeze, stabilite sînt acum trei secoluri tocmai la capătul sudic al Africeii, departe de a deveni negre sau măcar brune, au rămas pînă în momentul de față ca și cînd niciodată nu s-ar fi mișcat din Amsterdam⁵.

Țiganul de la Constantinopol nu se deosebește de fratele său de la Stockholm.

În acest mod toate condițiunile curat fizice se arată uneori neputincioase în crîncena lor luptă cu tenacitatea principiului de gînte.

Aceasta totuși, cată s-o recunoaștem, nu este generalitatea cazurilor.

Mai adesea pământul și poporul ajung la un fel de echilibru.

„Israelitii - zice Michel Levy - a căror împrăștiare începuse cu mult mai-nainte de moartea lui Crist, oferă medicului o secolară experiență universală despre înriurirea climaterică, Israelitul olandez, gros, înfiat și lungan, poartă în toată ființa lui sigilul predominării limfatice; israelitul din Algeria este macru și bine proporționat, mai mult scurt decît înalt, oacheș, ager și îndemînat. Iacă ceea ce i-a făcut clima. Să-i puneți însă alături un ullaș altul și asemănarea lor de gînte o să vă surprinză. Aceleași trăsături denotă o origine comună. Iacă ceea ce pot face dispozițiunile organice contra lucrării lungi și intrunite a influințelor exterioare”⁶.

Noi însine descriserăm altă dată cu următoarele cuvinte procesul formării materiale a naționalităților:

„O națiune presupune două elemente constitutive, un pământ și un neam. Fiecare pământ are o natură a sa proprie, o natură pe care nu o poate nemici influința neamului și prin care acel pământ se aseamănă cu el însuși și diferă de toate celelalte pământuri.

Anglia a fost totdeauna insulă: sub britani, sub saxoni, sub danezi, sub normanzi...

Fiecare neam are și el o natură a sa proprie, o natură pe care nu o poate nemici influința pământului și prin care acel neam se aseamănă cu el însuși și diferă de toate celelalte neamuri.

Armenii păstrează ceva armenesc stereotip în Franția, în Turcia, în Germania, în Italia, în Polonia.

Astfel, fiecare pământ are o idee a sa specială în universalitatea pământurilor, și fiecare neam are o idee a sa specială în universalitatea neamurilor.

Așezându-se vreunul din neamuri pe vreunul din pământuri, legătură celor două specialități produce o națiune.

Unirea dintre pământ și neam, pe baza cărora se înalță o națiune, e atât de strânsă, încât pământul răsfrînge în toate ale sale imaginea neamului, și neamul răsfrînge în toate ale sale imaginea pământului.

Națiunea, astfel formată, se aseamănă cu ea însăși mai mult încă de cum se aseamănă unul cu altul cele două elemente ale sale constitutive, pământul și neamul, căci națiunea este un product de asemănări.

Prin urmare, diferența acestei națiuni de toate celelalte națiuni, fiind iarăși un product de diferențe, câtă să fie și ea mai mare de cum era diferența cea simplă dintre un pământ și un alt pământ, dintre un neam și un alt neam".

Nemic mai corect ca teorie.

Avînd la mînă acest criteriu al contopirii climatei cu gîntea, s-ar părea lesne la prima vedere a caracteriza ca și matematiceste pe orice națiune:

Francezul = latin + clima x;

Italianul = latin + clima y;

Românul = latin + clima z...

Nemic însă n-ar fi mai iluzoriu în aplicațiune.

Simplă și ușoară în aparință, cestiunea este în fapt una dintre cele mai dificile și mai complexe.

Si iacă de ce.

întîi, nu este mai nici o națiune sub soare care să nu fi suferit multiple și copioase amestecuri cu alte gînti, deși aceste căsătorii se finesc totdeauna prin predominarea neamului celui mai bine constituit.

Al doilea, nu este mai nici o gîntă sub soare care să nu fi trecut succesivamente prin multe și diverse climate, rămînînd însă uneori imună contra presiunilor exterioare.

Al treilea, nu este mai nici o climă sub soare care să nu fi îndurat măcar o picătură modificatrice de la feliurite națiuni.

Aceste trei propte aruncă problema într-un labirint.

Pentru a defini pe francez, de exemplu, nu mai ajunge elementara formulă de mai sus, ci se cere o altă fără comparațiune mai complicată, în care să se prevadă proporțional toate gîntile cîte au fost concurs dempreună cu cea latină la nașterea națiunii franceze, toate climatele cîte influințaseră anterioramente asupra definitivei formațiuni a acelor diferite gînti, și-n fine toate națiunile cîte exercitaseră și mai de nainte o fracțiune de lucrare în sfera acelor variate climate.

Și-apoi rezultatul unei asemeni analize câtă să se aplice treptat cătră toate etățile vieței naționale, constatîndu-se gradațiunea cu care urmele triplei înrîuriri converginți devin din ce în ce mai palide și mai nesimțite, unele mai mult și altele mai puțin, în proporțiune cu mărirea dozei primite de la început și-n măsura depărtării în timp și-n spațiu de la punctul de plecare, mai ținîndu-se apoi seamă și de nouăle ingrediente ce se adaugă în fiecare secol.

Astfel, revenind la formule algebraice, cu ajutorul cărora raționamentul apare mai plastic, și exprimînd prin N o națiune orișicare, prin G gîntile constitutive, prin C climatele prin cîte trecuse, prin S scăderea elementelor vechi și prin y adausul elementelor nouă, vom vedea că o naționalitate, dacă în primul secol al existenței sale este $N = xG + yC$, în ceilalți secolii unul după altul va fi:

$$N = (xG - 6) + (yC - 8) + y;$$

$$N = (xG - 28) + (yC - 2S) + 2y;$$

$$N = (xG - 38) + (yC - 3S) + 3y..$$

$$N = (xG - n8) + (yC - nS) + ny.$$

Dar a găsi valoarea concretă a acestor formule este o muncă de titan!

Și totuși istoricul poate pînă la un punct să întreprinză această colosală operă, și fiindcă poate, trebui s-o facă.

Negreșit că istoricul unei națiuni, cel mult al unei gînti, căci timpul unei serioase istorii universale n-a sosit încă, sau mai bine zicînd istoria fiecărei țare, microcosm al macrocosmului, este cea mai veridică istorie universală.

Elementul ginții ne va preocupa mai în specie în tomul II al acestei scrieri.

Aci noi am voit numai a mărgini printr-insul cercul de acțiune al naturii.

Dar această acțiune, fie ea cât de întinsă, precum și este, oare nu-mai gintează o mărginește?

4

Instituțiunile mărginind acțiunea naturii

Teoriile exclusive sînt acelea ce au servit totdeauna mai mult decît orice a întuneca veritatea.

Ilustrul Montesquieu explica toate prin climă și iarăși prin climă, ba încă într-un simț foarte restrîns al cuvîntului, cam în felul lui Khung-fu-tse și Vegetiu², cu mult mai pe jos de vastele vederi ale lui Ipocrat.

într-un loc el zice:

„Itopoarele insulare sînt mai liberale decît popoarele continentale. Insulele sînt generalmente mici, încît o parte a poporului nu poate fi întrebuintată atît de bine la asuprirea celeilalte..”³.

Montesquieu observă el singur în notă că Iaponia e foarte despotică, dar pentru că... este o insulă mare, nu mică!

Ce ar fi zis însă cu cițiva ani mai în urmă despre Statele Unite ale Americii, atît de liberale, deși foarte spațioase și cari nu sînt nici măcar o insulă ca Iaponia?

De ce tace despre Elveția?

Generalizări pripite de această categorie, deochind adevărul teoretic prin eroarea aplicațiunilor, n-au putut să nu provoace din partea semiștiinței alte generalizări tot atît de pripite și nu mai puțin eronate în simțul diametralmente contrariu.

Unii s-au apucat a contesta din temelie acțiunea naturii asupra omului.

Cel mai celebru, fără a mai vorbi despre Voltaire⁴, este Helvetius, un amic intim al lui însuși Montesquieu.

Combătînd proverbiala vitejie a oamenilor de la crivăț, el zice:

„Dacă nordul are urșii albi, sudul are și el lei și elefanți. Citiți istoria și-o să vedeți pe huni, ieșiți din regiunea Mării de Azof, înlănțuind popoare mai nordice; o să vedeți pe saracini răpezindu-se în gloate de pe arzătoarele năsipuri ale Arabiei pentru a duce dezolațiunea pînă-n inima Franciei, după ce triumfaseră în Spania și cuceriseră atîtea alte

națiuni; o să vedeți pe aceiași saracini sfărămînd cu o mină victorioasă stindardurile cruciaților, cari nu veneau din Europa în Palestina decît pentru a suferi bătăi peste bătăi și rușine peste rușine. Dacă-mi întorc privirile cătră alte țări, observ aceeași confirmare a opiniunii mele: fie triumfurile lui Tamerlan, carele de la țărmiile Indului se urcă victorios pînă la gheturile Siberiei; fie isbinzele incilor și vitejia egiptenilor, renumiți în zilele lui Cir ca poporul cel mai curajos și merind pe deplin această reputațiune în bătălia de la Tembreia; fie mai în sfîrșit acei romani, ale căroravictorioase arme au răsunit pînă-n Sarmatia și pînă laBritania...!”⁵.

El incheie, apoi, că, de cîte ori cei de la nord vor fi învins pe cei de la sud, a fost mai ales victoria libertății asupra servitutii.

Iacă o generalizare tot atît de ciudată ca și a lui Montesquieu!

Ea prezintă însă nu mai puțin o parte foarte adevărată.

Pentru Helvetius guvernele sînt răspunzătoare de firea popoarelor:

„Fiecare națiune posedă un mod propriu de a vedea și de a simți, ceea ce constituă caracter național. La toate popoarele acest caracter se poate schimba, fie subitamente, fie puțin cite puțin, în conformitate cu schimbările răpezi sau incete în forma guvernamentului, deci în educațiunea publică. Caracterul francezilor, de mult cunoscut ca voios, n-a fost totdeauna astfel. împăratul Iulian ne spune că parizianii îi plăceau fiindcă sînt de un caracter sever și serios ca și dinsul. Așadară caracterul național se schimbă. însă cînd oare această schimbare se observă mai bine? în acele momente revoluționare, cînd popoarele cad dodată din libertate în sclavie. Mîndre și îndrăznețe pînă atunci, ele devin debile și fără inimă”⁶.

Ceva mai la vale Helvetius reproduce din celebrul englez Burke următoarea expresivă imagine a moleciunii în care se cufundase Veneția sub timpitoarea presiune a unui brut regim despotic:

„Venețianul nu este decît un purcel, nutrit de cătră stăpin și pentru uzul stăpinului, care-l păzește într-un staul, permițîndu-i a se tăvăli în gunoi și-n mocirlă. Mare, mic, bărbat, femeie, preot, mirean, în Veneția toți zac dopotrivă în trîndăvie”⁷.

Cînd marele orator britanic schița în secolul trecut acest hidos tablou, unde mai erau oare acei întrepizi venețiani din evul mediu, cari spulberau armatele germane ale lui Frederic Barbarusa, desființau Imperiul Bizantin, dictau legi pe Marea Neagră, se luptau pept la pept cu Mohamed II?

Si totuși clima rămăsese aceeași!

Este dară foarte adevărat că vițiul instituțiilor, cari adesea sînt o oarbă imitațiune din afară, uneori un capriciu individual al celor de la cîrmă, poate mișei națiunile cele mai bine înzestrate din punctul de vedere al pămîntului.

Aceasta însă nu autoriză cît de puțin a nega radicalmente acțiunea climaterică, ci numai o restringe, precum am mai restrîns-o noi mai sus cu principiul de ginte.

insuși Helvetius se vede cite o dată silit a recunoaște cu o jumătate de gură influința *circumfuselor*.

intr-un loc el zice:

„Toate evenimentele se leagă. O pădure despre nord fiind tăiată, se schimbă vînturile, secerișul, arțile unei țare, moravurile, guvernămîntul. Noi nu vedem însă toată această înlănțare, a căriia prim averigă se află în eternitate”.

Observațiune sublimă!

Dar dacă o singură pădure poate să exercite asupra unei națiuni o inriurire atît de gravă, ce să mai zicem oare despre totalitatea aginților fizici ai unei regiuni?

Helvetius s-a prins într-o cursă de contradicțiune, exagerînd pentru și contra.

5

Oamenii mari mărginind acțiunea naturei

Nu numai originea națională, nu numai forma de guvernămînt bună sau rea, ci chiar o singură idee mare, zguduind cu energie tot organismul uman, poate să paralizeze acțiunea climei.

O idee mare scosese pe nepăsătorul beduin din ferbințele deserturi ale Arabiei, supunîndu-i o lume de la Himalaia pînă la Atlantică.

Pe cine condițiunile fizice ale țarei sale îl învățaseră a nu ști decît să vagabundeze cu șatre din loc în loc, o idee mare l-a urcat ca printr-o minune la culmea culturai științifice, literare și artistice, făcîndu-l să domine în trei continente prin armă și prin carte totodată, prin victoriile unui Harun-el-Reșid, prin versurile unui Farazdak, prin filosofia unui Avicena, prin fațadele Alhambrei.

Si n-are dreptate Buckle cînd atribuie iarăși climei pînă și astă miraculoasă înălțare morală a beduinului, sub cuvînt că ea nu s-a operat în seaca și stearpa Arabie, ci deja la Bagdat, la Cordova, la Delhia, în cele

mai fecunde laturi ale Mesopotarniei, ale Indiei, ale Spaniei, unde trebuia s-o provoace avuția pămîntului; n-are deplina dreptate, căci tot acolo, deși fecunditatea este un fapt permanente, totuși fenomenul unei puteri și al unei civilizațiuni exuberanți nu s-a manifestat decît numai sub arabi, și-apoi numai întru cît arabii erau electrizati de ideea cea mare.

O idee mare implică pe un mare om.

Alkoranul este Mohamed.

Astfel, un individ, un verme, un atom poate să smulgă uneori o națiune de sub arbitriul naturei.

Și nu există nici o țară, cît de dezmoștenită, unde să fie peste puțină a se naște rara excepțiune a unui mare om, căci pretutindeni se poate întimpla un locușor de citeva palme în care la un moment dat să concurgă toate elementele unei asemeni eventualități.

Corsica a produs pe un Bonaparte.

Trufașă de două milenii de a fi fost leagănul unui Alexandru, Macedonia o să mai doarmă poate într-o perfectă sterpiciune alte două milenii.

Cronicele orientale ne povestesc cu multă naivitate originea celui mai mare om din ciți au ieșit vreodată din fundul Asiei.

Iacă narațiunea:

Un tătar, vinînd într-o zi cu doi frați ai săi mai mici, întilnește în cîmp pe un alt tătar, care venea cu o tinără și frumoasă femeie; temîndu-se a nu fi atacat de cătră trei, tătutul cel însurățel o ia la sănătoasa, lăsîndu-și nevasta; vîntorul cel mai mare o duce la sine, și peste nouă luni se naște... Cinghiz-han!

De nu pleca la vîntoare, de nu era însoțit de alți doi, de nu întilnește pe un fricos, de nu era acesta însurat, de-și lăsa femeia acasă etc, etc, lumea n-ar fi văzut pe cel mai teribil cuceritor, născut într-un biet cort din Mongolia, dar a căruia posteritate a domnit în același timp în China, în Perisa, în India, pe țarmii Pontului; și chiar pînă astăzi, după atîția secolii, nu numai în Asia, ci chiar în Europa, națiunea rusă, deși de o altă origine și într-o altă climă, conservă de atunci în caracterul său profunde urme ale dominațiunii tătare!

E sigur că nu toate țarele dau pe Mohamezi, pe Bonaparte, pe Alexandri, pe Cinghiz-hani; dar oamenii mari după măsura timpului și a locului n-au lipsit mai nicăiri, și mai nicăiri n-au rămas necombătute de cătră dinșii imediat sau indirect, într-un mod mai mult sau mai puțin durabil, pretensiunile pămîntului asupra poporului.

6

Accidentele locale mărginind acțiunea naturii

În sfârșit - și această considerațiune este de prima însemnătate - afară de nord extrem sau de sud extrem, sînt prea puține țări destul de întinse unde clima să nu fie oarecum în anarhie, înlesnind astfel ea însăși omului calea de a se emancipa.

Acolo mai cu seamă unde sînt munți, natura grămădește într-un îngust spațiu panorama aproape a întregului glob pămîntesc.

Tournefort, făcînd ascensiunea Araratului, găsisse la picioarele colosului vegetațiunea locală a Armeniei, ceva mai sus pe a Italiei, apoi pe a Franței și Germaniei, în fine de tot în vîrf rudimentarele plante ale Laponiei, ca și cînd ar fi călătorit în cîteva ore de la Caucaz pînă la Marea înghețată.

Humboldt în America observă în privința medicală un fenomen analog în creștetul Cordilierelor, unde briul inferior oferă afecțiuni bilioase ca sub ecuator, briul intermediar se distinge prin afecțiuni catarale ca în regiunile temperate, briul superior prezintă afecțiuni inflamatoare de ale nordului¹.

După calcule admise, negreșit aproximative, fiecare grad de latitudine spre nord de ecuator corespunde cu o împutînire de 1/2 grad în temperatură, iar fiecare rădicătură de pămînt de 100 metri echivalență cu o sărire în sus peste un grad de latitudine², încît o măgură italiană de cîteva mii de metri transportă pe om în condițiunile fizice ale Siberiei!

În Africa, pe cînd arșița șesului coace și frige, la o înălțime de 4000 metri scîlpește zăpada în mijlocul verei³.

Deși pesta zeciua din period în period poporațiunea Constantinopolii, totuși la o distanță de cîteva leghe de acolo înflorește un sat pe muntele Alem-dag, ca la 500 metri deasupra mării, unde ciuma n-a putut pătrunde niciodată⁴.

Corfu și Leucada sînt două insule din același grup ionic, și totuși statistica ne spune că din 1000 de oameni mor anualmente la Leucada 46 și la Corfu numai 20⁵.

y

Asemeni anomalii devin cu atît mai marcate, cu cît pe lingă munți se mai adaugă țărîmul marin, diversități de expozițiune cîtră cele patru puncturi cardinale etc, etc, toate cîte serviseră lui Humboldt a stabili famoasa-i teorie a *liniilor izoterme*, cari ne arată climate identice

presărate ici-colea sub cele mai feliurite latitudini, sau climatele cele mai feliurite învecinîndu-se sub latitudini identice.

Așadară mai în fiecare țară, ca să nu zicem mai în fiecare provincie, cu excepțiunea numai doară a zoanelor polare, se ciocnesc și se contra-balanță mai multe diferite nature, a cărora varietate scapă totalitatea unei națiuni de masa presiunii exterioare.

Este însă nu mai puțin adevărat că una din aceste diferite subclimate, anume cea mai răspîdită, joacă totdeauna un rol predominant.

7

Concluziunea despre acțiunea naturii

Am desfășurat principalele margini ale acțiunii naturii asupra omului. Urmează oare că această acțiune să fie nulă?

Din contra.

Gintea, instituțiunile, ideile sau bărbații mari și recursul la accidente locale pot învinge tirania pămîntului, dar nu-l distrug, ci abia-l netezesc pe deasupra.

Dintr-un lac iese o mlaștină, o mlaștină se preface într-o livadă, o livadă cine mai știe în ce; însă niciodată nu veți vedea acolo un munte.

Toți locuitorii planetei terestre strînși la un loc n-ar putea să niveleze Alpii, sau să astupe acea Mediterană căriia Herder nu se sfia a-i atribui civilitatea Europei¹.

Egiptenii rădicaseră monstruoase piramide, dar n-au fost în stare de a schimba năsipul în argil, precum nici argilul nu se schimbă în granit.

Luați de pe poduri un cerșetor, învățați-l puțină carte, dați-i un lustru social, îmbrăcați-l elegant și așezați-l într-un tilbury sau pe bancele unui parlament; este o imensă deosebire, însă același individ; un individ în care s-a dezvoltat ceea ce avea mai bun, s-au mascat părțile cele rele, poate chiar s-au cloroformizat; dar nimic nou, nimic supres, nimic adaus!

Neputincioși a metamorfoza o ființă atît de mobilă și atît de impresionabilă ca omul, cum oare să revoluționarn radicalmente impasibila constituțiune fizică a unei țări întregi?

Un exemplu.

Nici o ginte nu întrece pe englezi în persistință, în stabilitate, în tărie, în individualism.

De vro doi secolii ei se strămută la nordul Americii.

Sălbătăcia noii lumi dispăre sub neobosita muncă de braț și de min-te a colonului britanic.

Pădurile și bălțile ajung a fi cuiburi de civilizațiune.

Spiritul a biruit materia!

Ei bine, anglo-americanii mărturesc ei înșii că o neperceptibilă acțiune a climei îi apropie cu-ncetul din zi în zi mai mult de natura fizică și morală a barbarilor indigeni.

Yankee devine huron-!

Un huron cult, precum e cult și pământul lui; dar conservind același simbur pe care-l avuseseră unul și altul în starea lor primordială.

Din măceș veți avea un trandafir, o roză cu o sută de foi, niciodată însă un crin!

Instituțiunile, oamenii mari, recursul la accidente locale, nemic și nemini nu face mai mult decît ceea ce făcuse gîntea în Statele Unite.

Natura nu ucide liberul arbitriu, nu împedecă progresul, nu poprește realizarea celor mai frumoase tendințe ale unei națiuni; dar ea le imprimă o direcțiune, o direcțiune adesea întreruptă și apoi rennotată din interval în interval; o direcțiune ce nu poate fi aceeași la Tamisa și Bosfor, în Urali și Ande; iar supradirecțiunea tuturor direcțiunilor climaterice parțiale, precum și toate cite rămîn nestrăbătute pentru cugetul omului, este în provedință.

Acum ne e permis a trage următoarele două concluziuni:

1. Numai printr-un studiu monografic al naturei fiecării regiuni cu toate particularitățile sale, iar nu prin idei generale preconcepute, se poate constata acțiunea-i asupra omului, diferită în felurite țare atît după propriul său fond, precum și după reacțiunea gîntii, a instituțiunilor, a oamenilor mari, a recursului la accidente locale și altele.

2. Gîntea, instituțiunile, oamenii mari, recursul la accidente locale, cu atît mai virtos altele mai mănunte, modifică numai superficialmente fondul natural al unei regiuni, și prin urmare acțiunea-i asupra omului.

O dată ajunși aci, știind ce-i clima și cari sint restricțiunile sale, ade-că posedînd o deplină definițiune a tezei, noi vom analiza fără a șovăi natura fundamentală a Munteniei în cele mai caracteristice epoce:

1. Sub Erodote, cu patru secolî înainte de Crist;
2. Sub Ovidiu, în zilele Mintuitorului;
3. în periodul formațiunii limbei române.

I

Erodote

8

Textul lui Erodote despre Dacia

„Părintele istoriei” - căci acest epitet s-a dat lui Erodote cu tot dreptul și nu i se va răpi niciodată - cercetase personalmente aproape întregul țărm apusean al Mării Negre.

într-un loc, vorbind despre regiunea dintre Bog și Nipru, adecă cu mult mai sus de gurile Nistrului, el zice foarte limpede: „cu înșii ochii mei am văzut-o”.

în alte două pasaje menționează mormintele regilor cimeriani și urma de peatră a lui Ercule, ambele pe malul răsăritean al Nistrului.

Nemic nu arată că Erodote va fi străbătut în adîncul pământului românesc de astăzi, dar totul probează că el cunoștea de aproape litoralul marin al Dunării, de unde apoi, probabilmente de la colonii mileziani din urbea Istria, așezată la gurile fluviului, nu-i era greu a culege noțiunile cele mai pozitive asupra unei porțiuni oarecari din teritoriul interior pînă la Olt și chiar mai încolo.

în adevăr, relațiunea-i despre țara noastră este de o exactitate surprinzătoare; negreșit însă cu esențiala condițiune de a fi bine înțelese cuvintele sale, căci într-un text antic e gravă o singură literă rău citită sau un singur punct rău intercalat, iar mai cu seamă necombinarea tuturor indicațiunilor contextului.

Dintr-o legiune de comentatori, între cari au figurat nește somități ca Niebuhr sau Lelewel, mai nici unul n-a reușit a surprinde ideea lui Erodote și a o verifica printr-o riguroasă confruntare cu natura cea vie.

Geții și dacii nu trecuseră încă Dunărea.

România actuală într-o mare parte se afla sub dominațiunea sciților, însă pînă unde anume?

Aci e peatra de poticnire.

Mai întii iacă textul:

„Eioi 5e o15e oi vieuu amov ("Icrpov)TCoieuvTec,,5id jaiv ye Tije, EK-oGiKfjc, x&P'HS rckuxE u.ev oi peovTeq, TOV Te XKA)9CU riopccTa Kcc^etkn, -EXXr|VEq 5e IlupeTOV, Kai aXXoq Tiapavxoc, Kai 'Aapoq Te Kai Narcapic; Kai 'OpSnaoc 'O jiev npcbxoq A,ℓ%8eiq TCOV Tcoxajicov jjiyac,

Kai *npbc* fco pecov dvaKOivouxai TCO "Icpcpc TO t)8cop, 6 8E 5e\Tepoq XE%Qtiq TiapavToq icpoc, EGTCEpriQ TE *yiäXXov* Kai e^daacov, 6 5e 5f| 'Apapoc, Te Kai 6 Ndrcapic, Kai 6 "OpSnacroc; AIA MEE O Y TOYTON IONTEX EapdAAouai *tq* TOV '**laTrov** OtiToi piv a-OTiyeveec; rcoTap,oi £Kt>OiKoi oi)u,it?ir|8-(|vo'oai auTOV EK 8E 'AyaB-opacov Mdpiq 7COTap,6c, pecov o"oja,p,iayeTai TCO "Iaxpco".

Traducțiunea latină stereotipă sună:

„Qui illiim (Istrum) augent, **hi** sunt: primum quinque, qui Scythiam terram perfluunt: is quem Scythae Porata, Graeci vero Pyreton vocant; **turn** deinde Tiarantus; porro Ararus, et Naparis, et Ordessus. Quem prime loco nominavi horum fluviorum, is magnus est, et ad orientem fluens aquam suam cum Istro miscet; secundo loco memoratus, Tiarantus, magis ab occidente, estque minor. Ararus vero et Naparis et Ordessus, *medium inter hos cursum tenentes* in Istrum influunt. Hi sunt fluvii in ipsa Scythia oriundi, **qui** Istrum augent. Ex Agathyrasis autem decurrens Maris fluvius itidem cum Istro aquam suam miscet”.

9

Ecuivocitatea expresiunii **Stoc jieaot**

Toată economia textului erodotian depinde de la înțelegerea cuvintelor: Sid jieaoi) TOUTCOV IOVTEC,.

Uitind extrema elasticitate a lui p,cao-o la greci, o elasticitate pe care o observase deja Suida', traducătorul latin pune: „*medium inter hos cursum tenentes*”, în loc de pur și simplu: „*his mediantibus* in Istrum influunt”.

Ambele moduri de a interpreta oferă o deosebire imensă.

După cei de până acum, pe baza traducțiunii de mai sus, apele Ararus, Naparis și Ordessus se vărsau d-a dreptul în Dunăre *între* Forată și Tiarantus; pe când după simțul adecuat al textului, ele nu se vărsau d-a dreptul în Dunăre, ci prin *intermediul* Poratei și a Tiarantului, servind astfel nu *imediat*, ci *mediat*, a adăuga volumul Dunării: **|ieyav ainov** TIOIEUVTEC, sau **adiiTe^riGuvo^at auTov**, unica idee ce preocupă pe Erodod, încât el o repetă aci de două ori și-n doi termeni.

Mai întâi, dacă cele cinci riuri se vărsau toate unul după altul directamente în Istru, astfel că Ararus, Naparis și Ordessus să fi curs în spațiul intermediar dintre Pbrata și Tiarantus, de ce dar Erodod nu le-a înșirat: nupeToq Kai Apapoc, Kai Narcopic, Kai 'Op8fiaoc, Kai TidpavTOC,, ci pe Tiarantus il pune după Pbrata, iar pe celelalte trei în coadă?

Dacă Ararus, Naparis și Ordessus se aflau cu Istrul în aceeași relațiune de continuitate ca Forată și Tiarantus, de ce atunci Erodod, recurgând la particula TE, le înșiră numai ca un fel de suplement către aceste două din urmă: nupETOq Kai TidpavTOc, Kai Apapoc, TE etc?

Adiunctivul TE, atit de inofensiv la prima vedere, corespunzând aci lui *auch* german, desparte în realitate întreaga nomenclatură în două serii marcate:

n'opETOq Kai TiapavToq;
'Apapoc, Kai Narcopic, Kai 'Op8r|aa6c

Convenința geografică confirmă concluziunile curat gramaticale, cari, dacă ar fi sigure, noi n-am cuteza a le emite, fiindcă ele sînt destule pentru a deștepta o bănuială, dar nu ajung spre a forma o convicțiune.

Înțelegîndu-se Sid JIEGOI) TOUTCOV prin *medium inter hos cursum*, după cum s-a tradus și s-a comentat, geografia lui Erodod devine absurdă, căci trebui să se caute spre apus de gurile Dunării cinci afluenți mari: Forată, Ordessus, Naparis, Ararus și Tiarantus, toate *autogene* ale Scitiei: *otxoi* piv aimYEVEEC; rcoTajioi ZK-oGiKoi și iacă dară că marginea occidentală a teritoriului scitic se împinge vrînd-nevrînd pînă-n Ungaria!

Înțelegîndu-se din contra Sid picou TOVTCOV prin *his mediantibus, moyennant, mittelst*, totul intră în normă.

Așadar traducțiunea noastră este:

„Riurile, cari măresc Istrul, curgînd prin teritoriul scitic, sînt acestea: întii Forată, după cum zic scitii, sau Pyretos grecește; apoi Tiarantus; de asemenea Ararus, Naparis și Ordessus. Primul din aceste riuri este mare și curgînd în direcțiune spre răsărit se varsă în Istru; al doilea, Tiarantus, mai spre occidinte, e mai mic; prin intermediul acestor două se varsă tot în Istru Ararus, Naparis și Ordessus. Toate aceste riuri, cari măresc Istrul, se nasc chiar în Scitia, iar venind din țara agatirșilor se mai varsă în Istru riul Maris”.

Să se observe bine că noi n-am modificat o virgulă în textul lui Erodod, nici am tradus Sid HEGOU prin ceva nou, insolit, arbitrar, ci ne-am mărginit numai a-i da o accepciune pe care i-o recunosc în unele cazuri toți eleniștii: Sid piaou, *que interveniente vel cujus opera aliquid perficitur*; bunăoară: Sid VEGOV auTou, Sta uicrou dv6pco7Ccov etc.²

Prin urmare, în lungul Istrului, adecă pe actualul pămînt român, Scitia se întindea pe unde curgeau întregi și se vărsau în acest fluviu două riuri mari: Forată și Tiarantus.

Porata, prima apă tributară a Dunării despre răsărit, este cu cea mai perfectă certitudine topică și chiar fonetică *Prutul*.

Tiarantus, al doilea riu mai spre apus, nu poate fi iarăși decît Șiretul, nu numai prin pozițiunea-i geografică, dar pînă și prin nume, căci în dialectele elenice confundindu-se T CU G, *Tiarantus* este *Siarantus* întocmai ca Toppri = Goppif.

În Constantin Porfirogenet, sînt acum opt secoli, ambele riuri sînt numite: BpouToc; și Zepexoc¹.

Nu luăm asupra-ne a decide pe care anume dintre afluenții Prutului sau dintre ai Șiretului va fi numit Erodote: Ararus, Naparis și Ordessus, căci nu vedem în text sau în rîtură nici un indice susceptibil a ne conduce la un rezultat sigur.

Criticul rus Nadejdin, a cărui idee despre coprinsul teritorial al Sciției este cea mai apropiată de a noastră proprie și carele de asemenea înțelegea *8id Vleov* prin *mijlocire*, dar trecu prea iute peste un punct atît de capital, crede că Ararus ar fi Moldova, Naparis, Bistrița și Ordessus, Birladul, citetrelle vîrsîndu-se în Șiret².

Posibil, dar nu probat.

Dintre numirile actuale ale diferiților afluenți ai Prutului și Șiretului: Jijia, Sărata, Nirnova, Lăpușna, Tigheci, Troțuș, Putna, Rîmnic, Buzău etc, toate sînt cu mult mai moderne, și nici una nu seamănă întru cîtva cu Naparis, Ordessus și Ararus.

A defini precisa pozițiune a acestor trei riuri e nu numai peste putință, dar ar fi chiar o întreprindere ciudată, deoarece nu știa s-o facă însuși „părintele istoriei”, cărui informatorii săi se par a-i fi dat în privința lor o noțiune confuză.

Această lacună nu este singură.

Despre Ialomița și Argeș, deși ambele se varsă drept în Dunăre, totuși nu s-a spus lui Erodote absolutamente nimic, afară numai doară că mai sînt *alte multe*: Kai *āXXcov noXXcbv*.

Și cum oare să cerem de la dînsul o mai mare doză de claritate, cînd nu mai departe decît în secolul XVII, într-o epocă foarte modernă, noi vedem pe Paul de Aleppo călătorind el însuși prin toată Muntenia, și-apoi asigurîndu-ne „din spusa locuitorilor” că ea posedă: „douăzeci și șapte riuri ca Oltul, venind toate din Ungaria și vîrsîndu-se toate în EJunăre, pe lîngă altele nenumărate”³.

Cu cît mai exact este moșul Erodote, carele aflase pînă și aceea că Prutul e mai lung decît Șiretul!

în adevăr, cel întii numără 340.000 stinjeni, pe cînd cellalt numai 280.000⁴.

Acum o cestiune.

10

Semnificatiunea termenilor „Prut” și „Șiret” în limba scitică

Ce însemna *Prut* și *Șiret* la sciți?

Să ne întrebăm mai întii: ca ce feli de limbă vorbeau acele diverse popoare confederate de la nordul Pontului, pe cari Erodote ii botează sciți?

El însuși ne spune că sciticește *oior* vrea să zică bărbat *șipata* - a ucide: „oioy ydp KaA,ēI3ai TOV av5pa, TO oe *naxo*, KTeiveiv”¹.

Ambele vorbe sînt de cea mai evidente origine indo-erupee.

Oior - bărbat, este zendicul *air*, conservat pînă astăzi în limba armeană; este sanscritul *vira*, este latinul *vir*, goticul *vair*, litvanul *wyras*, celticul *gur* etc.²

Pata - a ucide, e sanscritul *bad*, elenicul *TiaTdaaco*, latinul *batuere*, slavicul *biti*, românescul *bate* și altele³.

Astfeli dară, deși în sinul confederațiunii scitice trebuia neapărat să fi fost intrate pe planul secundar unele elemente turanice, totuși limba predominantă era ariană, adecă de aceeași tulpină cu dialectele sanscrite, zende, germane, celte, slavice etc.

O dată constat acest criteriu, dispăre orice dificultate de a întvedea etimologia cuvîntului *P + r + l* în radicala sanscrită *pâr*, la zenzi *pere*, grecește *rcepaco* - a trece, de unde indianul *pâra* - mal, persicul *peretu* - pod, elenicul *nopoq* - drum, germanul *Furt* etc.⁴

Celții au păstrat cuvîntul/rut chiar în înțeles de fluviu⁵.

Celebrul Schleicher crede că celto-kimricul/rwt, adecă *frut*, riu, ar corespunde celto-irlandezului *sruith*, riu, ambele provenind din arianul *sru* - a curge⁶.

El se combate totuși singur într-un alt loc, unde arată că grupul inițial latin *fr* se reprezintă uneori la celți prin *sr*, citînd ca exemplu, între celelalte, pe celto-irlandezul *sruith* în comparațiune cu latinul *flu-men*, care acest din urmă se știe că n-are a face cu primitivul *sru*, căci nu e chip a-l separa de elenicul *cpMco* - a curge⁷.

Celto-irlandezul *sruith* - riu și celto-kimricul/rut - riu sînt dară nește termeni cu totul eterogeni.

Cel întii provine evidentamente din radicala *sru* - a curge; cellalt se apropie de zendicul *pere* și elenicul *nepot* - a trece, cu atît mai mult că

insuși Schleicher recunoaște ca foarte veche la celți tranzițiunea inițialului *p* în /*ʰ*.

„Forată” însemna dară la sciți: *trecătoare*.

E ceva mai dificil de urmărit provenința cuvântului *Șiret*, a căruia formă din evul mediu, după cum o vedem în Porfirogenet, în fentine latine¹⁰ și-n actele române¹¹, este *Seret*, iar tipul primitiv, pe care-l putem deduce din Ticcavoc; al lui Erodot și care este conform cu legea fonetică a priorității relative a vocalei *a*, cată să fi fost *Sărat*.

în literatura filologică modernă se ciocnesc în această privință trei opiniunidiferite.

Rawlinson crede că *Tiarantus* este *Ter* + *antus*, avînd în prima jumătate radicala *ter* din mai multe alte numi fluviale, ca *Is-ter*, *Tyr-as*, sau *Dnies-ter*, *Ter-mus*, *Tru-entus* etc, cu seirmificațiunea generală de „riu”, iar în a doua jumătate coprinzind sufixul *-ant* din *Scam-ander*, *Mae-ander*, *Tru-entus*, *Casu-entus*, *Fr-ento* etc, astfel că prin ambele jumătăți *Tiarantus* corespunde lui *Truentus*, astăzi Trent, o apă în Anglia¹².

Cuno susține că *Tiarantus* n-ar fi decît o formă mai veche a numelui slavlic fluvial *Cerna*, pe care-l preface în *Tiarna*, mai adăogînd că între *Tiarantus* și *Tiarna* există aceeași relațiune ca grecește între $\Theta\text{EPOC7TOVT}$ în $\text{Gep}\&\text{TCcava}$ și între 6epoc7tvri ¹³.

Ambele păreri se disting printr-o invederată artificialitate.

Pictet oferă o etimologie ceva mai serioasă.

El vede în *Tiarantus* termenul sanscrit *taranta*, torinte de ploaie, ocean, o formă augmentată a participiului prezinte *tarant* din radicala *tri*, a trece, a se străcura, a înota¹⁴.

Din dată ce se constată însă identitatea Tiarantului erodotian cu actualul *Șiret* și cu *EepeToc*; al lui Porfirogenet, citetrelle opiniunile se înlătură de la sine din discuțiune, fondul cuvântului rămînînd nu *tr*, ci *sr*.

în adevăr, de la radicala ariană *sru* - a curge, derivă terminul sanscrit *srav-anti*, fluviu, carele explică pe deplin pe *Tiarantus* = *Sar* + *antus* al lui Erodot, de unde prin suprimarea nazalei, întocmai ca în *vasanti* = *vasati*¹⁵, se naște *Sar-at*, prototipul direct al *Șiretului*.

„Șiret” însemna dară la sciți: *fluviu*¹⁶.

Oltul de jos sub numele de „Maris”

Sciția nu se întinde în Erodot numai pînă la Șiret, după cum credea Nadejdin, ci mai spre apus pînă la riul Mdpiq .

Pasagiul, pe care-l reproduserăm mai sus, ne-o spune foarte limpede.

Porata, *Tiarantus*, *Ararus*, *Napolis* și *Ordessus* erau ale Sciției în toată lungimea cursului lor pe ambele maluri: *amiyEvezq TCOTCCJIOI EKij6iKoi*, pe cînd Marisul îi aparținea de asemenea, însă numai pe jumătate, venind de aiuri, și anume din țara agatirșilor.

De ce însă Erodot tace despre Ialomița și Argeș, riuri mai apropiate și totuși menționează Marisul?

Fiindcă prin acesta se desemna unul din hotarele Sciției, iar apele de la fruntarie, chiar cele mici, sint totdeauna mai cunoscute.

Care român în toată Dacia n-a auzit, bunăoară, de Milcov?

Aproape toți comentatorii, ademeniți de elementul material al cuvîntului, identifică Marisul cu Mureșul¹.

Maris = *Mureș*, sunetele în adevăr se potrivesc de minune, însă cea mai perfectă potrivă fonetică este nulă în geografie fără o potrivă veală topică.

Deja Lindner bănuia în treacăt că Marisul lui Erodot poate să nu fie Mureșul, ci mai curînd Oltul².

Noi din parte-ne sperăm a rădica supozițiunea eruditului german la treapta deplineicertitudini.

Și pentru aceasta, ca și pînă acum, nu avem nevoie de a ieși din textullui Erodot.

Ca baze argumentațiunii ne pot servi următoarele trei puncturi:

1. E peste puțină ca Erodot să sară d-a dreptul de la Șiret la Mureș, fără a menționa un fluviu intermediar de importanța Oltului; pe cînd e foarte posibil viceversa, a menționa Oltul, fără să fi auzit despre depărtatul Mureș.

2. E greu de crezut ca Erodot să fi cunoscut Mureșul fără a ști toțdodată că nu se varsă în Dunăre, ci în Tisa, încît trebuia să-l lege cu aceasta din urmă printr-un $\text{5td } \sqrt{\text{EGOX}}$; pe cînd în privința Oltului nu încape nici o intervențiune, fiind un afluinte direct al Istrului.

3. Este imposibil a căuta tocmai la Mureș hotarul Sciției, deoarece această din urmă nu se întindea peste Carpați.

Astfel singura logică ne spune că Mccpic, rcoxajioc , nu e Mureșul de astăzi, ci Oltul, a treia apă mare spre apus de Prut.

Această concluziune a bunului simț se confirmă prin texturi.

Strabone, scriind în timpul lui Cezar, numește ca și Erodot Oltul Mdpiaoc , și ca și Erodot n-a fost înțeles nici el de cătră comentatori.

Iacă pasagiul:

„Pet 5e siccutcov (Oetcov) M&piac; *Koxa^ibq ziq* TOV Aavomov, cp TOCC, rcapacne-oac, aveicoui^ov oi Pcop,aioi TOCC, *npoq* TOV K6XE\XOV”.

Latinește:

„Per Getas Marisus fluvius in Danubium labitur, quo Romani res ad bellum necessarias subvexerunt”³.

Adecă:

„Prin Geția se varsă în Dunăre riul Marisus, cătră care romanii au înaintat toate cele necesare pentru război”.

Romanii nu puteau ajunge la Mureș fără a fi intrat întâi în Tisa, mai mergînd apoi în sus o bună bucată de loc.

Strabone nu scrie de pe auzite ca Erodot, ci după nește indicațiuni pozitive ale armatei romane, precum ne-o spune el însuși⁴. Mdpicroq nu este dară Mureșul, ci partea de jos a Oltului prin care se descarcă în Dunăre: pei 5e Si'aDTcov Mapiaoc, *noxa^ibq siq* TOV Aavomov și pînă la care romanii, posedînd deja Mesia, aveau ușa deschisă: cb Tac, *napaGKEvāq* dvEKOjii^ov oi Pcop.aioi *xāq npoq* TOV nbXe\Xov.

Nemic mai neted, dacă interpreții, între cari figurează și d. Rosler⁵, ar fi consultat natura lucrurilor, fără a se opri exclusivamente asupra asemănării nominale.

Mai iacă încă o probă tot atît de decisivă.

Itinerariul lui Antonin, Tabla Peutingeriană și Notitia Dignitatum enumera în următorul mod de la apus spre răsărit o serie de localități danubiane din Mesia:

Itinerariul Antonin	Tabla Peutingeriană	Notitia Dignitatum
Appiaria	Appiaris	Appiaria
Transmariscam	Transmarisca	Transmarisca
Candidiana	Nigrinianis	Candidiana
Teglicio	Tegulicio	Teglicio
Dorostoro	Durostero	Durostoro ⁶ .

Dorostoro, Durostero sau Durostoro, Dristor în toate monumentele din evul mediu, este Silistria de astăzi.

Prin urmare, *Transmarisca* se afla spre occident în apropiere de acest oraș, nu însă imediat, ci trecînd peste alte două localități: Teglicio sau Tegulicio și Candidiana, numită altfel, prin antiteză, Nigriniana.

După *Itinerariul lui Antonin*, între *Transmarisca* și Silistria se numărau 53.000 pași; după *Tabla Peutingeriană*, 49.000; luînd dar o cifră

de conciliațiune între cele două de mai sus, căpătăm ca ceva destul de pozitiv: 50.000, ceea ce, după calculii celebrului Canina, bazați pe anti-cele măsurători romane autentice de prin muzeele Italiei, corespunde cu vro șaptezeci pînă la șaptezeci și cinci kilometri⁷.

Căutînd acum pe o mapă această distanță spre apus de Silistria, dăm peste punctul unde din partea României riul Argeș se varsă în Dunăre.

La romani particula *trans* la începutul unui nume local indica mai totdeauna o pozițiune lingă o gură de riu sau față-n față; noi zicem „mai totdeauna”, fiindcă au putut fi excepțiuni, deși Mannert, mai puțin rezervat, nu le admite nicidecum, considerînd fenomenul ca o regulă generală⁸.

Transmarisca însemnează: „în fața riului *Marisca*”, întocmai precum *Transdierna* este: „în fața riului *Dierna*”.

Iaca de ce toți comentatorii în unanimitate au atribuit castelului *Transmarisca* locul Turtukaiului de astăzi, orașul turcesc situat pe țărmul danubian bulgar și avînd în față pe malul opus gura Argeșului.

De aci însă urmează necesarmente că acest riu, acolo unde se ciocnește cu Dunărea, se numea *Marisca*.

O consecință atît de neapărată o înțelesese deja nu numai Mannert⁹, dar și Reichard¹⁰, și este ciudat cum de n-a voit s-o înțeleagă Bocking, deși fixează și el pozițiunea *Transmariscăi*, ca și ceilalți, în fața gurei Argeșului¹¹.

Forbiger nu se sfiște a vedea lucrurile întocmai ca Mannert și Reichard: „*Transmarisca*, eine der Miindung des Mariscus gegenüber gelegene starke Festung”¹².

Mai pe scurt, dacă *Transmarisca* se afla în adevăr în fața Argeșului, ceea ce nu contestă nemini, atunci vrînd-nevrînd cursul de jos al acestui riu purta numele de *Marisca*.

Este un fapt scos din sfera dubiului.

în adevăr, geograful Ravenat, lucrînd în secolul IX după fîntine geografice vechi, pune în Dacia „*fluvius Mariscus*”¹³.

Astfel Argeșul se chema „*Marisca*” sau „*Mariscus*”.

însă desinința *-iscus -isca*, fie latinește, fie grecește, denoată un deminutiv.

Mariscus sau *Marisca* însemnează „*Maris-mic*”.

Este dar învederat că-n apropiere trebuia să fi existat sub numele de „*Maris*”, fără epitet, un alt riu mai voluminos decît Argeșul, și acesta poate fi numai Oltul.

„Mciriscus” cătră „Maris” se află în aceeași relațiune nominală ca „Prutețul” cătră „Prut”, „Dimbovicioara” cătră „Dimbovița”, „Oltețul” cătră „Olt” etc.

Este un lucru surprinzător cum de au putut comentatorii să recunoască că Argeșul se chema *Marisca* și-n același timp să nu voiască a înțelege că Oltul se numea *Maris*!

^ Așadar identitatea „Marisului” cu actualul Olt o demonstra:

1. Punerea acestui fluviu de cătră Erodod la marginea occidentală Sciției, a carii întindere spre apus nu trecea peste Carpați;

2. Revărsarea „Marisului” erodotian imediat în Dunăre, pe cînd Mureșul cel transcarpatin e nu numai prea depărtat, dar încă se varsă în Tisa;

3. Textul lui Strabone despre înaintarea de peste Dunăre a armelor romane contra dacilor anume cătră gurele „Marisului”;

4. Vechea numire de „Maris-mic”, sub care era cunoscut riul Argeș, vecin al Oltului.

Dar mai este o probă ...

12

Agatîrșii

în pasagiul reprodus mai sus, Erodod ne spune că Marisul vine din țara agatîrșilor.

Dar cine erau aceștia și unde lăcuiau?

„Agatîrșii - zice Erodod - se disting prin portul cel mai desfătat și prin podoabe de aur: 'Ayde-Dpaoi 5e, dpxoxaTOi ocvspec, eiai, Kai %pt>aocpopot Ta jidAiGta.'"

După ce descrie apoi comunismul acestui curios popor, la care femeile aparțineau tuturora, încît bărbații trăiau într-o eternă frăție a la Fourier fără certe de gelozie, Erodod adaugă că „în celelalte agatîrșii urmează obiceielor tracice”: TOC 5·aM,a vourna epfjiit rcpoaKe%copf|Kaai.

Impresionați de abundența aurului, comentatorii aproape în unanimitate caută pe agatîrși în Transilvania², iar Nadejdin în partea occidentală a Moldovei de sus, perzînd cu totul din vedere cealaltă particularitate nu mai puțin semnificativă: obiceiele tracice.

^ Pentru ca textul lui Erodod să fie cu desăvîrșire împăcat, cată să găsim nu numai o regiune auroasă, ci încă în vecinătatea tracilor, sau cel puțin să n-o despărțim de dinșii prin nestrăbătuta barieră a Carpaților; și-apoi o regiune la sud de munți, iar nu la nord, căci dacă

nu podoabele de aur, incai „portul cel mai desfătat” nu simpatiza cu crivățul.

Avem dară la mină patru criterii foarte pozitive pentru a descoperi țara agatîrșilor;

1. Mine de aur;
2. Apropierea de hotarele Traciei;
3. O expozițiune sudică;
4. Porțiunea superioară a unui fluviu ce se varsă în Dunăre;

Noi zicem *porțiunea superioară*, căci textul lui Erodod nu implică nicidecum izvorirea, ci numai simpla trecere a Marisului prin pămîntul agatîrșilor înainte de a atinge Sciția: **EK 5e** AyaGupacov M d p i q rcoTajioc, pecov G Du,uAaY&Tai TCO 'laTpcp.

Aceste patru condițiuni esențiale le întrunește întreaga zonă submunteană a **Țării Românești**, pe care despre nord o apără Carpații, la mijloc o despică Oltul, iar la o coastă o scaldă Dunărea, punînd-o în contact cu Tracia.

La ambele capete ale acestui lung briu de pămînt, la capătul spre Temeșiana și la capătul spre Moldova, deja Neigebauer recunoscuse urmele existenței ale unei sistematice extracțiuni de aur din epoca romanilor³.

în timpul lui Erodod însă progresul montanistic nu mersese pînă acolo.

Căutarea aurului în arina riurilor, cari il cară cu deosebire în urma ploilor, mai totdeauna redus în pulbere, dar citeodată chiar cu bucăți foarte mari⁴, este modul primordial, întrebuințat din vechime la toate popoarele și descris în literatura chineză deja cu 2.000 de ani înainte de nașterea Mintuitorului⁵.

Erodod ne-o spune și el într-o mulțime de pasaje⁶.

Așadar avuția de aur a agatîrșilor nu consista în ascunsele vine din sinul pămîntului, ci în aurosul năsip al apelor; și tocmai în regiunea de sus a Munteniei ne întîmpină cu grămadă undele cele purtătoare de aur, Argeșul, Topologul, Dimbovița, șiroaie mai mănunte și regele tuturora: Oltul⁷.

13

Aurul oltean în cimitirul preistoric de la Hallstadt

inainte de a păși mai departe cu analiza critică a geografiei lui Erodod, ne aducem aminte promisiunea dată în *studiul II* de a limpezi isto-

ria primitivă a exportățiunii comerciale a aurului oltean; o cestiune foarte interesantă, menită a arunca o rază de lumină asupra uneia din numeroasele probleme ale așa-niimitei arheologii preistorice.

În anii trecuți făcuse un mare zgomot în lumea științifică descoperirea la Hallstadt în Austria Superioară, adevărat în arhiducatul austriac de peste Ens, a unui întreg cimitir dintr-o epocă fabuloasă.

După calculii cei mai moderați, acest imens cîmp mortuar, compus din cîteva mii de groape, este cu patru, cinci și chiar șase secolii mai vechi de nașterea Mintuitorului, încît în terme mediu coincidă anume cu timpul lui Erodote, sau mai bine zicînd al dominațiunii agatirșilor la cataractele Dunării¹.

Între celelalte lucruri de la Hallstadt, atențiunea arheologiei a fost nu puțin excitată prin prezîntă mai multor obiecte de aur.

S-au ivit pînă acum două diverse teorii asupra provenienței comerciale a acestui metal, pe care nu-l oferă acolo însăși localitatea.

Chimistul Fellenberg, după ce arată prin analiză că aurul de la Hallstadt se compune din 73.78 părți curate, 11.06 de argint și 15.16 de cupru, fără nici un amestec de platină, conchide apoi că nu putea fi adus din Urali, ci mai curînd din Transilvania².

Această concluziune s-a părut tuturor atît de plauzibilă, încît Figuiere, al căruia necontestat merit este de a fi cel mai bun vulgarizator al științelor naturale, o repetă ca ceva pozitiv: „l'or etait sans doute extrait des mines de la Transilvanie”³.

O singură împrejurare distruge această teorie.

Ardealului îi lipsește cu desăvîrșire o mare arterie fluvială, fără ajutorul cării, de nu astăzi în secolul drumurilor de fer, cel puțin în depărtata anticitate, cînd orice alte căi de comunicațiune se distingeau prin ceama imperfectă nulitate, erapeste puțință oîntînsă mișcare mercantilă⁴.

Însuși Mureșul, cel mai voluminos rîu al Transilvaniei, nu este decît un afluent al Tisei, carea la rîndul său plătește tribut Dunării, ambele făcînd în cursul lor un ocol foarte lung pînă a veni să-și desfundे apele în albia danubiană.

Lipsită de țărmiu unui fluviu nedependente și ermeticește închisă din toate părțile între ziduri de munți, cari îi formează o formidabilă barieră mai cu seamă despre occidente, Transilvania se afla în imposibilitate de a aproviziona cu aur tocmai Hallstadtul.

Nu e dară de mirare că s-a mai încercat să-și facă loc o altă teorie explicativă.

„Baronul Sacken crede că aurul de la Hallstadt ar fi originar din Gastein, situat nu departe de acolo, bazîndu-și opiniunea pe un fragment al lui Polibiu, conservat de cătră Strabone”⁵.

Din nenorocire însă, în loc de a susține pe d. Sacken, fragmentul în cestiune îl combate.

În adevăr, ce zice Polibiu?

Cum că *în zilele sale*, adevărat cu vro doi secolii înainte de Crist, se descoperise la nordul Iliriei o mină de o *extremă abundență*, astfeli că dodată făcuse a scade prețul aurului în toată Italia⁶.

Așadară:

1. Prima extracțiune a aurului de la Gastein este cu mult posterioară obiectelor de aur de la Hallstadt;

2. Aceste din urmă, după cum le descrie însuși d. Sacken, sînt foarte puține și foarte suptiri, ceea ce probează - zice d-sa - „că metalul era foarte rar și foarte scump”⁷, adevărat două cercustanțe într-o opozițiune diametrală cu *mulțimea și ieftinătatea* din textul lui Polibiu.

La cea întîie obiecțiune s-ar putea răspunde că unele morminte de la Hallstadt se par a fi din timpul lui Polibiu; însă chiar în acest caz rămîne a se demonstra în specie că aurul nu se găsește acolo în groapele cele mai vechi sau intermediare.

La a doua obiecțiune nu se poate răspunde nimic.

Pentru ca la Hallstadt aurul să se fi bucurat de mare raritate și de mare scumpete, el cată să fi fost adus dintr-o regiune depărtată.

Nu însă din Transilvania, ci dintr-o altă țară avînd la dispozițiune calea comercială a Dunării, care duce drept în Austria Superioară.

Iacă-ne dară reveniți pe nesimțite în Oltenia, la auriferii agatirși ai lui Erodote: *xpucrocpopoi TOC [lăXxom*.

Ne mai împinge tot aci însăși epoca cimitirului de la Hallstadt, a căruia cea mai vastă parte se referă la secolul V înainte de Crist.

Și nu numai epoca, dar pînă și compozițiunea chimică a aurului de acolo: aproape 74 părți curate pe lingă cari abia 11 de argint și 15 de cupru.

Niciodată aurul ardelean nu s-a rădicat la un asemenea grad de puritate.

Iacă în astă privință nota pe care au binevoit a ne-o comunica d. dr. Bernath și d. profesor **Stefan** Michăilescu:

„Aurul se găsește în Transilvania sau în stare nativă, sub formă cristalină (octaedrice și derivatele) și ca incrustațiuni ușoare în gangă de porfir cloritos și quartz, filoane ce străbat gresele carpatice și

formațiunile gypsoase, unde se mai află și mineraie de pyrită, blendă etc sau în combinațiune cu telurele, formînd mineralul cunoscut sub numele de *sylvanită* (teluro-aurate de argint) $3\text{Te}\cdot\text{Au} + \text{Te}\cdot\text{Ag}$. Mineralele variază sub raportul avuției lor; ele merg avînd aur și argint de la 2, 6, 10 pînă la 20 procente, iar restul este gangă. Compozițiunea sylvanitei, după d. Petz, este:

59,97 telure
26,97 aur
11,47 argint

și restul pînă la % este format din antimoniu, cupru și plumb. Vreasazică sylvanită coprinde aproape 38% metal extractibil, din care 27% aur".

În aurul transilvan intră cel mult 20-30 părți curate, pe cînd acela din cimitirul de la Hallstadt ne oferă peste 70.

Orice identificare e peste puțină.

Să ne întoarcem acum la aurul oltean.

La începutul secolului trecut, cînd banatul Oltului încăpuse sub dominațiunea Curtii de la Viena, guvernatorul austriac al Craiovei, cornițele de Stainville, se grăbi pe dată a înființa pentru speculațiunea avuțiilor metalice locale o deosebită societate comercială, care n-a întirziat a constata că aurul din năsipurile Oltului e *cu mult mai bun, mai pur, mai frumos* decît acel din Transilvania, precum de asemenea aurul din Motru, din Lotru, din Rudar și din celelalte ape ale Vilcii, Gorjului și Mehedințului¹¹.

Tot pe atunci maiorul austriac Schwanz von Springfels, după ce studiase cestiunea la fața locului, zice la 1720 că: „aurul oltean este cu mult mai pur decît acela ce se găsește în Transilvania și-n Ungaria”¹².

În fine, în același an, iacă ce ne spune cu entuziasm despre aurul oltean naturalistul Schendo Vanderbech, carele petrecea în Oltenia ca medic în armata austriacă: „quod non solum magis graduatum, utpote argenti miscella nequaquam inquinatum, Transilvanicum aurum examinis iudicio praecellit, sed et copia rudium collectorum negligentiam compensante, et insolita granulorum magnitudine distinguitur. Neque enim in solo fluvio Aluta, sed et in Argisch et Dambovitza, in quibus frequens est huiusce aureae loturae cultus, observare licuit, non auri tantum ramenta ac subtiliorum scobem separari, sed et lapides ferme siliceos graviore pondere se commendantes, nulloque licet externo metallici vaporis vestigio notatos, dein con fractos tamquam nucleum aurum purissimum gra-

nulatum drachmae unius pondus saepe aequans in cavitate lapilli delitescens exhibuisse... ”¹³.

Astfelî însăși chimia se pronunță contra transilvanismului și pentru oltenismul aîrrului de la Hallstadt.'

Un asemenea verdict este definitiv și demonstra încă o dată că știința istorică nu poate ajunge la o mare doză de certitudine dacă nu va fi strîns legată, după sistemul lui Auguste Comte, cu toate științele pozitive, căci istoria e omul, iar omul este prisma naturii. Nu 'numai în anticitate, ci chiar astăzi aproape totalitatea aurului pus în comerț provine din spălarea năsipului aurifer¹⁴.

Pe acest tărîm contingentele rîurilor oltene ar putea fi unul din cele întii, atît printr-o calitate superioară a aurului, precum și prin cantitate.

Pe la finea secolului trecut, profitînd de o ocupațiune militară, un rus își combinase un serviciu de masă din aur oltean¹⁵, iar generalul Bawr ne spune că avusese ocaziuni: „de a vedea inele și chiar vase făcute din aurul ce se găsește în arina Oltului”¹⁶.

De dincolo, pe coasta occidentală a creștetului Carpaților, în aceeași linie și-n aceeași apropiere de Dunăre, dar într-o mai mică proporțiune și nu știm dacă de o calitate analoagă, Temeșiana ne oferă la rîndul său năsip auros spre apus de Mehadia în marea vale a Almașului¹⁷, care făcea și ea parte în evul mediu, precum am văzut în *studiul I*, din puternicul banat al Severinului.

Iacă de unde, iar nicidecum din Transilvania și cu atît mai puțin din Iliria, provine excelentele metal observat în obiectele de la Hallstadt.

Exportațiunea aurului de aluviune din Oltenia și-n parte din Temeșiana, adecă de pe tărîmii Dunării de ambele laturi ale cataractelor, de unde firescul drum comercial se întinde departe în susul fluviului pînă-n inima Germaniei, ne prezintă dară trei interesante epoce:

1. Cu cițiva secolî înainte de Crist, cînd zoana muntoasă a Tarei Românești era locuită de agatîrși;

2. În sutimele X-XIV din evul mediu, cînd epopeea Nibelungilor, precum am văzut în paragraful precedent, celebra aurul din țara *Basarabilor*: „gold uz Araby”;

3. În primii ani ai secolului trecut, cînd guvernamentul austriac se apucase cu multă activitate a rădica sus în Oltenia industria spălării aurului fluvial, pînă ce succesul începutului s-a paralizat prin moartea înțelegintei comite de Stainville.

Nu mai vorbim despre periodul roman, fiind mai cunoscut¹⁸.

Ce însemna cuvântul „Maris” la sciți?

Din cele de mai sus rezultă că:

1. Teritoriul român de la Nistru pînă la Olt aparținea în epoca lui Erodot sciților;

b. Spre apus de Olt și-n susul ambilateral al acestui fluviu locuiau agatirșii;

3. Oltul, carele despărțea pe sciți de agatirși, se chema Maris în porțiunea inferioară la revărsarea-i în Dunăre și pe malul său oriental pe unde forma hotarul Sciției.

Opiniunea generală este că termenul „Maris” ar deriva dintr-o temă *mar*, apă, de unde sanscritul *mīra*, celticul *mor*, goticul *marei*, latinul *mare*, slavonicul *more*, litvanul *mares* etc.¹

Zicerea ar putea fi nu numai ariană, dar și turanică, căci în limba mongolă de asemenea *muran* însemnează fluviu², ba încă se mai anină în coada mai tuturor numilor fluviale: Aikra-muran, *Kuk-muran*, *Un-muran*, Akry-muran, Djaghin-mura/i, Djurdja-murarc etc.³

Din dată însă ce s-a demonstrat caracterul Marisului de fr un t a - r i e ^ între Sciția și Agatirșia, ni se prezintă o altă etimologie mai corectă.

În limba sanscrită *maryā* vrea să zică „hotar”⁴.

În ramura eranică a familiei indo-europee sonul *y* din acest cuvânt se sibilează, astfel că persianește și armeneste hotarul se cheamă *marz*.

În limba albaneză, interesantul rest al vechiului grai tracic, verbul *maroig* exprimă ideea de „a termina”.

Radicala sanscrită este *mar*, a despărți, de unde grecul *jiepi-εco* etc.

Maris, ca anticul nume al Oltului, va fi însemnînd dar în limba sciți-că: „hotar”.

Siginii

În timpul lui Erodot comerțul aurului înăvuțea pe malul nordic al Dunării nu numai pe agatirși, dar și pe vecinii lor din Temeșiana, cari se par a fi jucat atunci un rol de samsari între dinșii și între popoare mai obscure din centrul Europei.

Textul sună:

„...Tcccprī p, ev Sfj OpnīKCOv eiōi cakoci. To 8B *npoq* popeeco exi Tfj. XQpnq *xamnq*, ouSeic; ccpp&aai TO ocTpeKeq oiTivec, elen dv6pcb7icov oi oiKeovTeq ccoTfrv, *āXXā xā* rcep-nv nSn TOU 'Icrpou epfoc, xcbprī

cpaivETca eowcc K a i drceipoc Mauvo-oc, Se Suvajiai 7TD6ea9ai oiKeovTac, rcepnv TOU "IaTpo-D dvBpchrcoax; TOICTI ouvojia eivai Eiyovvag, ea8f|Ti Xpecojievouc; MnSiKfj. Touq Se innovq auTcov eivai Xaaioax; ānav xb aco|ia, eni rcevTe 5aKTUÁ, oD<; TO pdBoc; TCOV Tpi%cov, jiiKpotx; Se Kai aijioix; Kai dSuvdTouq avSpac, cpepeiv. Zeuyvoievotx; Se vn dpjiaTa eivai 6%-OTdTODC., dpjiaTri^aTeeiv Se npoq xama xovq eTiixcopio-oc KaTfiKeiv Se TOUTCOV TOUC; oupouq āy%ox> 'EveTcov TCOV ev TCO 'ASpin. Eivai Se MTJSCOV acpeaq dicoiKoix; xελοvcπ OKCOC; 8e OUTOI MfjScov a7coi-KOI yeyovaa, eycb jiev OI)K e%co emcppdaaa9ai, yepvoito 5 av Ttav ev TCO fiaKpcp xpovcp. (Iiyuvvaq 5' cov KaXeuai Aiyuec; oi aveo vnzp MaaaaXir\q oiKeovTeq xohq Kanjkox)q, Kuirpioi 8e Ta SopaTa). Qq Se epfj'Kec; A,eyouai. ”.

Adecă:

„...Astfelii sint înmormintările la traci. Nemini nu poate spune cu certitudine ca ce felii de oameni vor fi locuind la nord de această regiune; se crede însă că dincolo de Istru se întinde un pămînt deșert și nemărginit. Singurii dintre cei ce locuiesc peste Dunăre despre cari putusem afla eu, sint așa-numiții sigini, îmbrăcați în haine mezice. Cailor se zice a fi pletoși peste tot, avînd păr lung pînă la cinci degete, mici și cîrni și neputincioși pentru călărie, dar foarte iuți la tras, din care cauză siginii îmbla în căruțe. Hotarele lor ajung pînă la eneții cei de lîngă Marea Adriatică. Ei pretind a fi de origine mezică; dar în ce mod, eu unul nu mă poci domeri, deși într-un lung interval de timp toate sint posibile. (La ligurii cei ce locuiesc dasupra Marsiliei se numesc sigini neguțitorii, iar la cipriani lancele.) Mai spun tracii etc.”

Pasagiul pus de cătră noi în parentezi se bănuiește generalmente a nu fi ieșit din mîna lui Erodot; însă aflîndu-se în toate manuscrisurile si-n toate edițiunile, noi n-am socotit de cuviință a-l suprima.

Să întrăm acum în analiză.

Relatiunea erodotiană despre sigini este de provenință tracică.

Aceasta apare din următoarele consideratiuni fundamentale:

1. Erodot o bagă la începutul librului V, consacrat unei descrieri monografice a Traciei;

2. Pentru a arăta de la cine anume căpătase toate cele relative la sigini, el trece imediat la o altă narațiune cu cuvintele: „Mai spun tracii”.

Dar Tracia în Erodot este o vorbă foarte vagă, sub care se coprindeau geții, bistonii, trausii, doberii, peonii, odomanții și o grămadă de alte popoare, aparținînd toate unei colosale ginți pe care el o numește

cea mai numeroasă în toată Europa: „©prfiKcov 8â sBvoq u-eyioTov e cm p,£id ye 'Iv5o\)c, redvTcov av6pcbrcov”.

înghiul meridional dintre Pont și Dunăre îl ocupau geții, cu cari singuri dintre toate națiunile tracice se învecinau sciții, după cum urmează chiar din cuvintele acestora, reproduse de către Erodot: „Oprime, Kai 5f| Kai Totic, f|uav eovcac, nXr|Giox(opovq rexac”.

Numai geții fiind limitrofi cu Sciția, întreaga Dunăre sudică pînă la punctul revărsării Oltului intră în teritoriul getic, adecă ceva mai mult sau ceva mai puțin, căci nu este probabil că fruntaria occidentală a sciților și fruntaria occidentală a geților să fi tăiat fluviul printr-o linie perpendiculară.

Acea ramură tracică, de la care s-a fost informat Erodot despre sigini, nu erau geții, deoarece aceștia se învecinau numai cu Sciția și cel mult cu o fracțiune din teritoriul agatirșic.

Prin urmare câtă s-o așezăm mai spre apus de dinșii, cam în Serbia actuală, și astfel vom avea în față-i pe sigini anume în Temeșiana de astăzi.

Dramaturgul Sofocle, scriitor contimporean lui Erodot, confirmă această interpretațiune.

într-un pasagiu, conservat de către Strabone, el zice că „Troianul Antenor și eneții fugiseră în Tracia și de acolo la Marea Adriatică”: „tov jaev otv 'Avxfrvopa Kai xoxtq ncabaq |iEiâ TCOV Tcepiyevojievov ·EV&TCOV Eiq **TTJV** OpaKTjV ft£piGC06fjVai, **KOCKKIBS** 8ia7T&CT£IV Eiq TT|V A,£yo|i£vr|v Kara TOV 'A8piav 'EVETIKTIV”.

Confrunțați acum ambele indicațiuni topografice.

Dincolo de Dunăre noi vedem în Sofocle Tracia ajungînd pînă la țara eneților de lîngă Marea Adriatică.

Dincoace de Dunăre, noi vedem în Erodot Siginia ajungînd iarăși pînă la țara eneților de lîngă Marea Adriatică.

Una dincolo, cealaltă dincoace de Dunăre, ambele sint puse față-n față într-o pozițiune paralelă.

Conformitatea este perfectă, arătîndu-ne totdodată că în epoca lui Sofocle și a lui Erodot, adecă cu vro patru-cinci secolii înainte de Crist, Italia era considerată ca prea apropiată de cataractele Istrului, ceea ce mai rezultă încă și din generala opiniune a anticității că un braț al Dunării se vărsa în Marea Adriatică.

În fapt, precum am mai spus-o, Siginia corespundea numai cu Temeșiana și Tracia numai cu malul opus al Serbiei, nu mai departe decît atîta.

Aici totuși nu se încheie analiza.

S-o urmărim pînă-n capăt.

într-un alt pasagiu, Erodot ne dă indirect pînă și numele special al acelei Tracii: „cîmpia tribalică”, rc£8iov TO TpiPaMiKov, deși în restul operei sale nu se găsește nici o mențiune despre poporul tracic al tribalilor.

„Cîmpia tribalică”, după cum o descrie dînsul, se afla dincolo de Dunăre, ocupînd teritoriul dintre acest fluviu și dintre acea parte a Iliriei unde locuiau enetii”.

Tot acolo din punct în punct noi găsim pe tribali cu patru secolii mai încoace în geografia lui Strabone, carele ni-i arată învecinați spre nord cu Istrul, spre răsărit cu geții și spre occidente cu Iliria”, ceea ce constituă literalmente Tpu3aA,A,iK0vTCESIOV.

Așadară, urmărind cestiunea din pas în pas, noi am reușit a restabili în Erodot, conduși numai de context și de autoritatea contimporeană a lui Sofocle, un punct foarte însemnat: relațiunea despre sigini el o datorea anume națiunii tracice a tribalilor, așezate atunci pe țărîmul sudic al Dunării, spre apus de geți, în Serbia de astăzi.

Sintem însă departe de a ne închipui că „părintele istoriei” ar fi cercetat vreodată personalmente regiunea tracică pe care o numește TCESIOV TO Tpu3aA,XiK6v.

Comercianții din toate țările Peninsulei Balcanice vizitau la gurile Dunării colonia mileziană Istria, și nu aiuri decît acolo trebuia să fi căpătat Erodot de la tribali noțiunile sale despre sigini, întocmai precum în Olbia sau TO Bopuae£V£iT£cov âfircopiov”, o altă colonie tot mileziană pusă la gurile Niprului, el se informa despre sauromați, budini, neuri și restul popoarelor din acea direcțiune.

Istria și Olbia, un stabiliment grec la marginea Traciei și un stabiliment grec la marginea Sciției, ambele într-un nencetat contact comercial cu toate neamurile de pe litoralul nord-vestic al Pontului, erau localitățile cele mai nemerite pentru a procura istoricului grec perspectiva lumii barbare de jur înjur.

Noi întrebunțăm într-adins cuvîntul *perspectivă*, căci numai el explică natura spuselor lui Herodot, carele este totdauna atît de precis cînd povestește ceea ce se apropie de Istria sau de Olbia, dar devine apoi treptat din ce în ce mai confuz în proporțiunea depărtării razei sale de observațiune de la aceste două centruri.

16

Caracterul comercial al sigiliilor

Siginii locuiau în Temeșiana, învecinați spre sud cu tribalii și spre răsărit cu agatirșii, astfel că de cei întâi îi despărțea Dunărea și de ceilalți Carpații, iar spre apus teritoriul lor mergea aproape pînă la Iliria.

Deși nu atât de desfățați, nu dppoTcxToi ca agatirșii, siginii se distingeau totuși de asemenea prin avuția vestimentului, căci purtau haine mezice $\text{\textcircled{O}}\text{-}\text{\textcircled{T}}\text{\textcircled{J}}\text{\textcircled{T}}\text{\textcircled{I}}$ xpecopivouc; MriSiKfi, și Erodod ne spune el însuși într-un alt pasagiu că luxoasa îmbrăcăminte persiană era imitată după aceea mezigă: tiare, tunice mincate de varii culori etc.

Caii siginilor, mici, pletoși și cîrni, nu puteau servi la călărie, dar prin iuteală erau de minune la ham, ceea ce făcea ca stăpînii lor să tot îmbie mereu în căruțe.

Aceste două amănunte despre sigini, abundența și cărăușia, ne dau deja o vagă imagine a unor *commis-voyageurs* sau *travelling-clerks*, chiar dacă vechiul scoliast al lui Erodod nu s-ar grăbi a adăuga că numele lor se poate lua în înțeles de *neguțitor*: *Kānr(koq)*.

Marsilia e departe de Temeșiana, dar nu mai departe de cum e România de Armenie.

Pînă-n secolul XVI părinții noștri numeau *armeni* pe toți neguțitorii în Transilvania pînă astăzi se ia ades în același simț cuvîntul grec.

Pentru ca numele siginilor să fi devenit sinonim cu „neguțitor” tocmai la Marsilia, mărfășii lor trebuiau în realitate să fi ajuns pînă la Pirenei; și astfel se explică, între celelalte, de ce Erodod, după o confuză rumoare, deduce de acolo însăși Dunărea: „dp^djeevoq $\text{\textcircled{K}}$ KEXTCOV Kai Iupf|vr|q *noXioq*”.

Ca unii ce locuiau în Temeșiana, adecă dencolo de cataracte, siginii aveau nu numai cai și căruțe, ci încă porțiunea Dunării cea mai liberă de orice pedece, în lungul cării vasele din veacul de mijloc se urcau fără nici o dificultate cu mărfuri orientale pînă-n centrul Bavariei.

Una din trăsăturile caracteristice ale spiritului mercantil din toți timpurile este de a ascunde după puțință piețele, de cari profită egoistul comerciant prin exportăriune sau prin importațiune.

Cartaginea și Elada în antichitate, Genova și Veneția în evul mediu, au practicat-o pe larg într-un mod sistematic, iar în miniatură pînă astăzi fiecare neguțitorăș tănuiește de ceilalți fabricile și depozitele de unde-și aduce marfă mai bună și mai ieftină.

Această tactică rezultă din acea regulă mercantilă vulgară pe care celebrul economist List a expres-o foarte bine în două cuvinte: „după ce te-ai suit la înălțime, cată a respinge cu piciorul scara, pentru ca nu cumva să se urce alții după tine”.

Deja Esiod spusese, sînt acum treizeci de secolii, că „olarul invidiază pe olar și zidarul pe zidar”: „Kai Kepajietx; Kepajj.eii KOT&EI Kai TEKTO-VI T&KTCOV...”.

Pe cînd călușii cei cu păr de cinci degete alergau în fuga mare cu căruțe încărcate pînă la Iliria, sau duceau frumosul aur oltean anticilor locuitori ai Hallstadtului, pe cînd Dunărea spuma sub vislele speculantului plutaș, siginii asicurau toțdodată pe vecinii tribali cum că în susul fluviului nu locuiește nici o ființă omenească.

De la dinșii, prin intermediul tracilor, au trecut la Erodod cuvintele din pasagiul de mai sus despre nelocuibilitatea țărmlui danubian nordic; căci din alte fîntine Erodod auzise, din contra, că de la izvor și pînă la Pont întreaga Dunăre curge *tot prin țare locuite*: „6 $\text{\textcircled{L}}\text{\textcircled{Z}}\text{\textcircled{V}}$ Sr) "IaTroc., peei yap *bi* oiKeDjievnc; „npog *noXXcbv* yivcboKETai, *mpi* 8ă TCOV TOU NeiXou Trnyecov ot>5ei< ⟦ei ^eyeiv”.

„Părintele istoriei” nu se contrazice, după cum s-ar putea crede la prima vedere, ci numai reproduce nește aserțiuni diferite din nește diferite sorginți, pe cari e datoare a le discerne analiza critică...

17

Anticitățile apiculturii române

Nu aurul singur inavușea pe agatirși și pe samsarii lor sigini.

Mai era o altă ramură comercială foarte productivă.

După ce descrie traiul siginilor, Erodod urmează mai departe: „Qq 8e Opfj)*K&c XeyoDoi, $\text{\textcircled{X}}\text{\textcircled{E}}\text{\textcircled{G}}\text{\textcircled{G}}\text{\textcircled{A}}$ KaTE^ouai TOC *ntpiv iov* "Iercpou, Kai t>rc6 TOUTCOV OUK &ivai 8i&^0&iv TO 7tpoocoT&epco. 'Eum u&v vov TauTa *Xzyouxzq* SoK&owi *XEJEIV* OUK oiKOTa. Ta ydp &coa TauTa tpaiv&Tai &ivai Suapiya. *ăXXă* jaoui TOC *vno* Tiv apKTov doiKnTa SOKEEI &ivai Sia TOC \||/u%&a. T a m a u.ăv vov TJC, xcbpric, *xamnq nspi XEJETOLF*.”

Adecă:

„Mai zic tracii că peste Dunăre sînt atitea albine incît nu e chip a străbate mai încolo. Aceice o spun nu mi se par a avea dreptate, căci se știe că aceste insecte nu sufăr frigul, ci eu cred mai curînd că din cauza frigului sînt nelocuite părțile nordului. Acestea sînt cele ce se povestesc”.

„Veste Dunăre nu incapi de albine!” ziceau lui Erodot tracii din „Cimpia tribalică”, cari ocupau anume malul danubian serbesc opus Olteniei și Temeșianeii, locuind în vecinătatea agatirșilor și a siginilor.

Părintelui istoriei nu-i venea la socoteală a da crezământ acestei aserțiuni, încît el ne-ar fi lăsat și pe noi în dubiu, de n-am avea denaintea ochilor realitatea cea vie, mai insoțită de mărturia unui alt scriitor grec tot din epoca lui Erodot.

Astăzi apicultura română este într-o tristă decadință.

Decanul agronomiei naționale, venerabilul nostru amic d. Ion Ionescu, are tot dreptul de a zice:

„Nu stim cum au putut să lase românii din mina lor creșterea albinelor și să ajungă a cumpăra ceară din străinătate. De la rădicarea turcilor din țară s-au stricat și mierăriile, și de atunci n-au mai ieșit negutitori cari să strîngă miere și să stimuleze pe cultivatori a o produce și a căuta de ținerea albinelor”².

Nu așa a fost în vremile mai denainte.

Ve la 1780, studiind la fața locului condițiunile industriale ale litoralului Mării Negre, francezul Peyssonel zicea: „Ceara este *principalul* articol de exportatiune al Munteniei; calitatea-i e foarte frumoasă și cantitatea imensă”³.

Tot atunci raguzanul Raicevich, primul consul austriac în România, consacring apiculturii un capitol separat într-o excelente descriere naturală a ambelor principate danubiane, zice că ceara noastră „este fără îndoială cea mai frumoasă și cea mai căutată în toată Europa, încît albinele trebui considerate ca una din cele mai prețioase și mai bogate produse ale regiunii”⁴.

Mulțămîtă d-lui Gr. G. Tocilescu, noi posedem din Ministeriul Lucrărilor Publice statistica apicolă de pe amîndouă laturile Milcovului din anii 1869, 1870 și 1871, din care rezultă în terme mediu că districtele române cele mai avute în stupi sînt pînă astăzi Vlașca și Doljul, ambele la Dunăre în Muntenia occidentală, adecă tocmai acolo unde în zilele lui Erodot „nu încăpeai de albine”.

Naturalistul Elian scria în secolul III după Crist, dar avusese în mînă pe un alt autor grec anonim cu mult mai vechi, carele trăia atunci cînd scîții lăcuiau încă pe țărmul danubian nordic în vecinătatea Traciei, adecă de nu chiar în timpul lui Erodot, cel puțin înainte de Alexandru cel Mare, căci în epoca acestui cuceritor nordul Istrului era deja coprins de cătră geți⁵.

„Scriitorul meu - zice Elian - merită cea mai deplină încredere, căci el cunoștea lucrurile *din propria experiență*, nu după nesigure povesti ca Erodot: ei 8e evavxia Hpo8\>xcp Xeyco, p.f| p,oi xiq oc^GeaGco 6 ydp xoiauxa eirccbv, iaxopiav a7co8eiKVuo9ai, aXX O U K ocKofjv a5eiv ecpaxo fpiv d)3aadviCTxov.”⁶

Ei bine, ce zice oare cea importantisimă fîntînă?

„La scîții frigul e nesupărăcios pentru albine, încît ei întrebuintează nu miere străină, ci locală, ba o și *expoartă*, *vînzînd faguri misilor*: jieA/ixxac, ZKU0i8ac, eivai-, ercaieiv xe xou %px>ox>q ouaev. Kai pivxoi K a i irutpdcjKeiv eic, MUCTOUC, Kouitovxac, ZKuGac, OUK 60eiov acpiaiv, aXXa ai)0iyeve<; xeXi Kai Krj pia eici%cbpia”⁷.

E vorba despre Scîția cea învecinată cu Misia, iar Misie se numea generic tot litoralul dunărean al Traciei încă din timpii omerici; cu alte cuvinte, e vorba despre porțiunea Scîției de la Pbnt pînă la Olt.

Considerînd însă firea albinelor, căroră după expresiunea bătrînului agronom Varone: „naturale-amenit locurile silvestre, munții cei necultii și infloriți toțdodată”⁸, cuibul de predilecțiune al acestor muncitoare insecte în Țara Românească trebuia să fi fost totdauna mai cu preferință creștetul carpatin al Olteniei, mai apărat de viscolii nordului și mai expus spre sud.

Pînă astăzi mehedinteni, frunțașii vechiului banat al Severinului, poartă drept emblemă în marca lor districtuală o *albină*⁹.

Pe cînd scîții de la Șiret exportau faguri peste Dunăre la geți, unde însă întimpinau concurința superbelor produse apicole ale Greciei, agatirșii prin mijlocul siginilor aveau deschisă o piață cu mult mai vastă și mai sigură, aprovizionînd cu miere și cu ceară toată Europa centrală, deși tribalilor le spuneau din mercantilism că acolo nu lăcuiește nimeni.

Un comerț întins și fecund ne explică singur, sau mai bine zis pe prima linie, cea treaptă de civilitate la care reușiseră a se rădica agatirșii în basinul oltean al Țării Românești sînt acum aproape două milenii și jumătate.

Comoditățile traiului, pe cari le indică portul lor cel desfătat; respectul ce-l știuseră insufla pînă și barbarilor sciți¹¹; toate acestea nu sînt singurele trăsuri din caracterul acestei originale națiuni.

Aristotele, numai cu un secol mai nou, completează relațiunea lui Erodote, zicînd că agatirșii aveau *legi în versuri*¹².

„Cine ar putea crede asemenea lucruri tocmai în Sciția!” exclamă cu naivitate un critic german¹³.

Erudițiunea modernă, după cum pe sciți se încearcă a-i face cînd finezi, cînd slavi, cînd germani, tot astfel pe agatirși i-a identificat uneori cu celții, alteori cu mongolii, cite o dată cu dacii sau cine mai știe cu cine, iar pe bieții sigini nu s-a temut a-i preface în strămoși ai țiganilor¹⁴.

Toate aceste opinii s-au emis dopotrivă cu multă ușurință¹⁵. Noi unii lăsăm controversa în stare pendinte pînă la *Istoria etnografică a Munteniei*, unde va fi locul a limpezi naționalitatea numeroaselor popoare cari precaseră la Dunărea de jos nașterea neamului român.

Aci ne interesă exclusivamente teritoriul Tarei Românești.

18

Vespile din Temeșiana

în narațiunea erodotiană despre imposibilitatea de a lăcui în susul țărmlui nordic al Dunării de răul albinelor, nouă ni se pare că, pe lingă elementul curat apicol, limpezit în paragraful precedente, cată să se mai deosebească pe o linie secundară un alt ingredient, surprins cu multă agerime de cătră răposatul istoric transilvan Schuller.

Temeșiana este bintuită periodiceste de un fel de tăuni, cunoscuți sub numele tehnic de *Oestrus columbacensis* sau *Simulia columbacensis*, cari vara și toamna se răspîndesc în stoluri pe tot spațiul de la Bazias pînă la Mehadia și Orșova, căzînd pe boi, vaci, cai, porci, oi, capre, distrugînd adesea turme întregi și torturînd chiar pe oameni¹⁶.

Românii din Temeșiana povestesc cu spaimă că aceste vespil se nasc în toți anii dintr-un cap de balaur, pe care-l tăiașe Sintul Georgiu și l-a aruncat într-o peșteră de lingă ruinatul castel Columbaci: numai prin venin de șarpe ei își pot explica o mușcătură atît de otrăvitoare¹⁷.

E foarte remarcabil un nume românesc al tăunului, întrebuintat mai cu seamă în Muntenia, dar cunoscut și peste Carpați: „streche”¹⁸.

Acest termen nu poate deriva decît din latinul *stragula*, în înțeles de mortuară, de la *strages* - măcel sau ruină.

Din „stragula”, după spiritul limbei noastre a trebuit să se nască *straghe*, ca și *unghe* din „ungula”, de unde apoi forma scăzută *streche*, intocmai sa *zeche* din „sagulum”.

Din punctul de vedere al semnificațiunii, românul *streche* se rapoartă cătră latinul „strages” tot așa precum latinul *tabanus*, de unde al nostru „tăun”, se referă la sanscritul „tapana”, tortură, de la radicala ariană *top*, a turmenta, din care provin de asemenea malaicul *tabuan* - vespe și giavanezul *tawon* - albină¹⁹.

Mai pe scurt, „streche” însemnează: insect omoritor.

Acest nume român și mai cu seamă muntenesc al tăunului, atît de conform cu natura în adevăr teribilă a lui *Oestrus<ohimbacensis* din Temeșiana, concurge și el a explica ideea pe care, sînt acum vro douăzeci și patru secolii, își făcea bătrînul Erodote despre ucizașele albine de pe țărmlu nordic al Dunării, cînd zice că din cauza lor nu pot lăcui oamenii...

Schuller a spus cel întii că Erodote în relațiunea-i despre regiunea danubiană va fi înțelegînd prin albine pe acest teribil tăun²⁰.

Trebuie să se zică mai corect că mulțimea vespilor Temeșiane și mulțimea albinelor Olteniei au fost confundate într-o singură îngrozitoare mulțime de cătră învecinații tribali, conduși la aceasta prin asemănarea de aspect între vespil și albină, intocmai după cum țărănul temeșian din zilele noastre confundă pe mortiferul tăun cu balaurul din cauza asemănării în puterea veninului.

în ambele identificări se manifestă o procedură analoagă a imaginațiunii poporane.

Este instructiv de a urmări la Dunăre pe tăunul de la Columbaci deja cu cinci secolii înainte de Crist!

19

Mapa geografică a Agatirșiei

Dezbătînd mai sus pozițiunea geografică a agatirșilor, noi demonstrăm prin textul lui Erodote că ea îmbrățișă toată zona subcarpatină a Munteniei de la cataractele Dunării pînă la Vrancea, dar nu crezusem acolo de cuviință a cita un pasagiu foarte remarcabil, carele confirmă șirul argumentațiunii.

Determinînd hotarele Sciției, Erodote zice:

„H8r| cbv cXfto u.ev "Iaxpo'O toc KcT\})7rep6e kq TTJv u&G6ycaccv cpepov-xoc a TOK^ni EToci fj Ekt>9iKT| UTCO TipcoTcov 'AyaGuprcov, p,8Tcc 8e Neu-pcov» erceixev Se 'AvSpocpaycov, xeA,et>xaicov Se MeAxxyxXaivcov.”²¹.

Adecă:

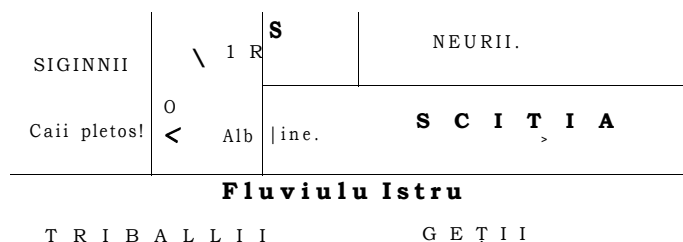
„Vecini ai Scitiei, începînd de la Istru și înaintînd spre interiorul pămîntului, sînt: întii agatîrșii, apoi neurii, de aci androfagii, în fine melanchlenii”.

„începînd de la Istru întii agatîrșii” - oare poate fi ceva mai geometric?

Un capăt al Agatîrșiei e pus la Dunăre, prin cellalt capăt „în interiorul pămîntului” ea se învecinează cu neurii, iar lungul întreg al teritoriului ei se ciocnește cu hotarele Scitiei.

A nu înțelege acest text al lui Erodot este un adevărat miracol, și totuși n-a voit să-l înțeleagă pînă acum absolutamente nemini, fiindcă pe toți îi zăpăcea numele rîului Maris, mîinîndu-i departe la Mureș în loc de a-i lăsa să se oprească pur și simplu la Olt!

Tradus pe o mapă, pasagiul de mai sus reprezintă următoarea figură:

Față cu această primă schiță de cartă, ne-a venit rîndul de a face cunoștință cu vecinii nord-ostici ai agatîrșilor.

20

Migrațiunile neurilor prin Moldova

Toți comentatorii pun pe neuri cu mult mai sus sau cu mult mai într-o parte de adevărata lor regiune:

Si nemic mai natural, deoarece determinarea teritoriului neuric depinde strictamente de prealabila precizare a pămîntului agatîrșic, încît orice eroare în privința acestuia din urmă trage după sine desfigurarea întregii Scitii a lui Erodot.

Să ne-ncercăm a restabili după puțință veritatea textuală.

Neuria - zice Erodot - se întinde de la marginea orientală a Agatîrșiei pînă la izvorul Nistrului, unde se întîlnește cu fruntaria Scitiei.

Prin urmare neurii se aflau spre apus de Nistru, anume de partea-i superioară, coprinzînd ceva din Galîția, Bucovina și o porțiune a Moldovei de sus.

Erodot ne mai spune că o generațiune înainte de Dariu Istasp, vrea să zică cu vro sase secolii înainte de Crist, neurii au fost lăcuit într-o altă țară, de unde-i gonise mulțimea șerpilor, silindu-i a refugi la budini.

Urmează dară că regiunea dintre Nistru și Șiret, unde lăcuiau neurii în timpul lui Erodot, fusese dentii a budinilor, împinși apoi de invaziunea neurică cu mult mai departe spre nord-ost, astfel că aceste națiuni în epoca „părintelui istoriei” nici nu se mai învecinau măcar una cu alta, ci erau despărțite prin două popoare intermediare, numite androfagi și melanchleni.

Unde însă va fi fost țara cea primitivă a neurilor, pe care Erodot o specifică în treacăt numai prin mulțimea șerpilor: „*οπιων*; ydp acpi rco-XXobq *ἰαεὺς* ἢ *αὐραὶ* dvecpaive?”.

Ne pot conduce la descoperirea adevărului următoarele cinci criterii:

1. Pentru ca neurii să fi alungat pe budini spre nord-ost, năvala cată să fi fost făcută despre sud sau despre apus, una din două.

2. Erodot întrebuițează pentru șerpi cuvîntul *οπιων*, și tocmai această expresiune a servit a numi din cea mai depărtată anticitate o urbe din Bugeac cam de la gurile Nistrului 'Opiowacx, adecă „oraș de șerpi”, din cauza mulțimii șerpilor, după cum se numea tot 'Opiowacx din cauza mulțimii șerpilor Rodosul, și după cum tot din cauza mulțimii șerpilor se numea O[pi65r]c; o insulă arabică.

3. Besarabia actuală, mai ales în partea-i inferioară, este renumită prin reptilii săi, încît colonelul rus Meier, carele o vizitase pe la 1790, zice că un regiment întreg de muscali, cantonat atunci pe malul Nistrului între orașul Bender și satul Osmăneștii, era supărat de *nenumărata* mulțime de șerpi, ceea ce ne zugrăvește de minune, pe o scară în miniatură, antica soarte a neurilor.

4. Insula Fedonisi de la gurile Dunării, celebră prin anticul templu al lui Ahile, pe care-l descriese pe larg Arian în zilele împăratului Adrian, e cunoscută pînă astăzi sub numele de *Insula Șerpilor*, fiind plină de nește șerpi „lungi și negri”¹¹.

5. în fine, tot în Besarabia, în apropierea tîrgușorului Bălțile, se descoperi pe la 1830 un balaur de o mărime colosală, căruia naturalistul Eichwald, după ce-l examinase în legătură cu textul lui Erodot, nu s-a sfiit a-i da numele de *Python neuronum*.

Astfel dară primitiva locuință a neurilor fusese cu siguranță pe litoralul marin dintre Nistru și Dunăre, sau chiar de acolo mai încoace pînă la Prut și Șiret; o regiune adecuată, atît din punctul de vedere topogra-

fie, precum și din cel zoologic, cu acea țară *sudică*, din care ei fugiseră în sus *de groaza șerpilor*, gonind pe budini din Moldova nordică, din Bucovina, dintr-o parte a Galiției, și așezându-se dinșii acolo unde i-a găsit definitivamente stabiliți expedițiunea persiană în Sciția în anul 500 înainte de Crist.

Și să se noteze bine că neurii nici că puteau fugi de la gurile Dunării spre nord decit numai în această unică direcțiune, căci, să fi apucat ei a trece Nistrul, dedeau iarăși peste șerpi, ba încă într-un număr și mai mare, după cum zice însuși Erodot: „oi 5e *Τελευεγ* οcvcoGev **cepi EK** TCOV άpfpcov ETIETCEGOV”¹³.

Pozițiunea geografică a neurilor, sau mai corect cele două pozițiuni geografice ale lor, cea primitivă în Bugeac și cea posterioară în susul Nistrului, sint dară pe deplin limpezi.

Erodot ne arată aproape în fiecare regiune câte o specie animală mai răspîdită.

Pină aci noi am văzut:

La sigini *caii pletosi*;

La agatirși și-n parte la sciți - *albine*;

între Nistru și Dunăre - *șerpi*.

Ei bine, în țara cea nouă a neurilor predominau *lupii*, încît de imbulzeala lor pină și locuitorii și-au cîștigat reputațiunea de a fi ceea ce se cheamă *loup-garous* sau *wehr-wolfen*: „atit sciții precum și grecii colonizați în Sciția - zice Erodot - susțin că fiecare neur se preface o dată pe an în curs de câteva zile în lup, redobîndindu-și apoi forma umană”¹⁴.

Afară de această particularitate de *licomorfie*, el ne spune că neurii se țineau de obiceiile scitice, diferind de vecinii lor agatirși, ale cărora moravuri aveau un caracter tragic.

21

Regiunea sciților plugari

După ideea cartografică a lui Erodot, Sciția avea o configurațiune pătrată: „ecm cbv Tije, XKDOIKTJC, COC, eo-oariq TeTpaycovo-o”¹⁵.

Teritoriile limitrofe ale agatirșilor și neurilor, considerate la un loc, încingeau înghiul nord-vestic al pătratului scitic:

T I R S I I N E U R I I

S C I T I A

Confederațiunea scitică fiind împărțită în triburi, pe cari Erodot, după traiul fiecăruia, le distinge prin termenii de calipizi, nomazi, alazoni etc., se naște acum cestiunea: ca ce fel de sciți anume vor fi locuit în înghiul cel învecinat cu Agatirșia și Neuria?

Un singur scurt pasagiu rezolvă pină la un punct această întrebare. Iacă-1:

„/Yrcâp 5E 'AXcc&6vcov oiK&oo)ai EK\|6CXI apoTfjpec., oi **ox>κ EK I aiTfjai** arceipoDGi TOV aixov, **αXX' &ic**i rcpfiat. TOUTCOV 5e KaTurcepOe **oiKEODGi** N&t>poi”¹⁶.

Adecă:

„Dencolo de alazoni locuiesc sciții plugari, cari seamănă griu, nu însă pentru uzul lor, ci de vînzare. Mai sus de aceștia locuiesc neurii”.

Privind din Olbia, Erodot vedea lucrurile în următorul mod:

NEURII

PLUGARII (N)7cep) ALAZONII

> OLBIA

într-un alt pasagiu, voind a fi și mai explicit, Erodot zice că Nistrul și Bogulisi apropie cursurile lor în regiunea alazonilor: KCXT 'AX&^COVCCC;.

Atita ne ajunge.

Sciții plugari, ca unii ce erau limitrofi cu neurii și cu alazonii totdată, nu puteau locui aiuri decit spre apus de Nistru, căci spre răsărit ei nu încăpeau de alazoni, și spre apus anume de porțiunea mijlocie a Nistrului, fiindcă cea superioară, precum am văzut-o mai sus, aparținea neurilor.

Cu alte cuvinte, sciții plugari ocupau Moldova centrală, însă oare numai atita?

După Erodot ei sint ramura cea mai occidentală a sciților, fiindcă nici un alt trib, absolutamente nici unul, nu este menționat nicăiri mai spre apus de dinșii.

Deci de la Nistru pînă pe la Olt, adecă pînă la agatirși, era regiunea cea agricolă a Sciției, unde se cultiva grîu, nu însă pentru uz local, ci de vînzare.

Iarăși comerțul pe scenă!

Iarăși Dunărea!

Zonele cimpeană și danubiană a României ne apar, sînt acum două mii patru sute de ani, întocmai tot atît de plugare, și-apoi de vînzare, iar nu pentru uz local, după cum ele sînt chiar în momentul de față!

Singura diferență este că-n locul sciților figurează românii, unii și alții crescuți prin aceeași acțiune a naturii.

Pliniu cel Bătrîn ne spune că-n timpul său, pe la începutul erei creștine, întreaga Dobroge actuală era ocupată de sciții plugari, veniți de pe malul nordic al Dunării: „totum eum tractum Scythae *Aroteres cognominati* tenuere”.

Această ocupațiune se întimplase înainte de Cezar, căci sub Strabone Dobrogea era deja cunoscută sub numele de *Sciția Mică* prin opozițiune cu *Sciția cea Mare* despre crivăț.

Această mărturie a lui Pliniu întărește primitiva pozițiune geografică a sciților plugari, *Aroteres cognominati*, apotiepec,, anume în România, căci numai de aci ei puteau trece în Dobrogea.

Noi avem însă la mînă o altă confirmațiune și mai ponderoasă.

Efor, geograf grec posterior lui Erodote abia cu un secol, ne arată pe sciții plugari tot acolo unde-i văzuserăm în Erodote: în inghiul nord-vestic dintre agatirși și neuri.

El zice:

„n̄p̄btouc, 5e napā tov "Iaxpov eivai KaprciSaq
eip̄rjKev "Ecpopoc,, eitev 'Aporfjpac,, Ttpoaca Neupouc”.

Adecă:

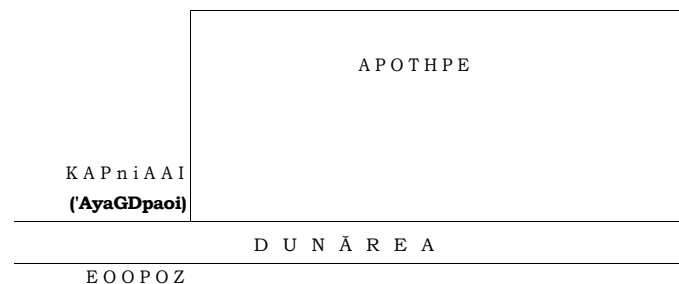
„Dacă treci Istrul, primii locuitori sînt cei din Carpați, apoi plugarii, în fine neurii”.

Carpații lovindu-se cu Dunărea anume în Oltenia, este învederat că prin Kap7ti5cxi Efor înțelege pe agatirșii lui Erodote.

Pînă si expresiunile sînt identice: napā xov "Ic̄cpov sau ano u&v "IoTpo'O, după care apoi Tccp̄bio-Dc, Kapm8oc<; într-unui și FIc̄pcoTCov 'Aycx-8\>pTcov în cellalt.

O dată acest punct stabilit, iacă și perspectiva lui Efor:

NEYPOI|

22

Carpații în Erodote

Epitetul de Kcxp7ri8ai, dat agatirșilor de cătră Efor, este foarte remarcabil, nu numai ca cea întie mențiune nominală a *Carpaților*, dar încă și ca cea mai veche formă a numelui topic: *munteni*

Nedependente de cestiunea originii naționale, acest epitet a trecut ca moștenire de la agatirși cătră succesorii lor teritoriali dacii, a căror o ramură tot din țara Românească se zicea *carpi*, și-n fine de la învinșii daci l-au primit iarăși în aceeași regiune cuceritoarele legiuni romane, traducindu-l prin *Montani*.

Și ceea ce nu e mai puțin important, *Carpații* există chiar astăzi ca nume viu în gura poporului numai și numai în Muntenia, unde se cheamă *Carpatin* un munte de peste Ok în Gorj, și un altul de dincoace în Muscel, adecă ambii tocmai în locașul agatirșilor Kccp7u5cci și al dacilor *carpi*.

Carpat însemna munte nu numai la agatirși și la daci, ci încă se pare a fi avut același înțeles în diverse limbe primordiale, despărțite una de alta prin origine și prin spațiu, căci noi vedem la cele două capete opuse ale Europei munții *Carpetani* în Spania și muntoasa insulă greacă cunoscută deja în Qmer sub numele de Kpajtcxeoc, sau K&p7ccx8oc.

Steub a constatat în vechea limbă retică existența aceleiași teme *kar* în înțeles de „deal”.

Tot aci se referă sanscritul *kāra* cu semnificațiune de munte acoperit de zăpadă, armeneste *char* - peatră și *charag* - stincă, celticește *cdrr* etc.⁴

Derivațiunea „Carpaților” de la slavicul *chrb*, înălțime, pe care o patrona Safafik⁵, cată dară să fie lăsată cu totulla o parte, cu atit mai mult că la slavi sonul *ch* nu corespunde filologiceste unui *k* arian, ci reprezintă regularmente pe un *s* primitiv⁶.

Vom observa în treacăt că aproape toate etimologiile lui Safafik păcătuiesc prin necunoștința fonologiei comparate, ale căriia legi erau pe atunci abia întrevăzute.

Erodot, deși mai-mai contimpurean cu Efor, totuși nu menționează Carpații.

Dar se poate oare ca el să nu fi auzit nemic, de la amicii săi din Istria și din Olbia, despre un gigantic creștet atit de apropiat de Dunăre și de Pont?

Safafik crede că Hem, Aijioq, se referă în Erodot nu numai la Balcani, ci și la Carpați:

„Ștefan Bizantinul pune pe agatirși în Hem. Este dară cert că amindouă creștetele, acel din Tracia și acela ce desparte Muntenia de Ardeal, ambele legate prin cataractele Dunării, au fost cunoscute anticilor sub numele de Hem, adecă *omātos*, cuvint indo-europeu de aceeașirădăcină cu Hima-laia, cu Imaus etc. Cind Erodot, *W*, 49, aduce din Hem riurile Atlas, Auras și Tibisis, în cari noi recunoaștem Oltul, Jiul și Temeșul, cată să se înțeleagă Hemul nordic, deși textul, din eroarea copiştilor sau chiar a autorului, are PopTJv, iar nu VOTOV”⁷.

Mai întâi este o gravă eroare filologică de a crede că Hem înseamnă „omātos, cuvint indo-europeu de aceeașirădăcină cu Hima-laia etc.”

Este o gravă eroare filologică, de vreme ce spiritul aspru în limba greacă înlocuiește nu pe arianul *h*, ci pe 5: *ax>q* = *tq* etc.¹⁰, astfel că *Hemul*, mai bine *Haimul*, Atp,o(; exprimă perfectamente pe sanscritul *siman*, hotar, de unde armeanul *himan*, temelie¹¹; și-n adevăr, Balcanul forma „hotarul” cel mai esențial al Traciei.

Nefericit în etimologie, Safafik nu este mai norocos în restul pasagiului de mai sus.

El nu probează prin nemic identitatea Atlasului, Aurasului și Tibisisului cu Oltul, Jiul și Temeșul.

Este o foarte nudă afirmațiune.

Si mai ciudată e arbitrară prefacere din popfjv în voxov, schimbându-se *nordul* în *sud fâta* cea mai slabă umbră de argumentațiune, sau măcar de plauzibilitate.

în pasagiul pe care-l citează celebrul arheolog boem, Erodot se pronunță limpede, după toate manuscriptele și după toate edițiunile, cum că „trei riulete *curgînde spre nord* se varsă în Istru din culmile Hemului”¹².

„Curgînde spre nord”, peovxec; *npog* Poperiv, este tot ce poate fi mai decisiv pentru a demonstra că Atlasul, Aurasul și Tibisisul scâldau Bulgaria, în privința carii Istrul e nordic, iar nicidecum România, de unde riurile se pot varsa în Dunăre numai *spre sud*.

Pliniu cel Bătrîn, cind vorbește despre Tracia, ne spune, întocmai ca și Erodot, că din Hem se varsă în Dunăre trei ape: „ex Haemo, Utus, Escamus, Ieterus”¹³.

Ieterus este cu certitudine riul Jcmrra, pe care bulgarii îl numesc pînă astăzi *Ieter*¹⁴, și-n care lesne se poate recunoaște Atlasul lui Erodot nu numai prin identitatea fonetică: *atr* = *atl*, dar pînă și prin importanță.

Escamus al lui Pliniu s-a prescurtat la locuitorii moderni ai Traciei în *Osma*, contractîndu-se după aceeași procedură limbistică prin care tot „Osma” a devenit vechiul oraș spaniol *Uxama*.

În fine, *Utus*, mai corect *Vtus*, corespunde cu riul actual *Vid* sau *Vit*, de asemenea izvoritor din Hem și tributar al Dunării.

Auras și *Tibisis* ale lui Erodot sînt dară *Escamus* și *Utus* ale lui Pliniu, adecă *Osma* și *Vid* din zilele noastre, pe cari în deșert s-ar încerca Safafik sau oricine altul a le strămuta printr-o trăsură de condei pe țărmlul nordic al Dunării.

Și totuși este foarte adevărat că Erodot, ca și fintina de unde luase **Ștefan** Bizantinul aserțiunea despre locuința agatirșilor în Hem¹⁵, înțelege sub acest nume nu numai Balcanul, dar și acea ramură a Carpaților care se întinde de la cataractele Dunării pînă la Vrancea și mai încolo, despărțind **Țara** Românească de Temeșiana și de Transilvanie.

Este foarte adevărat, măcar că Safafik n-a reușit s-o demonstre.

Nu trebui să mutăm în Dacia riulețele bulgare, ci să le lăsăm în pace la locurile lor; nu trebui să confundăm popfjv cu VOTOV, contra literei și spiritului textului; nu trebui să răsturnăm pe Erodot, ci numai să-l pătrundem; iacă tot!

Părintele istoriei zice că Atlasul, Aurasul și Tibisisul curg din Hem în Dunăre „spre nord”.

Dar dacă Hem este *numai* Balcanul, se putea oare astfel decit *spre nord*?

Deci în ideea lui Erodot era posibil ca un fluviu să curgă tot din Hem și tot în Dunăre nu numai spre nord, ci încă și *spre sud*.

Fără o asemenea posibilitate ar fi absurd de a mai adăoga *npog* Poperiv. Vorbind despre fluviile Sciției și ale Agatirșiei, Prut, Șiret, Olt, Erodod nu zice nicăiri că ele se varsă în Dunăre *spre sud*.

Tot astfel el n-ar fi spus că Atlasul, Aurasul și Tibisisul se varsă în Dunăre *spre nord*, dacă Hemul era numai Balcan, căci ar fi comis păcatul banalității.

Fiind însă că ATuoq pentru Erodod se afla și la sud și la nord de Dunăre, se pune semnificativul Popfjv, fără care era peste puțință a ghici pozițiunea acelor riulețe.

Din Hemul nordic se varsă în Dunăre Oltul, din Hemul sudic se varsă tot acolo trei riuri, iacă dară înțelesul cuvintelor:

„'EK Se 'AṬccGupacov Mapic *noxa\idq pecov Gup*, uicyyeTai TCO "IaTpco eK Se Toă) Aiu-ou TCOV Kop-ocpecov Tpeic, oa) p,eya>xji peovTec, npog poperiv aveu.ov eapdAAoDai eq OCOTOV"¹⁴.

În acest mod, fără a întoarce pe dos ca Safarik textul lui Erodod, și chiar fără a modifica într-însul o singură literă, se vadește adevărul, explicându-se totodată de ce fîntina lui Ștefan Bizantinul așeza pe agatirși în Hem.

Pentru părintele istoriei, de nu și pentru ceilalți antici, Hem era întreaga sistemă alpină, al carii amfiteatru formează basînul Dunării de jos, adecă de la Emine-dag în Dobrogea pînă pe la Peatra în Moldova.

23

Grifonii păzitori de aur

Carpații galițiani, cari se lungesc în sus între Polonia și Transilvania, erau prea depărtați de ambele puncturi de informațiune ale istoricului grec, atît de Istria cit și de Olbia, pentru că el să fi bănuît legătura lor de continuitate cu Balcanul și cu munții Tarei Românești.

Totuși nici despre ei nu putea să nu fi avut o doză oarecare de noțiune.

Nadejdin susține că Erodod va fi înțelegînd această extremă ramură carpatină prin „munții cei nalți, stîncoși și nestrăbătuți”, din dosul cărora locuiau teribili grifoni păzînd comoare de aur, ceea ce trebui considerat - zice criticul rus - ca o alegorică aluziune la minele din Transilvania.

Argumentele sale sînt:

1. E peste puțință ca Erodod să fi avut în vedere munții Urali, trecînd nebăgați în seamă Carpații, cari sînt fără comparațiune mai aproape;

2. Nu e de crezut să fi ajuns pîjiă la azul sciților aurul siberian, și să nu fi știut ei nemic despre avuția auriferă a Transilvaniei;

3. După mărturia lui însuși Erodod, grecii din coloniile pontice adevsea călătoreau pînă la poalele acelor munți, ceea ce nicidecum nu se poate admite în privința Uralilor¹⁵.

Toți comentatorii căutau „munții cei nalți, stîncoși și nestrăbătuți” mai sus de Marea Caspică; unii nu s-au sfiit a merge pînă la China¹⁶; arheologul moscovit a cutezat singur a protesta în numele bunului simț, strigînd: opriți-vă la coasta orientală a Carpaților!

Dar argumentațiunea-i e necompletă.

Nadejdin a nesocotit un punct foarte important, care dă și mai multă tărie demonstrațiunii sale, servînd totodată a preveni obiecțiunile.

Țara grifonilor ne apare în Erodod că și cînd ar fi fost la marginea lumii

Peste patru sau cinci secoli în urmă, armoniosul Ovidiu trăia la gurele Dunării, cunoștea d-aproape toate gințile barbare, învățase a vorbi geticește și sarmaticicește; mai pe scurt, era mai mult ca oricine în stare de a se familiariza cu oriintele Europei.

Ei bine, regiunea carpatină era și pentru dînsul marginea lumii.

El scria la Roma:

„Vai, cit de vecin îmi este capătul pămîntului și cit de departe e patria!”

„Heu! quam vicina est *ultima terra* mihi,

At longe patria est..”¹⁷

Sau:

„Aci între geți exilat, singur la extremitățile lumii!”

„Solus in *extremos* jussus abire Getas..”¹⁸

Sau:

„Trăiesc la marginea pămîntului, la capătul globului!”

„*Ultima me tellus, ultimus orbis* habet..”¹⁹

Sau:

„Zac în ultimele regiuni ale necunoscutului!”

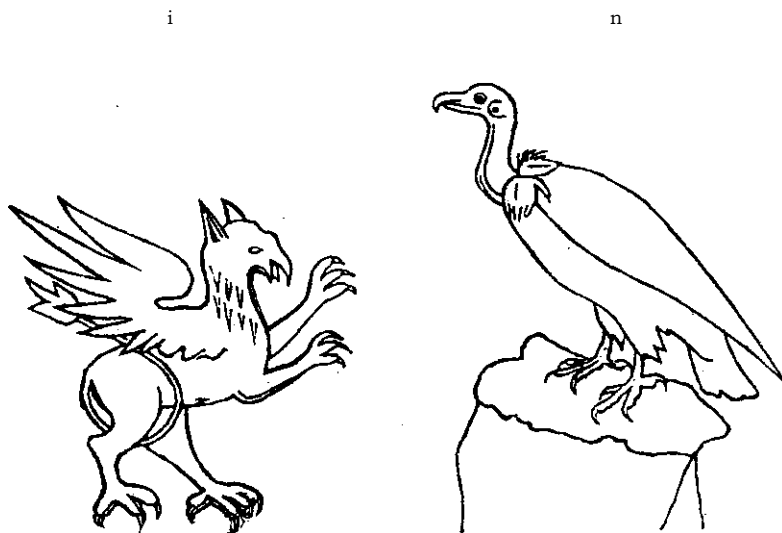
„*Aeger in extremis ignotipartibus orbis...*”

Ponticele și *Tristele* lui Ovidiu ofer la fiecă pas exclamațiuni de această natură, cari sînt atît de potrivite pentru a ne explica pe grifonii lui Erodod cei de peste nouă mări și nouă țare.

24

Originea mitului grifonilor

Spre a ne încredința într-un mod plastic de originea famosului mit al grifonilor - fie în Asia, unde-1 poartă sculptat ruinele Persepolii¹, fie în Europa, unde-1 citim în Erodot - noi vom începe prin a pune aci denaintea ochilor următoarele două figure:

Sub numărul I este grifonul dacic, adică așa după cum îl vedem pe misterioasa cutie descoperită în Bucovina de amicul nostru-d. Panaio-teanu-Bardasare², și așa după cum îl conservă pînă astăzi marca nobilitară a neamului Gryf din Polonia, al căruia strămoș Jaxa sau Jacșici venise acolo din Serbia³.

Sub numărul II noi reproducem întocmai desemnul renumitului pictor naturalist Victor Adam⁴, reprezentînd o specie de vultur cunoscută în ornitologie sub diversele numi de *vultur fulvus*, *vultur ruber*, *vultur aureus*, *vultur baeticus* etc.

Această colosală pasere, care întrece prin volum și prin puterea zborului pe cele mai mari acuiile, este generalmente rară, căci se ascunde pe culmile cele mai inaccesibile, dar se găsește totuși din cînd în cînd

pe toate creștetele Europei meridionale, în Alpi, în Pirinei, în Rodop, mai ales în Carpați⁵, rădicîndu-se la nord pînă-n Prusia⁶, unde însă ea devine mai mică, precum devin acolo mai mici înșiși munții.

Dacă vom adăoga că penele acestui vultur, după cum indică pînă la un punct chiar numele său de *vautour fauve*, sînt de aceeași culoare cu părul leului⁷, atunci înțelegem și mai lesne creațiunea mitologicului grifon, cel puțin a celui european, fiindcă soțul său din Persia se apropie mai mult prin configurațiunea capului de tipul acuii propriu-zise.

În Urali grifonul cel real nu există, încît nici pe cel imaginar noi nu-1 putem căuta acolo.

Și nu-1 putem căuta acolo cu atît mai virtos cu cît regiunea grifonului în genere trebui necesarmente să fie învecinată cu regiunea leului, căci este imposibil a imagina cineva *acuiă-leu* într-o țară unde nu se afla nici o idee despre o jumătate foarte esențială a acestei ibride compozitiiuni.

În timpul lui Erodot și chiar cu secolii mai încoace, pînă la Traian și maijos, leii ființau încă la coastele noastre în Tracia, după cum atestă într-un glas toți scriitorii anticității⁸.

Iacă dară cu istoria naturală în mină că nici este permis cuiva de a urmări în Europa pe grifoni în direcțiunea crivățului mai sus de Carpați!

Nu numai în Urali, dar pînă și cu mult mai la sud în Anglia nu s-a văzut niciodată vulturul cel auros, prototipul grifonului, încît un celebru ornitolog britanic abia putuse căpăta tocmai din Tirol un singur exemplar împăiat⁹.

„Munții cei nalți, stîncoși și nestrăbătuți” ai lui Erodot sînt dară pur și simplu Carpații răsăriteni, continuați negreșit în sus pînă-n Boemia.

La nord de agatirși, la apus de neuri, la nord și la apus de sciți si de celelalte ginți învecinate, locuiau grifonii anume în actuala Transilvanie, a carii avuție minerală nu putea fi exportată cu înlesnirea aurului din Oltenia, căci lipsea Dunărea și mai sta pedecă gigantică galerie de stînce peste stînce, așa că numai pe piscurile acestei necunoscute țare se vedeau mișcîndu-se nește îngrozitori vulturi, asemănați la culoare, la putere, la aspect cu leii, și de jur înjur murmura o brumă de veste că din dosul monștrilor se ascund tezaure...

25

Pînă unde Dunărea aparține sciților?

Pentru ca natura Munteniei în epoca lui Erodot să fie zgîndărită pînă-n capăt, mai avem Dunărea.

El zice că hotarul Scîției despre Tracia se începe acolo unde Istrul face o întorsătură în fața acesteia din urmă: *κοκκοx* 5e dyojaevo'o Tj<; yfj<, TOCUTTIC.

Uitîndu-ne pe mapa Dunării în jos, noi vedem numai două locuri în cari fluviul își schimbă direcțiunea într-un mod destul de marcat:

- a) lîngă Galați;
- b) în Oltenia.

Punctul întîi este inadmisibil, căci atunci nu numai țărmlul răsăritean al Olului, dar nici măcar Șiretul nu mai intră în teritoriul scitic, ceea ce ar oferi cea mai flagrantă contradicțiune în contextul lui Erodot.

Și să se noteze bine că dînsul nu putea nici într-un caz a comite o asemenea eroare tocmai în privința regiunii de lîngă Galați, fiind pusă așa-zicînd față-n față cu Istria, de unde o vedea cu ochii și o pipăia cu degetul.

Rămîne dară vrînd-nevrînd *numai* punctul al doilea, pe care prin urmare e peste putință a nu-l admite, deoarece nu avem altul ca să ne încurce latitudinea alegerii.

Mai este de dezbătut o altă cestiune danubiană.

26

Podul lui Dariu pe Dunăre

Setos a pedepsi pe sciți pentru desele lor invaziuni în Persia, „regele regilor” adună o formidabilă armată continentală de 700.000 luptători și o marină de 600 corăbii, pătrunde în Europa prin Bosfor, cutrieră Tracia și străbate pînă la gurile Dunării, unde-și operează trecerea.

Podul danubian este incredințat unei cete de greci, îndatorate a-l păzi în curs de 60 zile în presupunere că întreaga expedițiune nu va putea fi mai lungă, iar însuși Dariu intră pe pămîntul inamic, anume de unde se începea așa-numita *Scîție veche*, și pășește spre nord-ost înainte-înainte, fără ca totuși să poată descoperi undeva pe sciți, deciși a-l paraliza prin strategia unei perpetue retrageri.

Ajungînd dincolo de Don, Dariu își schimbă direcțiunea, apucă spre apus, și iarăși merge, merge, merge, adormecînd pe fugarii adversari, cari reușesc a-l atrage din hotarele Scîției, întîi pe teritoriul melanchle- nilor, apoi pe al androfagilor, în fine pe al neurilor, adecă pînă-n Moldova de sus, venind astfel aproape de fruntaria nord-ostică a Munteniei, unde și acolo erau să-l ducă sciții, dar s-au temut de rezistența agatîrșilor.

încredințîndu-se la urma urmelor că nu-i chip de luptă și că au trecut deja cele 60 de zile prevăzute pentru durata expedițiunii, mai speriat ca nu cumva gr'ecii, după cum îi și îndemna celebrul Miltiade, să părăsească podul în care-i rămînea acum ultima speranță, Dariu își ia inima în dinți și o rumpe la fugă spre gurile Dunării.

Acesta-i fondul expedițiunii persiane în Scîția.

Criticismul s-a încercat adesea a bănui veracitatea lui Erodot despre mersul lui Dariu, întrevăzînd diferite imposibilități de fapt, de timp și de spațiu.

Astăzi, mulțumită mai în specie luminoasei anticritice a anglezului Rawlinson¹, părintele istoriei e pe deplin justificat chiar în această atît de controversată materie, ceea ce-i cu atît mai natural cu cît evenimentul precesese numai cu vro două decenii anul nașterii lui Erodot, carele nu putea să nu fi cunoscut pîntre greci, pîntre sciți, pîntre traci sau pîntre perși vro cițiva contimpurani și chiar marturi oculari ai nenoro-citei aventuri a lui Dariu.

Oricum să fie, pe noi unii ne interesă aci numai podul danubian, și tocmai acesta a fost și este partea cea mai puțin dubioasă a cestiunii.

Cum că perșii trecuseră în Scîția anume prin Dunăre, ne-o spun:

1. Erodot;
2. Ctesia, carele trăia chiar la curtea fiului lui Dariu;
3. Fericide, scriitor din același secol cu Erodot, sau poate și mai vechi;
4. Trog-Pompei, carele utilizase opera perduto a grecului Teopomp cam din aceeași epocă;
5. Corneliu Nepote;
6. Strabone etc.

Mai pe scurt, în literatura clasică domnește pe acest tărîm o perfec-tă unanimitate.

Erodot singur însă vorbește cu o precizie topografică.

El zice:

„Tou noia\χοx> TOV ccu^evoc, EK TOU a%i%ETcci TOC CT6|XOCTOC TOU "IG-Tpou e^euye”.

Adecă:

„A pus pod acolo de unde Istrul începe a se desface în mai multe gure”.

Apoi mai lămurește că acea punte se afla de la Marea Neagră în distanță de două zile de navigațiune fluvială: 5uchv rj-επεcov a%6 ^a^daoriq.

Denaintea unor indicațiuni atât de precise era peste puțină vreme serioasă dezbinare între comentatorii lui Erodot.

Toți doctriștii au fost siliți a căuta locul podului undeva spre apus de Ismail și spre răsărit de Prut*.

„De la Dariu și până la ultimul răzbel din 1828 - zice Safafik - Isaccea a fost totdeauna obicinuita trecătoare pe Dunăre. În expedițiunea contra sciților flota persiană făcuse o cale de două zile de la Pont până la locul podului. După socoteala lui Erodot calea de o zi fiind de 200 stadii, și un grad ecuatorial corespunzând cu 500 stadii, acel loc coincide tocmai cu Isaccea, care se află în adevăr cu vreo 12 miluri departe de Marea Neagră. Mai spre orient gurile Dunării împedecă așezarea unui pod. Aci se referă ceea ce zicea despre Isaccea pe la 1650 Hagi-Calfa: «Isakgi-ghecidi, adică vadul lui Isac, renumită trecătoare dunăreană, unde la 1620 în răzbelul polon sultanul Osman făcuse un pod, carele i-a servit apoi și la întoarcere după luarea Hotinului, căci acest loc fiind cel mai îndeminatec, pe aci obicinuiam în toți timpii a trece Dunărea moldovenii, tătarii, ungurii». S-ar putea obiecta la prima vedere cum că brațul danubian cel mai sudic nu se desparte de cursul fluviului îndată lângă Isaccea, ci cu vreo trei miluri maijos; cugetând însă la schimbările cărora sînt supuse mai cu deosebire gurile riurilor celor mari și studiind totodată aproape o mapă exactă a regiunii, lesne ne vom convinge că riulețul Somova, unit cu brațul danubian cel mai sudic lângă Tulcea și perzîndu-se apoi spre apus îndărăt în bălțile de lângă Isaccea, dentii fusese unit cu Dunărea și-n acest ultim punct, încît forma atunci adevăratul început al gurei celei mai sudice a fluviului, dar mai în urmă lângă Isaccea s-a nomolit, mîntîindu-se numai lângă Tulcea»*.

Cantemir, fără să fi cugetat cît de puțin la expedițiunea lui Dariu, zicea:

„Din pomenirea moșilor-strămoșilor auzim, precum unde acum este Oblucița, căriia turcii îi zic Isaccea, să se fi chemat vadul Dunării, care nu că doară pre acolo Dunărea în vad să fi avut trecătoare, ci pentru căci acolo, pod fiind, se chema vad, de unde și acum la vad la Oblucița a zice s-a obicinuit din bătrîni; încă și în cîntecele prostești pre la domnia lui Petru-Vodă vadul Obluciței se pomenește; ci Dunărea precum altfel de vad prin apă trecător să nu fie avînd toată lumea știe, de care lucru oarecare socoteală nu departe de adevăr, se poate pune că acel nume, ce se zice vadul Dunării, să fie fost odată pod stătător, iar după stricarea podului să-i fie rămas numai numele vadului și până astăzi»*.

Baladele populare sau „cîntecele cele prostești”, pe cari le auzise Cantemir și cari din nefericire nu mai există, se refereau la expedițiunea sultanului Suleiman cel Mare din anul 1538 contra domnului moldovenesc Petru Rareș; o expedițiune descrisă de cătră însuși monarcul turc într-un itinerariu, unde zice sub 21 august: „S-a pus pod peste Dunăre la trecătoarea de la Isaccea, și am intrat în Moldova”¹¹.

Mai pe scurt, una și aceeași localitate, *Vadul Dunării*, după cum o botezau atât de bine părinții noștri „din pomenirea moșilor-strămoșilor”, a servit de trecătoare în mii de ocaziuni pentru sute de popoare în curs de douăzeci și patru de secole, începînd de la puntea persiană din 500 înainte de Crist și până la puntea muscălească din 1828; niciodată însă ceva monumental, ci tot lucruri de lemn, poduri pe vase¹², șubrede baze ale unor efemere lupte, uriași rădăciți în cîteva zile și pentru cîteva zile!

27

Gurile Dunării în Erodot

Cotitura Dunării de la Orșova și mai cu seamă puntea lui Dariu de la Isaccea, demonstrează că bătrînul Istru este astăzi întocmai așa cum fusese în epoca lui Erodot.

Se pretinde că timpul ar fi adus nește mari prefaceri în delta fluviului¹³.

Modificațiuni mici, bunăoară că ceea ce zice Safafik despre riulețul Somova dintre Tulcea și Isaccea, sînt necontestabile; noi nu ne sfîim totuși a pune în dubiu orice schimbare de o natură mai radicală sau mai întinsă.

Ovidiu atribuie Dunării șapte gure¹⁴, Tacit șase¹⁵, Erodot cinci¹⁶, *Tabla Puetingeriană* patru¹⁷, scoliastul lui Apoloniu de Rodos numai trei¹⁸, fără a mai vorbi de Strabon, Pliniu, Ptolemeu, Solin, Amian Marcelin etc.

Urmează oare că dinșii se contrazic?

Nu cumva să conchidem că vrun braț al Dunării sau și două se vor fi pierdut sau adăugat în cursul secolilor?

Fi-vom datori a căuta la fața locului, în Bugeac sau în Dobrogea, semne geologice ale acestor revoluțiuni fluviale?

Noi credem că nu.

Cele cinci gure danubiane ale părintelui istoriei, "Iorroc, **ITE**vxcxaTojioq", nici au sporit vreodată până la șapte, nici s-au redus cîndva până la trei, ci au rămas tot cinci pentru oricine vrea să le privească din punctul de vedere al lui Erodot.

Studiul III. Acțiunea naturii asupra omului

în aparință această aserțiune are aerul de a fi paradoxală; în realitate ea este matematică.

Să ne explicăm.

Pe la anul 1768 un comerciant german foarte practic, dezbrăcat de orice preocupățiune teoretică, a scris o notiță asupra petrecerii sale la Chilia, unde zice între celelalte:

„Mai mulți geografi și chiar Busching susțin că Dunărea intră în Marea Neagră prin șapte gure. *Eu insumi am verificat cu stăruință* acest fapt, și *m-am convins* că nu sînt decît cinci gure, căci nu se pot lua în considerațiune brațele cele mai mici, căci formează insule și se unesc apoi cu vreunul din brațele cele mari”.

Nemic mai instructiv ca această scurtă observațiune!

Autorul ei nici nu știa, probabilmente, dacă a existat vreodată Erodote; cele „nouă muze” nu-i sînt cît de puțin familiare; întreaga-i carte nu oferă nicăiri cea mai slabă umbră de erudițiune; și totuși dînsul vede în delta danubiană cele cinci gure erodotiane.

El recunoaște însă - și aceasta este important - că mai sînt și altele, dar le crede că „nu se pot lua în considerațiune”.

O simplă cestiune de apreciere!

Nu le consideră A, le va considera însă B pe toate, și C pe unele dintr-insele.

Tacit era în dreptul său de a număra șase gure și Ovidiu șapte, tot precum era în dreptul său Erodote de a socoti cinci și *Tabla Puetingeriană* patru, iar scoliastul lui Apoloniu de Rodos, mai sobru decît toți, este iarăși în dreptul său de a considera numai trei.

Pe la 1835 general-gubernatorul Rusiei Meridionale, principele Voronțov, trămisese o comisiune specială pentru a studia gurele Dunării.

Raportul ei constată trei girle originale, adică legate directamente cu trunchiul fluviului, împărțindu-se apoi fiecare din ele în mai multe gure secundare, mari, medii și mici, diferind una de alta prin numiri locale, încît peste tot s-ar putea discerne vro șasesprezece.

în acest mod Ovidiu, Tacit, Erodote, *Tabla Puetingeriană* și scoliastul lui Apoloniu de Rodos aveau de unde alege.

Celui întii i s-au părut a fi mai de căpetenie șapte din șasesprezeci, celui al doilea șase din șasesprezeci, celui al treilea cinci din șasesprezeci, celui al patrulea patru din șasesprezeci, celui al cincelea trei din șasesprezeci, după propriul *punct de vedere* al individului.

Nu variază natura, ci numai impresiunea.

28

Scitia veche si Scitia nouă

Alăturată mapă rezumă pînă la un punct rezultatul cercetărilor de mai sus.

Punînd-o în vederea lectorilor, sintem datori a le oferi totodată un fel de călăuză generală.

Dînd Scitiei o formă în patru inghiuri, Erodod ne prezintă dimensiunile figurai numai întru cit privește partea-i sud-ostică.

Această porțiune îi era personalmente cea mai cunoscută.

El o cheamă *Scitie Veche*, arătîndu-ne că ea se întindea de la Dunăre pînă la Crim: „coco "iGTpou avvr[ijorj apKairi SKDOIKT) ecm, Apex; uEGavpptriv TE Kai votov av&p.ov KEipivn, pixpi noXeoq KaA, &supivrc; KapKivixi5oc".

în acest mod, întregul teritoriu scitic se împărțește în Erodod în două bucăți, deși numai una dintr-insele este textual specificată: *Scitia Veche* de la Prut spre răsărit pînă la Don și *Scitia Nouă* de la Prut spre apus pînă la Olt.

în adevăr, ca unii ce veniseră din direcțiunea Mării Caspice, scitii trebuiau să cucerească regiunea pînă la Prut cu mult mai-nainte de a se fi putut răspîndi pînă la Olt.

Iacă dar în ce înțeles ei o numeau foarte bine *Scitie Veche*.

Erodod definește mărimea păturalului numai și numai în privința acesteia din urmă.

El zice că de la gurile Dunării pînă la Marea de Azov litoralul scitic coprinde o cale de 20 de zile, și o altă cale egală de 20 de zile măsoară pe uscat coasta răsăriteană de la Marea Azov pînă la teritoriul melanchlenilor.

Frunteria danubiană de la Pont pînă la Olt, adecă *Scitia Nouă*, nu intră în această socoteală.

Prin urmare, din dată ce vom băga și pe dînsa în calcul, după cum nu putem a nu face, păturalul devine necesarmente lung:

Melanchlenii

Scitia-Nouă

Scitiă-Vechiă

Dunărea

Pontu

De la Marea de Azov pînă la melanchleni fiind o cale de 20 zile, dacā noi am acorda tot pe atita și hotarului apusean al Scitiei, ar trebui să trecem peste Carpați și chiar dencolo de sorgintea Oltului, unde nu ne lasă cu nici un preț teritoriul intermediar al agatirșilor.

Așadară laturea occidentală a păturalului erodotian cată să fie neapărat mai scurtă decit laturea-i orientală, ceea ce reduce totalitatea la următoarea figură:

Andr^gg|_____Melanchlenii

S C I T I Ată
bo
<

Oltul formînd fruntaria occidentală a Scitiei, iar Dunărea și Marea Neagră fruntaria-i sudică, iacă darā noi am distruge păturalul de ne-am permite a reprezintă pe mapă indoiturele riurilor și zigzagurile țărmlui marin, ci trebuie vrînd-nevrînd să tragem numai linii drepte, scoțînd cu totul afară din teritoriul scitic cotitura de la Orșova, *KoXnoq* Traciei, cum o numește „părintele istoriei".

Ceea ce am schițat noi *ad mentem Herodoti*, dacā ar voi cineva s-o transcrie pe o hartă modernă, n-are decit să așeze pe geți în Bulgaria la nord de Balcan, pe tribali în Serbia, pe sigini în Temeșiana, pe agatirși în Oltenia și-n toate districtele muntoase ale Țării Românești, pe neuri în Moldova superioară și mai sus, pe grifoni în Transilvania și așa mai încolo, rămîinînd pentru scitii tot șesul pe ambele maluri ale Șiretului, plus întinsele regiuni de peste Prut și mai ales de peste Nistru, cari nu intră în cadrul de față.

II
Ovidiu

29

Importanța lui Ovidiu pentru istoria Daciei

Din analiza lui Erodod noi ne-am putut încredința cum că în curs de douăzeci și patru de secolii nu s-a perdut și nu s-a ciștigat nemic esențial

în natura fizică a teritoriului muntean și-n acțiunea-i asupra omului, încît mai cu seamă agatirșii de atunci, iubitori de cîntece și de haine împodobite, industrioși, sociali, plini de frăție și de instinctul civilizațiunii, voinici și temuți, se răsfrîng de minune în oltenii și muscelenii de astăzi, deși-i despart pe unii de alții atîtea veacuri și diferența cea mai radicală de origine.

Erodot este însă foarte scurt despre pămîntul dintre Prut și Olt, care constituia la dînsul *Noua Sciție*.

Astfel, bunăoară, numai prin armonia contextului și mărturiile succesive ale lui Efor și Pliniu, noi am putut demonstra mai sus plugăria scitică, 'ApoTfjpeq, în șesul Moldovei și al Munteniei, căci nici aci Erodot el însuși nu se rostește într-un mod destul de categoric.

Laconismul său în privința porțiunii occidentale a Sciției e atît de anormal, încît Lindner bănuiește nu fără probabilitate o regretabilă lacună în text: un paragraf întreg va fi scăpat din vedere și se va fi lăsat la o parte de cătră copiiști.

Oricum să fie, ceea ce lipsește în Erodot se poate supleni pînă la un punct din Ovidiu.

• Marele poet al Sulmonei, gonit din Roma de cătră August la anul 9 după Crist, a trăgănat o dură viață de opt ani între geți și sarmați la gurile Dunării.

Colonia greacă Tornî, locul acestui exiliu, a fost mult timp ceva foarte problematic.

Semiștiința o muta mereu după arbitriul fantaziei, cînd la Stein-am-Anger în Austria, cînd la Akerman în Bugeac, cînd tocmai la Kiev în fundul Rusiei, inventînd pînă și petre mormintare *ad-hoc*, dintre cari una păcălise pe Cantemir.

Astăzi asemeni cimiliture au devenit imposibile.

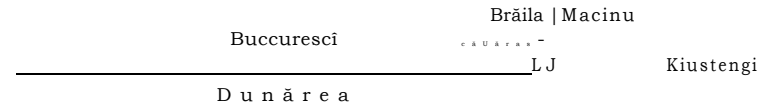
Nu numai însuși Ovidiu, dar toți scriitorii greci și latini ai anticității, fără distincțiune, așează Tornî în Dobrogea actuală, adecă în Sciția Mică, фт |iiKpa XK-oeia a lui Strabone, avînd Istrul spre nord și Pontul la'răsărit.

Fie acea localitate Kiustengi, fie Eski-pargana sau vreun alt punctuleț din apropiare, aceasta puțin ne impoartă în cazul de față; ajunge s-o căutăm pe teritoriul bulgar nu departe de gurile Dunării.

Petrecerea lui Ovidiu la Tornî, unde scrisese cele două lungi plîngerî ale sale, *Tristele* și *Ponticele*, ne privește aci în două feliiuri:

1. El vorbește ca vecin despre țărmlul danubian nordic, de unde-l amenințau nencetat invaziunile barbare și ghețosul suflu al crivățului;

2. însăși constituțiunea geologică și climaterică a Dobrogii nu se deosebește de a Munteniei de jos, de care o desparte fluviul nu printr-o linie paralelă, ci perpendiculară, încît este în fond aceeași zonă.

Din ambele poeme ale lui Ovidiu noi am ales trei bucăți, care ni se par a-l rezume în privința istoriei naturale a regiunii: elegiile 3 și 10 din cartea III a *Tristelor* și epistola 8 din cartea III a *Ponticelor*.

Desile traducem în versuri, totuși n-am modificat întru nimic ideea poetului, conservînd-o cu aceeași fidelitate cu care au redat-o în proză germanii sau francezii.

30 Imaginile danubiane ale lui Ovidiu

Curînd după stabilirea-i în Tornî, Ovidiu scria:

„D-ar fi să-și mai aducă aminte de Nasone
în Roma vro ființă, și dacă fără mine
A mai rămas acolo ceva din al meu nume,
Să știe dar că-n țara, în care-al mării luciu
în veci nu se-ntilnește cu zodia-nstelată,
Aici îmi duc eu traiul în sinul barbariei,
Cu fearele sarmate, cu besii și cu geții,
Nedemni a le răspunde un echo-n versul meu!

Cît mai adie vîntul răcoritor al verei,
Avem un zid de valuri, prin care ne scutește
De cruda lor năvală curgînd la mijloc Istrul;
Vai însă cînd sosește posomorita iarnă
Rînjînd grozava-i buză, și cînd începe gleba
A cînunți cu-ncetul sub marmora de ger!

Si crivățul pornește, si neaua împle nordul,
Si cade, cade, cade: nici soarele, nici ploaia
N-o mai topesc acuma, căci frigul o-mpetrește;
Si pînă să dispară un strat, s-așterne altul,
Si-adesea-n aste cuiburi de ghețuri îndesate
Privești într-o grămadă zăpezi din două ierni!

*Si-citita-i de cumplită furtuna dezlănțată,
încît răpește case, ducîndu-le departe,
Si turnuri maiestoase în praf le risipește;
Si zguduît atuncea din temelie polul,
De spaimă se-nfioară sălbatecele ginți!*

*Si barbarul îmbracă nădragi și pei informe,
Cît din a lui făptură d-abia se văd obrazii,
Dar pînă și prin blană dă gerul în putere;
Si pulberea de gheață pe barbă scînteiază;
Si te coprinde groaza cînd sloiuri cristaline
Se-ncheagă pîntre plete și se ciocnesc cu freamăt
L-a capului mișcare; și-n vas îngheață vinul
De-l scoți în bolovane păstrînd figura oalei,
Și-n loc a soarbe spuma, mînînci bucăți de vin!*

Să mai descriu eu oare cum riurile toate
în poduri le preface suflarea cruntei ierne?
Si-atunci din oboseală de vrei să-ți stîmperi setea,
C-un strop de apă vie, spargi întărită gheață,
Săpînd adînc o groapă în lacul cel căscat!

Chiar uriașul Istru, pe care nu4 întrece
A Nilului lărgime, acum se zbircește
Sub viscolii de crivăț, și-albastrele-i talazuri
Se fac o scoarță tare, și pe furiș sub dînsa
Se scurge-n toiul mării prin cele multe guri!

Si p-unde mai dăunăzi plutea corăbiarul,
S-alunecă piciorul săltînd fără sfială;
Si-a Calului copită izbește cu răsunset
In lespezi făurite din colosale valuri;
Si boii fără frică p-această nouă punte,
Sub care stau închise prăpăstii desfundate,
Alene trag căruța nomadului sarmat!

De necrezut, și totuși eu am văzut chiar marea,
Chiar marea-ncătușată d-un bloc imens de gheață;
Tăcută, neclintită sub țeasta-i lunecoasă;
Si n-o văzusem numai, dar am îmbiat eu singur

Pe culmile marine călcînd ca pe țărînă...
D-aveai și tu a trece asemeni mării, Leandre,
Nu te-nghițea-n vilvoarea-i un mai îngust abis!

Respins de ger, delfinul tot în deșert se-ncearcă
In aer să tresalte p-a mării suprafață;
Și vîntul de la crivăț, trîntindu-se cu zgomot,
Turbează făr' să poată un val din loc să miște;
Și vasele, ca-n cercuri de marmoră coprinse
De gheața ce le-ncinge, stau țepene: vislașul
Talazurile dure azi nu le mai despică;
Și-n unda degerată, cu capete afară
Vezi peștii ce se-ncrustă, și unii mai trăiesc!

Atuncea dar cînd Pontul și Dunărea spumîndă
De iarnă-mbrățișate prind peliță de gheață,
P-a Istrului lucioasă și măturată cale
Călări pe cai sălbateci vrășmașii vin încoace
Vestind a lor sosire săgețile ce zboară,
Și rămîinind drept urmă pămîntul despuiat!

Țăranii fug departe, lăsînd cimpia pradă,
Și barbarul răpește puțina-i avuție,
Tot ce putu să strîngă săteanul prin sudoare:
Și carele, și turme, și sărăcia toată!⁶
Apoi pe robi îi leagă cu minele la spate...
Se duc, se duc sărmanii privind cu desperare
in urma lor ogoare ce n-o să le mai vază,
Și focul ce se-nalță din șubrede colibe;¹⁰
Căci barbarul aprinde, doboară, mistuiește
Tot ce nu poate duce, tot ce nu vrea să ducă,
Și stoluri de victime sucumbă sub săgeata
In virf încîrligată, al carii fer supsesse
Din ierburi ucizăse un suc înveninat!¹¹

Aci și-n timp de pace războiul te-ngrozește;
De nu mai vezi pe barbari, e spaima ce ti-o lasă;
Și nemîni nu cutează pe cîmp să tragă brazde;
Și țelină uitată rămîne sterp pămîntul;

Nici desfătutul strugur nu crește-n umbra viței;
 Niciferbe mustul dulce în naltele basinuri;
 Un pom nu se zărește¹², pe care ca-n vechime
 Să scrie un Aconțiu cuvinte de iubire.
 Pustie, tristă, nudă, nici arbure, nici frunză...
 Fugi, fugi d-această țară, tu omule ferice!¹³
Și totuși din întreaga nemărginită lume
 Aice, ah! aice osinda m-a trămis!"

Cam în același timp Ovidiu scria unui amic:

„M-am tot gândit, amice, din dunăreană țară
 Ce ți-aș putea eu oare la Roma să trămit?
 E căutat argintul, sau aurul mai bine,
 Dar a-l primi nu-ți place, deprins mereu a da;
 Si-apoi în aste locuri nici s-au visat comoare,
 Abia putînd o brazdă să tragă bietul plug!¹⁴

*

P-al tău vestmînt adesea purpura strălucește:
 Purpură strălucită aș vrea eu să-ți ofer:
 Dar turmele sarmate dau lînă grosolană,
 Și n-ar putea s-o pingă o labă de sarmat;
 Nici fetele nu țese, ci macină la grîne,
 Sau îmbla după apă cu donița pe capi!¹⁵

Aice blînda viță a strugurului dulce
 Nu se-mpletește verde în jurul unui ulm,
 Nici arborel nu-și pleacă mlădițele-ncărcate
 De fructe pîrguițe sub luminosul cer:
 Pelinul singur numai înform îmbracă șesul,
 Și nu rodește cîmpul decît amărăciuni!¹⁶

în fine, în ultimii ani ai vieții, Ovidiu trămitea bolnav soției sale la Roma următoarea epistolă:

„Gîndește-te o clipă! Mă-nconjură sarmații
Și geții mă-npresoară, și-n mijloc între dinșii
 Mă zbuciumă durerea, eu cetățean al Romei,
 Aci-n această țară, în care ceru-i sumbru

Și apele sînt grele, ba pînă și țărîna -
 De ce? nu poci precepe, dar simt că-mi dă fiori!¹⁷
 Nu-i casă mai comodă, nu-i hrană mai gustoasă!¹⁸
 Vrun meșter să măjute cu ierburi descintate,
 Sau un amic s-aducă vro dulce mîngîiare
Și cu povești plăcute să-mi mai scurteze timpul...
 Ah, unde sînt acestea! și numai suvenirea,
 Ce-i cu atît mai vie cu cît sum mai departe,
 Îmi spune c-altădată pe toate le-am avut!

Și te-am avut pe tine, a tuturor regină!
 Tu, care-mi impli peptul, soțio neuitată!
Și glasul meu te cheamă, deși te știu aiurea;
Și-o noapte fără tine, o zi nu poci petrece;
 Chiar în delir - mi-au spus-o acei ce mă veghează -
 Cu mințile perdute repet numele tău!¹⁹

31

Frigul de la Dunăre

Ceea ce domnește în toate imaginile danubiane ale lui Ovidiu este extrema oroare a frigului, pe care Erodot îl menționează abia în trecut. Îngheață barbele, îngheață vinul, îngheață Dunărea, îngheață însuși Pontul! strigă la tot pasul cu desperare molatecul poet născut în sudul Italiei, și mai-mai s-ar crede că această dură climă nici nu cunoștea măcar ceea ce-i vară, dacă din fericire n-am avea semiversul:

„Dum tamen aura tepet...!”

Toate aceste ghețuri ale frigurosului Ovidiu, departe de a fi cit de puțin exagerate, sînt tocmai așa de mii de ani pînă astăzi, și vor rămînea întocmai așa alte mii de ani de azi înainte.

Meteorologia modernă și-a dat osteneala a aduna de prin diverse sorginți următoarele date cronologice, pentru a căror exactitate noi nu ne facem responsabili:

La anul 400 îngheață întreaga Mare Neagră;

La anul 462 goții trec Dunărea pe gheață;

La anul 558 Marea Neagră stă înghețată în curs de douăzeci de zile și tot atunci hunii trec pe gheață Dunărea, făcînd o invaziune pînă aproape de murii Constantinopolii;

La anul 763, începînd din octobrie pînă la februarie din anul următor, o gheață în grosime de treizeci de coți acopere Marea Neagră pînă la o distanță de 100 miluri;

La anul 822 căruțe încărcate trec Dunărea pe gheață;

La anul 1236 acest fluviu îngheață pînă la fund;

La anul 1408 cronicile constată un fenomen analog;

La anul 1460 de asemenea;

Și așa mai încolo.

Unicul defect al acestui registru este că putea fi cu mult mai scurt, căci era de ajuns a zice că Dunărea îngheață în toți anii, iar apele țărmorene ale Mării Negre foarte des.

Noi l-am reproduș însă, fiindcă el ne prezintă unele daturi cu totul excepționale, pe cari nu le prevăzuse nici chiar Ovidiu; bunăoară înghețarea Pontului pînă la o grosime de 30 coți sau înghețarea Dunării pînă la fund.

Față cu atari monstruoșități, cari în adevăr se par a fi exagerate, friful poetului este mai mult decît modest!

D. Ubcini, după ce vizitase România, nu se teme a afirma în secolul XIX, cu o mie opt sute de ani și mai bine în urma lui Ovidiu, cum că ierenele noastre pot rivaliza cu ale Moscovei!

în această privință nemic nu s-a schimbat.

Este o dictatură fizică, pe care n-o vor răsturna în vecii vecilor revoluționiile cugetării.

De la Urali pînă la noi crivățul nu întimpină în cale un singur creștet de munți în Rusia centrală, încît el dă năvală în basinul Dunării de jos întocmai ca într-o pilnie, formată parcă într-adins în amfiteatrul carpatino-balcanic.

A zidi munți peste Nistru, sau a modifica direcțiunea Carpaților ar putea-o face numai doară o cataclismă universală!

Dacă ne vom mai aduce aminte, cu anemometrul lui Voltmann sau al lui Combes în mînă, că o vijelie dintre cele cîntate de Ovidiu:

„Și-atîta-i de cumplită furtuna dezlăntată

încît răpește case, ducîndu-le departe,

Și turnuri maiestoase în praf le risipește...”;

dacă ne vom aduce aminte că o vijelie de această specie călătorește 162 kilometri pe oră, apoi să nu ne mai mirăm că bietul poet se credea la poarta Siberiei, a carii suflare îl ajungea cu răpeziciunea unei locomotive diabolice!

Mai există apoi o deosebire esențială între acțiunea pe care o exercită crivățul în zona propriu-zisă danubiană și între aceeași acțiune în regiunile mai apropiate de munți.

Pentru ca Ovidiu să fie pe deplin înțeles, această esențială deosebire nu trebuie uitată.

Trecînd în lungul teritoriului uscăcios al Rusiei, vîntul nordic sosește la noi sec și conservă această salubră sicitate în toata zona interioară a țării, pe cînd ciocnirea-i cu țărumul mlăștinos al Dunării îl înzestreașă dodată cu proprietatea diametralmente opusă de a deveni umed, adevă mai nesuferit pentru organismul uman decît chiar la Moscova!

32

Ovidiu murînd de friguri

Ovidiu adesea se plînge că nu-i este dat nici măcar setea să și-o stîmperie în riuleț, ci numai într-o mlăștină, din care în timpul iernei trebui să spargă bucăți de gheață:

„Săpînd adînc o groapă în lacul cel căscat”;

Țărîna băltoasă, ape băltoase, un cer copleșit de emanațiuni marematice, iacă aspectul întregii zone a Dunării de jos:

„Aci-n această țară, în care ceru-i sumbru,

Și apele sînt grele, ba pînă și țărîna -

De ce? nu poci precepe, dar simt că-mi dă fiori!”;

Să mai adăogăm că toate aceste cuiburi de miasme erau combinate în epoca lui Ovidiu, întocmai ca și astăzi, dintr-un amestec de apă dulce cu apă sărată:

„Aequorea bibitur cum sale mista palus!”;

Febră și iarăși febră, începînd de la cea ordinară, și urcîndu-se treptat în gravitate pînă la cea mai pernicioasă, este o necesară consecință patologică a unei asemenea regiuni.

Și în adevăr, numai friguri palustre delirante poate fi acea boală de care suferă însuși Ovidiu, dictînd din așternut într-un moment de intermitință:

„Chiar în delir - mi-au spus-o cei ce mă veghează -

Cu mințile perdute repet numele tău!”

Nici zece ani n-a fost în stare poetul a trăi în această atmosferă.

în floarea bărbăției, destul de avut ca să-și procure tot ce se găsea la gurile Dunării, înconjurat de stima și iubirea tomitanilor, el a murit numai și numai victima imposibilității de a se aclimata între bălți.

Această imposibilitate, în privința cării știința medicală de astăzi si-a spus deja ultimul său cuvânt, puteau oare s-o biruiască nește simpli legionari sau coloni romani, lipsiți de mijloacele lui Ovidiu?

Iacă o cestiune foarte gravă, care ne va permite a rezolve aci însuși miracolul existenței naționalității române.

33

Mortalitatea țârelor palustre

„Mlaștinele - zice cel mai erudit igienist din secolul nostru - au făcut să peară mai mulți oameni decit orice altă calamitate. Nu o singură armată a fost distrusă, nu o singură țară a fost despoporată, nu o singură urbe oarecînd înflorită a fost ștearsă de pe fața pămîntului prin acțiunea bălților. Dintre epidemiile descrise de Francisc le Boe, cea din 1669-70 a secerat 2/3 din populațiunea Leydei. La 1762, 30.000 negri și 800 albi au fost în Bengalia victime ale mlaștinilor și tot acolo la 1741 din aceeași cauză se stinseră 2/3 din 12.000 englezi de sub comanda amiralului Vernon. La 1747, după cum arată Pringle, frigurile palustre au redus într-atît armata britanică din Zelandia, încît puține regimente mai conservau cite o sutime de oameni sănătoși, iar la finea campaniei *The-Royal* număra în șirurile sale abia 4 indivizi pe care îi cruțase morbilitatea generală. Insula Walcheren a fost în două rînduri funestă trupelor anglo-franceze: o dată la 1806, și apoi mai ales în 1809, cînd frigurile au pus în neputință de a sta sub arme 2/3 din ambele oștiri. Asemeni dezastre s-au repetit adesea în Africa. La 1857 o companie a regimentului XI de linie, compusă atunci din 82 oameni, a trecut întregă la ospîțiu, afară de un suboficiar și de oficiarul ce comanda, carele este anume fratele meu. Countanceau a descris epidemia frigurilor intermitinți ce se declarase la Bordeaux în 1805 pe timpul secării bălții de la Chartreuse: în cinci lune, vro 12.000 persoane se îmbolnăviseră și 3.000 au murit. Mlaștinele de la Brouage au zecuit de douăzeci de ori populațiunea de la Rochefort, unde mureau, sînt acum o jumătate de secol, 1 individ din 15, pe cînd pentru totalitatea Franciei proporțiunea mortalității este numai de 1 la 40. E de prisos a mai înmulți exemplele acestor devastațiuni epidemice, exercitate prin

influența bălților și cătră cari se mai adaugă nește epizootii tot atît de ucizătoare”.

Un alt igienist, nu mai puțin celebru, susține aceeași teză printr-o altă serie de fapte decisive:

„Rezultatul cel mai ordinar al acțiunii băltoase este despoporarea localității. în Italia urbile Brindisi, Acuirea, Acerra s-au stins. în Franția, tîrgușorul Villars din Bressa e redus la un mic grup de locuințe. Orașul Vie, unde în secolul trecut erau 800 sau 900 case, nu mai are decît vro 30, Frontignan și alte tîrguri din regiunea Cetei au devenit sate. în districtele băltoase, precum este Sologna, Brenna, Bressa, numărul morților întrece în genere pe al nașterilor, și nu mai imigrațiunea îi mai vine în ajutor. O depoporare extremă a fost observată totdeauna în marea mare a Pbntine, unde chiar după îmbunătățirile executate din inițiativa papei Piu VI, tot încă s-a constatat între 1801-1811 următoarea proporțiune:

Localitățile	Nașterile	Morțile
Velletri	1.786	2.313
Serra	3.338	3.181
Piferino	1.601	1.717
Sorino	885	901
	7.610	8.112

Prin urmare, toate lucrările de ameliorațiune n-au putut să împedice mortalitatea de a fi mai tare decît nativitatea cu mai bine de 1/16! după Fodere, viața medie în Elveția este de 46 ani în munți, și numai 26 în locuri băltoase. în Bressa viața medie se pogoară uneori la 22 și chiar la 19 ani!”

În fine, medicul cel mai special în materia frigurilor, d. Boudin, afirmă cu statistica în mîna imposibilitatea aclimatării într-o regiune băltoasă, fie aceasta pentru un individ, fie și mai mult pentru o întregă sistemă colonială, astfel că frigurile sînt acolo cu atît mai mortale cu cît se sporește vechimea elementului imigrat, pînă ce-l reduc negreșit la un zero.

Tari prin acest verdict al igienei moderne, să ne întrebăm acum: oare s-ar fi născut vreodată naționalitatea română dacă Traian, în loc de a-i pune temelii în munții Olteniei și ai Temeșienei, ar fi răsădit-o în mlaștinele Dobrogei sau în bălțile României de jos?

Piticii de la gurile Dunării

D. Michel Levy iată cum descrie pe locuitorii unei țări palustre:

„Ei sint de statură mică, adesea desfigurați, fie în trunchi, fie în membri; pelea lor e subțire și gălbuie, formele sint moi și fără relieveri musculare; țesăturile n-au elasticitate, fiind inecate în fluide apoase; și dacă le apasă cineva cu degetul, se cunoaște urma...”¹

O altă autoritate medicală de primă ordine se pronunță într-un mod nu mai puțin pesimist:

„Poporațiunile febricitante ale țărelor mlăștinoase - zice Roussel - dau naștere unei posterități piticite și fizicește degradate chiar din sinul mumei”².

Această tristă caracteristică ne explică pentru ce anticitatea pune a nume lingă Dunărea de jos cuibul pigmeilor.

E remarcabil un pasagiu din bătrînul Pliniu, pe care cată să-l reproducem întreg:

„în laturea unde fluviul Istru se varsă în Marea Neagră, Tracia posedă cele mai frumoase urbi: Istropolea milezianilor, Tornî, Calatis numit mai-nainte Acervetis; mai erau oarecînd Heraclea și Bizonea pe care o înghîțise pămîntul; mai este Dionisopolea, zisă altădată Crunos; riul Ziras trece pe acolo; toată această regiune au ocupat-o scîții chemați plugari; orașele lor sint: Afrodiasias, Libistos, Zigere, Borcobe, Eumenia, Partenopolis, Gerania, unde se zice a fi existat gîntea pigmeilor, pe care barbarii o numesc Cattuzi și cred că o goniseră de aci cocorii”³.

Unde mai sint astăzi cele treisprezeci urbi ale Dobrogii, înșirate mai sus și dintre cari unele, spulberate de miasmul maremelor, nu mai ființau nici chiar în epoca lui Pliniu?

Unde mai este vro urmă clasică a superbelor colonii elenice, cari plantaseră la gurile Dunării divina limbă a lui Platone?

Deja Ovidiu ne spune că elementul grec abia se mai putea recunoaște:

„In paucis remanent graiae vestigia linguae”⁴.

Tot ce rămase de atunci este tradițiunea despre nește oameni mici, șubrezi, mai slabi decît cocorii.

Tracii de la Dunăre îi numeau „cattuzi”.

Cuvîntul este foarte remarcabil sub mai multe raporturi.

Persianește *kotah*, *kiuteh* însemnează mic sau scurt și se știe că-n limba persiană modernă finalul *h* reprezintă pe primitivul *fc*, 'ceea ce ne aduce la formele *kotak* și *kiutek*.

Același înțeles avea în vechea limbă armeană zicerea *kotak*.

Erodot ne spune însă că armenii erau o colonie tracică.

Urmează că *z* din „cattuzzos” în textul lui Pliniu trebuie considerat ca o eroare în loc de *c*: „cattucos”.

O dată restabilindu-se această formă corectă, ne izbim de românescul „pitic” și de elenicul *TcienKoq* = *pithacus*, carele avea la vechii greci aceeași semnificațiune de omuleț: *dv9pco7ciaKog*⁵.

Perfecta omogenitate a termenului nostru cu cel elenic, atît în privința fonetică precum și-n cea logică, e mai pe sus de îndoială.

Este curios că precum grecii numeau *779r|Koq* pe un om foarte mic și pe maimuță totodată, de asemenea și românii aplicau pe „pitic” cătră un om foarte mic și cătră unele de specii animalii.

Astfel de exemplu Cantemir zice: „peștii mării, *piticii* piraieiilor, fiarele și toată dihania pămîntului, paserile cerului și alatele”⁶.

În toate limbile indo-europene sunurile *p* și *k* se confundă.

Așa bunăoară din primitivul *kankan* au ieșit sanscrito-zendicul *pan-cian*, slavicul *pentî*, grecul *nevxx*, după dialectul eolic *niține*, la osci *pomtis*, revenit iarăși la *k* în latinul *quinque*; elenicul nou, *iccoq*, *rcotepoq*, după dialectul ionic se zicea *KOU*, *KCOQ*, *Koxepoq*; din arianul *rik* s-a născut grecul *XEIJCCO*, conservînd însă pe *k* în latinul *linquo* etc.

Este dar evidente că persianul *kiutek*, armeanul *kotak*, tracicul *katuk*, grecul *merJKoc*, și românul *pitic*, pe care moldovenii îl pronunță *kitik*, derivă cîte cinci dintr-un singur prototip *patak* sau *katak*.

Din același prototip, într-o epocă imemorială, vorba trebuie să fi trecut la turani, căci prea puțin modificată noi o găsim în majoritatea dialectelor turco-tatare: *kizik*, *kicik*, *kecik*, *kucik*, *kyciuk*, *kyciu*, *kici* etc, ungurește *kis* și *kitsiny*; dar ceea ce-i și mai curios, în dialectul ciuvașilor cuvîntul are o formă aproape românească: *pitiksă*⁷.

Cu *k* el se află și-n vechile ieroglife egiptene: *ket*, *ketet*, *ketti*, în înțeles de „mic”⁸.

Atît de răspîndit în regiunea sud-estică a Europei și-n Asia, acest termen se găsește și-n occidente, deși numai sub formacup: latinește *petilus*, mai corect *petillus*, din *peticlus*, în înțeles de un lucru mic, de unde vechiul italian *petitto*, derivat dintr-un tip *petictus*, apoi francezul *petit* în loc de *petict* etc.

Oricum să fie, originea cuvîntului nu ni se pare a fi nici indo-europee, nici turanică, ci mai curînd semitică.

Sub cea mai veche formă, susceptibilă de a produce pe toate celelalte, noi îl găsim în limba fenicianilor, la cari, după cum ne spune Erodot, o figură divinizată de pigmeu, așezată în fruntea corăbiilor, se numea TrccTcciKoq, *pataik*².

Vastul comerț al fenicianilor ne explică migrațiunile cuvîntului la greci, traci, latini și turani.

Ceea ce ne preocupă însă în cazul de față, lăsînd la o parte prețioasele învățăminte ale limbisticii, este numai și numai originea dobrogeană patologică a *piticului* la români.

35

Motivele lui Traian de a descăleca în Oltenia

A peri dodată, ori a se stinge cu încetul printr-o treptată piticire, iacă dar alternativa ce aștepta fatalmente coloniile romane la Kiustengi, Galați, Brăila, pe toată linia mlăștinoasă de ambele laturi ale Istrului; o soartă analoagă cu aceea ce o avuseseră legionarii Urbii Eterne în Asia și-n Africa, unde după o dominațiune secolară, susținută cu anevoie printr-o trimitere din an în an a nouălor continginți din centrul imperiului, n-a rămas totuși la urmă nici un vestigiu viu al Romei.

Alegînd Oltenia drept cuib al grandioasei sale întreprinderi coloniale, Traian avut-a oare în vedere pericolul igienic de a intra în Dacia prin acea regiune băltoasă, pe unde intrase mai-nainte persianul Dariu?

Nu.

După teoria medicală a romanilor, mlăștinele de specia celor dobrogeane, departe de a fi mortifere, erau considerate cu totul din contra ca foarte sănătoase.

Vitruviu, un scriitor contimpuran expedițiunii dacice a lui Traian, afirmă în modul cel mai dogmatic că bălțile pot fi sau pot deveni inofensive, într-un cit natura sau arta amestecă în ele apa dulce cu apa sărată.

Mlăștina *mixtă*, recunoscută că cea mai pernicioasă după medicina modernă în urma frumoaselor experimente ale italienilor Giorgini³ și Savi⁴, era privită de cătră romani, printr-un contrast diametral, tocmai ca cea mai salubră.

Nu dar o preocupățiune igienică a ferit pe Traian de regiunea băltoasă, ci numai rațiunea strategică de a lovi pe inamic cît mai repede drept în inimă.

Dacă centrul politic al dacilor era undeva în Milcov, Traian s-ar fi mișcat prin Dobrogea, și atunci neamul românesc nu se mai năștea niciodată.

Românismul era deja cu desăvîrșire format cînd au început străbunii noștri, pogorînd pe ici-colea din adăpostul munților, a se răspîndi în direcțiunea Pontului, unde aclimatarea lor în zona bălților s-a operat pe nesimțite, unul cite unul și din zi în zi.

Totuși chiar astăzi, după atîția și mai atîția secolii, această aclimatarea este în realitate mai mult decît problematică.

36

Coloniile române în Dobrogea

D. Ion Ionescu zice despre românii din Dobrogea:

„Ei sînt așezați la poalele codrilor și pe malul apelor, căci lor le place umbra de codru verde și răcoarea de apă limpede; la alt loc să nu-ți cauți, că nu-i găsești”.

Ocupînd într-adins pozițiunile cele mai excepționale, o seamă de români au reușit a scăpa în Dobrogea de veninul marelor; însă chiar și așa, tot încă coloniile lor imprăștiat, mici, lipsite de un nod comun, căci de la *codru verde* pînă la *codru verde* sau de la *apă limpede* pînă la *apă limpede* trebuie să treci *măștine* și iarăși *măștine*, ar fi de mult despărut, de nu le alimenta o deasă imigrațiune de țărani mărginași din Moldova și mai virtos din Muntenia.

Această imigrațiune, începută în evul mediu, mai ales după ce Mircea cel Mare cucerise pe un moment Dobrogea, și nemiînteruptă apoi de atunci pînă astăzi⁵ ne dă drept rezultat abia cifra de vro 70 000 români, pe cînd o colonizare mai puțin veche, mai puțin numeroasă și mai puțin sistematică din Oltenia în Serbia, unde n-o întîmpină elemente fizice atît de ostile aclimatării, a crescut peste 150 000⁶.

D. Ionescu afirmă că românii dobrogeni sînt avuți.

Nemic mai natural!

Este o lege în economia politică că profesiunile cele nesănătoase aduc în genere muncitorului un salariu comparativamente mai adău⁷.

Cantemir ne spune că turcii, după ce prin cucerirea Bulgariei deveniseră stăpîni teritoriali ai Dobrogii, își aduceau acolo plugari șerbi și munteni, cărora le acordau prin tocmele de bunăvoie clauzele dintre cele mai ademenitoare⁸.

Avuția lucrătorilor într-o țară băltoasă se capătă prin muncă *dus* viață.

Mlaștinele pot da bani, însă numai bani purtători de moarte, încit lor nu li se aplică frumoasa lege malthusiană că populațiunea crește în măsura creșterii subzistentelor.

37

Invazibilitatea tarelor băltoase

în epoca lui Ovidiu, conservînd același caracter patologic, Dobrogea nu putea fi nici măcar avută, căci:

„Aci și-n timp de pace războiul te-ngrozește;
De nu mai vezi pe barbari, e spaima ce ți-o lasă;
Si nimeni nu cutează pe cîmp să tragă brazde;
Și țelină uitată rămîne sterp pămîntul...”

O asemenea stare de lucruri nu este totuși ceva anormal.

Ea s-a mai repetit adesea în urma lui Ovidiu și s-ar mai putea repeta și de acum înainte, fie în Dobrogea, fie în vecinătate pe malul nordic al Danubiului

Acei barbari ce îngrozesc plugăria prin război și spaimă, încit „nemi-ni nu cutează pe cîmp să tragă brazde”, se pot numi sciți, sarmați, goți, alani, gepizi, bulgari, comani, pecenegi, oricum poftiți, dar faptul pozitiv este că țărml Dunării inferioare pe ambele sale laturi, de la Olt pînă la Marea Neagră, mai pururea bîntuit de năvala inamică, numai rareori a fost în pozițiune de a utiliza vreun scurt interval de liniște pentru a scoate pămîntul din „țelină uitată”.

Despre locuitorii Moldovei de jos Cantemir zicea: „per Tartarorum vicinitatem pauperrimi”, întocmai ca Ovidiu despre Dobrogea:

„Nec tamen haec loca sunt ullo pretiosa metallo,
Hostis ab agricola vix sinit illa fodi!”

„Provincia fiind dezvoltată - ne spune pe la 1590 italianul Botero despre regiunea danubiană a Moldovei - tătarii năvălesc pe neașteptate ca nește lăcuste asupra locuitorilor, răpind oameni și lucruri”, după cum Ovidiu cînta despre Dobrogea:

„**Și** barbarul răpește puțina-i avuție,
Tot ce putu să stringă sâteanul prin sudoare,
Si carele, si turme, cu sărăcia toată,
Apoi pe robi îi leagă cu minele la spate,
Se duc, se duc sărmanii...”

În acest mod, chiar de nu erau febriferele mlaștine, chiar de se îndepărta teatrul de acțiune de la zoana propriu-zisă a bălților mai în intrul teritoriului, unde atmosfera e mai puțin crudă, și totuși pe șesul Dobrogeii sau al Daciei nu se putea naște naționalitatea română; oricine ar fi scăpat de miasmul palustru, nu scăpa de furia unui torinte de invaziune, perind astăzi sau rîni, cu o oară mai tîrziu sau mai-nainte:

„Gîndește-te o clipă! Mă-nconjură sarmații
Și geții mă-presoară, și-n mijloc între dinșii
Mă zbuciumă durerea...”

38

Caracterul strategic al Olteniei

Pe cînd orice năvălitor înfrunta fără sfială *bărăganul* României și al Dobrogeii, tot atunci pămîntul muntos și păduros al Oltului înfiora pe sciți, pe romani, pe unguri, pe pecenegi/pe toți cuceritorii Istrului.

Sub Erodot, după cum arătarăm mai sus, domneau în Oltenia făloșii agatirși.

Un rege al lor ucisese prin suptefugiu pe un rege al invecinaților sciți, cari erau fără comparațiune mai puternici prin număr și prin întindere teritorială; ei bine, aceștia înghițiră rușinea și nu îndrăzneau să-si răzbune!

Cu citva timp mai în urmă sciții, expuși în cîmpia lor ce adescoperită invaziunii persului Dariu, cer ajutorul agatirșilor, și primind din parte-le un rece refuz, se încearcă drept pedeapsă a strămuta răzbelul pe teritoriul oltean.

Să ascultăm aci chiar cuvintele lui Erodot:

„Apropiindu-se sciții de hotarul agatirșilor, cari fuseseră marturi ai fugei și spaimii popoarelor invecinate, aceștia n-au așteptat invaziunea, ci trămiseră pe dată un erald ca să someze pe sciți de a nu păși înainte, căci la cea întie călcare a pămîntului agatirșic vor întîmpină o luptă cu arme. Apoi au purces spre fruntarie, gata să-și apere țara contra năvălitorilor. Nu așa făcuseră celelalte națiuni, melanchlenii, androfagii și neurii, cari toți, în loc de a se apăra față cu invaziunea scitică, uitaseră mîndria lor de mai-nainte și fugiseră în deserturile nordului. Văzînd rezistența agatirșilor, sciții s-au oprit...”².

înșiși vulturii Romei se temeau a înfrunta Oltul.

Sub Mariu - zice un clasic - Curione ajunsese la fruntaria Daciei, dar s-a speriat de întunecimea codrilor; „Curio Dacia tenuis venit, sed tenebras saltuum expavit”.

În *studiul II*, analizând pe Constantin Pbrfirogenet, noi văzurăm deja că ungurii și pecenegii, cei mai sălbateci cotropitori din evul mediu și-n epoca cea mai sălbatecă din analele lor, unii se răspîndiseră despre apus pînă la Orșova, ceilalți despre răsărit pînă la Măgurele, dar nici unii, nici alții nu s-au atins de țara Oltului.

39

Diferența între popoare belicoase și popoare forți

Sînt unele idei pe cari, deși vulgular le confundă, cată să le distingă o serioasă analiză.

Alt lucru, bunăoară, este o națiune cîntăreață, și alt lucru iarăși este o națiune poetică.

R)por foarte cîntăreț, francezii sînt tot ce poate fi mai puțin poetic; popor foarte poetic, spaniolii sînt tot ceea ce poate fi mai puțin cîntăreț.

Itoetul ne dă imagini, cîntărețul se mulțumește a zbirii sunete.

O deosebire tot atît de caracteristică trebui stabilită între o națiune *belicoasă* și o națiune *forte*.

Francezii sînt mai mult belicoși decît forți; spaniolii, viceversa, sînt mai mult forți decît belicoși.

Ca și între poezie și cîntec, se observă aci o divergență.

Belicozitatea se manifestă prin expansiuni momentane, pe cînd forța este o stare continuă.

Belicozitatea cedează denainte a dificultăților, pe cînd forța rezistă.

Belicozitatea e ofensivă, pe cînd forța este defensivă.

Mai în sfîrșit, forța se află într-o radicală contrazicere cu slăbiciunea, pe cînd belicozitatea n-o exclude.

R)poarele din cîmpia cea deschisă a României sau Dobrogii au fost totdeauna *belicoase*, niciodată *forți*.

Pînă și tradiționalii pigmei ai lui Pliniu de la gurile Dunării se bălăbăneau ca cocorii.

Ovidiu și Cantemir zugrăvesc fiecare cite o altă epocă și cite o altă ginte, dar absolutamente aceeași natură.

Cel dintii zice despre sciți, geți, sarmați:

„Invehitur celeri barbarus hostis equo;

Hostis equo pollens longeque volante sagitta,

Vicinam late depopulatur humum...”

Cel al doilea ne spune despre românii din țara de jos a Moldovei: „Inferioris Moldaviae incolae longo tartaricorum bellorum usu exerciti, et meliores sunt milites, et ferociore, praeterea factiosi et inconstantes, et si defuerit hostis externus, facile corrumpuntur otio et contra praefectos suos, haud raro etiam contra ipsum principem, seditiones movent...”.

În evul mediu neastîmpărații birlădeni făceau incursiuni pînă la Crimă, și tot atunci erau renumiți „hoții Brăilei”; dar unii și alții, după un zgomot efemer, au perit fără veste.

În Moldova, ca și-n Muntenia, pe cînd belicoasa agresiune petrecea ștregărind în șes, adevărata forță, începînd de la agatîrși pînă la Tudor Vladimirescu, reședea în creștetul Carpaților; mai în specie însă în munții occidentali, acolo unde o dezvoltă concursul cel mai abundent al tuturor condițiilor fizice; acolo unde plaiul voinic se ciocnește cu Dunărea bogată; acolo unde fluviul, în loc de a tirî după sine pe'neste maluri ofilite bolnăvicios cortegiu de lacuri dulci-sărate, devine și el un formidabil munte de porfir: în Oltenia.

Provedința, pe care istoricul o vede prin rațiune, pe cînd celorlalți le este dat a o simți prin inimă: „c'est la coeur qui sent Dieu”, după expresiunea lui Pascal¹; singura provedința, ferind pe Traian de laturea febrii și a piticirii, de regiunea unei aclimatări negative, de drumul invaziunilor, de leagănul unei belicozități fără putere, de toate cite izvorăsc direct sau indirect din mlastine, din șes, din felul de expozițiune, din natura materială sub diversele sale puncturi de vedere, l-a dus la țara sănătății, la țara celor peptoși și spătoși, la țara cea mai priincioasă aclimatării, la țara cea mai vergină de călcieele năvălitorilor, la țara forței, la țara celor *cu douăzeci și patru de masele*.

Națiunile se nasc, trăiesc, mor, pentru că nașterea uneia, traiul celeilalte sau moartea cutăriiia dintr-insele a fost sau va fi o necesitate mediată sau imediată a întregului *tot*.

Dacă naționalitatea română s-a născut, dacă ea n-a murit în leagăn, dacă mai trăiește, așa trebuia și trebui să fie pentru acea armonie universală, a căriia cheie o posedă Dumnezeu și o vede istoricul; o vede, vai! mai puțin de cum poate vedea de jos în sus o furmică piramida lui Cheops, dar totuși o vede.

Iată ceea ce înțelegem noi prin provedința.

Și să nu se crează că acest pedagog al universului ar nega liberul arbitru individual sau național, unica bază a responsabilității morale a omului.

Nu.

Individul sau naționalitatea fac tot ce le place în măsura respectivei lor posibilități fizice și intelectuale; însă numai prevedința poate grupa într-un singur concert imensitatea tuturor acestor note parțiale, cari tocmai că sînt prea libere nu se potrivesc una cu alta.

40

Cestiunea locuințelor lacustre în Dacia

Cîteva pasaje din Ovidiu ne-au permis să atingem în treacăt un fenomen, la care adesea vom reveni, căci el continuă ața Ariadnei în labirintul istoriei române.

Oricine crede că naționalitatea noastră s-a născut dodată în întregul Dacie să se întoarcă la ABC al științei istorice.

Cu anevoie se formează o familie, necum o ginte, acolo unde:

1. Mlaștinele cele mixte snolesc pe om prin febră și piticire;
2. Expozițiunea solului spre nord atrage toată asprimea unei atmosfere glaciale;
3. Un șes neted înlesnește o perpetuă mișcare invazionară;
4. Neconținută ciocnire cu inamicii mîntine în lăcuitori un spirit belicos, dar nu le dă forță.

Pentru a termina acum cu cestiunea bălților, ne mai rămîne una din problemele arheologice cele mai interesante.

în congresul ținut la 1870 la Copenhaga, d. A. Odobescu emisese părerea că o seamă dintre basrelievurile Columnei Traiane ar lăsa a se bănuși și în țările danubiane antică existență a așa-numitelor *palafite* sau *locuințe lacustre*.

D. Desor, unul dintre naturalistii cei mai distinși ai Elveției, îi răspunse prin următoarele două obiecțiuni:

1. Parii pe cari erau clădite propriu-zisele locuințe lacustre nu se vedeau din apă, pe cînd ei sînt foarte vizibili pe Columna Traiană;
 2. Palafitele acesteia din urmă nu diferă de vedetele militare pe stîlpi, după cum se așează pînă astăzi de-a lungul țărmului dunărean.
- D-lui Desor îi place generalmente a reduce toate la o singură normă, ceea ce însă nu i-a reușit și nu-i poate reuși totdeauna.

într-una din ședințele aceluiași congres, d-sa afirmă, bunăoară, că reprezentățiunea figurelor umane nu era familiară veacului de bronz.

D. Desor uitase tocmai pe Omer, carele trăia chiar în acea epocă și indică foarte clar imagini antropomorfe!

Veacul de bronz din Grecia nu este una cu veacul de bronz din Galia sau din Germania.

Tot astfel nu e pretutindeni din punct în punct potrivă natura lacurilor, încît nu poate fi din punct în punct potrivă nici caracterul locuințelor lacustre.

în Elveția palafitele se făceau din brad, din fag, din stejar sau mesteacăn; în Italia din ulm sau castan; în fiecare regiune după nește împrejurări cu totul locale.

De ce oare d. Destor nu neagă realitatea locuințelor lacustre italiene din cauza materialului, după cum contestă pe a celor dacice din cauza formei?

A fi văzuți parii din apă sau a nu fi văzuți nu este un lucru esențial în destinațiunea palafitelor.

De altă parte, asemănarea acelor de pe Columna Traiană cu vedetele danubiane actuale, departe de a fi o obiecțiune, s-ar putea considera din contra ca o nouă probă în favoarea opiniei d-lui Odobescu, servind a demonstra persistința aceluiași tip în aceeași țară după un interval de două milenii.

Oare nu tot așa Lubbock constată că colibele pescarilor de lângă Tesalonica se construiesc astăzi întocmai ca în epoca lui Erodot?

Bazile de neîncredere ale eminintelui profesor de la Neuchatel fiind înlăturate, să privim cestiunea în sine.

Ovidiu, deși scria cu un secol înainte de datul Columnei Traiane, totuși nu menționează nicăiri locuințe lacustre.

Prin urmare, ele par a nu fi existat atunci nici în Dobrogea, nici pe corespunzătorul țărm nordic al Dunării, adecă cel puțin pînă la gurile Ialomiței.

Dacă noi le vedem însă pe Columna Traiană, nu este vro contradicțiune, căci basrelievurile acesteia se referă la porțiunea occidentală a Daciei, pe care n-o cunoștea Ovidiu.

Arheologia comparată și considerațiunile naturale ne vin aci în ajutor pentru a înțelege atît tăcerea lui Ovidiu, precum și limbajul Columnei Traiane.

Oriunde s-au descoperit pînă acum în Europa locuințe lacustre, pretutindeni se poate constata clădirea lor pe nește *lacuri omogene*, iar niciodată pe *bălți mixte*, a căror acțiune miasmatică le-ar fi distrus cu o extremă răpeziciune.

Lacurile subalpine, sau cel puțin interioare, erau cele mai preferite, după cum ne conving famoasele stațiuni din Elveția, Italia, Irlandia, Bavaria, Moravia, Silezia etc.

în România nu s-a făcut încă o distincțiune patologică între lacuri.

Tot ce putem zice noi docamdată este că lingă Brăila ne întimpină unele plante curat marine, precum *Salicornia herbacea*, *Suaeda maritima*, *Arenaria salina* și altele, denotînd în modul cel mai peremptoriu natura *mixtă* a mlaștinelor de acolo.

O excursiune botanică, pe care ar trebui s-o întreprinză și pe țărmul Dunării d. dr. Grecescu, după ce tot d-sa a revărsat deja o rază de lumină asupra unui segment al Carpaților, ar descoperi cu certitudine prelungirea acestei vegetațiuni pontice mai spre apus de Brăila.

Pină unde anume?
Nu știm.

Fie însă cum va fi, cele de mai sus ajung pentru a ne explica lipsa locuințelor lacustre în Ovidiu, o lipsă pe care o veți găsi în același grad și din aceeași rațiune, oriunde bălțile oferă proprietățile mixte ale mlaștinelor dobrogene, adecă oriunde ele nu sînt nici francamente dulci, nici francamente sărate.

întorcîndu-ne la Columna Traiană, să ne întrebăm acuma, fără a ne grăbi și fără a precipita soluțiunea: basrelievrile cele cu palafite oare se referă ele în adevăr la teritoriul României actuale?

Precum vedeți, scepticismul nostru întrece chiar pe al d-lui Desor; este însă un scepticism numai provizoriu, carele nu neagă din plăcere de a nega, ci pentru a conduce la analiză.

Columna Traiană reprezintă ambele răzbele romane contra lui Decebal: dentii lupta dintre 101-103, a cării principală scenă fusese Temeșiana; apoi campania definitivă din 106, operată mai ales prin Oltenia și avînd drept punct de plecare Mehedințul.

Podul de la Severin este unicul criteriu de separațiune între prima și secunda jumătate.

Basrelievrile anterioare acestui pod sînt relative la Temeșiana; basrelievrile posterioare se rapoartă la Oltenia.

Cu alte cuvinte, întreaga Columnă Traiană s-ar putea divide în epizod temeșian și epizod oltean.

Ei bine, cele două-trei basrelievuri, în cari se văd locuințele lacustre ale dacilor, sînt toate în Temeșiana, și nici unul în Oltenia.

înainte de a conchide, mai avem de făcut două observațiuni foarte ponderoase.

Cum că în Temeșiana se poate urmări cu certitudine antica existință a palatifelor, probă este nu numai Columna Traiană, dar încă și una din cele mai luminoase și mai nouă descoperiri ale paleontologiei.

Analiza lui Erodot ne-a demonstrat mai sus că pe la anul 500 înainte de Crist lăcuiau în Temeșiana siginii, ai cărora cai se distingeau printr-o extraordinară micime, încît era peste putință a-i întrebuița la călărie.

Aprofundarea lăcuințelor lacustre din Elveța și din Italia ne permite astăzi a afirma că anume regiunilor cu palafite aparțineau într-o epocă preistorică speciile animale cele mai mărunte, iar mai cu seamă neste călușei de tot în miniatură¹⁰.

în acest mod însuși Erodot, cu cinci secol înainte de Columna Traiană atestă indirectamente, prin importantisimul său pasagiu despre caii siginilor, prezintă lăcuințelor lacustre în Temeșiana.

Mai este ceva.

Arheologia preistorică a ajuns la un înalt grad de convicțiune despre caracterul industrial al palatifelor, unde comerciantul (în epoca primitivă se adăpostea el și mărfurile sale în mijlocul apei contra fiarelor sălbatece și conta unor oameni și mai sălbateci¹¹).

Noi văzurăm însă tot din Erodot că tocmai mărfășii de această natură, KoccriXoi, au fost și siginii din Temeșiana, al' cărora comerț se întindea spre occidente pînă-n Italia și pînă la Marsilia.

Ne putem dară măguli de a fi dobîndit următoarele trei rezultate destul de importante:

1. Locuințe lacustre *existau* sub Erodot și pînă-n epoca dacică în Temeșiana;
2. Locuințe lacustre *n-au existat* niciodată pe țărmul danubian ambilateral de la Ialomița în jos;
3. Locuințe lacustre *au putut exista* în Oltenia, considerată ca un teritoriu intermediar între cele două puncturi extreme de mai sus.

Aceste trei concluziuni arheologice corespund cu o serie analoagă de condițiuni fizice:

1. Bălțile din Temeșiana sînt atît de inofensive, încît anume printre bănățeni s-au cules exemplele celei mai extraordinare longetivități, bunăoară de peste 160 de ani¹².

2. Bălțile din Oltenia nu pot fi nesalubre, deoarece numai în Mehedinț ele sînt într-un număr de vro treizeci mai însemnate¹³, și totuși populațiunea de acolo este dintre cele mai robuste.

3. Bălțile în josul Dunării, oferind toate amestecul apei dulci cu apa sărată, sînt omoritoare în culme.

Fie bine înțeles că cele zise despre *posibilitatea* locuințelor lacustre în Oltenia se aplică egalmente la regiunea noastră subcarpatină spre răsărit de Olt, exceptînd însă chiar în munți acele lacuri în cari apa dulce se amestecă cu apa minerală, căci lucrarea patogenică a acestora, după cum a demonstrat-o Savi, este tot atît de febriferă ca și a mlaștinelor dulci-sărate.

Iacă un tărîm pe care arheologia cată să meargă braț la braț cu medicina, precum însăși medicina merge braț la braț cu chimia și cu statistica, toate ramurile cunoștințelor, pînă și cele mai eterogene, fiind adesea indispensabile unui istoric, după cum a demonstrat-o foarte bine școala *pozitivistă* din Franția.

41

Istoria bordeiului în Dacia

Lipsite de palafite, Dobrogea și România de jos le înlăcuiau printr-o alt fel de arhitectură: *bordeie*.

Ovidiu și Strabone au fost contimpurani: amîndoi din epoca lui August.

Cel întîi trăia el însuși la gurile Dunării; cel al doilea le-a vizitat personalmente în cursul variatelor sale călătorii.

Astfelîi textul lui Ovidiu nu trebui și nu poate fi studiat fără a-1 confrunța la tot pasul cu textul lui Strabone.

Ilustrul geograf ne asigură, între celelalte, cum că în Dobrogea, ba încă anume lingă Torni, unde petrecea nenorocitul Ovidiu, și-apoi de jur înjur între Pont și Dunăre, lăcuau *troglođiții*: „xcov rcepi *KāXXaxiv* Kcd Topice Koti "Iaxpov **TOTCOV**".

Literalmente, cuvîntul *TpeyXoSuxai*, dela *Tp6yXr|*, gaură și peșteră însemnează: *lăcuitori de peștere* sau *locuitori în gaure*.

în primul simț îl ia însuși Strabone, cînd vorbește bunăoară despre Caucaz.

Noi știm însă că mai nici o peșteră nu se află în Dobrogea.

Expresiunea cată dară să aibă cellalt înțeles, și tot Strabone ni-1 explică în următorul pasagiu despre o populațiune din Africa:

„*Tivāq* 5' auxcov icai *TpcoyXodmiKcbq* oiiceiv (paaiv opxmovTceț **Tt|v** jrjv".

Adecă:

„Se zice că unii dintr-inșii *trăiesc trogloditicește în gaure săpate în pămînf*.

Troglođiții din Dobrogea, neavînd caverne naturale, sint dară *locuitori în bordeie*.

intr-un alt loc Strabone observă că traiul trogloditic apără contra frigului: 5i& TOC vjn|T|, ceea ce concordează de minune cu condițiunile atmosferice ale Dunăii de jos, atît de energic descrise de cătră Ovidiu:

„**Și** barbarul îmbracă nădragi și pei informe,
Cit din a lui făptură d-abia se vād obrazii,
Dar pină și prin blană dă gerul în putere;
Și pulberea de gheață pe barbă seînteiază;
Și te coprinde groaza cînd sloiuri cristaline
Se-ncheagă pintre plete și se ciocnesc cu zgomot
L-a capului mișcare; și-n vas îngheață vinul
De-1 scoți în bolovane păstrînd figura oalei,
Și-n loc a soarbe spumă, măninci bucăți de vin!"

Se naște acum fireasca întrebare: cum de tace poetul despre acești trogloditi ai lui Strabone?

A nu-i fi cunoscut, pe cînd unii dintr-inșii se aflau chiar lingă Torni, e peste putință.

Urmează dară să-i căutăm în textul lui Ovidiu.

Descriînd cumplita năvală a barbarilor de pe tărîmul nordic al Dunării asupra bieților țărani din Dobrogea, poetul zice:

„Et cremat insontes hostica flamma *casas*..."

Pentru a nu antecipa asupra rezultatelor analizei, noi traduseserăm:

„**Și** focul ce se-nalță din șubrede *colibe*..."

Dar *casae* din acest pasagiu să fie oare în adevăr *colibe*, după cum se crede generalmente, sau nu cumva echivalintele cel riguros trebui să fie *bordeie*?

Un contimpurean al lui Ovidiu și al lui Strabone, un scriitor special în cestiuni gramaticale, un pedagog de familie al lui August, lexicograful Veriu Flacu, al căruia tractat a ajuns pînă la noi în prescurtarea lui Fest, zice: „*casa ā cavatione*”, ceea ce se traduce prin *bordei*, nici mai mult, nici mai puțin decît atîta.

O grotă acoperită cu paie, adecă iarăși un bordei, pe care și-1 făcuse Romul pe muntele Capitolin, sau pe care romanilor le plăcea să-1 atribuie unui mitic fondator al Urbii Eterne, se numea „*casa Romuli*”.

Față cu troglodiții lui Strabone, față cu „casa a cavatione” al lui Veriu Flacu, față cu „casa Romuli” de pe muntele Capitolin, rămâne cert că „insontes casae” din Ovidiu denoată grosolanele locuințe găurite în tărână, oferind vederii abia acoperișul și servind drept adăpost unei mizere poporațiunii.

Acum e lesne de înțeles de ce poetul numește într-un loc Dobrogea: „țărâm cimeric”, *Cimmerium Utus*.

Cimeria implica la cei vechi nu numai ideea unei obscurități suferane în genere, ci chiar anume *bordeiele*: „Ecpopoq 5e xdiq Ki^epioic, TcποοοiKeicov xov TOTtov (pnaiv a\|Toi)q ev KaTayeioic; oiKiaiq oiKeiv”.

Veste cincisprezeci secoli în urma *Tristelor* și *Ponticelor*, un june olandez, Georgiu Douza, făcu în treacăt o călătorie prin România.

Mergînd de la Iași în jos spre gurile Dunării, el a fost izbit de un spectacol pe care nu i se întimplase pînă atunci a-l întimpla nicăiri, nu numai în Occident, dar nici măcar în partea de sus a Moldovei.

Iacă mai întii chiar textul cuvintelor sale:

„Fbst haec spatio octo dierum venimus Smielum Turcicae ditionis oppidum, ad ripam, ut dixi, Danubii situm. Dum in hoc itinere eramus, videre contigit pagos complures, ubi homines in specubus subterraneis habitabant”.

Adecă:

„De aci după opt zile ajunserăm la Ismail, oraș dependințe de turci și așezat, după cum zisei, pe țărmul Dunării. în cursul acestei călătorii avurăm ocaziunea de a vedea mai multe sate întregi, în cari oamenii lăcuiesc înpeștere sub pămînt”.

Peștere sub pămînt, și-apoi nu pe ici, pe colea, ci mai multe sate întregi, iacă dară troglodiții lui Strabone și ai lui Ovidiu între românii de pe țărmul danubian al Moldovei!

în fine, chiar în secolul nostru, sint acum vro șasezeci ani, iată cum descrie anglezul William Macmichael un bordei din regiunea Buzăului:

„înserind, ne-am adăpostit într-o colibă, ce a mai imizerabilă din cîte ni s-a întimplat a vedea vreunui din noi. Era o adevărată cavernă de troglodit. O tindă aproape de tot descoperită, plină de paseri domestice, forma întrarea într-o suferană, în care ne-am pogorît pe trei trepte și unde am găsit două muieri și trei copii pitulați în jurul citorva surcele arzînd în vatră”.

„Tovarășul meu - încheie călătorul - fusese în Nubia și-n Egipt, și eu însumi am văzut colibele din Finlandia, Grecia și Sicilia; dar amîndoi

am fost siliți a recunoaște că n-am petrecut niciodată o noapte într-o gaură mai ticăloasă”.

Troglodiții lui Strabone lîngă Buzău!

Aceeași natură fizică a petrificat pentru zecimi de secolii același trai stereotip sub lunga succesiune pestriță a neamurilor celor mai diverse prin origine, prin limbă, prin tot ce constituă individualitatea morală și materială a unei comunități umane.

Lemnul fiind rar și scump în cîmpia cea pleșuvă a Dobrogii și a României, fiind rar și scump sint acum două mii de ani ca și astăzi, si precum rar și scump va fi peste două mii de ani de aci încolo, trebui vrînd-nevrînd să recurgi la o altă specie de construcțiune decît într-o zoană lemnoasă.

Ceea ce făceau geții la gurile Dunării, o vedem făcîndu-se tot atunci și tot așa în Asia pe latura orientală a Pontului de cătră frații lor frigiani, o altă ramură a aceleiași mari ginți tracice.

Iacă ce ne spune în zilele lui Traian arhitectul Vitruviu, descriind modul de a lăcu în două regiuni învecinate, dintre cari una e păduroasă și cealaltă stearpă:

„Frigianii, așezați într-o cîmpie lipsită de arbori, își fac lăcuințe suferane găurind de sus în jos cîte o movilă, în interiorul cării să se poată stabili întru cît permite mărimea spațiului, iar dintr-o latură mai găuresc apoi o intrare. Peste gaura cea dasupra se pun în piramidă vro cîteva birne legate împreună, peste cari se aruncă paie și papură, și-n fine peste acestea se mai așterne un gros strat de pămînt, încît sub un astfel de triplu acoperiș frigianii lesne îndură atît iernele cele mai friguroase, cît și cele mai călduroase vere”.

Arheologia română ar trebui să cerceteze și să lămurească dacă nu cumva partea cea mai antică dintre nenumăratele movile, presărate mai cu preferință în tot lungul Dunării de jos, ar fi nește rămășițe preistorice ale unor „bordeie” *ăla Phrygienne?*

Probă se pare a fi prezintă bimelor în interiorul unora din ele, după cum este, de exemplu, aceea despre care vorbește d. Bollic:

„Am mers la cetatea de la Frumoasa, distanță de 16 kilometri în sus de Zimnicea, pre Teleorman; o cetate de pămînt regulată, pătrată, cu trei șanțuri și cu o intrare foarte bine văzută. Am pus să facă cîteva săpături cu vro 30 oameni numai, și n-am putut găsi decît fragmente de vase de pămînt și cîteva birne putrede la adîncime de un metru la intrare, cum și două fragmente de coloană de pămînt ars”.

Cu toate acestea problema rămâne în suspensiune pînă la gruparea tuturor elementelor de demonstrațiune.

42

Legătura bordeielor cu invaziunile

Pînă aci noi am constatat două mari cauze directe ale existenței bordeielor în regiunea cea băltoasă dulce-sărată a Daciei, adică tocmai acolo unde, după cum arătarăm, nu existau lăcuințe lacustre:

1. Frigul.
2. Lipsa de lemne.

Frigul și lipsa de lemne, ambele atît de viguros schițate la tot pasul de muza lui Ovidiu:

„Vai însă cînd sosește posomorita iarnă
Rînjind grazava-i buză, și cînd începe gleba
A cănuți cu-nctul sub marmora de ger!
Și crivățul pornește și neaua imple nordul,
Și cade, cade, cade: nici soarele, nici ploaia
N-o mai topesc acuma, căci frigul o-mpetreste;
Și pînă să dispară un strat, s-așterne altul,
Și-adesea-n aste cuiburi de ghețuri îndesate
Privești într-o grămadă zăpezi din două ierni!”

Sau:

„Aice blînda viță a strugurului dulce
Nu se-mpleteste verde în jurul unui ulm,
Nici arborul nu-și pleacă mlădițele-ncărcate
De fructe pîrguite sub luminosul cer;
Pelinul singur numai inform îmbracă șesul,
Și nu rodește cîmpul decît amărăciuni!”

Sau:

„Pustie, *trista*, nudă, nici arbure, nici frunză;
Fugi, fugi d-această țară...!”

Frigul și lipsa de lemne, ambele sînt foarte adevărate, provenind imediat din natura zoanei și confirmînd minunata persistință a acțiunii climaterice asupra popoarelor; dar există nu mai puțin o a treia cauză a locuințelor suterane, tot atît de energică, deși indirectă.

O specifică raguzanul Raicevich, cel mai fin observator dintre cîți au scris vreodată despre România.

El zice:

„Satele din șes sînt mai toate foarte meschine, oferind aspectul dezolațiunii și al mizeriei. Casele, sau mai bine vizuinele, sînt construite sub pămînt și se cheamă *bordeie*. De departe nu zărești decît fumul ce iese de prin coșuri, iar de aproape vezi numai streșinele, puțin rădicate dasupra solului și formate din nește birne acoperite de țărina, peste care crește iarbă. *Locuitorii se feresc totdeauna de drumurile cele mari și-și caută cîte o rîpă, cîte o vîgăună, unde să nu fie în calea trecătorilor și să se ascundă astfel de jaf și de năpaste*”.

Cu un secol înainte de Raicevich, aceeași observațiune o făcea iezuitul francez Filip Avril, carele vizitase atunci curtea domnului moldovelesc Constantin Cantemir.

„în partea orientală a țării - zice el - adică la hotarul tătăresc, țărani și toți acei ce nu locuiesc pen fortărețe sînt *siliți a-și săpa vizuine pe sub pămînt, ascunzîndu-se denaintea furiei cruzilor dușmani ai creștinătății*”.

În zilele lui Ovidiu creștinismul nu se încuibase încă pe țărmiile Dunării, dar aceleași condițiuni fizice impuneau de pe atunci aceeași necesitate a *trogloditismului*.

Frigul, după Strabone; lipsa de lemne, după Vitruviu; temerea unei urgii invazionare, după Avril și Raicevich; cite-trele după noi, căci nimic nu poate fi mai vițios ca o explicațiune unilaterală a fenomenelor istorice; iacă genezeea bordeiului în cîmpia danubiană cea descoperită la vijelie și la năvală, și iacă de ce totodată această sumbră înmormintare de viu a omului este rară, excepțională, sporadică în toată regiunea noastră muntoasă, pe care, din dosul stîncelor și al codrilor, nici furtuna cea dezlănțată, nici inamicul cel fără milă n-o izbesc drept în față.

43

Originea cuvîntului „bordei”

La prima vedere s-ar putea crede că vorba *bordei* ar fi la noi un gotism.

Anglo-saxonii numeau casa *bord*, de unde împrumutase limba franceză zicerea mediană echivalînt *borde*, din care conservă astăzi diminutivul în simț de lupanar¹.

Diez susține că *bordeiul* ar fi un germanism².

E mai de mirare că o face și Diefenbach, deși avea la mină tot ce trebuie pentru a se convinge că această etimologie este o alucinațiune filologică.

Bord s-a contras din goticul *baurd*, ca și bot din *bauth*, *kos* din *kaus* etc.³

Goticește *baurd*, în toate celelalte dialecte teutoane și scandinave *bord* și *bort*, anglezește *boară*, înseamnă tablă, bancă mal, zid, totdeauna ceva înălțat deasupra pământului, după cum observă însuși Diefenbach: „Rand- Ufer, als Erhobenes, die Grundbedeutung bildet“⁴.

Bordeiul român e cu totul divers.

El implică o lăcuință subterană, o excavațiune, fiind de aceeași familie cu:

1. B o a r t ă, caverna⁵;
2. B u r t u c ă, forameninglacie⁶;
3. B u r t u ș, peritonaem⁷;
4. B u r g h i u, cochlea.

Rădăcina este *bor* sau *bur*,

Căutînd dar această rădăcină, fie orișicare diferența sufixului sau augmentului, și căutînd-o totodată anume în însoțire cu ideea fundamentală de ceva sfredelit, noi găsim numai în limba albaneză întreaga genealogie a cuvîntului:

1. *Buroig*, izvorăsc de sub pămînt;
2. *Burme*, boarta pusteii;
3. *BurkQ*, grier, literalmente insectul care șede în gaură;
4. *Burim*, izvor, apă ce izbucnește afară;
5. *Burghi*, burghiu, instrument de sfredelit;
6. *Burk*, bordei.

Radicala acestui grup româno-albanez se află tot în înțeles de a d e s p i c a nu numai aproape în toate limbele indo-europee, dar pînă și la semiți.

Delitzsch citează pe arabul *baora* - a sfredeli, *bîr* - puț, *bur-a*-groapă; ebraicul *ba'ar* - a afredeli, *be'er* - puț; *bor* - groapă; arabul *bara* - a tăia, *bar'a* - despărțit; chaldaicul *berā* - a sfredeli; aramaicul *barar* - a tăia; etiopieni *barbîr* - puț și altele, toate revenind la o tulpină *bar*, „schneiden, graben“⁸, care se regăsește și-n sanscritul *bhar* - a spinteca, *bhurigi* - foarfecă, prototipul româno-albanezului *burghiu*; zendicul *bar* sau *bere* - a sfredeli; celticul *beru* - a sfredeli, *boire-al* - burghiu; grecul *epapco*, latinul *forare*, vechiul german *poran* sau *poron*, modernul german *bohren*, anglo-saxonul *borian*, persianul *buridan*, curdicul *berum* etc.⁹

Nu mai la români și la albanezi această radicală atît de răspîdită a dat însă naștere noțiunii concrete de „bordei“.

Cunoscînd natura tracică a înrudirii între limbele albaneză și română, noi vedem că *bordeiul*, ca și *boarta*, ca și *burghiul*, ca și *burtuca* sau *burtusul*, ne-au rămas drept de la daci, fiind cu totul neatîrnate de saxonul *bord*.

Popor eminent muntean, dacii nu trăiau în *bordeie*, dar ascundeau în ele averea lor în timp de război, întocmai după cum ne spune d. Hahn și despre albanezul *burk*: „unterirdisches Vorrathshaus, welches auf der Erdoberfläche nicht sichtbar ist und die Habe während eines Krieges birgt“¹⁰.

Un bordei dacic de această natură figurează foarte clar pe basreliurile Columnei Traiane¹¹.

Să se observe că macedoromânii, deși locuiesc aproape de albanezi, totuși n-au deloc vorba *bordei*, încît originea-i curat dacică pe țărîmul nordic al Dunării este tot ce poate fi mai irecuzabil.

44

Grinarele și mormintele suterane în Dada

Întru cît lăcuințele suterane, cel puțin la Dunărea de jos, sînt legate destul de strîns cu regiunea bălților celor mixte, tot pe atîta, ba și mai mult poate, bordeiele implică pînă la un punct construcțiunea unor grinare de asemenea sub pămînt.

Locuînd el însuși într-o vizuină, țărîmureanul cîmpiei danubiane putea oare să aibe pofta de a clădi ceva mai confortabil pentru grînele sale?

În fiecare ordine de idei sau de lucruri înțelegîntă umană posedă cite o singură normă, coprinzînd într-însa tot ce se aseamănă sau se înrudește.

O casă, fie pentru sine-și, fie pentru bucatele sale, este în fond tot o casă; și acolo unde una din aceste două specii ale genului se scobește în țărîină, să ne așteptăm a găsi scobindu-se tot în țărîină și pe cealaltă.

Varone, contimporean și chiar amic al lui Ovidiu, zice:

„Unii fac grinare sub pămînt, ca un feli de caverne, ceea ce se cheamă s i r i, după cum sînt acelea din Capadocia și din Tracia etc.“¹².

Pliniu cel Bătrîn, carele trăia numai un secol în urma lui Ovidiu, ne spune la rîndul său:

„Este foarte util de a păstra bucatele în groape numite siri, ca în Capadocia și în Tracia“.

Quintu-Curțiu, scriitor sincron cu Pliniu după opinia cea mai acreditată, ne arată mai tot aceea despre provincia asiatică Bactriana, a cărei împopulare era învecinată cu tracii din Asia:

„Bucatele se ascund atât de bine în groape, pe cari barbarii le numesc *siri*, încît nu se pot găsi decît numai dezgropîndu-se”.

Spațiul de un secol între Varone și Pliniu sau Quintu-Curțiu îmbrățișînd tocmai epoca lui Ovidiu, aci este locul de a dezbate și cestiunea *sirilor*, deși poetul, foarte sobru generalmente în detaiuri agricole, nu avusese ocaziunea de a-i menționa în *Tristele* sau *Ponticele* sale, precum nu-i pomenește nici Strabone.

D. de Rougemont, campionul cel mai pasionat al originilor semitice în Europa, după ce înțelesese că troglodiții dobrogeani vor fi lăcuți în nește caverne *naturale* din cauza unei clime *călduroase*, adecă tot ce poate fi mai pe dos în comparațiune cu textul lui Strabone și cu textul și mai elocinte al realității, nu ne mai mirăm că și inventiunea *sirilor* o acoardă țârelor ecuatoriale, numai și numai pentru satisfacțiunea de a o atribui fenicianilor¹.

În fapt însă, oriunde ar fi, în Tracia sau în Anglia, la Tunis ca și în Bactriana, groapele pentru grîne au o rațiune identică cu a bordeielor, și anume: dacă nu frigul, apoi lipsa de lemne; de nu lipsa de lemne, atunci temerea de a-și vedea avuția răpîtă dodată printr-o neașteptată invaziune; una din aceste trei cauze, sau două din ele, ori cîte-trele împreună, cătră cari se mai adaugă pe ici-colea alte considerațiuni secundare de un caracter local.

Umiditatea solului poate strica bucatele cele îngropate, după cum observase deja agronomul roman Columela²; este însă nu mai puțin adevărat că bietul plugar preferă orișicum a le avea nu tocmai bune, decît a le perde cu desăvîrșire.

Bordeiele cele umede nu sînt conforme nici ele cu preceptele igienei³, și totuși nenorocitul locuitor din Dobrogea sau din România inferioară avea cuvintele sale de a se ascunde cu toată familia pe sub pămînt, chiar cu riscul de a căpăta friguri, scrofule, tubercule sau rahitism, mai bine decît a degera iarna sau a cădea vara în robia celui întii năvălitor.

Istoricul nu trebui niciodată să uite că multe și foarte multe fenomene în anele umanității se explică sau se justifică prin *nevoia* de a alege pe cel mai mic din două rele.

Pe țărniile Dunării de jos, nu fenicianii au introdus grînarele și casele suterane; nu le-au introdus însă nu mai puțin nici ariani și turanii, ci le-a dictat natura fizică a regiunii.

Nu noi vom contesta puternica acțiune primordială a semiților în Europa, și chiar tocmai în Carpați; o vom semnala din contra nu o dată în cursul scrierii de față; toate popoarele tracice, cu daco-geții în frunte, primiseră în sînul lor din cea mai depărtată anticitate un copios amestec de element semitic; să ne ferim, totuși de a încărcă luntrea peste măsură în loc de a o face să plutească fără pericol cu ceea ce poate să conțină cu siguranță.

E mai norocos d. de Rougemont cînd stabilește un fel de solidaritate între *siri* și între sistema înmormîntărilor suterane în formă de puțuri, după cum sînt, bunăoară, cele descoperite în Algeria⁴.

Nemini însă n-a observat că-n limba maghiară se conservă un monument relativ la acea epocă preistorică a îngemănării groapelor alimentare și funerare.

Ungurește *sir*, citește *șir*, însemnează pînă astăzi o groapă în genere, și mai în specie un mormînt.

Sir, adecă tocmai așa cum ziceau tracii după unanima mărturie a fîntinelor antice: αἰποq, aeipoq, *sirus*⁵.

Românește *șiroadă*, o formațiune învederată din *șiră*, vrea să zică o cadă: *lacusculus*, *Ständer*, *cuveau*⁶; iar *sirîmpău*, o zicere și mai remarcabilă, denoată după definițiunea *Lexiconului Budan*: „*canalis aquarius, ductus aquae, caenum profundum, cuniculus subterraneus ex quo effoditur aurum*”⁷; mai pe scurt, o serie de noțiuni toate foarte apropiate de ideea unui grînar suteran.

Sirîmpău, descompunîndu-se în două radicale, din cari cea de la coadă, *-pău*, însemnează apă, de la sanscritul *pivâ-mi*, a bea, grecul *Tiivco*, slavul *piti* etc, rămîne *șirim* în înțeles de groapă.

Ei bine, în limba armeană curat ca la români, *șirim* vrea să zică groapă, însă totodată și mormînt, ca și maghiarul *sir*.

Șirim armean este cu atât mai prețios pentru înțelegerea *șirimului* român, cu cît se stie că:

1. Armenii sînt de origine primitivă tracică ca și daco-geții, încît ambele ramure trebuiau să fi avut dentii o limbă foarte asemănată⁸.

2. În Armenia existau din vechimea cea mai depărtată nu numai bordeie ca și la noi, nu numai groape alimentare, dar pînă și animalii se țineau acolo pe sub pămînt⁹.

Aceste două considerațiuni revarsă o nouă vie lumină asupra vorbei *șirim*, a căriia solidaritate la români și la armeni rămîne mai pe sus de orice îndoială.

Dacă vom mai adăuga sanscritul *sirā*, mai bine *gira*, întocmai ca *salā* = *gālā* \ căci armeanul și reclamă aci pe *g*, însemnând cofă sau un vas în formă de tub¹⁵, ceea ce este identic cu românul *șiroadă*, o să avem o galerie etimologică destul de bogată pentru a putea urmări originea *șirului* tracic, pe care daco-geții avându-l sub diverse forme dialectice de *sira*, *sirim*, *sir*, de acolo au trecut la români *șiroadă* și *șirimpău*, iar prin români la unguri *șir*.

45

Regiunea „șirului” în România

Ca să precizăm acum după puțină zoana de predilecțiune a groapelor alimentare în România, ne place a recurge și de astă dată la d. Ion Ionescu.

D-sa zice:

„Pentru ca să se păstreze grînele în g r o a p e, se fac groapele în pământ în forma unei carafe. Gîtul carafei, prin care se toarnă grînele în groapă, este de un stat de om de nalt, și gros cît poate să între un om. Corpul carafei, în care se țin grînele, e gros, și cu cît va fi mai mare, cu atîta groapa va coprinde mai multe grîne. Fundul groapei trebuie să fie îngust. După ce se face groapa, se arde și se usucă. Groapele se fac în fața casei, ca să fie mai apărate de șoareci. În groapă grîul este sustras de la acțiunea aerului, a căldurei și a umezelei, și prin urmare de la cauzele cari provoacă fermentațiunea și stricăciunea lui. În groape nici gîrgărițele nu se fac. însă pentru ca să se conserve în groape, trebuie ca grînele să fie foarte bine uscate, căci, de vor duce cu sine în groapă umiditate, se dezvălește fermentațiunea și se aprind, se strică, dobîndind un miros și un gust foarte neplăcut. Grînele se pun în groape pînă la gura lor. Gura se astupă cu un capac și peste capac se pune pământ în tot gîtul groapei. Mai-nainte cultivatorii români păstrau grînele lor în groape, și chiar le păstrează și pînă în ziua de astăzi în unele locuri, ca în județul I al omit a”.

Astfel dară grînarele suterane, ca și bordeiele, deși nu sînt necunoscute restului României, totuși se pot considera mai cu preferință ca o trăsură proprie a regiunii mlaștinelor noastre celor mixte, coprinzînd adecă Dobrogea și toată laturea nordică a Dunării de la Marea Neagră cam pînă pe la Ialomița².

Nu ne îndoim că arheologia nu va întîrzia a descoperi tot pe acolo și puțuri mormîntare; cari fuseseră aproape pretutindeni într-o epocă

preistorică soațe mai-mai nedespărțite și probabilmente imitațiuni ale groapelor alimentare.

Dupla accețiuni a cuvîntului maghiar *sir*, un prețios rest rătăcit pînă-n zilele noastre din vocabularul tracic, implică această coincidență și în Dacia, după cum a constatat-o foarte bine d. de Rougemont în celelalte *pays à silos*, și după cum în Caucaz o indică iarăși dupla accețiune a cuvîntului armean *șirim*...

46

Livreaua teritoriului

„Poporul - zisese nu știu unde Humboldt - poartă livreaua teritoriului”.

Cînd se-ntîmplă că mai multe naționalități lăcuiesc în aceeași regiune, le unește pe toate comunitatea *livrelei*.

La prima vedere crezi a face cu o singură viță de oameni, și numai o cunoștință mai îndelungată și mai de aproape permite a distinge în vasta familie nește divergințe organice.

Ovidiu menționează o mulțime de neamuri la gurele Dunării; dar nicăiri noi nu găsim în *Tristele* și *Ponticele* vro demarcațiune între acele diverse elemente.

într-un pasagiu el strigă cu desperare că însuși Qmer ar fi devenit get în Dobrogea:

„Si quis in hac ipsum terra posuisset Homerum,
Esset, crede mihi, factus et iile Getes!”³

Dar a fi get nu este pentru Ovidiu o idee precisă.

Sarmatii, iazigii, coralii, geții sînt confundați mai pretutindeni. într-un loc el zice că trăiește în *Scitia*:

„Ergo erat in fatis Scythiam quoque visere nostris..”³

și imediat după aceea se plînge de a fi între *sarmati* și *geți*:

„Quid mihi nune animum dira regione jacenti
Inter Sauromatas esse Getasque putas?”⁴

într-una și aceeași elegie el numește locul exiliului său dentii *Sarmatie*:

„Sic ego Sarmaticas longe projectus in oras...”;

apoi *Sciție*:

„Sed dedimus poenas, Scythicique in finibus Istri...”

în sfârșit *Getie*:

„... poenae modo parte levata,
Barbariem, rigidos effugiamque Getas!”⁵

într-o epistolă *coralii* capătă epitetul de „acoperiți cu pei”:

„Litora pellitis nimium subjecta Corallis...”⁶;

într-o alta învecinată aceeași calificațiune se dă *geților*:

„Hic mihi Cimmerico bis tertia ducitur aestas
Litore, pellitos inter agenda Getas...”⁷

Aci vedeți pe *iazig*:

„Ipsae vides, onerata ferox ut ducat Jazyx
Per mediaș Istri plaustra bubulcus aquas...”⁸;

mai încolo aceeași imagine se atribuie *sarmatului*:

„Perque novos pontes subter labentibus undis
Ducunt Sarmatici barbara plaustra boves...”⁹;

aiuri *getului*:

„Et discam Getici quae norint verbajuvenci...”¹⁰

Sarmații si geții sint dopotrivă călăreți:

„Sarmaticae major Geticaeque frequentia gentis
Per mediaș in equis itque redilque vias...”¹¹

Deși cunoaște sabia¹² și cuțitul¹³, totuși arma de preferință, arma așa-zicînd națională a *getului*, este arcul:

„Hic arcu fisos terruit ense Getas...”¹⁴

Tot arcul ni se spune a fi arma favorită a *sarmatului*:

„Moris an oblitus patrii, contendere discam
Sarmaticos arcus, et trahar arte loci?...”¹⁵

De asemenea a *iazigului*:

„Pugnabunt jaculis dum Thraces, Jazyges arcu...”¹⁶

Nu mai puțin a *scitului*:

„Nil agitur tota Ponți regione siniștri,
Quod mea sedulitas mittere posset, erat;
Clausam tamen misi Scythica tibi tela pharetra...”¹⁷

Amețit de această extremă asemănare exterioară între toate neamurile de la gurile Dunării, Ovidiu identifică adesea pînă și limbele getică, scitică și sarmatică¹⁸.

El nu precepea ceea ce Humboldt botează atît de bine: *livreaua teritoriului*.

Și totuși un poet latin contimporean lui Ovidiu descriesese această *livrea*, dacă nu tot atît de laconic, încai nu mai puțin clar decît marele naturalist german.

Fiecare regiune are o altă *lege*, o altă *figură*, o altă *culoare* transmițîndu-le aceloră ce o lăcuiesc, zicea Marcu Maniliu:

„Idcirco in varias leges variasque figuras
Dispositum genus est horninum, proprioque colore
Formantur gentes, sociataque jura per artus
Materiamque pãrem privato foedere signant.
Flava per ingentes surgit Germania partus.
Gallia vicino minus est infecta rubore...”¹⁹

Pe geți și pe sarmați, mai cu seamă, îi amalgamează nu numai Ovidiu.

Ptolemeu de asemenea numește sarmați pe geții de la Nistru: T\payyiTai Zap^atca²⁰.

Fasti Romani, vorbind despre triumful lui Asiniu Gal pe la anul 15 înainte de Crist: „L. Asinius Gallus de Sauromateis”, subînțeleg și pe geți peste cari trebuiau să treacă romanii pentru ca să fi putut ajunge pînă la sarmați²¹.

Floru cînd zice: „Sarmatae patentibus campis inequitant et hos per eumdem Lentulum prohibere Danubio satis fuit”²², nu poate să nu fi avut în vedere și pe geți, pe al căroră teritoriu, în Moldova de jos și-n Bugeac, se petrecea acțiunea.

Arrian, geograf de multă autoritate și tocmai din timpul lui Traian, nicăiri nu menționează pe geți și pe sarmați alături unii cu alții, dar în

Tactica sa el coprinde tacitamente ambele națiuni sub numele de *Ea* \pol|icxTca, iar în *Cynegetica* sub acela de *Texai*²³.

Această perpetuă identificare a diferitelor popoare din cîmpia României, pe do parte este cea mai elocinte probă despre puternica acțiune a naturii fizice pentru a le da tuturor o singură fizionomie, iar pe de alta ne autoriză a rectifica aci în treacăt o eroare capitală comisă de cătră un sir de comentatori ai Columnei Traiane.

47

Călăreții geți pe Columna Traiană

Pe basrelievurile monumentului lui Traian nu figurează nicidecum și nu pot figura „călăreții sarmați veniți în ajutorul dacilor”, după cum s-a crezut pînă acuma, ci *călăreți getici*, pe cari îi chema sub steagurile lui Decebal nu numai vecinătatea, dar mai ales comunitatea originii tracice, comunitatea limbei, comunitatea intereselor²⁴.

Dovadă:

1. în cursul răzbelului daco-roman sarmatii, si anume cea mai forte ramură a lor, iazigii²⁵, se aflau nu în alianță, ci în dușmănie cu Decebal²⁶;

2. Pe inscripțiunile și monetele cele autentice ale lui Traian, el se numește *Germanicus* și *Dacicus*, nicăiri însă *Sarmaticus*, după cum n-ar fi'uitat a se intitula dacă sarmații ar fi fost aliați cu dacii, aparținînd ambele aceste popoare la cîte o ginte cu totul diferită;

3. Strabone ne arată că dacii și geții formau o confederațiune militară, avînd o armată comună, uneori mai mare, alte dați mai mică²⁷;

4. Nu numai armele geților și modul lor de a călări se asemănau cu ale sarmaților, dar se asemăna pînă și zaua cea de pele în formă de solzi de pește, după cum ne spune foarte lămurit Marțial, carele miiri la anul 103, adecă tocmai în intervalul expedițiunii dacice a lui Traian; vorbind despre pofta lui Domițian de a purta el însuși această specie de armatură, *lorica sarmatica*, el zice:

„invia Sarmaticis Domini lorica sagittis,
Et Martis Getico tergore fida magis...”²⁸

Astfelu nu mai rămîne nici un dubiu că amîndouă ramure tracice d-a stînga Dunării, atît *belicoșii* geți, precum și *forții* dacii, sînt reprezentăți pe basrelievurile Columnei Traiane.

Lipsa uneia din ele, arbitrariamente înlăcută printr-un continginte de sarmați, a fost un fenomen enigmatic, pe care, profitînd de ocaziune, noi ne-am simțit datori a-l limpezi.

48

Legea influinței teritoriale postume

Nimeni n-a observat încă o lege istorică: *acțiunea teritoriului asupra unei națiuni chiar după ce aceasta de mult deja îl părăsise*.

Este un fel de influința care poate să urmărească un popor zecimi de secolu si la distante imense.

Posteritatea unui lăcuiitor din Himalaia dintr-o epocă preistorică se supune pe neștiute acestei îndărătnice acțiuni lăcuind astăzi undeva în Elveția.

Vorbind de nomenclatura Munteniei, noi arătarăm în *studiul II* în ce mod legionarii lui Traian, veniți unii din Alpi, alții din Pirenei, si-au căutat în Dacia mai de preferință o pozițiune teritorială analogă cu a patriei lor pimitive; și-apoi emigrînd mai tirziu de aci în Tracia, își alegeau iarăși în Balcani, mișcați de aceeași tendință instinctivă, nește cui-buri asemănaute cu ale Carpaților.

Cu alte cuvinte, pînă și în fundul Macedoniei ei nu încetau, după un lung șir de veacuri, a resimți o influința climaterică italiană sau spaniolă.

înainte de colonizarea romană la Dunăre, același spectacol ni-l prezintă geții și dacii.

Sub Ovidiu, al căruia cel mai legitim interprete este Strabone, România actuală se dividea în două porțiuni foarte distinse: la cataractele Dunării, adecă în Oltenia, locuiau dacii; în josul fluviului pînă la Pont, adecă în șesul Munteniei, Moldovei și al Bugeacului, petreceau geții; ambele naționalități avînd aceeași origine și vorbind aceeași limbă, dar unii fiind *plăiași* și ceilalți *cîmpeni*.

Lăcaș de predilecțiune al geților era nășipoasa pustietate dintre Prut și Nistru: fj TCOV TETV TETCOV epr|u.icx, unde chiar astăzi rareori găsește cineva un păriu, o măgură sau un arbure²⁹.

Adăpost favorit al dacilor, din contra, erau izvoarele apelor curgătoare, nălțimea munților, desișul codrilor, cununele pururea rourate ale creștetului carpatin³⁰.

Geții lesne s-ar fi putut apropia de plai și dacii de cîmpie, dar nu voiau s-o facă, după cum nu voia să rămînă în deliciae Romei acel barbar despre care zice Ovidiu:

„Quid melius Roma? Scythico quid litore pejus?
Hue tamen ex illa barbarus urbe fugit?”

Două națiuni surori, de unde oare le venea dacilor această pasiune de pădure și geților dorul pustiului?

Ceea ce-i Strabone pentru Ovidiu, tot aceea este în cazul de față Tucidide pentru contimpureanul său Erodote: un prețios context.

Pe la anii 500-400 înainte de Crist, pe când nu erau încă geți și daci pe țărmul nordic al Dunării, șesul Munteniei, Moldovei și al Bugeacului îl ocupau sciții, plaiul Țării Românești aparținea agatirșilor, iar Temeșiana siginilor.

Pe geți, ca și Erodote, Tucidide îi cunoaște numai în Dobrogea, dar vorbește totodată și despre daci, pe cari cellalt nu-i menționează; și-apoi vorbește în deplina cunoștință de cauză, căci era trac el însuși și locuia chiar în Tracia, unde poseda nește bogate mine de aur.

Ei bine, Tucidide, 6 auypapeix; istoricul prin excelință, pe care anticitatea îl făcea ca și pe Erodote „părinte al istoriei”, Tucidide zice:

„Odrisianul Sitalce puse în mișcare dentii pe traciai cei așezați la sud de munții Hem și Rodop, căci toți îi erau supuși pînă la litoralul Pontului și pînă la Elespont; apoi pe geți și pe alții cîți se află la nord de Hem d-a dreapta Istrului în apropiere de Pont. Geții și ceilalți de acolo sînt vecini sciților, avînd aceleași arme și obiceiuri, toți arcași călări (p\io-pol te xoxq SK\)\0aiq Kcci ojxoakE-ooi, rc&vxexq iunotoxoxai). Sitalce a mai chemat o mulțime de munteni liberi din Tracia, armați cu pumnare și numiți davi, cari lăcuiesc mai cu seamă în Rodop (TCDV opeivcov OπtcKc6v rcoMoix; itov ccOTOVOJICOV, KOU jiaxocipocpopoov, oī Aioi KCC-Xouvtai, PoSorciiv oi KXEXOXOI OIKOWTES)”.

Apoi adauge:

„Din pedestrimă, cei mai viteji erau purtătorii de pumnare cei liberi, veniți din Rodop”.

Mai incolo:

„în aceeași vară veniră la Atena trei sute pedestri traci din neamul dacic armați cu pumnare (TCDV ©paicc&v TCDV jiaxcupocpoptov xox> Ai-OCKOU yevouq)”.

în acest mod, după irecuzabila mărturie a lui Tucidide, cu mult înainte de a se așeza în România dacii erau plăiasii și geții cîmpeni; și dacă i-am urmărit și mai sus în istoria primordialelor migrațiuni ale ginții tracice, ne-am convinge, poate, că plăiasii au fost daciai și cîmpeni geții chiar

înainte de a fi trecut din Asia în Europa; dar această interesantă problemă ne va preocupa în *Istoria etnografică a Munteniei*.

În cursul unui laborios semimileniu, fie la sud, fie la nord de Dunăre, geții și dacii conservau absolutamente aceleași două feliiuri de trai: sub orice latitudine sau longitudine geografică, ei își căutau, fiecare aparte, cîte o normă teritorială stereotipă.

Geții sînt toți *arcași călări*, zice Tucidide.

Dar oare nu tot așa îi descrie și Ovidiu? <

„Călări pe cai sălbateci vrăjmașii vin încoace,

Vestind a lor sosire săgețile ce zboară,

Și rămînînd drept urmă pămîntul despuiat!”

Qricît de mare ar fi avîntul civilizațiunii umane, astăzi ca și-n epoca lui Tucidide, cîmpia este specialul tărîm al cavaleriei și al armelor *departe-aruncătoare*, ca să ne fie permis a ne exprime astfel: săgeată, glonț, ghiulea, tot una.

Însă o dată încarnîndu-se printr-o secolară ședere pe șes această tactică ostășească cu diferitele-i urmări directe și indirecte asupra moravurilor, cum oare voiți ca o asemenea națiune să nu dorească aceeași dispozițiune a solului în toate trecerile sale succesive din țară în țară, ferindu-se cu dinadinsul de munți, unde calul și arcul sînt dopotrivă la strîmtoare?

Pe daci, de altă parte, pe cînd lăcuiau încă în Rodop, Tucidide ni-i depinge pedestri și purtători de n&xccipcu, adică de nește mici săbii răsucite, avînd o formă cam de seceră și pe cari noi nu le știm traduce mai bine decît prin *pumnare*, căci romanii le ziceau *sica*°.

Tot pedestri și tot jiaxaipo9opoi se reprezintă gloatele dacice și pe basrelievurile Columnei Traiane, deși scena se petrece în Carpați și cu cinci secoU mai încoace.

Negreșit că vor fi fost și călăreți pintre daci, după cum vor fi fost și pedestri pintre geți; vor fi avut arce și dacii, după cum vor fi avut pumnare și geții; între zone extreme fiind mai multe puncturi intermediare, un fel de trai intermediar este și el o neapărată consecință pentru mărginașii a două națiuni limitrofe; părțile mai descoperite ale Olteniei, Doljului sau Romanașul, bunăoară, au fost celebre altădată prin caii lor, după cum vom vedea în *studiul IV*, și tot acolo petreceau cei mai buni arcași români din evul mediu, celebrați în legendele germane din acea epocă; dar cu toate acestea e nu mai puțin adevărat că pe Colum-

na Traiană nu caii și nu arcele/ ci mai ales pedestrima și pumnarele formează trăsura caracteristică a ostașului dacic; o trăsură ce-l distinge anume de arcașii călări geți, veniți, de la gurile Dunării în ajutorul lui Decebal și cari, precum știm din Ovidiu, nu difereau într-un nemic de arcașii călări sarmați.

Pedestrima și armele *d-aproape-lovitoare, fie* pumnar, fie măciucă sau altceva, au fost și vor fi totdeauna proprii regiunilor muntoase, unde omul în luptă cu semenul său, ca și-n grosolanul duel pept la pept cu ursul, are mai multă nevoie de un bun cuțit decât de un armăsar sau o carabină.

Iacă de ce și dacii, o dată dedați a se cățăra pe piscuri, puțin le păsa de a trăi la sud sau la nord de Dunăre, dar numai nu cumva pe cimpie, ci tot pintre pletoase culmi alpine.

Darwin, ale cărui observațiuni, luate una câte una, sînt generalmente atît de fine și atît de juste, fără ca totuși din suma lor să rezulte sinteza ce-i place să și-o închipuiască; Darwin citează, între celelalte, două exemple foarte originale și anume:

1. Americanii niimîtipayaguas se nasc cu nește gambe de tot subțiri și nește brațe de tot groase, fiindcă părinții și moșii lor, petrecînd zi și noapte în luntri, exercitaseră mereu minele prin cîrmă, dar nu făceau mai nici un uz de picioare;

2. Eschimoșii se nasc cu o aptitudine extraordinară pentru pescărie, numai și numai fiindcă toți ascendenții lor n-au avut aproape nici o altă treabă fizică și intelectuală decât de a prinde viței de mare¹¹.

Imaginați-vă că un eveniment silește pe payaguas și pe eschimoși a emigra.

Un payagua, cu gabele lui cele neputincioase, fi-va oare în stare de a se așeza în munți, unde, asemenea căprioarelor, trebui să sară din stîncă în stîncă?

Un eschimos, croit din matrice a fi pescar, va căuta pretutindeni un țărîm unde să nu-i lipsească viței de mare.

Nu este numai atîta.

Un medic francez a dezvoltat în trei studii consecutive foarte remarcabile rezultatul propriilor sale observațiuni în Mexic asupra efectelor fiziologice ale aerului rarefiat¹², de unde conchide despre extrema dificultate a indivizilor din șes de ase aclimataîntr-o regiune muntoasă pentru care, ca să respire și să îmbie, omul trebui să aibe un pept mai larg și nește membri de moțiune mai musculoși decât ceea ce-i era necesar în aerul mai condensat și pe solul mai oblu al cimpiei.

„Cîteva hurmale și puțină apă zice un alt igienist - ajung pentru a sătura pe arabul din Sahara, pe cînd eschimosul se indoapă cu proviziuni enorme de grăsime de balenă. Această diferență de nutrimint este un efect al climei; însă ea trage după sine nește obiceiuri cari modifică starea materială și activitatea vitală a organelor. De aci se nasc rezultate organice ce se transmit prin ereditate. Modificațiunile căpătate de cătră strămoși devin nește trasure congenitale în constituțiunea strănepoților. Din tată în fiu, arabul este subțire, vioi, musculos, macru; eschimosul e indesar, gras, greu..”¹³

Dacă o națiune întregă, constrînsă de forță, ar fi silită a se muta vrînd-nevrînd din șes în munte, majoritatea s-ar stinge cu timpul, conservîndu-se numai indivizii cei excepționali, adică cei mai peptosi și mai viuoși, cari ar produce iarăși cu încetul o posteritate tot atît de viguroasă ca și părinții lor, constituînd o *nouă* națiune eminentemente munteană; însă majoritatea cea menită a peri nu s-ar mîngia printr-o asemenea perspectivă de renaștere: ea preferă a-și căuta chiar în emigrațiune aerul și solul cîmpean al patriei primitive.

O națiune munteană, de altă parte, crescînd în atmosfera cea sănătoasă, robustă, foarte ozonizată a înălțimii, se topește în șes, unde un singur prînz copios ca la munte poate să ucidă pe un individ sanguinic, supraviețuînd dintre toți numai constituțiunile cele mai debile, ai cărora moștenitori formează acolo un *nou* neam curat cîmpean, ceea ce însă nu va surîde în vecii vecilor majorității celei osîndite la moarte: ea va ocoli șesul, strămutîndu-se din munți tot în munți, chiar dacă ar trebui să-i caute prea departe.

Aceasta este *influența teritorială postumă*, o lege istorică dintre cele mai importante, dintre cele mai fecunde în consecințe, căci ea ne permite ades a rectifica unele azardoase concluziuni ale erudiților moderni asupra migrațiunilor diverselor popoare.

O gînte munteană se mută totdeauna din deal în deal; o gînte cîmpeană - din șes în șes; excepțiunile sînt prea puține, dacă sînt...

Duplicitatea numelui Dunării

Sub Ovidiu, ca și sub Erodot, Oltul despărțea teritoriul nostru în două mari secțiuni, foarte bine determinate prin diferența condițiunilor climaterice și prin diversitatea elementelor etnice; să observăm însă totodată că-n ambele acele epoce briul carpatin de la Turnu-Roșu pînă

pe la Vrancea tindea, prin analogie fizică, să aparțină anume poporului așezat în Oltenia.

Sub Erodot, Oltul separă pe agatirși de sciți.

Sub Ovidiu, pe daci de geți.

Originea sciților și agatirșilor era identică¹, dar nu identice erau și obiceiurile lor².

Dacii și geții, avînd aceeași limbă și ieșiți dintr-o singură tulpină tracică, se deosebeau unii de alții prin moravuri aproape în toate ramurile activității naționale respective: în tactica militară, în port, în arhitectură, în răzbel și-n pace.

E și mai mult decît atita: Oltul tăia în două bucăți foarte distinse nu numai pămîntul, nu numai poporațiunea, dar pînă și cursul Dunării.

Ovidiu și Strabone sînt cei întii clasici cari constataseră, unul între latini și cellalt între elini, duplicitatea nominală a Danubiului.

Poetul zice:

„Este o veche urbe, tare prin zid și prin pozițiune, aproape de țarmul Istrului celui cu două numi”:

„... ripae vicina binominis Istri”.

Geograful se exprimă și mai clar:

„Καὶ γὰρ *xox* > *nox* > *nox* > *t a jxev avco* Καὶ *npoq xctiq* ἰκρίϋαίϋ *uxpri* \ie%*pi* TCOV KaTapaKTcov Aavomov (variantă: Aavoupiov) Ttpoarryopevov, a jidXiaTa 8ta TCOV AaKcov (pepeTai, Ta K&TCO u.e%*pi* *xox* > novTOD Ta iiapa *xoix*; *Tixaq KaXox* > *axv* "Icpcov",³

Adecă:

„Iar susul fluviului, anume de la sorginte pînă la cataracte, cari acestea se află mai ales lingă daci, se numește Danubiu, pe cînd josul pînă la Pont, lungind teritoriul geților, se cheamă Istru”.

Prin cataracte Strabone nu înțelege așa-zisele *gherdapuri* dintre Severin și Orșova, ci întreaga cotitură olteană a Dunării, căci:

1. El 'spune că fluviul se numea Istru numai în dreptul pămîntului getic: Teapa *xovq Tixaq*, vrea să zică exclusivamente de la Pont pînă pe la Olt, deoarece niciodată geții nu se întinseseră mai departe;

2. El lămurește că dacii nu lăcuiau lingă Istru, ci lingă Danubiu: *jidjxaTa Sia* TCOV AaKcov;

3. *K a T a p d K T a i* -le lui Strabone corespund din punct în punct cu *KOA, -noq-ul*, adecă îndoitura Dunării pînă la care, după Erodot, se întindea dominațiunea scitică, și de la care mai încolo se începea pămîntul agatirșic.

Geții, ca și predecesorii lor sciții, locuiau cel mult pînă la țarmul răsăritean al Oltului.

Dacii, ca și agatirșii mai denainte, stăpîneau litoralul danubian nu-mai pe latura apuseană a Oltului.

Colpul Dunării în Erodot, întocmai ca în Strabone *cataractele*, cuprinde tot spațiul între Cerna și Izlaz, deși în stricta realitate, examinînd mapa cu acea precizie pe care n-o putem pretinde de la părinții studiului geografic, gherdapurile, ca și îndoitura fluviului, se află cu mult mai spre occidente de Olt.

Conformitatea între Strabone și Erodot este aci un argument peremptoriu, chiar dacă n-am avea deja celelalte două de mai sus, cari sînt cu atît mai decisive cu cît se bazează pe context.

în acest mod geticul Istru curgea de la Pbnt pînă la gurile Oltului; de la gurile Oltului mai încolo - dacicul *Danubiu*.

Oltul, după cum am spus-o, despica pînă și Dunărea în două zoane separate!

Nu aici vom cerceta interesanta etimologie a dublei numiri *Istru* și *Danubiu*, pe care o rezervăm pentru o altă ocaziune.

Tot ce vom dezbate acuma este antica binomităte a cîtorva alte rîuri ale noastre; o binomităte a carii explicațiune nu e fără interes pentru istoria originilor teritoriale ale naționalității române.

50

Binomitătea Oltului

în analiza Munteniei sub Erodot, noi arătarăm că Oltul purta numele de *Maris*, adecă de „hotar”, în porțiunea-i cimpeană, contingente spre răsărit cu teritoriul scitic.

în zilele lui Ovidiu, josul Oltului conserva încă acest nume de *Maris*, după cum văzurăm tot acolo din Strabone; în același timp însă apare *Alutus* într-o lungă elegie la moartea lui Drus, pe care unii o atribuie chiar lui Ovidiu, alții amicului său Pedone Albinovan, ceea ce se pare a fi mai probabil.

Iacă pasagiul, după cum se citește el desfigurată în toate edițiunile:

„Rhenus, et Alpinae valles, et sanguine nigro

Decolor infecta testis Itargus aqua;

Danubiusque rapax, et Dacius orbe remoto

Apulus, huic hosti perbreve Pontus iter...”

Nisard traduce:

„Et le Rhin et les vallees des Alpes, et Itargus aux eaux rougies par le sang noir et le Dace Apulien relegai aux extremities du monde et vers lequel le chemin le plus court est le Pont Euxin”.

Apoi adaugă într-o notă:

„Apulus etait une viile de la Dacie, aujourd'hui la Transilvanie”.

Noi preferim a citi textul:

„... et Dacius orbe remoto
Alutus, huic hosti perbreve Pontus iter...”;

traducînd:

„Rinul și văile alpine, și Itargul purtînd mărturia negrului sînge în undele sale pîngărite, și furioasa Dunăre, și la marginea pămîntului dacicul Olt, inamicul cîtră care Pontul ecea mai scurtă cale”.

Temeiurile noastre sînt:

1. Facilitatea paleografică cu care *Alutus* s-a putut citi *Apulus* de cîtră copişti sau de cîtră editori;

2. Forma *Alutus*, mai corectă decît *Aluta*, ne întîmpină pe *Tabla Pbutingeriană* și într-o prețioasă inscripțiune din chiar timpul lui Traian, pe care o vom reproduce mai la vale; pe cînd orașul Apul nu figurează nicăiri în scripte sau monumente ca *Apulus*, ci numai ca *Apulum* și *Apula*;

3. *Dacius* este evidentamente un adiectiv: *dacicul*, iar nicidecum un substantiv, după cum îi tradusesese Nisard, cărui i-a plăcut totodată, viceversa, comițînd o a doua eroare, nu mai puțin inexplicabilă, a preface substantivul *Apulus* în adiectiv: „le Dace Apulien” în loc de „l'Apulus dacique”.

Aplicarea unui epitet de naționalitate cîtră un oraș este mai-mai fără exemplu în literatura latină, ca și-n cea modernă, căci o urbe aparține în regulă unei singure națiuni, încît n-are nevoie de a mai fi definită prin asemeni calificative; pe cînd cursul unui fluviu, din contra, cele mai multe ori fiind stăpînit în lungul său de cîtră un șir de popoare diverse, se justifică necesitatea unei lămuriri.

Mai pe scurt, *dacius Apulus* ar fi un anormal pleonasm, de vreme ce Apulul era numai dacic; *dacius Alutus* este o expresiune foarte normală, fiindcă putea să fi fost și *geticus Alutus*, mai ales în poezie, întocmai după cum Lucan și chiar Ovidiu întrebunțează mereu *Scythicus Hister*;

4. Orașul Apul aflîndu-se în Transilvania, nu înțelegem în ce fel i s-ar fi putut pune în legătură cu Pontul; „huic hosti perbreve Pontus iter”,

ceea ce cadrează însă de minune cu Oltul, unit cu Marea Neagră prin Dunăre și pe unde tot atunci se începuse *hostilitas* între daci și romani;

5. Nu e de crezut că renumele orașului Apul ar fi ajuns pînă la Tibru, deoarece romanii nu cunoșteau încă pe teritoriul dacic nici o altă localitate intermediară, și-apoi nu era nici măcar capitala Daciei;

6. Zicerea „orbe remoto” corespunde anume cu susul Oltului, *Alutus* propriu, pe cînd partea-i de jos se numea *Marisus*; deși altmîntre Ovidiu, după cum văzurăm deja, socotea ca margine a lumii tot ce se afla imediat sau mediat la nord de Dunăre;

7. în cele patru versuri, pe cari le cităm din elegia la moartea lui Drus, figurează numai numiri de fluvii: *Rin, Itarg, Danubiu*.

Oltul apare aci perfectamente la locul său: *Danubius et Alutus*.

O urbe, fie Apul, fie orișicare, nu încap.

Iacă de ce simțul critic cere imperios de a se admite *Alutus* pentru *Apulus*; o cere cu atît mai mult că:

8. Chiar alături se observă trebuința unei alte corecțiuni analoage: în loc de *Itargus* a se citi *Isurgis, Isurgus*, căci cel întii nume nu ne întîmpină la nici unul dintre scriitorii antici, pe cînd despre cel al doilea noi găsim în adevăr în Floru: „*Drusus praesidia atque custodias ubique disposuit, per Mosam flumen, per Albim, per Visurgim*”;

9. Deja răposatul Bărnăț banuia că numele orașului *Apulum* sau *Apula* are tot aerul de a fi fost impus localității de cîtră romani în urma cuceririi Daciei;

în adevăr, numai în Italia noi găsim *Apulia, Teanum Apulum* etc.;

10. Mai departe noi ne vom încredința că în zilele lui Ovidiu, Strabon și Albinovan, cu un secol înainte de Traian, dacii nu pătrunseseră încă în Transilvania.

Din cele zece argumente de mai sus, numai cinci ar fi de ajuns pentru a stabili o certitudine istorică.

Așadară pasagiul întreg sună:

„Rhenus, et Alpinae valles, et sanguine nigro
Decolor infecta testis Isurgus aqua;
Danubiusque rapax, et Dacius orbe remoto
Alutus, huic hosti perbreve Pontus iter...”

Patru riuri: două germane, Rin și Visurg; două dacice, Dunăre și Olt; două primare, Dunăre și Rin; două secundare, Olt și Visurg.

Puțin ne importă dacă autor al elegiei a fost Albinovan sau Ovidiu.

în ambele cazuri ea s-a scris pe la anul 10 după Crist, adică îndată după moartea lui Drus, ceea ce ne înavuștește cu un dat cronologic precis.

Numele Oltului a fost însă cunoscut romanilor cu doi secolii și mai-nainte de Ovidiu, ceea ce se poate constata iarăși prin critică, fără ale cării lumina ar fi rămas scilciate, grație ignoranței vechilor copiiști și neglijinței noilor editori, sute și mii de numi proprii din literatura greacă și latină.

Ceea ce Scaligerii, Casaubonii, Lipsii, Burmannii, Wesselingii Heynii, Reiskii etc, etc, etc au făcut de mult pentru purificarea texturilor clasice în privința Europei occidentale, așternind calea criticismului ulterior al Dindorfilor, Meinekilor și Mullerilor, trebui măcar să se înceapă o dată și pe tărîmul istoriei române.

Un fragment din Cneiu Naevius, poet roman dintre cei mai vechi, tocmai de pe la anul 250 înainte de Crist, abia cu vro doi secolii posterior lui Erodote, zice:

„Vos qui accolitis *Histrumfluvium* atque *Algidum*”

Adecă:

„Voi ce lăcuiți lângă fluviul Istru și lângă Algid...”

Algidul în acest pasagi este o enigmă.

Nicăiri, și cu atât mai puțin în părțile Dunării de jos, în latineaisrrtzZui despre care vorbește Naevius, n-a existat vreodată un rîu cu acest nume.

Vrînd-nevrînd, în loc de *Algidum* cată să se pună *Alutum*.

Un munte zis *Algidus* cu un orașel omonim era în vecinătatea Romei, oferind copistului lui Naevius un sunet familiar, „care l-a împins a metamorfoza *Alutum* în *Algidum*, fără să-i fi venit în minte că:

1. O asemenea localitate nu se afla nicăiri afară din Italia;
2. Nici chiar în Italia „Algidus” nu este o apă;
3. Textul vorbește anume despre un rîu de lângă Dunăre.

A preface *Alutum* în *Algidus* era cu atât mai ușor, cu cît adiectivul *Algidus*, însemnînd latinește *friguros*, se părea a fi termenul cel mai propriu a desemna un rîu din regiunea Dunării, pe care Ovidiu o numește

mer eu: frigiduslster.

Rectificînd dară versul:

„Vos qui accolitis *Histrum fluvium* atque *Alutum*...”, noi dobîndim cea mai veche mențiune despre partea de sus a Oltului: *Alutum*, căci

josul acestui fluviu, mai apropiat de lumea clasică, fusese cunoscut din vechimea cea mai depărtată pînă în epoca romană sub numele de *Maris*.

Cele spuse se rezumă în următorul tabel de binomitate:

OLTUL	
Alutus	Maris
(de la izvor pînă la cîmpie) în <i>Naevius</i> (250 ante Chr.) <i>In Albinovan</i> (10 post Chr.)	(de la cîmpie pînă la Dunăre) în <i>Erodote</i> (450 ante Chr.) în <i>Strabone</i> (10 a. Chr.)

Mențiunile mai proaspete ale *Oltului*, toate din primii secolii ai creștinismului, sînt:

1. în inscripțiunea traianică, pe care o vom reproduce mai la vale și care demonstrează și ea, între celelalte, cum că legiunile romane la intrarea lor în Dacia găsiră deja aci numele de *Alutus*;
2. în Ptolemeu sub forma de *AXovxaq*;
3. Tot așa în Dione Casiu¹²;
4. *Alutus* pe *Tabla Peutingeriană*¹³.

51

Oltul, „rîu de aur” în limba agatîrșică

Anteroman și chiar antetracic, deoarece pe la anul 250 înainte de Crist, cînd citim deja *pe Alutus* în poetul roman Neviu, în munții **Țărei** Românești lăcuia încă neamul scitic al agatîrșilor, dacii lui Berekist pătrunzînd aci abia sub Cezar, să ne întrebăm acuma: ce însemnează cuvîntul *Olt*?

„Cel întii cunoscut din toate metalele - zice un chimist - a fost aurul. Culoarea și lucirea sa nu pot a nu atrage atențiunea sălbatecilor, și chiar a unor animalii, precum sînt cioarele, corbii și alte paseri furătoare; al doilea, aproape totdeauna el se găsește în stare nativă, adică cu culoarea sa, cu lucirea, cu celelalte proprietăți ale sale fizice”¹.

Prin urmare, popoarele, imigrate în Europa din anticitatea cea mai imemorială, cunoscuseră aurul încă din epoca petrecerii lor anterioare în Asia.

Numele aurului în diverse limbi europene se resimte de această comună origine a primei cunoștințe, provenind generalmente din radicala ariană *ghar*, a strălucii.

Iacă ce zice Pictet:

„Sanscritul *hirana*, *hiranya*, *harana*, aur. Zendicul *zara*, *zairi*, aur; *zaranya*, aurit; *zaremaya*, de aur. Persianul *zar*, *zarr*, aur; *zarîn*, de aur.

Curdicul și buharicul *zer*, aur; afganicul *zor*; oseticul *gharin*, păstrat în compozițiunea *siz-gharin*. Cu forma zendică, care substituă lui *h* pe *z*, se leagă, cu schimbarea lui *r* în *l* și adausul unui sufix, slavicul *zlato*, aur, rusește *zoloto*, polonește *zloto*, boemește și serbește *zlato*, în dialectul letic al limbei litvane *zelts*. Sufixul *t*, ca și *l* în loc de *r*, se găsește de asemenea în limbele germanice, la cari însă guturala primitivă devine *g* sau *k*: goticul *gulth*, aur; anglo-saxonul *gold*, scandinavul *gull*, vechiul teutonic *kolt* etc, de unde finlandezul *kulti*, estonicul *kuld*, laponicul *golle* și altele. În fine, grecul *xp-booq*, poate din %epuaq sau %epmoq, diferă numai prin terminațiune. Toate aceste cuvinte ne conduc la radicala *har*, *zar*, *zal*, *jal*, *gar*, *gal* etc. în înțeles de a străluci; și-n adevăr noi o aflăm sub forma-i cea mai veche în sanscritul *ghri*, *ghar*, a străluci, de unde *ghrita* - strălucitor, *gharma* - lumina solară etc."²

Aducîndpe germanicul *gold* =galta și pe slavo-leticul *zlato* =zalta, Pictet a uitat o a treia formă, tot cu *l* și cu *t*, dar distingîndu-se prin pierderea totală a consoanei inițiale.

Această omisiune e cu atît mai surprinzătoare, cu cit tocmai limba latină ne oferă un vestigiu necontestabil al unei forme *alta* cu accețiune de aur.

Curtius, filologul cel mai circonspect, carele mai niciodată nu admite decît numai cazurile perfectamente sicure, a observat deja că din aceeași tulpină cu germanicul *gold*, cu slavicul *zlato* și cu ceilalți termeni omogeni, derivă latinul *lutum*, în înțeles de culoare de aur³.

yfiubescere luto" în Nemesian⁴, „*lutea ardescunt sulphura*" în Ovidiu⁵, „*aurora lutea*" în Virgiliu⁶, indică în adevăr foarte clar acest caracter auros al latinului *lutum*, carele, atît prin semnificațiune, precum și prin lungimea lui *u*, diferă cu desăvîrșire de *lutum*, lut și orice necurățenie, „*amica luto sus*" al lui Qrațiu⁷.

Lutum a pierdut nu numai pe consoana inițială, dar pînă și pe vocala *a*, pe care deși Hugo Weber crede că a conservat-o un alt cuvînt latin, anume *aluta*, citînd din Pliniu: „*auraria metalla quae aluta vocant*"⁸, totuși pasagiul în cestiune lipsind în cele mai bune edițiuni ale nuturalistului roman, noi unii nu cutezăm a-i da vreo importanță.

Negreșit că latinul *lutum* provine dintr-o formă mai veche *alutum*, născută la rîndul său prin pierderea lui *h*, ca în *anser* din *hanser*, *olus* din *holus*, *via* din *vehia* etc, dintr-o formă și mai veche *halutum*, căci fără o asemenea gradațiune ne-ar fi imposibil a ne urca la radicala *ghar*; inițiala *a* se vede însă a fi dispărut din limbă într-un period foarte de-

părtat, astfel că-n monumente literare ne întîmpină numai *lutum* cu adiectivul său *luteus* și cu deminutivul acestuia *luteolus*.

Necomplet la latini, *alutum* se regăsește bine conservat afară din lumea indo-europee mai în toate dialectele turanice, în cari păstrează accețiunea concretă de aur: *altun* la uiguri, bașkiri, nogai, chivesi și turci; *alton* la turcomani; *altân* la mesceraci, kirghizi și felurite alte triburi siberiane; *iltân* la ciuvași; *altt* la Ieniseisk; *altan* la tunguși⁹.

Fiind evidente că turanii au împrumutat pe al lor *alt* de la ariani, cari singuri posedă radicala *ghar*, avem a constata de la cine anume dintre diversele ramure indo-europee au putut ei să contracteze acest împrumut.

Dînd la finezi peste *kult* - aur, nu e greu a conchide, prin persistința guturalei inițiale și prin vecinătatea ambelor ginți, cum că dinșii l-au luat din vechiul teutonic *kolt* - aur.

Tot așa turanii n-au putut primi pe *alt* decît dintr-o limbă ariană limitrofă, în care numele aurului pierduse guturala inițială.

Prin urmare nici la inzi sau zenzi, nici la greci, slavi, germani sau celți, la cari toți această guturală inițială parte s-a păstrat intactă și parte s-a sibilat.

Alutum italic este prea izolat și prea departe de hotarele vîței turanice.

Unica soluțiune admisibilă rămîne stinsa limbă ariană a sciților, cari în regiunile Uralului și ale Mării Caspice se ciocneau mereu din cea mai înaltă vechime cu felurite triburi turanice, astfel că numai dinșii erau în stare să transmită acestora pe *alt*.

Agatîrșii, stăpîni primordialii ai Olteniei, au fost o simplă creangă din gîntea scitică.

Iacă tradițiunea locală, culeasă de cătră Erodote, care, după obiceiul anticității, îmbrobodește faptul istoric într-o ingenioasă țesătură mitică:

„Agatîrs, Gelon și Scit au fost trei frați, născuți din unirea lui Ercule cu o ființă jumătate-femeie și jumătate-șarpe. Tatăl lor le lăsase un arc și un briu, pe cari cine dintr-inșii va putea să le întrebuițeze, tinzînd arcul și stringînd briul, acela să domnească asupra țării, iar ceilalți doi să-și caute un adăpost aiuri. Scit, cel mai mic dintre frați, a reușit singur în această încercare, și de la el au purces sciții. Ceilalți doi emigrînd, de la dinșii se trag agatîrșii și gelonii"¹⁰.

Asupra acestui mit celebrul istoric polon Bandtkie observă:

„Precum fabula slavică despre cei trei frați Lech, Rus și Ceh trebui considerată ca o indicațiune adevărată despre înrudirea celor trei limbe slavice polonă, rusă și boemă, astfel și fabula adusă de Erodote de-

spre cei trei frați Agatirs, Gelon și Scit servă numai a constata omogenitatea de limbă la cele trei popoare agatirși, geloni și sciți. în același înțeles tot Erodot ne arată ca frați pe părinții a trei neamuri înrudite prin limbă din Asia-Mică: Lydus, Carus și Mysus. în același înțeles în timpii mai noi fabula germană ne dă iarăși ca trei frați pe Fryso, Saxo și Bruno, din cari s-au descins frizii, sașii și brunsvicianii. "

Observațiunea lui Bandtkie e atît de luminoasă, încît nu are nevoie de a mai fi amplificată.

Prin limbă agatirșii difereau de sciții propriu-zisi ca rușii de poloni sau ca sașii de frizi.

în numele aurului deosebirea la agatirși și la sciți a putut fi cel mult ca între *zloto* polon și *zoloto* rusesc sau ca între anglo-saxonul *gold* și teutonicul *kolt*.

La sciți aurul chemindu-se *alt*, același termen pentru același lucru cată să fi avut și agatirșii.

Iacă de unde provine anticul nume anteroman și antedacic al porțiunii superioare a Oltului: *Alutus*.

Oltul fiind *avros* mai cu seamă în partea-i de sus, pe unde cară cu profuziune darurile metalice ale Carpaților, epitetul de „riu de aur” nu i se putea impune decît numai acolo de cătră agatirși, pe cînd sciții cei de pe cîmpia României, tribul „plugarilor” după Erodot, dpoTfjpep, pe cari partea de jos a acestui fluviu îi despărțea de Agatirșie, preferau a-1 numi *Maris* „hotar”, deși în dialectul lor, ca și-n cel agatirșie, aurul se chema de asemenea *alt*.

La marginea răsăriteană a vechiului teritoriu scitic, dincolo de Nipru, ni se prezintă o altă apă *Olt*, pe care analele moscovite o menționează adesea în secolul XII¹², iar o cronică polonă din secolul XIV o descrie: „magnum fluvium Tartarorum, nomine Olth, cuius latitudo extenditur ad unam leucam gallicanam, cuius impetuositas cunctos exterruit”¹³...

Acolo este „Oltul” scitic, după cum al nostru e cel agatirșie, doi termini sincronici și omogeni exprimînd aceeași idee de rîu-de-aur.

Originea numelui „Jiu”

Să trecem la un al treilea rîu *binom*, rivalul Oltului, maiestuosul Jiu, carele și el sparge Carpații pentru a străbate la noi dm Transilvania și după numele cărui întreaga Oltenie se zicea cîteodată în crisoave: „banat al Jiului”¹⁴.

„Asta e țara cea roditoare,
Asta-i cîmpia cea zîmbitoare,
Ce-ntîi pe dînsa holde-auresc;
Asta-i ținutul de vechi costume;
Care e mîndru de al său nume,
Ce Oltul, Jiul, rotînd în spume,
Ca sentinele îl ocolesc!”¹⁵

Forma poporană actuală a acestui nume este *Jiu* și *Jii*; forma străină, trecută în celelalte limbe prin canalul germanilor, este *Shyl* sau *Schil*; forma română veche, înregistrată în urice începînd de prin secolul XV, este *Jilu* și *Julu*, ceea ce probează că vocala de mijloc, intermediară între *i* și *u*, era *î*.

Din numele cel vechi *aMUului*, neavînd sonul palatal; germanii făcură *Schil*, reținînd foarte corect restul cuvîntului; iar românii, după cunoscuta proprietate a limbei noastre, o proprietate însă despre care nu se găsește nici o iirrnă pînă la jumătatea sutimii XV¹⁶, au muiat pe finalul *l*: *dmJilu-Jiiu*.

De unde va fi luat d. Bolliac că Jiul este „le *Gilid* (!) des Romains”¹⁷, nu știm; probabilmente, venerabilul arheolog confundă aci, după cum o făcuseră și alții mai-nainte, Jiul oltean cu rîul *Gilfil* din Iornandea sau *Gilpit* din geograful Ravenat¹⁸, nebăgînd de seamă că acest Gilfil sau Gilpit se afla lingă actualele riuri transcarpatine Criș și Mureș¹⁹, încît nu se potrivește deloc cu Jiului nostru.

Neștiind din texturi cum se chema în anticitate importantul rîu oltean, nu urmează încă imposibilitatea de a n-o putea afla de aiuri pe o cale științifică nu mai puțin sigură.

Metodul analitic cere mai întii de toate de a se cerceta după putință dacă sonul *j* la începutul *Jiului* este primordial sau numai vechi.

Cu alte cuvinte, trebui să definim valoarea genetică a inițialului }**K** în vorba poporului român; zicem: „în vorba poporului român”, căci limba cultă poate fără nici un inconvenient să-1 suprimă cu desăvîrsire, înlocuindu-1 în majoritatea cazurilor prin *dj* (*ge, gi*) ca la italieni²⁰, uneori excepțional prin *i* ca în *mai* din *majus*, sau prin *s* denaintea unei consoane, bunăoară *vrashbă* pentru *vrajbă*.

Toate vorbele de origine slavică cu >**K** în cap au conservat la noi întocmai sonul pe care-1 au la slavi în prototipurile lor: *joardăjtniță, jale* etc.

Această ecuațiune însă n-ar fi nicidecum exactă în privința vorbelor române provenite din alte fîntine decît cea slavică.

Drept probă, iacă un tabel:

IKug, latinește *iugum*, după cum se citește în inscripțiuni și-n cele mai vechi manuscrite¹⁰;

iKoi, latinește *Jovis*;

Hfos, latinește *deorsum*;

TKude, latinește *iudex*;

TKoc, latinește *joco*;

TKumătate, latinește *dimidietas*;

IKune, latinește *iuvenis*;

TKunghi, latinește *iugulum*;

TKur, latinește *iuro*;

TKale, planta *salvia*;

IKold, medianul *soldum*, latinul *solidum*¹¹;

TKeț, latinește *sessus*, în greaca bizantină *oex̄toq*¹²;

ȚKac sau *jaf*, de unde *ajăcui* și *a jafui*, din medianul *sac*¹³;

IKubră, adecă abces, grecește *canpoq*, *canpia*, **OT** \mb6jv, de la *orpto*;

TKemlă, nemțește *Semmel*;

TKeliță, ungurește *szelld* (citește *selld*);

IKemlugă, peștele *salmo*;

yKigă, la românii de peste Carpați numele *Sigismundus*;

IKigărit, ungurește *szigor* (citește *sigor*);

IKumalț, italianește *smalto*, nemțește *schmelz*...

De două ori avem; = d, de șapte ori; = i, și de zece ori; = s.

După știința filologică tranzițiunea lui s în; fiind posibilă numai prin intermediul unui z, astfel că *smalț* bunăoară a trebuit întâi să devină *zmalt* și apoi *jmalț*, se pot da aci trei urme de această trecere prealabilă a lui s în z la români: *zachar dmsaccharum*, „zer din serum și zeghe din *sagulum*.

înrudirea derivatului român; la începutul vorbelor cu un primitiv s ne ajută a descoperi sorgintea numelui topic *Jilu*, al căruia prototip este *Sil*

Pictet rennoadă la o temă *sil* anticul riu *Silis* din provincia venețiană, riul *Silarus* din Galia Cisalpină, și totodată mai multe ape *Sala*, *Salia* și *Saale* din Spania și Germania¹⁴.

în adevăr, mai în toate limbele vechi ale Europei termenul *sal*, cu formele sale regularmerite scăzute *sil* și *sul*, exprimă ideea de apă.

La celții din Irlanda verbul *silim* însemnează a curge, iar substantivul *sal* - spumă și mare.

Latinește *salum* este de asemenea luciul mării și chiar valurile unui fluviu, bunăoară în versul lui Stațiu:

„Amnis ut incumbens longaevis robora pontis

Assiduis oppugnat aquis: jam saxa fatiscunt,

Emotaequa trabes: tanto violentior iile,

Saevit enim majore salo...”¹⁵

Latinul *insula* și germanul *InseZ* nu sint decit *in-sala*, adecă „în apă”¹⁶; tot precum elenicul *v̄fjaoq* - insulă vine de la *crvcc* - a curge¹⁷, sau slavicul *ostrov* - insulă, din *stru* - a curge¹⁸.

Cu *insula* sau *Insei* concoardă și numele litvan al insulei: *sala*¹⁹, iar în vechiul dialect stins pruso-litvan *salus* însemna moină sau baltă²⁰.

Toate acestea și altele omogene provin din radicala indo-europee *sal* sau *sar*, **SL** *curge*, conservată mai cu seamă în limba sanscrită cu o mulțime de derivate analoage: *sara* - lac, *sărit* - fluviu, *sala* sau *salila* - apă etc.

Pliniu ne spune că sciții numeau *Silis* două mari riuri ale lor, Donul în Europa și Iaxartul în Asia: „Tanain ipsum Scythae Silin vocant”²¹, și mai la vale: „includente flumine Iaxarte, quod Scythae Silin vocant”²².

Și la sciții dar termenul *sil* avea accepțiunea generică de *apă* sau de *fluviu*.

O dată zise acestea, după ce demonstrarăm mai întâi că forma cea veche a Jiului nostru a fost *Sil*, mai trebui oare vreun comentariu?

Dar o probă mai decisivă decit toate se conservă pină astăzi în limba română.

53

Cuvîntul dacic „sir în limba română

Reproducem din d. Ion Ionescu un prețios pasagiu relativ la hidrografia Mehedințului:

„Trecînd dealul sau culmea cea mai înaltă a văii sau a luncei Motrului, dăm peste o mulțime de *păraie cari se numese jelțuri*. Satele din *jelțuri* sint toate situate lingă albiile păraielor. în valea de la Runcurel începe un *jelț*, care se duce și dă prin luncă la Mătăsaru. între culmea Motrului și lunca Mătăsarului sint văile prin cari trec *jelțurile*. Toate văile și luncele sint ocupate de ogoarele cele mai fertile ale locuitorilor din satele Miculești, Tihomir, Cozmănești, Slăvilești, Sura; iar la Sac *jelțul* de la Miculești dă în *jelțul* de la Mătăsaru. *Jelțul* de la Mătăsaru se pogoară înjos pe la Drăgotești și se unește cu cel de la

Miculești. Jelțurile aceste minunate se pot asemăna cu numeroase nervure ale unei frunze, căci nervure sînt apele cu luncele lor cele fertile. Dealurile sînt coperite cu păduri ce înfrumusețează coastele și văile prin cari trec jelțurile. Verdeța și activitatea vegetațiunii este întreținută numai de umezeala jelțurilor. Ce ar fi cînd apa din jelțuri s-ar scoate și cu dînsa s-ar iriga luncele? Ar fi un spectacol unic și pe care n-l-am văzut încă nicăiri, cu toate că am călătorit, și încă pe jos, numai în Elveția de două ori, și am văzut multe și minunate țări în occidentul Europei ca și-n orient, și în Asia-Mică, unde sînt peisajele cele mai pitorești și mai frumos înzestrate de natură. În jelțurile din județul Mehedinț pe lingă matcele lor sînt și alei de copaci; lingă matcă și pe albia văii sînt ogoare; la poalele dealurilor văilor sînt situate satele cu case între livezi de pruni și de tot felul de pomi roditori ce merg pînă sub sprinceană dealurilor. Din dreptul Mătăsarului peste deal se începe valea în care sînt satele Buhurel, Negomir, Ursoaie, Artan și Rac. Apa ce trece prin această vale se numește jelț și merge pînă la Borești, unde se împreună cu mai multe jelțuri ce vin din văi și merg toate la Ionesti de se varsă în Jii¹.

Jelț, această caracteristică denumire curat olteană a pâraielor, pe care în desert o veti căuta în restul Munteniei, în Ardeal sau în Moldova, ne oferă o formă modernizată a cuvîntului.

Nu mai departe decît în secolul XVI se zicea încă *jilț*, pe cînd tot atunci Jiul se chema *Jil*.

Într-un crîsov de la Alexandru Mircea din 11 iuliu 1571, privitor la satul Turcenii din districtul Gorj, noi citim:

„Au fost dat ei cu sufletele lor lui Zacharia și cetei sale moșia în Turceni *pe jilț în sus*, iar moșia lui Maniu și Stan este jumătatea cea *pe jilț în jos*”.

Și mai departe:

„Hotarul să se știe *de la gura jilțului*”.

În acest important document termenul *jilț* se repetă de cinci ori.

Astfelî vorba dacică *sil*, devenită *jil* printr-o lege de preferință a fonetismului român, după cum am văzut în paragraful precedent, trăiește pînă-n momentul de față în Oltenia, și-apoi numai acolo, în deminutivul *jilț*, contras din *jilut*, prin pierderea lui *u* ca în *usc* din *usuc*.

Jil, riu; *jilț*, pârîu; iacă o legitimă posteritate directă a *silului* dacilor.

Și cîte mai sînt altele, menite a se dezgîmînta din limba română cu încetul de cătră știința istorică, cu toate pedeele ce-i pune în cale

pedantismul unor închipuiți filologi, cari înlătorează orice nu li se pare a fi destul de *ciceronian* în graiul nostru, uitînd cu naivitate că o limbă, ca și un individ, se naște dintr-un tată și o mamă, nu dintr-un fantastic androgin.

Înainte de a trece la cellalt nume al Jiului, să ne oprim o clipă asupra unor riuri omonime.

54

Unde a fost districtul de Jales din secolul XIV?

Un pârîu numit *Jaleș* din județul Gorj se citește deja în diploma mirciană din 1387¹, iar actul confirmativ de la împăratul Sigismund din 28 octombrie 1429 ne spune și mai lămurit că pe malul acestui rîuleț se află satul Arcanii², care în realitate există acolo pînă astăzi, încît nu mai rămîne nici o îndoială că *Jalesul* din 1387 și 1429 este identic cu actualul *Jales*.

După numele acestui pârîu însuși districtul Gorjului în aceleași două documente se cheamă „județ de *Jaleș*”.

La prima vedere se pare curios cum de s-a botezat o regiune întregă după numele unui rîuleț fără nici o însemnătate, cînd știm că nemic nu poate fi mai secundar și mai terțiar decît pârîul gorjean *Jaleș*, un biet afluinte al pârîului Suhodol, carele la rîndul său se varsă în pârîul Bistrița, tributar iarăși al pârîului Tismana, tot din pârîu în pârîu!

Dar sînt oare mai respectabile pârîul Covurlui sau pârîul Tutova, după cari se cheamă două importante districte din Moldova?

Singura obiecțiune ce ni s-ar putea face este că satele Ploștina, Cireș și Leurda, menționate în diploma sigismundiană ca făcînd parte din „județul de *Jaleș*”, aparțin astăzi Mehedințului, nu Gorjului.

Da, însă ele se află anume la marginea dintre Mehedinți și Gorj, încît nu trebuia după secolul XV decît o mică modificare administrativă pentru a le lua de la unul și a le da celuilalt.

Tot astfel satul oltean Cumanii la Dunăre nu mai departe decît sub Matei Basarab era documentalment al Mehedințului³, pe cînd astăzi face parte din districtul Dolj⁴.

Totul probează că-n vechime districtul mehedințean se întindea mai mult decît acuma de la vest spre est, adecă călca peste Dolj, și mai puțin decît acuma de la sud spre nord, adecă era călcat de Gorj.

Aceasta se confirmă pe deplin prin mapa Olteniei, executată de cătră armata austriacă la începutul secolului trecut și unde sînt indicate hotarele tuturor districtelor⁵.

Iacă de ce, încă o dată, „județul de Jales” din epoca lui Mircea cel Mare este Gorjul, al căruia nume actual *Gor-Jiu* înseamnă slavonește „Jiul-de-sus”, după cum *Dol-Jiu*, numele învecinat al districtului craiovean, vrea să zică tot slavonește „Jiul-de-jos”.

O nouă probă, din cele nenumărate, cum că slavizarea nomenclaturii a fost la noi un simplu efect modern al influinței culturale a cirilicului, iar nicidecum al unui vechi amestec corporal cu slavii!

55

Originea cuvântului Jaleș

Prima silabă a numelui *Jales* este evidentamente *sal*, cu aceeași rațiune cu care *Jil* e *sil*, ambele numi oferindu-ne două derivate colaterale din radicala ariană *sal*, a curge, din care provine accepțiunea substantivală de „riu”.

Este mai anevoie a limpezi a douajumătate a cuvântului Jaleș: sufixul -es.

El ne întîmpină de asemenea în alte numiri locale, ca fluviul *Argeș*, pârîul *Brăteș* din Neamț și lacul *Brăteș* din Covurlui, muntele *Cdmeșdn* Gorj, *Gbeș* și *Büteș* din Argeș, *Pāndeș* din Dimbovița, *Gureș*, *Bābeș* și *Grbteș* din Prahova, *Spedeș* din Buzău etc, apoi în numi personale ca *Rāreș*, *Scāfeș*, *Peneș*, *Oreș*, *Verdeș*, *Bbldeș*, *Rācleș*, *Māreș* și altele; în fine, în vorbe ca *galeș*, *fruntes*, *oacheș*, *trupeș*, *leneș* și așa mai departe, toate cu accentul pe penultima silabă.

În limba maghiară sufixul -es (citește -eș) formează regularmente adiective determinative: *egyenes*, *penzes*, *beteges*, *reszeges*, *oreges*, *ne-meș* etc, și este cert că ungerii nu l-au împrumutat prin vecinătate de la români, căci el se află și-ntr-o altă limbă fineză foarte depărtată, anume la laponi *; dar trebui oare să conchidem de aci viceversa, că -es ar fi la noi totdeauna un maghiarism întocmai după cum -*nik* este totdeauna un slavism sau -*giu* un turcism?

Cu alte cuvinte, nește termeni ca „Argeș”/bunaoară, cari oferă toate indiciile unei înalte vechimi, să fie posterioare în limba română venirii ungerilor în Panonia în secolul X?

Există un mijloc decisiv de a răspunde la această întrebare.

Ca posteritate directă a tracilor, arnăuții sînt de același neam cu dacii, fără ca totuși la coastele Albaniei să fi lăcuit vreodată ungerii.

Ei bine, în limba albaneză radicalele verbale formează prin sufixul -es, cu accentul pe penultima silabă ca și la români, pe cînd la un-

guri el poate fi și pe silaba antepenultimă, termeni substantivali și adiectivali ca:

mbieles, sămănător, de la *mbîel*, seamăn;
mbyles, acoperiș de la *mbyl*, închei;
nemeș, blăstămător, de la *nem*, blastem;
prișes, corupător, de la *priș*, corump;
rișes, călău, de la *riș*, despoi;
hapes, cheie, de la *hap*, deschid;
hekies, suferind, de la *hekî*, trag etc.

Cîteodată între radical și sufix se intercalează o consună, ca în:

pimes, bețiv, de la *pi*, beau;
hames, mîncău, de la *ha*, mînc;
perghiones, spion, de la *perghioig*, pîdesc etc

Uneori în locul consunei figurează vocala de legătură e, ca în:

rembees, hoț, de la *remboig*, răpesc;
malekees, popă, de la *malekoig*, afurisesc;
kembees, zaraf, de la *kembeig*, schimb;
kendees, cîntăreț, de la *kendeig*, cînt, etc

D. Hahn constată un singur caz în care sufixul -es este secundar, adică se adaugă nu cătră o radicală verbală, ci la o temă nominală: *vendes*, pămîntean, de la *vend*, loc².

Albanezul -es nu este decît sufixul arian primar -as, carele în majoritatea cazurilor cere accent pe penultima silabă, adesea pe ultima, niciodată pe antepenultimă.

Acest sufix în limba sanscrită formează:

a. Numi abstracte neutre ca:

tāras, răpeziciune, de la *tar*, astrăbate;
rdhas, taină, de la *rah*, a uita;
fdvas, putere, de la *cu*, a mări etc.

(3. Apelative neutre ca:

crāvaș, ureche, de la *era*, a auzi;
cietas, spirit, de la *cit*, a cugeta;
pāyas, apă, de la *lapî*, a bea etc.

y. în dialectul vedic, prin trecerea accentului pe sufix, adiective ca:

tarās, iute, de la *tar*, a străbate;

tavds, forte, de la *tu*, a mări;

apās, activ etc.

în limba litvană sufixul *-as* scade la *-es* ca și la albanezi, mai lungindu-se printr-un *ia* complementar:

edesia, mîncare, de la *ed*, a mîncă;

deghesia, august, de la *deg*, a arde;

debesia, no etc.

Lăsăm la o parte tranzițiunile sufixului *-as* în limbile elenă, latină, celtică, gotică, slavică etc, în cari toate el se manifestă mai mult sau mai puțin în diverse forme scăzute¹.

Avem acum a stabili o distincțiune foarte esențială.

în limba maghiară sufixul *-es* este eminentemente secundar, unindu-se adecă numai cu teme nominale.

în limba albaneză ca și-n toate celelalte de tulpină indo-europee, sufixul *-es* este aproape exclusivamente primar, legîndu-se cu radicale verbale.

în limba română sufixul *-es* e cele mai de multe ori secundar, ca în *trupeș* de la *trup*, *leneș* de la *Zene*, *corneș* de la *corn* etc, fiind prin urmare de origine maghiară, cu atît mai mult că unele vorbe sînt identice în totalitatea compozițiunii, de pildă *chipeș* - *kepes*; ne întîmpină însă din cînd în cînd, pe de altă parte, sufixul primar *-es* tocmai în termenii cei mai vechi din nomenclatura topografică, de exemplu *Argeș* de la o radicală *arg*, *Pandăș* de la o radicală *pand* etc, cari toate, departe de a prezintă ceva unguresc, denunță o antică provenință dacică, nediferind într-un nemic de formațiunile albaneze cu *-es*.

De această din urmă natură este și numele Jaleșului.

Jaleș corespunde din punct în punct sanscritului *sal-as*, apă, format prin sufixul *-as* din radicala *sal*, a curge.

56 Rîul „Gnort”

Pe lingă *Jil* sau *Silis* și *Jaleș* sau *Salas*, Oltenia mai are Gilortul, un însemnat afluinte al Jiului și-n a căruia primă silabă deja d. Vaillant recunoscuse pe *Jil*, dar s-a încurcat asupra *ortului*, derivîndu-l din latinul *ortus*, început.

Ca și *Jil*, acest misterios *ort* poate fi descoperit numai într-un strat limbistic anterior pe teritoriul nostru cuceririi romane; din fericire, graiul român a conservat în adevăr o vorbă, o vorbă mai rămasă astăzi în cînturile poporane cele mai arhaice, care poate să ne conducă la o serioasă soluțiune, fără ca să fim constrînși ca d. Vaillant a face din Gilort pe tatăl Jiului: „Gillortus”.

Vorba în cestiune este: „*ortoman*”, al carii înțeles apare foarte limpede în următorul pasagiu al baladei *Mieoară*:

„**Și** se sfătuiră
Pe l-apus de soare
Ca să mi-l omoare
Pe cel moldovean,
Că-i mai *ortoman*,
Și-are oi mai multe,
Multe și cornute,
Și cai învățați,
Și cîni mai bărbați...”¹

Sau în balada *Balaurul*:

„Cel viteaz de *ortoman*
Izbea negrul dobrogean,
Și cu pala lui cea nouă
Tăia balaur în două...”²

Ortoman se descompune în *orto* și *man*.

Man, germanul *mann*, celticul *mon*, sanscritul *manus* și *mānu*, om, ne întîmpină în limba română ca final acolo unde se cere a se da mai multă vigoare fondului expres în prima parte a cuvîntului, adecă a face ideea mai *bărbată*; astfel din *gog*, prost, *gogoman*, și mai prost; din *hoț*, bandit, *hoțoman* și mai bandit; din *marghiol*, glumeț, italianește *mariolia*, neogrecește *jiapȚioMa*, *marghuloman*, și mai glumeț etc¹

Același rol joacă în alte vorbe române finalul *-andru*, elenicul &v5po<;, din indo-europeul *nara* = *anra* cu intercalarea eufonică a lui *d* întocmai ca în francezul *gendre* din *gener*, sanscritul și zendicul *nar*, celticul *nerth*, sabinul *nero*, albanezul *nieri*, adecă iarăși om sau bărbat ca și *man*; bunăoară: *flăcăiandru*, ce de mai *flăcău*; *copilandru*, ce de mai *copil* etc, iar într-un basm poporan foarte vechi: *seteșandru*, ce de mai *setos*; *chitaciandru*, ce de mai *iute*; *fălcășandru*, ce de mai *fălcos*.

Man și *andru* n-au putut rămânea în graiul nostru decît de la daci, unicul strat primordial peste care se suprapusese imediat elementul latin.

Man în cuvintele române compuse fiind o simplă întărire câtă dară să cercetăm valoarea lui *orto*, în care se coprinde simțul fundamental al vorbei *ortoman*.

Acest *orto* este cu totul nedependente de grecul ὄρθος; drept, a căruia formă dorică ὄρθος; corespunde arianului *vardha*, de unde anevoie se poate deduce tema *orto*, evidentamente născută, ca și *Olt* din *Alt*, dintr-un prototip *arta*.

Erodot zice că numele cel antic al persilor a fost 'Αρτοχταί și că-n limba lor cuvîntul *arta* însemna ceva mare, ἰεῖος.

Lexicograful Esichiu este și mai explicit:

într-un pasagiu el ne spune că vorba *arta* avea persianește trei înțelesuri: mare, ἰεῖος; luminos, Ἀρτοχταί; viteaz: Ἀρτοχταί, οἱ ἰεῖοι ἄρχοι ἰεῖοι ἄρχοι.

într-un alt loc mai adaugă că forma *artad* însemna la persi „drept”: 'Αρτοχταί, οἱ ἰεῖοι ἄρχοι.

Mare, luminos, viteaz, drept, iacă dar un bogat grup de accepțiuni ale termenului *arta* în antica limbă persiană, toate foarte apropiate de ceea ce exprimau dacii prin *orto*.

Rawlinson a adunat din fîntine clasice următorul registru de numi proprii medo-persice coprinzînd cuvîntul *arta*, pe cari nu i-a fost greu a le explica cu ajutorul limbei zendice:

Artabardes, din *arta* și *vereto*, celebru: foarte celebru;
Artabarzanes, din *arta* și *berez*, strălucit: foarte strălucit;
Artachaeus, din *arta* și *hakhā*, amic: foarte amical;
Artapatas, din *arta* și *šipaiti*, domn: mare domn;
Artasyras, din *arta* și *sura*, soare: luminos soare;
Artaxerxes, din *arta* și *khšatra*, rege: mare rege;
Artochmes, din *arta* și *takhma*, tare: foarte tare etc.¹⁰

în limba zendică *arta* ne apare sub formele colaterale: *areta*, ceva perfect; *aretha*, lege; *ereta*, înalt; *erethe*, dreptate; *erethwa*, adevărat etc.

Cuvîntul *arethamant*, drept, legal¹¹, reproduce pînă și partea finală din al nostru *ortoman*, pe care-l regăsim de asemenea în numele propriu persian *Artamenes*.

Din limbele eranice moderne, tot aci aparțin armeanul *ardar* și oseticul *aldar* în înțeles de stăpin¹², iar Pictet reduce la aceeași temă pe

celto-irlandezul *ort*, nobil¹³, și Curtius pe grecul ὄρθος, drept, pe ocpexfi, forță, pe ctpi în ccpiaxog, cel mai bun etc.¹⁴

Am mai putea menționa pe modernul persian *ard*, voinic.

Toate acestea ne readuc la „orto-mantd” român.

Orto, primitivamente *arta*, implicînd ideea fundamentală de ceva bun, drept și viteaz totodată, adecă un complex ce s-ar putea traduce prin „voinic”, finalul *man* vine de mai întărește această noțiune, astfel că *ortoman* vrea să zică: „foarte voinic”.

Dar constatîndu-se antica existență și nuanțele de semnificațiune ale cuvîntului *ort* conservat chiar în limba română după cum constatarăm în același timp tot în limba română cuvîntul *jil*, ce este oare *Gilortul*?

Compus din *sil-arta*, el însemna în limba dacică „riu voinic”, un epitet ce i se cuvenea pentru natura cursului său, care - după observațiunea inginerului Kopystynski - „face multe și mari curbături și, cînd crește, nomolește tot împrejur”¹⁵.

57

Rîulețul „Giomartil”

Tot în Oltenia se mai află o apă purtînd un nume dacic analog cu al *Gilortului*.

E *Giomartil*, un pârîu ce curge prin districtele Dolj și Romanați, vîrsîndu-se în Oltet.

Gio, adică *Giu*, reprezentînd pe dacicul *sil*, avem de lămurit numai finalul *martii*.

Pictet a constatat existență unei radicale indo-europene *mart* în înțeles de „vioi”, de unde persianul *mart* - viu, celto-irlandezul *marthaim* - a trăi și *mart* - vacă, latinul *martes* - jder, germanul *marder* etc.¹

Cuvîntul *martii*, identic prin elemente formale cu germanul *marder*, ar putea fi un membru dacic din același grup, denotînd un prototip *martira*, din radicala *mart* și sufixul -ra.

Pârîul *Giomartil*, adecă *Sil-martira*, ar fi în acest caz riu-vioi, în tocmai după cum *Gilortul*, adecă *Sil-arta*, este riu voinic.

Semnificațiunea termenului *martira* rămîne însă docamdată dubioasă, în așteptare de a i se găsi o urmă decisivă în limba română sau în cea albaneză, cari amîndouă sînt în privința graiului dacic ceea ce e coptică pentru descifrarea ieroglifelor sau persiană pentru monumentele zendice.

Tot ce se poate spune cu certitudine este numai atâtă că numele pârului *Giomartil* coprinde în sine elementul *sil* - riu, și un alt element neprecizat încă *martira*...

58

Numele Jiului în Ptolemeu

Numele dacic al Jiului *Sil* ne-a împins pe nesimțite a cerceta nomenclatura congeneră a Jaleșului: *Salas*, a Gilortului: *Sil-arta* și a *Giomartilului*: *Sil-martira*, toate în Oltenia.

Punctul la care trebui să revenim după această lungă excursiune este duplicitatea nominală a Jiului.

Pe lângă *Sil*, păstrat în gura poporului nostru și care cată să fi fost numele părții superioare a Jiului, căci nu pe cimpie, ci în regiunea muntoasă se operase amestecul elementului latin cu cel dacic dind naștere naționalității române, acest fluviu mai purta tot atunci în porțiunea-i de jos un alt nume, ce se află înscris peste puțin după cuccerirea Daciei în prețioasa compilațiune a lui Ptolemeu.

Imediat spre apus de Olt și imediat spre răsărit de Temeș, în mai multă apropiere de cel întii, geograful alexandrin face a se vărsa în Dunăre, nu departe de gura riului Cebra de pe malul opus al Bulgariei, un fluviu în care deja Ukkert a recunoscut pe al nostru Jiul.

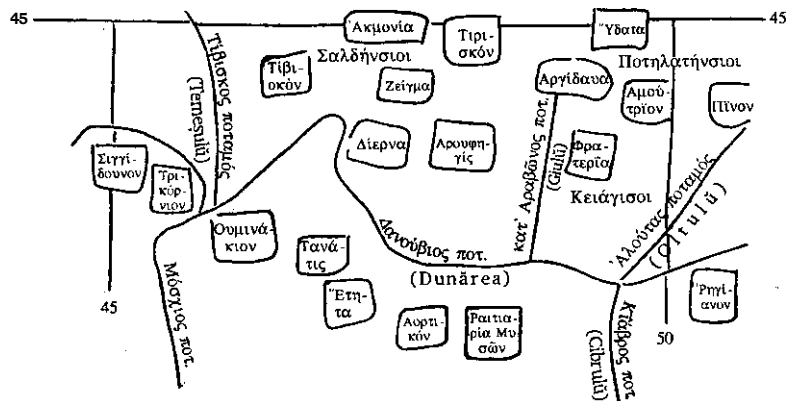
Ptolemeu, după toate edițiunile, îl numește *Ἰστροῦ ποταμοῦ*; dar toate manuscrisurile, de altă parte, ne autoriză cu același drept de a citi *Ἰστροῦ ποταμοῦ*, căci atât în text precum și pe mapă acest cuvânt figurează nedespărțit de prepozițiunea elizibilă *κοιτης*, astfel că denaintea textului *Καταπαρκοῦ Ἰστροῦ ποταμοῦ* depinde de la perspicacitatea editorului de a preferi pe *ΚΟΙΤΗΣ* *Ἰστροῦ ποταμοῦ* sau pe *Κατὰ Ἰστροῦ ποταμοῦ*; *Κοιτης*, adică: „cătră riul Arab” sau „cătră riul Rab”, una din două.

Arab sau *Rab*, oricum să fie, vom dezbate aiuri originea și semnificațiunea acestui nume; aci docamdată ne mărginim a constata că așa se cheamă Jiul în Ptolemeu.

Pentru a preveni în astă privință orice controversă, iacă în facsimile bucata olteană a Daciei după codicele vatopedian din secolul XII, cel mai vechi manuscript cunoscut al operei lui Ptolemeu.

Acolo dar unde se descarcă în Dunăre, Jiul se chema *Arab* sau *Rab*, numele ce-i dederă probabilmente învecinații misi de lângă *Ἰστροῦ ποταμοῦ*, făcindu-l apoi cunoscut grecilor, prin intermediul cărora va fi ajuns pînă la Ptolemeu; mai încolo în munți acest fluviu se zicea *Sil*,

transmițindu-se cuvîntul prin moștenire de la daci la români și persistînd pînă-n zilele noastre.

59

Concluziunea despre fluviile binome din Muntenia

în paragraful precedent ne-am încredințat că:

1. Dunărea din vechimea cea mai cānuntă a purtat două numi: *Ister* de la gură pînă la Olt, adică în regiunea cîmpeană, și *Danubius* de la Olt în sus, unde-și sparge lângă Orșova un drum între Balcan și Carpați;
2. Oltul avusese iarăși două numi: *Maris* pe șes, *Alta* în munți;
3. Jiul de asemenea se chema *Arab* sau *Rab* în partea-i inferioară, pe cînd locuitorii zonei de sus îl cunoșteau sub numele de *Sil*;
4. în fine, după ce demonstraserăm mai denainte că Argeșul se numea *Marisca* pe cimpie, am arătat apoi în treacănt anticitatea celuiilalt nume al său, *Argas*, asupra căruia vom avea a vorbi pe larg mai departe în monografia urbilor și carele nu încăpea aiuri decît la cursul superior al acestui fluviu.

Ister-Danubius, *Maris* -*Alta*, *Arab-Sil*, *Marisca* -*Argas*, iacă dar o bogată binomităte fluvială, din care însă românii nu cunosc decît numile cele curat muntoase: *Dunăre* și nu *Istru*, *Olt* și nu *Maris*, *Jiu* și nu *Arab*, *Argeș* și nu *Marisca*, ceea ce probează încă o dată că naționalitatea noastră se nāscuse exclusivamente pe plai, de unde s-a pogorit pe șes cu mult mai tîrziu, avînd deja o limbă formată.

Față cu acest tabel binominal se mai naște o nouă întrebare.

Afară de Dunăre, care aparține așa-zicind Europei întregi, celelalte trei fluvii ale noastre cite cu două numi, Oltul, Jiul și Argeșul, se află toate înjumătățea cea occidentală a **Țării** Românești.

De ce **bare** să nu fi fost tot așa de binome riurile ceva mai orientale, mai cu seamă Dimbovița și Ialomița?

Problema fiind dintre cele mai interesante, sintem datori a-i acorda un moment de atențiune.

60

De unde și pînă unde au locuit slavii în Muntenia

Riul cel mare *Dimbovița*, riulețul *Dimbovnic* ce se varsă în Neajlov, păriul *Dimb* din Prahova și păriul *Dumbrăveni* din Tutova, toate derivă din tema slavică *dîmb*, avînd semnificațiunea de stejar, de unde limba română are *dumbravă* (quercetum Eichenwald) și *dumbravnic* (melisophyllum, Waldmelisse)¹.

Tot de acolo mai avem noi *dîmb* (collis, Hiigel), căci verbul *dubiți* sau *dimbiti* înseamnă la slavi a sta în sus, *erectum stare*, ceea ce se aplică dopotrivă cătră un arbore și cătră o movilă².

Lăsînd însă la o parte accepțiunile cele secundare, vorba *dîmb* exprimă în toate dialectele slavice, vechi și nouă, ideea principală de *stejar*.

D. Bolliac zice într-un articol:

„Pentru ce *apele verzi* ale Dimboviței se cheamă *Dimbovița* vor spune-o norociții generațiunilor viitoare”³.

Fără a aștepta moartea generațiunii prezînți, noi vom răspunde de pe acum venerabilului nostru arheolog că apele cele verzi ale Dimboviței se cheamă Dimbovița tocmai pentru că slavilor de pe la începutul evoluției medii, ca și d-lui Bolliac mai deunăzi, ele se pâruseră *verzi*.

Dimbovița se descompune în trei părți constitutive egalmente slavice:

1. Radicala *dîmb*, stejar;
2. Dezinința adiectivală *va: dîmbo-va*, prin care cuvîntul ia înțelesul de „a stejarului”, adică „foaie de stejar”;
3. Sufixul *-ița*, generalmente deminutiv, aci totuși semnalînd numai substantivarea adiectivului *Dimbova*, ca și-n o mulțime de alte cazuri de numi proprii locale, culese de d. Miklosich⁴.

Dimbovița cea verde, după cum o numește d. Bolliac, nu este filologică altceva decît o „foaie de stejar”, iar nicidecum un Mesia al

generațiunilor viitoare, sau vro imaginară vorbă latină *Ambaevites*, „două vițe”, după cum își inchipuia un respectabil filoromân⁵.

Să trecem la *Ialomița*.

D. Bolliac, pe care ne place a-l cita de cite ori este în joc observațiunea exterioară a lucrurilor, ne spune:

„Cine poate zice că Ialomița nu este cea mai *galbenă* gîrlă ce avem în țara noastră?”⁶

D-sa rătăcește însă cînd iese din familiara sferă a impresiunilor de pe natură, adăugînd că ar fi citit în nește crisoave de pe la 1600 chiar numele de *Galbena* și că însăși vorba Ialomița ar deriva din *yiaXo* doric (!) și din *mita*, „galben într-un dialect celt” (?)

D-sa rătăcește, căci:

1. În istorie nu se vorbește cu „foiletînd prin crisoave găsesc”, după cum se exprimă d-sa, ci se indică datul cronologic al documentului și locul numerotat unde se află;

2. Nu numai pe la 1600 acest riu purta actualul său nume, dar încă la 1387, într-un crisov al monastirii Nucetul, unde Mircea cel Mare dăruiește călugărilor toate bălțile pînă la gura *Ialomiței*: „dori do ustie *Ialovnitzi*”;

3. Dacă *Ialomița* s-a născut dintr-o inchipuită limbă mixtă celto-dorică din anticitatea cea mai depărtată, apoi uricarii români de pe la 1600, cari nu știau nici dorică, nici cu atît mai puțin celtică, cum oare să fi putut ghici atît de bine că acea construcțiune verbală vrea să zică „Galbenă”?

Astfel, din toată teoria d-lui Bolliac numai culoarea *galbenă* a Ialomiței rămîne în picioare, riurile diferînd în adevăr adesea prin nuanțe, fie din cauza compunerii geologice relative a albiilor, fie din a diversei nature sau dispozițiuni a malurilor, fie din a materialului de aluviune ce cară.

Noi am văzut mai sus că Dimbovița, deși verde, totuși nu s-a numit *verde*, ci numai prin asociațiune de idei cu verdeața s-a zis „foaie de stejar”.

Tot așa Ialomița, în loc de a se zice *galbenă*, și-a căpătat un nume după o altă proprietate a sa mai pronunțată, care poate să fie cu *galbeneață* într-o relațiune foarte indirectă.

Dacă popoarele ar chema toate riurile lor numai d-a-dreptul după culoare, vocabularul hidrografic ar trebui să fie foarte scurt, deoarece numărul culorilor propriu-zise este de tot mărginit.

Forma cea corectă a numelui Ialomița, pe care am văzut-o în diploma marelui Mircea, nu este cu *m*, ci cu *v*: *Ialovita*.

N din crisevul mircian: *Ialov-nița*, provine din facultatea limbei slavice de a adăuga acest son către sufixul *-ița* sau de a-l suprima pur și simplu, după considerațiuni momentane de eufonie⁴.

Cu primitivul *v Ialomița* ne întîmpină deja în scriitorii bizantini din secolii VII și VIII după Crist.

Teofilact Simocata, mort pe la anul 640, o numește *mipccKicv*.

Călugărul Teofan Cronograful, născut pe la anul 784: *UpocKia*¹⁰.

Safafik transcrie ambele aceste grecisme prin *Ilovace*¹¹ și traduce însuși numele, ca și al nostru **Sincai**¹², prin *Ialomița*.

Noi credem că o transcripțiune mai adecuată din 'HXaPccKia și 1^Paida este *Jalovka*.

A

În adevăr, așa se zice Ialomîța și în cronica maghiară a lui Ioan de Kikuiw din secolul XIV¹³.

Sufixele *-ița* și *-ka* fiind perfectamente echivalenți în limba slavică, mai ales în numi proprii locale, Dimbovița se chema uneori și *ea.Dimbovca*¹⁴.

Elementul material al cuvîntului fiind determinat, să ne-trebăm acuma: ce vrea să zică *Ialovița* sau *Ialovca*?

Ceea ce caracterizează regiunea propriu-zisă a Ialomîței noastre, după cum am indicat-o deja în parte vorbind despre bordeie, este o pustietate mlăștinoasă și neroditoare, un fel de Sahara a Daciei.

Descriind sub anul 590 expedițiunea bizantinului Prisc contra slavilor de la Ialomîța, Teofilact zice:

„Dînd peste *măștine*, grecii s-au încurcat într-un pericol extrem, încît toată oștirea ar fi perit dacă tribunul Alexandru nu reușea s-o scoată cu grabă din acele *locuri băltoase și noroioase*”¹⁵.

Bizantinii trecuseră atunci Dunărea la punctul numit actualmente Vadul-Oii, deoarece Teofilact ne spune că mai îndată ei au și sosit la Ialomîța, ceea ce e peste puțință la orice altă trecătoare danubiană, căci imediat mai sus numeroase insule desfac Istrul în mai multe ramure, iar imediat mai jos se întrepune între el și Ialomîța uriașul brat dunărean Borcea.

Peste cîțiva ani grecii trec Dunărea într-un alt loc cu mult mai spre apus, anume undeva între Turtucaiu și Silistria, căci Teofilact ne arată că era departe de Ialomîța; și apoi mergînd înainte spre acest rîu, ei nemeresc - zice scriitorul bizantin - „peste nește *locuri fără apă*, rătăcind vro trei zile”¹⁶.

Teofan și traducătorul său latin Anastasiu Bibliotecarul, care trăia pe la anul 850, sînt nu mai puțin expliciti asupra naturii fizice a spațiului intermediar dintre Dunăre și Ialomîța: „*arida inaquosaque loca*”¹⁷.

Ei bine, această sterilitate a țării ialomițene de jur înjur trebuia să fi izbit pe slavi mai mult decît chiar culoarea galbenă, care impresionase atît de mult pe d. Bolliac.

S-ar putea zice, ce-i drept, că ideea de *galben*, frunză *galbenă*, față *galbenă*, nu e fără legătură cu ideea de *sterilitate*; noi totuși sîntem dispuși a crede că la formațiunea numelui Ialomîței această poetică asociațiune n-a jucat mai nici un rol.

Oricum să fie, este cert că *sterilitatea* predomină în cazul de față asupra *gălbenelei*.

Adiectivul *ialov*, de unde *ialovița* și *ialovka*, ca și *dimbovița* și *dimbovka* din *dîmb*, două forme substantivale echivalenți, înseamnă în toate dialectele slavice: *arid*, *sterp*, *neroditor*, fie Vacă, fie cîmp, fie oaie, fie arbure¹⁸.

Ialomîța, care scaldă în deșert profilul vastului bărăgan fără să-l poată fertiliza, este fluviul cel mai sterp al României.

Am demonstrat că Dimbovița cea verde și Ialomîța cea galbenă sînt neste numi eminamente slavice, pe cari românul nu le-ar putea traduce decît prin *Foaie-de-stejar* și *Stearpă*.

Vom vorbi aiuri despre Prahova, Ilfov, Cricov și celelalte riuri secundare; toate nu mai puțin slavice prin nomenclatură și toate în pătratul cimpean oriental al Munteniei.

Aci este locul de a constata atîta că, de cînd există Dacia, slavii, ca element compact, n-au lăcuit niciodată și niciodată n-au fost în stare de a pătrunde în **Țara** Românească decît numai și numai în porțiunea teritorială coprinsă între Dimbovița și Ialomîța, ajungînd spre apus pînă la Argeșul de jos și întinzîndu-se spre răsărit dincolo de Buzău.

Despre Moldova noi nu vorbim aici.

Oltenia și munții de la Muscel pînă la Vrancea au fost pururea ver-gure de orice impoporare slavică.

Teofilact și Teofan, scriitori de cea mai înaltă autoritate, cel întii fiind contimporean evinimentelor și cel al doilea bazîndu-se pe memorii sincronice, mărginesc în modul cel mai decisiv *Slavonia* de la Istru, din secolul ei de apogeu, într-o sferă ceva în stînga și ceva în dreapta de Ialomîța, nu mai încolo.

O mărturie tot atît de prețioasă o găsim în bizantinul Menandru, un scriitor iarăși contimporean evinimentelor, carele ne spune sub anul

581 că hanul avarilor, ce lăcuiau atunci în partea occidentală a Temeșianeii, fiind iritat pe slavi din cauza refuzului lor de a-i plăti un tribut, trece Dunărea din Ungaria în Serbia, pășește prin toată Bulgaria până la Dobrogea, acitrece din nou Dunărea, naturalmente undeva între Brăila și Silistria ca linie corespunzătoare litoralului dobrogean, și apoi pradă țara slavică, adecă preajmele Ialomiței, ca și-n Teofilact sau în Teofan¹⁹.'

Dacă slavii ar fi lăcuit în Oltenia sau măcar puțin spre apus de Argeș, oare nu era absurd din partea avarilor de a veni să-i caute tocmai prin Dobrogea, pe cind nu aveau, ca unii ce domneau în Temeșiana, decit să treacă Dunărea pe la Severin sau pe la Măgurele, ori să vină pe uscat prin Virciorova?

Este dar învederat că în secolii VI, VII și VIII posesiunile slavice în Dacia nu se întindeau spre occidente mai departe de Dimbovița, iar centrul puterii lor, unde veneau sa-i izbească succesivamente grecii și avarii, era în vecinătatea Ialomiței.

Nici un popor slav ic n-a lăcuit vreodată în Dacia spre apus de Argeș, și mai cu seamă în Oltenia; nici un popor slav ic, afară doară de cite un izolat sătuleț serb sau bulgar, colonizat de peste Dunăre și adăpostit sub deplina dominațiune a elementului român și-apoi chiar aceasta cu mult mai incoace de secolul VIII.

Străbătuți pe pământul românesc cam între anii 300-400 după Crist, căci prima mențiune despre stabilirea lor la noi se află în Cesariu, fraatele sintului Gregoriu Teologul, adecă un scriitor din secolul IV²⁰, slavii ocupară aci teritoriul totdauna cel mai puțin lăcuit din cauza acelor omoritoare condițiuni climaterice, pe cari noi le descriserăm mai sus din diverse puncturi de vedere.

Cum că la venire ei nu găsiseră între Buzău și Dimbovița mai pe nimeni, nemerind într-un fel de pustiu, dovadă este, între celelalte, că n-a fost cine să le spună nici incai numirile cele vechi ale localităților, numiri ce se transmit generalmente fără nici o modificare din popor în popor și din ginte în ginte, mai ales în privința fluviilor, ale cărora maluri sint mai totdauna și mai pretutindeni cele mai lăcuite, astfel că peste mii de ani *Pyretos* al lui Erodote este tot *Prut*, *Alutus* al lui Naevius este tot *Olt* etc.

Din Teofilact, din Iornande²¹, din împăratul Mauriciu²² și din alte fintine mediane, pe cari nu aci este pentru noi locul de a le cita, ne încredințăm că spre nord dominațiunea slavilor în **Țara** Românească,

adecă în regiunea Ialomiței cu o coastă la Dimbovița și o coastă peste apa Buzăului, nu mai mult decit atita, se întindea în sus până la zoana pădurilor, prin urmare până la briul teritorial intermediar între poalele Carpaților și Dunăre.

Toți până la imul caracterizind locuința danubiană a slavilor prin *mlastine și păduri*, și absolutamente nemini prin *păduri și munți*, așadar este în cestiune laturea cea *mlastino-păduroasă* pe care o cinta din vecinătate Ovidiu:

„Non avis obloquitur silvis nisi si qua remotis,
Aequoreas rauco gutture potat aquas”²³.

Pădurile cele depărtate în mijlocul bălților sălcii, despre cari vorbește aci poetul, im erau în Dobrogea, nu numai pentru că ne-o spune termenul *remotae*, dar și pentru că acolo nu se găseau nici arbori izolați, necum păduri:

„Poma negat regio; nec haberet Acontius in quo
Scriberet hic dominae verba legenda suae;
Aspiceres nudos sine fronde, sine arbore campos!”²⁴

Cele două versuri din Ovidiu se referă la aceeași parte de loc, pe care noi o văzuserăm descrisă în Teofilact, Teofan, împăratul Mauriciu etc.

Este țara ialomițeană.

Pe timpul lui August, în veacul de mijloc, astăzi, ea nu s-a schimbat niciodată.

Trăgind acum pe hartă o linie de la Brăila prin Buzău și Ploiești până la Tirgoviște, apoi de la Tirgoviște prin București până la Oltenița sau Călăraș, și-n fine de aci pe Dunăre iarăși până la Brăila, ne putem forma o imagine aproximativă a *Slavoniei* danubiane dintre secolii V-VIII; notind însă bine că pe acest spațiu desimea elementului slav ic era foarte disproporționată, avind *maximum* la gura Ialomiței și scăzind din ce în ce mai mult în măsura depărtării de acolo.

Pe cit este de cert că slavii au botezat la noi Dimbovița și Ialomița dempreună cu celelalte riuri mai mici din porțiunea ost-sudică a **Țării** Românești: Prahova, Ilfov, Cricov, Teleajen, Milcov etc; pe cit este de cert că, lă așezarea lor în morbifica regiune a mlaștinelor danubiane, ei o găsiseră aproape pustie; tot pe atita e de cert că străbunii noștri începuseră anume în urma slavilor, descinzind din munții Olteniei și ai Muscelului, a înainta gradat în această direcțiune, dind la fiecă pas

peste nește numiri locale slavice deja înrădăcinate, pe cari le-au și adoptat în cea mai mare parte.

intimplată în urma lui Teofilact, Menandru, Iornande, Mauriciu și a celorlalte fintine istorice de pînă la 650, mișcarea românilor spre Ialomița se poate fixa cu destulă precizie în intervalul secundeii jumătăți a secolului VII, adecă vro cinci sute de ani și mai bine după intrarea legionarilor lui Traian în muntoasa lăture apuseană a Daciei.

Pină atunci strămoșii noștri nu se întilniseră nicăiri și nu aveau unde să se întilnească nicăiri cu elementul slav, carele se ferea pururea de plai, urcîndu-se în regiuni deluroase doară în cazuri de forță maioră, cînd strîmtoare de pretutindeni nu avea încotro să apuce; pe cînd din contra naționalitatea română, antică odraslă alpo-pirenică, se ferea pururea de cîmpie, pogorîndu-se de nevoie în șes numai și numai cînd nici într-un fel nu putea să încapă la munte.

Este încă o aplicațiune a legii istorice de *influență teritorială postumă*, pe care noi am dezbătut-o pe larg vorbind despre diferență dintre geți și daci.

Să trecem acum la apele oltene, prin cari vom încheia hidrografia munteană din epoca lui Ovidiu.

61

Limba dacică, limba slavică și limba română

- Primul riu interior pe care l-au cunoscut romanii descălecînd pe teritoriul Munteniei a fost riuletul Cerna, la hotarul între Temeșiana și Oltenia.

în epigrafia daco-romană din epoca colonizării și mai încoace numele acestei ape, care este de o importanță hidrografică atît de mică, joacă un rol foarte însemnat din cauza stațiunii militare omonime, unde însuși cuceritorul Daciei stabilise o colonie latină.

D. Laurian rezumă în următorul pasagiu indicațiunile anticității asupra Cernei:

„Ruinele acestei cetăți romane sînt în înghiul de cătră nord-vest cel format de Dunăre și de riul Cerna, care se varsă într-însa sub 40°8', 44°4'. Fundamentele castelului formează un pătrat a cărui linie paralelă cu Dunărea face 120, cealaltă paralelă cu Cerna 100 de pași. Dar cetea trebuie să se fi întins cu mult mai departe prin această vale. Urme de zid, afară de fundamentele castelului, se mai vîd în deosebite locuri. Cărămidele și cimentul nu lasă nici o îndoință asupra romanității aces-

tor ruine. Famoasă fu în vechime astă cetate ca o colonie fundată chiar de împăratul Traian: in Dacia quoque *Zemensium* colonia a Divo Traiano deducta iuris Italici est, zice iurisconsultul Ulpian. Inscriptiunea cea luată de Caryophilus din băile Erculane face dintr-însa o stațiune militară: *expraefectus Legionis V stationis Tiemensis*. Tablele cerate spun și de un Giove Cernean: *Artemidorus Apollonis Magister Collegii Jovis*; *Cement* Aici era a doua trecătoare peste Dunăre din Mesia în Dacia. Pozițiunea geografică a locului acestuia e drept însemnată și de Ptolemeu, care-l numește *Dierna*, și de *Tabla Peutingeriană*, care-l numește *Tierna*¹.

Dacă vom rectifica că-n inscripțiunea de la Mehadia este *Tsiemensis*, iar nu *Tiemensis*², schița d-lui Laurian va fi corectă.

Așadară riuletul Cerna din Oltenia și Temeșiana se numea astfel deja în epoca dacilor.

Dar cuvîntul *Cerna* este tot ce poate fi mai slav! exclamă panslaviștii³.

Deci - încheie dinșii - dacii au fost slavi.

S-a prea grăbit concluziunea.

Este drept că-n toate dialectele slavice vorba *czern*, *czarn*, *czorn* înseamnă *negru*.

E drept nu mai puțin că numele riulețului *Cerna* se traduce românește prin „Neră”, adecă *neagră*, bunăoară în admirabila baladă poporană despre Erculean:

„Pe malse oprește,
Cu *Cerna* grăiește:
«Neră limpezie,
Stăi de-mi spune mie etc.»⁴

Cu toate astea, înainte de a risca o soluțiune istoricului este dator a lua toate măsurile pentru a nu se poticni cumva peste periculosul: „post hoc, ergo propter hoc”.

Limba dacică fiind de aceeași tulpină indo-europee ca și graiurile german, grec, latin, persian, slav, etc, oare nu se poate întimpla foarte lesne că o zicere oarecare să fie comună sub aceeași formă la două sau mai multe din aceste vere primare, după cum *nasum* latin nu se deosebește de *nase* german și de *nas* sanscrit?

Posibilitatea unei asemenea coincidențe fiind necontestabilă, vine acum o a doua cestiune.

Deși forma dacică ar putea să fie pe deplin aceeași cu forma slavică, fără ca să urmeze de aci că dacii au fost slavi, totuși ambele forme sînt ele oare în realitate așa de perfectamente identice, după cum o pretind slavistii? Să vedem.

La slavi predomină sonul palatal *cz*, adică *ci*, pe care numai serbii l-au redus la sibilantul *tz*.

Acest element fonetic nu ne apare deloc în numele dacic al Cernei, ale căruia forme în monumente sînt:

1. în Ptolemeu: *Aiepvcx*;

2. Pe *Tabla Peuntingeriană*: *Tierna*;

3. în inscripțiunea de la Mehadia: *Tsierna*;

4. La Ulpian: *Zerna*.

Apoi localități învecinate cu același nume, fie pe malul danubian sudic după unii, fie după alții chiar în Oltenia actuală:

5. în *Notitia Dignitatum*, față cu vărsarea Cernei în Dunăre: *Trans-diernis*;

6. Tot acolo, o altă stațiune în apropiere: *Zemes*;

7. în Procopiu. *Zepvrig*.

Cerna din table cerate, citată de d. Laurian, se apropie de *Tsierna* din inscripțiunea de la Mehadia sau de *Tierna* de pe *Tabla Peuntingeriană* confundindu-se *c* cu *t*, întocmai precum în cursul evului mediu scribii puneau „nacio” sau „oracio” în loc de „națio” sau „oratio”.

Să clasificăm acum cele șapte forme de mai sus.

Două dintre ele sînt cu dentala *d*: *Dierna*.

Una cu dentala *r*: *Tierna*.

Forma cu *z*: *Zerna* sau *Zemes*, repetită de trei ori, adică cea mai răspîdită, este un evident românism din *Dierna*, un provincialism daco-roman ca și-n *zi* din *dies*, *zece* din *decern* (ital. *diece*), *zău* din *deus* (franc. *dieu*) etc.

Forma cu *ts*: *Tsierna*, întrebuițată numai într-un rînd, este iarăși o proprietate a dialectului latin din Dacia în loc de *Tierna*, ca și-n *tseară* din *terra*, *tsin* din *teneo*, *tserm* din *terminus*, *tses* din *texo*, *tseavă* din *tibia* etc.

Frecvența formei *Zerna* indemnase pe unii a o lua drept primitivă, căutîndu-i apoi originea în slavicul *z'rno*, care însemnează simbur, si uitînd două lucruri esențiale:

1. Nici o localitate slavică nu s-a numit nicăiri și niciodată după *z'rno*, ideea de simbur fiind foarte depărtată de orice reprezentățiune topică, mai ales în privința unei ape;

2. Vorba slavică *z'rno* provine dintr-un *gama*, de unde decurg asemenea latinul *granum*, germanul *kern* etc.⁹, încît sonul *z* în *z'rno* este derivat din *g* și fără nici o legătură cu *d* sau *t*.

Astfel, lăsînd la o parte forma îndoiioasă *Cerna* din table cerate, celelalte șase se reduc la două, cari ambele provin dintr-una singură:

1. Forma primitivă cu o dentală, fie *d* sau *t*: *Dierna* sau *Tierna*;

2. Forma derivată din cea primitivă; distingîndu-se printr-o sibilantă, fie *z* sau *ț*: *Zerna* sau *Tsierna*.

Ca rezultat dobîndim că prototipul, prin urmare forma cea dacică, anterioară celei romane, necum celei slavice, se caracterizează printr-o dentală, iar nicidecum printr-o palatală.

Dar puși între două dentale, nu cum va am putea alege dintre ele pe cea mai corectă?

Dacii ziceau ei oare *Dierna* sau *Tierna*?

Se știe că limbei latine îi plăcea a schimba pe *d* în *t*, mai ales cînd cel întii precede de aproape pe un *r*¹⁰.

în acest chip este deja o probabilitate despre latinismul formei *Tierna*, rămîinînd pe seama dacilor *Dierna*.

Există însă un mijloc de a demonstra aceasta într-un mod irecuzabil.

în prețioasa glosă antică asupra botanicii lui Dioscorid, noi găsim că „veratrum *nigrum*”, o varietate de elebor remarcabil prin negreață rădăcinei și chiar a foilor, se numea în limba dacică „prodiorna”: *rcpoSiopvcx*¹¹.

Iacă dară dacicul *diorna* sau *dierna* corespunzînd literalmente cu latinul *nigrum*; zicem *diorna* sau *dierna*, ca și slavonește *czorna* și *czerna*, ca silatinește *vorsus* și *versus* etc., sau după cum silanoibucurestienii fac *picere* din *picior*.

Cît pentru prima silabă *pro*, ea derivă evident din aceeași radicală de unde au provenit mai multe numiri indo-europene de vegetale, bunăoară celticul *peur* - iarbă, armeanul *perk* - fruct, persianul *pâr* etc.¹²; o radicală foarte răspîdită, deoarărece o au și limbele semitice, de exemplu ebraicul *pri* - rod, siriacele *piro* și altele; o radicală pe care o găsim nu mai puțin la vechii egipteni sub forma de *pir* cu accețiunea generală de vegetățiune¹³.

Dacicul *prodiorna* exprimă ideea de o *plantă-neagră*.

Am arătat că spiritul dialectului daco-roman cere trecerea lui *di* în *z*, adică din *diorna* - *zorna*, de unde *zîrnă*.

Ei bine, planta „solanum *nigrum*”, care în toate limbele neolatine poartă epitetul de *neagră* din cauza fructelor sale: francezește *morelle*,

italianeste *morella*, anglezește *morel*, spaniolește *yerba mora*, toate acestea de la *jiaupoq*, negru, iar nemțește *Nachtschatten* sau „umbră de noapte”, se cheamă românește *zîmă*, un termen botanic cunoscut pre-tutindeni în întreaga Dacie, pină și la românii de peste Nistru¹⁴.

În Oltenia, după cum ne asigură d. dr. Demetrescu-Severeanu, acest cuvânt se aude lungit în *zîmotă*, cu accentul pe prima silabă; iar în Transilvania, după d. Barcianu, el există sub două forme colaterale: *zîrnă* și *zîrmă*.

Este însă și mai remarcabil că în unele locuri românii îl pronunță nesibilat: *dâmă*¹⁵, ceea ce reproduce din punct în punct prototipul dacic *Siopvoc*.

Tot în privința plantelor, limba noastră posedă vorba „a se zărni”, pe care d. Pontbriant o traduce prin „se rabougrir, s'etioler”¹⁷, nemțește „sich verkriipeln, dtinn aufschliessen, sich entfärben”¹⁸.

Cînd o plantă se etiolează, românul zice că ea se *zârnește*.

„Etiolarea unei plante - ne spune Littré - este o consecință a creșterii sale într-un loc obscur sau puțin luminat”¹⁹.

Astfel *zîrnirea* corespunde literalmente cu „întunecarea” plantei. *Zîrnă* și *zîrnire* provin dar în limba română egalmente din dacicul *Siopvcc* cu accepțiune de *negru*.

Să mergem mai departe.

Într-un cîntec poporan cam obscen, pe care negreșit că nu-l putem reproduce, vorba *zîrnă* servește la adresa părului *negru*.

În limbajul mocanilor oițele *negre* se numesc *zârme*...

Mai avem ceva.

De la cuvîntul dacic *diorna* sau *dierna* românizat în *zîrnă*, *râmas* pină astăzi în popor sub această arhaică formă daco-romană și cu înțelesul său propriu de *negru*, s-au născut la noi o mulțime de nume topice.

În Ardeal, fără a fi cercetat nomenclatura localităților mai mînunte, este marele sat *Zârnești*, cel cu fabrica de hîrtie și muntele *Zârme* în Secuime.

În România danubiană avem satul *Zârnești* din Argeș, satul *Zârnești* din Covurlui, satul *Zârnești* din Cahul și două sate *Zârnești* din Buzău, din cari unul formează o singură comună cu satul *Cemătești*, adică două cătune învecinate, ambele *negre*, dar unul daco-românește și celălalt deja refăcut slavonește²⁰.

În districtul Putna sînt două piraie: *Zâraa-Mare* și *Zdrna-Mică*, cari au scăpat ca prin minune de a fi și ele *cemizate* ca surorile lor din Oltenia²¹.

Forma patronimică *Zârnești* presupune neapărat, ca poreclă a fondatorului, pe cite un *Zîrnă*, adică ceea ce românii mai adesea ziceau *Negrilă* și ceea ce slavii numesc *Czemat*.

În adevăr, noi deschidem într-un noroc o colecțiune de documente și dăm în secolul XVI peste un „popă *Zîrnă*”²².

Din pas în pas, vedeți cit de departe se întinde pe teritoriul nostru posteritatea cuvîntului dacic *diorna*, formînd epitete ca al părului *negru* sau al oițelor *negre*, termeni botanici generali și speciali, numi locale, porecle personale...

Dentala curat dacică *d* din *Dierna* sau *Diorna* și chiar sibilantul daco-roman *z* din *Zîrna* sînt foarte depărtate de palatalul slav *cz* din *Czema*.

Această depărtare devine cu atît mai palpabilă cu cît se știe că la slavi *cz* reprezintă în genere pe un *fc*²³, iar *czem* al lor mai în specie nu este decît o formă mai nouă din *kersna*, care se regăsește în vechiul dialect pruso-litvan: *kirsna* - negru, răspunzînd exactamente sanscritului *krișna* - negru²⁴.

Dacicul *diorna*, pe de altă parte, e de aceeași origine cu sanscritul *dhyama*, care însemnează orice lucru sumbru²⁵.

Compus din *dhi* în simț de întunecare și din cuvîntul *vama* - culoare, pe care și limba latină l-a redus la *oma*, *diorna* exprimă ideea de „întunecată culoare”, ceea ce se zice nemțește „dunkel-farbig”.

Între dacicul *diorna* contras din *dhivarna* și între slavul *czem* contras din *kersna*, unde-i oare vreo picătură de înrudire?

Ce se mai face dară cu imaginarul slavism al dacilor, pescuit cu entuziasm din riuletul Cerna?

Să se observe că dacicul *diorna* s-a păstrat nu numai la români în *zîrnă*, dar și la albanezi în cuvîntul *diore*, sărac, nenorocit, propriamente negru²⁷, printr-o asociațiune de idei între nefericire și întunecare, ca în latinul *ater* - negru, pe lingă *atri dies* - zile de sărăcie sau de nenorocire.

Albanezul *diore*, mai corect *diorre*, contras din *dhivarna* cu asimilarea nazalei, probează că termenul *diorna* a fost nu numai dacic, ci comun tuturor popoarelor de viță tracică de pe ambii țărmii ai Dunării.

Mai pe scurt, contra așteptării slavofililor, tocmai riuletul Cerna din Oltenia și Temeșiana demonstrează, mai bine ca orice alt, că dacii n-au fost slavi.

Dacica *Dierna smDiorna*, dacoromâna *Zîrnă*, „colonia Zernensium”, după cum îi zicea iurisconsultul Ulpian în secolul III, s-a putut metamorfoza în *Czerna* abia între anii 1000-1300, după ce se introdusese la străbunii noștri abecedarul și liturgia lui Ciril.

Tot atunci și tot în Oltenia cată să se fi prefăcut din *Zârna* în *Czer-na* o altă apă cu mult mai voluminoasă, deși mai puțin celebră, anume riul Cerna, afluintele Oltețului, în districtul Vilcea.

Asemeni modificări erau cu atât mai ușoare cu cât înțelesul de *negru al* vorbeii *zârna*, după cum văzurăm, nici pînă astăzi nu s-a pierdut din limba română, astfel că moda slavofilă a părinților noștri din evul mediu știa foarte bine că *zârna* și *czerna* înseamnă tot una.

Un exemplu analog de slavizare este cuvîntul „sudeț”, prin care crisoavele slavo-române înlocuiau termenul curat latinesc „județ”.

Slavonește *sud* însemnînd judecată, *sudatz* după dialectul serb - judecător, schimbarea unei singure inițiale metamorfoză dodată în aparință pe „județ” într-un slavism, întocmai ca și schimbarea lui *z* în *cz* în numele „Zârna”, deși în realitate între latinul *judicium* și slavicul *sud* nu există nici o legătură, cel întii fiind o contracțiune din *jus-dicere*, cellalt referindu-se la sanscritul *cudh*, a purifica.

Printr-o asemenea procedură riulețul *Zîrna* fiind slavizat în *Czerna*, nu mai era greu de a slaviza alături de el un alt pârîu, numindu-l prin antiteză *Biela*, adică „albă”...

62

Originea slavismelor în topografia română

în secolul de față, cînd ne copleșise dodată furia galomană, fiecare *Radu* vroia să fie *Rodolphe*, iar răposatul Asachi mersese pînă a zice că cetatea *Neamț* este „laforteresse de Saint-Germain”, și dintr-un pârîu *a-lui-Martin* făcea „*Lamartine*”.

Totuși francezismul a avut o vilfă abia de cîțiva ani, fără a fi cituși de puțin limbă ecleziastică și oficială a țării, pe cînd acțiunea slavismului fusese la noi secolară la curte și-n biserică.

Un riuleț învecinat cu Cerna ne poate servi ca exemplul cel mai nemerit în ce chip nu numai se desfigurau numile asemădate în son cu cele slavice, dar se traduceau pe de-ntregul chiar nește termini ai noștri cu totul diferiți din punctul de vedere fonetic.

Arborul *Zop* (*populus*) a dat naștere la o mulțime de numi topice în România: *Plopană*, *Plopan*, *Plopeni*, *Plopești*, *Plopi*, *Plopiț*, *Plopusor* etc.

Mehedințul mai în specie posedă un munte *Plopi* aproape de hotar, un sat *Plopi* în plasa Dumbravă, tot pe acolo un alt munte *Plopi* și un pârîu *Plopi* în plasa Ocol’.

Plopi slavonește se cheamă *topol*

Iacă dară că din cele mai multe *plopane ale* Mehedințului, cel puțin una trebuia să se *topolizeze* în urma secolului IX, și această soarte, ba tocmai în aceeași plasă unde există un pârîu *Plopi*, a avut-o anume pitorescul riuleț ce se varsă în Dunăre lingă Cernet și pe care deja în crisoavele dintre 1350-1400 noi îl citim sub botezul slav de *Topolnița*.

în curs de șapte secoli de cirilism oficial și ecleziastic în România pînă la Matei Basarab și Basiliu Lupul, fără să fi fost nevoie de vreo intervenire etnografică din partea slavilor, ci curat numai pe calea culturală, a fost destul timp pentru a aplica această procedură de traducțiune mai peste toată întinderea Daciei.

Slavii puteau să locuiască în China sau în Brazilia, și totuși noi, grație unui altoi de cultură cirilică, să ne slavizăm mereu pe țărmi Dunării; după cum Roma era de mult moartă ca naționalitate, pe cînd latinizarea nu înceta de a lucra, prin religii și legislațiune, pînă-n fundul Britaniei.

Slavofilii, în loc de a se acăța de numirile slavice din România, ar fi trebuit să studieze propria lor topografie; Safafik mai cu deosebire, trăind și scriind în Praga, nu avea decit să arunce ochii împrejurii pentru ca să se fi convins că *moda*, iară nici un amestec direct cu străinii, poate să înstrăineze o mare parte din nomenclatura unei țări.

Boemia este plină *de* *Ldwenberg*, *Rosenberg*, *Sternberg*, *Riesenburg*, *Lichtenburg*, *Schwamberg*, *Riesenberg*, *Waldek*, *Wartenberg*, *Waldstein*, *Falkenstein* etc, fiindcă fondatorii acestor localități, mai toți de pe la anul 1200, deși erau cehi curați fără nici o picătură de sînge teutonic, totuși - zice marele istoriograf boem Palacky - le-a plăcut să-și voteze proprietățile lor nemțește.

Sculatu-s-a vreun german ca să strige că cehii sînt pejumătate nemți?

Pe la 1203 boemii snopesc cumplit într-o bătălie o armată germană.

Cine era hatman slav?

Benes *Herrmann*.

Cel mai viteaz patriot boem, carele cu măciuca în mină striga în luptă: „moarte, moarte siașilor!”, purta o poreclă eminentemente germană.

După cum boemul Benes Herrmann nu era neamț, tot așa n-au fost la noi slavi Dragbmirii, Vladislavii, Bogdaniei, Goleștii, Grădiștenii, Vlădoianii, Socolii etc.

Avem denaintea noastră codicele judiciar scris pe la anul 1500 pentru uzul tribunalelor Boemiei de către profesorul universității din Praga Victorin de Wszehrd.

Acolo ne izbesc la fiecare pagină nește numi locale și personale ca acestea: Wilim de *Pernstein*, Ian de *Schellenberg*, Put *kzuihowski de Riesenberg*, Bohuslaw *Hasisteinsky* (adecă: *Hasensteinski*), Wilim de *Tallmberg*, Ian de *Herrstein*, Păwel de *Jenstein*, Benesz de *Waitmille*, Burian *Linhart de Gutstein*, Alsza de *Klinstein*, Boszko de *Kunstadt*, Ctibor de *Cimburg*, Dobrohost de *Ronsberg*, Jan *Hilburg de Wrzesowic*, Wilim *Ilburg deMszeny*, Hynek de *Wisemburg etc, etc, etc.*⁶

Aceiași codice, atit de teutoman în privința onomastică, manifestă totuși pe o față o pază extremă contra intrusiunii etnografice a elementului german prin următorul energic pasagiu: *tunai boemul de origine boemă, niciodată neamțul sau alt străin, vor ocupa după lege funcțiunile țarei pină și cele mai de jos...*⁷

„Sub Venceslau I (936-967) - zice arheologul boem Wocel - limba și obiceiile germane intrind în grație la curtea regească din Praga, o parte dintre nobili începuse din modă a germaniza numile proprietăților lor”⁸.

„Boemii - spiine celebrul istoric și legist slav Macieiwski - se germanizau prin teutonomania regilor și a aristocrației, cărora le plăcea a face chiar versuri nemțește”⁹.

Să punem acum într-o cumpănă germanismul Boemiei în comparațiune cu slavismul României, și rezultatul o să fie strivitor pentru pretensiunile lui Katancsich, Safafik, Czertkov, Lelewel, Venelin și ale școalei lor.

In adevăr ce vedem?

In Boemia, cultura teutonă lucră numai prin *modă*; și totuși, introdusă pe la 950, după trei secol de o acțiune foarte *intreuptă*, ea ne apare în culme pe la 1250.

In România, cultura slavică se incuibează prin *modă*, prin *oficiu*, prin *eclezie* totdată; și-apoi lucrarea-i, fiind *legală*, este de o natură *permaninte*.

In Boemia simțul de conservațiune națională merge pină la excluderea oricărui străin, și *mai ales a oricărui german*, de la orice influință cit de mică sau cit de indirectă asupra afacerilor statului.

in România, deși un Alexandru cel Bun nu permitea străinilor a ținea taverne în Suceava¹⁰, deși un Mihai cel Viteaz, uitind că tocmai atunci mina-i dreaptă în consiliul princiar era grecul Mihalcea, dechiară că nici un grec nu va ocupa vre-o funcțiune în țară¹¹, totuși toleranța de fapt, nu numai religioasă, dar și curat politică, pentru tot felul de străini,

mai cu deosebire însă pentru cei ortodocși, întru cit eiveneau pe nesimțite unul cite unul, a fost pururea nemărginită¹², iar cancelaria domnească mai ales, logofeți și uricari, erau cele mai de multe ori șerbi sau bulgari.

Fată cu un asemenea bilanț, cată să mărturim că teritoriul nostru, după *șapte secol de* cuadrupla presiune a cirilismului prin *modă*, prin *lege*, prin *cler* și prin/uncttonariat, s-a slavizat prea puțin în alăturare cu germanizarea Boemiei, unde lucrase într-un chip efemer abia unul din cele patru elemente, ba încă cel mai puțin statornic: *moda*.

63

Concluziunea despre hidrografia Munteniei sub Ovidiu

Cerna sau *Diorna*, adecă „Neagră”; Jiul sau *Sil*, adecă „Riu”; Jaleșul sau *Salas*, în același înțeles; Gilortul sau *Sil-arta*, adecă „Riu-voinic”; și Giomartilul sau *Sil-martira*; sint cite patru prin nomenclatură cu mult anterioare colonizării romane în Dacia, și putem zice cu tot dreptul că aparțin epocii lui Ovidiu, deși cunoștințele geografice ale poetului nu se întinseseră pină acolo.

Aiurea ne vom încredința pas la pas că tot atit de anteromane, fie dacice, fie agatirșice, sint numile apelor oltene *Motru smMutru*, Mo\)-xpiov în Ptolemeu și *Mutria* pe *Tabla Peutingeriană*; *Lutru*, în fintinele *din*. evul mediu *Lothur*, prefăcut prin simpla asonantă în *Lotru*; apoi *Amaradia* și toate riurile sau localitățile cu aceeași interesantă finală - *dia*: *Ciocădia*, *Cisnedia*, *Cernădia*, *Arpădia*, *Crevedia etc*, o formațiune nominală absolutamente necunoscută în Dacia orientală și chiar în Transilvania, mai sus de Sibiu.

Pină atunci cele spuse ne ajung pentru a completa hidrografia *Țării Românești* în zilele lui Ovidiu, arătind totdată, pe lângă celelalte probe adusesau de adus de acum înainte, cum că suprapunerea elementului latin peste cel dacic, fecundă prin nașterea unei nouă viguroase naționalități, pe care ar fi corect a o numi daco-romană, avusese loc mai cu seamă în Oltenia.

Ne așteaptă orografia...

64

„Colchida” la Dunăre în Ovidiu

S-ar părea la prima vedere că Ovidiu abia într-un singur vers menționează Carpații, numindu-i cu un fel de groază „sălbatecii munți scitici și sarmatici”:

„Inque feris Scythiae Sarmaticisque jugis”¹.

Dar cîntărind fiecare expresiune în loc de a se mulțumi cu suprafața lucrului, critica descoperire în cântărețul de la Torni ceva mai mult decît atita.

Ovidiu zice că numai undele Dunării despart regiunea tomitană de cătră malul crivățean al fluviului, unde locuiesc „iazigii și geții și colchii și gloata meteree sau regaturile meteree”:

„Jazyges, et Colchi, Metereaque turba (variant: regna) Getaeque, Danubii mediis vix prohibentur aquis...”²

în aceste citeva cuvinte sint coprinse două grele enigme.

Mai întii ce să fie *Meterea* ?

Comentatorii au propus succesivamente patru ipoteze:

1. Prin „Meterea” se înțelege o urbe în regiunea superioară a Nistrului, aceea pe care Ptolemeu o numește *Maetonium*;

2. „Meterea” este o lecțiune coruptă în loc de *Neurea*, referindu-se la neuri³, popor scitic cam din Galiția actuală, despre care noi vorbirăm mai sus cu ocaziunea lui Erodot;

3. „Meterea”, după Zamoscius, derivă de la *transmontan*, indicind într-un mod general toate gințile de peste Carpați;

4. „Meterea”, după Katancsich, vine *ano %ox> u.ET8pxou.ca*, însemnind *gloate vagabunde*.

Prima din aceste ipoteze este de tot puerilă, căci după numele unui problematic oraș fără nici o însemnătate, care nici acela nu este *Metereum*, ci *Maetonium*, nu se putea zice „regna”, și nici chiar „turba”.

A doua nu aduce în sprijinul său nici măcar o plauzibilitate paleografică, deoarece *Neurea*, oricum să fi fost în manuscrise, cu greu se prefăcea în *Meterea*.

Opiniunea lui Katancsich nu se impacă cu Ovidiu, poetul depingînd ca *vagabunde toate* popoarele țărmlui nordic al Dunării, încit nu putea să califice *ocro xox> u.ET8pxou.ca*, numai pe unul din ele, și apoi fără a ne spune pe care anume.

Singura ipoteză serioasă este a lui Zamoscius.

Ea oferă mai multe condițiuni de admisibilitate.

O expresiune atît de vagă ca „meterea turba” sau „meterea regna” nu se poate aplica la vro regiune apropiată de reședința lui Ovidiu, carele în privința țărelor învecinate întrebuintează totdeauna nește termeni concreți; corali, besi, sciți, sarmați etc.

în disticul de mai sus, țărmlui nordic imediat al Dunării, adecă partea cea limitrofă cu Dobrogea. este reprezentat prin iazigi și geți, de invaziunile cărora poetul de la Torni se plînge necontenit în *Tristele* și-n *Ponticele* sale:

„Jazyges, et Colchi, Metereaque turba Getaeque...”

Iazigii cei de neam sarmatic și geții cei de viță tragică erau două mari popoare, cărora le aparținea în epoca lui Ovidiu întregul spațiu de la Nistru spre occidente pînă pe la Olt, locuind ambele față-n față cu Dobrogea, astfel că-n realitate se putea zice despre dinsele:

„Danubii mediis vix prohibentur aquis...”

„Colchi” din versul ovidian, după cum ne vom convinge îndată, însemnează pe locuitorii din Carpați.

în acest chip toate celelalte numi găsindu-și aplicațiunea în zoana danubiană și aceea muntoasă, „meterea turba” rămîne foarte natural pe seama *transmontanilor*, completind tabelul și justificind ipoteza lui Zamoscius:

N E M U R I L E T R A N S M O N T A N E (meterea turba)

C A R P A T I N I I (Colchi)

I A Z I G I I (Jazyges) G E Ţ I I (Getae)

D u n ă r e a (D a n u b i u s) M a r e a - n e g r ă (Pontus)

D O B R O G I A (Scythia minor)

Admițind modul de a interpreta a lui Zamoscius, se naște întrebarea: de ce oare poetul a pus *meterea* în loc de *metorea*, după cum ar urma să fie transcris din *jxetwpeux*;

Totul se explică printr-o exigență de prosodie, căci în versul de mai sus îi trebuia o vocală scurtă, pe cînd în vorbe grece o și chiar *a* tind în compozițiune a se lungi în *ay*, ca în $\backslash xex(ouu\backslash xia$, $ccKp\&peia$, $\backslash xex\backslash mzoV$ etc.

Oricum să fie, mai rămîne o altă enigmă.

De unde și pînă unde *colchii* în Dacia?

Colchida este tocmai la marginea opusă a litoralului crivățean al Mării Negre.

Națiune mai mult asiatică decît europее, colchii aveau a face cu muntele Caucaz și fluviul Fas, nu cu Carpații și Istrul.

În ce mod Ovidiu, atît de bine informat despre tot ce se petrecea în basinul Dunării de jos, și carele în același timp, autor al *Fastelor* și al *Metamorfozelor*, era unul din bărbații cei mai învățați ai Romei, putea să creadă că numai Istrul desparte pe colchi de Dobrogea?

Orice mirare despare din dată ce monumentele cele mai autentice vor proba că Carpații noștri au purtat și ei în vechime numele de *Caucas*, iar prin urmare a existat atunci și pe țărmii Istrului o *Colchida*.

65

„Caucas”⁷ lîngă Dunăre pe o inscripțiune și în Floru

O inscripțiune aflată nu de mult în Germania apuseană, unde se pare a-și fi încheiat zvînturata carieră unul din vitejii expedițiunii dacice, sună așa:

MATRONIS
AVFANIB. C
IVL.MANSVE
TVS. M.L.I.M.
PF.S.L.M. FV
FADALVTVM
FLVMEN.SECVS
MONTCAVCASI.

în transcripțiune:

„Matronis Aufanibus Caius Iulius Mansuetus, miles legionis primae Minerviae piaie felicis, votum solvit lubens merito. Fecit (sau: votum solvit laetus merito feliciter) voto facto ad *Alutum flumen secus montem Caucasi*”.

în traducere:

„Zinelor ursitoare, Caiu Iuliu Mansuet, ostaș în prima legiune Minervie pie fericită, îndeplini cu bucurie cuviosul vot, făcut *la fluviul Olt lîngă muntele Caucaz*”.

Ve astă marmură cuvintele relative la Olt și Caucaz sint scrise fără prescurtări, încît în privința lor nu se poate rădica nici măcar o umbră de controversă:

ADALVTVM
FLUMEN SECVS
MONT. CAVCASI

Oltul e pus aci la masculin, ca și-n Naevius, pe *Tabla Pkutingeriană* și-n limba română: *Alutus*, nu *Aluta* ca în Ptolemeu și-n Dione Casiu.

Publicînd pentru întia dată importantisima peatră, arheologul german Lersch constată că prima legiune Minervie fusese în adevăr în Dacia anume sub Traian, ceea ce se știe prea bine dintr-o mulțime de fintine; dar îl surprinde că *fluviul Olt se află lîngă muntele Caucaz*.

D. Frohner reproduce fără nici o rezervă inscripțiunea între cele privitoare la răzbelul daco-roman și recunoaște că prin *mons Caucasi* nu se înțelege altceva decît munții Daciei⁸.

D-sa nu e însă destul de exact cînd observă în notă că și-n Floru, istoric latin numai cu un secol posterior lui Traian, Carpații ar fi de asemenea numiți *Caucas*.

Nu Carpații, ci Balcanii, căci iată cum sună pasagiul textualmente:

„Piso Rhodopen *Caucasumque* penetravit. Curio Dacia tenuis venit, sed tenebras saltuum expavit. Appius in Sarmatas usque pervenit; Lucullus ad terminum gentium Tanaim, lacumque Maeotim”⁹.

Floru enumera, mergînd de la vest-sud spre nord-est, progresul armelor romane contra diverselor națiuni pontice:

1. Pisone trece Rodopul: *Rhodopen*;
2. Tot dînsul, după ce trecuse Rodopul, străbate Balcanii: *Caucasum*;
3. Curione, mai fericit decît predecesorul său Pisone, înaintează pînă la țărmul nordic al Dunării, dar la Carpați nici el nu pătrunde, speriat de întunecimea codrilor: *tenebras saltuum expavit*;
4. Apiu, lăsînd calea Carpaților la stînga, apucă spre apus și se apropie de Nistru: *in Sarmatas*;
5. Lucul, mergînd pe urmele lui Apiu, ajunge la Don: *ad terminum gentium Tanaim*.

Pus la mijloc între Rodop și între Dunăre, *Caucasus* din Floru nu poate fi decât creștetul intermediar al Balcanilor, iar nicidecum Carpații.

Dar nici aceasta nu este fără interes.

În analiza Munteniei sub Erodot ne întâmpinase deja un exemplu și mai vechi de omonimitate între Carpați și Balcani, căroră părintele istoriei le zicea dopotrivă *Hem*, mărginindu-se numai a deosebi Hemul nordic de Hemul sudic.

Aci de asemenea, pe cînd Floru atribuie numele de *Caucas* Balcanilor, inscripțiunea lui Lersch îl întrebuințează despre Carpați.

Și-n adevăr, ambele linii de munți nu formează decât un singur lanț, pe care nemic nu-l sfărîmă în legătura-i de continuitate, căci pînă și prin undele Dunării îl rennoadă lîngă Orșova veriga cataractelor.

66

Etnografia României în Apoloniu de Rodos

Cu trei sau patru secoli înainte de Floru și de piosul legionar carele în zilele lui Traian făcuse un vot de devoțiune „la fluviul Olt lîngă muntele *Caucas*”, poetul alexandrin Apoloniu de Rodos versifica mitul eletic despre expedițiunea argonauților.

Dunărea după el, ca și după toți geografii din același ciclu, Teopomp, Aristotele, Scimnu, Eratostene etc., se divide în două brațe, din cari unul se varsă în Pbnt, cellalt în Adriatică, avînd ambele în Apoloniu punctul lor de separațiune acolo unde locuiesc tracii, sciții, siginii, grauchenii și sindii.

Din analiza lui Erodot noi știm că teritoriile respective ale tracilor, sciților și siginiilor se apropiiau unul de altul în direcțiunea Oltului, astfel că siginii se aflau în Temeșiana, sciții în zoana de șes a Țării Românești, tracii pe malul sudic ai fluviului.

Dar ce fel de traci?

Apoloniu n-o spune.

Dacă vom căuta orază de lumină iarăși în Erodot, acesta ne va răspunde că traci prin excelință, ca „cei mai nobili și cei mai drepți”, erau geții, încît el nu o dată în loc de Texai se mulțumește a pune numai Opfflxec/’.

Dintre toate popoarele tracice geții singuri fiind vecini cu sciții, pe dinșii cată să-vedem noi sub epitetul nedefinit de „traci” în Apoloniu, căci poetul vorbește în specie despre acel loc unde se *îvecinează sciții și tracii*: „Opfi’i \xyabE; Zici)9ai sau: Opr|Kcov ZK\9ecov x eni^cExai oftpo\<”.

Acest punct e decis.

între geți, sciții și sigini, *Argonautica* înșiră două neamuri intermediare: sindii și grauchenii, fără a ne lămuri însă care dintre dinsele va fi fost pe malul drept și care pe cel stîng al Dunării.

Un indice ne permite totuși a limpezi această ambiguitate.

Apoloniu zice că sindii ocupau o întinsă cîmpie numită Laurium: „oi rcepi Aoctipiov îi8r| ZivSoi epnu.cciov roeSiov uia vaiexdovTEq”.

Ei bine, unica vastă cîmpie în care să fi locuit atunci un popor întreg în vecinătatea Olteniei și despre care să ne fi rămas vro urmă în literatura antică este *cîmpia tribalică* a lui Erodot. ne5iov TO xpiPccAli-KOV din părintele istoriei corespunde cu Jce5iov TO Accupiov din *Argonautica* Așadară sindii lui Apoloniu sînt identici cu tribalii lui Erodot.

Cu o jumătate secol în urmă, atenianul Apolodor cunoștea pe tribalii de asemenea sub numele de *sindii*.

Vorbind despre excursiunile eroice ale lui Bach, el zice că, plecînd din Grecia, zeul prin *Tracia merse la indi: eni’ IvSovc 5ia Tfjq OpccKriq fiTieiyeTo* și-apoi de acolo s-a întors în Grecia, după ce cutrierase *toată Tracia și India*: „8ieX9cbv 8e OpotKT|v Kai Tfıv 'IVSIKTIV anaaav”.

Puși la nord de Balcani, acești *indi* ai lui Apolodor sînt evidente *sindii* lui Apoloniu, încît editorii viitori ai celui dentii sînt datorii să inlocuiască în text lv8oi)q prin ZivSoix; și IvSiKfıv prin ZIVSIKTJV, fără care corecțiune se încarcă într-un mod benevole mitograful elin cu absurditatea de a fi pus India lîngă Dunăre.

În geografii greci o asemenea confuziune între *indi* și *sindii* ne întîmpină nu o dată și nește rectificări absolutamente analoage cu a noastră au fost de mult introduse în alți clasici de cătră Casaubon și Schweighäuser.

A mai fost tot printre traci o altă națiune pe care deja Gmer o menționează sub numele de Zivxoi’.

O a treia în Sciția lîngă Marea de Azov’.

Asupra originii și însemnătății acestei nomenclature etnice, cunoșcute în Europa numai ginților pontice, noi vom reveni aiuri.

Dacă sindii locuiau în fața Olteniei pe țarmul sudic al fluviului, urmează dară că-n însăși Oltenia, la mijloc între celelalte popoare enumerate de cătră Apoloniu, trebui să așezăm pe grauchenii, cari nu mai încap aiurea.

Argonautica îi pune alături cu siginii: „otrce Ziyuvoui, om ab rpaoKevtoi”.

Cu alte cuvinte, ea numește grauchenii pe agatirșii lui Erodot.

Dar de unde acest nume?

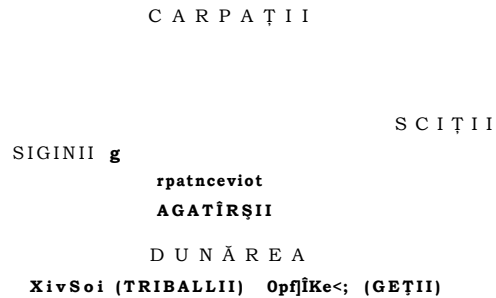
Noi arătarăm mai sus că Efor, scriitor contimporean lui Apoloniu, numea pe agatirși KaprciSai, adecă *munteni*.

Același înțeles are și numele *graucheni*.

Pliniu cel Bătrîn zice că sciții chemau Caucazul *Groucas*, ceea ce în limba lor însemna *albit-de-nea*: „Scythae Caucasum montem appellaverunt Groucasum hoc est, nive candidum”.

Să mai insistăm oare că rprocicevioi lui Apoloniu sînt un simplu apelativ din *Groucasus* lui Pliniu?

Astfel topografia poetului alexandrin se reduce la următoarea schiță:

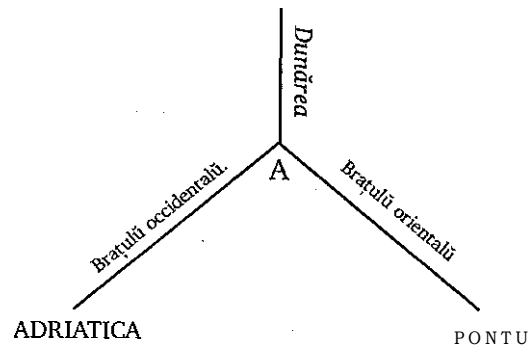

în această hartă este însă ceva inexact.

Pentru a fi bine înțeleși, noi ne permiserăm a ne abate de la concepțiunea mapografică a lui Apoloniu.

După dînsul Dunărea nu curge de la apus spre răsărit, ci de la nord spre sud, formînd apoi două brațe, unul pontic și cellalt adriatic, cari se separă acolo unde, precum spuserăm, se învecinau *sciții*, *geții*, *tribalii*, *siginii* și *agatîrșii*, adecă în sfera Oltului.

Cursul Dunării avea pentru poetul alexandrin o direcțiune cam așa:

Punctul întîlnirii ambelor brațe, însemnat cu litera A, este la cataractele de la Orșova.

Intr-un alt pasagiu, în care se lasă la o parte siginii, sindii și grauchenii, Apoloniu se exprimă și mai clar în astă privință, zicînd că cele două brațe ale Dunării se despart la *marginea dintre sciți și traci*: „*αXX catoTccv CpTikcov EicueecDv TEitipTjcyfTccci oupouq..*”.

Nu mai încapă dară nici măcar discușiunea despre cine vor fi fost sindii sau grauchenii, deoarece vedem puse în joc numai cele două ginți mari, ale cărora teritorii relative ne sînt foarte bine cunoscute din Erodot și din succesorii săi pînă la Strabone.

A împinge mai spre occidente punctul de separațiune al închipuitorilor brațe ale Dunării dincolo de cataracte, ar fi a ne depărta peste măsură de *marginea Sciției*, adecă a trece peste litera și spiritul textului.

Putem crede orice ne va plăcea despre sindi și graucheni, dar sîntem siliți a ne opri lingă Orșova.

Și nemic mai conform cu natura.

Numai acolo unde Dunărea își strîmtează malurile, astfeli că ochiul nu-i mai poate urmări cursul, numai acolo unde o grămadă de stînce din laturi și din fund se par gata a astupa comunicațiunea între susul și josul apei*, numai acolo imaginațiunea se simțea liberă a plămui existența unui alt braț al fluviului plecînd nevăzut într-o direcțiune opusă.

Si-apoi orice dubiu se șterge cînd însuși Apoloniu pune aci doi munți față-n față pe ambele laturi ale fluviului, ceea ce nu se poate referi decît la punctul ciocnirii Carpaților cu Balcanii, adecă nu aiuri undeva decît la cataractele de la Orșova.

Un munte este din partea cîmpiei Laurium, prin urmare creștetul balcanic, căruia poetul alexandrin îi zice *Angur*: "Ayyourov.

Cellalt munte se află prin consecință pe țărmlul opus al fluviului, adecă Carpații, al cărora nume figurează în codicii *Argonauticeii* în două moduri diverse, dar egalmente caracteristice.

Analiza lor merită un paragraf separat.

„Carpații” sub numele de „Caucaz” în Apoloniu de Rodos

Următoarele manuscrite și edițiuni ale lui Apoloniu de Rodos numesc Carpați *stîncă* *Caucaz*:

1. Un manuscript din Vatican;
2. Un altul tot de acolo;
3. Manuscriptul zis *Codex Guelpherbytanus*;
4. Manuscriptul *Mediceu*.

Să se observe că unul din manuscriptele vaticane, *Codicele Guelpherbitan* și cel *Mediceu* sînt dintre cele mai bune, „praestantissimae”, peste tot șapte, nu mai multe.

Apoi:

5. Edițiunea florentină din 1496;
6. Edițiunea pariziană din 1574.

Aci vom nota iarăși că prima din aceste două edițiuni a fost executată după nește manuscripte pierdute, încît criticii o consideră ca avînd toată valoarea codicilor originali.

în fine:

7. Vechiul scoliast al lui Apoloniu, care dechiară și el că în mai multe manuscripte se citește *Caucaz*.

Fată cu neste codici excelenti și fată cu mărturia scoliastului, ca și nu mai puțin a două edițiuni foarte prețuite, *Caucaz* poate fi privit mai mult ca admisibil, și noi am avea tot dreptul de a adăoga de pe acum pe Apoloniu cătră inscripțiunea lui Lersch cea cu „Olt lîngă Caucaz”.

Acest drept însă devine necontroversat cînd se mai constată pe dasupra că și variantul, care se găsește într-o seamă de manuscripte, diferă numai în aparință, iar în fond este un sinonim al *Caucazului*.

Lectura cea divergîntă sună: *KavXiccKoio, KCCDXIOCK6<; OKoneXoq, adecă stîncă cauliacă.*

Caulica, prin contragere *Colica*, este unul din numile cele mai vechi ale *Caucazului asiatic*.

Ecateu, scriitor anterior chiar lui Erodot, ne spune că părțile cele mai înalte ale creștetului caucazic se cheamă *KCOXIKCC opri*.

De acolo însuși numele *colchilor*.

Iacă dară *Colchida* la Dunăre nu numai în Ovidiu, dar și cu două veacuri mai-nainte într-un alt poet nu mai puțin celebru; și totul provine din aceea că Carpații se chemau *Caucaz*.

Limbajului poetic i-a plăcut mai bine metaforicul și vagul *Colchi* decît directul și pozitivul *Caucaz*.

68

„Carpații” sub numele de „Caucaz” în Iornande, Amian Marceiin, Ptolemeu și Nestor

Gotul Iornande, din secolul VI, citind undeva sau aflînd din auzite că și Carpații se cheamă *Caucaz*, a ajuns la ingenioasa concluziune că *Caucazul* se începe în India, apoi trece prin toată Rusia meridională și se oprește tocmai la Dunăre, după cum văzurăm mai sus și-n Apoloniu, lîngă cataractele de la Orșova: „indeque Scythicis gentibus dorso suo terminum praebens, ad Pontum usque descendit, consertisque collibus, Histri quoque fluenta contingit, quo amnis scissus dehiscens...”

Amian Marceiin, istoric latin din secolul IV, povestind invaziunea hunilor în Dacia, a căriia porțiune orientală aparținea atunci goților, arată că aceștia, voind a se sustrage jugului cumpliților năvălitori, s-au împărțit în două tabere: una trecu Dunărea, refugind pe pămîntul Imperiului Roman; cealaltă, sub conducerea regelui Atanaric, după ce în deșert se încercase a reziste pe malul apusean al Prutului, a fost silită a se retrage în regiunea foarte păduroasă și foarte muntoasă numită *Caucaland*: „ad Caucalandensem locum altitudine silvarum inaccessum et montium, cum suis omnibus declinavit”.

Așadar un segment al Carpaților se numea *Cauca*, căci finalul „land” în toate limbile germanice înseamnă „țară”: *Cauca-land* - țara *Cauca*.

Pe lîngă Iornande și Amian Marceiin am mai putea cita aici pe Ptolemeu, carele pune în Carpați spre răsărit de porțiunea superioară a Oltului un popor ce-i zice *KauKofjvatoi*.

Însă ceea ce-i mai curios decît toate este că pînă-n secolul XII, cu o mie de ani și mai bine în urma diverselor mărturii de mai sus, Carpații se numeau tot încă din cînd în cînd *Caucaz*.

Cronicarul rus Nestor, născut pe la anul 1056, zice:

„Spre nord pînă la marea Pontului, Dunărea, Nistrul și munții *Caucaziani*, adecă cei ungurești”.

69

Urmele topografice ale numelui „Caucaz” la Dunăre

Este dar un fapt înregistrat în șapte fîntine irecuzabile, pe lîngă cari Ovidiu e a opta și Strabone o să fie a noua, cum că Carpații, începînd din timpii cei mai depărtați și pînă-n evul mediu, se chemau *Caucaz*, ca și maiestrosul creștet de la marginea orientală a Europei, cu care ei nu pot avea nici o legătură afară de cea nominală.

Si nu se chema astfel numai o porțiune a Carpaților, ci sistema întreagă, ba pînă și prelungirea-i transdanubiană, căci:

1. în Apoloniu, *Caucaz* sînt cataractele de la Orșova;
2. în Iornande, de asemenea;
3. în inscripțiunea lui Lersch, *Caucaz* sînt munții Olteniei, sau mai curînd acei din Muscel;
4. Tot așa în Ptolemeu;
5. în Floru, *Caucaz* sînt Balcanii;
6. în Amian, *Caucaz* sînt munții cei mai apropiați de Prutul de jos;
7. în Ovidiu, *Caucaz* se pare a fi ramura vrinceană sau din Buzău, judecînd după contextul: „munții scitici și sarmaticf;
8. în Nestor, *Caucaz* sînt toți „munții ungurești”.

Ca nume al Carpaților, *Caucaz* este la noi anterior dominațiunii dacice, căci în epoca lui Apoloniu Oltenia se mai afla încă sub stăpînirea agatîrșilor.

După spiritul graiului nostru, *cauc* contrăgîndu-se în coc, cată să admitem ca o urmă supraviețuîndă a numelui *Caucaz* în privința Carpaților dealul *Cocan* din Muscel, adecă mai-mai în același loc unde ostașul Mansuet dintr-o legiune a lui Traian stătuse în timpul răzbelului dacic la fluviul *Olt lingă muntele Caucaz*, și mai-mai acolo unde mapa lui Ptolemeu ne arată poporul *cocaneni*.

70

Unde locuiau siginii și agatîrșii în epoca lui Strabone?

O dată constatată că Carpații se chemau și ei *Caucaz*, devine lesne a corege un pasagiu din Strabone, care ne spune că *siginii* locuiau pe timpul său *Ἰσθμὸς τοῦ Καυκαίου*, descriînd apoi în următorul mod obiceiurile lor:

„*Siginii*, în celelalte trăind persianește, întrebuițează nește călușei mici și părăși, cari nu pot duce un călăreț, dar se înhamă la căruțe, mîinindu-i apoi femeile, dedate din copilărie la acest meșteșug, și cea mai bună în conducerea cailor își ia de bărbat pe cine-i place”.

Afară de amănuntul despre femei, restul s-a văzut deja în Erodot, pe cînd *siginii* locuiau la coastele agatîrșilor în actuala Temeșiana, și anume:

1. Traiul persianesc;
2. Călușei mici și părăși, buni numai la căruță.

în zilele lui Apoloniu *siginii* se aflau tot încă în Temeșiana, căci popotul alexandrin îi așează lingă cataractele Dunării.

între Strabone și Apoloniu este un interval de vro sută cincizeci de ani. într-un secol și ceva, cum oare de s-au strămutat *siginii* de la noi din Temeșiana tocmai în Asia la Caucaz, ducînd cu sine pînă și vița cea mică și părăsă de călușei?

Bietele lor cărucioare, minate de întrepide fete și neveste, trebuiau să treacă, călcînd sub picioare orice opozițiune, printr-o sută de feliurite popoare scitice, sarmatice și de alte neamuri, toate foarte belicoase, cari stăpîneau întregul teritoriu al Rusiei meridionale.

E evidente că *Caucazul*, unde se duseseră *siginii*, nu este acela din Asia, ci pur și simplu o ramură a Carpaților.

Ctoonimitatea înșelase pe Strabone.

Invaziunea dacilor, întimplată cu vrîun secol și ceva înainte de Crist și operată în direcțiunea Temeșianeii, după cum se vedește din vecinătatea lor în acel period de cucerire cu popoarele panonice boii și tauriscii¹, trebuia firește să respingă pe *siginii*, însă nu în Asia, ci peste Carpați în Transilvania.

Caucazul *siginilor* sînt munții Ardealului, unde topografia a și păstrat unele vestigii ale lor pînă astăzi, după cum vom demonstra aiuri.

Tot atunci ne vom convinge că și pe agatîrși dacii îi goniseră din Oltenia iarăși în Transilvania, și-apoi mai tîrziu, deja în urma lui Strabone, ambele popoare de secolii învecinate, *siginii* și agatîrșii, au fost construite a înainta sus spre nordul Europei, nicidecum însă nu s-au întors în Asia.

Sub August dară dacii nu pătrunseseră încă în Ardeal.

71

Rezumat despre „Carpații”, ub numele de „Caucaz”

Pasagiul din Strabone, explicat în paragraful precedent, e cu atît mai important în cazul de față, cu cît ilustrul geograf este un context nedispensabil, după cum am mai spus-o, pentru înțelegerea topografiei contimporeanului său Ovidiu.

Acum incetează d-a mai fi enigmă cele două versuri:

„Jazyges, et Colchi, Metereaque turba Getaeque
Danubii mediis vix prohibentur aquis.”

Ele se traduc și se explică astfel:

„De iazigi și de *caucaziani* (munteni din Carpați), de popoare transmontane (agatîrși, *siginii* etc.) și de geți, abia ne apără apele Dunării”.

intr-un cuvint, ca și-n Apoloniu, ca și-n Strabone, ca și-n Amian, ca și-n Iornande, ca și-n Nestor, ca și-n acea inscripțiune a lui Lersch ce ne-a servit drept punct de plecare în această analiză, numele Carpaților în Ovidiu este: *Caucasus*.

Sint multe și interesante consecințele ulterioare ale acestei descoperiri, pe cari noi de astă dată nu le vom atinge, fiind foarte depărtate de obiectul strict al studiului de față.

Nu cumva la Dunăre, printre bogatele năsipuri metalice ale Olteniei, va fi fost însăși *Colchida* cea cu lina de aur a Medeei, ținta practică a expedițiunii celei mercantile a argonauților, încit tocmai de aceea tradițiunea elenică, culeasă de cătră Apoloniu, va fi făcut pe aceștia să călătorească pe la cataractele de la Orșova?

Nu cumva tot în basinul danubian, cea mai scurtă cale comercială între Oriente și Europa centrală, trebui căutat *Caucazul* primului civilizator al continentului nostru, acela ce răpise focul lui Giove și din foc a născut industrie?

în epoca lui Traian, adecă a memorabilei inscripțiuni cu Oltul „secus montem Caucasi”, Marțial scria unui amic care pleca spre Dunăre că *în țara geților o să găsească stincă lui Prometeu:*

„Miles hyperboreos modo, Marcelline, Triones,
Et Getici tuleris sidera pigra poli;
Ecce Prometheae rupes, et fabula montis,
Quam prope sunt oculis nunc adeunda tuis..”*

Cind va fi vorba despre elementul semitic în Dacia, vom reveni...
Am isprăvit acum cu opera lui Ovidiu.

72

Concluziunea despre Muntenia sub Ovidiu

De la August pînă astăzi nu s-a schimbat nimic fundamental în climatologia și topografia Munteniei; după cum nici mai-nainte nu se schimbaseră în intervalul aproape semimilenariu dintre Erodot și Ovidiu.

Oltul n-a încetat atunci, și nu știm dacă va înceta vreodată, de a divide **Țara** Românească în două mari regiuni foarte caracteristice, dintre cari în cea d-a dreapta fluviului precumpănește plaiul asupra cîmpiei, pe cînd în cea d-a stînga cîmpia precumpănește asupra plaiului, însoțite ambele aceste precumpăniri opuse de cîte o serie diversă de

condițiuni atmosferice și telurice, toate împreună concurînd a dezvolta un alt tip material și moral spre apus de Olt și altul spre răsărit, chiar cînd teritoriul întreg e locuit de nește popoare ieșite primitivamente, ca dacii și geții sau ca sciții și agatirșii, din cîte o singură tulpină.

în regiunea cisolteană, arteria comercială a Dunării reduce depărtata ramură ost-carpatică la un rol absolutamente secundar, căci toată activitatea umană, productivă sau improductivă, fie industriiosul grec sau grosolanul barbar, se îndesă acolo spre țărmul danubian, unde per apoi pe nesimțite, sau se piticesc în nește vizuine subterane, prin miasmul mlaștinelor, prin frig și arșiță, prin torente de noi năvălitori, sciți, sarmați, goți, huni, avari etc, etc, pe cari nemic nu-i poprește în cale pe un șes descoperit pretutindeni, arenă a unei lungi succesiuni de popoare belicoase însă lipsite de vitalitate.

în regiunea transolteană, scutită de mortiferele bălți mixte, Dunărea împacă industria fluvială cu sănătatea muntoasă prin cununie cu Carpații, al căror înghi nord-vestic de la Coasta-Ciineni pînă la Orșova se află aci cu totul în afară de drumul invaziunilor, fie din apus sau din răsărit, căci punctul obiectiv al barbarilor fiind totdeauna bogatele provincii grece, năvălitorii orientali pătrundeau la dinsele prin Moldova, cei occidentali prin Ungaria, lăsînd unii și alții pururea la o parte Oltenia, unde le-ar fi fost cam anevoie de a străbate și altmintrea de groaza unei pozițiuni naturale dintre cele mai întărite prin stînce și ape, încit locuitorii de acolo, dentii agatirșii, apoi dacii, în fine românii, mulțumită condițiunilor economice, igienice și strategice celor mai priincioase, au putut într-un spațiu teritorial foarte restrîns să ajungă succesiv la un grad înalt de rezistență vitală.

Imutabilitatea naturii fizice s-a răsfrînt pînă la un punct în însăși nomenclatura topică, astfel că un munte din Muscel ne mai amintește numele *Caucaz* al Carpaților într-o serie de fintine istorice denainte și de după Crist, între celelalte în Ovidiu și-ntr-o superbă inscripțiune traianică relativă tocmai la porțiunea superioară a Oltului, carele și acesta se numește astăzi precum se numea, sint acum două mii de ani, în poetul roman Naevius; Jiul este *Sil* al dacilor, Cerna - *Dioma*, Gilortul - *Sil-arta*, Giomartilul - *Sil-martira*; Motrul e *Mutria* din Ptolemeu și de pe *Tabla Peutingeriană*; pînă și mitutelul Jaleș, un pîriuț aproape invizibil, exista deja sub actualul său nume *Salas*; și dacă limba română n-a conservat primordialele numiri ale riurilor din cîmpie, cauza este că străbunii noștri au început s-o cunoască foarte tîrziu, abia pe la

secolul VII, găsim acolo anume pe slavii cei cu Dimbovița, Ialomița, Cricovul, Ilfovul etc, iar pînă atunci naționalitatea „daco-romană” se născuse, crescuse și se formase definitivamente în plai și numai în plai, încît chiar fluviile cele comune tuturor zoanelor țării, noi le stim așa cum se ziceau din vechime exclusiv la munte: *Danubius*, nu „Ister”; *Alutus*, nu „Maris”; *Jiu*, nu „Arabon”; *Argeș* nu „Mariscus”.

în fine, dacă ar voi cineva să restabilească mapa etnografică a Munteniei în zilele lui Ovidiu, după cum o schițăm noi pentru timpul lui Erodot, n-are decît să așeze pe daci în Oltenia și-n Temeșiana, pe sigini și pe agatirși în latura vest-sudică a Transilvaniei, apoi în cîmpia danubiană pînă la Pont pe ambii țărmi ai fluviului o amestecătură de sciți și sarmați cu predominarea însă a elementului getic.

Epoca formațiunii limbei române

73

Importanța filologiei în istorie

Ajunge cîte o dată o literă pentru a caracteriza o națiune.

Luînd în mînă o carte engleză va fi cineva surprins de a întîmpina mereu figurînd izolat cîte un /, care nu poate forma nici un nume propriu, și totuși el predomină prin mărime asupra tuturor literelor învecinate.

Acest grandios / însemnează „eu”.

Individualismul atît de pronunțat în toată natura englezului s-a răsfrînt și-n ortografie.

Este unicul popor în lume căruia să-i fi putut veni ideea de a scrie *eu* cu o literă capitală.

Cu cît mai mult totalitatea lexică și gramaticală a unei limbe trebuie să fie pentru un cugetător o nesecată comoară de revelațiuni asupra întregii dezvoltări a unei naționalități în timp și-n spațiu.

Astăzi nu mai e permis fără limbistică, fără o cunoștință intimă cu Bopp, Pott, Schleicher, Curtius, Corssen, Kuhn etc, a face un singur pas serios în limpezirea perioadelor celor obscure din analele popoarelor; și negreșit că cea mai deplină dreptate avea d. Rosler cînd a formulat următoarea fericită propozițiune:

„Dacă românii au trăit în adevăr începînd de la Traian pe țărmul nordic al Dunării, dacă ei n-au venit aci tirziu în evul mediu din Dacia lui Aurelian, dacă ei sînt noi sau vechi în actuala lor patrie, aceasta cată să se cunoască din limba română”.

D. Rosler susține că împăratul Aurelian de frica goților a scos din Dacia Traiană în secolul III pe toți românii pînă la unul, ducîndu-i acolo unde se află așa-numiții macedoromâni, și-âpoi deja o parte dintre acești din urmă, întoreindu-se pe țărmul nordic al Dunării abia pe la anul 1200, vor fi dat naștere naționalității dacoromâne.

Cu alte cuvinte, maghiarii, serbii, sașii sînt toți mai indigeni decît noi la poalele Carpaților.

D. Rosler își bazează aserțiunea pe două considerațiuni filologice:

1. Asemănarea între limbele română și albaneză;
2. Lipsa de element gotic în graiul român.

Ambele aceste puncturi, pe cari d. Rosler se mulțumește a le afirma, noi din parte-ne le vom demonstra pe larg, fiindcă ele ne conduc la o concluziune diametralmente opusă.

74

D. Rosler stie românește?

D. Rosler zice: dacă românii n-ar fi petrecut veacuri întregi peste Dunăre în vecinătatea Epirului, limbele română și albaneză nu ne-ar oferi atîtă asemănare.

însă care anume să fie *natura* acestei asemănări? - d-sa nu ne-o spune.

Este o nenorocire pentru d. Rosler de a ști prea puțin românește.

Iacă o probă dintre cele multe:

„Mă surprinde - zice d-sa - cuvîntul *Sirte-Margarite* din doinele române ale lui Murray, și eu crez că el corespunde pe deplin noțiunii *Sirte* a samoiezilor; după cum și maledicțiunea românească astăzi de tot neînțeleșibilă s... mi se pare iarăși a fi numele demonului la neamuri uralice: *Schitkir* sau *Tschitkir*”.

Cuvîntul însemnat cu mai multe puncte, las să se citească jos în notă, nefiîndu-ne permis a-l băga în textul român.

O trivialitate turcă dintre cele mai necuviincioase, introdusă la noi în nefasta epocă fanariotă și pe care nu cutează a o reproduce nici chiar dicționarele limbei otomane, d. Rosler o preface într-o maledicțiune, o maledicțiune românească, o maledicțiune atît de antică încît nici înțelesul nu se mai cunoaște, șrapoi aleargă după origine tocmai la mitologia fineză!

De altă parte, luind pe *înșiră-te-mărgărite*, compus din verbul *înșira* la imperativ, din pronumele tu în acuzativ și din substantivul *mărgărit* la vocativ, citetrela foarte latine: *in-seriem te (dispone) mărgărite*, expresiune poporană a unei limbuții fără cap și coadă, d. Rosler izolează pe „înșiră-te”, îșiînchipuiește că-i o singură radicală, o metamorfozează în *sirte* și se răpede cu ea drept peste Urali!

Cu un asemenea metod de a comenta naționalitatea română prin samoiezi, noi ne mirăm că d. Rosler a uitat un lucru și mai ingenios.

în dialectul samoiedic de la Obdorsk din fundul Siberiei codrul se cheamă *pidira*.

Iacă dară - trebuie să exclame - iacă dară de unde s-a născut româneasca pădure!

Si totuși, oricât de ciudată ar fi coincidența materială a ambilor termeni, filologia modernă, care urmărește desfășurarea fonetică și istorică totodată a fiecărei vorbe, demonstrează că a noastră *pădure* derivă din *padules*, o formă romanică a latinului *palus*, baltă, italianește *padule*; iar pe lângă filologie mai vine și Columna Antonină arătându-ne cu plasticitatea sculpturii că bălțile danubiane din epoca colonizării romane erau în adevăr nește *păduri* în toată puterea expresiunii, în a căror vegetațiune se ascundeau barbarii în timp de răzbel.

Necunoscând limba română, care să fi fost criteriul d-lui Rosler pentru a conchide că ea seamănă cu cea albaneză?

O ecuațiune între un *x* și un *y*.

75

Latinismul relativ al limbilor albaneză și română

Limba albaneză e plină de reminiscențe latine.

Iacă esențialmente un punct de asemănare cu graiul român.

Urmează însă de aci că albanezii vor fi împrumutat latinismele lor de la români?

Să cercetăm.

Albanezii zic *tra* (trabs), *mic* (amicus), *poște* (post), *armie* (inimicus), *kembe* (gamba), *vittore* (victoria), *Hume* (flumen), *biniac* (bignus), *gorg'e* (gurges), *künt* (centum), *gric* (grex), *günd* (gens), *pendohem* (poenitet), *spereig* (spero), *case* (causa), *turpe* (turpitudine), *fat* (fatum), *fer* (inferna), *cater* (quator), *crioig* (creo) etc.

Aceste vorbe atât de latine, oare cum putea să le fi dat cuiva dacoromânul, când nu le are? si pe unele nu credem să fi reținut din limba-mumă

nici chiar în epoca lui Traian, bunăoară *flumen*, *bignus sau fatum*, de vreme ce exprimă aceleași idei prin alți termeni nu mai puțin latini: *gemen* (geminus), *riu* (rivus), *soarte* (sors); iar cit despre *cater*, și un copil va recunoaște că s-a format din *quatuor*, nu din *patru*.

Albanezii zic: *kercoig* (quaerito), *kiarc* (circus), *kertoig* (certo), *Hepe* (cepa), *küel* (coelum), *fkünie* (vicinitas) etc.

Bănuiește-se că le-au luat din românește: *a cerceta*, *cere*, *a certa*, *ceapă*, *cer*, *vecinătate*, prefăcând numai sonul *ce* în *k*?

Atunci de ce în zicerile turce *claderre*, *ciair*, *ciacmac*, *cialem*, *ciardac*, *ciarsaf*, *cirac*, *cisme*, *ciflic*, *cift* etc., au lăsat pe *ci* intact, neprefăcându-le în *kiaderre*, *kiair*, *kiacmac*, *kialem* etc?

De ce vorbele slavice *clas*, *cete*, *ciudit*, n-au schimbat de asemenea în *kias*, *klete*, *kiudit*?

În sfârșit, de ce au conservat *ce* și *ci* în cuvintele împrumutate în adevăr de la români: *clare* (circulus) și *ce* (quid)?

Grecii numai în clasică anticitate exprimau pe *ce* și *ci* latin prin K: Kikēpov (Cicero), Kivvocq (Cinna), SKITCICOV (Scipio), KE9TIYO<; (Cethegus), KeXca (Celsa), Kevxpcaveq (Centrones), KipKcciov *opoq* (Circaeus mons) etc, pe cînd în evul mediu îi vedem zicînd: *xtekeEGpxvoq* (caelestinus), *x^Evxoyakij* (centrum gallinae), *t^epijiovia* (ceremonia), *icāpien* (circulus), *xtepxoq* (certus), *T^KO^pea* (cicoria), *xțifizXic* (civilis) și altele.

Cum că la vechii romani *ce* și *ci* se rosteau în realitate *ke* și *ki*, precum le-au și transpus elenii și albanezii, iar nu după cum le-au modificat mîi cîrzill **românii** și italianii, probă este că latinește se scria ecalmente *squilla* și *scilla*, *coqui* și *coci*, **caeso** și **kaeso**, încît un filolog modern cere să se citească și astăzi *kinis* pentru *cinis*, *kervus* pentru *cervus*, *kitus* pentru *citus* etc, numind orice altă pronunțatiune „un detestabil inorganism”.

Așadară *k* în loc de *ce* și *ci* constituă la albanezi, ca și la greci, un arhaism latin cu mult anterior cunoștinței Epirului cu turcii, slavii și români.

Albanezii au *vletere* (vetus, veteris), *virglîneșe* (virgo, virginis), *ia-tere* (alter), *rlete* (rete) etc, pe cari nici într-un chip nu le-au putut lua de la români, în graiul nostru toate aceste vorbe fiind mai puțin clasice: *vechi*, la macedoromâni *vecllu*, niciodată *vetere*; *vergură*, nu *vergine*; *alt*, nu *altere*; *rețea*, nu *rete*; și-apoi părinții noștri nu le-au format astfel prin vro posterioară corupțiune provincială, ci așa le-au și moștenit, precum probează italianul *vechieto* și sonul *u* pentru *i* în *vergură*.

Albanezii au adverbial/ort și adiectivul/orte, corespunzînd celîntîi cu latinul *fortiter* și cellalt cu *fortis*, pe cînd românul nu posedă decît

un foarte pentru ambele cazuri, întocmai precum noi zicem *frumos* pentru *pulcher și pulchre*, *adevărat* pentru *verus* și *vere* etc, mulțimiindu-ne cu o singură formă adiectivo-adverbială.

Sperăm a fi convins pe d. Rosler că limba albaneză este un dialect neolatin cu totul heatârnat de dialectul neolatin al românilor; un dialect mai antic, fiindcă Albania întreagă devenise provincie romană cu un secol înainte de crîncena luptă a lui Traian cu Decebal; un dialect însă fără comparațiune mai sărac în elemente latine, deoarece colonizarea romană nu avusese acolo acel caracter compact și sistematic, prin care s-a distins ea pe țărmlul nordic al Dunării.

Ambele aceste dialecte se mai întilnesc prin punctul foarte important de a fi traco-latine, ceea ce sub privința hematologică, adică a înrudirii materiale, apropie pe români de albanezi mai mult chiar decît de italieni, cu cari noi sintem încuscirî numai după tată, pe cînd cu ceilalți ne lovim după amîndoi părinții.

76

Tracismul relativ al limbelor albaneză și română

Numeroasa gînte pantracică, stăpînă într-o vreme peste mai toată Peninsula Balcanică și mai toată Asia-Mică, se împărțea în două ramure foarte mari, cea tracică propriu-zisă și cea ilirică, prima din ele ocupînd regiunea despre Pont din teritoriul comun, cealaltă regiunea despre Adriatică, fiecare subdiviză într-o mulțime de naționalități și triburi purtînd diferite numi: frigiani, bistonî, besî^{ic}o^j[^]^{*}[^]

oni^{sapei},[^][^] epiroți, arupini, bulini, daorsi, enchelei etc, etc, etc.

Albanezii sînt unica posteritate actuală directă a ramurei ilirice, ca și românii a celei tracice propriu-zise.

Gum că ilirii și tracii propriu-zîși vorbeau aceeași limbă fundamentală, dovadă este nu numai că scriitorii antici îi confundă mereu unii cu alții, dar mai cu seamă că dicționarul albanez poate să ne explice fără nici o dificultate filologică cele mai complicate probleme din nomenclatura dacică și din limba daco-latină.

Astfelî în paragrafii precedinți noi vîzurăm deja la albanezi cuvinte eminentamente dacice, ca *diorna* - negru sau *borda* - locuința suterană.

Aci vom mai da uri exemplu foarte interesant, afară de acelea ce vor mai urma din cînd în cînd în cursul operei de față.

77

Originea numelui „Dunăre”

Samonicus, scriitor roman cu un secol posterior lui Traian și carele posedă pe atunci o bibliotecă de 60.000 volume, încît avea la dispozițiune mai tot ce se va fi scris vreodată pînă la dînsul, zice că tracicește *Danubius* înseamnă „purtător de nori”: „Accvo-opiov 5e. TO **ve**<**peA**,ocpopov EKeivoi Koctarâai TiaTpicov”.

La albanezi norul se cheamă *re*.

în toate limbele indo-europee radicala *da* exprimă ideea de *a da*, de unde o formă participială *dan* sau *dana*.

Dana-re „dînd nori”, iacă dară numele tracic din care românul a făcut *Dunăre* și pe care Samonicus l-a tradus cu atît mai corect prin vecpeAxxpopoi; „purtător de nori”, cu cit în unele limbe ariane, la celți bunăoară, primitivul *da* capătă anume înțelesul de „a purta”.

Tot limba albaneză ne explică de ce grecii, romanii și germanii au terminat humele acestui fluviu prin *p*, pe care nu-l au românii.

Albanește *re*, nor, admite în unele cazuri un *v* denainte-i: *vre*, ceea ce probează că nu este decît o cohtracțiune din zendicul *awra*, modernul persian *abr*, curdiful *awreh*, toate acestea însemnînd de asemenea „nor” și producînd la vechii persiani un nume propriu: 'AppaSdTccq „dat de nori”.

Norul chemîndu-se albanește *re* și *vre*, Aavouptoc; elin, *Danuvius* latin și *Donaw* al germanilor, de la cari au împrumutat apoi slavii pe *Dunava*, maghiarii pe *Duna* etc, provin dintr-o formă colaterală *Dana-re*.

Românii singuri însă au reținut pe caracteristicul *re*, în care se co-prinde însăși cheia enigmei.

Și au reținut nu numai atîta, dar pînă și interesantul blăstem poporan: „bată-te Dunărea!”, carele pe de o parte se potrivește atît de bine cu ideea unui „purtător de nori”, iar pe de alta, ne aduce aminte că la dacijurămîntul cel mai sacru era legat cu solemnitatea de a bea apă din Danubiu, încît „purtătorul de nori” pedepsea apoi pe sperjuri: „îi bătea Dunărea”.

Românul nu zice: „bată-te Oltul”, „bată-te Șiretul”, „bată-te Prutul”, ci numai *bată-te Dunărea!*

Astfelî, mulțumită limbei dacice, restaurate prin confrunțațiunea dialectului epiroto-latin al albanezilor cu dialectul traco-latin al românilor, se înlătură nxrubrica unor simple coincidențe fonetice etimologia generalmente patronată *a. Dunării* de la sanscrito-zendicul *dānu*, oseti-

cui *don* - fluviu, pe care-l au și românii într-o accepțiune deminutivă, precum se respinge nu mai puțin și derivațiunea de la celticul *dana* - vitează.

78

Concluziunea despre înrudirea românilor cu albanezii

Postpimerea a r 4 ^ cu dativul, timpul viitor expres cu ajutorul ideii voi, formațiunea numeralelor de la 11 pînă la 19, prin întrepunerea unui *supra*, și o grămadă de alte particularități gramaticale sau lexice, pe cari le vom dezbate cînd vom avea a restaura dialectul dacic, ne vor aduce iarăși și iarăși la rezultatul dobîndit mai sus, și anume:

Limbele română și albaneză sînt două dialecte dopotrivă traco-latine, dezvoltate însă fiecare pe o cale individuală nedependente.

Fără a se mișca unii din Dacia Traiană și alții din Epir, românii sau daco-latinii și albanezii sau epiroto-latinii sînt și nu pot a nu fi legați printr-o extremă asemănare limbică, deoarece provin unii și alții din elemente romanice și elemente tracice, amestecate însă în diverse epoce, prin diverse dialecte, cu diverse doze și sub diverse condițiuni dimatologice.

79

Originea cuvîntului „hoț”

Dacă dacoromânii - zice d. Resler - nu s-au clintit de pe țărmlul nordic al Dunării, afară negreșit din porțiunea cea strămutată de către împăratul Aurelian și din care se trage începutul actualilor macedoromâni, cum atunci de nu există în limba română nici o urmă gotică, precum nici în limba gotică nu există nici o urmă română?

Nu există! nu! repețim și noi după d. Rosler.

Nu este nu numai un gotism la români sau un românism la goți, dar nici măcar uri cuvînt despre goți.

S-a zis adesea, și dempreună cu alții vom fi afirmat-o și noi altădată, cum că vorba română *hoț* ar fi o reminiscință a dominațiunii *gotice* în Dacia Traiană.

Studiul ulterior ne face a renunța la această etimologie.

Inițialul *h* este la români o ușoară aspirațiune cam analoagă cu a grecilor sau cu *hi* al armenilor, astfel că poporul rostește dopotrivă *hrăpire* și *răpire*, *harap* și *arap*, *heleşteu* și *eleşteu*, *hotar* și *otar*, *hoț* și *șioț*.

Un asemenea *h* nu se naște din durul *g*, mai ales denaintea unei vocale. Dar mai este ceva.

Luînd pe rînd toate vorbele române monosilabice cu finalul *ț*, pentru a constata valoarea etimologică a acestuia din urmă, ne încredințăm că el derivă, afară de regularul său prototip *ti*, din: *te* (*puteus* = put), *sp* (*crispus* = creț), *ss* (*sessus* = jeț), *que* (*laqueus* = laț), *chi* (*brachium* = = braț), *thi* (*struthio* = struț) etc, adică totdeauna din două consoane din cari una e *s*, ori dintr-o consoană sau două urmate de un *i* sau un *e*, niciodată însă dintr-o consoană nesibilată izolată.

T din *got* e tot atît de netransformabil în *ț* din *hoț*, precum de netransformabil e *g* din cel întii în *h* din cel al doilea, încît definitivamente *hoțul* și *gotul* seamănă imul cu altul numai doară prin litera *o*.

De unde însă derivă în realitate această misterioasă monosilabă?

Lexiconul Budan propunea o derivațiune din latinul *hostis*, însă toate limbele romanice au format de acolo altceva; românește *oaste*, francezește *ost*, spaniolește *hueste*, italianește *oste*, provențalește *host*, portugezește *hoste*, așa că n-a rămas în *hostis* nici o porțiță deschisă pentru *hoț*.

Să căutăm aiuri.

într-o cronică franceză noi citim următorul pasagiu relativ la secolul XIII: „Imperio regis Ludovici Hutini, quo nomine prisca lingua nostra turbulentus significatur”.

Adecă:

„Sub domnia regelui Ludovic, supranumit *h u t i n*, ceea ce în vechea noastră limbă însemnează *turburător*”.

Apoi, într-un act din 1363:

„Jehan, dit Vyanne, *risseur, brigueur, hustineur, mal et outrageux parleur*”.

Ca idee, noi întrebăm dacă nu e vorba de ceea ce se cheamă românește *hot*.

Ca formă, *hust* francez, compus din două consoane, din cari una e *s*, corespunde perfectamente cu al nostru *hoț*, cu atît mai ales cînd într-o mulțime de vorbe române ne întîmpină ecuațiunea între *st* și *ț*, negreșit prin intermediul metatezei *ts* din *st*, bunăoară: *țiră* = *stilla*, *țol* = *stola*, *maț* = *xaoxox* etc

Si totuși această interesantă zicere nici românii n-au luat-o de la francezi, nici francezii de la români, ci în ambele țare ea s-a născut spontanamente din cauza unui strigăt.

în Franția, după cum o demonstra prin zecimi de documente Du Cange³, poporul era dator să alerge după hoți țîpînd și trimbițînd.

în latinitatea din evul mediu aceasta se chema *hut-esium*, de unde a rămas în limba franceză *huee*, care nu diferă întru nimic de românul *huet*, încît urmează naturalmente că și părinții noștri aveau același obicei, însoțit de aceleași strigăte: *hu\ hol* francezeșe *hutzl*

Aceste exclamațiuni o dată devenind caracteristice la goana făcătoarelor de rele și stereotipîndu-se „pro eo multitudinis clamore incondito, **quolaiTOTcm**seuinipsorcimine deprehensum, seu fugientem ac latitantem, pagani omnes tenentur ihsectari ac prosequi, donec comprehendatur et injudicis manus tradatur”⁶, nu numai era cu puțință, ci chiar trebuia să se nască în Franța ftut, *hutin*, *hust*, *hustin*, *hustineur*, iar în România *hoț*.

Să se noteze un lucru.

După cum pentru țărani era *hoț acela* pe care-l huiduiau dâșii, tot așa pentru făcătorii de rele, din punctul lor de vedere, erau hoți aceia ce-ihuiduiau.

Iacă de ce în argotul tilhăresc din evul mediu țărani se numeau *hoți*: „houtz - rusticus”⁷.

Această considerațiune este decisivă pentru aproba originea curat onomatopeică a cuvîntului „hoț”, înlăturînd orice altă etimologie, fie cît de plauzibilă în aparință.

Un avocat român din Temeșiana, într-un articol foarte paradoxal, asupra căruia ne atrage atențiunea d. profesor V Glodariu din Brașov, aduce ca o probă derivațiunea *hoțului* din *got* că:

„în Banat pînă în ziua de astăzi cînd vine vreun neamț prin sate românești, se iau copii după el și strigă drept semn de batjocură: neamț! neamț! *goto-freanțl* și tot mai departe făcînd versuri de batjocură, parte rușinoase, la fiecare sentință de două versuri în cădiță repețesc: neamț! neamț! *goto-freanțr*”

D. Simeon Măgiucă, care ne-o spune aceasta, cum oare de nu observă că exclamațiunea este „*goto-freanț*”, iar nu „*hoțofreanț*”?

Cu alte cuvinte, ea demonstrează, într-o opozițiune diametrală cu opiniunea d-sale, cum că *got* în gura poporului român n-a putut să treacă în *hoț*.

Să nu mai *hoțim* dară pe goți, cari n-au putut să fure de la noi, precum vom vedea îndată, nici măcar două litere dintr-o vorbă!

80

Teoria lui Ioan Maiorescu despre românisme la goți

Răposatul Ioan Maiorescu credea că a dat peste patru *românisme* în textul gotic al lui Ulfila:

1. Numele românilor: *Rumoneis*, *Rumonim*, corespunzînd formei romane poporane *rumân*;

2. *Hausjan*, de la românul *auzire*;

3. *Aljar*, românește *aiure*, mai corect *aliure*, francezește *ailleurs*, latinește *aliorum*;

4. *Mais*, de la românul *mai* din *magis*.

întîi punem la o parte pe *aljar*, care este nu un românism, ci o proprietate comună mai tuturor popoarelor neolatine, după cum mărturește însuși Maiorescu, deși uitase a mai cita, pe lingă formele română și franceză, vechiul spaniol *alubre*, provențialul *ailhors* și portugezul *alhur*.

Rămîn dară celelalte trei.

Hausjan provine dintr-o temă *kus*, căci în limba gotică *h* reprezintă totdeauna pe un primitiv *k*, și *au* este o acreștere din *u*, încît corespundintele lui *hausjan* în celelalte limbe indo-europene e numai doară elenicul **Kotx**; în ОCKОDCJT6<”, de unde însă pînă la românul *auzire* e cam departe.

Goticul *mais*, *maists*, *maiza*, e pur și simplu germanul modern *meist*, fără nici o legătură cu românul *mai*.

Mai avem dară un singur-singurel *Rumonim* sau *Rumoneis*, care nici acesta nu se pretinde a fi român ca întreaga vorbă, ci unicamente prin sunerile *u* în loc de *o* și *o* în loc de *d* din cele șapte sau opt litere.

Ar fi comic ca toate elementele române în limba gotică să se reducă în urma urmelor la nește 2/8 dintr-un biet cuvînt!

Dar și aci românismul e fictiv.

Creanga limbistică neolatină cea mai germanizată fonetică este așa-numitul dialect retoroman din Elveția⁸, care-si dă el însuși numele de *rumonsch*.

Dacă în Alpi *rumonsch* e un efect al germanismului între latini, cum oare la Dunăre aceeași formă *rumoneis* ar putea să fie viceversa, un efect 'al latinismului între germani?

Să lăsăm dar în pace și pe *Rumoneis* sau pe *Rumonim*.

81

Originea cuvintelor „odor” și „pat”

S-a spus că ar fi gotică vorba *odor*, de la *aud* contras în *od*, tezaur, avuție, posesiune.

În realitate cuvîntul este de provenință slavică și relativamente modernă.

Serbește *odora* are trei accepțiuni:

1. Haine;
2. Arme;
3. Pradă.

Radicala este verbul curat slav *dr'ti*, a despuia.

Odorul semnifică tot ce se poate răpi în răzbel de la un inamic, *spolia opima* la vechii romani.

S-a mai susținut că vorba română *pat* ar proveni din goticul *badi*.

Nu s-a observat însă că patul face parte dintr-o familie întreagă de termeni români, cu cari trebui studiat într-o strânsă legătură și anume:

1. Pat, *lectus*;
2. **Patul**, *cubile*, *stratum*, „pre carele se așază stupi, legumele sau poamele iarna, găștele când clocesc etc”;
3. Patură, *folium*, *volumen*, foaie, îndoitură, legătură;
4. Pătur, *cumplico*, strîng la un loc.

Prin urmare, ideea fundamentală a *patului* consistind în stratificațiune, adecă în suprapunerea unui lucru peste un alt lucru, este din punct în punct, în fond ca și-n formă, albanezul pat, etagiu, „Stockwerk”, după traducerea d-lui Hahn.

Goticul *badi*, din contra, exprimă în mai toate formațiunile colaterale și derivate noțiunea pronunțată de ceva plan, adecă nestratificat, nesuprapus, cite o dată chiar excavat, ceea ce-l depărtează de ideea *patului* român, pe care o exprimă atât de bine din toate punctele de vedere numai albanezul pat.

82

Ce urmează din lipsa gotismelor în limba română?

Scormonind pretutindeni în paragrafii precedinți și zgîndărind toate coardele și cordițele limbei române, noi nu găsim nici o umbră de necontestabil gotism măcar în două optimi ale unei singure vorbe.

Prin urmare - va zice d. Rosler, după cum a mai spus - în timpul dominațiunii goților români nu se aflau în Dacia.

Aci ne despărțim de eminentul istoric vienez, căci se desparte și d-sa de prescripțiunile criticismului, care cerea imperiosamente ca să procedă în următorul mod:

1. Să precizeze pe o mapă ținîndu-se strict de fîntîne sincronice, întregul spațiu teritorial pe care l-au ocupat la noi goții;
2. Să probeze că, afară din acel spațiu teritorial, nu exista în Dacia nici un locșor unde să fi putut trăi românii departe de goți și sustrași influinței acestora;

3. Dacă demonstra că un asemenea locșor, apt a adăposti o naționalitate întreagă, nu se afla nicăiri, atunci, dar numai atunci putea conchide că împăratul Aurelian nu lăsase un pui de român în Dacia, de vreme ce nu găsim nici un vestigiu gotic în limba română.

Iacă ce trebuia să facă d. Rosler.

83

Punctul teritorial în istoria goților pînă la Atila

Itinerariul succesivei migrațiuni a goților se începe de la nord în direcțiunea litoralului Mării Negre, așezîndu-se ei acolo în secolul II după Crist în spațiul dintre Don și Nistru, adecă la hotarul de tot orient al Daciei.

Stabiliți aci, urmează din parte-le un șir de încercări de a străbate pe malul drept al Dunării, unde erau atrași de fama avuției provinciilor grece.

Acest punct obiectiv fiind hotărît, calea cea mai scurtă de realizare erau naturalmente gurile Dunării, de unde goții treceau drept în Bulgaria și mai departe, mulțumindu-se cu posesiunea tranzitoare a actualei Besarabii și lăsînd să mai treacă mult timp pînă să înceapă a se gîndi măcar la Moldova, care nu se afla nici ea în drumul ce-si aleseseră pentru a ajunge mai curînd la țintă.

În adevăr, oricînd e în joc Goția propriu-zisă, unde reședea forța ofensivă și defensivă, simburile de rezistență și de expansiune al elementului gotic, o găsim între Prut și Nistru.

La anul 251 expedițiunea goților contra romanilor se dirige asupra Filipopolii, de unde retrăgîndu-se și căutînd a se întoarce acasă, urmăriți de armata împăratului Deciu, ei apucă spre orașul Abrit lîngă Varna, adecă în cea mai dreaptă linie spre Besarabia.

între 268-270 - zice Zosim - sciții, erulii, peucii și goții pun 320.000 oameni pe 6.000 vase și atacă întii orașul Torni în Dobrogea.

De unde plecase acea formidabilă flotă?

„De lîngă Nistru”.

între anii 367-369 împăratul Valinte, voind să izbească pe goți în propria lor țară, face un pod pe Dunăre,

în ce loc anume?

Lîngă orașul Noviodun sau Novietun, care, după unanima mărturie a lui Ptolemeu, a *Tablei Peutingeriane*, a *Itinerariului lui Antonin*, a *Notiței Dignitatum*, a lui Procopiu, a *Codicelui Teodosian* etc, se afla lîngă actuala Isacce, adecă în fața Besarabiei.

Astfel pînă la 370 dominațiunea gotică, în înțelesul cel adevărat al cuvîntului, se concentra exclusivamente între Prut și Nistru.

7

Tocmai atunci năvălesc teribilii huni.

Peste ramura cea mai occidentală a goților domnea Atanarik.

El trâmite o parte din oaste pentru a recunoaște pozițiunea hunilor, iar singur se așează într-o vale pe malul Nistrului.

Gonit de aci - zice contimpureanul Amian Marcei în - Atanarik se încearcă a rădica un zid prin care să unească malul Prutului cu Dunărea și din dosul căruia să poată reziste hunilor: „a superciliis Gerasi fluminis adusque Danubium”.

Acest pasagiu rămăsese pînă acurn nențeles, și totuși el este de o claritate perfectă.

S-a crezut generalmente că Atanarik va fi clădit un mur de la malul occidental al Prutului spre Dunăre pînă undeva lingă Galați.

În acest caz regele goților ar fi comis un act de cea mai flagrantă absurditate, căci hunii veneau de la răsărit, nu de la apus, încît ei n-ar fi avut decît să treacă Prutul pe la spatele lui Atanarik, prinzindu-l apoi în cursa pe care și-o va fi întins cu naivitate el însuși.

Este evident că zidul în cestiue una malul *oriental* al Prutului cu Dunărea, baricadînd astfel contra hunilor anume regiunea Izmailului.

Acest spațiu - zice tot Amian Marcei în - era locuit de ramura gotică numită taifali: „Taifalorum terras *praestringens*”.

Nici aceștia dară nu erau în Moldova.

Toate s-au petrecut exclusiv în *Besarabia*.

Constrînși din nou a fugi, goții caută scăparea în munții *Cauca*: „ad Caucalandensem locum”.

Aci noi îi vedem deja pe pămîntul moldovenesc.

Dar nu mai era acolo țară gotică, deoarece Atanarik - zice tot Amian Marcei în - trebuia s-o apuce cu forța, gonind pe sarmații ce o stăpîneau: „Sarmatis inde extrusis”.

Aceasta ne aduce aminte că și Constantin cel Mare, cu o jumătate secol mai-nainte, bătuse pe goți nu pe propriul lor pămînt ci iarăși în țările sarmaților: „Victi Gothi ab exercita Romano in *terris Sarmatarum*”.

Fundarea castelului Dafne la gura Argeșului, atribuită expresamente marelui Constantin de către Procopiu și a căruia pozițiune topografică, de vreme ce se afla față în față cu orașul Transmarisca de dincolo de Dunăre, este de o precizie așa-zicînd geometrică, mulțumită *Tablei Peutingeriane* și *Itinerariului lui Antonin* probează că acele „țare ale

sarmaților”, expuse unor momentane incursiuni gotice, coprindeau jumătatea cea răsăriteană a Munteniei’.

Aceasta confirmă opiniunea d-lui Odobescu cum că „Caucaland” al lui Amian Marcei în trebui căutat în regiunea Buzăului, unde în adevăr vro doi munți poartă pînă astăzi numele de *Coca* contras din *Cauca* și unde descoperirea tezaurului gotic de la Petroasa explică foarte bine faptul petrecerii pe acolo a fugarului Atanarik.

Moldova propriu-zisă, pusă la mijloc între goți și sarmați, forma un tărîm dubios, pe care și-l apropiau cînd și cînd ambele popoare, fără ca să rezulte de undeva vreo dominațiune exclusivă asupra-i din partea unuia din ele.

Mai pe scurt, numai în Besarabia goții sînt la sine acasă, făcînd din cînd în cînd cite o aparițiune pe țărmul apusean al Prutului, cel mult pînă la cîmpia ostică a Munteniei, dar toate opintirile invazionare cele mai crîncene rezervînd specialmente provinciilor romane de peste Dunăre, unde-i ademenea aurul bizantin’.

84

Originea numitor „Moldova” și „Prahova”

O urmă foarte interesantă a petrecerii goților în Moldova este chiar rîul „Moldova”, de la cuvîntul gotic *mulda* - praf’, de unde s-a născut de asemenea numele apei *Mulde* în Saxonia, un afluinte al Elbei, precum și forma germană *Moldau* a numelui bohem *Wltawa*, pe cînd afară din lumea teutonică termenul fluvial „Moldova” nu se găsește nicăiri.

Goții au zis *Moldahva* rîului moldovenesc cu aceeași rațiune cu care mai tîrziu slavii au numit un rîu *Prachova*, adică iarăși „prăfoasă”, de la vorba *prach*, de unde vine al nostru *praf*, pulbere.

„Moldova” și „Prahova” reproduc exactamente, una goticește și cealaltă slavonește, aceeași idee pe care Ovidiu o exprimă prin „*amnis pulverulentus*”, rîu pulberos’.

85

Epoca disparițiunii goților din Dacia

Irumperea hunică a pus capăt dominațiunii goților chiar în cuibul lor dintre Prut și Nistru, strămutîndu-i mai cu toții în Bulgaria, unde ei s-au așezat la poalele Balcanului - zice Iornande - ca și cînd ar fi fost pămîntul lor de naștere: „*tanquam solo genitali potiti*”.

Sub marele Teodosiu se încearcă a străcura într-acolo ultimul rest gotic de pe malul nordic al Istrului, și-i vedem pogorîndu-se tot din Besarabia, căci trecătoarea se operă anume la gurele fluviului:

„Corporibus premitur *Peuce per quinque recurrens*
Ostia barbaricos vix egerit unda cruores..”¹

De peste Dunăre cea mai mare parte s-au îndrumat cu încetul spre Panonia și mai încolo.

După dinșii n-au întârziat a emigra și sarmații din cîmpia **Țărei** Românești, mergînd a se contopi cu frații lor din Temeșiana, așezați acolo încă din zilele lui Traian.

86

Istoria gepizilor la Dunăre

Pe cînd goții ocupau numai regiunea de peste Nistru, se afla alături cu dinșii un alt neam germanic. Erau așa-numiții gepizi.

Pozițiunea lor geografică în acea epocă rezultă foarte limpede din narațiunea lui Iornande.

El zice că ei locuiseră întii pe o insulă a Vislei; că de acolo s-au întins peste o țară **mai** mănoasă, fără a se depărta totuși de reședința primitivă, căci n-au încetat a avea vecini o ramură a burgunzilor pe care și Ptolemeu o pune lângă Visla¹; și în fine că această nouă patrie a gepizilor era numai munți și numai păduri, după propria expresiune a unui rege al lor: „inclusum se montium quaeritans asperitate, silvarumque densitate constrictum”².

Cu aceste indicațiuni în mîină și o mapă denaintea ochilor, e peste putință a nu recunoaște Galiția la poalele creștetului răsăritean al Carpaților.

Fiindcă gepizii vorbeau goticește, precum ne-o spune nu numai Iornande, dar și Procopiu, ar fi lăsat și ei în limba română nește adevărate *gotisme*, dacă vreodată noi am fi avut a face cu dinșii; sîntem datorii prin urmare a studia și sfera dominațiunii lor în Dacia, după cum făcărăm mai sus pentru goți.

Din Galiția gepizii au trecut în Ungaria, întocmai ca mai tîrziu maghiarii³.

Textul lui Iornande este aci de o confuziune spăimîntătoare, pe care poate cineva s-o descurce numai doară aducîndu-și aminte că entuziasmul istoric al goților trăia pe la anul 550 și că *tot pe atunci* scriau bizantinii Procopiu, Agathias și Menandru.

Iornande repetă mereu că gepizii stăpinesc Dacia întreagă pe care iarăși întreagă o stăpîniseră mai-nainte goții⁴.

Cînd ajunge însă a delimita topograficește hotarele acestei dominațiuni a gepizilor, zice că ei ședeau lângă fluviile Criș și Mureș, între cari la mijloc mai bagă două riuri cu nește numi enigmatice: „Gepidae sedent juxta flumina Marisia, Miliare, et Gilfil, et *Grissia qui amnes supradictos excedit*”⁵.

Aceasta-i „întreaga Dacie”?

Și-apoi tocmai în astă regiune nici că a fost vreodată nu numai o dominațiune, dar nici măcar o invaziune gotică despre care să ne fi rămas o silabă în fîntînele anticității!

într-un alt pasagiu Iornande trage hotarele teritoriului gepidic cu totul altfel și anume:

„Prin țara gepizilor curg riuri mari și renumite, căci despre nord și apus o scaldă *Tisianus* despre sud marea Dunăre, despre răsărit o curmă fluviul *Tavisis*, ale cărui unde iuți și spumînde se răped furioase în Dunăre”⁶.

Tisianus fiind Tisa; *Tavisis*, pe *Tabla Peutingeriană* *Tivisco*, în Priscu *Ticpfiaaq*, în Ptolemeu *Tipia Kog*, neputînd să fie altceva decît Temeșul; *Gepizia* este dar o porțiune transtemeșiană a Ungariei.

Cum oare să împăcăm pe Iornande cu Iornande?

Procopiu, Agathias și Menandru ne spun într-un glas că gepizii stăpîneau orașul Sirmiu cu regiunea învecinată, și nu că o spun printr-o nudă afirmațiune de feliiu acelei a lui Iornande, dar înregistrează un șir de evinimente petrecute între gepizi și longobarzi, între gepizi și greci, între gepizi și franci etc, toate în actuala Serbie⁷.

1) În alt scriitor sincron, Eunodiu, confirmă și el mărturia celor trei bizantini, punînd în *Gepizia* apa *Ulca*, pe care o recunoscuse Katancsich⁸ și ne pare bine că și d. Rosler o recunoaște a fi actuala Vukă⁹, un riu iarăși din regiunea Sirmiuului.

Cum să reconciliem cele două aserțiuni contradictorii ale lui Iornande cu necontroversabila unanimitate a lui Procopiu, Agathias, Menandru și Eunodiu?

Istoricul got, deși trăia pe la 550, totuși scria departe în Italia, co-piind pe Casiodor sau compilînd de prin Ablavius și alți scriitori perduți, fără să observe vreodată că fîntînele sale nu sînt toate din aceeași epocă.

Extrema neglijință a lui Iornande este ceea ce l-a deocheat de mult în ochii criticilor¹⁰.

Totul se limpezește dacă vom restabili următoarea ordine cronologică în migrațiunile gepizilor:

Primul stabiliment, lângă Visla;

Al doilea, în Galiția;

Al treilea, lângă Criș și Mureș;

Al patrulea, între Tisa și Temeș;

Al cincilea și ultimul, peste Dunăre lângă Sirmiu.

Nici într-una din aceste cinci stațiuni succesive, cari toate sînt foarte adevărate, căci pentru a ajunge din Galiția în Serbia calea cea naturală ducea la Criș și la Tisa; nici într-una din aceste cinci stațiuni succesive gepizii n-au stăpînit Dacia Traiană, din totalitatea carii abia atinseseră în treacăt o coastă a Transilvaniei.

Cum dar Iornande, deși descrie pe larg el însuși hotarele gepidice în primele patru migrațiuni, totuși nu se satură a celebra dominațiunea goților și gepizilor peste „*totius Daciae fines*”? ,

Aci iarăși el nu comite alt păcat decît de a nu fi înțeles fîntinele de cari se servise.

Și iată cum.

Bizantinul Procopiu este autoritatea autorităților în ceea ce privește ambii țărmi ai Dunării.

Ca secretar al lui Belizariu, el luase parte la toate strălucitele expedițiuni ale marelui căpitan și cunoștea de aproape tot feliul de neamuri germanice: goți, gepizi, vandali, longobarzi etc.

„Descriu cele văzute cu ochii mei”¹¹.

Negreșit că nemini pe acest tărîm nu ne va putea conduce mai cu certitudine.

Ei bine, Procopiu zice într-un loc:

„Gepizii, cari stăpîneau urbea Sirmiu și toată Dacia, după ce împăratul Iustinian smulsese *acea regiune de sub dominațiunea goților*”.

Cu cîteva rînduri mai jos:

„împăratul a dat erulilor alte cîteva locuri din Dacia în jurul Singidunului, unde ei locuiesc și astăzi”¹².

într-un alt pasagiu:

„Mai-nainte, pe cînd Dacia era tributarie goților, gepizii nu se mișcau din *foastele lor locuințe* dincolo de Istru, căci atîta se temeau de goți, încît nu cutezau a *trece fluviul*”¹³.

Între scriitorul bizantin „dincolo de Istru” este naturalmente țărmlul nordic.

Prin urmare, pe țărmlul sudic al Dunării se aflau goții, cărora le era tributarie Dacia de acolo și de groaza cărora tremurau *gepizii așezați atunci lângă Tisa*.

Apoi iarăși:

„In Dacia și în Panonia sint orașele *Singidun și Sirmiu* pe malul Istrului”¹⁴.

Mai încă:

„Hotarele Daciei, unde se află urbea *Sirmiu*...”¹⁵

în fine:

„Gepizii stăpînesc *Singidunul și Sirmiu* cu regiunea învecinată...”¹⁶

Dacă aceste șase citațiuni nu sînt de ajuns, Procopiu ne-ar mai procura altele vro două-trei nu mai puțin decisive.

Sirmiu, adică Mitrovitz de astăzi; Singidunul sau actualul Bielgrad; mai pe scurt Serbia, nicidecum România danubiană, iacă dară *toată Dacia* pe care o ocupaseră dentii goții după trecerea lor peste Dunăre, precum ne-o spune și însuși Iornande¹⁷, iar retrăgîndu-se aceștia au coprins-o gepizii, pogoriți acolo din laturea vest-carpatină, unde locuiseră mai-nainte.

Cunfuziunea nominală între Dacia cisdanubiană pe de o parte și pe de alta între cele două Dacii transdanubiane ale cărora hotare au fost totdeauna foarte rău definite, dar pe unde în realitate au stăpînit cîțva timp neamul goto-gepidic în urma invaziunii hunilor, a făcut pe compilatori de feliul lui Iornande a plămui¹⁸ fantastică *dominațiune a goților și gepizilor peste toată Dacia* d-astînga Dunării.

Un alt vechi scriitor tot atît de puțin scrupulos, „necriticul și istoricește nepăsătorul Eutropiu”, după cum îl califică Eichhorn¹⁹, bagă și el în Dacia Traiană nu numai pe tervingi și taifali, dar încă și pe victofali²⁰, pe cari totuși adevăratele fîntine nu-i arată nicăiri decît spre apus de Temeș²¹ și despre cari nu ni se va cita un singur fapt pe teritoriul danubian al României.

Istoricii moderni, fără a-și da osteneala de a scapără lumină prin confruntarea izvoarelor, s-au mulțumit a tot repeta fabula, pînă ce sub eleganta pană a d-lui Rosler ea a luat mai dăunăzi nește proporțiuni iperbolice pînă și-n cronologie: „Bis zum sechsten Jahrhundert ist Dacien der Wohnsitz germanischer Stämme”²².

Noi înțelegem patriotismul ca o pirghie prin care să se miște cineva a studia istoria; din dată însă ce a intrat în știință, un alt mobil vine de-împinge înainte: dorința de a afla adevărul.

Dacă se întâmplă într-o cestiune oarecare ca ambele aceste impulsuri să poată merge în armonie, este negreșit o fericire; dacă însă veritatea nu se împacă cu interesul național, nu rămâne decît a sacrifica pe acesta din urmă, ori a zice adio istoriei, una din două.

Patriotismul teuton a îmboldit pe d. Rosler a vedea goți peste goți pretutindeni²².

Patriotismul latin face la noi pe o seamă să strige că au fost români pînă și sintul Sava cu amicul său Sansala, goți neam de neamul lor, martirizați de către gotul Atanarik fiindcă erau de partitul contrariu al gotului Fritigern²³.

Există oare deosebire între ambele aceste teorii?

Amîndouă sînt patriotice și amîndouă nu sînt istorie!

87

Concluziunea despre goți și gepizi

Bisecolara dominațiune a goților în Dacia Traiană s-a exercitat, după cum am constatat mai sus, numai și numai între Prut și Nistru.

La apus de acolo, extrema margine a unor trecătoare stabilimente gotice, lipsite de orice caracter de dominațiune, nu merge mai departe de șesul ostie al **Țării Românești**, unde s-au și descoperit în regiunea Buzăului prețioasele vase de aur cu o necontestabilă inscripțiune gotică.

Dominațiunea cu mult mai scurtă și mai șovăitoare a gepizilor în Dacia Traiană s-a exercitat numai și numai spre occidente de Criș și de Temeș.

La răsărit de acolo, extrema margine a unor trecătoare stabilimente gepidice, lipsite de orice caracter de dominațiune, nu merge mai departe de regiunea Turdei, unde s-a și descoperit remarcabilul sfînx de bronz cu antica inscripțiune germanică: „ima ima si thi ere farloan”.

Românii din Oltenia și din valea Hațegului pînă la Murăș nu avuseseră niciodată ocaziunea de a învăța o singură vorbă gotică, după cum nici goților n-a fost dat să auză undeva sunind românește, afară numai doară peste Dunăre, de unde ne aduce d. Rosler, scăpînd din vedere că tocmai acolo părinții noștri s-ar fi putut *gotiza* mai cu înlesnire.

În adevăr, nu numai în Serbia a fost adevărata dominațiune a goților și a gepizilor; nu numai însuși Ulfila, părintele acelu text gotic pe baza cărui avuseserăm plăcerea de a constata împreună cu d. Rosler absolutul gotism al limbei române, trăia anume în Bulgaria; nu numai foarte numeroasa colonie gotică, „populus immensus”, pe care o

transplantase acest apostol al arianismului, rămase în Balcani pentru totdeauna, adoptînd un trai cam românesc și poate chiar romanizîndu-se cu timpul, de nu cumva se va fi bulgarizat, căci în orice caz urma nu i se mai alege; nu numai atîta, dar pilcuri gotice pătrunseseră atunci pînă-n fundul Greciei¹.

În Albania se făceau căsătorii între goți și pămîntene².

D. Hahn calculează că în partea nordică a Epirului dominațiunea gotică a durat 130 ani, de la 403 pînă la 535³.

Cum de mai merge dară cu teoria d-lui Rosler că: românii de la Dunăre sînt veniți mai tirziu din Albania sau de lingă Albania f i i n d - c ă *nu posedă în limbă elemente gotice?*

Însă de acolo dacă veneau, tocmai atunci am avea în graiul nostru măcar un gotism sau două!

Slavii au trăit în vecinătate sau chiar la un loc cu goții pe ambele laturi ale Dunării, întii în Besarabia și peste Nistru⁴, apoi mai cu seamă în Bulgaria și-n Serbia, în astă din urmă fraternizînd cu gepizii⁵.

Este dară lucru firesc că-n limba slavică au rămas nește urme nendioioase de înriurire gotică, bunăoară: *vrtograd*, grădină (*aurtigards*, de la *aurts*, iarbă); *userez*, cercel (*qusahriggs*, de la *auso*, ureche) etc, precum se surprind unele slavisme și la goți: *klismo*, cîmbal (*klîk*, huiet), *plinsjan*, a sălta (pliasati) și altele; afară de acelea în cari nu se poate preciza dacă le vor fi căpătat slavii de la goți ori viceversa: *chleb - hlaibs*, *m'zda - mizdo*, *st'klo - stikls*, *chwila - hweila*, *vitez - vithings* etc.⁶

Safarik observă că cele mai multe gotisme se află anume în dialectul bulgar și în cel vechi serbesc, adecă la slavii de peste Dunăre⁷.

Și d. Rosler se duce de ne caută tocmai p^a acolo fiindcă - zice d-sa - *nu posedem în limbă elemente gotice!*

88

Rezultatele filologice asupra formațiunii naționalității române

Lipsa absolută a elementului gotic în limba daco-latină probează că naționalitatea română s-a născut și s-a dezvoltat în Oltenia pînă-n valea Hațegului, fără să fi fost vreodată în contact cu goții propriu-zisi, cari domneau peste Prut ajungînd în fluctuațiunile lor cel mult pe la Buzău, și fără să fi fost vreodată în contact cu ramura gotică a gepizilor, cari domneau în Serbia, după ce abia o clipă petrecuseră lingă Temeș ajungînd în fluctuațiunile lor cel mult pe la Turda.

Vecini imediați ai românilor în epoca gotică, ca și vecini imediați ai dacilor în timpul lui Traian, atât despre partea cimpiei cisoltene precum și din a Temesianei, au fost sarmatii.

De ce neam erau aceștia și prin ce fel de descendenți sînt reprezentați astăzi n-o demonstrăm acuma, mulțumiți a observa numai că îndelungata vecinătate cu dacii și cu românii trebuia să le fi lăsat în limbă multe tracisme și multe latinisme.

Oricum să fie, nici cu slavii, nici cu germanii nu pot fi confundați sarmatii, fiindcă-i vedem trăind pe toți în același timp, anume în epoca gotică, fiecare cu propria sa viață națională cu totul neatirnată, încît nu se poate zice că numele slavilor sau al germanilor va fi venit să înlocuiască pe al sarmaților, dîndu-se adecă două numi la un singur lucru.

Limba albaneză fiind într-o mare parte un rest al vechiului grai tragic, extrema-i asemănare cantitativă și calitativă cu limba română de pe țărmul nordic al Dunării în privința elementelor nelatine, probează că naționalitatea noastră s-a născut și s-a dezvoltat anume în acea parte a Provinciei Traiane unde dacii fuseseră mai înrădăcinați decît aiuri: în Oltenia pînă-n valea Hațegului.

În acest mod limba noastră, prin lipsa gotismelor și prin abundența albanismelor, schițează ea însăși cea mai fidelă mapă etnografică a *României* din secolii III, V și VI: de la Severin pînă-n Hațeg, de la munții Temesianei pînă-n Olt, departe de goți și de gepizi.

89

Modernitatea slavismelor și germanismelor în limba română

Noi am demonstrat deja în studiul nostru despre Muntenia în epoca lui Ovidiu cum că acțiunea slavilor asupra limbei române a fost eminentemente culturală, introducîndu-se prin cirilism după secolul IX, apoi răspîndindu-se și întărindu-se în graiul poporan și-n terminologia topografică mulțumită uzului oficial, mulțumită liturgiei și mulțumită modei, o triplă presiune exercitată fără întrerumpere în curs de opt veacuri pînă la 1700.

Nici un singur slavism antecirilic, ca și nici un singur goțism, ci numai nește germanisme și slavisme moderne, nu există în limba română.

Vro două exemple.

Cuvîntul nostru *șură* este un evident germanism, născut însă directamente din medio-germanul *schure*, pe cînd goții, la cari nu exista deloc sonul *s*, ziceau *skura*.

Cuvîntul nostru *praf* este fără contestațiune slavicul *prach*, din care *ch* a trecut la români regularmente în /, ca și-n *zăduf* din *zaduch*, *puf* din *puch* etc.

Însă filologia a demonstrat că slavii cei vechi nu cunoșteau sonul *ch*, ci l-au format deja mai tîrziu dintr-un primitiv *s*.

Slavicul *prac/i* se zicea denti *pras*, corespunzînd sanscritului *purisa*, din arianul *parasa*, pulbere.

*Praf*ul nostru este dar un slavism modern.

Asemeni exemple s-ar putea înmulți pînă la nefinit.

În epoca gotică slavii petreceau la gurile Dunării, confundați cu triburi gerttianice, iar ramura cea mai puternică „*fortissimi eorum*”, după expresiunea lui Iornande, era concentrată dincolo de Nistru.

Trecerea goților și sarmaților peste Dunăre a permis unora dintre slavi, pe cînd alții colindau după goți și după șarmați prin Panonia și chiar prin Italia, să înainteze din ce în ce mai mult în interiorul Daciei, unde în secolul VII îi găsește Teofilact, Menandru, împăratul Mauriciu etc. în băltoasă regiune a Ialomiței, nu mai departe.

Aci însă noi avem a face numai cu acel period de formațiune în care despre slavi nu poate fi vorbă.

90

Lipsa de dialecte la românii din Dacia

D. Rosler a uitat o particularitate foarte caracteristică a limbei române.

Dacia Traiană ocupă un teritoriu egal prin mărime cu al Franciei.

De la cucerirea romană pînă astăzi au trecut șaptesprezeci veacuri, adecă cincizeci generațiuni, numărînd numai cîte trei la fiecare secol.

Despărțiți prin munți și prin elemente străine, românii au mai fost trunchiați prin diversitatea guvernelor.

Ei bine, un exemplu fără păreche în anele lumii, sînt zece milioane presărate în trei, patru sau cinci provincii, abia cunoscîndu-se de nume unii pe alții, totuși vorbind pretutindeni o singură limbă nedialectizată.

Galia, Italia, Spania, Germania, Britania au giargoane peste giargoane.

Antica Eladă, atât de mică, era toată numai dialecte.

Dacia Traiană - nicidecum.

Iacă o problemă demnă de a fi studiată.

Lipsa elementului gotic și abundența celui albanez în limba noastră ne-au demonstrat mai sus că, cel puțin pînă pe la anul 500, naționalitatea română era concentrată întregă în Oltenia și-n valea Hațegului, ade-

că acolo pe unde dacismul fusese mai incuibat și pînă unde nu pătrunsesese nici una din ramurile germanice.

Nu e dară de mirare ca într-un spațiu atît de restrîns nu se formase pînă atunci dialecte, cu atît mai mult că timpul anterior de trei secoli abia fusese de ajuns ca să se nască însăși limba din apropierea și împăcarea unor ingrediente atît de ostile ca cele latin și dacic.

De la secolul VI incoace putînd să se înceapă mișcarea de expansiune a noiei naționalități daco-latine, adecă răspîndirea romanității din Oltenia și din valea Hațegului peste Ardeal, Temeșiana, cîmpia Țărei Românești etc, n-a mai încetat cu desăvîrsire decît în secolul XIV.

Ultima mare migrațiune olteană cunoscută este de pe la 1370.

Coprinzînd din corpul Transilvaniei districtul Amlasului, limitrof anume cu Oltenia, Vladislav Basarab l-a impoporat cu oameni de ai săi, l-a colonizat, l-a făcut „nova plantatio”.

Periodul de migrațiune olteană spre toate celelalte părți ale Daciei Traiane se cercuscrie în intervalul de vro șapte secoli dintre VI-XIV.

în acel interval românii din Oltenia și valea Hațegului se răspîndiseră spre apus pînă-n Moravia, unde posteritatea lor abia mai reține astăzi epitetul de vlahi, însăși poporațiunea fiind de mult slavizată.

în acel interval românii din Oltenia și valea Hațegului se răspîndiseră spre răsărit pînă-n Volinia, unde în secolul XVI polonii mai păstrau încă suvenirea și arătau chiar pozițiunea localității, care în vechime purtase numele de *vadul lui Basarab*: „Ostrokol, *antiquis Bassarabei vadumvocatum, brod Bazarabski*”.

Cum că această mișcare expansivă a fost continue adecă s-a repețit destul de des, astfel că nu lăsa nicăiri să degenereze din prirnitivă-i uniformitate graiul poporului român, o probă irecuzabilă se găsește tot în limbă.

încetarea migrațiunii coincidă cu aparițiunea otomanilor în Europa.

Cuvintele turce, pe cari le are românimea danubiană sînt necunoscute românimii de peste Carpați, căriia nu mai era cine să i le comunice.

Slavismele și bizantinismele, întru cit ele sînt anterioare secolului XIV, ne întîmpină din contra pe toată întinderea Daciei Traiane.

Fiînd însă că elementele slavice și bizantine n-au năvălit dodată în limba română, este invederat că nu fusese întrerupt curentul care de la Dunăre le răspîndea peste Carpați.

Și nu numai de la Dunăre peste Carpați, ci încă din munții Olteniei spre mlăștinoasa cîmpie danubiană a Țărei Românești și a Moldovei,

căci știința igienică demonstra că aclimatarea unei naționalități într-o regiune caracterizată prin febriferele bălți mixte, după cum sînt mai cu seamă acelea dintre Ialomița și Nistru, e cu puțință sub o singură condițiune: trîmiterea acolo a unor contingente din timp în timp rennoite, pînă ce după mai mulți secoli abia se operează prin așa-numita lege *aselecțiunii naturale* o definitivă acomodare a organismului uman cu vicioasele elemente circumfuse.

Astfel migrațiunea română din regiunea olteană peste Carpați și spre Marea Neagră este un fenomen continuu în lungul interval dintre secolii VI-XIV.

91

Forța de expansiune a oltenilor

Putea oare îngusta regiune dintre Olt și creștetul apusean al Carpaților să impoporeze întreaga Dacie Traiană?

Fără a repeți aci concluziunile medicinei asupra salubrității generale a tarelor muntoase, iar sănătatea - zice economistul Roscher - e mijlocul cel mai sigur de a înmulți o poporațiune, noi ne vom mărgini în sfera concretă a citorva fapte relative anume la Oltenia.

D. dr. Z. Petrescu, savantul profesor de terapeutică de la Facultatea din București, studiasse nu de mult districtul Vilcii, cel mai nordic al Olteniei.

D-sa zice:

„Plaiurile au o pozițiune pitorească prin munții gigantici, prin pădurile seculare, prin marnelile colosale și prin stîncele cele grandioase de peatră, precum este matca Bistriței, pe piscul căriia se află așezată Arnota cea înfiorătoare. Luînd cineva în considerațiune influința tuturor acestor aginți cosmici asupra organismului animal, nu va fi surprins cînd va vedea în acest district *oameni foarte înaintați în etate și încă foarte sănătoși foarte robuști și plini de viață*. Influența acestor aginți cosmici face ca să predominie aci temperamentul sanguin și constituțiunea foarte robustă: *omul muntean e voinic și voios, și femeia munteană e voinică și voioasă*”.

D. Ion Ionescu studiasse tot atunci unul din districtele sudice ale Olteniei

D-sa a găsit în Mehedinți sate unde se poate constata duplicarea numărului locuitorilor în fiecare 20 de ani, fără a fi vro migrațiune din afară.

Un milion, de nu s-ar întîmpla epidemie, foamete sau alte accidente neprevăzute, ar crește la cifra de 32.000.000 într-un singur secol!

Trei bule papale, una din 1236, alta din 1238, a treia din 1239, ne spun pe rînd că „țara Severinului”, deși fusese pustiită, totuși populația-i crescuse din nou peste orice măsură.

Iată texturile:

1. „*Multitudo gentium terre* Ceurin..”¹⁰;
2. „*Terram, quae Zemram nominatur, in qua dudum desolata excrevit populi multitudo.*”¹¹;
3. „*Terra, quae dudum fuerat desolata, populi multitudo supercreverit.*”¹².

D. Ion Ionescu nu cunoștea bulele lui papa Gregoriu IX, nici papa Gregoriu IX nu putea să prevadă cartea d-lui Ion Ionescu!

Pustiirea, despre care se vorbește mai sus, se referă la o invaziune tătară din anul 1221, adică cu optsprezeci ani anterioară ultimei din cele trei bule.

„Tătarii - zice un cronicar occidental contimporean - distruseră atunci toată țara ce se întinde dincolo de Ungaria în direcțiune spre Galiția”¹³.

În fața acestei urgii dumnezeiești, oltenii se trăsese naturalmente în creierii munților, de unde apoi, întorcîndu-se, le-a fost de ajuns vrîndecăniș și jumătate pentru a speria prin mulțime Sîntul Scaun.

Peste zece ani se întîmplă o nouă invaziune tătară.

Ne-o povestește Fazl-ulah-Rașid, carele scria în Persia la 1300¹⁴.

Poporul își caută refugiul ca totdeauna în neștrăbătutele codri ai munților, deșertînd partea cea descoperită a Romanatului, a Doljului, a Vilcii.

La această situațiune se referă famosul act din 1247, abia cu șase ani posterior invaziunii și-n care se coprinde donațiunea „țării Severinului” cavalerilor teutonici din partea regelui maghiar Bela.

Documentul zice limpede că tătarii devastaseră întreaga Oltenie, în corpul carii el intercalează și vîntul Hațegului: „*terra Harsoc*”¹⁵.

Totuși donațiunea a fost fictivă.

Rămînînd cu crîșorul în mînă, întrepizii cruciați n-au putut stăpîni în realitate un singur petec în Oltenia.

De ce?

Pentru că, revenită din spaima tătarilor, țara s-a împlut dodată de obicinuita mulțime de români: „*supercrevit multitudo*”, după expresiunea bulei papale.

La 1259 Oltenia îndură o a treia invaziune tătară.

Cronicarul polon contimporean zice sub acel an:

„*Thartari, subiugatis Bessarebenis, Lituaniis, Ruthenis et aliis gentibus.*”¹⁶

Ei bine, peste douăzeci de ani Oltenia renaște iarăși din ruine plină de suc de viață, astfel că pe la 1280 voievodul Litean nu se sfiește a purta un crîncen răzbel contra întregii puteri maghiare și, deși e ucis, deși frate-său Bărbat cade în minele ungarilor, deși autoritatea banului chiar pînă la 1350 era contrabalansată prin existența mai multor principate române subordonate¹⁷, totuși regele Vladislav nu poate anexa Oltenia cîtră coroana sîntului Ștefan, ci se mulțumește cu un simplu tribut, carele nici acela nu se plătea cu destulă regularitate¹⁸.

Cît de nedependente în fapt era Muntenia de orice dominațiune maghiară, să ne-o spună celebrul istoric sas Eder, cunoscut prin animozitatea-i contra naționalității române.

Într-un manuscris al său, conservat în biblioteca gimnaziului evanghelic din Brașov, reproducînd un act din 1343, prin care Cianadin, arhiepiscopul Strigonei, zice că monastirea Kertz de la hotarul țării făgărășene se află „*la extrema margine* a regatului ungar”¹⁹, Eder adăogă următoarea observațiune:

„Dacă monastirea Kertz se afla în anul 1343 la extrema margine a regatului ungar, rezultă că Valahia nu făcea parte din coroana maghiară”²⁰.

Nu mai vorbim de cei doi mari Basarabi, Alexandru și urmașul său Vladislav, ale cărora lungi răzbeale oltene contra regilor Carol Robert și Ludovic, unii din cei mai puternici monarhi ai Europei în secolul XV, manifestă un înalt grad de vitalitate națională.

Despre dinșii se pot repeți cuvintele lui Tacit despre oltenii cei vechi ai lui Decebal: „*glorioși cînd bat, glorioși cînd sînt bătuți*”²¹.

Concluziunea despre acțiunea naturii

În cursul secolului XIV Oltenia conserva antică-i prioritate asupra totalității Tării Românești.

Sub succesorii marelui Mircea preponderința începe a se muta cu încetul din ce în ce mai spre zoana mlăștinoasă a regiunii cisloltene.

Scăderea politică se povirnește de atunci în aceeași măsură în care se depărtează centrul de activitate morală de la norma anterioară a naturii teritoriale.

„Geniul mercantil - zice un igienist - n-a inventat încă hapuri contra vîntului despre răsărit; și totuși chiar în Franca acest vînt se pare a

predispune pe mai mulți oameni la tristețe și la descurajare, iar în Andaluzia se crede că-n unele anotimpuri el produce un fel de frenezie, care se manifestă prin vendete și asasinaturi¹.

Dacă atât de energetică poate fi acțiunea unui singur agent fizic asupra direcțiunii afacerilor umane, cu cât mai decisivă cată să fie înrîurirea masei condițiunilor telurice și atmosferice.

Cînd statul major al unei țări, adevărat tocmai creierii națiunii, reșede în București, pe care un călător englez îl numește „o mocirlă”², acest stat-major nu mai cugeta ca la Tirgoviște sau la Argeș, și nici acolo nu mai cugetă ca la Severin.

Este original de a vedea unele popoare culcîndu-se de bună-voie cu capul în jos!

Cît despre Oltenia, de la secolul XIV încoace ea s-a redus, ca în 1617 sau 1821, la ingraturul rol al unui medic, pe care bolnavul îl cheamă după ce nu mai ajută nici o doftorie băbească...

1

2

1

2

3

4

ISTORIA CRITICĂ
A ROMÂNILOR
PĂMÎNTUL TĂREI ROMÂNEȘTI

VOLUMUL II

REAȚIUNEA OMULUI CONTRA NATUREI •
ORIGINILE URBANE • SINTEZEA

*Lui Herbert Spencer
creatorul „Primeror principii”,
celui mai adânc cugetător al secolului XIX,
dedicã acest al doilea volum autorul*

STUDIUL IV
Reacțiunea omului contra
naturei

Provedința în istorie

Secolul nostru a înregistrat descoperirea unei legi fizice atât de fecunde în consecințe, încît un celebru naturalist nu se sfiște a o pune alături cu *gravitațiunea*.

Doi englezi, Darwin și Wallace, meditănd unul în Europa și cellalt în Australia, au ajuns spontanamente la aceeași concluziune, că adecă fiecare specie animală superioară s-a născut din cea mai apropiată specie inferioară.

întreaga teorie se desfășoară în următorul mod :

1. înmulțirea animalilor în progresiune geometrică face că o mare parte din ei per în universală luptă pentru existență, prin lipsa de hrană, prin intemperie sau prin inamicia celor mai forți;

2. Copiii seamănă cu părinții lor, însă nu în toate, astfel că fiecare posedă cîte ceva mai puțin sau mai mult;

3. Acest mai puțin sau mai mult se poate perpetua prin ereditate, orice ființă transmițînd posterității sale defectul sau prisosul;

4. O diversitate individuală într-un punct oarecare trage după sine diversități corespunzînd în toate celelalte puncturi ale organismului.

Din aceste patru legi combinate, multiplicațiune, variațiune, corelațiune și ereditate, legi demult cunoscute și recunoscute, urmează ca dintr-o 100 născuți în specia A deși cei mai mulți per, totuși, din cîți rămîn, cel mai apt dă naștere unei generațiuni perfecționate de 100, A +, dintre cari, perînd iarăși cei mai mulți, cel mai apt dă naștere unei nouă generațiuni de 100 și mai perfecționate, A + 2° etc; astfel că valoarea *ixurilor*, aglomerate din generațiune în generațiune cu o lățeță imperceptibilă într-o ramură mai norocoasă a speciei celei primitive, precumpănînd asupra valorii lui A, se produce după mii de secolii specia B, înlocuind pe cealaltă mai puțin perfectă, dacă se stînsese în cursul timpului, sau existînd alături cu dînsa, dacă imperfecțiunea nu fusese mortală.

Marele Bacon și orangutangul derivă din aceeași tulpină *măimuță*, care la rîndul său ieșise dintr-o altă specie animală și mai inferioară,

așa că, pogorindu-ne din treaptă în treaptă, noi vom găsi pe vr un pește din fundul oceanului ca străbun al omului de astăzi.

În această teorie, pe care noi ne-am silit a o rezuma în modul cel mai exact², cată să se deosebească două elemente cu totul neatirnite unul de altul:

1. Transformism sau *evoluțiunea speciilor*;

2. *Selecțiunea naturală* sau supraviețuirea celor mai apti.

Transformismul poate fi fals, și totuși selecțiunea naturală, adevărata descoperire a lui Darwin și Wallace, va fi foarte reală chiar cînd se va exercita nu în totalitatea vieții organice, metamorfozînd pe maimuță în om, ci numai în totalitatea flectării specii separate, prefăcînd pe un barbar într-un Goethe.

Cu alte cnvinte, a fi cineva *selektionist* nu este încă a fi și *transformist*

Selecțiunea naturală, producînd în fiecare specie două extreme, unul *in plus* și altul în *minus*, ne explică destul de bine pentru ce extremul cel mai perfect dintr-o specie inferioară se apropie de extremul cel mai heperfect dintr-o specie superioară, fără a fi o consecință necesară de a admite vreo legătură de transformațiune între ambele.

În starea actuală a științei, selecțiunea naturală este o lege pe care nimeni n-o mai pune în dubiu, pe cînd transformismul ni se pare a fi docamdată o simplă ipoteză.

Să luăm dară numai selecțiunea naturală, numai ceea ce-i științific în teoria darwiniană, numai ceea ce nu se poate contesta, și să vedem dacă o doctrină atît de puțin spiritualistă nu e forțată și ea la urma urmelor a recunoaște degetul divinității.

Vom traduce literalmente o bucată din ultimul studiu al lui Wallace: *Limitele selecțiunii naturale*.

„Cînd considerăm cestiunea dezvoltării omului prin legile naturale cunoscute - zice ilustrul antropologist - trebui să avem pururea în vedere marele principiu al selecțiunii și teoria generală a evoluțiunii, țînînd aminte că nici o scriimbare de formă sau de structură, nici un adaus în complicațiunea unui organ, nici un progres în specializațiune sau în diviziunea muncii fiziologice, nu se poate produce de nu concurge la binele ființei astfeli modificate. însuși d. Darwin și-a dat osteneala de a face să ne pătrundem de această idee că selecțiunea naturală nu dă loc perfecțiunii absolute, ci numai unei perfecțiuni relative; că ea nu înalță pe o ființă cu mult mai pe sus de semenii săi, ci numai întru cît trebui spre a supraviețui în lupta pentru existență. Cu atît mai ales

selecțiunea naturală nu poate produce nește modificări vătămătoare individului modificat printr-însa, și d. Darwin nu se sfiște a repeți mai de multe ori că un singur asemenea caz ar fi fatal teoriei sale. Dacă dară noi vom găsi în om nește caractere cari, întru cît o vom putea proba, au trebuit să-i fie vătămătoare în epoca primei sale aparițiuni, va fi evidente că nu selecțiunea naturală a fost în stare de a le produce, precum iarăși nu selecțiunea naturală a fost în stare de a da unui organ o dezvoltare specială inutilă sau exagerată.

Asemeni exemple vor manifesta prezintă unei alte legi sau a unei alte forțe, nu a selecțiunii naturale; și dacă noi vom putea observa mai pe dasupra că atari modificațiuni, deși inutile sau vătămătoare la început, au devenit totuși de cea mai mare utilitate cu mult mai tîrziu și sînt actualmente esențiale în mersul dezvoltării morale și intelectuale a omului, atuncivom fi conduși a mărturici că există o acțiune înțeleginte, prevăzînd și preparînd viitorul, vom fi conduși a o mărturi cu aceeași siguranță cu care o constatăm cînd un agronom întreprinde o ameliorațiune determinată a unei vițe de animal domestic sau a unei plante cultivate. Să se noteze că acest studiu e tot atît de legitim și tot atît de științific ca si acela despre originea speciilor. Este o tentativă de a rezolve problemul invers. Se pune în joc descoperirea unei forțe nouă, bine definite, care să ne dea seamă de acele fenomene ce nu s-ar fi putut produce prin selecțiunea naturală. Acest gen de probleme nu e necunoscut în știință, și cercetearea lor a dat naștere adesea celor mai strălucite rezultate. Papele de natura de mai sus există în privința omului, și atrăgînd asupra-le atențiunea, cercetînd cauza lor, eu crez că rămîn în marginile unei investigațiuni științifice tot atît de stricte ca și-n orice altă porțiune a acestei scrieri.

Se admite universalmente că crebrul este organul înțelegintei, si e recunoscut aproape cu aceeași unanimitate că dimensiunea lui e unul din principalele elemente în determinarea capacității intelectuale. Negreșit că crebrele nu sînt toate de aceeași calitate, diferînd prin gradul de complicațiune al circumvoluțiunilor, prin abundența substanței sure, și poate prin alte particularități încă necunoscute; dar aceste diferențe de calitate, deși măresc sau micșurează influința cantității; totuși n-o neutraliza. De aceea toți scriitorii moderni cei mai eminenți vād o legătură intimă între micimea crebrului și între debilitatea intelectuală la triburile cele inferioare. Colecțiunile doctorilor J. B. Davis si Morton oferă următoarele cifre ale capacității mijlocii a craniului la principalele vițe umane, socotită în polici cubi:

Familia teutonică: 94
 Eschimoșii: 91
 Negrii: 85
 Australianii: 82
 Tasmanianii: 82
 Bușmenii: 78.

Cifrele din urmă, deduse dintr-un număr mic de specimini, sînt poate mai pe jos de termenul mediu. Noi găsim, pe de altă parte, un mic număr de craniuri fineze și cazace dînd o mijlocie de 98, adecă cu mult mai pe sus de a celor germane. Este dar evidente că volumul absolut al creierului nu e necesarmente foarte mic la un sălbatec în comparațiune cu oamenii civilizați, mai virtos cînd s-au văzut craniuri de esdimoși măsurînd 113, adecă aproape ca cele mai mari craniuri europene. Dar ceea ce-i și mai curios este că resturile actualmente cunoscute ale omului preistoric nu indică nici o sporire apreciabilă a cavității cerebrale de atunci pînă-n momentul de față. Un craniu elvețian din epoca de peatră, găsit în stațiunea lacustră de la Meilen, corespunde exactamente cu al unui june elvețian de astăzi. Circumferința famosului craniu de Neanderthal e mai pe sus de mijlocie; și capacitatea lui, prin care se arată volumul creierului, este cam de 75, adecă termenul mediu al craniurilor actuale din Australia. Craniul de la Engis, poate cel mai vechi din cite s-au descoperit pînă acum și carele, după sir John Lubbock, „a fost fără contestațiune contimpuran al mamutului și al ursului de cavernă”, este totuși, după profesorul Huxley, „un craniu mai mult decît mijlociu\arele ar fi putut dopotrivă bine să aparțină unui filosof ori să fi conținut creierul brut al unui sălbatec”. Profesorul Paul Broca, vorbind despre oamenii de caverne de la Eyzies, cari au fost certamente contimpurani renului în sudul Franciei, zice: „marea capacitate a creierului, dezvoltarea regiunii frontale, frumoasa formă eliptică a părții anterioare în profilul craniului, sînt nește caractere necontestabile de superioritate, pe cari noi sîntem deprinși a le găsi la gințile cele civilizate”; dar în același timp marea lărgime a feței, enorma dezvoltare a ramurei ascendinți în falca inferioară, întinderea și rugozitatea suprafețelor aninătoare ale mușchilor, mai cuseamă a masticatorilor, extraordinara dezvoltare a aristei femurului, toate astea denoată o imensă forță musculară și nese moravuri sălbatece și bestiale.

Aceste fapte ar putea mai-mai să ne facă a ne îndoi de existența unei corelațiuni între dimensiunea craniului și între capacitatea intelectuală

lă, dacă n-am ști cu certitudine că orice european adult de sex bărbătesc, al căruia craniu nu măsoară în circumferință 19, este necesarmente idiot. Mai aducîndu-ne aminte faptul nu mai puțin sigur că oamenii cei mari, cari au combinat fineța percepțiunilor cu puterea reflexiunii, vigoarea pasiunilor și energia caracterului, ca Napoleon I, Cuvier sau O'Connell, au avut totdeauna un cap mai mare decît cel mijlociu; atunci ne convingem pe deplin că volumul creierului este una din măsurile înțelegerii, ba poate chiar cea mai principală.

Nu putem dar a nu fi surprinși în fața anomaliei aparinți a mai multor triburi sălbatece foarte inferioare, al căror creier este tot atît de considerabil ca și cel mijlociu al europeilor, și aceasta ne face a întrevădea un prisos de forță: un instrument mai perfect decum trebuie aceleia ce-l posedă.

Pentru a constata dacă impresiunea noastră este sau nu întemeiată, să confruntăm creierul omului cu al animalelor. Orangutangul adult este de statura unui om mic, iar gorilul întrece cu mult pe un om de talie mijlocie, cel puțin prin corpul și greutate. Cu toate astea creierul orangutangului măsoară numai 28, al gorilului 30 și maximum **34V2**. Bazîndu-ne pe termeni medii, noi am văzut că capacitatea craniană la triburile sălbatece cele mai brute nu e probabilmente mai mică de $\frac{1}{4}$ din capacitatea craniană la gințile cele mai civilizate, pe cînd maimuțele antropoide nu ajung nici la $\frac{1}{2}$ din ceea ce posedă omul. Proportțiunea ar deveni poate și mai clară dacă am zice că: capacitatea craniană a europeanului fiind 32, a sălbatecului este 26 și a maimuței 10. Dar aceste cifre ne dau oare măcar o idee aproximativă despre înțelegerii relativă a celor trei grupuri? Sălbatecul să fie în realitate atît de vecin filosofului și atît de departe de maimuță? Să nu uităm că capetele sălbatecilor sînt tot atît de variate ca și la oamenii civilizați. Astfel, pe cînd cel mai mare craniu germanic din colecțiunea doctorului Davis măsoară 112,4, un craniu de auracian prezintă 115,5, un indigen de pe insulele Marchise 110,6, un negritean 105,8, și chiar un australian 104,6. Nu este dar absurd de a compara pe un sălbatec cu europeanul cel mai perfect și cu maimuța totodată cercetînd relațiunea proporțională între creier și înțelegerii.

Cată să considerăm mai întii de toate pînă la cită înălțime de dezvoltare se poate rădica acest admirabil instrument: creierul. D. Galton, în remarcabila-i operă despre *Geniul ereditar* (London, 1868), observă cît de enormă e distanța între puterea intelectuală a unui savant sau

matematic distins și între capacitatea mijlocie a englezilor. Numărul *punturilor* obținute de cei laureați în științe în universitățile engleze e adesea de 30 de ori superior numărului câpătat de câtră ultimii candidați incununați, cari totuși întrec și ei numărul mijlociu; și nește examinatori experimentați ne asigură că această diferență tot e mai pe jos de cea reală între facultățile relative ale indivizilor. Dacă ne pogorîm acum la triburile sălbatece, cari nu știu a număra decât pînă la 3 sau 5 și sînt incapabile de a adîiona 2 și 3 fără a avea obiectele de adîonat denaintea ochilor, atunci găsim între ei și între un bun matematic o deosebire ațit de mare, încît abia se poate exprime prin proporțiunea de 1 la 1.000. Si totuși noi stim că volumul creierului poate fi același în ambele cazuri sau a nu diferi decât în proporțiune de 5 la 6, de unde putem conchide cu drept cuvînt că sălbatecul posedă un creieru care, dacă ar fi cultivat, este capabil de a îndeplini nește funcțiuni cu mult mai pe sus în gen și-n grad acelora ce-i incumbă actualmente.

Să considerăm apoi în omul civilizată mijlociu sau superior puterea ce o are de a concepe idei abstracte și a urmări raționamente mai mult sau mai puțin complexe. Limbele noastre sînt pline de expresiuni filosofice; afacerile și petrecerile noastre cer o necontenită previziune a unui mare număr de posibilități; legile noastre, guvernamentul, știința, ne obligă nericetat a raționa asupra seriilor complicate de fapte pînă a ajunge la rezultatul dorit; jocurile noastre, sacul bunăoară, ne silesc chiar ele a exercita înțelegință într-un grad înalt. Alăturați cu toate acestea pe omul sălbatec, vorbind o limbă fără nici un termen aplicabil la concepțiuni abstracte, neavînd absolutamente nici o prevedere de tot ce trece peste necesitățile cele mai elementare, incapabil de a compara, de a combina, de a raționa asupra generalităților cari nu se pot pipăi de degetul. Sălbatecul nu posedă în facultățile sale morale și estetice nici unul din acele simțiminte de simpatie universală, acele concepțiuni ale infinitului, ale bunului, ale frumosului și ale sublimului, cari ocupă un loc atît de însemnat în traiul omului civilizată. Asemeni preocupățiuni i-ar fi în fond inutile și chiar vătămătoare, căci ar micșura pînă la un punct preponderința facultăților animale șiceptive, de la cari depinde adesea însăși existența lui în crîncena luptă contra naturii și contra semenilor. însă rudimentele acestor facultăți și simțiminte există într-însul, căci unele și altele se manifestă în cazuri excepționale sau în circumstanțe extraordinare. O seamă de triburi, bunăoară santalii, sînt cunoscuți printr-o iubire de adevăr egală cu a celor mai mo-

rali dintre noi. Indusul și polinezianul se disting prin simțul lor artistic, și primele urme ale acestui simț sînt foarte vizibile în grosolanele desemnuri ale oamenilor paleolitici din Franța, contimpurani renului și mamutului. Se găsesc citeodată la triburile cele mai sălbatece exemple de amicie devotată, de adevărată recunoștință și de un profund simțimint religios.

Din toate astea noi credem a putea trage concluziunea că deși sălbatecul este de o inferioritate extremă nu numai în științe, dar și-n întregimea dezvoltării sale morale și intelectuale, însă totdodată, deoarece aceste facultăți se manifestă într-însul ocazionalmente, el le posedă într-o stare latentă, încît prin mărirea creierului întrece cu mult exigențele pozițiunii sale actuale.

Să comparăm acum trebuințele intelectuale ale sălbatecului și gradul său de înțelegință cu ceea ce observăm la animalii superiori. Traiul indigenilor din Andamania, din Australia, din Tasmania, din **Țara de Foc** și ale unor triburi indiane din Nord-America mai-mai că nu necesitează alte facultăți decât acelea de cari se bucură și unii animalii. Modul de a vîna sau de a pescui nu este mai ingenios și nu arată mai multă prevedere decât apucăturile tigrului american, carele scupă în apă și apoi prinde peștii ce se string în jurul salivei, sau decât ale lupilor și șacalilor vînînd în asociațiune, sau decât ale vulpii îngropînd resturile mîncării și conservîndu-le pînă la trebuință. Maimuțele și antilopii pun sentinele spre pază; castorii construiesc locuințe complicate; orangutangul își așterne culcușul, iar celelalte maimuțe antropoide își fac un adăpost pe arbori: toate acestea se pot alătura foarte bine cu gradul de îngrijire și de prevedere al unor sălbateci în împrejurări analoge. Omul posedă mine libere și perfecționate, de cari nu se servă la imblet și cari îi permit a fabrica arme și unelte, ceea ce nu pot face animalii; dar afară de acestea, și chiar în chipul de a le întrebuița, el nu manifestă 'mai multă înțelegință.

Ce este oare traiul sălbatecului dacă nu îndestularea poftelor sale prin mijloacele cele mai simple și mai ușoare? Unde sînt cugetările, ideile și acțiunile cari să-l rădice cu mult mai pe sus de maimuță sau de elefant? **Și** totuși el posedă, precum am văzut, un creieru infinitamente superior în dimensiune și-n complicațiune, și acest creieru coprinde într-o stare rudimentară nește facultăți de cari sălbatecul n-are nevoie. Dacă aceasta e adevărat în privința actualității, apoi cu cit mai mult trebui să fie despre acei oameni preistorici, cari nu aveau alte unelte decât nește grosolane silexuri și erau probabilmente mai degradați de-

cit tribul cel mai sălbatec de astăzi? Ei bine, unicele daturi pe cari ni le-a transmis acea epocă ni-i arată înzestrați cu un cerebru tot atît de voluminos ca și acela de termin mediu la sălbatecii cei mai înapoiți de astăzi.

Așadară, fie că vom compara pe sălbatec cu tipul uman cel mai perfecționat, fie că-l vom compara cu animalii circumvecini, sintem conduși *vrînd-nevrînd* a concluda că el posedă în cerebrul său mare și bine dezvoltat un organ cu totul în disproporțiune cu trebuințele lui actuale: un organ parcă preparat într-adins mai denainte pentru a deveni pe deplin util încet-încet în măsura progreselor civilizațiunii. După cite știm, un cerebru puțin mai voluminos decît al gorilului ar fi cu desăvîrșire suficiinte pentru dezvoltarea mentală actuală a sălbatecului. Prin urmare, dimensiunea cea mare a acestui organ nu poate rezulta unicamente din legile de evoluțiune, al cărora caracter esențial este de a aduce fiecă specie la o treaptă de organizațiune exactamente apropiată trebuințelor momentului și niciodată a nu le întrece, niciodată a nu prepara ceva în vederea viitorului; mai pe scurt, o porțiune a corpului nu se poate mări sau a se complica decît într-o strictă coordinațiune cu nevoile imperioase ale totalității. Mi se pare dară că cerebrul omului preistoric și al sălbatecului probează existența unei puteri distinse de aceea ce condusesse prin atitea forme variate dezvoltarea animalilor inferiori.

Să considerăm acum în organizațiunea omului un alt punct, a cărui importanță a fost pînă aci aproape de tot negleasă, atît de cătră partizanii precum și de adversarii teoriei evoluționiste.

Unul din caracterele cele mai generale ale clasei mamiferilor tereștri este părul. Dacă pelea e subțire, delicată și simțitoare, el formează o protecțiune naturală contra intemperiilor și mai ales contra ploii. Aceasta este, în adevăr, principala funcțiune a perilor, precum se vede din însăși dispozițiunea lor într-un mod menit a înlesni scurgerea apei, fiind totdeauna îndreptați de sus înjos începînd de la partea superioară a corpului, mai puțin abundenți pe părțile inferioare, și-n mai multe cazuri lipsind de tot pe vîntre. Perii tuturor mamiferilor îmblători sînt lungiți de sus înjos de la umeri pînă la degete; numai la orangutang ei sînt dispuși de sus înjos pînă la cot și de jos în sus de la cot pînă la pumn, dar aceasta se explică prin moravurile orangutangului: cînd se odihnește, el rădică lungele sale brațe asupra capului sau se acață de vro creangă pentru a se susține, astfel că ploaia se scurge în lungul brațului și a antebrațului pînă la perii ce se întînesc în punctul cotului. Din aceeași cauză, părul e

todauna mai lung și mai des de la cerbice pînă la coadă în șirul spinei dorsale, unde chiar se formează adesea o creastă capilară.

Același caracter se găsește la toți mamiferii de la marsupiali pînă la cadrumani, denotînd prin urmare o așa persistință încît noi l-am vedea reapărînd neconținut prin ereditate, chiar de l-ar șterge de secolii cea mai riguroasă selecțiune naturală, care în orice caz n-ar putea să-l distrugă cu desăvîrșire, afară doară dacă prezintă lui ar deveni nu numai foarte vătămătoare, dar încă radicalmente mortală.

La om părul a despărut aproape de tot și, lucru curios! pe spate mai mult ca pe orice altă parte a corpului. Gînțile bărboase și cele spîne se disting dopotrivă prin goliciunea spatelui și mai cu seamă a spinei dorsale, unde nu crește nici un fir, chiar atunci cînd peptul și membrii sînt foarte pârși; ceea ce constituă un caracter diametralmente opus cu al celorlalți mamiferi. Ainii de pe insulele Kurile și din Iaponia se zice că ar fi un trib pârșos; dar d. Bickmore, carele a văzut o seamă dintr-înșii și-i descrie într-un memoriu citit în Societatea de etnologie, nu indică în detaliu părțile corpului cele mai pârșoase, ci spune numai că perii sînt foarte abundenți pe cap, pe obraz și *pretutîndeni*, o vagă expresiune aplicabilă la orice om pârșos pe pept și pe brațe, întrucît nu se specifică aume spinarea. Tribul cel pârșos din Birmania are în adevăr pe spate nește peri mai lungi decît pe pept, reproducînd astfel purul caracter al mamiferilor; dar perii de pe obraz, de pe frunte și din cavitățile urechilor sînt și mai lungi, un fenomen de tot anormal, și-apoi dinții sînt atît de neperfecti, încît totul arată că aci noi avem a face cu o monstruozi-tate, nu cu un caz de rentoarcere la tipul uman anterior pierderii părului.

Să vedem acum dacă există vreo probă sau vreo rațiune de a crede că spatele pârșos ar fi fost vătămător sălbatecului sau vreunei forme umane și mai inferioare pe orișicare treaptă a transformațiunii. Dacă perii ar fi fost numai inutili, cum oare să fi putut dispărea atît de completamente și a nu mai reveni apoi adesea în triburile cele mixte? Să căutăm lămuriri în traiul sălbatecilor. Unul din obiceiurile lor cele mai comune este de a purta o haină pe spate și pe umeri chiar cînd rămîn nude toate celelalte părți ale corpului. Primii exploratori observară cu surprindere că la tasmaniani ambele sexuri purtau pe umeri pele de kangaroo, unicul lor vestmînt, ceea ce arată că nu aveau în vedere simțimîntul pudorii, ci numai trebuința de a-și apăra spatele de frig și de ploaie. Costumul național al maorilor se compunea de asemenea dintr-o mantă aruncată pe umeri. La patagoni tot așa. Indigenii din

Tara de Foc poartă adesea pe umeri o mică bucată de piele, pe care o mută din loc în loc după direcțiunea vântului. Hotențtii își acopereau spatele cu o bucată de piele cam tot astfel, pe care n-o lepădau niciodată și n-avea să se înmorrnintau chiar. Până și sub tropice sălbatecii sînt foarte băgători de seamă de a nu expune spinarea la umiditate. Locuitorii din Timor întrebunțează foaia dintr-un fel de palmier, indoită cu îngrijire și cusută, pe care o poartă totdeauna cu dinșii și din care își fac, dezvălind-o asupra spatelui, un admirabil adăpost contra ploii. Aproape toate triburile malaice, ca și indianii din America sudică, își fabrică mari pălării de cel puțin 4 picioare în diametru, pe cari le poartă în excursiuni maritime pentru a-și protege corpul contra ploii, iar pe uscat întrebunțează nește pălării mai mici.

Este dar evidente nu numai că nu exista nici o rațiune de a crede că dezvoltarea perilor pe spate ar fi fost vătămătoare sau măcar inutilă omului preistoric, dar moravurile sălbatecilor actuali ne probează chiar contrariul, deoarece aceștia simt trebuința de o asemenea protecțiune și caută a o supleni în diverse moduri. Pozițiunea verticală a omului poate să fi contribuit a-i conserva perii pe cap după ce s-a despuiat restul corpului; dar mergînd pe ploaie sau pe vînt omul se pleacă instinctiv înainte, expunîndu-și astfel spatele și faptul indubitabil că mai ales pe această parte a corpului sălbatecii sufăr de frig și umiditate demonstrează îndajuns că perii au încetat de a crește acolo nu din cauza inutilității. Apoi printr-o simplă micșurare de utilitate, care n-ar putea să determine decît numai doară o acțiune selectrică foarte slabă, ar fi anevoie a explica disparițiunea unui caracter atît de permanente în întreaga ordine a mamiferilor.

Mi se pare dară cert că selecțiunea naturală n-a putut produce năditatea corpului uman. E peste puțină a-și da seamă de acest fenomen ca rezultînd dintr-o serie de variațiuni ce ar avea drept punct de plecare un prototip păros. Daturile pe cari le posedăm tind a arăta, din contra, că asemeni variațiuni nu numai că n-ar fi utile, dar încă vătămătoare. Si chiar dacă vreo corelațiune necunoscută cu nește calități externe vătămătoare ne-ar explica disparițiunea părului la omul primitiv de sub tropice, totuși n-am putea înțelege în ce mod un caracter dintru-ntii atît de persistente n-a reapărut, sub puternica influința a rentoarcerii la prototip, după ce oamenii se răspîndiră în clime mai friguroase. **Și**-apoi o asemenea supozițiune e cu atît mai inadmisibilă, cu cît un organ comun tuturor mamiferilor n-a putut într-un singur caz a se afla într-o

corelațiune atît de constantă cu vro calitate externă vătămătoare încît să dispară prin selecțiune, și să dispară într-un mod atît de complet și eficace încît să nu-l mai vedem reapărînd niciodată sau mai niciodată chiar la triburile cele mai mixte. E greu de a găsi două caractere mai diferite ca dezvoltarea creierului și distribuirea părului pe corp, și totuși în cazul de față ambele ne conduc la concluziunea că formarea lor se datorește nu selecțiunii naturale, ci unei alte forțe.

Se mai pot menționa, ca puncturi umane caracteristice anevoie de explicat prin selecțiunea naturală, încă vro cîteva amănunte, cari, după mine, sînt secundare în comparațiune cu cele de mai sus, bunăoară specializațiunea și perfecțiunea piciorului și a minei..."

După ce vorbește despre vocea umană, despre unele facultăți intelectuale, despre simțul moral, Wallace încheie:

„Concluziunea pe care mă crez autorizat a trage din aceste fenomene este că o înțelegință superioară a călăuzit mersul speciei umane într-o direcțiune definită și pentru un scop special, întocmai precum însuși omul călăuzește mersul mai multor forme animale și vegetale. Singurele legi de evoluțiune niciodată poate n-ar fi produs o sămîntă așa de bine apropiată la uzul omului precum este porumbul sau griul, nește fructe ca arborul-de-pine sau bananul fără simbur, nește animăli ca vaca lăptoasă de Ghernsey sau calul de camion de la London. Totuși aceste diverse ființe se aseamănă pe deplin cu producțiunile brute ale naturei. După cum într-un asemenea caz ar putea cineva să pretinză că totul a provenit și aci din acțiunea legilor fizice de variațiune, de multiplicațiune și de supraviețuire, negînd existența unei forțe nouă, a unui control determinat, tot astfel și teoria mea va fi poate respinsă de cătră acei ce sînt de acord cu mine în celelalte privințe. Noi știm cu toate acestea că acea acțiune directrică a omului în respectul animalilor și plantelor perfecționate s-a exercitat în realitate și prin urmare cată să admitem ca posibil că, deoarece omul nu este înțelegință cea mai înaltă a universului, un spirit și mai superior l-a condus și pe el în procesul său de dezvoltare prin intermediul unor aginți mai subțili, pe cari noi nu-i cunoaștem. Mărturesc că această teorie are dezavantajul de a primi intervențiunea unei înțelegințe individuale distinse concurînd la producerea omului intelectual, moral, indefinitamente perfectibil, pe care noi nu ne putem opri a nu-l considera ca scop final și ultimatum a toată existența organizată. Doctrina mea implică dară că legile cele

mari, cari cîrmuiesc lumea materială, au fost nesuficienți de a produce pe om, deși am putea admite foarte bine că însuși controlul înțelegerii superioare este o parte necesară din acele legi..."

În acest mod Wallace a fost condus pe două căle curate științifice la legea unei *selecțiuni providențiale*, nu mai puțin fecunde în consecințe și nu mai puțin importante ca însăși *selecțiunea naturală*.

Materia - zice el - chiar dacă ar putea să dea seamă de toate, încă nu va fi de ajuns spre a explica pe om, în care se manifestă în modul cel mai nerecuzabil o acțiune conducătoare a divinității.

Zicînd „a divinității”, noi traducem într-un limbaj mai comun ceea ce naturalistul britanic numește: „înțelegerii cea mai înaltă a universului”.

Provedința fiind temelie pe care se rădăcește întregul edificiu al reacțiunii omului contra naturei, fie în anele generale, fie în istoria unei singure națiuni, de acicată să începem și noi pentru a putea înțelege deplina desfășurare a fenomenului pe teritoriul Daciei.

2

Wallace și Darwin

Sînt abia doi ani de cînd Wallace expuse pentru prima oară concluziunea nentreruptelor sale studii antropologice în curs de două decenii¹.

De atunci pînă astăzi nemini n-a fost în stare de a-i zguduia demonstrațiunea.

Obiecțiunile cele spirituale ale de curînd răposatului Claparede nu sînt decît o ingenioasă glumă².

Broca, unul dintre fruntașii antropologiei actuale, recunoscînd mai cu seamă puterea argumentului „despre nuditatea pielii umane”³, observă totodată că Wallace putea să constate nesuficiența selecțiunii naturale, adecă prezintă unei alte legi, și-n nește straturi animale inferioare omului.

Negreșit că ar fi putut s-o facă, dacă preocupățiunea cugetătorului englez nu se concentra exclusivamente asupra faptului unei *acțiuni providențiale*, iar nu al orișicărui *alte legi*.

Broca găsește că nici pe orangutang nu-l explică destul de bine selecțiunea naturală, deoarece nu poate să ne spună pentru ce-i lipsește o unghie la degetul cutare, un ligament etc, deși ar fi fost util și lui de a le avea, după cum le au ceilalți antropoizi⁴.

Admitem că așa este, și totuși nici unul din defectele sau prisosurile orangutangului, pe cite le specifică Broca, nu indică vreo destinațiune

în prevederea unui depărtat viitor, precum este la om prisosul cerebrului sau defectul părului, fără a mai vorbi despre conformațiunea mîinii și a piciorului.

Din toate elementele demonstrațiunii lui Wallace noi ne-am mărginit a reproduce pe aceste două, cerebrul și părul, pe cari el însuși le pune pe prima linie și contra cărora nu s-a putut formula pînă acum nici o obiecțiune solidă.

Cel mai interesat a le combate a fost Darwin.

Ei bine, el n-a găsit altceva a răspunde lui Wallace decît numai că cerebrul uman a putut să se dezvolte din cauza facultății limbajului⁵.

Dar nu este oare de o mie de ori mai corectă filiațiunea diametralmente opusă, în puterea căreia limbajul se datorește dezvoltării prealabile a cerebrului?

Maimuța posedă un craniu mic nu pentru că nu vorbește, ci nu vorbește pentru că posedă un craniu mic.

Studiul idiomelor în starea lor rudimentară probează că ele sînt prea departe de a fi „o minunată mașină”, după cum le califică Darwin.

„Arapahii din America septentrională - zice Burton - abia se pot înțelege unii cu alții pe-ntunec, căci vocabularul lor e așa de sărac și accentul așa de îngăimat, încît ei au trebuință de a le completa prin gesticulațiune”⁶.

În privința nudității, explicațiunea lui Darwin este și mai slabă.

El crede că umanitatea primitivă s-a despuiat de păr pentru că oamenii păroși nu plăceau femeilor, astfel că bărbații cei mai goli fiind preferați, lor le-a fost dat a lăsa posteritatea cea mai numeroasă, care din același motiv deveni din ce în ce mai puțin păroasă⁷.

Darwin uită ceea ce constatase el însuși cu cîteva pagini mai sus, unde arată că sălbăteci consideră totdeauna propriul lor tip ca pe cel mai perfect; pentru indienii din Nord-America frumusețea consistă într-o culoare de aramă, un nas încovoiat, o bărbie lată și o frunte turtită; chinezilor le plac urechile foarte mari, siamezilor - nări înfiate și buze largi; negritenii privesc albețea pielii și nasul drept al europeilor ca nește calități „urite și nenaturale”; în Africa numai dracul se zugrăvește alb, și așa mai încolo.

Un cochinchinez zicea despre nevasta unui ambasador englez că: „are dinți albi ca de cîine și o peliță rumenă ca floarea de cartof.

Toate acestea ni le spune Darwin⁸.

Este dar invederat că, pe cit timp oamenii erau pârșoi, dacă vor fi fost vreodată, această abundență capilară trebuia să rezume pentru dinșii singurul ideal estetic.

Nu mai adăugăm că la sălbateci nu femeia își alege pe bărbat, ci e silită din contra a se supune brutalității celui mai forte, fie el și mai pârșos decit orangutangul.

Ba chiar dacă alegerea ar aparține femeii, totuși nu urmează că un om pârșos peste tot i-[^]plăcmmaipv[^]

Pentru românce bunăoară, bazându-ne pe mărturia limbei, nu este om cine nu e *bărbat*, o idee moștenită evident de la daci, de vreme ce romanii nu erau *bărbați*.

Mai pe scurt, cele două caractere tipice ale naturei umane, mărirea creierului și nuditatea pielii, sint absolutamente rebele la orice altă soluțiune, afară de *selecțiunea providențială*.

Lipsa părului pe părțile cele mai expuse ale corpului, atit de vătă-mătoare animalității umane, a fost în prevederea viitorului muma civilizațiunii prin necesitatea de a se acoperi, ceea ce implică nu numai haină, dar și casă, iar de acolo nu mai este decit o deosebire de calitate pină la palat și o deosebire de cantitate pină la urbe.

Goliciunea, insoțită de marea delicateță a dermului, a concurs pină la un punct chiar la invențiunea armelor, prin cari să se suplească în lupta cu fiare rolul defensiv al coamei.

Un păr copios pe tot corpul, mai cu seamă pe spate, ar fi fost pentru umanitatea primitivă un adevărat scut, un adăpost necesar contra frigului și umidității, după cum este pentru toți ceilalți mamiferi; dar atunci, apărât de trebuința *vestmîntului* și *lăcuinței*, omul n-ar fi făcut un singur pas pe calea civilizațiunii.

Selecțiunea naturală reușise într-o climă siberică a înzestra cu nește peri lungi și deși pină și pelefant, mai dindu-i pe dasupra o groasă coamă pe șirul spinării, deși acest colos posedă în starea-i normală o piele destul de dură și totalmente nudă.

Tot așa s-a întimplat cu rinocerul¹⁰.

Cum dară omul, fără comparațiune mai delicat și cu mult mai dispus de a fi pârșos, n-a putut să capete în mylocul ghețurilor nici măcar un fir pe spate?

Cerebrul cel voluminos, atit de inutil într-o stare de sălbătăcie, ne-a servit nouă, pe de altă parte, drept un instrument de o elasticitate miraculoasă, coprinzînd o forță latentă colosală, susceptibilă a se manifesta gradat după presiunea condițiunilor exterioare favorabile.

Cerebrul este pină-ntr-atita o adevărată unealtă, incit chiar fără ajutorul minelor umanitatea ar fi putut ajunge acolo unde se află.

E cunoscută istoria lui Ducornet.

Născut fără brațe, posedînd însă un cap foarte bine conformat, el a învățat a zugrăvi cu picioare și deveni pictor de prima ordine¹¹.

„In creieru - zice d. Littre - reșede întreaga înțelegință umană¹²; și nu numai atita, dar toate facultățile omului - adauge într-un alt loc luceafărul școalei pozitivistice din Francia - „facultățile morale ca și cele intelectuale, toate pină la una sint concentrate în creieru¹³”.

Puterea acestui minunat creieru uman fiind aproape aceeași la un Newton sau Bonaparte și la locuitorii preistorici ai Europei sint acum 700 secolu sau la nește sălbateci moderni cari numără *numai pină la 2¹⁴*, o asemenea necalculabilă distanță între starea latentă și starea manifestă, între *a fi* și *a deveni*, nu se poate atribui vreunei evoluțiuni materiale, de vreme ce în cazul de față toată materia, volumul, circumvoluțiunile, substanța, rămîne identică sau foarte invecinată la ambele extremități ale imensei scări.

În cit timp vreun naturalist nu va veni să dovedească utilitatea animală a unui volum cerebral foarte dezvoltat și a spatelui despuiat de păr, vor fi de ajuns aceste două criterii, chiar de ar lipsi orice altă considerațiune, pentru ca să recunoaștem în mersul umanității călăuzirea unei înțelegințe supreme, lucrarea unei *selecțiuni providențiale*, după cum am numit-o mai sus.

Omul fiind materie și spirit totodată, legea lui Wallace este o *demonstrațiune materială* a creșterii umane sub conducerea provedinței.

Ceea ce a făcut naturalistul englez nu diferă în fond de procedimentul unei analize chimice.

Luînd selecțiunea naturală și toate celelalte legi fizice drept *reactiv*, el le-a pus în contact cu umanitatea, și rezultatul acestei acnirabile operațiuni i-a dat cu certitudine pe Dumnezeu, intocmai precum clorul de platină constată prezintă potasei.

Dar această divinitate, de vreme ce ea ne conduce, oare nu distruge liberul arbitriu uman?

Dacă Dumnezeu a creat pe om anume în perspectiva civilizațiunii, dacă l-a înzestrat cu un creieru atit de puternic și i-a refuzat un învăliș

măcar pe spate, dacă a făcut toate acestea pentru a-l împinge pe calea progresului, de ce atunci nu l-a condus mai curînd și mai completamente la țintă?

Această întrebare, adresată lui Wallace de către d. Stebbing și pe care o repetă Darwin¹, departe de a fi o obiecțiune, ajută a preciza și a defini principiul selecțiunii providențiale.

Pentru a ne convinge cit de bestial a fost punctul de plecare al omului spre a se urca din treaptă în treaptă pînă la sublimitatea unui Cuvier sau Herschel, nimic nu poate fi mai elocinte ca următorul pasagiu din narațiunea englezului Galton despre un trib sălbatec din sudul Africii:

„Damarii - zice el - nu se rădică în socotelele lor mai sus de cifra 3. Cînd le trebuie 4, arată patru degete. Cînd vor să treacă peste cinci, se incurcă foarte rău, căci degetele de la o singură mină nu le mai vin în ajutor. Cu toate astea ei rareori perd un bou, căci lipsa lui din turmă se constată nu prin numerațiune, ci prin disparițiunea unei figure cu care se obicinuiseră. Cînd cumperi de la dinșii berbeci, plătești pe fiecare deosebit, așa că, dacă prețul unuia este de două suluri de tutun, nu cumva să dai patru suluri dodată pentru doi berbeci, căci se naște o mare zăpăceală. Făcusem eu însumi un experiment de această natură. Primind patru suluri, damarul a pus la o parte două și s-a uitat la unul din berbeci, dar, observînd că-i mai rămîn alte două suluri, a căzut pe gînduri ca și cînd nu era lucru curat, a reluat iarăși cele două suluri puse la o parte, privea cînd la berbeci, cînd la suluri, și-n fine se simți într-o astfel de confuziune încît îmi întoarse toate sulurile zînd că nu vinde nimic, și n-a revenit decît cu expresia condițiune ca să-i dau două suluri și să iau un berbec, după aceea să-i mai dau două și să iau și pe un al doilea. Dacă vinde un bou în preț de 10 suluri de tutun, damarul se culcăjos, întinde pe pămînt amîndouă minele și cumpărătorul îi pune cîte un sul pe fiecare din cele zece degete. Cumpărînd un al doilea bou, repeți aceeași operațiune. Dacă în loc de suluri întregi îi vei pune pe degete cîte o jumătate de sul, rareori damarul precepe că l-ai înșelat. într-o zi, pe cînd observam pe unul dintr-înșii perdut în socotele, văzui alături pe căteaua mea Dina într-o situațiune analogă. Ea examina cu atențiune o jumătate duzină de căței ce-i fătase și din cari i se luă o parte. Foarte îngrijită, Dina căuta să-și dea seama dacă toți cățelei sînt prezinți sau lipsește vreunul; însă nu putea să-i numere, căci cifra era prea superioară pentru gradul său de înțelegința. Alăturînd pe om cu cînele, cată să mărturesc că comparațiunea nu era tocmai onorifică pentru cel întii².”

Contrastul între un damar și un englez este un experiment științific, un *a-posteriori* despre nemărginita perfectibilitate a omului, ceea ce concordă cu principiul selecțiunii providențiale, așa după cum l-a dezvăluit Wallace; dar prin același contrast noi dobîndim o concluziune nu mai puțin riguroasă și tot atît de importantă, că *progresul uman e numai posibil, nu necesar*.

Pentru om o civilizațiune fatală nu există, precum nu există pentru el o fatală bestialitate.

Tinzînd, el ajunge mai mult sau mai puțin, în proporțiune cu gradul tinderii și cu intensitatea rezistenței din afară; însă nu ajunge fără să tinză, stăpîn fiind a tinde sau a nu tinde.

Selecțiunea providențială nu distruge liberul arbitriu uman și nu înlătorează responsabilitatea morală.

Însă atunci intervențiunea divinității să se fi manifestat oare în istorie numai la cel întii debut al omului în lume?

Rolul selecțiunii providențiale mărginitu-s-a în a ne înzestra o dată pentru totdeauna cu posibilitatea progresului, lăsînd apoi în secolii secolilor, ca Dumnezeu lui Beranger, un cîmp necontrolat individualității umane?

Wallace puse pe om față cu maimuța și pe omul sălbatec față cu omul cult.

Prima din aceste două operațiuni i-a dat drept rezultat selecțiunea providențială.

Naturalistul englez s-a oprit însă aci, uitînd a trage o concluziune analogă și din a doua linie a diagramei.

După cum omul, mai pe sus de acțiunea legilor fizice, s-a ales din totalitatea antropozilor, oare nu tot astfel, mai pe sus de acțiunea legilor fizice, se aleg unele ginți din totalitatea umanității?

E peste putință a vedea opera selecțiunii providențiale într-una din aceste două categorii fără s-o zărim totodată și în cealaltă.

Să ne încercăm dar a imple golul în teoria lui Wallace.

Doctrina predestinațiunii ginților a început a se agita abia în secolul nostru.

După cum o demonstra foarte bine d. Sudre, ea a fost absolutamente necunoscută istoricilor și filosofilor trecutului³.

Cartea lui Wallace este cu puțini ani posterioară cărții d-lui Renan, cel mai celebru campion al așa-numitelor „ginți alese”.

„Arianii și semiții - zice acesta din urmă - oriunde veneau a se stabili, găseau în calea lor nește ginți pe jumătate sălbatece, pe cari le exterminau și a căroră memorie supraviețuiește în miturile popoarelor mai civilizate sub forma de neamuri uriașe, magice, născute din pământ, sau chiar sub formă de fiare. Acea umanitate primitivă s-a conservat pînă astăzi, afară din drumul ginților celor mari, în Oceania, în Sud-Africa, în Nord-Asia. înainte de ariani și semiții au mai fost și alte ginți civilizate: cușii și camiții; dar cultura lor se distingea printr-un caracter material: instincturi religioase și poetice prea puțin accentate; multă aptitudine pentru manufactură; o aplicațiune pozitivă la comerț, la bunul trai, la confort; nici un spirit public; nici o viață politică; Aceste ginți duraseră trei sau patru mii de ani înainte de creștinism. Civilizațiunea lor a despărut sub izbirile semiților și ale arianilor, nemaipăstrîndu-se decît în China. în fine, apar gințile nobile, arianii și semiții, pogrîndu-se din Imaus, una în Armenia, cealaltă în Batriana, cu vro două mii de ani înainte de Crist. Dentii foarte inferiori cușii și camiților în privința civilizațiunii exterioare și materiale, ei îi întreceau fără comparațiune prin vigoare, prin întrepiditate, prin geniul poetic și religios. Arianii, la rîndul lor, sînt superiori semiților, a căror unică misiune a fost convertirea tuturor popoarelor ariane la idei monoteiste”.

Aceeași concepțiune e dezvoltată cu multă abilitate într-o operă germană de tot recinte.

„Semiții - zice d. Spiegel - diferă de ariani sub o mulțime de puncturi de vedere. Mai întii, ei nu cunosc arte. Ebreii și arabii au fost nu numai indiferenți, ci chiar ostili sculpturii și picturii. Ei n-au cultivat decît muzica. Pe tărîmul științei și literaturii, deosebirea între ambele ginți nu e mai puțin profundă. Epopeea și drama sînt necunoscute semiților. *O mie și una nopți*, atribuită altădată arabilor, se știe astăzi că este de origine ariană. Curiozitatea științifică și ardoarea de investigațiune sînt de asemenea străine semiților. Ei n-au naturaliști. Operele lor istorice sînt subordonate unei direcțiuni religioase. Aceași incapacitate .il politică și-n organizațiunea militară...”

Luînd aceste vederi în bloc, căci veritatea totală predomină în ele asupra unor erori secundare, noi întrebăm:

Aparițiunea ginților celor alese se poate ea explica într-un mod plauzibil prin vro cauză neconștiente, prin o lege de multiplicațiune, de

variațiune, de ereditate etc, prin toate cite ne spun adepții unei evoluțiuni exclusivamente materiale?

Cu alte cuvinte, noi repetăm aci în respectul ginților cestiunea pe care și-o făcuse Wallace asupra umanității în genere, și o rezolvăm printr-o experimentațiune analogă, fiind analog însuși fenomenul.

„Egiptul - zice d. Mariette - prezintă un spectacol demn de a pironi atențiunea. Pe cînd restul globului terestru era cufundat în tenebre, pe cînd națiunile cele mai ilustre, cari vor juca mai tirziu un rol atît de însemnat în afacerile lumii, se aflau în sălbătăcie, țărmi Nilului nutreau deja un popor cult, înțelept, condus de cătră o puternică monarhie, răzemată pe o formidabilă machină de funcționari și impiegați”.

Peste patru sau cinci mii de ani de acum înainte posteritatea noastră va avea să constate aceeași antiteză de ultracivilizațiune față cu ultrabarbarie, și exemplul egiptenilor ne spune că sălbăteci viitorului vor putea fi tocmai gințile cele mai înaintate de astăzi.

Zimmermann grupează cîțiva remarcabili specimeni ai regresului de această natură, arătîndu-ne pe spanioli, pe portugezi, pe olandezi, sălbătăcîndu-se în Africa, în Brazilia, în Oceania, și-apoi conchide că: „se întîmplă chiar germanilor”.

în arhipelagul Viti sau Figi, europcii deveniseră antropofagi!

În cazul Egiptului decadîța nu se poate atribui climei, căci condițiunile atmosferice și telurice nu s-au schimbat acolo de cinci mii de ani, și totuși felahii de astăzi nu mai seamănă cu străbunii lor din anticul Memfis sau din Teba cea cu o sută de porți.

Fenomenul se poate atribui și mai puțin ginții, deoarece felahul e de același sînge, vorbește aceeași limbă, conservă același tip prin cari se distingeau ziditorii piramidelor.

Roma lui Scipione devine Roma lazzaronilor; în Elada palicarii înlocuiesc pe Sofocli.

Așadară, dacă este adevărat că o seamă de ginți poartă sigilul predestinațiunii de a fi mari, pe care n-au putut să-l determine mijlocul ambiant, filiațiunea sau vreo altă cauză curat materială fără concursul unei selecțiuni providențiale, adecă al unei forțe identice cu aceea ce preșezuse la însăși creațiunea omului în grupul antropozilor, e nu mai puțin evidente că *superioritatea este numai posibilă, nu necesară*.

Egiptenii, deși providențialmente meniți pentru un înalt grad de cultură, deși materialmente secundați prin condițiuni teritoriale și chiar

genetice dintre cele mai fericite, totuși nu ajungeau sus de n-ar fi tins, și încetarea tinderii din parte-le n-a întirziat a-i precipita într-o completă degenerare.

Civilizațiunea egipteană, separată de noi printr-o distanță de cincizeci secolii, este relativamente foarte modernă în alăturare cu primele urme ale existenței umane, pe cari ni le descopere geologia.

Oriunde în Egipt s-au făcut săpături sub fundațiunile celor mai vechi ruine, bunăoară cu 18 metri maijos de peristilul obeliscului de Heliopole, s-au găsit numai osăminte de nește specii pînă acum existinți: cămilă, dromadar, cîine, bou, porc și nici o rămășiță de animal despăruți.

Sînt dară fără comparațiune mai primordiale acele vestigii ale omului în Europa, cari se află la un loc cu resturi de mamut, de urs primigeniu, de leu de cavernă etc, și a căroră vristă se crede cu tot dreptul de cătră geologi a fi cu sutimi de secolii anterioară celor mai antice monumente ale Egiptului.

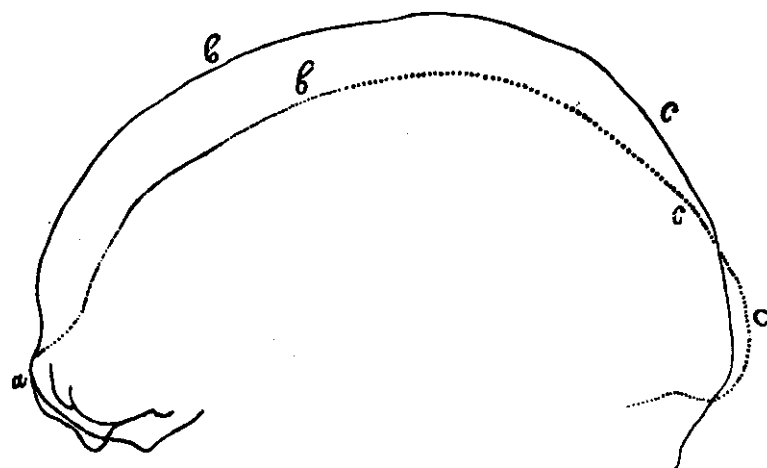
între craniurile umane din acele epoce radicalmente preistorice, două mai cu seamă atrăseseră asupra-le cu atît mai mult atențiunea antropologiștilor, cu cit unul din ele; cel de Engis în Belgia, prin volum și prin configurațiune denoată un grad însemnat de înțelegință și abia diferă de frumșetea tipului zis caucazian, pe cînd ceilalt, descoperit la Neanderthal lingă Diisseldorf, oferă o asemănare surprinzătoare cu un cap de cimpanze, deși are o capacitate minimală de 1.220 centimetri cubi, încit întrece cu 681 pe cel mai mare cap de maimuță.

Lyeil bănuiește că ambele aceste craniuri ar fi existat la nordul Europei în periodul postpliocen, adecă în prima jumătate din epoca postterțiară.

Craniul de Engis, atît de remarcabil prin nobleță, s-a găsit la un loc cu osăminte de specii pierdute de elefant, de rinocer, de urs, de tigru și de hienă, astfeli că este un calcul geologiceste modest de a zice că posesorul acelui cap a trăit sînt acum vro cincisprezece mii de ani.

Reproducem aci ambele craniuri suprapuse, cel de Engis desemnat prin linii și cel de Neanderthal prin puncturi.

Litera a indică arcada sprincenelor și porțiunea mediană a osului frontal; litera b - sutura coronală; litera c - vîrfurile suturei occipito-parietale, litera d - protuberanta occipitală:

Iacă dar aproape în aceeași regiune și-n același timp ființînd cot la cot două ginți tipice, una cu o frunte de filosof și cealaltă cu o figură eminentemente bestială, deși nicidecum idioată...

Craniul de Engis poate fi privit ca foarte ostil ipotezei transformiste al lui Darwin, căci dacă în vecinătatea epocii terțiare ne întimpină deja un cap de om atît de bine dezvoltat, apoi unde oare, în ce fel de strat geologic să căutăm noi presupusa tranzițiune cătră maimuță?

Acțiunea selecțiunii providențiale în creațiunea genului uman și a ginților celor superioare este aci mai palpabilă ca oriunde; dar nu mai puțin palpabilă e și sarcina individualității umane, care va rămînea în veci pe loc de nu va progresa prin propriul său liber arbitriu, oricît de bogat ar fi înzestrată potențialmente de cătră selecțiunea providențială.

De la craniul de Engis să facem un salt peste vro sută cincizeci de secolii.

Iaponia ne prezintă chiar astăzi spectacolul cel mai elocinte al energiei liberului arbitriu într-o gînte pe care o credeau toți osindită la un perpetuu staționarism.

„Istoria iaponeză - zice d. Vivien de Saint-Martin - îmbrățișează un interval de 2.532 ani. Una și aceeași dinastie domnește acolo de la anul 660 înainte de Crist și pînă astăzi. împăratul actual este una sută douăzeci și al doilea descendinte din familia suverană. în curs de 25 secolii Iaponia a conservat aceleași moravuri, și iată că acum, după ce s-a

fost izolat cu desăvârșire de orice contact cu străinii, această țară își uită deodată tradițiunile, schimbă din temelie modul său de a fi, se silește a-si altoi civilizațiunea europeă și a lua un loc între națiuni".

Guvernul de la Yedo subvenționează în momentul de față 250 tineri în Anglia, 200 în Afnerica, 50 în Franția și 40 în Germania, unde acești 540 iaponezi se inițiază în toate științele și artele Europei¹⁰.

Gradul de cultură la care reușiseră a se rădica de secolii iaponezii printr-o tendință izolată probează că merită și dinșii a fi considerați ca o ginte foarte superioară.

În timp de două milenii, pe cînd tot globul terestru îndura sute de revoluțiuni, Iaponia singură nu voia să iasă dintr-un antic statu-quo de cultură, și acuma subitamente ea uimește lumea prin cea mai puternică voință progresistă.

Să mai căutăm oare vreo probă mai vie despre compatibilitatea liberului arbitriu cu selecțiunea providențială în sfera ginților de frunte, întocmai după cum o constatarăm, împreună cu Wallace, în privința întregii umanități?

Această compatibilitate e foarte importantă, căci ea înlătorează grava acuzațiune ce se aruncă de cătră unii la adresa doctrinei ginților cum că ar fi contrarie liberului arbitriu și prin urmare responsabilității morale a omului¹¹.

Nu; într-o ginte, ca și-n totalitatea umanității, selecțiunea providențială ajută pe om de a păși înainte, îl ajută foarte mult, îl ajută neconținut, îl ajută pretutindeni, însă nu-l silește să meargă.

D. Littré, analizînd opera d-lui Renan, observă:

„Dacă gințile inferioare ar fi apărut singure pe pămînt, nici rezultatele superioare ale civilizațiunii n-ar fi putut să apară. Seria ar fi fost mai scurtă, deși ar oferi o înlănțuire analogă pentru porțiunea cea comună ginților inferioare și ginților superioare. Acestea din urmă s-au mișcat și au înaintat ca și celelalte, dar mai răpede și ajungînd la nește înălțimi la cari cele întîie n-ar fi știut să se urce prin propria lor inițiativă. O ginte procedează ca și individul; și precum omul de cel mai vast geniu trebuie să treacă mai întîi prin fazele debilității intelectuale a copilăriei, tot astfel este imposibil de a susține că gințile superioare n-au avut și ele, ca și cele inferioare, o copilărie debilă, dar o copilărie care le-a condus pe dinsele la o maturitate comparativamente mai activă¹².

Dacă d. Littré ar fi ieșit un moment din sarcasticul precept al lui August Comte că „divinitatea trebuie poftită de a ne lăsa în pace de

acum înainte", d-sa ar fi dedus din propriile sale cuvinte noțiunea foarte pozitivă că acele mari ginți, fără cari erau peste puțină rezultatele superioare ale civilizațiunii și de contactul cărora profită neamurile mai de jos, sînt produsul unei cauze lucrînd în prevederea acelor rezultate și acelui contact, al unei *selecțiuni providențiale*.

Iată cum înțelegem noi pe Wallace și pe d. Renan, combinînd ambele lor teorii, cari se verifică reciprocamente, și conciliînd-le pe amîndouă cu liberul arbitriu.

S-ar mai putea demonstra continuitatea selecțiunii providențiale în istorie prin unele popoare superioare față cu celelalte din aceeași ginte și prin unii oameni mari față cu ceilalți din același popor.

Nici o lege de evoluțiune materială nu va fi în stare să explice vreodată pe vechii atenieni sau pe un geniu ca Shakespeare¹³.

Factorii climaterici, genealogici și sociali rădică cele mai de multe ori pe ici, colea cite un colțușor al vîlului; chiar atunci însă cînd ele aruncă o vie lumină asupra cestiunii ginților, popoarelor, oamenilor mari, totuși rămîne ceva în rezervă, un mic *reziduum* mai esențial decît toate, un simbur care nu se rezoalvă decît prin selecțiunea providențială.

Am adunat în studiul de față într-un mod cam rapsodic tot ce ni s-a părut mai propriu a da o idee despre originea civilizațiunii umane.

În lupta pentru existență, în teribilul *struggle for life* al lui Darwin, omul n-ar fi trecut peste nivelul maimuțelor dacă prevedința nu-l înzestra cu lipsa părului pe corp și cu marele volum al creierului, fără a mai vorbi despre celelalte particularități antropologice mai puțin explicite.

O armă, un vestmînt, o lăcuință, fie citeșitrele cit de grosolane, constituă primul pas de unde proced toate minunile civihzațiunii.

Progresul s-ar fi oprit însă pe o treaptă destul de inferioară, cît se cerea pentru stricta îndestulare a bunului trai material al omului, dacă tot divinitatea nu venea din cînd în cînd să acoarde unor ginți, unor popoare, unor oameni, privilegiul unei aptitudini providențiale, de unde apoi, după cum un singur geniu împinge înainte un popor întreg, tot astfel un singur popor, o singură ginte împinge înainte umanitatea.

Această acțiune a prevedinței, deși continuă, totuși nu impune umanității, ginții, poporului sau individului vreo direcțiune necesară, ci-i facilitează numai posibilitatea de a merge mai bine sau mai iute, posibilitatea de a ajunge mai sus sau mai departe, posibilitatea de a lupta cu succes contra naturii, o simplă posibilitate, rămînd în res-

ponsabilitatea omului de a-și împlini misiunea sau a o neglege, a face mai mult sau mai puțin, a se rădica sau a cădea.

4

Cultura prin aclimatare

Am văzut că lipsa părului pe corp, o particularitate atât de indiferente la prima vedere, a fost unul din principalii motori ai progresului uman.

Secundată de un creier plin de puternice facultăți latente, ea nu numai ne-a împins prin necesitatea de a ne acoperi la *haină* și la *casă*, dar încă ne-a mai înzestrat cu acea vastă sistemă de locomoțiune, pe care știința naturală o numește *aclimatare* și fără care nu s-ar fi putut răspîndi germeii de cultură, dobîndiți în nește puncturi divergenți printr-o muncă izolată de cătră o seamă de ginți alese.

învăluindu-ne în blăne la nord, îmbrobodindu-ne în ușoare țesături la sud sau despuindu-ne sub tropice, durîndu-ne edificii de granit sau adăpostindu-ne în umbră de frunză, variînd pînă la nefinit regimul vestimentar și arhitectonic în măsura condițiilor circumfuse, noi prosperăm pretutindeni pînă la polul înghețat, pe cînd biata maimuță, prototipul nostru anatomic, pere de ftizie nu mai departe decît în Paris sau în London.

Fără posibilitatea aclimatării, omenimea ar fi rămas pururea în fașă, căci mai niciodată civilizațiunea nu s-a datorit undeva unei singure națiuni și nici chiar unei singure ginți, ci în cele mai multe cazuri ea a trebuit să se nască printr-o facere de secol peste secol din succesiva frecare a mii de popoare.

Știința igienică ne arată, ce-i drept, că nu orișunde și nu pentru toți aclimatarea e dopotrivă fructiferă; chiar acolo însă unde un popor se stinge după o clipă de imigrațiune, el totuși lasă o urmă, aruncă o sămînță, pune o peatră la imensa totalitate cronologică a culturai locale.

Pe iacul Starnberg lîngă Miinchen se înalță astăzi un superb castel regesc, clădit pe o insulă numită a Trandafirilor.

Cine ar crede oare că această frumoasă operă a artei moderne este fia legitimă a unei epoci atât de obscure, atât de depărtate, încît ar fi puțin a zice că o desparte de noi un interval de zece milenii?

Ei bine, geologia constată că însăși insula, fără care castelul nu putea să existe, a fost artificialmente formată de cătră un trib de sălbateci tocmai în etatea de peatră.

în curs de o sută de secol, cine ne va spune cite neamuri eterogene au călcat pe acest meșteșugit petec de pămînt, necunoscîndu-se unele cu altele, dar concurgînd toate mai mult sau mai puțin la viitoarea splendoare a rozelor din actuala florărie a maiestății-sale bavareze!

Nicăiri însă acțiunea aclimatării nu se manifestă mai pipăit ca în originea diverselor alfabete.

Fără a trece peste teritoriul român, noi o vom demonstra printr-un abecedar dacic, întrebunțat de cătră străbunii noștri pînă pe la 1500 și absolutamente neștiut pînă acum în paleografie.

Acest prețios alfabet ne arată pe latini moștenind în Carpați o civilizațiune pe care dacii o căpătaseră împrumut de la semiți, astfel că Roma și Sidonul, Adriatica și Marea Roșie, fruntea lui Iafet și fruntea lui Sem, se ciocnesc prin două curente opuse pe țărmi Danubiului.

5

Un alfabet mongoloid în Dacia

Mai întii de a aprofunda modul de a seri al dacilor, sîntem datori o clipă de atențiune unui alt alfabet, peste ale cărui urme tot pe pămîntul nostru a dat la 1863 d. Cezar Bolliac în districtul Prahova, găsind săpate cite un semn sau două pe petrele și cărămizele unei ruine de lîngă satul Slon.

Venerabilul arheolog promise în 1871 a explica unele din acele lespezi prin „vechile caractere elene sau arhaice, j)recum le numește Eckel, și prin cele celtiberiane mai ales”; pînă astăzi însă d-sa n-a făcut-o, si nu credem că o va face vreodată, căci va fi observat negreșit mai în urmă lipsa de vro asemănare serioasă între cei trei termeni de comparațiune: nici cu caracterele elene arhaice, nici cu cele zise celtiberiane, alfabetul de la Slon nu se prea potrivește.

D. Bolliac a reprodus peste tot într-un tabel litografic 58 bucăți, anume 28 petre și 30 cărămide, dintre cari însă petrele nr. 6, 7, 7-bis, 8 și 8-bis prezintă același semn; de asemenea petrele nr. 4, 5, 5-bis, 24 și cărămida nr. 2; idem petrele nr. 1-bis, 3, 10, 23 și cărămida nr. 26, de cari puțin diferă petrele nr. 9 și 10, precum și cărămidele nr. 5, 6 și 8; peatra nr. 16 și cărămidele nr. 21-22 sînt iarăși identice; apoi petrele nr. 13 și 14, cărămidele nr. 9, 10 etc, așa că totalitatea semnelor distinctiive, cari să nu se poată confunda unele în altele și să ofere un caracter grafic probabil, se reduce în ultima expresiune la vro cincisprezeci.

întemeindu-ne pe acest fond destul de sărăcăcios, noi surprindem din capul locului o mare asemănare între fragmentele lapidare ale d-lui

Bolliac și nește bucăți de cositor descoperite în Rusia sud-vestică la Drohiczyn în fluviul Bug, asupra cărora ne-a făcut atenție d. A. Odobescu*

Iată:

Semnul "p" de pe pietrele nr. 4, 5, 5-bis, 24 și cărămida nr. 2 este același cu semnul de pe cositorul nr. 13, publicat împreună cu alte nouăsprezeci de cătră cornițele Tyszkiewicz²: "p".

Semnul de pe cărămida nr. 3 se regăsește întocmai pe cositoarele nr. 2 și 7, precum și semnul de pe petrele nr. 13-14 și cărămidele nr. 23, 24, 25 ne întîmpină pe cositoarele nr. 8, 18 și 14:

Semnul de pe cărămida nr. 12 se vede și pe cositorul nr. 11:

Q Q

Semnul de pe cărămida nr. 18 se află și pe cositorul nr. 20:

1 %

Semnul de pe cărămida nr. 20 nu se deosebește de semnul de pe cositoarele nr. 6, 7, 8 și 10:

Semnul de pe cărămida nr. 15 este ca și acela de pe cositorul nr. 9:

Mai pe scurt, sînt șase caractere evidente identice.

Dar această întîmă înrudire cu cositoarele comitelui Tyszkiewicz aruncă oare vreo rază asupra alfabetului de la Slon?

Comisiunea arheologică din Vilna, considerînd că Drohiczynul fusese în evul mediu capitala poporului iatvingilor, le atribuie lor cele găsite în riul Bug.

Despre iatvingi se știe că au fost o ramură litvană, după cum ne-o spune celebrul analist polon din secolul XV: „Iaczwingorum națio, cum Pruthenica et Lithuanica lingua habens magna ex parte similitudinem et intelligentiam”.

Dar ce au aface iatvingii sau chiar în genere litvanii cu Slonul din Prahova?

Numele acestei localități ne aduce aminte un pasagiu tot din Długosz, unde sînt puși alături cu iatvingii, ca o altă creangă a neamului

litvan, așa-zișii sloneni: „Iacuingos, Slonenses, ceterique Pruthenici tractus barbaros”.

Slonim este pînă astăzi unul din orașele cele mai istorice ale Litvaniei.

între Slonul din Prahova și Slonimul din Litvania, între petrele și cărămizile d-lui Bolliac și cositoarele comitelui Tyszkiewicz, să fie oare numai o relațiune de azard?

Tot în Rusia sud-vestică, acolo unde litvanii au domnit pînă pe la jumătatea secolului XV, în Podolia lângă tirgușorul Daszow, s-a dezmoștinat dintr-o movilă următoarea petricică:

Afară de toate celelalte semne din această cvasiinscripțiune se găsesc pe fragmentele d-lui Bolliac, și anume:

Monograma cea încadrată se compune din semnul de pe cărămida nr. 3, în coada căruia s-a intercalat semnul pe peatra nr. 14:

Steluța figurează pe cărămida nr. 15.

Luna - pe cărămida nr. 25.

Semnul "W" pe cărămidele nr. 9 și 10.

S-ar părea dar arheologicește admisibil că zidarii de la Slon în Prahova au trebuit să fie de aceeași origine cu meșterii de la Drohiczyn sau de la Daszow.

O împrejurare ne împiedică totuși a risca o afirmațiune.

Unele semne de pe petrele și cărămizile d-lui Bolliac sînt parcă fotografiate după alfabetul mongolic.

Semnul de pe peatra nr. 12 reprezintă la mongoli sonul o:

Semnul de pe peatra nr. 2 este mongolicul m:

V

Semnul de pe peatra nr. 16 sau de pe cărămizile nr. 13, 21 și 22 e mongolicul dj:

Semnul de pe petrele nr. 1-bis, 3,9,10,11,23 etc. este mongolicul k:

Semnul de pe peatra nr. 18 este mongolicul a:

Semnul de pe cărămida nr. 25 este mongolicul r:

Semnul de pe cărămida nr. 27 este mongolicul i:

Semnele de pe cărămida nr. 13, dacă ar fi scrise unul deasupra altuia, oricare mongol le-ar putea citi sd:

ZA

în fine, semnul nu diferă într-un nemic de mongolicul t sau d'.

Peste tot 9 coincidințe!

Astfel, asemănarea ruinei de la Sion cu monumentele de pe teritoriul litvan e mai mică decum este asemănarea-i cu alfabetul mongolic.

Cum să ne explicăm această enigmă?

Prin ce fel de migrațiuni etnice sau măcar culturale?

Nu cumva zidăria de la Sion, ca și cositoarele de la Drohiczyn sau petricica de la Daszow, vor fi nu tocmai litvane și nici chiar vechi, ci ar proveni din vro invaziune turanică din evul mediu, de la pecenegi, de la cumani sau de la mongolii lui Batu-han, cari toți au fost copriși în adevăr spațiul dintre Bug și Olt?

Semnele N ^ Ulf , ^Jf* etc, deși străine alfabetului mongolic de astăzi, au putut totuși să existe oarecând ca variante.

Precizarea alfabetului d-lui Bolliac se îngreuiază foarte mult, între celelalte, prin însăși aceea că o simplă întoarcere a petrei sau cărămidei schimbă natura literei, astfel că un A, bunăoară, poate fi așezat arbitrarmente în patru feluri: A, V, > și <

Mai pe scurt, d. Bolliac a dat peste urmele unui alfabet barbar în regiunea Prahovei, despre care însă cel mult se poate zice că-i o grafică *mongoloidă*.

El este instructiv ca încă un martur despre nenumăratele straturi de culture cite s-au succedut pe teritoriul Daciei, dar în orice caz nu e dacic.

Să trecem la ceva cu mult mai pozitiv.

6

Alfabetul dacic al lui Dekeneu

Simon Kezai este autorul unei cronice maghiare dedicate regelui Ladislav III, carele domnise între 1272-1290.

Biblioteca Imperială din Viena posedă un exemplar din secolul XV, după care s-a și făcut edițiunea lui Endlicher.

Niciodată și de cătră nimeni autenticitatea acestei cronice n-a fost supusă bănuielei și nici că putea să fie, deoarece pe la 1340, abia cu vro jumătate de secol în urma autorului, noi o găsim deja prescurtată în limba germană de Enric de Muglein'.

într-un loc Kezai zice:

„Zaculi Hunorum sunt residui, qui dum Hungaros in Pannoniam iterato cognoverunt remeasse, redeuntibus in Ruthenie finibus occurrunt, insimulque Pannonia conquestata, partem in ea sunt adepti, non tamen in piano Pannonie, sed cum Blackis in montibus confinii sortem habuerunt, unde Blackis commixti litteris ipsorum (Blackorum) utiperhibentur”.

Adecă:

„Săcuii sînt resturile hunilor. Aflînd despre rentoarcerea ungarilor în Panonia, ei le-au ieșit înainte la hotarele Galiției și dempreună cu dînșii au cucerit Panonia, din care au și căpătat o parte, nu însă pe șes, ci la munte învecinați și amestecați cu vlahii, de unde se vede că au și adoptat literele vlahice”.

înainte de a trage vreo consecință din aceste „litere vlahice”, pe cari de la romani le-au fost împrumutat săcuii, vom menționa în treacăt un document transilvan din aceeași epocă, publicat la 1842 cu un facsimile de cătră academicul maghiar Jerney, și anume decretul unui general tătarăsc din 1242, cînd urdiile orientale au fost copriși Ardealul, poruncind sașilor a nu refuza în tranzacțiuni moneta mongolică din partea săcuilor și românilor: „ex dictis Zycli et Blachy”.

Ambele aceste numi, „Zycli et Blachy”, sînt scrise aci alături și mai-mai cu aceeași ortografie ca și-n Kezai, a cărui operă e posteroară diplomei numai cu vro trei decenii.

Așadară un cronicar maghiar ne spune, sint acum șase secoli, că românii posedau atunci un alfabet propriu al lor, „litterae Blackorum”, care nu era nici latinesc, căci latinește scria însuși Kezai, nici slavon, grec sau german, de vreme ce pe „sclavi, greci, teutonici” Kezai nu-i confunda niciodată cu românii.

Cu trei secoli mai în urmă, vestitul analist Turotz a cunoscut de asemenea alfabetul în cestiune, dar lui nu-i mai venea la socoteală a recunoaște cu sinceritatea lui Kezai că ungurii au putut să-nvețe ceva de la români, ci preferă mai bine să creadă că sint nește antice litere scitice, aduse de cătră huni din Asia, mai adăugind cu emfază că niciodată săcuii nu s-au amestecat cu nemini.

În același timp el ne comunică o particularitate foarte instructivă, și anume că acele litere nu se scriau pe pergamenă sau pe hîrtie, ci se încreteau pe bețe.

Despre acest uz Turotz vorbește ca contimpurean, fiind prin urmare o perfectă fintină istorică; despre originea însă a alfabetului, mai contimpurean cu două sute de ani este Kezai, carele ne spune limpede că săcuii se amestecaseră în munți cu românii, „Blackis commixti”, împrumutînd prin vecinătate literele române, „litteras ipsorum”.

Mîndria hunică a lui Turotz cată să se-nchine aci denaintea unei mărturii atît de categorice.

Apoi să se observe că Kezai era nu numai din secolul XIII, dar încă originar din Biharia, o provincie curat românească la coasta Transilvaniei, astfel că pe români și pe săcui nemini nu-i cunoștea mai de aproape.

Dar acele „litterae Blackorum” unde oare să mai fie astăzi?

Cum să fi fost ele?

Iacă o cestiune cătră care se aplică pe deplin principiul duplicatelor în procedura juridică; dacă la români a perit din întîmplare acel alfabet, cată să consultăm exemplarul încredințat săcuilor, și pe dată ce se va găsi un „Alphabetum Siculorum”, care să nu fie elen, gotic, cirilic, arab sau vreun altul cunoscut, poate fi cineva sigur, cu textul cel necontroversabil al lui Kezai în mină, cum că a scos la lumină abecedarul cel vechi al românilor.

Ei bine, un asemenea alfabet există.

Între manuscriptele in-quarto ale răposatului Trausch, depuse actualmente la Biblioteca Evangelică din Brașov, în *Diplomatarium Transilvanico-Siculicum ab anno 1251-1807*, este intercalat un alt ma-

nuscript tot in-quarto, scris la 1702 de cătră preutul Ștefan Lakatos sub titlul de: *Siculia accuratius quam hactenus delineata*.

Autorul acestei scrieri, rămase pînă acum inedită, aparține perio-dului dintre 1650-1720.

El a fost suprem arhidiacon al districtelor săcuiești Csik, Gyergyo și Kászón, adecă pus în pozițiune de a cunoaște mai bine ca oricine toate amănuntele din traiul compatrioților săi,

Lakatos ne spune că pe la 1700 săcuii mai întrebuițau încă un alfabet propriu al lor, și-l reproduce în următorul mod:

ALPHABETUM SICULORUM

	^y O	^l /K	^k Z	^k O	^j 7	ⁱ t
		^{gy} f	^h ^	^f Ⓜ	3c	f
cz	cs	b	a	y	x	
*7	T	X	4	l	y	
"	"	^t J	^{ty} >K	^{sz} i	^s A	
/	K	^p 3	^o x	^o = b	^{ny} 3	
	ⁿ)	^m 8	^z ^			

<i>ho</i>	<i>he</i>	<i>ha</i>	<i>go</i>	<i>ge</i>	<i>g</i>
1	%	X	A	A	7K
<i>cza</i>	<i>bo</i>	<i>bi</i>	<i>be</i>	<i>ba</i>	<i>TU</i>
	X	X	X	^	^ †
	<i>ro</i>	<i>ri</i>	<i>ra</i>	to	Je
X			‡ †	A	^
<i>la</i>	<i>rt</i>	<i>št</i>	<i>pt</i>	<i>zt</i>	<i>nk</i>

Avem dară peste tot 56 semne: 33 simple și 23 compuse. înainte de a merge mai departe, să limpezim valoarea unora din aceste litere, a căror transcripțiune maghiară de cătră Lakatos nu se potrivește cu fonetica română.

Ungurescul *ly* este al nostru *i*.

Ungurescul *ly* este al nostru *li*, muiat actualmente, dar carele mai există în România danubiană în secolul XV cind în crisoave ne întimpină încă *ureclia* în loc de *urechea*.

Ungurescul *ny* este al nostru *ni*, de asemenea despărut din limbă, afară de unele părți ale Temeșiane și de regiunea Hațegului, unde se mai zice *cuniu* (cuneus) în loc de *cui*.

Ungurescul *ty* este al nostru *ki*, bunăoară în vorba *chiar*, pe care maghiarul n-o poate seri decît *tyâr*.

E ceva mai anevoie a decide despre valoarea semnului pe care Lakatos îl transcrie ungurește prin *gy*, ceea ce se citește *di*.

Sonul *di* n-a existat niciodată în limba română, sau cel puțin nu se poate aduce nici un exemplu unde să nu fi trecut în z dintr-o epocă imemorială.

Noi posedem însă un mijloc documentai de a găsi echivalința românească a maghiarului *gy*, deoarece:

1. în diploma latină a lui Vladislav Basarab din 1369, orașul *Argeș* se transcrie prin *Argyas*;

2. În tractatul comercial din 1433 între domnul moldovenesc Ilie și între sașii din Sibiu, orașul *Agiud* se scrie *Egyd*.

Ungurescul *gy* este dar al nostru *gi*, adecă *If*.

Sonul pe care Lakatos îl transcrie prin *gh* însemnează nu vreo aspirațiune, ci pur și simplu pe durul *g*, căci în monogramă cu vocalele o sau *a* acest semn produce pe *go* și *ga*.

Ungurescul *cz* este al nostru *tz* sau *ț*.

Ungurescul *cs* este al nostru *ci*.

Ungurescul *sz* este al nostru *s*.

Ungurescul *s* este al nostru *ș*.

Ungurescul *ti* este al nostru *iu*.

E mai puțin ușor a zice că ce feli de son reprezintă litera transcrisă ungurește prin *o*.

Lumina se capătă însă din forma acestui semn, combinat evident din doi: $.J^{\wedge}CX$, adecă reprezentind pe al nostru *oa*, pe care românii îl scriau uneori și cu literele cirilice prin duplul *o*: *co*.

în fine, mai rămîne semnul transcris prin;

în întregul alfabet lipsind vreo literă anume pentru sonul; al francezilor, ungurește *zs*, urmează dară că tocmai pe acesta îi reprezintă Lakatos prin;

Dintre monograme, avem de lămurit numai pe cea transcrisă ungurește prin *st*, ceea ce se citește *št*.

Iacă dară „litterae Blackorurn”, pe cari cu mult înainte de anul 1250, după cum ne-o spune Kezai, săcuii le-au fost imprumutat de la străbunii noștri în cursul unei îndelungate vecinătăți în creierii Carpaților.

Pe la 1700, uzul lor se mai conserva în Săcuime întocmai ca în secolul XV, adecă tot prin încreștătore pe bețe, incit Lakatos repetă pină și expresiunea lui Turotz: „non papyri ministerio, sed in baculorum excisionis artificio dicarum instar”.

Ne oprim o clipă asupra scrierii pe bete.

Ea nu este deloc hunică, după cum pretindea Turotz.

În limba germană alfabetul se cheamă pină astăzi *Buchstaben*, de la *Buche* - fag și *Stab* - băț, adecă „bețe de fag”.

Același înțeles are slavonește *bukwa* sau *bukowa*, adecă „de fag”.

Celții numeau alfabetul *coel-bren*, adecă „lemnul-memoriei”¹².

În antica baladă boemă despre „judecata Libușei” se menționează legile scrise *pe seindure*: „desky pravdotatne”¹³.

Scandinavii posedau de asemenea „litteras ligno insculptas”¹⁴.

Liber la romanii cei vechi, înainte de a deveni carte, era scoarța de lemn pe care se încreștau literele.

Toate acestea se refer la o adevărată scriere alfabetică, iar nu la nește rudimente cifrice, după cum sînt *răboășele* sau *răvașele* la moca-niinoștri, sau după cum au fost la tătarii din evul mediu bețișoarele numite *khe-mu*¹⁶.

Vecinii noștri slavi și germani, scandinavii, celții și străbunii romani, fără a mai vorbi despre indiani sau egipteni, scriau dară și ei oarecînd pe bețe, pe scoarțe, mai corect pe scîndure, după cum califică foarte bine acest fel de material grafic un comentator bizantin din secolul XII¹⁶.

O asemenea *xylographie* nu-i împedea însă de a recurge din cînd în cînd la metal sau la peatră, și tocmai aceste solide excepțiuni au putut să străbată pînă-n zilele noastre, pe cînd fragedul lemn a perit cu grămadă prin foc sau prin putregai.

Nu desperăm dară nici noi de a descoperi cu timpul dacă nu pergamene, cel puțin lespezi sau monumente metalice cu „litterae Blackorum”.

Ele ne vor destăinui, între celelalte, două prețioase litere pe cari săcuii nu puteau să le fi luat de la români, căci nu aveau vreo trebuință fonetică de ele: d și i, sonorile cele mai caracteristice ale vocalismului nostru național.

Docamdată s-au putut afla scris cu aceste litere numai cîte ceva săcuiesc, după cum vom vedea mai la vale.

Pină atunci să dezbatem două cestiuini:

1. În ce epocă încetat-au a se întrebuița aceste caractere de cătră părinții noștri?

2. De la cine anume fostu-le-au luat românii?

În Biblioteca Evangelică din Brașov, nr. 26, b, în manuscriptul lui Eder intitulat *Exercitationes diplomaticae*, Hermannstadt, 1802, in-4, se găsește actul scris în București la 1492, prin care domnul muntenesc famousui Vlad **Tepes** înștiințează pe sași despre o apropiată invaziune a turcilor în Transilvania.

Se începe așa:

„Vlad dei gratia Woywoda partium Transalpinarum.

Circumspecti amici et vicini nobis honorandi. Dabimus scire, quod Thwrchi deponerent patientiam cum Domino Rege. Cesar dedisset Woywodatum de Zendere uno familiari, qui vocatur Alibek, altero autem, qui nominatur Markovich, dedisset Waywodatum de Bodon, et nune sunt cum bellis maximis, sed nescimus, ad quas partes volunt

transire. Nos timemus, ut ad Hattzak aut ad Transilvaniam non debeant transire. Pro eo etc.”

Aceste cîteva rînduri ajung spre a ne încredința că gramaticul princiar era un neaoș român, prea puțin dat cu latineasca, astfel că latine sînt numai cuvintele, pe cînd toată frazeologia e curat română.

Românește, bunăoară, cuvîntul *oaste* sau *oști* însemna armată și război totodată¹⁷.

Scriba lui **Tepes**, crezînd că tot așa trebui să fie în orice limbă, nu se sfiște a pune „cum *bellis maximis*”, în loc de „maximo cum exercitu”.

Verbul „a căta” însemnînd la noi nu numai *quaero* sau *intendo*, ci încă și *debeo*, de pildă în „cată să mă duc”, *debeo ire*, scriba lui Tepes confundă și **latinește** ambele semnificațiuni, bîgînd pe *debeo* în loc de *intendo*: „Nos timemus, ut ad Hattzak aut ad Transilvaniam non debeant transire”.

Nu mai subliniem în aceeași frază pe *ut*, pe *ad*, pe *nos*, pe *non*, puse toate literalmente după sintaxa română.

Originalul documentului de mai sus se păstrează la Sibiu în Arhivul Național sub nr. 516, unde poate să-l controleze orișicine.

Copiindu-1, Eder fusese surprins de forma literei C în cuvîntul „Cesar”, o formă atît de ciudată, atît de fără păreche în paleografia latină din evul mediu, încît eruditul colecționist nu s-a putut stăpîni de a nu observa într-o notă: „Singularis est forma elementi C in voce Cesar”.

Ei bine, care este acea extraordinară formă?

£esar.

Noi am văzut în alfabetul lui Lakatos că sonul românesc *gi* este reprezentat prin semnul:

În actul din 1492 verba £esar se citește dar *Gesar*, confundîndu-se ce și *ge*, întocmai ca în „sprinceană” pentru „sprîngeană”¹⁸.

Cum că această confuziune între *ce* și *ge* trebuia să fi fost foarte pronunțată la străbunii noștri, dovadă este însăși originea semnului grafic **ijJ** (gi), pe care ei l-au format din cirilicul **ѣ** (ci) de pe manuscriptele slavice cele mai vechi, profitînd de posibilitatea de a întrebuița pentru propriul-zis *ci* o formă tot cirilică mai modernă a aceleiași litere:

H

în documentele române din secolul XV, de exemplu în crisovul domnului moldovenesc Petru din 1453¹⁰, codița lui u în numele propriu „Giamăru” este încă foarte lungă, anume

în limba albaneză, atât de înrudită cu a noastră prin elementul comun tracic¹¹, sonurile *ci* și *gi* se confundă de asemenea, de unde derivă și acolo o confuziune grafică corespunzătoare, astfel că *ci* se scrie ^ , iar *gi* -•**ji**, abia diferind unul de altul.

În cuvântul „tresar” scribalui Tepeș n-a făcut decât apune din iuțeală în locul literei latine C pe cea românească ^ pe care necunoscînd-o Eder, carele cunoștea de minune paleografia latină medievală, avea negreșit tot dreptul să se mire.

Într-o diplomă cu litere cirilice cu greu se putea comite un atare *quiproquo*, căci limba și scrierea slavică erau de secolii răspindite în toată România danubiană, pe cînd latinește, din contra, scriindu-se numai prin excepțiune în cite un act internațional, gramaticul simțea o firească tentațiune de a-și da în petec.

Ceva analog se observă actualmente mai ales în Germania, unde rareori neamțul într-o scrisoare cu caractere latine nu viră cite-o literă gotică, după cum și la noi puțini sînt în stare pînă astăzi de a scrie cu ortografia latină fără a lăsa să se strecoare cite o sZovd.

Dificultatea de a uita cu totul o grafică națională e atât de mare, încît în Anglia bunăoară, unde s-au fost întrebuițat întii caracterele runice, deși s-a introdus apoi scrierea latină așa-numită anglo-saxonă, totuși litera *th* a rămas cea veche fără nici o schimbare, supraviețuind astfel ca un martur izolat al unei culturi anterioare.

Pe la 1400 polonii, măcar că scriau de mult cu caractere latine, dar mai rețineau încă din grafica primitivă cirilică, ca o unică rămășiță mai persistente, pe *iusul* menit a exprime vocalele a și e nazalizate¹².

O singură literă la anglo-saxoni, o singură literă la poloni, nu mai mult decât uria peste tot, atesta pierduta existență a unui întreg alfabet național!

Semnul ^ în documentul din 1492 este dar mai elocinte decât o întreagă disertațiune pentru a proba că pînă pe la 1500, cel puțin în Muntenia, românii nu uitaseră anticul alfabet, pe care cu mai multe veacuri înainte l-au fost împrumutat săcuilor.

Ce-i drept, nu s-a descoperit pînă acum nici un act românesc cu „litterae Blackorum”; dar tot astfel nu s-a găsit nici un zăpis săcuiesc, deși e cert ca săcuii s-au servit cu ele pînă pe la 1700.

Ca grafică oficială, dinșii aveau pe cea latină și noi pe cea slavică, alfabetul național fiind rezervat tranzacțiunilor particulare, de o importanță secundară sau de tot casnică, din cari însă nu ne-a rămas cu desăvîrșire nimic pînă la 1500.

Avem pînă aci două cifre: 1492, datul crisovului lui Tepeș, și 125Q-1300, intervalul activității lui Kezai.

Mai sus de acesta din urmă nu ne putem urca prin documente sau cronice, dar ni se oferă o altă cale tot atât de pozitivă în starea actuală a științei: paleografia comparată.

Prin cele mai multe elemente ale sale constitutive, „alphabetum Sicularum” al lui Lakatos, adică „litterae Blackorum” ale lui Kezai, se perd în antichitatea cea mai profundă.

Iată citeva probe irezistibile:

I. **o**

Acest semn, exprimînd pe Zi vocalizat, este ierogliful soarelui, care reprezintă în vechea grafică egipteană sonurile identificate rez și Za.

IL **4**

Acest a este fără nici o modificare a de pe cele mai vechi inscripțiuni elene, precum și fenicianul a de pe lespezile maltane.

4 si

Acest *iu* numai prin lipsa liniei suplimentare diferă de:

1. Sanscritul ^ (u);

2. Bengalicul ^ sau ^ (u).

Aceeași lipsă a liniei suplimentare ne întîmpină în albanezul ^ (iu).

IV **A**

Acest s ne apare:

1. Ornamentat fără duplicare în albanezul (ş);
2. Duplicat în limbricul (s);
3. Duplicat și întors pe coastă în himiariticul ^ (ş);
4. Duplicat și întors pe cap în protoebraicul (?)•

Acest k e din punct în punct cursivul samaritan k, deosebindu-se numai printr-o codiță de cel mai vechi fenician LjJ (k).

E remarcabil că ieroglificul k, din care s-a născut cel fenician, oferă aceeași formă fără codiță, ceea ce probează că această din urmă e numai suplimentară.

« A

Acest g este:

1. Fenicianul (g)
2. Albanezul (g) întors din

VIL ^)

Acest n își găsește frați gemeni în:

1. Fenicianul *—1 (n);
2. Ebraicul ^) (n).

Acest s corespunde elenicului s de pe cele mai vechi monumente dorice, precum și fenicianului z.

IX. y

Acest t este:

1. Fenicianul ^ (t);
 2. Protoelenic (j-> (t);
 3. Mai cu seamă limbricul ^ (t).
- Originea tuturor acestora este ieroglificul. (t).
- X.

Acest o e zendicul 2^ sau 7^ (o).

Acest m este himiariticul ^ (m).

X I I O

Acest / e cel mai vechi elenic (f).

XIII. ^

Acest semn, care reprezintă sonul ci, adică t +s, diferă numai prin pozițiune de protoelenic carele reprezintă sonul ks din k +S²².

Știindu-se că la ariani t corespunde adesea lui k, ca în *izeuxe* = litv. *penki*, lat. *quinque*, xe =lat. *que*, xeaapeq =lat. *quatuor*, *xiq* =sanscr. *kis* etc, urmează că nu numai graficește, dar și filologicște al nostru

(ci) este identic cu doricul ^ (ks).

XIV

Acest z prezintă o importanță fără comparațiune și mai mare. El reproduce întocmai pe fenicianul h.

Această ecuațiune grafică ^ (h) = fej (z) implică o ecuațiune fonetică analogă între h și z.

Tranzițiunea din h în z este proprie în familia indo-europee mai cu seamă limbei zendice, în care sanscritul h nu se conservă niciodată, ci trece mai totdeauna în z, precum:

sanscr.	<i>âhis</i> (șarpe)	=	zend.	<i>azis</i>
-	<i>ahâm</i> (eu)	=	-	<i>azem</i>
	<i>hâsta</i> (mină)	=	-	<i>zasta</i>
	<i>sahasra</i> (mia)	=	-	<i>hazanhra</i>
	<i>djîhvâ</i> (limbă)	=	-	<i>hizvo</i>
	<i>hî</i> (căci)	=	-	<i>zi</i>
	<i>vrihânt</i> (mare)	=	-	<i>berezant</i> etc.

Chiar sanscritul *g* devine *z* în *gâus* (pământ) = *zâo*²⁴.

Limba armeană, pe care Erodot o numără anume între cele traci-ce²⁴, oferă aceeași particularitate, bunăoară:

sanscr.	<i>âhis</i> (șarpe)	=	arm.	<i>dds</i>
	<i>himâ</i> (zăpadă)	=	-	<i>dsiun</i>
	<i>hayâs</i> (cal)	=	-	<i>dsi</i>
	<i>mâhas</i> (mare)	=	-	<i>medz</i>
	<i>sahasra</i> (mia)	=	-	<i>hazar</i>
	<i>lih</i> (ling)	=	-	<i>lizei</i>
	<i>bahu</i> (mult)	=	-	<i>pazoim</i> etc. ²⁵

Limba slavică repetă pînă la un punct același fenomen, precum:

sanscr.	<i>âhis</i> (șarpe)	=	slav.	<i>*anz</i>
	<i>himâ</i> (zăpadă)	=	-	<i>zima</i>
	<i>hvâyâmi</i> (chem)	=	-	<i>zvu</i>
	<i>ahâm</i> (ou)	=	-	<i>azetc.</i>

Numele șarpelui în diverse limbe indoeuropene poate să dea o idee sintetică despre acelea ce schimbă pe *h* în *z* și altele cari resping această tranzițiune.

Iacă:

sanscr.	zend.	arm.	slav.	litv.	latin.	grec.	germ.
<i>âhis</i>	<i>azis</i>	<i>dds</i>	<i>anz</i>	<i>angis</i>	<i>anguis</i>		<i>unke</i>

Cum că dacii nu numai schimbau pe *g* și *h* în *z* ca zenzii, armenii și slavii, ci chiar confundau simultanamente aceste sonuri, după cum românii de exemplu amestecă *peg* cu *b*, *h* cu / sau *k cup* în *bine=ghine*, *fire* = *hire* sau *picior* = *kicior*, dovadă este numele unui oraș dacic, carele pe *Tabla Peutingeriană* se cheamă *Germihera*, iar în Ptolemeu *Zepiii* [^]*ipya*²⁶, adecă: *Germi* = *Zermi* ^{\$}*ihera* = *zirga*.

În limba tracică, în care vorbeau și dacii, vinul se numea *zâla*²⁷, ceea ce este punctualmente sanscritul *hala*, vin, grecește *xâXit*²⁸.

Din tracicul *zâla* a rămas pînă astăzi în limba albaneză cuvîntul *zalia*, nebunie, amețeală²⁹, carele corespunde întocmai sanscritului *hâlâhali* și elenicului *xocXi* în *xaMcppcov*, %âXi\iog, %âXi\xi\ etc.

Celebrul medic Galien, carele trăia în secolul lui Traian, ne spune că-n limba tracică săcara se cheamă *briza*.

Deja Pictet observă că acest termen reproduce exactamente pe sanscritul *vrihi*, de la rădăcina *vrih*, a crește³⁰.

Hala = *zâla*, *vrihi* = *briza* și *Germihera* = *Zermizirga*, probează trecerea lui *h* în *z* în limba dacică.

Astfel se explică de ce la daci fenicianul *h* a trebuit să devină *z*.

O asemenea tranzițiune grafică era posibilă numai la traci, la zenzi, la armeni, la slavi.

La greci, la latini, la celți, la germani, nicidecum.

Ne oprim aci, mărginindu-ne a constata ceea ce sare în ochi prin evidință.

Lăsăm cu totul la o parte orice supozițiune azardoasă sau orice monument ecuvoc, precum sint, bunăoară, inscripțiunile liciane sau idolii obodritici de la Prilwitz.

Istoria, ca și fizica, devine știință numai cu prețul de a suprima cu desăvîrșire elementul subiectiv al imaginațiunii³¹.

Din 33 litere, avem 14 de acelea pe cari nu le putea cunoaște nici un inventator din evul mediu, și-n parte chiar nici un erudit modern pînă la ultimele descoperiri epigrafice, precum sint caracterele cele mai vechi elene, feniciene, himiaritice, zende, umbrice etc; ba de ar și fi cunoscut ca prin minune pe unele din ele, totuși pînă la epoca lui Burnouf, Bopp, Schleicher, Benfey, Curtius etc. era peste puțință de a preface pe *h m J* în *z* sau pînă la epoca lui Champollion a ghici valoarea

fonetică a ieroglifului

Cărunta vechime a unui asemenea alfabet e palpabilă nu numai prin extremul arhaism al formelor, dar pînă și prin modul de întrebuintare, despre care noi într-adins ne-am reținut de a vorbi pînă acuma.

Lakatos ne spune că se scria de la dreapta spre stînga.

Chiar însă de nu ne-o spunea, lesne s-ar fi putut recunoaște din însăși legătura monogramelor, în cari noi vedem regularmente pus înaintea sonul pronunțat în urmă.

Și nu numai din legătura monogramelor, ci pînă și din ordinea de așezare a literelor.

Nu există nici un alfabet, vechi sau ndu, în fruntea căruia să se afle semnul grafic al sonului *Zi*, precum am văzut mai sus în „litterae Blackorum”.

Această anomalie este însă numai aparinte.

Alfabetul întreg e scris de Lakatos în trei linii așa:

^--^--fc--/c--;--i--ch--gr--g"/~e--d--t--ci--b"a

^--x--ru--u--t--/cî--s--s--v--r--p--oa--0"ni--ri--m--z

Citind de la dreapta spre stînga, după cum trebui să se urmeze într-o sistemă retrogradă, noi avem:

a--b--c^t--d--e--/--g--gî--ch--i--;--fc--fc--Zi--m

n--nr--o--oa--p~r--v--s--s--fcî~t--u--ru--x--r--z

Nu este în fond mai nici o deosebire de ordinea celorlalte alfabete ariane sau semitice.

Sacramentalul *alef* al fenicianilor figurează și aci în capul mesei.

Cea mai vie lumină nu numai despre modul de a scrie, dar și asupra configurațiunii literelor, aruncă următoarea inscripțiune lapidară în limba maghiară, descoperită nu de mult în Transilvania de cătră d. Blasiu Orban în biserica săcuiască unitară de la Enlaka în regiunea Odorheiului.

Iacă-o:

Aceasta se transcrie cu ortografia ungurească așa:

n-e-t-s-i-z-a-gy

.../,-.-.-.-i-.a--n--s--u--m--s--u--i--gy--r--o--e--g

Citind de la dreapta spre stînga și de la rîndul de jos spre cel sus, întocmai ca în grafica semitică, aceasta sună:

Georgius Musnai csak egy az Isten.

Adecă:

„Georgiu Musnai, numai unul e Dumnezeu”.

Odeviză stereotipă aconfesiunii unitare, la care aparține autorul legendei în aceeași biserică de la Enlaka se află o inscripțiune latină care lămurește profesiunea și epoca acestui Georgiu Musnai:

„Hocce templum per man. noxius inmanium Tartarorum Anno 1661 in cineres reductum, beneficio et pio erga Deum zeio incolar. Jenlakens, et Martonosien. in honorem uni veri Dei lacunare tectum *arte pictoria insignit* A. 1668 *Georgius Muznai*, pastore existente Johanne Arkosi”.

Unicul monument epigrafic cu „litterae Blackorum”, conservat ca prin miracol pînă-n zilele noastre, se datorește dar unui zugrav săcu de pe la 1668.

Configurațiunea generală a literelor în această inscripțiune nu difere de alfabetul lui Lakatos, oferind numai unele variațiuni secundare, dintre cari sînt interesante următoarele două:

1. Sonul *e* expres de două ori ca în Lakatos și o dată printr-o formă redusă

2. (0 pierde rotunjimea codiței: devenind și mai aproape de cel ieroglific;

Nu mai (ci) se abate cu totul de la tipul astfel că ambele figure trebui considerate ca două semne deosebite pentru a exprime unul și același son, după cum am văzut și-n Lakatos două semne deosebite pentru sonul *k*:

ZO

Totalitatea alfabetului coprinde dară nu 33, ci 34 litere simple, afară de monograme.

D. Qrbán are deplină dreptate cînd numește inscripțiunea lui Musnai un ilustru și neprețuit tezaur național: „nevezetes es megbecsulhetlen nemzeti kincs e felirat”³².

în adevăr, nu poate fi nemic mai puternic ca o demonstrațiune epigrafică.

în lipsa unei asemeni, însăși posibilitatea existenței vreunui alfabet separat la săcu a fost generalmente bănuită.

Deja în secolul trecut ungurul Desericzky reprodușese o epistolă scrisă pe o seîndură cu aceste litere, gășită în Transilvania în satul Szent-Miklos tot din regiunea Odorheiului și care se descifrează:

„Vuni mast togy-fo; s a van eo pinizurt, ecs az eo
it erdobe: ma bot

Ianos, s bote Kovacs. Csinal-ti, ma boas mastu,
avagy mastu csinaltas”.

Aceasta se transcrie în limba maghiară modernă așa:

„Vane most tolgý-fa? 's ha van jo penzert, es a'joitt erdohoz? ma vett Janos, 's vette Kováts, tsinálj-te, ma vehess mástiil, avagy mástul tsinaltass”.

Adecă:

„Este oare acum lemn de stejar? **Și** dacă este cu preț bun, și bun aice la pădure? Astăzi a cumpărat Ianoș și a cumpărat Covaci. Vezi tu, astăzi să poti cumpăra de la cineva, sau fă să cumpere altul”³³.

După forma cea arhaică a limbei și a ortografiei, vimi pentru vane, fo pentru/a, *pinizurt* pentru *penzert*, *bot* pentru *vott* etc, această nai-vă epistolă despre o cumpărătoare de lemne cată să fie cel puțin din secolul XV.

Cu toate astea nemini nu-i putea da nici o importanță, căci afară de Desericzky n-avăzut nemini însuși originalul, după cum nu s-au văzut de cătră nemini nici inscripțiunile cele săcuiești pe cari se zice că le-ar fi adunat de prin Transilvania renumitul colecționist maghiar Cornides³⁴.

Un dubiu foarte legitim domnea asupra cestiunii.

În deșert protesta în favoarea alfabetului renumitul filolog maghiar Gyarmathi³⁵.

Pînă și iezuitul Timon, carele nu era tocmai dintre cei mai scrupuloși pe tărîmul critic, tot ce se povestea despre literele săcuiești i se părea a fi o fantasmagorie³⁶.

Inscripțiunea murală de la Enlaka, accesibilă pentru oricine voiește s-ovază, pune capăt acestui scepticism de pînă mai dăunăzi și d. Orbân nu exagerează într-un nemic vorbind cu entuziasm despre extrema importanță a descoperirii sale.

D-sa cade însă în păcatul bătrînului Turotz cînd presupune paternitatea hunilor în nește litere curat semito-ariene, în cari nu există, fie în formă, fie în modul de a seri, absolutamente nici un ingredient nord-asiatic.

Chiar dintre unguri, deja Bel constatase semitismul unor caractere³⁷, iar celebrul Pray era mai dispus a le atribui germanilor decît hunilor³⁸.

Să se noteze că textul lui Kezai, în care se arată trecerea acestor litere de la români la săcui, a fost necunoscut lui Bel și Pray.

Un alfabet hunic, dacă a existat vreodată, trebuia să semene mai curînd cu caracterele descoperite de d. Bolliac în ruina de la Sion, unde se observă în realitate numeroase elemente turanice, și cată să se fi scris numai doară în linie perpendiculară după tipicul mongolic, iar nu de la dreapta spre stînga după mecanismul graficeii semitice și-n parte chiar a celei ariene, căci tot așa se scria în limba zendică și-n cea etruscă, fără a mai vorbi despre semiretrogradul p6uatpo[pr|86v al grecilor.

Vechii egipteni scriau de asemenea nu numai cu ieroglife, dar și în grafica ieratică și demotică.

Chiar goții, probabilmente însă numai ramura gepidică, care ocupase într-un timp o porțiune occidentală a Transilvaniei, scriau în același mod.

Pe sfînxul descoperit în 1847 la Turda se citește:

NAOLRAFEREIOISAMIAMI.

Citindu-se de la dreapta spre stînga, avem: *ima ima si thi erefarlo-an*, ceea ce se transcrie foarte lesne în limba germană modernă prin: „ihm, ihm sei die Ehre verliehen”, adecă: „lui fie-i dată mărirea”³⁹, cea mai potrivită legendă pe figura unei divinități pagane.

Vom mai adăuga că și vechile rune slavice se scriau tot de la dreapta spre stînga⁴⁰.

Într-un cuvînt, nemic turanic și totul ariano-semitic, ar fi de ajuns numai atîta pentru a înlătura radicalmente orice ipoteză hunică, chiar dacă Simon Kezai, scriind între anii 1250-1300, nu ne spunea că săcuii împrumutaseră aceste caractere anume de la români, și chiar dacă diploma lui **Țepeș** din 1492 nu ne-ar atesta uzul lor în Muntenia pînă pe la 1500.

Cum că alfabetul este dacic, o probează:

1. Moștenirea lui de cătră români, adecă daco-latini, product direct al amestecului dacilor cu elementul italic;

2. Lipsa de orice medieval sau chiar din ultima fază a anticității, astfel că ar fi absurd a bănui că străbunii noștri vor fi luat de undeva asemeni caractere în cursul evului mediu;

3. Formațiunea semnului ^ pe bazea unei fonetice eminentemente tracică, care nu se aseamănă în astă privință decît numai cu cea zendică, armeană și slavică, pe cînd însuși alfabetul nefiind nici zendic, nici armean, nici slavice, urmează eo *ipso* că trebui să fie dacic.

Coincidița acestor trei puncturi constituă o perfectă certitudine, care se verifică printr-o serie de întrebări antitetice:

1. Dacă alfabetul nu e dacic, atunci de la care alt popor arian sau semitic, nicidecum turanic, pututu-l-au căpăta românii fără a se mișca din Dacia?

2. Dacă alfabetul nu e dacic, și noi știm în același timp că el nu este medieval, ci oferă nește indici foarte vechi, atunci cine oare într-o epocă antică l-a putut transmite românilor pe teritoriul Daciei?

3. Dacă alfabetul nu e dacic, și totuși cată să ni-l fi dat exclusivamente vreo ginte prefăcînd pe *h* în *z*, după cum sînt zenzii, armenii și

slavii, iar caracterele grafice vechi și nouă ale acestor trei neamuri sînt cu totul altfel, fiind bine cunoscute în paleografie, atunci unde oare să-i putem găsi paternitatea afară de gîntea tracică, din care făceau parte dacii și la care în adevăr *h* se schimba în *z* și chiar se alternau ambele sonuri?

Desfidem pe oricine de a ieși din aceste dileme.

Odată demonstrat dacismul caracterelor, să urmărim pe însuși părințele acestui alfabet, luînd drept călăuze două fîntine istorice dintre cele mai ponderoase: pe Strabone și pe Dione Crisostom.

Cel întii sub August, cellalt sub Traian, ambii ne spun că civilizațiunea dacilor se datorea unui Dekeneu cu vro sută de ani înainte de Crist.

„Acest fărmeacător - zice Strabone - învățase în Egipt nește semne, rcpocrip.aci(x<, prin cari pretindea a cunoaște voința divină”⁴¹.

Aducîndu-ne aminte că *semnele sacre* la egipteni erau ieroglifele, că pînă astăzi în India alfabetul sanscrit se cheamă *devanâgari*, adecă dumnezeiesc, și că la vechii germani termenul *runa* se aplica dopotrivă la scriere și la farmec, cuvintele lui Strabone devin foarte clare.

Ele indică introducerea în Dacia de cătră Dekeneu a unor caractere grafice din Egipt.

La evrei un singur și același cuvînt avea înțelesul de „semn de la Dumnezeu” și „literă”⁴².

Chiar în zilele noastre, un sălbatec din tribul american Kickapoos, inventînd pentru compatrioții săi un alfabet, a fost considerat de cătră dinșii ca fărmeacător, iar literele sale se întrebuițau la rugăciuni „pentru a cunoaște voința divină”, intocmaicase mnele cele egiptene ale lui Dekeneu⁴³.

Dione Crisostom confirmă acest mod de a înțelege pe Strabone.

Importanta-i monografie despre daci a ajuns pînă la noi abia în citeva fragmente.

în secolul VI a cunoscut-o încă și o citează gotul Iornande, desfi-gurînd însă toate după obicei din dorință de a germaniza cu orice preț vechile neamuri tracice de la Dunăre.

într-un importantisim pasagiu, Dione Crisostom zice că Dekeneu a inițiat pe daci în diversele ramuri ale filosofiei, i-a inzeștrăat cu o literatură, le-a dat legi scrise: „leges *conscriptas*”⁴⁴.

Pînă atunci ei nu aveau toate acestea.

Alăturînd pe Dione Crisostom cu Strabone, adecă semnele egiptene ale celui întii cu scriptura cea filosofică a celuiilalt, și punîndu-i apoi pe amîndoi față-n față cu alfabetul de mai sus, e cu anevoie a nu recunoaște operă lui Dekeneu.

Trebuie adaus numai că reformatorul Daciei n-a transplantat la Dunăre un alfabet pur egiptean, ci pe lingă unele ieroglife a mai grupat o seamă de caractere feniciane, elene, zendice și altele; dar și acestea de asemenea, după cum a dovedit astăzi știința paleografică, derivă mai toate direct sau indirect din cele trei sisteme grafice ale Egiptului⁴⁵.

Fenicianii mai cu seamă erau pe țărmi Nilului ca la dinșii acasă, „Semites à denii egyptises”, precum îi numește foarte bine dl de Rougemont⁴⁶.

S-ar putea pune însă o cestiune.

Unele litere, precum am văzut mai sus, indicînd într-o stare de admirabilă conservațiune, ca și cînd ar fi copiate astăzi după inscripțiunile cele mai arhaice, tocmai perioadele primordiale din istoria alfabetelor semitice și ariane, cum de au putut ele a se cristaliza atît de bine în curs de două mii de ani?

„O mare dezvoltare relativă a culturii literare - zice d. Lenormant - și prin consecință o mare dezvoltare relativă a uzului de a seri, este principala și decisiva cauză a rapidității cu care se modifică și se schimbă mai mult sau mai puțin figurele literelor în alfabetul unui popor. Semnele grafice sufăr în realitate ca un fel de roadere prin purtare, pe cînd ele se păstrează din contra dacă sînt rar întrebuițate. La un popor literat, care scrie mult și unde majoritatea știe carte, variațiunile paleografice sînt dese și grăbesc deformațiunea literelor, fie prin complicațiuni și împodobiri cînd e vorba de caligrafie, unde se cere mai pesus de toate eleganța, fie prin simplificațiuni și prescurtări cînd e vorba de cursivă, a cării prima condițiune este răpeziciunea. Poporul care scrie pe cît se poate mai puțin, rămînînd în astă privință într-o cvasi-barbarie, este acela ce conservă mai mult timp și mai neatîns formele primitive ale literelor”⁴⁷.

D. Lenormant observă mai departe că uzul cernelei sau al orisicării alte materii licuide concurge la corupțiunea unui alfabet, pe cînd gravarea caracterelor pe o materie dură este de o natură conservatrice, fiindcă se scrie cu greu.

Dacă dar literele dacice au putut să supraviețuiască cu atîta puritate la români și apoi la săcui, cauza este că:

1. Se scria foarte puțin;
2. Caracterele trebuiau încrestate.

Oricum să fie, acest alfabet, din care noi am explicat aci abia o mică parte, căci n-am voit a deschide vreo portiță controversiei, cată să-și ia

locul nu numai în paleografia universală, ci mai cu seamă în istoria universală a culturii.

Nici unul din istoricii români, deși cei mai mulți sînt tocmai de peste Carpați, n-a visat măcar că săcuii posedă un antic alfabet împrumutat în evul mediu de la români, necum să-și mai fi dat osteneala de a-l găsi, de a-l studia paleograficește și de a-l confrunta cu revelațiunile lui Strabone și Dione Crisostom despre modalitatea nașterii literaturii la daci; dintre istorici străini, pe de altă parte, ilustrul Safarik observase prețiosul text al lui Kezai cu „Zaculi litteris Blackorum uti perhibentur”, dar, necunoscînd deloc literele în cestiune, credea că săcuii vor fi luat de la români anume slovele cirilice, și se mira el singur cum de nu se mai află nici o urmă cirilico-săcuiască*.

7

Diferința între originea unei națiuni și originea culturii naționale

Analiza alfabetului dacic, devenit românesc și în fine săcuiesc, după ce aparținuse fragmentat la cîte și mai cîte popoare de felii de felii de vițe, a fost pentru noi o simplă introducere la studiul reacțiunii omului contra naturii pe teritoriul Daciei, căci tot atît de pestriță ca și gruparea acelor litere, tot atît de eterogenă este pe țărmii Istrului originea veștmintelor, originea armelor și originea lăcuințelor, de unde precede întreaga civilizațiune.

D. Baronzî, adunînd cîteva materialuri pentru istoria limbei române, înșiră la un loc următoarele numiri de îmbrăcăminte țărănească:

„Androc sau viimc. - Fotă. - Ie. - Maramă. - Brîu. - Zăvelcă. - Zăvelcuță. - Salbă. - Pandlicele. - Topi. - Fluturași. - Paftale. - Percele. - Cămașă de borangic. - Broboadă. - Șiretele. - Cojoc. - Opinci. - Căciulă. - Scurteică. - Zeghe. - Colțșori. - Călțuni. - Veriguțe. - Broschiță sau altiță. - Zăbun. - Strămătură. - Cipcă. - Tichie. - Libadea. - Țol. - Plocat. - Velință. - Pătură. - Straie. - Aleasă. - Papuci. - Mărgele. - Glugă. - Țari. - Iminei. - Pantofi. - Ștergar. - Rochie. - Cioareci - Poturi - Cepchen. - Fustă. - Curele. - Brîne. - Nojițe. - Sarică. - Ipîngea. - Fermenea. - Conduri. - Conci. - Testemel. - Strîmțari. - Bete. - Chimir. - Conteș. - Cerceluș. - Tivilichie. - Găitane. - Fundă. - Fășioare. - Falbalale. - Tulpănaș. - Pănsătură. - Scorțari. - etc.”

Registrul e departe de a fi măcar pe jumătate complet, și totuși dacă ar supraviețui numai acești termeni, perind dodată totalitatea limbei, astfeli că filologia să fie silită a se pronunța exclusivamente după

cele șaptezeci cuvinte de mai sus, dintre cari nici zece nu sînt latine, oare ca ce felii de idee s-ar putea face în privința naționalității române?

Același fenomen ne întîmpină în numile lăcuințelor: *bordei, colibă, hrubă, odaie, sobă, stîină, oraș, tîrg* etc, din cari cele mai multe sînt cu totul străine originii noastre naționale, arătînd însă istoricului succesiunile straturii de culture, impuse teritoriului dintre Carpați și Dunăre prin complexul trecutului său cronologic și al pozițiunii sale geografice.

Tot așa în nomenclatura armelor: *pușcă, sabie, flintă, ghioagă, măciucă, buzdugan, suliță* etc.

în vinele românilor nu curge probabilmente nici o picătură de sînge egiptean, și totuși străbunii noștri au scris oarecînd cu ieroglife; de asemenea poate să se întîmple în limba română un termen vestimentar, militar sau arhitectonic de pe la capetele lumii, fără ca această singură considerațiune, dacă nu sînt și altele mai decisive, să implice între noi și cine mai știe cine vreun grad de încuscrire; în orice caz însă atari împrumuturi de vorbe indică împrumuturi corelative de idei sau de lucruri, confirmînd din nou că lupta omului contra condițiunilor fizice este atît de anevoie, încît pe fiecare punct al globului pămîntesc trebui să colaboreze miriade de ani umanitatea întreagă.

Madridul culargele sale strade și cu cele 42 de piețe este el opera spaniolilor?

Sub această mărreață capitală a Castiliei, dintr-un tărîm geologic mai vechi decît petrificațiunile de elefant și de rinocer găsite pe dasupra-i, s-au dezgîmîntat topoare necioplite de silex și de cuarțit.

Iacă unde se urcă adevăratul leagăn al Madridului!

în Marsilia la 1864, dintr-o adîncime de 4 metri și jumătate, s-a scos de sub case resturile unei arhaice corăbii făcute din cedru, care trebuia să fi venit aci numai doară din regiunea Libanului¹.

Iată cui se datorește portul cu 1.200 de vase, de care atît de mîndră e actuala Francie!

Civilizațiunea umană, chiar în starea-i cea mai rudimentară, căci nemic nu poate fi mai simplu ca o vizuină, o bîtă sau o cîrpă, este deja produsul unei labori imense, la succesul carii au concurs aproape toate gințile, moștenindu-se *in cognito* una pe alta.

8

Tundra și zeghea

Numele cel mai preistoric al veștmîntului derivă de la o radicală *ton*, a tinde.

De acolo avem:

1. Sanscritul *tantra*, haină;
2. Persianul *tanah*, stofă;
3. Oseticul *tuna*, idem;
4. Celticul *tona* sau *tonach*, vestmînt;
5. Latinul *tunica*.

Desi la germani și la slavi acest derivat al radicalei *tan* se pare a nu avea reprezentanți, totuși simultanitatea lui la inzi și la celți probează că este mai vechi decît separațiunea trunchiului arian în diverse ramure asiatice și europene, întîmplată cel puțin cu 4.000 ani înainte de Crist.

Cercetările ulterioare demonstrează însă că *tan* în înțeles de vestmînt a existat nu cu patru, ci cu zece mii de ani înainte, adică în acea ultra-primordială epocă în care străbunii arianilor și ai chinezilor erau încă un singur neam.

În adevăr, d. Gustav Schlegel constată în limba chineză radicala *tan* în simț de a tinde, de unde și acolo provine *tan* - haină, mai ales o îmbrăcăminte de tot ordinară, „a garment without lining, a sheet”, care termen în pronunția vulgară ia forma de *tșin*, dar se scrie totdeauna cu caracterul *tan* însoțit de cheia vestmîntului.

Extrema anticitate a acestui cuvînt este prin urmare mai pe sus de orice îndoială.

Trecînd în Europa, *tan* - vestmînt a scăzut pretutindeni din *a* la *u*: *tona*, *tonach*, *tuna*, *tunica*, urmînd cunoscutei legi filologice de greutate relativă a vocalelor, astfel că sanscritul *tantra*, dacă s-ar fi conservat și el întreg în vreo limbă europeană, trebuia să devină *tontra* sau *tuntra*.

Această formă *tan* 4- *tra* se distinge prin sufixul *tra*, carele caracterizează anume lucrurile „servind la un uz”.

Așa de exemplu: *netra*, ochi, de la *nî* - a conduce, adică servind la conducere; *c;rotra*, ureche, de la *gru* - a auzi, adică servind la auzire; *gâtra*, mădular, de la *ga* - a merge, adică servind la mergere; *vâstra*, îmbrăcăminte, de la *vas* - a îmbrăca, adică servind la îmbrăcare; *gas-tra*, săgeată, de la *gas* - a ucide, adică servind la ucidere; *patra*, vas, de la *pâ* - a bea, adică servind la băut; *amatra* - cofă, de la *am* - a se duce, adică servind la dus etc.³

Tantra înseamnă literalmente o haină destul de spațioasă pentru a se întinde pe corp, un fel de manta „servind la tindere”.

În limbele europene sufixul *tra* a devenit cele mai de multe ori *dra*.

Așa bunăoară ideea de vislă, adică „servind a despica”, de la radicala *ar*, capătă în diverse dialecte ariane următoarele formațiuni:

sanscr.	anglo-sax.	scandin.	vechi-germ.	litv.	celt.
<i>ari-tra</i>	<i>re-dhra</i>	<i>ro-dhr</i>	<i>rue-dar</i>	<i>ru-delis</i>	<i>rho-dol</i>

În acest mod forma europeană cea mai legitimă din sanscritul *tantra*, scăzut la *tuntra* prin ușurarea cea regulată a vocalei radicale, este *tundra*.

În deșert vom căuta un asemenea nume al vestmîntului la greci, latini, germani, celți, litvani, slavi.

El se găsește numai la români, și încă nu la toți, ci exclusivamente la locuitorii din munți, cei mai credincioși păzitori ai datinelor străbune, cari pînă astăzi se îmbracă cu *tundra*.

În zona cîmpeană a României și chiar în podgorie „tundra” nu există.

Nemic nu poate fi mai sanscrit ca acest termen, și fiindcă nouă nu ni l-au împrumutat celelalte popoare ariane ale Europei, deoarece la dînezele el nu posedă sufixul *tra*, este învederat că românii l-au moștenit d-a dreptul de la daci, cari la rîndul lor îl aduseseră sau îl primiseră din sudul Asiei.

Singura modifiacțiune curat românească este sibilarea lui *t* în *t*.

Ceea ce s-a întîmplat cu alfabetul dacic, a pățit-o și *tundra*.

De la noi în cursul evului mediu au luat-o săcuii, prefăcînd-o în *tzondra* sau *czundra*, deși ceilalți unguri nu cunosc deloc această vorbă atît de ariană, întrebunțînd în locu-i cuvîntul *sziir*.

Bulgarii și serbii n-au putut s-o ia de la români, învecinîndu-se cu noi numai din partea cîmpiei, unde *tundra* nu se aude.

O tundră ceva mai lungă se zice românește *zeghe*.

Lexiconul Budan scrie această zicere *zeche*, explicînd-o prin: „tundră, suman, ein grober Bauernrock, Bauernkittel”, și derivînd-o din latinul: *sagum*.

Finalurile *ghe* și *che* presupun la români totdeauna pe un primitiv *tul*, *gui* sau *cul*, precum în *ure<he* din *airicula*, *păre<he* din *pariculum*, *jun-ghiu* *dnjugulum*, *un-ghe* din *ungula*, *ve<hiu* din *vetulus*, *mu-che* din *mutulum* etc.

Astfel *zechea* sau *zeghea* corespunde perfectamente latinului *sagulum* = *saghea*, căci formațiunea finalurilor *ghe* sau *che* exclude în fonologia română orice altă provenință.

Dintr-o sorginte nelatină, de la celți bunăoară sau de la greci, am fi căpătat *zegă* sau *zecă*, după cum din *σΙΟ&ΚΙΟV* am făcut *desagă*, niciodată însă n-am fi format *zeghe* sau *zeche*, cari implică pe *gulum*, *tuLum* sau *culum*.

în adevăr, legionarii lui Traian nu puteau să nu transplanteze în Dacia haina lor eminentemente cea mai militară.

Tit Liviu laudă pe Deciu că purta *sagulum* ca un simplu ostaș roman: „sagulo gregali amictus”⁷.

„Ad saga ire”, a îmbrăca *sagulum*, însemna latinește a merge la război⁸.

E dară necontestabil că părinții noștri au moștenit *zeghea* anume de la romani; este însă tot atît de sigur, pe de altă parte, că acest vestmînt, deși ni s-a transmis nouă pe calea latinătății, nu e totuși cit de puțin de o origine romană.

Strabone zice că Italia primea TCOV adycov acpGoviaq din Galia⁹.

Isidor e și mai explicit: „*sagum* - zice el - este un cuvînt celtic însemnînd un fel de haină militară pe care romanii au adoptat-o în urma expedițiilor galice, găsind-o între lucrurile cele prădate”¹⁰.

în diversele dialecte celtice *zeghea* se află pînă astăzi sub formele de *sae*, *se*, *segan*, *segiad*, *sai*, vestmînt, tunică¹¹.

Fie imediat de la gali, fie prin intermediul Romei, același termen a ajuns la italieni: *saja*, la francezi: *saie*, la spanioli și portugezi: *sayo*, la grecii vechi: *cayoq*, la grecii moderni: *aayicc* sau *acea* etc.¹²

De la acești din urmă l-au primit în zilele noastre bulgarii: *saghia*¹³.

De la italieni deja în secolul XVI el a trecut prin modă la poloni sub forma de *sajan* sau *sagaj*¹⁴.

Așadar români au pe *zeghea* de la latini, latinii o au de la celți, celții însă au căpătat-o din Asia, de la radicala ariană *sag*, a acoperi, de unde provin de asemenea sanscritul *sagigîa* - vestmînt, elenicul *aooyri* - armură și *adyjia* - mantă, persianul *sâz* etc.¹⁵

De la români directamente, ca și pe *tundra*, au primit-o în evul mediu săcuii: *zege*, fără s-o treacă la ceilalți unguri¹⁶.

Afară de săcui, românii tot în veacul de mijloc au mai dat pe *zeghea* cumanilor, sub forma de *zaga* și cu accepțiunea de peptar de piele¹⁷.

Dintre toate popoarele ariane, celții pătrunseseră cei întii în Europa, încît au fost în stare să străbată pînă la extremul occidente; tracii, dintre cari dacii formau o simplă fracțiune, au venit din contra cei mai din urmă, astfel că abia au putut apuca coltușorul sud-ostic al continentului, toate celelalte regiuni fiind ocupate.

Celții duc *zeghea* din India la Oceanul Atlantic; cu mai mulți secolii încoace dacii tot de acolo duc *tundra* la Marea Neagră; latinii iau de la celți *zeghea* și o strămută în Dacia, unde însă trebui să primească de la

daci *tundra*, transmițînd apoi ambele noii naționalități daco-latine; de unde iarăși după mai multe veacuri le iau pe amîndouă săcuii, pogoriți de peste Urali, absolutamente străini ginții ariane și pe cari totuși astăzi, neam fino-turc, îi apără de frig și de ploaie indo-celtica *zeghe* și indo-dacica „*tundră*”.

Față cu asemenea fenomene, pas' de mai scrie istoria reacțiunii omului contra naturei pe malul Dimboviței fără a fi silit vrînd-nevrînd să alerge de la Bankok la Edimburgh și de la Peking la Gibraltar!...

9

Epoca de bronz și fenicianii

De cîtiva ani arheologii se arată mai dispuși ca oricînd a explica prin rnigrațiuni feniciane unul din perioadele cele mai interesante în istoria civilizațiunii europoe: epoca așa-numită de bronz.

Noi sîntem departe de a admite ca valabile toate argumentele școalei profesorului Nilsson¹.

Unele sînt mai pejos de critică.

A căuta de exemplu pe feniciani oriunde se găsește vreo piatră despre care să fi povestit cineva că poartă întipărită urma de picior a lui Ercule, între celelalte o fabuloasă stîncă de lingă Nistru din zilele lui Erodot², pretinzînd că asemeni tradițiuni ar fi eminentemente semitice, este a nu ști că pe malurile riului Bahia în Brazilia se arată urma de picior a Sintului Toma, la Samoa în Polinezia se vede urma de picior a divinității sălbatice Tiitii, la Tlanepantla în Mexic se venerază urma de picior a lui Quetzalcoatl, și pe aiuri alte urme de picior analoage pe unde în vecii vecilor n-a rămas o urmă de picior fenician³.

Este si mai neiertat unei autorități de talia lui Movers, ca si cînd ar voi să glumească, a reduce la o singură radicală semitică *tur* o grămădă de numi proprii cu totul eterogene: *Tyras*, *Thrax*, *Durostolum*, *Agathyrsiylnathyrsis*, *Driziparus*, *Doriscus*, *Turuntus*, *Deris* etc., etc., etc.⁴

Și totuși prezintă elementului fenician în Europa din anticitatea cea mai imemorială se demonstra prin mai multe probe atît de solide, încît nu le pot compromite prin reaua societate nici chiar aceste fantastice ipoteze puse alături cu dinsele.

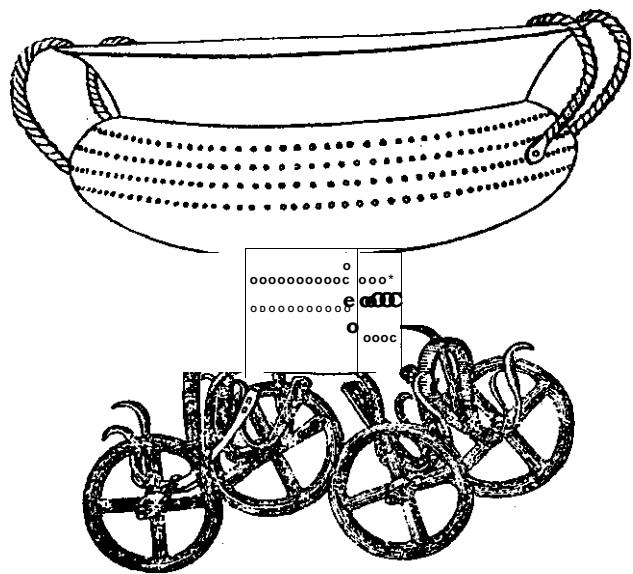
O împrejurare mai cu seamă ni se pare a oferi o necontestabilă greutate și privește foarte de aproape pe România.

Sînta Scriptură ne spune că evreul Salomon, cu vreo mie de ani înainte de Crist, însărcinase pe fenicianul Hiram a turna din metal vase

sacre pentru mărețul templu al Ierusalimului; între celelalte, zece basiniuri pe câte patru roate, descrise în „Prima carte a Regilor” și a cărora ciudată formă nu se poate asemăna cu nici o unealtă religioasă de ale popoarelor ariane sau turanice.

Ei bine, pînă acum trei asemeni basiniuri s-au dezgropat din pămînt în Europa, două la nord în Mecklemburg și-n Danemarca, un al treilea tocmai la noi, pe teritoriul dacic, în Transilvania¹.

Iată forma acestor prețioase basiniuri:

Este un lucru semitic și mai ales fenician din epoca cea mai depărtată. Apare dară cu o evidență arheologică pipăită cu degetul, nu ieșită dintr-o pură teorie, cum că cu vreo zecime de secol înainte de creștinism fenicianii nu numai pătruseseră deja în Carpați, dar aduseseră cu dinșii pînă și atributele cele mai caracteristice ale unui cult exclusivamente semitic.

Cităm această singură probă, fiind dintre cele mai decisive.

Fabricațiunea admirabilelor arme de bronz, cari se scot dintr-un tărîm preistoric aproape în toate regiunile Europei, se atribuie generalmente fenicianilor.

Unul din motivele ce se invoacă în favoarea acestei paternități este extraordinara micime a minerelor de la săbii, fiind știut din antropologie că minele ariane sînt mai mari ca cele semitice.

Argumentul nu e destul de norocos, după cum a observat-o deja d. Lubbock, deoarece înzii au și ei o mină foarte mică, care nu diferă de a evreului sau a arabilui².

O demonstrațiune cu mult mai puternică se poate dobîndi prin filologie.

10

Genealogia filologică a suliiței de bronz

Fenicianii numeau lancea: *romcha*.

Cuvîntul s-a conservat în toate dialectele semitice fără excepțiune: ebraic, siriac, arabic, pînă și-n cel etiopic, sub formele de *roimach*, *romchu*, *ramahhe*, *rumcho* etc, pretutindeni ca suliiță: „lancea hasta”³.

Radicala este *ramah*, a străluci.

Prin obicinuita permutare a sonurilor licuide, ca în *ruč* = *Xe-OKog*, *rič* = *XEITKO* etc, grecii din fenicianul *romcha* au făcut *loncha*: *X6y%r*, păstrînd fără nici o modificare același înțeles de suliiță.

În limba sanscrită elenicul *X6y%r* nu are nici o tulpină, căci etimologia de la *lak* - a ajunge, de unde *lankā* - creangă, pe care o propune Pictet, nu numai se depărtează prin semnificațiune, dar nu corespunde nici foneticeste, deoarece greul *K* presupune pe sanscritul *gh* sau *h*.

X6y%r| = *loncha* derivă d-a dreptul din fenicianul *romcha*, cu care coincidă exactamente în fond și-n formă.

Tot direct de la fenicianii provine numele latin al suliiței: *rumex*, adică *rumicus*, în loc de *rumichus*, *k* latin exprimînd pe *k* aspirat și din limba sanscrită: *ikh* = *ico*, *khul* = *claudio* etc.

În greul *loncha* și latinul *rumex* nu există în aparință nici măcar două litere comune, și totuși ambele cuvinte s-au născut cu certitudinea filologică cea mai perfectă din aceeași vorbă feniciană: *romcha* = *loncha* și *romcha* = *rumex*.

A treia gînte căriia fenicianii i-au transmis pe *romcha* au fost tracii. În limba acestora o suliiță lungă și o spadă lungă se chemau *romfa*. Tit Liviu, descriînd o bătălie între romani și macedoneni, zice:

„Pe traci îi împedecau și *romfele* lor, cari sînt peste măsură lungi, mai încurcîndu-se pretutindeni de crengelile arborilor”⁴.

„*Romfa* - zice Aulu Gelu - este un fel de suliiță tracică”⁵.

„Romfa - ne mai spune Esichiu - este o armă tracică, o sabie sau o lance mare”⁵.

Tot aceea repetă Eustatiu⁶.

„Romfa”, pou.(pccia, *rumpia*, *rhomphaea*, a provenit la traci din fenicianul „romcha” prin trecerea lui *h* în /, intocmai ca în vorbele române *rufă* din *ruha*, *puf* din *puch*, *marfă* din *marha*, *praf* din *prach* etc; o tranzițiune fonetică care cată să fi existat și-n limba tracică, după cum o vedem în adevăr pînă astăzi nu numai la noi, dar și la albanezi, unde se zice *bafte* și *bahti* (=noroș), *lief* și *lieh* (= latru), *ndif* și *ndih* (= ajut), *șof* și *soh* etc.

În fine, iafăși d-a dreptul de la fenicieni au primit pe *romcha* celții, în dialectul cirnric al cărora lancea se numește *rhon*.

În acest mod pe întregul litoral marin de la gurile Dunării, pînă la Oceanul Atlantic o imediată influință feniciană introdusese de mii de ani numele semitic al suliței metalice, „strălucitoare”, iar prin urmare și prima fabricațiune a acestei arme: la greci *romcha* - *loncha*, la romani *romcha* - *rumex*, la traci *romcha* - *romfa* și la celți *romcha* = - *rhon*.

Afară de *rhon*, primit directamente de la fenicieni, celții au mai luat mat tirziu de la eleni, probabilmente prin intermediul industriei colonii foceane de la Marsilia, același termen elenizat X6y%r|, modificându-l în *lang*.

Grecescului K corespunde regularmente la celți *g*, ca în %eiu,a = = *geamh* sau *ayxco* = *angu*.

În dialectul celto-irlandez sulița se cheamă și astăzi *lang*.

Romanii, deși aveau deja chiar de la fenicieni pe *rumex*, totuși au mai împrumutat de la celți pe *lang*, după cum ne-o spune Diodor de Sicilia⁷, dîndu-i forma de *lancea*, pe care o pronunțau *lankea*.

De la romani, și-n parte poate imediat de la celți, ea a trecut apoi la toate popoarele moderne: italianește *landa*, spaniolește și portugezește *lanza*, provențalește *lansa*, francezește *lance*, nemțește *Lanze*, negrecește Xccvc^oc, polonește *lanța*, ungurește *lanca* etc¹⁰.

Pe această cale au căpătat-o și românii.

Metropolitul Dositeu cîntă sint acum tocmai doi secolii:

„Că iată păgînii încordară arce,

Pun săgeți în tulbă, se grijesc de lance..”¹¹

sau:

„Că li-i tăioasă limba ca spada,
Cu venin iute li-i arcul gata,
Fără de veste cu lancea plină
Vor să săgete cei fără vină...”¹²

Călătorind în timpii mai noi din apus spre răsărit, după ce pătrunsesese mai întii în vechime din răsărit la apus, *lancea* nu s-a mulțumit cu Europa, ci a trecut încă în Asia la perși și la inzi sub forma de *lungi* - suliță, o vorbă absolutamente necunoscută în anticele monumente sanscrite și zendice.

Afară de *lancea*, Roma mai împrumutase tot de la celți pe *rhon*, prefăcîndu-l în *runa*, iar de la traci pe *romfa*, schimbînd-o în *rumpia*; doi termini pe cari tot în înțeles de suliță le întrebuițează deja bătrînul Eniu cu două sute de ani înainte de Crist¹³.

Tracii au dat nu numai romanilor pe *rumpia*, dar și germanilor pe *framea*.

Tacit zice: „Germanii întrebuițează sulițe numite în limba lor /ramee”¹⁴.

Ca și *romfa* la traci, *framea* germană însemna lance și o lungă sabie toțdodată: „framea, gladius ex utraque parte acutus, idem est et spada et romphea”¹⁵.

Romfa = *frama* se caracteriza prin transpozițiunea lui / și trecerea lui o în a.

Intocmai ca și-n celticul *lang* din A,6y%r|, o din *romfa* a devenit la germani *a* sub influința lui m, nazalele avînd propensiunea de a sui vocala cării a succed; bunăoară sașii din Transilvania au făcut *hann*, primar, din vechiul german *hunda*, *chunna*, *honno*¹⁶.

Ca exemplu de transpozițiune, pe de altă parte, putem aduce pe sanscritul *vamra*, furmică, de unde slavicul *mrav* și nord-germanul *maur*, adecă v + m + r - m + r + v, intocmai precum în *frama* din *romfa* avem / + r + m = r + m + f.

Tot așa dintr-una și aceeași radicală ariană s-au născut la greci, la-tini și slavi Xziiiaț - *Umax* - *slimak*, iar la celți, perși și romani: *milak* - *melk-melciu*.

În limba germană actuală, *fram* s-a conservat sub o formă de tot scăzută în cuvîntul *pfriem*, sulă¹⁷, a căruia veche ortografie *estephrieme*¹⁸.

De la germani pe *framea* cu același înțeles de „romfă” a luat-o Roma.

În psalmul XXXIV textul grec: EK%EOV pot%pcpdav se traduce latinește în *Vulgata* prin: „effunde *frameam*”¹⁹.

Visat-au vreodată românii că *runa*, *rumpia*, *lancea* și *framea*, aduse în diverse timpuri de la răsărit, de la apus și de la nord, în aparință fără nici o asemănare reciprocă, sint din punct în punct tot una cu vechiul lor *rumex*, formate toate de la sud direct sau indirect din fenicianul *romcha*?

A fost rezervat științei filologice moderne, carii i se datoresc mai cu seamă legile corelațiunii fonetice și gruparea formelor de tranzițiune, a putea urmări cu o exactitate matematică migrațiunile unui termen.

în limba albaneză trăiește pînă astăzi tracia *romfă* sub o formă și cu o accepțiune foarte originale.

Săgeata de trăsnet, *isten-nyila* sau „săgeata lui Dumnezeu”, după cum o numesc ungurii, *Blitzstrahl* sau *Wetterstrahl* nemțește, grecește *ccotpaTifi* sau *aateporcfi* de la *astra* - săgeată și *suliță*, *svaru* în limba sanscrită cu același dublu înțeles²⁰, mai pe scurt săgeata sau sulița lua-te la figurat se cheamă albanește *rufe*, articolat *rufeia*²¹.

Rufeia, identică prin final cu grecescul *popqxxioc*, dovedește că elenii au transcris cuvîntul întocmai așa după cum îl auziră articolat de cătră traci.

E remarcabil că fenicianul *romcha*, din care au purces toate celelalte forme ale termenului, avea și el sub forma verbală de *ramah* semnificațiunea de trăsnet: „splenduit fulmen”²².

Rămas-a oare vreo urmă măcar figurată a dacicei *romfe* și la români? Planta „aristolochia clematidis” e lungă și subțire; „longissimae tenuitatis”, după expresiunea naturalistului Pliniu²³.

Grație acestui aspect, ea s-ar putea numi *sulicioară*.

Țăranul român o cheamă *rîmfă*.

fot astfel viorica tricoloră se zice românește „toporaș”; o altă plantă a căpătat mai în toate limbele epitetul de „săbiuță”: *gladiolus*, *glaiel*, *Schwertel*, *kardotska*; o iarbă se numește lanoși pe aiuri „săgeată”: *sagittaria*, *Ffeilkraut*, *arrow-head*; apoi mai avem pe „buzdugan” etc.²⁴, formînd împreună un întreg arsenal botanic, în care *rîmful* se așează ca o „lance”.

Ne oprim aci.

Iacă genealogia cuvîntului:

	Fenicianulu <i>romcha</i>	}	Albanesulu <i>rufeia</i> Românulu <i>râmfu</i>
Greculu %6yx^	Celticulu <i>rhdn</i>		
	Celticulu <i>lang</i>		
	L -		
		• Latinulu <i>runa</i>	
		Latinulu <i>rumpia</i> —	
		Latinulu <i>framea</i> — Germanulu <i>fram</i> — <i>pfriem</i> .	
		Latinulu <i>lancea</i>	
Ital. <i>lancia</i> . Român. <i>lance</i> . Span. <i>lanza</i> . Franc. <i>lance</i> . Germ. <i>lanze</i> . Neogr. <i>X&vxCa</i> . Magh. <i>lanca</i> . Polon. <i>lanca</i> . Fersianulu <i>lungi</i> etc.			

Sulița este una din armele cele mai rudimentare.

Ea se găsește la un loc cu oase de mamut deja în cele mai vechi perioade ale epocii de peatră, și mai că nu se află singur un trib sălba-tec, fie cît de degradat, căruia să nu-i fie cunoscută.

Fără a inventa lancea, fenicianii au făcut progresul de a înlocui peatra prin bronz, prin metalul „strălucitor”, și primele popoare în Europa cărora li s-a transmis această armă atît de perfecționată au trebuit naturalmente să fie locuitorii coastelor maritime celor mai apropiate de cuibul ginții semitice: tracii, grecii, celții și latinii.

Iacă de ce în limbele acestor patru neamuri ne întîmpină un nume curat fenician: *loncha*, *romfa*, *rhdn* și *rumex*, forme d-a dreptul din *romcha*, pe cînd aiuri el este fenician numai indirectamente.

Cu mult înainte de a fi putut pătrunde semiții ei înșiși în centrul și la nordul Europei, dacă vor fi pătruns acolo vreodată în realitate, corăbiile lor trebuiau să depună produsele industriei orientale pe țărmii Pontului, Mediteranei și ai Atlanticii, transmițîndu-le denții popoarelor tracice și elenice ca celor mai sud-ostice, apoi țărelor italiice și galice, de unde după aceea marfa se răspîndea prin canalul indigenilor în interiorul continentului depreună cu numele ei cel fenician, modificat în diverse chipuri după diversitățile fonetice ale intermediarilor.

Mai pe scurt, știința filologică, venind în ajutorul arheologiei propriu-zise, ne arată că urmele feniciene în zona septentrională a Europei sint încă departe de a demonstra prezintă directă a fenicianilor, după cum se prea grăbește a conchide școala profesorului Nilsson, deoarece ele au putut ajunge pînă acolo într-un mod indirect prin traci, greci, latini sau celți, cu cari singuri fenicianii se aflau într-un contact imediat din cea mai adîncă anticitate, de pe atunci cînd nu se propagase încă întrebuițarea uneltelor de bronz, pretutîndeni mai vechi decît acele de fer.

Cum că *romcha* feniciană era metalică și anume de bronz, probă este derivațiunea-i de la radicala semitică *ramah*, a străluci.

La traci, de unde a pășit mai tirziu la germani, această cuvînt trecu nu numai în înțeles de suliță, dar și-n acela de sabie, adecă o armă peste puțință a se face din lemn sau din silex.

Un admirabil virf de lance, găsit peste Olt în Romanați și carele face parte actualmente din colecțiunea de bronzuri a d-lui Cezar Bolliac, se pare a fi adevărat dacic: lung ca un tesac și ascuțit de ambele laturi, el ar putea servi și ca sabie, întrecînd dimensiunea unui simplu pumnar.

Qnd un dac își arunca pe umeri *tundra* contra intemperiilor atmosferice și străpungea cu *romfa* în mijlocul codrilor o feară sălbatecă, negreșit el nu se gîndea că aceste prețioase instrumente în lupta-i contra naturii le datorește Indiei pe de o parte și Feniciei pe de alta, după cum nu se gîndea nici latinul purtînd *zeghea și lancea*, și cu atît mai puțin ne gîndim noi, depărtata posteritate daco-latină, moștenind toate acestea.

11 *

Cocioabă - argea - sîmcea

De la vestminte și arme, să trecem la paleontologia lăcuinței.

Ne mărginim a menționa cuvîntul *cocioabă*, întrebuițat la toți românii în înțeles de colibă, „casa, domuncula vilis, tugurium” după definițiunea *Lexiconului Budav.*

El corespunde din toate puncturile de vedere, prin radicală, prin sufix și prin semnificațiune, sanscritului *kuțumba*, de la radicala *kuț*, a încovăia, „probabilmente - zice Pictet - din cauza formei rătunde a colibeii și a acoperișului”¹.

Oa din *cocioabă* s-a născut prin vocalizarea nazalei *um* din *kuțumba* întocmai ca în *toabă* din *tympanum*, sanscritul *tump*.

Prototipul *cocioabei* noastre se află dară pe malul Indului.

Vom analiza mai pe larg o altă vorbă română, ale căriia migrațiuni și încuscirii îi dau mai multă importanță în istoria originilor culturii umane.

Poporul cel mai vechi pe țărmul nordic al Mării Negre au fost nu sciții, ci predecesorii lor cimerii.

Cu patru secole înainte de Crist, Erodote abia mai putea să apuce cite o vagă tradițiune despre existența acestei obscure națiuni.

El zice:

„Tara pe care o ocupă sciții fusese mai întii a cimerilor. La prima invaziune scitică, aflînd despre mulțimea inamicilor, cimerii ținură un consiliu în care s-au emis două păreri contrare și nici o parte nu voia să renunțe la a sa. Părerea castei nobile a fost cea mai bărbătească. Pe cînd poporul susținea necesitatea de a părăsi țara denaintea unui adversar atît de puternic, casta nobilă propunea a se apăra pînă la extremitate. Nesupunîndu-se poporul nobililor, nici nobilii poporului, poporul s-a decis a se retrage fără luptă, lăsînd țara la sciți, pe cînd nobilii, aducîndu-și aminte bunurile ce le gustase în patrie și calculînd relele ce vor rezulta din emigrațiune, s-au hotărît a nu fugi cu poporul, ci mai

bine a muri și a fi îngropați în țară. Astfel fiind dispozițiunea spiritelor, cimerii s-au împărțit în două armate de forțe egale și au început a se bate unii cu alții. Casta nobilă întregă a fost ucisă, și poporul a înmormîntat cadavrele lingă fluviul Nistru, unde mormintele lor se văd pînă astăzi. Plecînd apoi cimerienii, sciții au coprins la sosire o țară deșartă. Pînă acum există în Sciția casteluri cimeriane, un port cimerian, o regiune numită Cimeria și Bosforul Cimeric. Se pare de asemenea că cimerii, după ce fugiseră în Asia denaintea sciților, au așezat o colonie pe peninsula unde este Sinope”².

Niebuhr, comentînd cu multă agerime acest pasagiu, conchide că lingă Nistru nu se bătuseră cimerii unii cu alții, ci trebuia să se fi întîmplat ultima lovire decisivă între dinșii și sciți, în urma căriia, fiind ei învinși, s-au retras la Dunăre, iar nu în Asia după cum credea părintele istoriei.

Oricum să fie, faptul pozitiv este că cimerii fuseseră într-o epocă de tot preistorică stăpîni ai Sciției, adică ai unui teritoriu coprînzînd în zilele lui Erodote toată porțiunea orientală a Daciei, astfel că de pe atunci ei cată să se fi învecinat cu diversele popoare tracice, dintre cari nici unul nu trecuse încă pe malul stîng al Dunării.

Răzbelul între sciți și cimeri avusese loc lingă Nistru aproximativ cu șapte secole înainte de Crist³.

Prin urmare, o însemnată parte a Daciei aparținuse cimerilor sint acum vro trei mii de ani.

Dacă ni se va întîmpla dar a da în limba noastră peste un cuvînt cimeric, el va avea o vechime cel puțin de treizeci de secole, călătorînd în acest colosal interval de timp de la cimeri la traci și apoi prin ramura dacică a ginții tracice transmițîndu-se românilor.

Efor, carele a trăit numai cu vro două sute de ani în urma lui Erodote, zice că cimerii lăcuiau în căsuțe suterane numite *orgiile*: „*amovt* (Kip.u.epio'oc); ev KOCTeceyoic; oiiciac; oiiceiv, âq KCCXOWIV apyiMccq”⁴.

De ce neamvor fi fost cimerii, nu se știe; scriitorii vechii îi deosebesc totdeauna de sciți și de traci; scriitorii noi, pe baza unei simple asemănări nominale, le acoardă o origine celtică; o demonstrațiune științifică lipsește documdată; din limba cimerică, tot cene-arămas este cuvîntul de mai sus: *argilla* - căsuță suterană.

Cum că această vorbă a trecut de la cimeri la traci, avem o probă filologică dintre cele rmai puternice.

Ștefan Bizantinul ne spune că „în limba tracică șoarecele se cheamă *argil*: „k o 0pctKc5v 6 \ix>q apyiXoq KaXeixai”⁵.

Numele grecesc al șoarecelui *iXzioq* derivă din radicala ariană „vila” gaură⁸.

în limba sanscrită șoarecele se numește „șusira”, de la „tuși” - gaură.

Un alt nume sanscrit al șoarecelui este „akhanaka”, de la „khâni” - gaură.

Latinește gaura și iepurele de casă poartă imul și același nume „cuniculus”, fiindcă - zice Varone - „iepurele de casă face gaure pe sub pământ”⁹.

Slavonește sobolul se numește „kr'tu” de la arianul „karta”, gaură, de unde și numele litvan al șoarecelui de câmp: „kertus”¹⁰.

La albanezi dintr-o cauză analoagă grierul se cheamă „burkS”, iar bordeiul „burk”¹¹.

Așadară numele tracic al șoarecelui *āpyiXoq* însemnează pe un animal locuind în gaură, adică în ceea ce la cimeri se numea *āpyiXXa*.

în acest mod noi știm că:

1. Cu vro mie de ani înainte de Crist, Dacia de la Nistru pînă pe la Olt aparținea unui popor numit cimeri;

2. Acest popor, anterior la Dunăre sciților și dacilor, trăia pe sub pământ în nește bordeie ce se chemau *argile*;

3. Prin vecinătate, cuvîntul a trecut de la dinșii la traci, dintre cari făceau parte dacii, unul din elementele cele mai constitutive ale naționalității române.

Știința s-a încercat a găsi originea *argilei* cimeriane în limba celtică, în care însă cuvîntul *argel* însemnează numai „ceva acoperit”¹², încît nu coprinde ideea fundamentală de „locuință suterană”.

în toată Europa *argelele* ființează unicamente la români, mai cu seamă însă în Muntenia, deși numele satului *Argeaua* în districtul Tecuci probează vechea existență a acestui cuvînt și în Moldova.

Iată definițiunea:

Argea, plural *argele*, groapă săpată în pământ în forma pătrată, care se acopere cu stuf și pământ, și în care vara țes muierile pinză, iar iarna se pun stupii; casula vel cella subterraneană, ubi aestate mulieres telamtexunt, hieme autem alvearia conduntur”¹³.

Publicînd această bilingvă definițiune, Societatea Academică își face o lungă serie de întrebări asupra etimologiei cuvîntului:

Nu cumva să fie latin?

Nu cumva din *argilla* - lut?

Nu cumva din *arca* - ladă?

Fără filologie comparată, mărginindu-se a latiniza toate în dreapta și-n stînga, făcînd „romanice” chiar *ciorba si șerbetul*¹⁴, nu se scrie un dicționar academic.

Dacă autorii *Glosariului* ar fi constatat trecerea imediată a *argelei* de la cimeri la traci și de la traci la români, ar fi putut să arate apoi pe un plan secundar, precum ne vom încredința îndată, și înrudirea acestui termin cu latinul *arca*; o înrudire necontestabilă, nu însă prin vro transmisiune directă de la unii la alții, ci printr-o afinitate primordială ariană; cît se atinge de *argilla* - lut, adică pământ albicios, de la radicala *ârg*, a luci, de unde provin de asemenea *сррyoc*; - alb, *ocpypoт* = = *argentum* - argint, *ocpyiloq* = *argilla* etc.¹⁵, d-lor ar fi lăsat-o cu totul la o parte, aparținînd unui grup absolutamente diferit.

Cimerianul *āpyiXXa* - *argea*, bordei, căsuță suterană, derivă de la radicala *arks*, de unde: sanscritul *rakṣ*, a apăra și a conserva, grecul *сррKeco*, cu același înțeles, ca și latinul *arceo*, de unde *arca* - ladă și *arx* - cetate; armeanul *argael* - a stabili¹⁶; goticul *alhs*, templu¹⁷, cu tranzițiunea regulată a sanscritului *k* în *h* la germani; celticul *argotsau argeot*, pădure, în simț de fortificațiune naturală; tot celticul *argel* - loc acoperit, zicere menționată deja mai sus etc.

Acei cari susțin celtismul cimerienilor ar putea invoca în favoarea aserțiunii trecerea sanscritului *k* în *g*: *ark* = *ocpyiAAa*, ca și la celți *ark* = = *argel*, pe cînd la germani *k* se preface în *h*, la greci și latini se păstrează intact, și numai la armeni, ca și la celți și la cimeri, se schimbă în *g*: *ark* = *argael*; astă analogie fonetică destul de importantă nu se confirmă însă în cazul de față prin analogia logică, căci la celți radicala *ark* n-a produs nici un termin exprimînd ideea de „locuință sub pământ”, o noțiune fundamentală în *argelele* cimeriane, transmisă printr-un învederat împrumut la traci și-n fine la români; în acest chip, chiar dacă cimerii au fost celți, precum am fi plecați a admite noi înșine, totuși cată să-i considerăm ca pe o ramură separată, rămasă și despărută în zona orientală a Europei, fără să fi înaintat spre occidente în mersul gloatelor anterioare a migrațiunii celtice.

-Ia în cimerianul *arg-ila* este sufixul sanscrit *-la*, preces de vocala de legătură *i*, întocmai ca în cuvîntul *an-i-lă*, vînt, de la *an-a* sufla, adică „suflător”, *path-Uă*, drumeț, de la *lapanth* - a merge, adică „mergător” etc.

Cu vocala de legătură *u*, același sufix naște forme ca *hars-u-lă*, amant, de la *hars-*, a mîngîia, adică „mîngîietor”; cu vocala de legătură *a*:

ciap-a-lă, nestatornic, de la *ciamp* - a se mișca, adică „mișcător”; fără vocală de legătură: *fuk-lă*, alb, de la *guk* - a luci, adică „lucitor” etc.

Prin obicinuita permutațiune a sonurilor licuide în limba sanscrită, acest sufix apare adesea ca ra, lipindu-1 de radicală aceleași vocale de legătură t, u și a, bunăoară: *āhid-ira*, cuțit, de la *cīhid* a despica, adică „despicător”, *bhid-ura*, fulger, de la *bhid*, a spinteca, adică „spintecător” etc.¹⁴

în limba greacă sufixul *la = ra* este reprezentat în *xpox-a-^oq*, *īpan-z-Xoq*, (pXey-'O-poq etc; latinește în *trem-u-lus*, *spec-u-lum*, *gna-rus*, *sel-la*, din *sed-la* și așa mai încolo.

Duplul *l* în cimerianul *apyiMcc* față cu simplul {din tracicul *apyv-Xoq*, întocmai ca în eolicul *oxāXXa* și *Gxr\XXr/* lingă aticul oif|A,r|, ca în eolicul *PoMopoct* lingă aticul *PoMopcu*, ereticul *pdXopat*, latinul *volō*, zendo-sanscritul *var*, sau în protolatinul *tulo* lingă clasicul *tollo*, *pilleus* lingă *pīleus = nXXoq* etc, este o duplicare eufonică, patronată și propagată de unele dialecte și pe care filologia nu trebui s-o confunde cu duplicarea cea compensativă ca în *āXXoq* din *aXpq* sau în *sollus* din *solvus*.

Un exemplu identic din punct în punct este latinul *argilla* față cu grecul *apyitax*;

Cimerianul *arg-ila* însemnează dară literalmente un loc de apărare sau de conservare; aceea ce-1 distinge însă cu desăvîrșire de toate celelalte vorbe sanscrite, elene, latine, germane și celtice de aceeași tulpină, este anume caracterul său de a fi sub pământ, ca și la români *argea*, contrasă din *argilla*, ca *ea* din *illa*, *măsea* din *maxilla*, sau *simcea* dintr-un nume dacic al săbiei *samcilla*.

între *samcilla = simcea* și *argilla = argea* analogia fiind perfectă, ne credem datorii a analiza pe larg originile celei dintii, cari ne vor procura o nouă interesantă probă despre rolul aclimatării în istoria culturai umane.

12

Genealogia săbiei la daci

Vorba *simcea* s-a păstrat în gura poporului în Moldova și peste Carpați. *Lexiconul Budan*, cel mai bun interpret al dialectului român din Transilvania, o definește latinește și nemțește: „*Simcea*, stimulus, aculeus, der Stachel; *simceaua* cuțitului, cuspis cultri, die Messerspitze”¹⁵.

D. Cihac, ale cărui informațiuni sînt mai cu seamă moldovene, zice: „*Simcea*, aiguillon, piquant, point, taillant, lame”¹⁶.

Din monumentele vechi ale limbei române, noi aflăm bunăoară în *Psaltirea* moldovenească versificată a metropolitului Dositeu:

„Mi-am păzit drumul pre căi vărtoase,
Petre-ascuțite si simceloase...”¹⁷

Tot dinsul într-o altă carte, voind să arate că sîntul Isidor Pelusiotul cunoștea *Biblia* cu toate finețele ei, *acumina* cum s-ar zice latinește, întrebuițează expresiunea: „pină în *simcea* au învățat”¹⁸.

În *Cazania* moldovenească a metropolitului Varlam ne întimpină: „nevoie-ți va hi să calci în *simceaoa* tepei”¹⁹, acolo unde *Vulgata* zice: „durum est tibi contra *stimulum* calcitrare”, iar în *Biblia* lui Serban Cantacuzin: „cu greu este ție spre *bolduri* a lovi cu piciorul”²⁰.

în *Evangeliarul* transilvan de sub auspiciile lui Rakotzi: „cu greu ție în *simceaoa strămutării* a zvirli.. .”²¹

Ni se pare că aceste patru exemple sînt de ajuns.

în Valahia proprie „*simceaua*” nu se aude.

De aceea n-o găsim nici în dicționarul d-lui Pontbriant.

Peste Olt însă, mai ales în Gorj, *simcea* se numește un mic cuțit, pe care-1 întrebuițează țiganii la fabricațiunea lingurelor de lemn.

Mai pe scurt, din toate cele de mai sus rezultă că așa se cheamă orice virfascuțit, dar mai cu preferință un tăiuș.

După spiritul limbei noastre, *simcea* este o contracțiune din *samcilla*, ca și *argea* din *ocpyiM,cx*.

D. Cihac presupune că această vorbă ar deriva din latinul *sentis*, spin, prin intermediul unui diminutiv *senticella*, spinișor, despre care însă nu se poate da nici o probă din latinitatea clasică, din acea mediană și din dialectele neolatine moderne.

Sîntem șicuri că d-sa n-ar fi recurs la o etimologie atît de artificială, dacă-și aducea aminte că-n limba dacică sabia se zicea *aapyfipcc*, după cum ne-o spune o veche fîntină chiar din timpul lui Traian²².

Licuidele permutîndu-se în toate limbele, *aap|/f|ppc* este „*samsila*”, de unde provin directamente „*simcelele*” române.

Chiar dintr-o formă *samsira*, latinii au putut face pe *samcilla*, înlăcuind pe r prin duplul *l*, ca în italianul *pellegrino* din *peregrinus*.

Dacicul s, pe de altă parte, a trecut la români în ci, întocmai ca în numele oltean al încălțămîntei *ciocî*, din greco-latinul *socii*, OOKKOI, papuci, pe care-1 aveau și tracii, după mărturia lui Esichiu²³.

Tranzițiunea e cea mai normală nu numai sub raportul fonetic, dar și din punctul de vedere logic.

În adevăr, ideea de tăiuș sau virfascuțit și ideea de sabie se confundă.

Astfel din arabul *şafra*, tăiuş, derivă persianul *sifar*, sabie; cu sanscritul *karanda*, sabie, se leagă persianul *kāri*, vîrf ascuţit; în dialectul celto-irlandez *sabia* şi vîrful ascuţit poartă acelaşi nume de *calg* sau *colg* etc.¹¹

Prin urmare, fonologia şi logica concoardă dopotrivă a stabili proveninţă „sîmcelei” noastre din dacica accp.\j/ftpc.

Dacii/la rîndul lor, primiseră cuvîntul din Persia.

în limba persiană, ca şi-n vechiul ei dialect buharic, *sabia* se cheamă pînă astăzi *şamsir*¹².

Portul tracilor în genere se asemăna atît de mult cu portul persian, încît deja Ovidiu, vorbind despre ramura getică de la gurile Dunării, zicea:

„... Persica bracca tegit”¹³.

Această asemănare de port s-a constatat de cătră toţi arheologii prin pasagele scriitorilor clasici şi pe baza anticelor sculpture.

„Vestrnîntul perşilor - zice Montfaucon - nu diferă deloc de al dacilor”¹⁴.

„Călăreţii dacici - urmează el mai departe - seamănă aproape în toate cu ai perşilor”¹⁵.

„Dracone - observă el în fine - a fost semnul caracteristic al perşilor şi al dacilor”¹⁶.

Astfel se explică pe calea istorică trecerea *şamsirului* persian în aau\|/f]pc dacică, de unde apoi *samcilla* = *sîmcea* a românilor.

De la cine însă luat-au înşişi perşii pe „şamsir”?

Rădăcina cuvîntului e sanscritul *gas*, a ucide.

Acest grup fonetic este susceptibil de o formă nazală *gans*¹⁷, iar *g* trece regularmente în limba persiană în *s* şi-n *n*, bunăoară *pağii* (pecus) = *pas*, *gankha* (concha) = *sanfc*, *gulaka* (equus generosus) = *şulak* etc.

Prin sufixul *i-Zd* sau *i-rd*, radicala *gans*, a ucide, produce pe *gans-Ua* sau *şaţans-i-ra*, „armă ucizătoare” de unde vine *d-a dreptul* persianul *samsir*.

Asadară din India vorba trece în Persia si din Persia la daci, moştenind-o aci legionarii lui Traian.

Tot de la perşi, însă cu mult mai tîrziu, abia în epoca Cruciaterelor, au adus-o din Asia celelalte popoare neolatine: italianul *scimitarra*, francezul *cimeterre*, englezul *scymitar* etc, a cărora derivaţiune din *şamsir* au recunoscut-o de mult filologii occidentali¹⁸.

în fine, iarăşi de la perşi într-o epocă intermediară, după daci şi înainte de neolatini, au căpătat-o prin vecinătate limbele semitice, chaldaică, siriacă şi ebraică, sub forma de *safsera*¹⁹.

La semiţi cele mai vechi exemple de întrebuiţarea acestui cuvînt sînt numai din timpul lui Crist²⁰.

Arabii şi etiopii nu-l posedă, şi semitologii în deşert s-ar încerca să-i găsească vreo rădăcină indigenă.

în acest mod „sîmceaua” română are un tată la daci, un bunic în Persia, un străbun în India, şi neşte unchi pe de o parte la ebrei, siri şi chaldei, iar pe de alta în Italia, Franca, Spania şi Anglia.

13

Selecţiunea naturală în originea urbilor

Din paragrafii precedinţi ne-am convins că reacţiunea omului contra nat.urei este atît de plină de pedece, încît oriunde civilizaţiunea a reuşit să prinză rădăcină, a trebuit în curs de mii de ani să lucreze unul după altul sutimi de popoare, pînă ce la urma urmelor cel mai nou din ele să se poată bucura de stratificata muncă a tuturor predecesorilor săi.

E îngrozitor, şi totuşi nu este încă destul de complet.

Chiar mii de ani şi chiar succesiunea a sute de popoare, nu pretutindeni sînt în stare să ajungă la un grad mai înalt de cultură, ci numai în unele locuri într-o minimă minoritate de situaţiuni.

După cum o specie, un trib, o naţiune derivă dintr-un individ sau dintr-o singură păreche, tot aşa o urbe cit de grandioasă provine dintr-o simplă lăcuinţă, dintr-o colibă, dintr-o vizuină asemenea acelei „casa Romuli” scobită sub pămînt şi acoperită cu paie, de unde s-a înălţat gigantica Romă.

într-o lume utopică, lipsită de nenumăratele *rezistenţe* ale realităţii, fiecare individ ar produce o naţiune, fiecare colibă ar deveni o urbe, fiecare germe ar dobîndi o nedefinită dezvoltare; în lumea cea pozitivă însă milioanele de începuturi sînt menite a peri luptînd pentru existenţă, şi pe cadavrele milioanele abia supravieţuieşte ici-colea cite unul!

Această „selecţiune naturală” în originea urbilor o vom constata pe teritoriul Daciei.

14

Statistica ruinelor în Muntenia

România nu posedă încă o hartă arheologică, după cum este, bunăoară, cea a Belgiei de Van der Moele sau a Italiei de Marinoni, unde să fie indicate într-un mod sistematic toate localităţile distinse prin prezintă anticităţilor de diverse caractere şi din diferite epoche.

Sperăm că această regretabilă lacună o va astupa tractatul de arheologie română, pe care-l prepară eruditul nostru amic d. A. Odobescu.

Docamdată, pentru a ști toate ruinele din **Țara** Românească, toate piuiturile pe unde s-au conservat oarecari semne de vechi cetăți sau orașe, am fost silit a recurge la un procediment mai puțin sigur și foarte obositor, cetind în curs de o săptămână din scoartă în scoartă cele 536 pagini ale *Dicționarului topografic* al d-lui D. Frunzescu, de unde mi-am putut forma următorul tabel provizoriu:

I. ÎN OLTENIA

Mehedințul

1. *Baloteștii*, pl. Ocol
2. *Batoții*, pl. Blahnița
3. *Berea*, pe pârâul Desnăuț
4. *Bistrița*, pl. Ocol
5. *Braniștea*, pl. Cîmpul
6. *Breznița*, pl. Ocol
7. *Breznița*, pl. Motru-de-Jos
8. *Cătunul-de-Sus*, ibidem
9. *Corlățel*, pl. Cîmpul
10. *Corzu*, pl. Dumbravă
11. *Cremene*, pl. Ocol
12. *Erghevița*, ibidem
13. *Govodarva*, ibidem
14. *Hinova*, ibidem
15. *Piscul lui Iacob*, ibidem
16. *Izvoare*, pl. Blahnița
17. *Izimșa*, pl. Cîmpul
18. *Lupșa-de-Sus*, pl. Motru-de-Jos
19. *Monastire*, pl. Ocol
20. *Scăpau*, pl. Blahnița
21. *Tarnița*, pl. Cloșani
22. *Topolnița*, pl. Ocol

Romanați

23. *Băbici*, pl. Ocol
24. *Brastavăț*, pl. Balta

25. *Cacaleți*, pl. Ocol
26. *Celei*, pl. Oltul-de-Jos
27. *Corabia*, ibidem
28. *Frăsinetul*, lângă apa Teslui
29. *Gărcov*, pl. Oltul-de-Jos
30. *Gostavăț*, pl. Ocol
31. *Grojdibod*, pl. Balta
32. *Papazoleștii*
33. *Reșca*, pl. Ocol
34. *Sadova*
35. *Slăveni*, pl. Ocol

Dolj

36. *Bărcuta*
37. *Brădești*, pl. Jiu-de-Sus
38. *Bucovecior*, pl. Dumbravă
39. *Casa-Albă*, lângă Căciulătești
40. *Cerātu*, pl. Balta
41. *Cetatea*, pl. Cîmpul
42. *Cetatea-Muierii*, pl. Amaradia
43. *Coica-Mare*
44. *Foișor*, pl. Jiu-de-Jos
45. *Hunie*, pl. Cîmpul
46. *Negoiu*, pl. Balta
47. *Plenița*, pl. Cîmpul
48. *Poiana*, ibidem
49. *Răcori*, pl. Jiu-de-Sus
50. *Tîrnava*, pl. Jiu-de-Jos

Gorj

51. *Gura-Vălașului*
52. *Virtu*, pl. Ocol

Vâlcea

53. *Lingă* Rîmnicul-Vilcii
54. *Trupina*, pl. Lunca-văț
55. *Riurenii*, lângă Ocnele-Mari

II. ÎN VALAHIA PROPRIU-ZISĂ

Teleorman

1. *Brînceni*, pl. Marginea
2. *Brătășani*, pl. Tîrgul
3. *Bujoreanca*, lingă pârîul Tinos
4. *Călineștii*, pl. Tîrgul
5. *Cetatea*, ibidem
6. *Conțeștii*, pl. Marginea
7. *Flămînda*, pl. Călmățui
8. *Netoșii-de-Sus*, pl. Tîrgul
9. *Orez*, lingă Mavrodin
10. *Rîca*, lingă Teleorman
11. *Storobăneasa*, pl. Marginea

Vlasca

12. *Cetatea-Fetei*, lingă Crevedia
13. *Comana*, la gura Neajlovului
14. *Grădiștea-de-Sus*, pl. Călniștea
15. *Marotîn*, lingă pârîul Comasca
16. *Petrole*, pl. Marginea
17. *Petroșanii*, ibidem
18. *Tămășeștii*, pl. Glavacioc

Ialomița

19. *Cetatea-Fetei*
20. *Făcăeni*, pl. Balta
21. *Lehliu*, pl. Cîmpul
22. *Luciu*, pl. Balta
23. *Piua-Petrei*, ibidem
24. *Rasi*, pl. Ialomița

Ilfov

25. *Căscioara*, pl. Oltenița
26. *Porceștii*
27. *Spantov*, pl. Oltenița

Rîmnic-Sărat

28. *Slobozia-Amară*, pl. Grădiștea
29. *Macsinenii*, pl. Marginea-de-Jos

Olt

30. *Cetatea- Veche*
31. *Cetatea*, punct trigonometric

Prahova

32. *Cetatea-Veche*
33. *Urlații*, pl. Cricov

Buzău

34. *Gura-Gîrluței*, pl. Balta

Muscel

35. *Jidova*, lingă Cîmpulung
36. *Miceștii*, pl. Riuri
37. *Rucăr*, pl. Dîmbovița

Argeș

38. *Cetatea*, lingă obirșia Vedii
39. *Negru- Vodă*, pl. Loviște
40. *Potlogi*, lingă Cărpeneș

Iacă dară nouăzeci și cinci localități în Muntenia unde s-au găsit pînă-n zilele noastre urmele unui antic trai urban.

Așezat după districte și după cele două mari despărțiri tradiționale ale Țării Românești acest tabel devine de o extremă însemnătate, deși este susceptibil de unele corecțiuni, de cari m genere cam are nevoie lucrarea d-lui Frunzescu.

în cazul de față, din fericire, erorile pot consta în cifre izolate, dar nu în raportul dintre cele două jumătăți ale tabelului, căci mijloacele de informațiune despre totalitatea țării fiind de aceeași natură, urmează că d. Frunzescu a greșit într-o parte, a trebuit să greșească în aceeași măsură și relativamente la cealaltă, dacă a omis sau a adaus ceva în Oltenia, tot așa a omis sau a adaus ceva și-n Valahia proprie, astfeli că-n

rezultat plusurile și minusurile compensându-se, proporțiunea generală între ambii termeni rămâne aproape exactă.

Din 95 puncturi cu ruine, 55 sînt în Oltenia și numai 40 în Valahia proprie, adică cele cinci districte oltene, numai cinci peste tot, copriind mai multe resturi de vechi concentrațiuni decît cele douăsprezece districte neoltene.

Județele danubiane Mehedințul, Romanațul, Doljul, Teleormanul, Vlașca, și Ialomița numără la un loc 74 puncturi cu ruine, întrecînd cu 53 pe toate celelalte județe întrunite.

Mehedințul, a șaptesprezecea porțiune teritorială administrativă, oferă 22 puncturi, posedînd astfel el singur o pătrime din totalitatea ruinelor.

Nemic nu poate fi mai elocințe ca această neașteptată statistică.

Reprodusă pe o mapă a **Țării Românești** și indicîndu-se importanța relativă a districtelor prin mărimea literelor, ea delimitează în următorul mod acea zoană, unde reacțiunea omului contra naturii a putut fi la noi cea mai eficace:

tei
 '3
 2, >3 o y B
 *3 o £ > 3
 D U N Ă R E A

Mai pe scurt, din toate subdiviziunile Munteniei o colibă avea cele mai multe șorturi de a deveni urbe mai cu seamă în Mehedinț, pe a doua treaptă în Dolj și-n Romanaț, pe a treia în Teleorman, pe a patra în Vlașca și Ialomița, prea puține pe aiuri.

Ceea ce rezultă din statistica ruinelor se confirmă prin geografia lui Ptolemeu.

15 Dacia sub Ptolemeu

Noi reproducem maijos din prețiosul manuscris vatopedian, copiat în secolul XIII după un exemplar foarte vechi, întreaga hartă a Daciei, așa după cum o schițase marele cosmograf alexandrin puțin timp în urma lui Traian: [vezi paginile următoare, n.ed.]

Această reproducțiune, un adevărat capdoperă de artă tipografică, prezintă cel mai perfect facsimile al tuturor trăsurilor, executat prin linii strîmbe cu stricta pază a distanțelor după original.

Totala mapă a Daciei coprinde două secțiuni de o mărime aproape egală, separate una de alta printr-un mare fluviu ce se varsă în Dunăre.

Pentru a înțelege această diviziune, este necesar a recurge la textul lui Ptolemeu, unde ni se spune că riul Olt, *AXomax* Τροισμη, „desparte Dacia”: Siaipei ΤΤJV Accidav.

Astfel secțiunea I reprezintă porțiunea Daciei spre apus de Olt, adică Oltenia pînă la Temeș și o bucată vestică a Transilvaniei, cari constituiau Dacia propriu-zisă, unde se și află scris cu litere capitale numele AAKIA; pe cînd secțiunea II se referă la porțiunea Daciei spre răsărit de Olt, adică Valahia cea Mare, Moldova, Besarabia și o bucată ostică a Transilvaniei, o regiune mai mult getică, sarmatică și scitică decît dacică în înțelesul strict al cuvîntului, ambele secțiuni formînd însă întregimea teritoriului român de astăzi.

Pentru ca să putem preciza pe această mapă întinderea actuală a **Țării Românești**, cată să luăm drept bază următoarele trei puncturi bine determinate:

1. Pe țărmul sudic al Dunării orașul *Trismis* sau *Trosmis*, ale căruia ruine cu șapte inscripțiuni autentice s-au descoperit nu de mult la Iglîța între Macin și Hirșova cam în fața Brăilei și care se află în textul lui Ptolemeu între Carsum și Dinogetia, ambele localități indicate pe mapă;

2. *Dierna*, pe care însuși Ptolemeu o așează foarte limpede la cotitura unde se varsă în Dunăre riuletul Cerna, adică pe locul actualului tirgușor Orșova, ceea ce concoardă cu toate celelalte fîntine istorice;

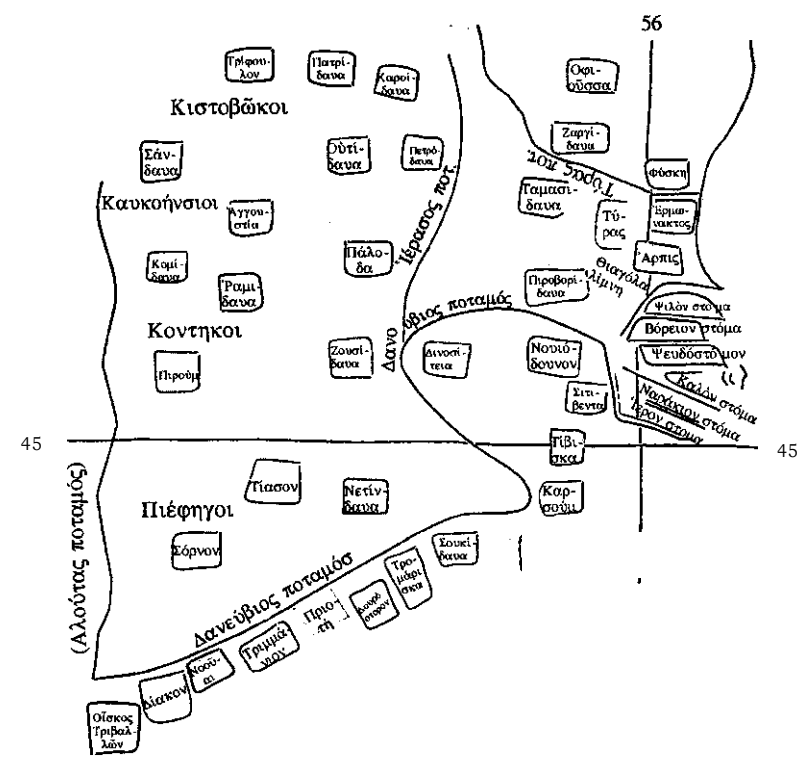
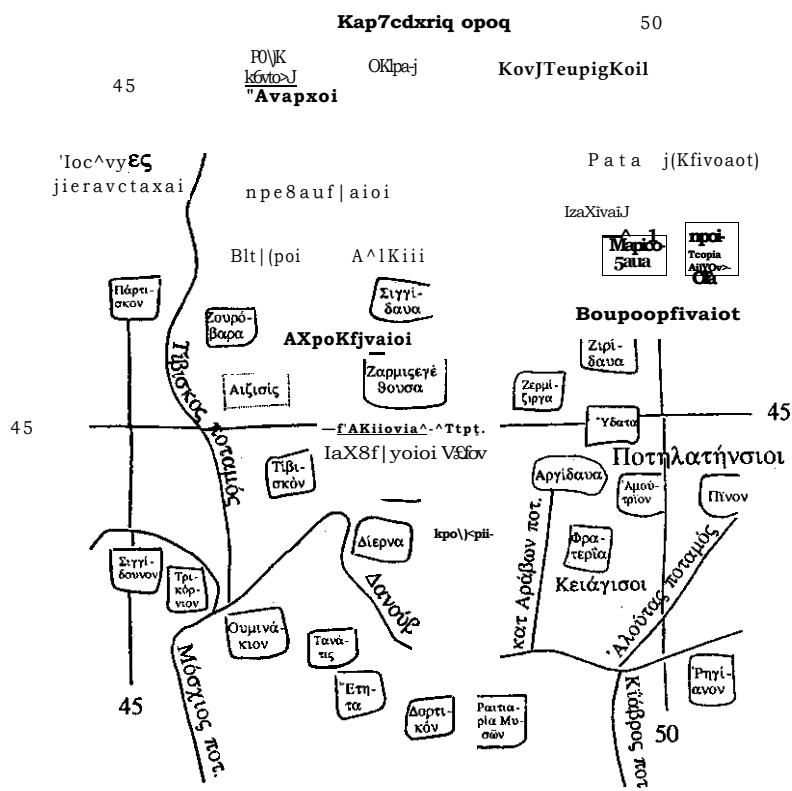
3. în fine, capitala dacică *Zarmizegetusa*, pe care unanimitatea monumentelor geografice, istorice și epigrafice o pune în valea Hațegului la marginea nord-vestică a Munteniei.

Așadară, trăgînd o linie pe Dunăre de la Trosmis, adică de la un punct intermediar între Carsum și Dinogetia, și continuînd-o în lungul fluviului spre Dierna, avem hotarul sudic al **Țării Românești**, căruia-i corespunde ca fruntarie nordică o linie trasă ceva maijos de Zarmizegetusa iarăși spre Trosmis.

O dată stabilită această delimitațiune aproximativă, noi găsim pe mapa lui Ptolemeu următoarele urbi în cele două subdiviziuni ale Munteniei:

I. Spre apus de Olt

II. Spre răsărit de Olt

In Oltenia:	In Valahia proprie:
Dierna	Netindava
Druphegis	Tiasum
Tiriscum	Sornum
Phrateria	
Amutrium	
Hydata	
Zeugma	
Akmonia	
Argidava	
Pinum	

Astfeli, Oltenia ea singură, deși mai mult decît pe jumătate mai mică, totuși posedă zece urbi, pe cînd în restul țării vedem abia patru!

Și nu zece, ci unsprezeci, căci Ptolemeu a uitat încă a însemna pe mapă orașul Arcinna, pe care-1 menționează în text.

Dacă vom mai adăuga *Pelendova*, *Castra-nova*, *Romula* și *Rusidava*, puse pe *Tabla Peutingeriană* la mijloc între Amutrium și trecătoarea Oltului, ne vom speria de a găsi în Oltenia cincisprezece orașe, de cinci ori mai multe decît pe latura teritorială fără comparațiune mai întinsă dintre Olt și Șiret.

Tabla Peutingeriană mai pune tot în Oltenia o urbe, *Acidava*, pe care noi însă o bănuim nu cumva a fi identică cu *Argidava* lui Ptolemeu, corumpindu-se numele primitiv prin omiterea hcuidei, căci altmintrea am avea în Muntenia 16 orașe oltene contra a 3 neoltene!

Această disproporțiune urbană nu se poate atribui vreunei lipse de informațiuni din partea ilustrului geograf alexandrin despre porțiunea orientală a **Țării** Românești; din contra, tocmai pe dînsa el o cunoștea cu mult **mai** bine, **ca** una ce se afla mai aproape de Marea Neagră în vecinătate cu vechile colonii elenice și semigrece din Bulgaria, pe cari mapa de față le înșiră una după alta pe tot lungul meridional al Dunării spre răsărit de gura Oltului: *Noviodunum*, *Dinogetia*, *Carsum*, *Sucidava*, *Transmarisca*, *Prista*, *Trimamium* etc.

Mulțimea urbilor oltene în alăturare cu cele neoltene n-a putut să nu însufle lui Ptolemeu o noțiune falsă despre însăși configurațiunea teritorială a Daciei, făcîndu-1 a crede ca Oltul o divide în două bucăți de aceeași mărime.

Statistica ruinelor ne-a dat în Oltenia 55 localități, iar în Valahia proprie 40, adică o proporțiune de 1V, cătră 1.

Admițîndu-se că cea întîie este numai de două ori mai mică decît cealaltă, raportul devine de 2²/₃, cătră 1.

Geografia lui Ptolemeu ne dă în Oltenia 15 orașe, iar în Valahia proprie numai 3, ceea ce echivalează, duplicîndu-se iarăși cele oltene, cu o proporțiune de 10 cătră 1.

Această comparațiune e foarte instructivă.

Pe mapa ptolemeiană sint înscrise numai urbile cele importante, a căror existență a fost cunoscută pînă-n Egipt; pe cînd statistica ruinelor coprinde în cea mai mare parte nește stabilimente de o însemnătate de tot secundară, dintre cari o seamă au putut avea scurta durată a unei fortificațiuni momentane pentru respingerea unui inamic.

În acest mod, ambele noastre călăuze în urmărirea selecțiunii naturale în privința orașelor de pe pămîntul Munteniei se completează una pe alta, aratîndu-ne că, din vechimea cea mai depărtată și pînă la timpii relativamente moderni, omul a avut în genere o înlesnire mai mult ca îndoită de a se așeza în Oltenia decît în restul țării, si o facilitate înzecită de a funda acolo comunități vaste si solide.

Chiar în Valahia proprie, precum am văzut, din cele 40 ruine o a patra parte se află anume în Teleorman, adică iarăși lingă Olt, scăzînd apoi succesivamente numărul lor în Vlașca și-n Ialomița.

Nu e greu a comenta aceste cifre.

Comoditățile comerciale ale Dunării în apropiere de Pont ademeau pe trecători a se stabili pe briul teritorial spre occidente de Brăila, dar miasmele febrifere ale bălților de apă mixtă dulce-sărată distrugau cu grămada aceste succesive încercări de colonizare, sau îndemneau pe om a-și căuta departe un aer mai salubru, pe care nu-1 putea găsi decît numai în munți sau pe țărmul mării.

În adevăr, mapa lui Ptolemeu ne arată urbile aglomerîndu-se dodată în Transilvania, în regiunea muntoasă a Moldovei și pe litoralul maritim al Besarabiei; nicăiri însă acumulațiunea lor nu este mai puțin pronunțată ca în Oltenia, unde Carpații se întîlnesc cu Dunărea, împăcînd astfel condițiunile igienice cu interesele mercantile, și nicăiri această viață urbană nu apare mai nulă ca în spațiul inferior dintre Prut și Olt, unde toată superioritatea comercială a pozițiunii nu poate compensa ucizătoarea acțiune a climatei.

Ceea ce ne-a constatat mai sus statistica și cartografia mai trebuie completat pe calea filologică.

16

Ce însemna „dava” la traci?

Pe mapa lui Ptolemeu ne întîmpină în Dacia o grămadă de numi urbane cu finalul „dava”: *Patridava, Carsidava, Sandava, Ptrodava, Utidava, Marcodava, Ziridava, Singidava, Comidava, Ramidava, Piroboridava, Tamasidava, Zargidava, Zusidava, Argidava și Netindava*, afară de *Clepidava* în Sarmația, de *Sucidava, Capidava* etc. în Mesia, și fără a mai vorbi de *Mendava, Rusidava, Burridava* și altele de pe *Tabla Peutingeriană*.

Trecînd mai în fundul teritoriului transdanubian, Ptolemeu ne mai dă pe *Termidava* în Macedonia; unde se mai găsește *Desudaba* în Tit-Liviu și *Quimedaba* în Procopiu.

Cuvîntul „dava” dincoace de Dunăre, „daba” în dialectul macedonean, este evident tracic; dar ce însemnează?

La prima vedere s-ar părea că terminațiunea „dava” ar fi semnificînd „oraș dacic”, cu atît mai mult că grecii și latinii numeau pe daci *davi*.

Această ipoteză, foarte naturală și foarte veche, se înlătură cu totul prin simpla considerațiune că urbile cu „dava” se aflau în Sarmația, în Mesia, în Macedonia; și nu numai atîta, dar majoritatea lor pe tărîmul nordic al Dunării ni se prezintă anume spre răsărit de Olt, adică afară din teritoriul dacic propriu-zis, al căruia simbure era în Oltenia, Temeșiana și porțiunea occidentală a Transilvaniei.

Prin consecință, *dava* nu poate fi „dacic”.

Cuno presupune că ar proveni din sanscritul *tavās* - tare sau *tāvas* - tîrie.

Ar avea dar înțelesul de „fortăreață”.

Plauzibilă în aparință, această origine nu se poate admite dintr-o cauză foarte ponderoasă.

Vorbele sanscrite *tavās* și *tāvas* fiind absolutamente străine tuturor celorlalte limbe indo-europene, sînt nește formațiuni posterioare separațiunii trunchiului arian în mai multe ramure.

Singura etimologie solidă rezultă dintr-un pasagiul al lui Varone.

El zice:

„însuși numele orașului Teba, derivat de la natura tărîmului, iar nu de la numele fondatorului, probează anterioritatea vieții cîmpene asupra celei urbane. În adevăr, în antica noastră limbă, ca și pînă astăzi în dialectul eolian, originar din Beoția, o măgură se cheamă *teba*. Chiar acuma sabinii, posteritatea pelasgilor din Grecia, întrebunțează această vorbă, după care și o movilă miliară în Sabinia pe calea Salarie nu departe de Reate se numește *Teba*”.

Același înțeles de măgură avea în Asia Mică cuvîntul *taba* la lizi, popor semitracic sau cel puțin în cea mai strînsă legătură cu tracii.

în Lidia, în Grecia, în Italia, de la Marea Neagră pînă la Adriatică, noi dăm peste *teba* sau *taba* în accepțiune de măgură.

Corssen, izolînd arbitrariamente cuvîntul sabin de familia greacă și lidiană, presupune mai întîi că forma cea corectă ar fi fost *tefa* fiindcă un munte în Campania se zicea *Tyfata*, și apoi din acest imaginar *tefa* creînd un prototip *stefa*, îl apropie de germanul *stif* sau *steif*, dur, deducînd pe ambele din sanscritul *stabh*, a întări.

La o asemenea violentă procedură a împins pe ilustrul filolog dorința de a reduce toate la tulpină ariană, uitînd că amestecul preistoric cu turanii sau cu hamiții n-a putut a nu lăsa și el pretutindeni urme limbistice mai mult sau mai puțin pronunțate.

Dacicul *dava*, macedonicii *daba*, lidianul *taba*, protoelencul și italicul *teba*, totdeauna în simț de măgură, n-au ieșit dintr-o sorginte indo-europene.

Acest termen sub amîndouă formele, cu *da* și cu *te*, există pînă astăzi în toate limbele turanice, în cari *dava* însemnează munte și *teba* - movilă.

Iacă un registru de ambele întrebunțări după douăzeci dialecte turco-tătare:

I. <i>Dava</i> — munte	II. <i>Teba</i> -
1. Dialectul baraba: <i>dawu</i> și <i>tau</i>	<i>tuba</i>
2. " de Tobolsk: <i>taw</i>	<i>tube</i>
3. " uigur: <i>tach</i>	
4. " de Kazan: <i>tau</i>	<i>tuba</i>
5. " bașkir: <i>tau</i>	<i>tuba</i>
6. " meșcereac: <i>tau</i>	<i>itiibă</i>
7. " nogaic: <i>tau</i>	<i>tepe</i>
8. " ciazîșic: <i>tau</i>	
9. " ciulimic: <i>tag</i>	
10. " de Kuznețk: <i>tag</i> și <i>tuu</i>	<i>tube</i>
11. " kangazic: <i>tag</i>	
12. " kirgizic: <i>taw</i>	<i>tubă</i>
13. " de Chiva: <i>tag</i>	
14. " turcoman: <i>taw</i>	<i>tubii</i>
15. " qaraciaic: <i>taw</i>	<i>tebd</i>
16. " qumuq: <i>tau</i>	
17. " qisylbașic: <i>dagh</i>	

18. " qasach: *daag* și *dagh* *tapa*
 19. " otoman: *dag* *tepe* și *depe*^o
 20. " ciuvașic: *tu*

Să se noteze că tracii, afară de formele *dava* și *daba*, cunoșteau de asemenea pe acelea cu *deva*, *dopa* și *depa*, astfel că-n Mesia orașul *Zaldava* se numește *Zeldepa* în Ierocle și *Zaldapa* în Procopiu și-n Teofilact; orașul *Skaidava* - *Skedeva* în Procopiu; un alt oraș *Sanadapa* în geograful Rayenat¹¹ etc.

în limba albaneză, prețioasa moaște a anticului grai tracic, *tepe*, articulat *tepeia*, se cheamă movilă.

Albanezii posedă totodată verbul *teperoig*, a covirși, „ich bin iiberflussig, bleibe iibrig, iibertreffe” și adverbialul *teper*, dasupra, „dariiber”, formind citetrelle zicerile o strinsă familie indigenă¹².

Pe de altă parte, termenul ne apare într-o intimă legătură cu Egiptul.

Deja Varone pune pe eolicul *teba* față în față cu celebra metropolă a Egiptului cea cu o sută de porți, ₤Kat6u,7n)Xo<, și cu omonima capitală a Beoției cea fondată de fenicianul Cadmu venit tot din Egipt.

Strabone mai menționează alte trei Tebe, toate în regiuni tracice și-n apropierea Egiptului: o Tebă în Tessalia, *etfiax* oieicbxuSeq, o Tebă în Licia, Of|pr|, și o Tebă în Troada, Of|prt x>nb rftaicq| uA,t|eaar|¹³.

în vechea limbă egipteană, după cum se citește în ieroglifice, verbul *teb*, duplicat în *tebteb*, înseamnă a rădica, „elever en haut”, de unde *tep*, *tepi*, *tepau*, avind mai multe accepțiuni, dintre cari cele mai caracteristice sint: 1. cap; 2. virf; 3. dasupra¹⁴.

Accepțiunea egipteană adverbială *tep* - „dasupra” formează o admirabilă coincidență cu albanezul *teper* - „dasupra”.

Rezultă că un prototip *taba* în înțeles de înălțime, fie munte, fie movilă, de unde s-au născut lidianul *taba*, macedonicul *daba*, dacicul *dava*, elenicul *Qv^y* \ = e&{3cc, italicul *teba*, egipteanul *tep* și albanezul *tepe*, este o moștenire din acea ultraimemorială epocă, cînd popoarele ariane nu intraseră încă în Europa, pe care o ocupau triburi turano-hamitice.

Numai printr-un amestec de tot primordial al hamitilor cu turanii și apoi al resturilor turano-hamitice cu tracii, se poate explica mai cu deosebire întreaga familie verbală, adverbială și substantivală *tep* la egipteni și la albanezi.

Lăsînd acum la o parte călătoriile cuvintului și mulțumiți de a ști cu certitudine semnificațiunea-i în limba dacică, să ne-ntoarcem la nomenclatura lui Ptolemeu.

Toate orașele cu finalul *dava* au fost clădite pe locuri rădicate, pe dealuri, pe coline, corespunzînd literalmente numirilor germane cu terminațiunea *berg*, celor slavice cu *gora*, celor franceze cu *mont* etc.

Să luăm drept exemplu orașul „Ziridava”.

în paragraful 6 am demonstrat că-n toate limbele tracice *z* corespundea sanscritului *h* și elenicului %, precum se constată din numele vinului la traci *zâla* = sanscritul *hala* și elenicul *xakiq*, din numele searei *vrizi* = *vrîhi* etc.

O lucrare de tot recințe a lui Fick asupra dialectului tracic al frigiailor confirmă concluziunea noastră prin altele șase exemple și anume:

Frigianul *zalka*, iarbă = sanscritul *hari-ka*

Frigianul *ezis*, arici = grecul e%ivoq

Frigianul *zeuma*, sorginte = grecul xe^jia

Frigianul *zetna*, ușă = sanscritul *ghad-na*

Frigianul *zemele-n*, barbar = grecul xeccu.aA,6q

Frigianul *mazeu-s*, zeu = sanscritul *maghavan*¹⁵.

Dacicul *ziri* corespunde dară sanscritului *hari*, zenticului *zairi*, verde.

„Ziri-dava” înseamnă „Muntele-verde”, ca *Grünberg* la germani, *Vermont* la francezi, *Zelenahora* la slavi sau ca orașelul neapolitan *Monteverde* de lingă Melfi.

17

Viata de codru

Am văzut că, pentru ca civilizațiunea să se fi putut incuiba pe malul sting al Dunării, au trebuit să se lupte cu natura, direct sau indirect, nu numai ginți peste ginți și popoare peste popoare în curs de milenii peste milenii, dar încă toate pe rînd să-și aleagă în acest secolar răzbel al spiritului uman contra materiei telurice și atmosferice citeva puncturi strategice excepționale, unde victoria devenea mai probabilă.

Atari adăposturi de „selecțiune naturală”, găsite după un șir de pi-pări nenorocite de jur injur, a fost la noi Oltenia pe prima linie, apoi Transilvania, un colțușor nordic al Moldovei și petecul marin de lingă gura Nistrului.

Vorbînd în limbă militară, chiar pe acest teatru de operațiune omul mai trebuia să-și caute și să nemerească puncturi tactice, stabilindu-se anume pe măgure, de unde decurge ca majoritatea orașelor purta în coadă termenul „dava”, adică *munte*.

Comunele se clădeau și prosperau pe înălțimi în mijlocul secolarei vegetațiuni a unei nature primordiale.

Antica vorbă „codru” conservă la noi pînă astăzi memoria acelor stabilimente muntoase și păduroase totodată.

În Dacia Traiană acest cuvînt însemnează o pădure mare: *sylva grandis*, *Waldung, foret*.

La românii din Istria „codru” se cheamă numai muntele, mai păs-trînd acolo în dialectul unei singure localități semnificațiunea de „munte păduros”:

La arnăuți „kodre” vrea să zică măgură, *Hügel*.

Numai albanezii și românii în Europa posedînd pe „codru”, derivațiunea eminamente tracică a termenului e mai pe sus de orice indoială, precum și înțelesul său originar de *munte-pădure*.

Prin etimologie, această vorbă aparține la un grup foarte interesant de compozițiuni ariane primitive, constatată de cătră Pott și verificată apoi de Pictet: grupul *exclamativ*.

Astfel, de exemplu, sanscritul *fedvdri*, umbrelă de ploaie, se compune din *kā + vāri*; „ce acoperiș!”; *kavasa*, armură, din *ka + vasa*: „ce vestmint!”; *karpata*, drențe, din *ka + r + pata*: „ce îmbrăcăminte!”; *karbhața*, crastavete, din *ka + r + bhața*: „ce hrană!” etc.

„Codru” reprezintă dar exactamente, cu scăderea regulată a vocalei, formațiunea sanscrită *kadru* din *ka + dru* „ce arbore!” adică „ce mulțime de arbori!”

Fără a cunoaște termenul româno-albanez, Pictet bănuia că din același grup exclamativ ar deriva grecul *Ke8pog*; și este ciudat că, fără a fi fost cît de puțin inițiat în filologie, bătrînul episcop transilvan Bob deducea pe al nostru codru din „cedrus”.

Este evidente că nici *Ke8po*; nu provine din *codru*, nici codru din *Ke8poq*; ambele însă au decurs pe o cale neindependentă din aceeași tulpină *kadru*.

La greci sanscritul *ka + dru* reprezintă pe un arbore izolat, pe cînd la albanezi și la români el capătă extensiunea unui munte acoperit de vegetațiune.

Este posibil ca la traci *codru* să fi avut ambele aceste semnificațiuni, precum la latini unul și același cuvînt, *silva*, însemna totodată nu numai o pădure mare, dar și pe un singur copaciu, bunăoară în Propertiu:

„Nemus omne intendat vertice silvas”

sau în Seneca:

„Ingens arbor gravi silvas minores urget”.

Tot astfel și francezește *bois* este arbore și pădure în același timp.

Nu e de prisos a mai observa, sub raportul fonetic, că din latinul *quadrum* bizantinii au făcut *Ko5pa*, iar românii „codru de pine” sau „codru de mămăligă”, adică o bucată pătrată, **Ko8ptir** < **apToq** în Suida, scăzînd astfel pe *ka* în *ko* întocmai ca în pădurea „co-dru” din arianul „ka-dru”.

Certitudinea filologică a acestei etimologii este dară perfectă din toate piuiturile de vedere.

Originea dacică a „codrului” coincidă în limba română cu originea dacică a vegetațiunii celei mai de munte: *brad* și *stejar*.

Deja d. Bolliac constatase că unul și același arbore se cheamă românește *brad* și în limba albaneză *bred*; trebuia să zică mai corect *breQ*, articolat *brebi*.

Forma cu *a*, după legile fonologice, fiind fără contestațiune cea mai veche, albanezul *breQ* înlocuiește pe un primitiv *braS*.

În limba armeană, un antic dialect tracic, foarte degenerat, dar mai conservînd încă destule urme ale descendenței, o specie mare de plop se cheamă *pardî*, ceea ce corespunde din punct în punct albanezului *brabi*, căcîp la armeni exprimă cele mai de multe ori pe indo-europeul *b*, de exemplu: *pant* = sanscr. *bandh*, *pagoig* = lat. *baculus*, *pazoig* = zend. *bāzu* etc.¹³, iar cît privește metateza *pardî* în loc de *pradi*, deja Bopp a observat că „nici o literă nu schimbă locul mai lesne ca r”¹⁴.

Așadară la români, la albanezi și la armeni, trei grupe cari, în diverse moduri și din diverse timpuri, descind doapotrîvă din gîntea tracică, noi aflăm termenul *brad* în același înțeles de *abies* sau generalmente de un mare arbore.

La greci, la latini, la slavi, la litvani, la germani, la celți, el nu se găsește.

Societatea noastră Academică ne spune, ce-i drept, că „din datele scripitorilor romani *bratus* era un arbore pururea verde”¹⁵, dar această gravă aserțiune, ca și întregul dicționar al venerabilei corporațiuni, bazat pe o completă neștiire de tot ce s-a lucrat în secolul nostru pe tărîmul filologic, este o pură glumă.

Ce însemnează nedefinita frază: „din datele scripitorilor romani”?

Oare așa se vorbește?

Cari scripitori?

Ce felii de date?

Fiindcă Academia n-o lămurește, s-o spunem dară noi.

Iată pasagiul din naturalistul Pliniu:

„Arabii caută în *Elimaida arborul bratus*, carele seamănă cu un larg cipres, avînd ramure albicioase și răspîndind un miros plăcut cînd se pune pe foc. împăratul Claudiu povestește despre acesta minuni. El zice că părții pun frunze de bratus în beuturile lor; că mirosul său se aseamănă cu al cedrului; că fumul lui împrăștie pe al celorlalți arbori. *Bratus se naște dincolo de Pasitigris, în apropierea orașului Sitaca, pe muntele Zagru*”.

Prin urmare, este un felii de cedru larg și albicios, carele crește numai într-oportiuune a Siriei și pe care poporațiunea semitică de acolo îl numea *brat*, de unde prin intermediul părților au auzit acest nume și romanii.

Iată la ce se reduce în realitate italizmul bradului!

A face din „albicios” - „pururea verde” și din ebraic - latin, este negreșit o filologie foarte comodă, dar puțin academică.

Urmează dară că vorba *brad* a existat numai la traci, de unde au mostenit-o armenii, albanezii și românii.

Radicala cuvîntului este arianul *bradh*, a crește, de unde sanscritul *bradhna* în înțeles de rădăcină de plantă, literalmente un lucru crescut¹⁷.

Această etimologie se confirmă prin consideratiuni logice și fonetice.

În privința logică, tot așa numirile sanscrite de arborerohi și *vrîkșā* s-au născut din ideea de a crește: *ruh* și *vrîh*.

În privința fonetică, sonul *d* corespunzînd totdeauna sanscritului *dh*, albanezul *brav* nu numai că admite, dar încă necesitează radicala *bradh*.

Derivînd de la arianul *bradh*, a crește, bradul exprimă ideea unui arbore crescut, adecă ajuns la înălțime.

Ideea de *crescut* și ideea de *mare* se identifică mai pretutindeni: germanul *gross*, mare, provine de la o tulpină cu înțeles de a crește, conservată în englezul *grow*; slavicul *roslu*, mare, derivă de la *rosti*, a crește etc.

Chiar de la arianul *bradh*, a crește, derivă sanscritul *vradhant* și elenicul $\rho\chi\omicron\gamma\omicron\mu$ = *brădhras*, ambele cu semnificațiunea de „mare”¹⁸;

Pentru a se substantiva în accepțiune de „a crescut”, radicala *bradh* admite pe sufix participial: sanscritul *ta*, grecul *xo*, latinul *tu*, slavicul *tu*.

Acest sufix, începîndu-se printr-o dentală, tinde la asimilare de cîte ori se întilnește cu o altă dentală la finea radicalei: bunăoară sanscritul *badh*, a lega, dînd peste *ta*, produce pe *baddhā* în loc de *badhta*.

În modul acesta, radicala *bradh*, căpătînd sufixul *ta* scăzut în toate limbele europene la *tu*, se naște forma participială *braddhu*, de unde printr-o definitivă asimilațiune decurg directamente albanezul *bra9* și românul *brad*.

Nici o etimologie nu poate fi mai certă sub orice raport filologic, și nici la un arbore nu s-a putut aplica epitetul de „mare” mai potrivit ca la superbul brad, această „glorie a codrilor”, după expresiunea lui Statii:

„... silvarum gloria pinus!”¹⁹

Să trecem la „stejar”.

Deja bătrînul Cantemir, mai puțin exclusiv decît puritanii noștri de astăzi, credea că acest cuvînt trebui să fie în limba română o rămășiță de la daci²⁰.

În adevăr, nici un nume de arbore în toate celelalte limbe indo-europene nu oferă vreo asemănare cu al nostru *stejar*, sau mai bine *stăjar*, căci încă metropolitul Dositei zicea: „dumbrăvile sint crh^apHH ce fac ghinda”²¹.

Radicala cuvîntului este *stag*.

Ea se află la mai toți arianii în accepțiune de *a acoperi*: sanscritul *sthaḡ*, de unde *sthaḡana* - acoperiș, *sthaḡita* - acoperit, *sthaḡu* - gheb, *sthaḡi* - cutie etc; grecul $\alpha\chi\epsilon\gamma\omicron$, de unde $\sigma\theta\acute{\alpha}\gamma\omicron\varsigma$ sau $\alpha\tau\epsilon\gamma\omicron\mu$, cu perderea sibilantei $\sigma\theta\acute{\alpha}\gamma\omicron\varsigma$ sau $\tau\acute{\alpha}\gamma\omicron\mu$ - acoperiș; latinul *tego*, *tectum*, *tegimen*, *tugurium*; irlandezul *teg* - casă; litvanul *stegiu*, *stogas* etc.²²

Aducîndu-ne aminte că sanscritul *varana*, de unde celticul *fearn*, anin, derivă de la *var*, a acoperi, sau că sanscritul *gihaṣa*, de unde celticul *gas*, trunchi, derivă de la *gihaṣ*, a acoperi, provenință *stejarului* de la *sthaḡ*, a acoperi, primește o puternică confirmațiune, indicînd un prototip *sthaḡ-a-ra*, cu sufixul *ra*, cu o vocală de legătură și cu semnificațiunea de „acoperitor”, adecă ovegetațiune a carii umbră servă de adăpost, după versul lui Qrațiu:

„Quercus - multa dominum juvat umbra”²³.

Pe *brad*, precum constatarăm mai sus, l-au păstrat românii, albanezii și armenii; pe *stejar* însă l-au reținut numai românii, ceea ce permite a crede că din toate popoarele tracice această formațiune aparținuse mai în specie dialectului dacic.

Față cu „bradul” și „stejarul”, moșteniți de la daci, ni se prezintă un nume de arbore curat latin, carele aruncă o vie lumină asupra cestiunii ce ne preocupă.

Este *mesteacănul*

Nici un filolog n-a vorbit pînă acum despre această vorbă.

Latinomanii noștri cei mai exagerați, aceia chiar cari deduc pe *brad* de la *abies*, n-au cutezat a-i căuta vreo origine italică.

Și totuși nemic nu poate fi mai latin!

Sînt unele probleme însă în cari filologia nu e în stare să facă un pas fără ajutorul științelor naturale.

Astfel este și *mesteacănul*

Mai întîi de toate să precizăm natura acestui arbore, pe care Las-teyrie l-a studiat mai cu d-amănuntul decît oricine altul.

„La nord - zice el - foile și mlădițele de mesteacăn oferă vitelor o hrană imbielșugată.

Laponii, fie din neprevădere, fie mai ales din cauza unui trai de tot vagabund, nu fac nici o proviziune pentru iarnă; suedezii și norvegianii însă obicinuiesc pentru vacile și oile lor a strînge crengi de mesteacăn,

în unele părți frunzele cele tinere de mesteacăn, uscîndu-se pe vatră și amestecîndu-se cu grăunțe, servă la nutrimîntul paserilor domestice, găine, gîște și rațe.

Finlandezii culeg frunze de mesteacăn pentru a ferbe din ele un fel de beutură în loc de ceai.

Un călător povestește că camciadali și o seamă de alte triburi nordice taie scoarța de mesteacăn în mici bucăți și o mîncă cu ouă de pește.

Rușii fac bere din suc de mesteacăn, amestecîndu-1 cu hemei și ferment și supunîndu-1 manipulațiunilor ordinare ale berăriei.

în Suedia, din același suc se face un sirop, mai puțin dulce decît acela din *acer saccharinum*, dar totuși destul de bun pentru a înlăcui zahărul în mai multe trebuințe domestice.

Lăcuiitorii de la nord, căutînd a supleni prin ceva vinul pe care li l-a refuzat natura, s-au învățat a compune licori spiritoase din sucurile diferitelor plante sau fructe indigene: din suc de mesteacăn ei fac un vin alb și spumos cam de felul șampaniei, considerat ca foarte sănătos...”²⁷

Așadar, fie pentru vite, fie ca ceai, fie cu ouă de pește, fie ca bere sau ca vin, mesteacănul într-o climă aspră servă de nutrimînt.

Pe teritoriul Daciei, anume în Oltenia, mai cu seamă în munții Gorjului, țărani *mestecă* în gură pînă astăzi mugurii de mesteacăn, extrăgînd din ei același suc dulce-acriu, „une seve abondante, d'une saveur douce, sucree et legerement aigrelette”²⁸, din care suedezii fac sirop.

O dată constatată prin istoria naturală acest caracter eminent alimentară al mesteacănului, originea vorbei decurge de la sine.

Să începem prin a separa radicala *mestec* de sufixul -dn.

Acest sufix este același pe care-1 găsim în cuvîntul nostru *cearcăn* din *circinus*, corespunzînd adevărat în fonetica română sufixului latin -mus.

Verbul *mestec*, pe de altă parte, are la noi principala semnificațiune de a rumega mîncarea²⁹, din latinul *mastico*, de aceeași origine cu grecul *peccoapcu*, persianul *masidan*, germanul *māsten*, toate exprimînd ideea de nutrimînt, de la radicala ariană *mas*, de unde asemenea litvanul *maistas*, hrană, și celticul *maise* cu același înțeles.

Mesteacăn reprezintă dar un tip *masticinus*, întocmai ca *cearcăn* - *circinus*, ambele tot ce poate fi mai latin, însemnînd arbore nutritor, după cum *stejarul* însemnează arbore acoperitor, iar *bradul* un arbore nalt.

Ca și *cearcăn* din *circinus*, *mesteacăn* din *masticinus* este o vorbă latină combinată deja pe teritoriul Daciei; dar și-n epoca fără comparațiune mai veche a nașterii limbilor indo-europene din tulpina ariană tot astfel s-a format numele unui alt arbore, al fagului și chiar al stejarului, adevărat tot în accepțiune de „arbore nutritor”, din cauza ghindelilor cu cari se hrăneau pe atunci nu numai vitele, ci și bietul om din pădure: latinește *fagus*, grecește (φΤιγο, de la *qāyco*, a mîncă.

în același niod, persianește *buk* însemnează atît pe stejar precum și orice fel de mîncare.

Tot de acolo vine numele slavo-german al fagului: *buk* sau *buche*.

Pictet susține că chiar la romani „*quercus esculus*”, de la *edo* - a mîncă, de unde *esca* - mîncare, însemna un arbore merit a hrăni³⁰, dar vechea ortografie cu *ae: aesculus* face ca această derivațiune să fie dubioasă.

Negreșit că slavii, germanii, perșii au părăsit de mult un atare regim alăntat: totuși limba, ca un sarcofagiu conservînd o mumie, a păstrat pînă-n momentul de față suvenirea unor timpi mai puțin gastronomici, cari în unele țări nu sînt tocmai prea depărtați de zilele noastre, căci în Spania, bunăoară, locuitorii din munți mîncău ghindă de stejar încă în secolul lui August³¹.

După ce am analizat *codrul*, *bradul*, *stejarul* și *mesteacănul*, să tragem concluziunile.

Prima consecință:

Pentru ca „*codrul*”, carele identifică ideea de munte cu cea de arbore, pentru ca numirile vegetațiunii celei mai alpine, „*brad*” și „*ste-*

jar", pentru ca un asemenea grup de termeni să fi putut trece la români de la daci, acești din urmă cată să se fi amestecat cu latinii anume în vastele păduri ale Carpaților.

în adevăr, dacii au fost poporul cel mai muntean.

Munții și pădurile ocupă dacii: „montes et saltus Daci", observă bătrânul Pliniu¹³.

Muntele este al dacilor: „suum Dacis montem", zice poetul Statiu¹⁴. Pliniu și Statiu, ambii trăind chiar în epoca lui Traian.

Ceva mai tîrziu, Floru ne spune și mai energic că dacii sînt lipiți de munți: „Dacimontibus inhaerent"¹⁵.

A doua consecință:

Pentru că întreaga naționalitate română, nu un dialect sau un provincialism, ci totalitatea neamului, să fi putut numi mesteacănul „nutritor", formațiunea limbei noastre din elemente latine și dacice trebuia să se fi operat într-un mod compact anume în munți, mai ales în Oltenia, unde, după cum am văzut mai sus, rolul alimentar al acestui arbore nu s-a uitat cu desăvîrșire nici chiar pînă astăzi.

Numai în zona de tot muntoasă, care singură sub raportul climateric reprezintă la sud regiunile nordice, se poate explica recurgerea la mesteacăn ca la nutrimînt.

Două-trei cuvinte dintr-o limbă pot restaura o lungă obscură fază într-o istorie națională!

Să trecem cu analiza la o altă probă de o natură diversă.

18

Poezia „frunzei verzi"

De unde oare s-a născut admirabila „frunză verde" din capul mai tuturor cîntecelor populare române?

Cel mai mare poet al nostru și cel mai renumit filolog și-au dat amîndoi osteneala de a pătrunde misterul acestei poezii de codru.

D. Alecsandri zice:

„Cele mai multe dintre cîntecele populare încep cu *frunza verde*. Aceasta provine din iubirea românului pentru natura înverzită. Primăvara cu cerul ei albastru, cu dulcea ei căldură, cu însuflețirea ce ea aduce lumii amorțite de viforele iernei, naște în inima românului doruri tainice, porniri entuziaste, cari îl fac a uita suferințele trecutului și a visa zile de iubire, de vitejie. Lui îi place, cînd vine primăvara cea verzie, a se întinde pe iarbă, a se rătăci prin lunce și codri, a cînta și a

pocni din frunze, a se scălda în lumina soarelui și-n aerul parfumat al cîmpului. Frunza cea nouă îi însuflă cîntece pline de o melancolie adîncă, ce exprimă jalea unui trecut de mărire și aspirarea cătră un viitor măreț. Frunza verde ce încunună cîntecele populare servă totodată de caracteristică cîntecului. Astfel cînd subiectul este eroic, cînd el cuprinde faptele unui viteaz, poetul alege frunzele de arbori sau de flori ce sînt în potrivire cu puterea și cu tinerețea, precum frunza de stejar, frunza de brad, frunza de bujor, căci voinicii baladelor sînt nați ca bradul, tari ca stejarul, rumeni ca bujorul. Cîntecele de iubire se încep cu frunzele de lăcrimioară, de sulcină, de busuioc, pentru că aceste flori, după crederea poporului, au o menire farmecătoare. Cînd e cîntecul de durere sau de moarte, el preferă frunzele de mărăcină, de mohor etc. în legende și în baladele unde figurează copile frumoase, acestea sînt întovărășite de cele mai gingașe flori ale cîmpiilor, poetul le încunună cu ghirlande mirositoare de frunze de viole, de trandafiri, de micșunele etc. și astfel se poate cunoaște subiectul unui cîntec chiar de la cel întii vers. Românii dovedesc prin această formă poetică a improvizarilor lor o și mai strînsă rudire cu frații lor din Italia, căci în cîntecele populare ale umbrilor, ale ligurilor, ale picenilor și ale piemontezilor frunza e înlocuită prin floare. De pildă:

„Fior di viole
Li voștri ochietti furono le straie
Che fece la ferita che mi dole etc.

Fior di cerasa
E d'una siepe de mortella e rosa
Io lo vorre siepa 'la vostra casa etc.

Fior di mela
Vattene a casa che mamma ti chiama
Mamma ti chiama e lo mio core pena etc." ¹⁶

Nemic mai adevărat și mai elocinte ca prima parte a acestei notițe, aceea adevărat unde d. Alecsandri desfășoară economia *frunzei verzi* în mecanismul poeziei noastre populare.

Mai nici o dată alegerea plantei nu este arbitrară, ci servă generalmente în modul cel mai ingenios a indica subiectul sau cel puțin caracterul cîntecului.

Vom da cîteva exemple.

în balada lui Ghemiș, eroul fiind foarte mic, dar și tare totodată, cântecul se începe printr-o alună:

„Frunză verde *d-aluniș*,
Tace cucul la răriș,
La răriș, la cărpeniș
De frica celui Ghemiș etc.”

Balada lui Bujor, mort pe spinzurătoare, debuta prin:

„Frunză verde de *năgară*,
A ieșit Bujor în țară...”

ca și o doină despre:

„Frunză verde de *năgară*,
Vai, sărmană biată țară,
Cum te-ajunse focul iară!
Rușii vin, te calicesc etc.”

Trista salcie figurează în cântecul orfanilor:

„Frunză verde *sălcioară*,
Puiculiță bălăioară,
Tu n-ai tată, eu n-ammamă etc.”

Un voinic cîntă:

„Frunza verde șapte *brazi*,
Fost-am noi vro șapte frați etc.”

Amarul pelin caracteriza pe cei înstrăinați:

„Frunză verde de *pelin*,
Tu străină, eu străin
Amîndoi ne potrivim,
Hai în codru să trăim etc.”

Urzica merge de asemenea în armonie cu suferința:

„Frunză verde de *urzică*,
Strigă, Doamne, cine strigă,
Striga Giurgiu dintre lunci,
De la boi și de la giunci,

Nime-n lume nu aude
Strigătele sale crude etc.”

Iluziunile pierdute se manifestă prin aguridă:

„Frunză verde *aguridă*,
Mult ești, leleo, ispitită,
Mult mă-nșeli și mult mă porți etc.”

Mai pe scurt, totalitatea poeziei populare a românului este ca un fel de botanică, fiecare plantă fiind descrisă pe larg printr-o situațiune corespundinte a sufletului uman; dar această sublimă combinațiune de spirit și materie să fie oare în adevăr de origină italică?

Însuși d. Alecsandri nu se vede a fi fost de această părere în scrierile sale mai denainte asupra poeziei noastre populare.

Pe la 1855 d-lui era mulțumit să constate cu multă justeță rolul poetic *alfrunzei verzi*, fără a căuta să-i găsească vreo păreche în Italia.

Ceea ce a îndus mai tirziu în eroare pe ilustrul poet, după cum mai dăunăzi a rătăcit și pe d. Picot⁶, se pare a fi fost anume d. canonic Cipariu, carele tocmai în interval veni a emite următoarea opiniune:

„Ceva asemenea se află și-n poeziile populare ale toscanilor, din cari aici vreo câteva exemple alese din *Conți popolari*”, de N. Tomaseo, voi. 1, Veneția, 1841:

«Fior di scarlato,
Alle porte di Napoli c'e scritto:
Il paradiso c'e il vostro ritratto etc.

Fiorin di sale,
Se non bella io, bello e 'l mfamore,
Ho un morettino, e la grazia mi vale etc.

Fiore di pepe,
Io giro intorno a voi come fa l'ape
Che gira intorno al fiore della siepe etc.»

Fiori di cipresso (Tomaseo, pag. 132), *Fior d'amaranto* (p. 146), *Fiore d'argento* (p. 166) etc. Din care se vede că toscanii asemenea încep ca și românii, numai cit ei pun floare în loc de frunză verde, însă pe pag. 228 aflăm: *fogliad'aprile*, adică foi sau frunze, și mai încolo, pe p. 237, *spiga di grano*, spic de grâu etc.”

Să ne-ntrebăm acum încă o dată: între /runza *verde* a românului și între *fiore* sau chiar *spiga di grano* a toscanului există oare în realitate vreo serioasă înrudire?

Nu cumva amăgirea provine din predispozițiunea cam morbidă a celor mai mulți dintre noi de a căuta chiar „ciorba” și „șerbetul” în Capitoliu?

Să examinăm.

Din sutimi de cintece italiene abia cite unul se începe prin *floare*, ba și atunci fără legătură cu ideea totală, cu intriga, cu ținta poeziei, ci numai ca o simplă invocațiune către o persoană: „tu, floare roșie...!” sau „tu, floare de vioară...!” sau „tu, floare de cireș...!” și așa mai încolo.

Poezia poporană a italianilor se împarte într-o mulțime de genuri: *rispetti* sau *stramboti*, *serenate*, *maggi*, *violete*, *nanne* etc.

Numai într-unui singur din acestea, și încă nu totdeauna, ne întîmpină exclamațiunea „fiore!”, anume în așa-numitele *stornelli*, adică cite două sau trei versuri peste tot, pe cari le cîntă un bărbat sau o femeie și căroră le răspunde un altul printr-o nouă serie de două-trei versuri, ceea ce se cheamă *stomare*, a da îndărăt.

Unul de pildă zice:

„Fiore di aneto!
Quando moro, e vado in paradiso,
Se non ti trovo, mi ritorno indietro”.

(Floare de mărar! Cînd voi muri și mă voi duce în rai, dacă nu te voi găsi acolo, mă voi întoarce.)

Altul sau alta replică:

„Fiorin d'abete!
In paradiso senza scale andate:
Pariate con i santi, e poi scendete”.

(Floare de brad! în rai mergi fără scară: vorbește cu sînții și apoi întoarce-te.)

După cum observă foarte bine d. Caselli, aceasta este ceva în felul versurilor alternate ale păstorilor lui Virgiliu:

„Incipe, Damaeta: tu deinde sequere, Menalca.
Alternis dicetis; amant alterna Camenae”.⁸

Dacă venerabilul d. Cipariu ar fi crezut de cuviință și d-lui a da lecturilor săi această legitimă lămurire asupra naturii *stornellilor* italieni, negreșit că nemini nu s-ar fi putut amăgi de a vedea vreun grad de încuscrare între *frunza verde* română și între *fiore* a toscanilor, cari una alteia sînt cu desăvîrșire străine.

Nu mai adăugăm că florile în genere disting mai mult cîmpia, pe cînd frunzele aparțin pădurii, desemnînd astfel două feluri de trai cu totul diverse.

Dacă orice invocațiune personală ca „fiore de aneto” sau „fiorin d'abete” ar fi să se pună în comparațiune cu a noastră „frunză verde”, atunci nu înțelegem de ce ar trebui să acordăm acest monopol numai italianilor.

Tot așa poezia poporană greacă numește și ea pe favoritele sale: floare de garoafă, floare de iasmin, floare de crin, sau chiar creangă de arbure:

„CD noXx> ccya7cr|pevr| pou, (pr|A,ou 8ev5po'o Ktaovccpi”.

Rusul de asemenea cîntă:

„Hei, în grădină, în grădină iubesc eu,
Iubesc eu în grădină o pară verde,
O pară verde, o fetiță voioasă..”¹⁰

sau:

„Para mea, para mea,
Para mea verde!
Sub pără stă căsuța,
în căsuță fetița”¹¹.

sau:

„JHei, salce, salce, sălcuță!
Ti-a sosit vremea să-nfloresti,
Dar n-a sosit încă vremea
Lui Ivan să se-nsoare..”¹²

Si ce urmează de aci?

Din cîteva izolate exclamațiuni de această specie, pe cari lesne le vom găsi în poezia cultă și necultă a mai tuturor popoarelor și căroră le lipsește, ca și celor italiene, nu numai proprietatea de a fi un debut

normal, constant, aproape fără excepțiune al totalității cîntecelor naționale, dar mai cu seamă condițiunea fundamentală de a caracteriza Q baladă sau o doină prin cite o plantă diferită, oare se poate deduce că a noastră „frunză verde” este greacă sau rusă?

După cum greacă sau rusă nu poate fi, tot așa nici italiană nu este.

Dacă e vorba de a alătura cu orice preț „frunza verde” a românului cu tot felul de flori latine, apoi iacă un ierbariu întreg dintr-o poezie poporană spanioală:

„Verde primavera
Llena de flores,
Corona de guirlandas
A mis amores,
De blanca azucena,
De jazminy rosa,
Mosqueta olorosa,
Violeta y verbena,
De claveles llena
Y de otras mii flores etc.”¹³

Avem aci o mie de flori dodată!

Ce au a face însă toate aceste amoroase guirlande italiene și spanioale, culese de prin strimta florărie, cu *severafrunză verde* a românului, prin care se incununează nu numai gluma și dragostea, dar în același timp spînzurătoarea lui Bujor sau vitejiile lui Ghemiș?

Latinitatea noastră este un fapt istoric atît de pozitiv, atît de bine stabilit pe baze științifice, încît n-are nevoie de a mai fi proptită prin tot felul de exagerațiuni sentimentale, ca și cînd ar fi în pericol de risipă.

Frunza verde s-a născut dempreună cu naționalitatea română nu la Tîbru sau la Guadalquivir, ci la noi acasă, pe teritoriul Daciei, în secolarele păduri ale Carpaților, acolo unde străbunii noștri s-au format și s-au dezvoltat în curs de veacuri mai-nainte de a se pogori din munte și a se răspîndi pe cîmpie.

Si nu numai *prinfrunză verde*, dar prin mai toate imaginile cele mai superbe ale sale, poezia noastră poporană este fia Carpaților.

Numai acolo se putea naște:

„Munții se răsun
Șoimii se adun,
Codrii se trezesc,

Frunzele șoptesc,
Stelele sclipesc
Și-n cale s-opresc...”

Numai acolo:

„Soarele și luna
Mi-au ținut cununa,
Brazi și pâltenași
I-am avut nuntași,
Preuți - munții mari,
Paseri-lăutari...”

Numai acolo:

„Sus în vîrf de brăduleț
S-a oprit un șoimuleț,
El se uită drept în soare,
Tot mișcînd din aripioare.
Jos la trunchiul bradului
Crește floarea fragului,
Ea de soare se ferește
Și de umbră se lipește.
- Floricică de la munte!
Eu sumt șoim, șoimuț de frunte,
Ieși din umbră, din tulpină
Să-ți văz fața la lumină,
C-a venit pînă la mine
Miros dulce de la tine” etc.

Numai acolo bradul, stejarul, șoimul, copiii de predilecțiune ai munților, au putut deveni pentru muza noastră poporană sacre simboluri de nălțime, de forță, de vitejie.

Numai acolo, precum numai pe țărmlul mării poezia greacă era în stare de a concepe următorul capdoperă de inspirațiune:

„Era noapte, iubito, cînd noi ne-am sărutat. Cine oare să ne fi văzut? Au văzut noaptea și zorile, stelele și luna. O steluță s-a pogorit și a spus-o mării, marea a spus-o vislei, visla a spus-o plutașului, și plutașul a cîntat-o la poarta iubitei sale!”

Grecului i-a dictat oceanul, nouă ne-au șoptit Carpații.

Pentru un român din Bărăgan, din Bugeac, din șesul cel arid al României de jos, unde deja Ovidiu se plingea că-n deșert vei căuta o frunză:

„Aspiceres nudos *sine fronde*, sine arbore campos...”¹⁵ și unde un călător svedez din secolul trecut observa cu mirare că nu se poate găsi mai nici un arbore: „ist in ganz Bessarabien fast kein Baum zu finden”¹⁶, pentru un asemenea român „frunza verde” rămîne pînă astăzi ca un act de botez despre antica facere națională pe înverzitul plai.

Este un pur românism, un product direct al pămîntului dacic, fără nici o cumnăție cu Italia sau cu Spania.

Traiul primitiv de pădure a lăsat și pe aiuri tot în literatură nește urme foarte adînci, cari oferă o intimă analogie cu *frunza verde* a românului.

Exemplul cel mai curios și mai evidente de această influință de codru este vechiul alfabet celtic *ogham* din Anglia, unde Strabone ne spune că britanii lăcuiau în păduri: „JioXeiq 5~ oroxcov eioiv oi Spojioi”¹⁷, după cum ne-o spune și Iuliu Cezar: „opidum autem Britannii vocant, quum silvas impeditas vallo fossaque munierunt”¹⁸.

Alfabetul în cestiune, tot ce poate fi mai de codru, se cheamă *crao-bh* „arbore”, și fiecare literă, *feadha*, adecă „lemn”, poartă cîte un deosebit nume de plantă în următoarea ordine:

- B. *Beith* (mesteacăn)
- C. *Coli* (alun)
- L. *Luis* (sorb)
- F. *Fearn* (anin)
- S. *Sail* (salce)
- N. *Nin* (frasin)
- H. *Huath* (păducel)
- D. *Duir* (stejar)
- T. *Tinne* (nuc)
- Q. *Queirt* (măr)
- M. *Muin* (viță)
- G. *Gort* (iederă)
- NG. *Ngedal* (grozamă)
- ST. *Strait* (spin negru)
- R. *Ruis* (soc)
- A.AiZm (brad)
- VPeith-bhog* (iarbă moale)
- O. *Onn* (un fel de genistă)

- U. *Ur* (afin)
- E. *Eadad* (plop)
- Lldad* (tis)
- EA. *Eabad* (palten)
- OI. *Oir* (sînger)
- UI. *Uilleaun* (curpen)
- IA. *Ifin* (coacăză)¹⁹

La români poezia poporană, la celți alfabetul, la ambele neamuri însuși simburile dezvoltării literare a oricărui popor, căci toate într-o literatură se încep prin cîntec și prin abecedar, au petrificat astfel memoria unor epoce primordiale de formațiune în adăpostul pădurilor.

La noi însă, ca la nimeni altul, această prețioasă suveniră este nu numai o cestiune de arheologie, dar posedă și farmecul celei mai ferice creațiuni poetice.

Zicem că la noi ca la nimeni altul, deși tentative sporadice de a introduce un asemenea gen s-au putut manifesta și pe aiuri sub aceeași acțiune a naturii, dar n-au reușit nicăiri de a prinde rădăcină, de a deveni un model, o formulă.

Iacă bunăoară un cîntec poporan rutean din pădurile Galiției:

„Acolo pe munte stă *un frasin, un frasin verde*,
 Pere în străinătate tinerelul cazac!
 - Eu per, eu per, mi-a sosit ceasul morții:
 Te rog, a mea drăguță, dă de știre măicuței.
 A venit muma, a venit muma, a venit măicuța,
 A întors alba-i fată cătră fecioras:
 - Iată vezi, fătule, scumpul meu copil,
 N-ai ascultat pe tată, pe mamă, s-au dus zilele tale!
 - Te rog, mamică, te rog, mamică, să mă-ngropi frumos,
 Să sune clopotele, să cînte lăutele,
 Dar să nu mă-ngroape nici popii, nici dascălii,
 Ci să mă-ngroape numai cazaci de-ai noștri!
 Rădicați, fraților, rădicați, fraților, o naltă movilă:
 Să afle fiecare că eu per din dragoste;
 Sădiți, surioarelor, în căpătiiul meu *un călin*:
 Să afle fiecare că din dragoste am perit;
 Vor veni păserele să ciupească căline,
 îmi vor aduce vești de la drăguța mea!”²⁰

Acest cîntec galițian oferă o mai remarcabilă asemănare cu inspirațiunea poporană a românilor decît tot ce s-ar putea găsi în Italia sau în Spania, căci nu numai se începe printr-un „frasin verde”, carele caracteriza pe tinărul cazac, după cum printr-un călin cu fructele sale roșii se caracteriza mai la vale amorul, dar pînă și încheierea-i ne aduce aminte vrînd-nevrînd rugămîntea finală a nenorocitului ciobănaș din balada *Mieoara*.

Vecinii noștri ruteni ar fi putut dară, mai ales în regiunea ost-carpatină a Galiției, să formeze și dinșii genul poetic *dlfrunzei verzi*; ei s-au oprit însă la o încercare sau două, fără a fi mers înainte, pe cînd românul surprinse din capul locului toată frumusețea, toată bogăția viitoare a germenului, grăbindu-se a-i da o deplină dezvoltare.

Tot așa la germani și la slavi alfabetul se numește *buchstaben* sau *bukwi*, adecă „bețe de fag”, denotînd prin urmare ca și la celți leagănul codrean al artei de a seri; dar numai britanii împinseseră debutul pînă la ultimele-i consecințe, botezînd fiecare literă, fiecare diftong cu cîte un nume de plantă.

Cît de adînc s-a înrădăcinat și cît de departe s-a ramificat la români suvenirea anticului trai de codru, dezvoltîndu-se mai cu seamă în sfera cea poetică a vieții, probă este, pe lingă „frunza verde”, caracteristicul *brad* de la nuntele noastre țărănești.

„Brad - zice d. Maxim - este ramura de brad ce se pune la mirese; de aci *ziua de brad*, sau simplu *bradul*, preziua cununiiilor; *a juca bradul*, a juca la mireasă în preziua cununiiilor sau și-n ziua de cununie pînă să pornească la biserică”²¹.

Nicăiri aiuri nu se găsește ceva asemenea.

Si totuși mai multe alte popoare au debutat ca și românii printr-un leagăn de pădure. *

O acțiune identică a naturei inspiră pretutindeni începuturi identice; nu pretutindeni însă ele pot ajunge la perfectă lor expresiune, îndurînd adesea, sub legea *selecțiunii naturale*, ceea ce se cheamă în biologie „arret de developpement”.

Șerbul, de pildă, cîntă:

„Crește un subțire brad
Pe doi munți mari;
Dar nu era bradul,
Ci o fată naltă...”²²

S-ar părea că auzi balada română *Inelul și năframa*:

„Fost-a fost un crăișor,
Tinerel mindru fecior,
Cum e bradul codrilor
Sus pe virful munților...”

La șerbi această imagine a bradului, provenită ca și la noi din contemplațiunea codrilor de munte, este o excepțiune, un grăunte rămas sterp, deși ar fi putut să rodească; la români însă ea a devenit o notă nedispensabilă dintr-o vastă simfonie, plină de cele mai bogate variațiuni pe aceeași temă.

Ne rezumăm.

Pe lingă atitea alte diferite probe, *frunza verde* demonstra și ea că naționalitatea noastră s-a născut pe plai, nu pe cîmpie.

Ea ne procură mai pe dasupra un punct cronologic foarte important. Românii din Macedonia n-au *pe frunză verde*.

Poezia lor poporană, de cari ne dă cițiva interesanți specimeni d. Caragiani, nu înfățișează nimic analog cu stereotipul preludiu din baladele și doinele carpatine, ba încă din contra un cîntec rumeliot se începe tocmai printr-un arbore „fără frunze”.

„Na mesa de doi lai munți
împlini de arbori fără frunzi...”²³

Ca să fi avut macedoromânii *pe frunza verde* și s-o fi uitat mai tîrziu, fără să le rămînă măcar un singur vestigiu de trecuta-i existență, este tot pe atîta de imposibil, precum e peste puțință ca un popor să se întoarcă la versul alb după ce ajunsese o dată a gusta rima.

Poezia poporană română cisdanubiană și poezia poporană transdanubiană sînt dară născute fiecare deosebit, ambele deja după separațiunea trunchiului primitiv în două ramure, adecă în urma strămutării peste Dunăre a unei părți din populațiunea daco-latină sub împăratul Aurelian.

Astfel pe doi secolii după cucerirea Daciei de cătră Traian naționalitatea română mai petrecea încă o viață compactă în Carpați și neapărat că tocmai atunci invaziunea gotică, urmată apoi de hoarde hunice, avarice, slavice, n-a putut cît de puțin să inspire străbunilor noștri vreo poftă de a ieși pe șes.

Frunza verde confirmă în acest mod ceea ce am probat noi într-un alt studiu, cum că împrăștierea elementului roman din munții Olteniei spre circumferința provinciei Traiane s-a început abia în secolul VI²⁴.

Născută în intervalul dintre anii 300-500 după Crist, iacă de ce o au toți românii d-a stînga Dunării, cari au învățat-o la un loc în curs de doi secoli, și iacă de ce n-o pot avea frații noștri din Macedonia, plecați mai denainte.

încă o observațiune.

Românii n-au căpătat pe *frunza verde* de la latini; nici de la daci însă n-au luat-o.

în adevăr, dacă ea ar fi o moștenire de la acești din urmă, atunci am afla-o și-n poezia poporană a arnăuților, descendenți mai direct decît noi din marea ginte tracică.

între cîntecele albaneze, adunate de d. Hahn, nici unul nu corespunde cu a noastră/runzd *verde*, afară numai doară de următoarea doină:

„Moî than'e kukie nde ripe
Hikiu, moi! nde te kam mike,
Hikiu, o moi! nde me do,
Se kemi barre sado.
Pranakupetoine...”

(Bobite roșii pe ripă! Bine, mititico, că eu te iubesc; bine, mititico, că tu mă iubești; aceasta ne ajunge; las-acum să ne descopere)²⁵.

Cît de departe este însă de la aceste „bobite roșii” pînă la „frunza verde” a românului!

Ele se aseamănă mai curînd cu „fiore” din stornelii italieni.

Nici latină, nici dacică, ci curat românească, formată prin secularul trai de codru al străbunilor noștri, *frunza verde* ne arată, între celelalte, cît de cu băgare de seamătrebui să fie istoricul pentru a distinge totdeauna cu stăruință elementele teritoriale ale unei naționalități de elementele-i etnografice, adevărată a nu confunda influința pămîntului cu influințașingelui...